

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

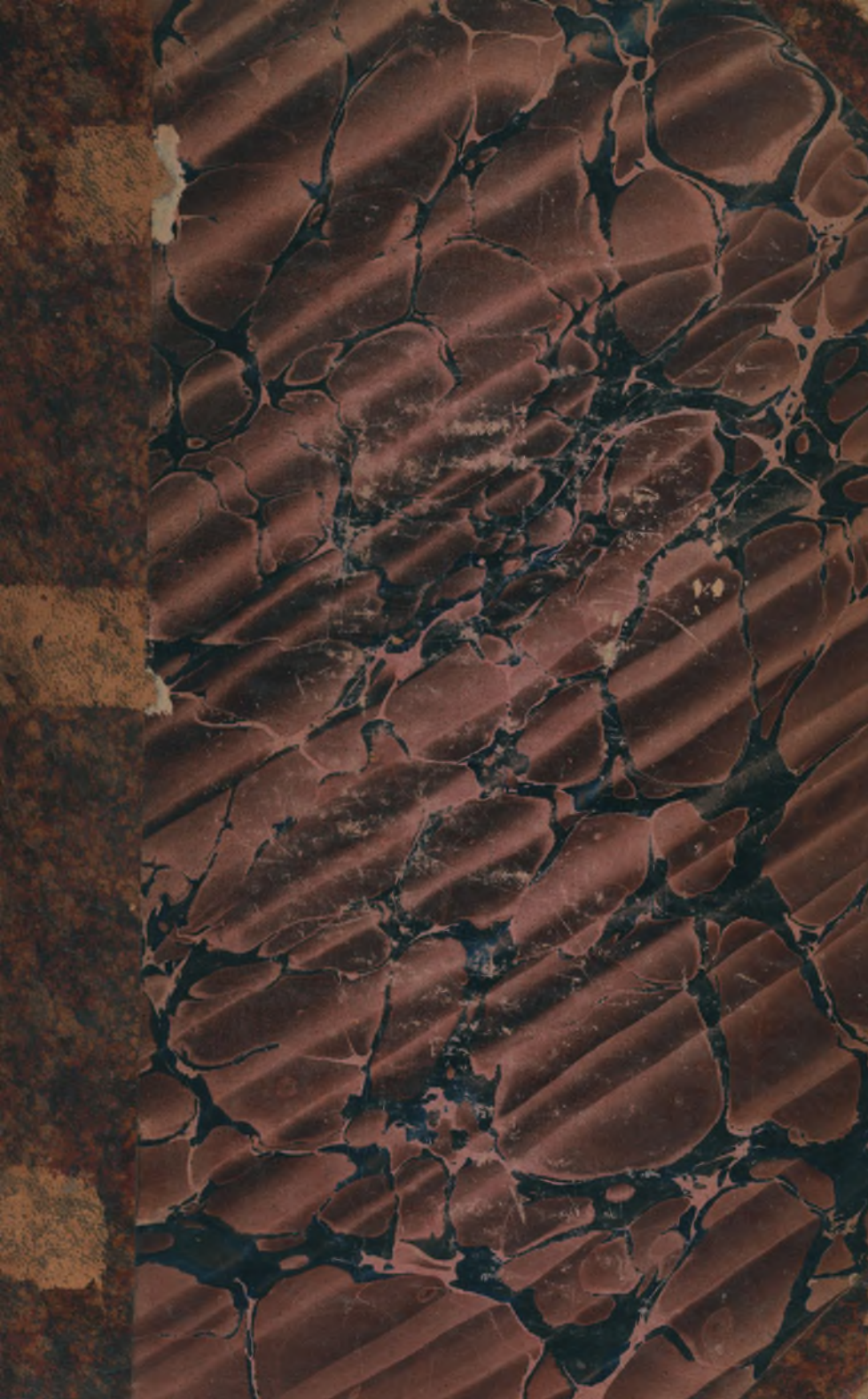
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende,

udgiven

af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1886—87.

~~~~~  
**Ny Række. 10. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1887.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aabo, Jens	120, 552.	Brandt, M. Th. J., Fabrikant	176.
Aistrup, C., Kjobmand	272.	Brask, J. H., Gaardejer . . .	93.
Aktieselskabet Bryggeriet		Brink, O. Chr. C., Underrets-	
Limfjorden	635.	sagfører	607.
Aktieselskabet til Lammefjor-		Braun, Th., Proprietær	143.
dens Torlægning	511.		
Alberti, C., Overretsprokurator	102.	Christensen, Carl, Kjobmand	
Albrecht, Joh., Hofbagermester	700.	120, 552.	
Andersen, Cort, Koholder . .	547.	Christensen, J., Redaktor . .	455.
Andersen, O., Snedkermester	677.	Christensen, Jens Peter, Molle-	
Andersen, Th., Theaterdirektor		ejer	299.
121, 123.		Christiansen, O., Entreprenør	486.
Andersson (Hossy) G., Gros-		Clausdatter, Marie, J. Nielsens	
serer	298.	Enke	299.
Arenstorff, C. J. v., Godsejer	747.	Clausen, Marie, J. Nielsens	
Asgrinson, Thorgrimur . . .	736.	Enke	299.
		Crone, Politidirektor . .	292, 498.
Bay, W., Overretssagfører . .	811.		
Behrend, V., Kjobmand , . .	635.	Dalgas, Oberstlieutenant . .	519.
Benzon, C. L. A., Amtmand .	597.	Damgaard, A. E. A., Prokurator	569.
Bertelsen, A., Snedkermester	791.	Dannesboe, R., Hesthandler	
Bjørn, Pjetur's Son	736.	616, 768.	
Bjørneboe, P. H., fhv. Fyr-		Deurs, van H., Proprietær . .	762.
mester	729.		
Blichfeldt, Christine Sophie,		Engelstoft, L., Overretssag-	
Kjobmand J. C. Sabroes		fører	543.
Enke	395.	Estrup, Finantsminister	281, 502.
Brandforsikringselskabet Lol-			
land-Falster's Bestyrelse .	706.	Falster, Th., Kroejer	824.

	Pag.		Pag.
Finantsministeren	300.	Hansen, Oct., Højesterets-	
Finantsministeriet	618.	sagfører	81.
Fjeldsøe, N. P., Tomrermester	700.	Hartvigsen, H., Grosserer og	
Fjord, Corn., Grosserer . . .	806.	Fabrikant	106.
Fjord, Corn. & Co., Firma . .	806.	Hartvigson Hermann, Gros-	
Flindt, Jørgen og efterlevende		serer	791.
Enke, deres Fællesbo . . .	174.	Hauberg, O. E., Apotheker .	395.
• Forsvarsbrødre, de danske,		Heiss, A., Direktør	794.
Selskab	729.	Helmcke, E. E., Snedkermester	272.
Frank, C. W., Handelsrejsende	348.	Henriksen, Garver, Karen	
Frandsen, F. A., Tømmermester	271.	Pedersens Lavværge	244.
Freitag, Alfred, Sadelmager .	244.	Hoff, H., fhv. Forpagter . . .	93.
Friderichsen, Axel, Manufak-		Hofmeister, Aug.	616, 768.
turhandel	426.	Hessy, Andersson, G., Gross.	298.
Geismar, C. F., Grosserer . .	176.	Hostrup-Schultz, Fr. Ferd. .	794.
Generaldirektoratet for Skatte-		Hostrup-Schultz, G. V., Prlt.	
væsenet	143.	hans og Hustrus Fællesbo	794.
Glückstadt, Moritz, Grosserer	271.	Ibsen-Frederiksen, C. C., Han-	
Gouvernementet for de dansk-		delsagent	811.
vestindiske Øer	196.	Ingerslev, C. K. M., Birke-	
Groth, Roberth, Grosserer . .	300.	dommer	794.
Grüner, Justitsraad, Overrets-		Jensen, E. W., Partikulier . .	244.
sagfører	271.	Jensen, Lars, Gaardejer . . .	481.
Güldenchrone, Baron	383.	Jenser, R. P., Redaktør . . .	829.
Gejdesen, Peder, fhv. Mølle-		Jeppesen, Jeppe, Gaardsfæster	245.
ejer	519.	Johansen, Karen f. Petersen .	244.
Hammer, Elso Sophie, Gaard-		Johansen, Thorgrimur, Distrikts-	
ejerske	255.	læge	526.
Hammer, H. C., Gaardejer . .	255.	Jørgensen, C., Vognmand . .	807.
Hammer, P., Sognefoged, Gaard-		Jørgensen, Knud, Brønderiejer	618.
ejer	255.	Kjørulff, Charles, Musiklærer	829.
Hansen, Bendt's Enke	271.	Knuth, J. S., Greve	587.
Hansen, Kæmner	665.	Koch, Hans Petersen, fhv.	
Hansen, A. C., Sognepræst,		Vaabenmester	502.
hans og Hustrus Fællesbo	833.	Krabbe, C., Borgmester . . .	833.
Hansen, H., Brølmøgnings-		Krarup, O. Th. N., Overrets-	
entreprenør	305.	sagfører	174.
Hansen, Jens, Gaardejer, Kir-		Kruckow, F. C. L. A., hans	
sten Mortensdatters Proccs-		Dødsbo	299.
værge	245.	Kroyer, Sognepræst	211.
Hansen, Mary Henriette, Prlt.		Landshovdingen over Island	
Hostrup-Schultz's Hustru,		294, 526.	
deres Fællesbo	794.	Larsen, Carl, Skrædermester	300.

	Pag.		Pag.
Larsen, Chr., Vognmand . . .	547.	Olsen, J., Snedkersvend . . .	677.
Larsen, Ida f. Storm, hendes og tidligere afdøde Mands Fællesbo	300.	Olsen, Peter, Tommermester	823.
Larsen, N. F., Handskefabrikant og efterlevende Enke, deres Fællesbo	300.	Pedersen, Chr. C, Gaardejer	371.
Lassen, J. L., Overretsprokurat.	747.	Pedersen, Christen, Møllejejer	753.
Lassen, Janus A., Kjøbmand	300.	Pehrsson, A., Sandhandler . .	486.
Lassen, N. K. P., Assessor, Dr. jur.	791.	Petersen, A., Sandhandler . .	486.
Leidesdorff, H. T. R., Gross.	823.	Petersen, C. F., Mægler . . .	665.
Lund, C. T., Grosserer . . .	109.	Petersen, Karen, N. Johansens Enke	244.
Lund, Chr. T. & Co., Firma.	109.	Petersen, L. W., Grosserer .	683.
Maale, E., Gartner	569.	Petersen, Laur. O., Grosserer	806.
Marchand frères, Handels- hus i Dunkerque	109.	Petersen, P. C. Th., Grosserer	683.
Marcher, F., Forpagter . . .	747.	Petersen, Vith & Th., Firma	683.
Mariager, C. A., Strandfoged	300.	Pjeturs Sonner, Bjorn & Si- gurdur	736.
Marstrand, J. N., Bagermester	292.	Poulsen, J., Agent	543.
Mårtensen, S. M., Tommer- handler	305.	Poulsen, Peder, Tomrer . . .	255.
Meyer, Th., Bogbinder . . .	315.	Rager, Grosserer	109.
Mikkelsen, C., Vognmand . .	432.	Randrup, S., Grosserer . . .	759.
Mikkelsen, Kristian, Kjøbmand	272.	Rasmussen, Kirsten f. Niels- datter	384.
Mortensdatter, Kirsten . . .	245.	Ravn, Chr., Folkethingsmand, fhv. Skolelærer	81.
Munksgaard, Prokurator . . .	834.	Richter, V., Overretssagfører	271.
Møller, C. W., Glarmester . .	348.	Ritzau, Direktør	456.
Møller, Carl A.	189.	Rosborg, Enkefrue	811.
Nellemann, Justitsminister 219, 607.		Roskilde Kjobstads Byraad .	573.
Neumann, S., Skuespiller 121,	123.	Rybsuhm, J. M., Administra- tionen for hans Ejendomme i Jylland	519.
Nielsdatter, Kirsten, Guld- brandt Rasmussens Enke .	383.	Ry og Dover Venge Sogneraad	762.
Nielsen, Anders, Fisker . . .	511.	Sabroe, Christine Sophie, født Blichfeldt.	395.
Nielsen, Claudius, Kjøbmand	812.	Schierbeck, V., Overretssag- fører	794.
Nielsen, Fritz C, Tommerm.	305.	Schimmelmansko, grevelige Fideikommis	196.
Nielsen, H. H., Gjæstgiver . .	573.	Schlüter, J., Snedkermester .	174.
Nielsen, J. P., Klodsemager.	244.	Schmeltger, J., Kreaturhandler	299.
Nielsen, Marie f. Clausen . .	299.	Schmidt, Viggo, Overkrigs- kommissær.	272.
Ohr, Sagfører	587.	Schmøck, Th., Tommermester	271.
Olesen, H., Partikulier . . .	706.	Schou, Holger, Fuldmægtig .	298.

	Pag.		Pag.
Secher, Will., Redaktor . . .	498.	Thomsen, Jorgen, exam. jur., Vexellerer	315.
Serritslev Sogneraad	660.	Thorleifsdatter, Thorey.	736.
Sidenius, L., Prokurator 211,	581.	Tillisch, G. Fr., Amtmand . . .	81.
Sigurdur, Pjetur's Son	736.	Truelsen, Emil, Snedkermester	426.
Skanderborg Amtsraad	762.	Tved-Tang-Lustrup Sogneraad	710
Skjærsg, Peter Christensen, Gaardejer	481.	Viborg Stifts gejstlige Enke- kasses Bestyrelse	833.
Staal, C., Forpagter, hans Konkursbo	587.	Vilslev og Hunderup Sogne- raad	710.
Stiftsovrigheden i Viborg Stift	833.	Voetmann, J. C. D., Snedker- mester	683, 759.
Storm, Ida, N. F., Larsens Enke, deres Fællesbo . . .	300.	Vraa og Emb Sogneraad . . .	660.
Strandvejens Dampsporvejs- selskab	432, 802.	Wedel - Wedelsborg, V. F., Amtmand, Baron	824.
Suhr, O. B. og efterlevende Enke, Louise Marie, født Heinisch, deres Fællesbo .	271.	Winther, G., Dr. phil.	271.
Suldrup og Sonderups Sogne- raad	753.	Wisby, Jorgen, Grosserer . .	812.
Sveinbjørnsson, L. E., Assessor	294.	•Wisby & Rasmussen•, nu •Jorgen Wisby•, Firma . .	812.
Svendsen, A. C., Klokker ved Christiansborg Slotskirke .	281.	Wylich, van P. F. N., Herreds- foged	81.
Svendsen, Johanne, J. Svend- sens Enke	581.	Zahle, Fr., Hojesteretssagfører	300.
Sorensen, J. E., Kjobmand .	189.	Øvre, F. Kjobmand	597.
Tauber, J. H. G., Redaktor .	219.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aaby, H. Chr. Rasmussen . .	631.	Andersen, Soren Abel	740.
Andersen, Anders Ostergaard 12, 135.	75.	Andreasen, Peder	561.
Andersen, Andr. Vilh.	75.	Arnason, Olafur	172.
Andersen, Frantz Svend . . .	698.	Axelsen, Chr. Theodor	369.
Andersen, Hans Peter	207.	Baggesen, Anton Chr.	207.
Andersen, Jens	68.	Benzen, (Kolberg) HanneMarie	326.
Andersen, Karen	484.	Bing, Herman Meyer	816.
Andersen, Niels Chr.	132.	Blæhr, Jens Nielsen	61.
Andersen, Peter	19.	Bording, A. F. A.	167.
Andersen, Stephan Chr. . . .	506.	Borum, K. N.	148.

	Pag.		Pag.
Brandi, Jens Larsen	403.	Hansdatter (Hansen) Christi-	
Brown, (Cutpocket), Louise	316.	anc	483.
Bræg, Ole Thomsen	538.	Hansen, Anders P. J. E.	207.
Buesen, Ane Augusta, Ras-		Hansen, Andreas	228.
mussens Hustru	354.	Hansen, Aug. Vilh.	275.
Burgdorff, Hans Jorgen	610.	Hansen, Chr.	207.
Buxbom, H. P. A.	207.	Hansen, Hans Peter Jacob	364.
Bülow, J. H.	200.	Hansen, Henr. Uhl.	165.
		Hansen, Jens	420.
Carl, Peter	91.	Hansen, Johanne Kirstine,	
Carlsen, Rasmus	451.	Nielsens Hustru	51.
Castrup, N. Christensen	328.	Hansen (Riis), Jorgen	403.
Christensen, Hans	565.	Hansen, Karen, Niels Peter-	
Christensen, Niels	328.	sens Hustru	391.
Christensen (Castrup) Niels	328.	Hansen, Niels	391.
Christensen, Niels Chr.	35.	Hansen, (Inger) Paul Ludv.	207.
Christensen (Klinke) Ole	479.	Hansen, Rasmus	23.
Christensen, Otto Senior	334.	Hansen, Rasmus	546.
Christensen, Peter	360.	Hansen, Simon Chr.	610.
Christiansen, Ane Kirstine	178.	Hansen, Sophus Marius	681.
Christiansen, Ane eller Anne		Hansen, Soren	694.
Marie	280.	Hatchett, James Henry	644.
Christiansen, Frederik	29.	Hendriksen, Andreas	671.
Christiansen, Jens	463.	Hendriksen, T. V.	156.
Christiansen, Peder Vilh.	632.	Henriksen, Christen	774.
Christiansen, Soren	251.	Henriksen, Edv. Emil	422.
Clarke (Clark), Joseph	73.	Henriksen, Jens Chr.	253.
Clausen (Claussen), Rasmus	446.	Hermansen, Henr. Emil	491.
Cutpocket, Louise Brown	316.	Hermansen, J. S.	90.
		Hertz, Fr. Adolph	31.
Edvardsen, Niels Chr.	652.	Himmelstrup, Georg Peter.	43.
Eiby, Carl Julius	337.	Holm, Chr. Sorensen	322.
Eriksen, Ane, Chr. Hansens		Holst, V. Th. Pianofortear-	
Hustru	51.	beider	67, 435.
Eskildsen, G. A.	594.	Hordum, Georg Mensen	55.
Fanoe, Christen Jorgensen	450.	Iversen, Christen	367.
Frederiksen, Jens Peter	345.		
Friis, Peder Sorensen	610.	Jacobsen, Hans Peter	364.
		Jacobsen, Peter Anton	410.
Gotfredsen, Christiane	178.	Jensen, And. Peter	603.
		Jensen, Anton Chr.	207.
Haagen, Chr. Vilh. Emilius	537.	Jensen, Aug. Peter	312.
Halskov, Chr. Nielsen	830.	Jensen, Carl Chr. Lorentz el-	
		ler Lorentzen	451.

	Pag.		Pag.
Jensen (Østergaard), Christen	21.	Larsen, Chr. Johan	772.
Jensen, Emanucl J. H.	308.	Larsen (Brandt) Jens	403.
Jensen, H. Ad. susp. Skole-		Larsen, Jens Peter	124.
lærer	691.	Larsen, Maren (Mario)	704.
Jensen, Hans	610.	Larsen, Terkild Chr.	410.
Jensen (Kok) Hans	375.	Laursen, Bodil	601.
Jensen, Jens	739.	Laursen (Damgaard), Laurs	
Jensen, Jens Chr.	137.	Chr.	405.
Jensen, Jens Peter	284.	Lind, Rasmus Carl	83.
Jensen, Johannes	183.	Lund, Johan Peter	285.
Jensen, Jul. Ein. Enghof	702.	Lyngby, J. P. M. J.	158.
Jensen, Laur. Chr.	687.		
Jensen, Mario P. Marcher,		Madsen, Carl Vilh.	350.
Madsens Hustru	647.	Madsen, Peter	360.
Jensen, Niels Peter	601.	Månsson, Ch. Ulrikke eller Ul-	
Jensen, Ole	343-	rikka	655.
Jensen, Rasmus Peter, Redak-		Martin, Pet. Fr. Daniel	43.
tor	492.	Martinsen, Pet. Fr. Daniel	43.
Jensen, Soph. Wengel Ludv.	517.	Meyer, P. V. E.	167.
Jensen, Soren	429.	Michelsen (Micheelsen) W.	
Jeppesen, Ferd. Vilh.	785.	Th.	141.
Jeppesen, Jens Chr.	472.	Mogensen, S. H.	578.
Johansson, Anne Marie	130.	Møllerup, S. C. E.	625.
Johansen, Axel Filibert	24.	Mortensen, Rasmus	313.
Johansen, Christian	483.	Murer, Peter	860.
Jordan, S. A. T.	158.	Müller, Chr. Carl	10.
Jonsson, Niels	259.		
Jørgensen, Hans	628.	Nielsen, Anders	273.
Jørgensen, Hendrik Fred.	309.	Nielsen, Ane Sophie	222.
Jørgensen, Jørgen Chr.	723.	Nielsen (Halskov) Christen	350.
		Nielsen, Fr. Nicolai	65.
Kjær, Christiane Emilie	71.	Nielsen, Hans	126.
Knudsen, Niels	756.	Nielsen, Jens	741.
Kofoed, P. H., Ritmester	5.	Nielsen, Niels, Væver	51.
Kok, Hans Jensen	375.	Nielsen, Niels Feldbæk	234.
Kragelund, Chr. Christensen.	13.	Nielsen, Niels Peder	24.
Krohn, H. S. D.	238.	Nielsen, Niels P. Klitgaard	474.
Kølberg, Hanne Marie Ben-		Nielsen, W. Aug. C.	233.
zen	326.		
		Olafsson, Olafur	541.
Lange, Chr. Sinius Th.	278.	Olesdatter, Inger Johanne,	
Larsen, Ane Kristine, Peter-		C. Olesens Hustru	288.
sens Hustru	559.	Olesen, Christen.	288.
Larsen, Christian	337.	Oladatter, Anna Cecilia	249.

	Pag.		Pag.
Olsen, Hans Peter	88.	Rodder, Niels Chr. Christen-	
Olsen, Jens	646.	sen	35.
Olsen (Olsen), Niels.	77.	Sahl, Jens Paulsen	432.
Olsen, Peder	720.	Sandgren (Rosendal), Emilie	
Olsen, Sigv. Conr. Chr.	416.	A. H.	535.
	476, 649.	Schjul, Camilla Augusta	204.
Olsson, Anna Cecilia	249.	Schmidt, Carl Edv.	207.
Orthmann, Ad. Heinrich	717.	Schmidt, Mads Mathiesen 379, 495.	
Pedersen, Anders Peder Juel	355.	Schmidt, Traugott Xaver	783.
Pedersen, Inger, Kirstine, An-		Schroder, Ch. Alexander	469.
dersens Hustru	558.	Simonsen, Chr.	458.
Pedersen, Jens	53.	Simonsen, P. S. Ø.	194.
Pedersen, Martin	1.	Skotte, Chr. Hansen	578.
Pedersen, Mikkel	530.	Slengcrik. C. A. V.	158.
Pedersen, Niels Chr.	427.	Smidt, Mads Mathiesen 379, 495.	
Pedersen, Rasmus.	27.	Solter, Vilh. Elof	202.
Pedersen, Rasmus Carl	351.	Steen, Joh. Chr. Juel	138.
Peters, Ove Carsten	261.	Storgaard, Anders Nielsen	57.
Petersen, Fred. Paul	734.	Stude, Andr. W.	231.
Petersen, Hans Peter Lau-		Sorensen, Carl Will.	616.
ritz	332.	Sorensen, Christen	610.
Petersen, Niels	391.	Sorensen, Elias	610.
Phipps John	567.	Sorensen, Hans Chr.	170.
Plougstrup, Johanne Peder-		Sorensen, Karen Kirstine	9.
sen, N. P. A. Schonebergs		Sorensen, Lauritz	207.
Hustru	444.	Sorensen, Mads	744.
Poulsen (Sahl), Jens	439.	Sorensen, Valdemar Hercules	388.
Rasmussen, Anders Chr.	789.	Thomsen (Thomassen), Niels	732.
Rasmussen, Anders Laursen	355.	Thomsen (Bræg), Ole	533.
Rasmussen, (Aaby) Hans Chr.	631.	Thorup, Ane	571.
Rasmussen, Joh. G. J.	186.	Thorup, Dagmar Fr. Chr.	205.
Rasmussen, Karl Krist. Frøh-		Vindfeldt, Joh. Hansen	467.
lich	596.	Voss, Axel Ferd.	261.
Rasmussen, Otto Simon	334.	Williams, Adolphus	463.
Rasmussen, Peder	460.	Willumsen, J. P.	337.
Rasmussen, Rasmus	138.	Witzansky, H. Th.	816.
Rasmussen, Vilhelmine	779.	Wolframsdorff, O. Christoffer	
Richard, Elizabeth	673.		128, 516.
Rosendal, Emilie N. H. Sand-		Øgaard, Peter Carl (eller Peter)	91.
gren	535.		
Rydahl, H. Christopher	222.		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Afvisning.	Fæste.
Aktionsordre.	Gift (Handel med).
Angivelse og Klagemaal (falsk).	Gjentagelse af Forbrydelse.
Appel.	Gjæld.
Arrest.	Handel.
Assurancesvig.	Hittegods.
Auktion.	Hæleri.
Barnefødsel i Dølgemaal.	Indicier.
Bedrageri.	Indirekte Tyvs- og Hælerbovis.
Betleri.	Inddæmning.
Blodskam.	Invalideforsørgelse.
Brandstiftelse.	Island.
Bygningsvæsen.	Kaution.
Drab.	Konfiskation.
Ed.	Kontrakt.
Eftertryk.	Kvaksalveri.
Eiendomsret.	Lønning.
Embedsmænd.	Løsgænger.
Entreprise.	Medikamenthandel (ulovlig).
Erstatning.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Fallit.	Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Falsk.	Næringsbrug (ulovlig).
Falskmontneri.	Pant.
Fattigvæsen.	Patentret.
Fogedforretning.	Pension.
Forening.	
Forlig.	

Prækclusion.
Ran.
Rottens Pleje.
Røveri.
Sagforere.
Selvtægt.
Skatter og Afgifter.
Skolevæsen.
Skovvæsen.
Spil.
Stadfæstelse.
Stats- og Majestætsforbrydelse.
Straf.
Straffelovstillæget (forelobig Lov
af 2 November 1825).
Stævning.
Sundhedsvæsen.
Sædeligheden (Forbrydelse mod).
Soretsforhold.

Testament.
Tilregnelighed.
Tyendeforhold samt Forholdet
mellem Mostre og Svende.
Tyveri.
Udeblivelsesdomme.
Udlæg.
Udpantning.
Udvisning.
Underholdning.
Undsigelse.
Valgret.
Varemærke.
Veje.
Vestindien.
Vold mod Private.
Ægteskab.
Ærefornærmelse.
Øvrighed.

SAGREGISTER.

Afvísning.	Pag.
En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Pl. 27 November 1839 § 1, da den Tiltalte herfor idømte Bode ikke udgjorde summa appellabilis og Sagen alene var indanket efter hans Begjæring.....	57.
En Sag, hvorunder en Folkethingsmand, der var idømt Fængselsstraf, havde indstævnet vedkommende Amtmand og Herredsfoged i Henhold til D. L.s 1—6—19 og under Paaberaabelse af Grundlovens § 57, fordi han mod sin Protest, medens Rigsdagen var samlet, var bleven hensat til Afsoning af fornævnte Straf, afvist som manglende Grundlag for en Appel, idet Fuldbyrdelsen af en kriminel Straffedom, lydende paa Fængselsstraf, maa betragtes som en Orrighedshandling.	81
En Højesteretsstævning i Henhold til D. L.s 1—2—3, jfr. Fdg. 16 Januar 1828 § 18, afvist som ikke forkyndt for Underdommeren og paa Grund af manglende Bevidnelse af Stævningsmændenes Kompetence	120.
Højesteret ved kgl. Ordre bemyndiget til at tage en Sag i dens Helhed under Paakjendelse for det Tilfælde, at Retten ikke maatte billige den indankede Dom, forsaavidt den for en Del lod paa Afvisning. Sagen i Overensstemmelse hermed paakjendt i Realitoten, idet den formentlige Mangel ved Sagens Oplysning, der havde bevirket dens delvise Afvisning, ikke fandtes at burde have medført denne	255.
En Højesteretsstævning afvist som udtagen efter Udlobet af den i D. L.s 1—6—14, jfr. Fdg. 24 Januar 1755 fastsatte Paaankefrist.....	315.
Aktionsordre.	
En Tiltalt dømt efter § 225, uanset at Aktionsordren lod paa § 224.	687.
En Tiltalt, der alene var aktioneret for falsk Forklaring for Retten, anset baade efter § 146 og § 225	694.

Angivelse og Klagemaal (falsk).

- En Tiltalt, hvis usandferdige Anmeldelse for Politiet om at have været Gjenstand for roverisk Overfald af 3 ham ubekendte Personer havde foranlediget de Personers Anholdelse, til hvem han sigtede, og som under Konfrontation havde fastholdt sin Anmeldelses Rigtighed, anset efter § 225, uanset at Aktionsordren lod paa § 224, og uanset at Tiltalte ikke vilde have tænkt paa, at han kunde paaføre de Paagjældende Ulemper, men blot ønskede at faa en Douceur, som han havde givet dem, tilbagebetalt. 687.
- En Tiltalt anset efter § 225 for under et Forhor at have udsagt, at en af ham tidligere afgiven urigtig Forklaring var afagt efter Tilskyndelse af hans Fader. Tillige anset efter § 146 for den tidligere Forklaring, idet § 147 ikke — som af Overretten antaget — fandtes anvendelig 694.

Appel.

- Højesteret billiget, at Overretten havde annulleret en Underretskjendelse, der gav en Part Anstand til Tilsvær i Realiteten med Hensyn til en enkelt af Sagens Poster, medens den iøvrigt havde afvist Sagen 93.

Arrest.

- Statueret, at noget Gods, der i Udlandet var inddraget under en der stedfindende Konkursbehandling og som derefter af Boets Bestyrelse sendtes her til Landet for at realiseres for Boets Regning, saavel som Boets Fordring hos en herværende Kjober paa Kjobesummen for saadant Gods ikke i Medfør af Pl. 30 November 1821 kunde belægges med Arrest af en af Fallentens Kreditorer med den Virkning, at han derved kunde skaffe sig forlods Fyldestgjørelse for sin Fordring. En Arrest i Kjobesummen for tvende, et svensk Konkursbo tilhørende Ladninger Trævarer i Henhold hertil ophævet. 806.

Assurancesvig.

- Tvende Ægtefæller ansete for Overtrædelse af § 259, Manden ved at forstikke Gjenstande i den Hensigt at besvige Assurancens, Konen ved i samme Hensigt at undlade at opgive en enkelt Gjenstand, hun var i Besiddelse af. Deres Søn, der havde været Faderen behjælpelig, uden at denne brugte nogen Trusel imod ham, skjøndt Faderens Hensigt var ham klar, anset efter § 259 jfr. §§ 47, 56, 37 og 21. Faderen tillige straffet for Brandstiftelse 283.

Auktion.

- Se under •Pant• (p. 305).

	Pag.
Arnefødsel i Dolgemaal og uforsvarlig Omgang med Barnefødsel.	
§ 194 anvendt.....	130.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 195 jfr. § 39.....	779.

Bedrageri.

En for Forfalskning af Dokumenter eller Benyttelse af forfalskede Dokumenter i bedragerisk Ojemed Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis.....	148.
En for Bedrageri tiltalt Person, der af Kriminal- og Politiretten var anset efter § 252, frifunden af Højesteret, da der imod hans Benægtelse ikke fandtes at være fort et efter Fdg. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis.....	182.
En for Bedrageri i Spil Tiltalt frifunden, da han mod sin Benægtelse ikke kunde anses overbevist om, forsætlig at have sveget Kulor og stukket det paagjældende Kort tilside....	616
Et tiltalt Fruentimmer, der efter at være fæstet som Malkepige og paa Anmodning om Penge til en Skudsmaalsbog af sit Herskab at have faaet en Gave af 1 Kr. havde besluttet sig til at forlade Landet uden at tiltræde Tjenesten, ikke funden herved at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller overhovedet i noget strafbart Forhold.....	704.
En tiltalt Slagter, der efter at være kommen kjørende til en Enke paa Landet og at have afkjøbt hende et Lam, der skulde betales strax, samt læsset det op paa sin Vogn, ikkun betalte en Del af Beløbet og derefter uden at opgive Navn eller Bopæl for Enken, hvem han var aldeles ubekjendt, skyndsomt kjorte bort, anset efter § 251.....	233.
En Tiltalt anset efter § 251 for, under et urigtigt Foregivende at have skaffet sig en Overfrakke og et Pengebeløb tillaans, uden senere efter Aftale at tilbagelevere Frakken eller tilbagebetale Pengene.....	322.
En Tiltalt anset efter § 251 for til en Trediemand at have solgt forskellige af ham selv tildannede Brudstykker af Oldsager som virkelige, fuldstændige Oldsager for en Pris, der ikke stod i rimeligt Forhold til deres sande Værdi, men den ham i foregaaende Instantser ikjendte Straf under Hensyn til Straffelovens § 58, 1ste Punktum, betydeligt nedsat af Højesteret.....	328.
En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende, at der paa en Præmieobligation var falden en Gevinst, som om nogen Tid af Spilleren kunde hæves paa Posthuset, naar denne til ham erlagde et Pengebeløb til Obligationens forsømte Fornyelse	

- og Stempling, af Spilleren havde ladet sig udbetale nævnte Beløb, som han derefter forbrugte, anset efter § 251
- En Tiltalt, der paa et til ham paa Gaden rettet Spørgemaal, om han var Bager N. N., svarede bekræftende, og derpaa af Spørgeren modtog Penge for noget Brod, som denne anmodede ham om at levere, hvilke Penge han derefter forbrugte, anset efter § 251 671.
- En Tiltalt, der nagtet sit Foregivende om, kun ifølge Generalfuldmagt at have været Bestyrer af en i on Andens Navn dreven Kjobmandshandel, maatte antages lige siden Forretningens Etablering at have været Medejer, senere endog Enejer af samme, anset efter § 252, fordi han, til Trods for nævnte sin virkelige Stilling, i Forretningens Konkursbo havde anmeldt sin Fordring paa Løn som Fuldmægtig, og efter § 257, fordi han Dagen før Boets Overgivelse til Konkurs havde ladet nogle til Forretningen indkøbte Møbler henføre til sin Bolig, uanset at han i Forretningens Boger samtidig havde debiteret sig for deres Indkjøbspris. 13
- En Tiltalt, der under Registreringen af hans og hans Hustrus Separationsbo havde undladt at opgive nogle udestaaende Fordringer samt en Plag i den Hensigt, at de paagældende Værdier skulde komme hans og hans Hustrus fælles Bo til gode, anset efter Analogien af § 252. Forsaavidt han iøvrigt tiltaltes for uberettiget Disposition over Boets Ejendele eller Undladelse af at opgive disse, ikke funden strafskyldig 774.
- En tiltalt Kolportør for en københavnsk Boghandler anset efter § 253 for til egen Fordel at have forbrugt dels Penge, som han paa sin Principals Vegne oppebar hos Subskribenter for udleverede Boghefter, dels Penge, som vare indkomne ved uberettiget Salg fra hans Side af nogle ham af Boghandleren til Ombæring udleverede Præmiebilleder 57.
- Et tiltalt Fruentimmer anset efter Analogien af § 253 for, efter ved sin Undvigelse fra Kommunchospitalet, hvor hun var indlagt, at have medtaget en hende til Brug dersteds leveret Uldklokke, som hun dog dengang havde til Hensigt at tilbagelevere efter Afbenyttelsen, efter en senere fattet Beslutning at have beholdt og brugt det nævnte Klædningsstykke 71.
- En Tiltalt, der til en Slagter til Levering om nogle Dage havde solgt 3 ham tilhørende Lam mod i Forskud paa Kjobesummen strax at faa sig udleveret et Krantum Kjød, medens Resten af Kjobesummen skulde betales ved Afskrivning paa ældre Gjæld til Slagteren, anset efter § 253 for i Kraft af en Beslutning, som han fattede, da han havde faaet

	Pag.
det Kjød, som han saaledes modtog som Forskud paa Kjøbesummen for Lammene, ud paa sin Vogn, at have undladt efter Aftalen at levere Slagteren de solgte Lam, som han disponerede over paa anden Maade til egen Fordel	170.
En tiltalt Brodkudsk, der, naar han om Morgenen skulde kjøre ud med Brød, selv i Brodkammeret uden nogen Kontrol udtog saa mange Brod, som han af Erfaring vidste, at han kunde sælge, anset efter § 253, jfr. § 251, for af de af ham ved Salget modtagne Beløb gennem et Tidsrum af 8 Aar at have tilbageholdt til egen Fordel gjennemsnitlig Betaling for et Brød hver Dag, samt for at have undladt til sin Principal at aflevere forskjellige ham af Kunder i Bagepenge betalte Beløb og endelig for i den ham uvedkommende Mollebog at have afskrevet et Beløb som betalt, medens han selv beholdt og forbrugte det nævnte, til ham udbetalte Beløb	334.
En tiltalt Handelskommis, som efter Udbrudet af hans Principals Fallit til egen Fordel havde pantsat nogle Laanesedler paa Varer, som Principalen kort forinden Falliten havde anmodet ham om at tage til sig, for at de ikke skulde komme frem i Boot, anset efter § 253, idet der ikke tillagdes Tiltaltes Anbringende om, at han troede, at Sedlerne var givne ham som Foræring, nogen Betydning. Forsaavidt han tillige var tiltalt for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 ved at bistaa Principalen i dennes lige indtil Fallittens Udbrud fortsatte Transaktioner, sigtende til at skaffe enkelte af Kreditorerne fuld Dækning, frifunden, da der manglede Bevis for, at han havde været bekendt med, at Principalen maatte opgive sit Bo som fallit	469.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 253 for svingagtig at have tilegnet sig en Vadsæk med deri værende Klædningsstykker m. v., som hun havde pantaget sig at opbevare for et 12-aarigt Pigebarn, medens dette besørgede et Ærinde for hende	559.
En tiltalt Boghandlerkommis, der havde faaet nogle hans Principal tilhørende Bøger til Laans af en anden medtiltalt Kommis og senere havde afkjøbt Sidstnævnte disse, efterat de vare bleve cnige om at fravende Principalen dem, anset efter Analogien af § 253	681.
§ 253 endvidere anvendt	537. 647.
En Tiltalt, der under urigtigt Foregivende af at være sendt af en Anden, hos en Kjøbmand havde faaet sig paa Kredit udleveret nogle Varer, som han lod skrive paa bemeldte Persons Regning, anset efter § 251, medens Overretten havde anvendt § 256, jfr. 251	403.

	Pag.
En Tiltalt anset efter § 256 for at have bortbyttet en Pibe, han havde laant af en Anden	472.
Tvende Tiltalte ansete efter § 257 for hemmelig at have forladt deres Logis i flere Gjæstgivergaarde i den Hensigt at unddrage sig Betaling af, hvad de vare blevne skyldige for Kost og Logis	322, 460.
En for Bedrageri Tiltalt, der etter en af vedkommende Sognefoged paa Rekvisition af et Godskontor paa hans Bopæl foretagen Udpantning for et formentlig skyldigt Auktionsbeløb for en Kvasbunke havde dels solgt, dels forbrugt forskjellige af de udpantede Effekter, anset efter § 257, idet den Omstændighed, at Tiltalte under Udpantningsforretningen for Sognefogden havde rejst Indsigelse mod, at han skulde have kjøbt den Bunke Kvas, hvorfor Betaling afkrævedes ham, uden at Fogden imidlertid kunde antages i denne Anledning at have afsagt nogen Kjendelse i Overensstemmelse med Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 9, vel ikke kunde bevirke Straffrihed, men maatte medføre Forholdets Henførelse under § 257	364.
Betleri.	
Straf for Betleri idemt: 126, 128, 165, 228, 231, 251, 278, 278, 332, 337, 343, 450, 491, 516, 571, 601, 702, 732, 772 og	783.
Blodskam.	
En Tiltalt, der havde plejet Omgang med en Pige, som han vidste var en uægte Datter af hans Husholderske, til hvem han ligeledes tidligere havde staaet i utugtigt Forhold, anset efter § 163	565.
Brandstiftelse.	
En Tiltalt anset efter § 281 og § 259	288.
En Tiltalt anset efter § 281, 1ste Led	330.
En Boelsmand, som var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 284, idet han under Udmaalingen af noget Rug paa sit Loft havde benyttet en lille Petroleumslampe, anbragt inde i en Staldlygte, som han imidlertid, da han bemærkede, at der var gaet Ild i noget Petroleum, der laa paa Dækket af Lampen, under Bestræbelserne for at puste Lampen ud, var kommen til at vælte over i Hoet, som strax fængede, frifunden, dog med Paalæg af Aktionsomkostningerne, idet det statueredes, at ligesom det ikke i og for sig kunde anses som en Tilsideættelse af almindelig Forsigtighed, at han overhovedet havde benyttet Lygten til sit Arbejde paa Loftet, saaledes maatte ogsaa Ildebranden efter det Oplyste nærmest anses foranlediget ved et Sammenstød af uheldige Om-	

stændigheder, for hvilke der ikke fandtes tilstrækkelig Feje til at paalægge ham Strafansvar efter den nævnte Paragraf 388.

Pag.

Bygningsvæsen.

En Husejer i Assens, som var tiltalt for Overtrædelse af Bygningsloven for Kjøbstæderne af 30 December 1858, navnlig §§ 33 og 36, smh. med § 4, fordi han uden Anmeldelse for eller Tildelelse af vedkommende Bygningskommission foran den af ham efter bemeldte Kommissions Forlangende i en Afstand af 3 Alen fra en forbiløbende offentlig Gangsti opførte Bygning havde anbragt en Betontrappe med Fremspring foran Huslinien, af Højesteret frifunden for det Offentliges Tiltale, idet det statueredes, dels at den nævnte udvendige Trappe ikke var i Strid med nogen Bestemmelse i bemeldte Bygningslov, specielt ikke dens § 4, da ingen Del af Trappen efter det for Højesteret Oplyste laa udenfor den hidtilværende Grændselinie mellem Tiltaltes Ejendom og den tilstodende Gangsti, dels at, selv om en særlig Anmeldelse om Trappens Anbringelse efter Lovgivningen kunde kræves, Tiltaltes Forklaring om at have staaet i den Formening, at Bygningskommissionen var enig i, at den til Stueetagen nødvendige, men ikke paa Tegningen viste Trappe, maatte opføres udenfor Bygningen, dog ikke kunde forkastes. Ved Overrettens Dom var Tiltalte efter fornævnte Lovs § 33, cfr. § 36, tilpligtet at borttage Trappen samt paalagt en Bøde 27.

Statueret, at et Aktieselskab, der som Ejer af en fast Ejendom i en Kjøbstad havde foretaget en Udgravning umiddelbar op til en Nabobygnings Grund — uanset at Bygningsloven for Kjøbstæderne af 30 December 1858 ikke indeholder nogen til § 67 i Bygningsloven for Kjøbenhavn af 21 November 1871 svarende særlig Bestemmelse, sigtende til at forhindre, at der ved Bygningsforetagender gjøres Skade paa Nabo-ejendomme — ifølge Forholdets Natur maatte være pligtig til at træffe Foranstaltninger for at hindre Nabobygningens Beskadigelse, og da dette var forsomt, til at erstatte Naboens den hans Ejendom ved Udgravningen paaførte Skade, uden at det kunde komme i Betragtning herimod, at Bygningsforetagendet var approberet af Bygningskommissionen. Fremdeles tilpligtet at godtgjøre Naboens det Tab, denne maatte lide ved at være nødt til at rømme en Del af sine Lokaler, medens hans Bygning var under Reparation. Endelig kjendt pligtig til at taale, at Naboens til Brug under den forestaaende Reparation af sin Bygning lader udhugge Bomhuller i Gavlen, forat den fornødne Afstivning af Naboens Ejendom kan finde Sted, dog at disse Huller atter ville

	Pag.
være at tilmure ved Naboens Foranstaltning og paa hans Bekostning	635.
Under en Sag, som af en Tømmermester, der havde haft Opforelsen af en Bygning i Entreprise, var anlagt mod Ejeren af en Naboejendom til Betaling for den ved Byggeforetagendet nødvendiggjorte Undermuring og Afstivning af sidstnævnte Ejendoms Gavl, Naboejeren frifunden allerede af den Grund, at det mod hans Benægtelse ikke var godtgjort, at de paa-gjældende Arbejder vare foretagne efter hans Anmodning eller med hans Samtykke	700.
Drab.	
•Feje-Sagen• se under •Rettens Pløje• (Pag. 178).	
Et tiltalt Fruentimmer, der med Overlæg havde ombragt sit 4 Maaneder gamle Barn, anset efter § 190	249.
Et tiltalt Fattiglem anset efter § 186 jfr. § 46 for et morde-risk Overfald paa Bestyreren af Fattiggaarden. Tillige anset efter § 100 cfr. § 98 for Vold mod en Arrestforvarer og en Politibetjent	628.
Et for Drab paa sit spæde Barn tiltalt Fruentimmer, der af Overretten var anset for fuldbyrdet Forbrydelse efter § 186, af Højesteret ikkun domt efter § 186 jfr. § 46, idet det ikke fandtes med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne antages, at det i Forveien meget syge Barns Død var bevirket ved den af hende med Drabshensigt foretagne Sammentrykning af dets Strube. Udvisning af Riget paabudt i Henhold til Straffelovens § 16, idet Tiltaltes stadige Ophold i den danske Stat maatte anses afbrudt ved hendes Hjemsendelse til Sverig efter Begjæring af et dansk Fattigvæsen, uanset at hun strax igjen vendte tilbage hertil Landet	655.
Ed.	
Statueret, at et Vidnes Forklaring om, at Ejeren af en fast Ejendom under de forudgaaende Forhandlinger om Gaardens Bortforpagtning havde garanteret for, at den havde et vist Tilliggende, hvorpaa kunde holdes et vist Antal Kreaturer m. v., efter samtlige foreliggende Omstændigheder, særlig den, at den senere oprettede skriftlige Forpagtningskontrakt intet indeholdt om saadanne Løfter, ikke kunde bevirke, at Sagens Udfald delvis gjordes afhængigt af Parts Ed	93.

Eftertryk.

Under en af Direktøren for et Telegrambureau mod Redaktøren af en Provindsavis anlagt Sag Sidstnævnte efter Lov

Pag.

om Eftertryk m. m. af 29 December 1857 § 20 for uberettiget Eftertryk af Telegrammer fra det nævnte Bureau dels anset med en Bøde til vedkommende Kæmnerkasse, dels tilpligtet at betale Citanten Erstatning efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjon for den ham ved Eftertrykket tilføjede Skade. idet den under Sagen omhandlede Aftrykning efter 2 andre Blade af Telegrambureauets Telegrammer ikke kunde anses retfærdiggjort ved Lovens § 13 Nr. 2, ikke blot fordi den indstævnte Redaktor i sin Avis havde undladt at angive Kilden, men tillige fordi en saadan systematisk, omtrent gennem hele Aaret fortsat Optagelse af Telegrammer i et betydeligt Omfang ikke kunde betragtes som et saadant Aftryk af enkelte Meddelelser, som den anførte Lovbestemmelse sigter til. Citanten, der kun overdrager de enkelte Dagblade Ret til selv at optage Telegrammerne, men iøvrigt forbeholder sig Retten til at meddele dem til Andre, efter Lovens § 7 i Forbindelse med de forangaaende Paragrafer anset berettiget til at paatale den begaaede Lovovertrædelse.....

155.

En Redaktor, der under udtrykkelig Angivelse af Kilden i sit Blad havde optaget nogle i 10 Numre af et andet Blad fremkomne Skitser, anset herved at have gjort sig skyldig i ulovligt Eftertryk, idet de nævnte Skitser efter deres hele Karakter maatte anses for et novellistisk Arbejde, og Redaktøren derfor tilpligtet at erstatte Forfatteren det ham herved forvoldte Tab. Erstatningen dog ikke antaget at kunne fastsættes efter Lov 29 December 1857 § 20, allerede fordi det ulovlige Eftertryk ikke var udkommet i Bogform, men at maatte bestemmes ved nwillige Mænds Skjon.....

829.

Ejendomsret.

Besidderen af en Torvelod tilpligtet at fravige denne med Undtagelse af en nærmere betegnet Del af samme, der i langt over Hævdstid havde været i hans og Forgængeres Besiddelse, idet det ikke af den Omstændighed alene, at der af Jordstykket af Besidderens Forældre havde været svaret en aarlig Afgift af 12 Kr., kunde udledes, at det oprindelig havde været givet disse i Fæste eller Leje.....

255.

Embedsmænd.

En ved gejstlig Ret tiltalt Skolelærer, der efter at have modtaget en Irettesættelse af Kirke- og Undervisningsministeriet for agitatorisk Forhold og lovet at holde sig Ministeriets Cirkulære af 22 April 1885 efterrettelig, i en Bladartikel

	Pag.
havde sigtet Ministeriet for Lovbrud og betegnet det som en Fornærmelse for Folket at lade sig regjere af samme, anset med Straf af Embedsfortabelse efter Straffelovens § 142. Ved Provsteretten og Landemodet var Tiltalte tillige dømt efter Adg. 29 Juli 1814 Bil. B. § 3	691.
Entreprise.	
En Bygningsentreprenør frifunden for Bygherrens Søgemaal til Erstatning af det denne ved en opført Skorstens Forskydning paaførte Tab, idet Forskydningen maatte tilskrives Omstændigheder, der vare Entreprenøren, der ikke havde paataget sig andet eller mere end at opføre de paa gjældende Bygninger i Overensstemmelse med de ham forelagte Tegninger, aldeles utilregnelige. ligesom han heller ikke kunde antages at have gjort sig skyldig i nogen Mora, der kunde bevirke, at Ansvarret for periculum rei kom til at paahvile ham	683.
Erstatning.	
En Tiltalt i Forbindelse med Straf efter § 203 paalagt Erstatning til Overfaldne for Helbredelsesudgifter, Næringstab m. v. 132, 156, 355, 410, 439,	632.
En af Enken efter en Fyrbøder, der havde ahlivet sig under en Rejse med Dampskibet „Thingvalla“, nedlagt Paastand paa Erstatning i Henhold til Straffelovens § 302 hos to for deres Forhold mod den Afdøde tiltalte Maskinmestre forkastet, da denne Paragraf ikke kunde anses anvendelig, hvor Døden var hidført ved Selvmord	261.
En efter § 251 domt Person paalagt at udrede Erstatning til den Bedragne	328.
En for Brandstiftelse domt Person paalagt at udrede Erstatning til Brandlidte	330.
En Tiltalt i Forbindelse med Straf efter § 204, cfr. § 205, paalagt en af Hojesteret til 1000 Kr. forhøjet Erstatning til den Overfaldne, der som Følge af den begaaede Vold havde mistet Synet paa det ene Øje	360.
Under en af en Vognmand mod Aktieselskabet Strandvejens Dampsporvejselskab anlagt Sag angaaende Erstatning for en Førstnævnte tilhørende Hest, der efter at være bleven sky for en modende Dampsporgogn løb løbsk og slog sig ihjel mod et Træ, statueret, at omend den Aktieselskabet ifølge dets Koncessions § 18 paa hvilende Forpligtelse til Skadeserstatning maa antages ogsaa at omfatte et Tilfælde, hvor som her Skaden ikke positivt er tilføjet ved Sporgognskjørslen, havde Selskabet dog ikke in casu paadraget sig	

	Pag.
noget Ansvar, da Toppersonalet efter det Oplyste ikke ved den paagjældende Lejlighed havde tilsidesat de det ifølge Kjørselsreglementets § 8 paahvilende Forpligtelser eller iøvrigt vist nogen Pligtforsømmelse; da Skaden derfor maatte betragtes som bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde, blev Selskabet frifundet for Vognmandens Tiltale.....	432.
Strandvejens Dampsporvejsselskab frifundet for en Vognmands Søgemaal til Erstatning for et ved Paakjørsel af Dampsporvognen odelagt Kjøretøj, da Beskadigelsen maatte betragtes som bevirket ved et i Forhold til Selskabet uafvendeligt Tilfælde, medens der derimod var vist Uagtsomhed af Vognmandens Kusk.....	802.
Se iøvrigt under •Selvtægt• (p. 762).	

Fallit.

En i Henhold til §§ 261 og 262 tiltalt Fallent frifunden, idet den af ham foretagne Overdragelse af endel Varer til hans Broder maatte antages at være sket paa en Tid, da han endnu ikke forudsaa sin Fallit som nærforestaaende, og han ikke fandtes at have gjort sig skyldig i nogen Uorden, der vilde medføre Straf efter § 262, ved at holde sit Mellemværende med sin Broder udonfor Bøgerne eller ved at antedatere sin Statusopgjørelse nogle faa Dage.....	275.
En for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 tiltalt Handelskommis, der havde bistaaet sin Principal i dennes lige indtil Fallittens Udbrud fortsatte Transaktioner, sigtende til at forskafe enkelte af Kreditorerne fuld Dækning, frifunden, da der mod hans Benægtelse manglede Bevis for, at han havde været bekendt med, at Principalen maatte opgive sit Bo som fallit.....	466.
En Tiltalt i Medfor af Konkurslovens § 168 anset efter Straffelovens § 260.....	21, 506.
En tiltalt Kjøbmand anset i Medfor af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260 for, under en Udpantning for Kommuneskat og under 2 Exekutionsforretninger usandfærdigen, dog uden Virkning, at have opgivet, at nogle hos ham beroende, paa Kredit købte Varer ikke vare ham tilhørende, men kun givne ham i Konsignation.....	61.
Statueret, at det Ansvar, som en falleret Kjøbmand havde i Medfor af Konkurslovens § 148 paadraget sig efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, ved flere Aar tilbage at have undladt at opgjøre Status, ikke kunde anses bortfaldet ifølge Straffelovens § 66, da Forældelsesfristen efter Forholdets Natur maatte regnes fra Konkursbehandlings Begyndelse	61.
En Tiltalt, der kort for sin Fallit bortførte og hos en Med-	

- Pag.
- tiltalt skjulte forskellige af sine Ejendele for at unddrage disse fra sine Kreditorer, samt ved Registreringen undlod at opgive en udestaaende Fordring, anset efter § 260. Hans Medtiltalte, der for at dække sig af Tiltalto ved Modtagelsen af de ovennævnte Gjenstande havde faaet et skriftligt Bevis for at have kjøbt disse af ham, dels pr. Kontant, dels paa Kredit, hvilket Dokument han under Forhorerne producerede som Bevis for, at hans Foregivende om at have kjøbt disse Gjenstande var rigtigt, anset efter § 260, smh. med § 47, idet Højesteret dog under Fremhævelse af, at det var § 47, 1ste Punktum, som her maatte anvendes, forhøjede hans Straf 138.
- En tiltalt Fallent, der samme Dag som Begyndelsesforretningen i Konkursboet havde fundet Sted, blev opmærksom paa, at han under denne havde undladt at aflevere et ikke i Kassebogen indført Beløb af 50 à 60 Kr., som han havde i sin Lomme, men ikke destomindre beholdt Beløbet, idet han betragtede sig som berettiget til at anvende det til sin egen og sin Hustrus Fornødenheder, anset efter § 260. 202.
- En Tiltalt, der under en hos ham foretagen Arrestforretning urigtigen havde erklæret, at han ingen Pengeeffekter, udestaaende Fordringer eller lignende ejede, og kort derefter med en større Pengesum var undvegen til fremmed Land, hvorpaa hans Bo blev tagen under Konkursbehandling, idet dette dog senere, efter at de Beløb, hvorind han var bortrømt, vare indgaaede i samme, har vist sig at være solvent, anset efter § 260, tildels sammenholdt med Konkurslovens § 168. Hans ligeledes tiltalte Hustru og hendes Broder, der under Registreringen i Konkursboet og senere havde undladt at anmelde et Beløb af 300 Kr., som Undvegne ved sin Bortrejse havde efterladt i Hustruens Værge, idet hun tvertimod i Boet havde angivet at være uden Subsistensmidler, hvorfor hun af samme fik udbetalt en midlertidig Understøttelse, anset efter Straffelovens § 260, for Broderens Vedkommende smh. med § 47, 1ste Led. 391.
- En tiltalt Fallent anset efter Straffelovens § 261, idet det mod hans Benægtelse maatte antages, at han havde forudsat sin forestaaende Fallit, da han foretog de Begunstigelser af enkelte Kreditorer, hvorfor han tiltaltes, samt efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, for at have undladt at indfore sine Statusopgjørelser enten i sin Hovedbog eller i sin autoriserede Statusbog, medens han ikke fandtes at have paadraget sig Ansvar efter sidstnævnte Bestemmelser ved at have affattet sin Statusopgjørelse meget summarisk 652.

- Pag.
- En tiltalt Fallent anset efter Straffelovens § 262, 2det Led, sammenholdt med Konkurslovens § 148, for at have optaget sine Statusopgjørelser i løse Hefter istedet for i sin Hovedbog eller en autoriseret Statusbog. Forsaavidt Tiltalte vel havde foretaget Statusopgjørelse hvert Kalenderaar, men med større Mellemrum end eet Aar mellem hver Opgjørelse, fandtes han — om han end ikke kunde anses at have fyldstgjort Fordringerne i § 148, navnlig med Hensyn til, at han engang havde ladet hengaa 17 Maaneder mellem 2 Opgjørelser — dog ikke herved at have gjort sig skyldig i en saadan Uorden eller Uagtsomhed, som maatte medføre Strafansvar. 740.
- En tiltalt Fallent, der ikke alene for egen Regning havde handlet paa et paa hans Sosters Navn lost Næringsbevis paa Detailhandel, men i denne sin Handel ogsaa i Virkeligheden havde overskredet de ved Næringslovens § 47 fastsatte Grændser for Høkerhandel i Kjøbstæderne, anset pligtig til i sin Forretning at føre Handelsbøger og opgjøre aarlig Status og for Undladelse heraf idomt Straf efter Straffelovens § 262, 2det Led tildels sammenholdt med § 148 i Konkursloven. 756.

Falsk.

- En for Forfalskning af Dokumenter eller Benyttelse af forfalskede Dokumenter i bedragerisk Øjemed Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis. 148.
- En for Overtrædelse af § 278 eller for bedragerligt Forhold tiltalt Forpagter anset efter den nævnte Straffebestemmelses 1ste Stykke for sit Forhold med, i længere Tid ved Tilsætning af skummet Mælk at have forfalsket den Mælk, han efter Overenskomst skulde levere i gode, uforfalskede Varer til et Mejeri 19.
- En tiltalt Kolportør for en kjøbenhavnsk Boghandler anset efter § 268 for falskeligen at have underskrevet en Subskribents Navn under en saakaldet •Lejekontrakt• angaaende nogle med vedkommende Bog følgende Præmiebilleder. 57.
- En Tiltalt, som havde afstaaet sit Bageri til Trediemand bl. A. paa Betingelse af, at denne skulde godtgjøre ham det lobende Halvaars Leje, anset efter § 268, 2det Led, for, med Husejerens Navn at have underskrevet en paa 350 Kr. lydende Huslejekvittering, skjøndt Lejen efter Overenskomst var nedsat til 300 Kr., og derpaa ved denne Kvitterings Forevisning for den paagjældende Trediemand at have ladet sig de 350 Kr. udbetale af denne 141.
- En tiltalt Haandværkssvend, der, efterat han af en Understøttelsesforening for rejsende Haandværkssvende havde erholdt udleveret en Rejsebog, der skulde tjene ham som

	Pag.
Legitimation, naar han paa sine Rejser søgte Understøttelse, for at give det Udseende af, at han havde opfyldt den for Tilstaaelsen af Understøttelse fastsatte Betingelse, at have ydet et vist Bidrag til Foreningens Kasse, falskeligt havde udfyldt en af de i Bogen indeholdte Kvitteringsblanketter og underskrevet Kvitteringen med en tidligere Forretningsforers Navn samt derefter ved Forevisning af Bogen erholdt Understøttelser paa forskellige Steder, anset efter § 268 sidste Del for dette Forhold og efter § 274 jfr. § 268 for Forfalskning af en anden Kvitteringsblanket. Overretten havde anset Tiltalte efter § 274 jfr. § 270. — For Forfalskning af Rejsebogens Udstedelsesaar blev Tiltalte anset efter § 274 jfr. § 270	183.
En Tiltalt anset efter § 268	334.
En Tiltalt for Vexelfalsk anset efter § 269	405.
En Tiltalt trods sin Benægtelse anset efter § 269 for uden Tilladelse at have underskrevet Andenmands Navn paa en Vexel	530.

Falskmønteri.

En for Eftergiørelse af Nationalbankens Sedler tiltalt Person i Medfør af Straffelovens § 5 anset efter dens § 264 som Gjærningsmand uanset hans Forklaring om, at Forfærdigelsen af de falske Sedler var foretagen af en anden, ikke under Sagen tilstedekommet Person og at han kun havde været dennes Medhjælper	238.
---	------

Fattigvæsen.

Et Sogneraad, der i Fællesskab med 3 andre Sogneraad ejede en Fattiganstalt, efter Forholdets Natur anset berettiget til at modsætte sig, at et femte Sogneraad optoges som ny Interessent i Samejet	710.
--	------

Fogedforretning.

Statueret, at en Forpagter, som bl. A. ved at oversidde Fristen for Forpagtningsafgiftens Erlæggelse havde misligholdt Forpagtningskontrakten saaledes, at Forpagtningsforholdet strax kunde fordres opløst, ikke i den Omstændighed, at han havde tilkjendegivet Ejeren, at han vilde fraslytte Gaarden paa en bestemt Dag, kunde søge Fritagelse for at betale Omkostningerne ved en desuagtet efter Ejeren's Rekvisition Dagen forud foretagen Indsættelsesforretning i Ejendommen	93.
Boder efter Fdg. 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, paalagte en Skuespiller, som trods et ved Fogden nedlagt, behørig forfulgt, men endnu ikke justificeret Forbud var optraadt paa Kasinos	

	Pag.
Theater, idet det statueredes, at det af Skuespilleren rejste Spørgsmaal om Forbudets Retmæssighed maatte holdes udenfor denne Sag.....	121 og 123.
Under en til Justifikation af en Arrestforretning anlagt Sag statueret, at om end en fremsat Indsigelse med Hensyn til den fungerende Fogeds Habilitet rettelig kunde tages under Paakjendelse under Sagen, vilde den i ethvert Fald ikke kunne tages til Følge, idet den Omstændighed, at vedkommende Herredsfuldmægtig efter sit Forhold til Rekvirenterne saavel i Almindelighed som med Hensyn til det paagjældende Anliggende af egen Drift burde have undslaaet sig for at fungere som Foged ved den omhandlede Forretning, ikke overfor det Faktum navnlig, at Rekvisitus ingen Indsigelse i saa Henseende havde fremsat under Fogedforretningen, skjøndt han maatte antages at have været bekendt med Herredsfuldmægtigens Forhold til Rekvirenterne, fandtes at kunne frembyde tilstrækkelig Anledning til, af denne Grund at annullere Fogedforretningen.....	519.

Forening.

En paa en Generalforsamling i Selskabet »de danske Forsvarsbrodre» stedfunden Exklusion af et Medlem kjendt ugyldig, idet det ikke fandtes at kunne tilkomme Generalforsamlingen at afgjøre, hvorledes og under hvilke Betingelser en Exklusion kunde finde Sted, eftersom Selskabets Love indeholdt særegne Bestemmelser om, hvilken Fremgangsmaade der i saa Henseende vilde være at følge	729.
--	------

Forlig.

I et Tilfælde, hvor en Gjældssag efter behørig henvist Forligsklage i sin Tid var bleven hævet, men senere paany anlagt, statueret, at da Forligslovgivningens Bud saaledes engang var opfyldt, kunde ny Forligsmægling ikke nu anses nødvendig.....	569.
I en Sag, hvori Hof- og Stadsretten paa Grund af, at Citanten under Proceduren havde forandret sin faktiske Fremstilling, havde ment ifølge Lovgivningens Bestemmelser om Forligsvæsenet ikke at kunne tage Hensyn til denne hans senere Fremstilling, af Højesteret statueret, at Beskaffenheden af Citantens Procedure ikke, og navnlig ikke paa Grund af Forligslovgivningen, var til Hinder for at paakjende Sagen paa Grundlag af samtlige foreliggende Oplysninger.....	747.
En af en Appellant for Højesteret nedlagt Paastand om Annullation af et af ham under et Forhor i et Kriminalkammer indgaaet Forlig og om Misbilligelse af den af vedkommende Forhørsdommer brugte Behandling forkastet, idet Forliget	

	Pag.
ikke fandtes at kunne betragtes som fremkaldt ved ulovlig Trusel om Arrest fra Dommerens Side	791.
Fæste.	
I en Sag, hvorunder en Gaardejer havde paastaet en Husmandsenke tilpligtet at fraflytte og ryddeliggjøre det af hende og hendes afdøde Mand siden 1855 upaantalt beboede Hus med Have paa Gaardejerens Ejendom samt at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Skjon for ikke i rette Tid efter Opsigelse at have fraflyttet Boligen, Enken forsaavidt frifunden, idet hendes Anbringende om, at Huset var hendes Mand og hende tilfæstet paa Livstid, i Medfor af Fdg. 27 Maj 1848 § 14 fandtes at maatte lægges til Grund for Sagens Paadommelse	871.
En Sag mellem en Husmandsenke og en Lehnbesidder angaaende Forstnævntes formentlige Ret til en fra hendes Ejendom i sin Tid udstykket Parcel afgjort i Lehnbesidderens Favor, idet der fandtes at mangle Feje til at antage, at den paagjældende Parcel havde været Gjenstand for Bortfæstning til Enkens Mand eller at denne havde haft nogen Anledning til at formene saadant	883.
Gift (Handel med).	
6 Personer, der bl. A. tiltaltes for ulovlig Handel med Gift, ikke fundne skyldige til Straf efter Fdg. 1 April 1796, idet de paagjældende Giftsorter maatte antages at have været i saa høi Grad fortyndede, at de vare ganske uskadelige	610.
Gjentagelse af Forbrydelse.	
Et tiltalt Fruentimmer straffet for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, idet den Omstændighed, at den hende senest overgaaede Tyvsdom ikke endnu var forkyndt for hende, da hun begik det sidste Tyveri, ikke kunde berove denne Dom Iterationsvirkning	71.
Statueret under en Sag om ulovlig Handel med og Udskjænkning af Brænderin, at et af Tiltalte i 1873 indgaaet Forlig angaaende lignende Ulovligheder ikke kunde tillægges Gjentagelsesvirkning, da Existensen af dette Forlig ikke havde været oplyst under senere Sager mod ham af samme Beskaffenhed og derfor ikke var taget i Betragtning ved Fastsættelsen af Bøderne i disse	68.
Gjæld.	
En Person, der i Henhold til et af ham i sin Tid udstedt Anfordringsbevis sagsogtes af Inkassator i Kreditors Dødsbo,	

	Pag.
uanset en af ham indgiven Opgjørelse, hvorefter Mellemværendet skulde være afgjort, domt til at betale Bevisets Paalydende, dog med Fradrag af nogle paa Opgjørelsen opførte Poster for udført Arbejde, der — efter hvad der oplystes for Højestret — vare anerkjendte af Boet	174.
I en Gjældssag ikke tillagt den af Skyldneren som Bevis for sket Afbetaling producerede, halve Del af en udstedt Kvittering nogen Betydning	569.
I et Tilfælde, hvor en Husejer til nogle Bygningsentreprenører havde udstedt en Panteobligation, der derpaa af disse var bleven transporteret til en Trediemand, som vidste, at Obligationen var en Akkommodationsobligation, udstedt alene for derpaa at rejse Penge og kun given ham til Sikkerhed af Entreprenørerne for hans Udlæg til dem, statueret, at denne Trediemand, da hans Fordring paa Entreprenørerne og disses Krav paa Husejeren vare berigtigede, maatte være pligtig til i kvitteret Stand at udlevere Obligationen til Husejerens Enke tiltrods for en i anden Retning gaaende Erklæring, som Entreprenørerne tidligere havde udstedt til ham	581.

Handel.

Statueret i en Sag mellem et fransk og et kjøbenhavnsk Handelsfirma angaaende Misligholdelse fra førstnævnte Firmas Side af en indgaaet Handel om Levering af et Parti Rapskager, pressede af Odessa Frø, at Kjøberen, der efter Handelens Afslutning paa Forlangende havde modtaget en Partiprøve, ikke kunde have mistet sin Ret til, ved Partiets Levering eller endog efter denne at gjøre Indsigelse med Hensyn til Kvalitetsmangler ved Proven og eventuelt gjøre Ansvar i denne Anledning gjældende mod Sælgeren, da disse Mangler vare af den Beskaffenhed, at de alene kunde findes ved en særlig teknisk eller videnskabelig Undersøgelse. Ved Fastsættelsen af den Kjøberen tilkommende Erstatning antaget, at den Omstændighed, at Rapskager af rent Odessafrø ikke i den omkontraherede Kvantitet havde kunnet faas her paa Pladsen paa en vis Dag, ikke kunde berettigede til at fastsætte Erstatningen i Forhold til Prisen i Kjøbenhavn for de værdifuldere af nordfransk eller tysk Frø pressede franske Rapskager, medmindre det godtgjordes af Kjøberen, at han havde maattet ty til denne dyrere Vare for at realisere sine egne Forpligtelser	109.
Kjøberen af et Parti Kul, der skulde betales tøndevise og ved en af Kjøberens egne uautoriserede Maalere ved Modtagelsen pr. Jernbane foretagen Maaling fandtes at udgjøre et mindre	

- Pag.
- Kvantum end af Sælgeren opgivet, ikkun anset pligtig til at betale Sælgeren i Forhold til det mindre Kvantum, uanset at Handelssædvanen ifølge et Responsum fra Grosserer-societetet kræver Maaling ved autoriserede Maalere umiddelbart fra Jernbanevognene, saafremt Modtageren vil gjøre nogen Indsigelse mod Maalet gjældende, idet Kjøberen efter Indholdet af en Brevvexling med Sælgeren fandtes at være berettiget til at tro, at denne samtykkede i, at Kjøberen brugte sine egne Maalere. — Kjøberen tilpligtet at svare Renter af Kjøbesummen fra Stævningens Dato, da han ikke kunde anses at have gjort lovligt Tilbud om Betalingens Erlæggelse 189.
- I en Sag, hvorunder Ejeren af en fast Ejendom havde overdraget en Sagfører at sælge den underhaanden for et vist Beløb og denne derefter havde oprettet Slutseddell med en Lysthavende, som Ejeren selv havde henvist til ham, Ejeren ikke anset bunden ved den saaledes afsluttede Handel, idet det dels ikke mod hans Benægtelse var bevist, at den paa-gjældende Sagfører havde havt tilstrækkelig Fuldmagt til at afslutte Handelen, navnlig paa saadanne Vilkaar, at Prioritets-gjælden ikke var fuldstændig berigtiget ved Overtagelse eller ved Dækning af den kontante Kjøbesum, dels heller ikke godtgjort, at Ejeren havde ratihaberet Handelen efter dens Afslutning. Den formentlige Kjøbers Besiddelsestagelse af Ejendommen derfor betragtet som sket mod Ejere ns Villie og Sidstnævnte tillagt Erstatning for Brugen af Ejendommen samt Godtgjørelse for det af Besidderen solgte Korn og Græs 211.
- I et Tilfælde, hvor en mellem trende Personer indgaaet Studehandel nogen Tid efter dens Afslutning var bleven modificeret ved en ny Overenskomst mellem dem, men hvor der var Uenighed mellem Parterne om Indholdet af denne Overenskomst, statueret, at det maatte paa hvile Sælgeren, der søgte Kjøberen tilpligtet til at opfylde den nye Overenskomst, at godtgjøre Rigtigheden af den Fremstilling heraf, paa hvilken han støttede sit Søgmaal 481.
- Statueret, at en Person, der til en Anden havde afhændet sit Sandoplæg og i Forbindelse hermed tillige overdraget denne Ret til at bruge den ham af Magistraten lejede Oplagsplads for Sandet, efter Omstændighederne ikke havde paadraget sig noget Erstatningsansvar overfor Kjøberen ved at fortie, at Lejemaalet om Pladsen alt forinden var opsagt ham, eller ved senere efter Overdragelsen at indvillige i nogle af Magistraten krævede Forandringer i Lejevilkaaene 486.
- I en Sag angaaende Leveringen af et en gros Parti Brædder, der kun forelaa Hojesteret, forsaavidt Kjøberens subsidiaere

	Pag.
Paastand om at fritages for at betale to forskellige Beløb var forkastet af Overretten, denne Forkastelse stadfæstet af Højesteret, for det ene Beløbs Vedkommende i Betragtning af, at Kjøberen, der havde modtaget det omhandlede Parti og taget det hjem til sig, ialtfald ikke havde godtgjort sit Anbringende om, at Partiet ikke havde den paa Modpartens Opgjørelse angivne Størrelse, og for det andet Beløbs Vedkommende, fordi det ikke mod Sælgerens Benægtelse var godtgjort, at den Trediemand, til hvem han havde udbetalt bemeldte Beløb, havde været bemyndiget til at modtage Afdrag paa Betalingen	759.
I en Sag, hvorunder en dansk Hestehandler sagsøgte til Betaling af Restkjøbesummen for en paa et Marked i Sverrig kjøbt Hest, den Paagjældendes Frifindelse gjort afhængig af, at han med Ed inden Retten bekræfter, at han ved den nævnte Handel udtrykkelig havde tilkjendegivet Sælgerens Repræsentant, at han ikke selv var Kjøber af Hesten, men kun handlede paa en ved Handelen tilstedeværende tysk Hestehandlers Vegne. Den af Sælgeren paastaenede Erstatning for Staldrum til Hesten og for dennes Rogt, Pleje og Fodring for den siden Salget forløbne Tid tilkjendt ham for det Tilfælde, at Eden ikke aflægges, dog saaledes at den først beregnes fra Forligsklagens Dato, da det ikke fandtes at burde komme Modparten til Last, at Sælgeren lod 20 Maaneder hengaa, inden han anlagde Sag, og at der ved Erstatningens Ansættelse tages Hensyn til den Nytte, Sælgeren skjønnes at kunne have havt af Hesten i det paagjældende Tidsrum	768.
En Kjobmand kjendt berettiget til Erstatning hos et kjøbenhavnsk Handelsfirma i Anledning af Misligholdelse af en Handel om et Parti Solsikkekager ved for sildig Levering, beregnet efter Forskjellen mellem Kjøbeprisen og Prisen paa Leveringstiden	812.
Hittegoods.	
§ 247 anvendt	88, 124 og 546.
En Tiltalt, der efter ved en Fejltagelse at være kommen i Besiddelse af en Hat besluttede sig til at beholde den, anset efter § 248.	337.
Hæleri.	
Straf for Hæleri idømt	51, 337 og 681.
Indicier.	
En Tiltalt anset for simpelt Tyveri af nogle Sengklæder, som han efter sin egen Forklaring hjalp den ikke under Sagen tilstedekomne Medskyldige med at stoppe ned i en Sæk inde i det Værelse, hvori Tyveriet, som dog ikke turde betragtes	

	Pag.
som forbundet med Indbrud, blev begaaet. Kriminalretten havde kun dømt ham for Hæleri	537.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt som Tyv	578.
Inddømmning.	
Ejeren af nogle til Silkeborg Langsø stødende Parceller af den Staten tidligere tilhørende Silkeborg Hovøgdaards Vestermark kjendt uberettiget til at foretage Opfyldninger og Inddøm- ninger udfor Ejendommens oprindelige Grændselinie mod Soen, da det kgl. Arvefæsteskjøde, hvorved Grundstykkerne oprindelig afhændedes, intet indeholdt om, at der med det Solgte fulgte nogen Andel i Soen, og den Formodning, der ifølge L.s 5-10-42 kunde være for, at Søarealet udfor Ejendommen desuagtet var medindbefattet under Afhændelsen, i dette Fald efter samtlige med denne forbundne Omstændig- heder maatte bortfalde. Forsaavidt Ejeren endvidere var paastaet tilpligtet enten at bortskaffe det inddæmmede og opfyldte Areal eller at betale Erstatning for Inddømmningen, denne Paastand ikke tagen til Følge paa Grund af Oplys- ningernes Mangelfuldhed	618.
Invalideforsørgelse.	
I en Sag mellem en forhenværende Vaabenmester og Finants- ministeren, hvorunder det var godtgjort, at Førstnævntes Berettigelse til Invalideforsørgelse havde været tilstede lige fra den Tid, da hun den 28 Januar 1854 afskedigedes af Krigs- tjenesten paa Grund af Epilepsi, statueret, at hverken Lov- givningen eller Forholdets Natur kunde afgive Hjemmel for, paa Grund af den Omstændighed, at hans Ret til Invalide- forsørgelse først anerkjendtes ved Højesteretsdom af 11 Fe- bruar 1884 i en af ham den 18 September 1878 paabegyndt Sag, kun at beregne Forsørgelsen fra et af disse Tidspunkter, hvorimod Forsørgelsen — der i Overensstemmelse med en af ham fremlagt Beregning, mod hvilken der fra Finants- ministerens Side i foregaaende Instans kun var gjort Ind- sigelse, forsaavidt der i samme var medtaget Renter og Rentes Rente, fastsattes efter Maximum af Forsørgelse i 3die Afdeling — tillagdes ham fra 1 Februar 1854, dog kun med Renter fra Stævningens Dato den 4 Juli 1884.....	502.
Island.	
En Tiltalt, der havde stjaalet et Lam fra Faaresamlingsstedet, anset efter islandsk Strfl. § 231 Nr. 1, men Straffen af Hen- syn til Tiltaltes mentale Tilstand af Højesteret nedsat i Henhold til § 40	172.
En Assessor i den islandske Overret, der af Lands høvdingen	

- var bleven konstitueret i et Byfoged- og Sysselmandsembede med Tilsagn om, at han foruden Halvdelen af Byfogedembedets faste Gage skulde oppebære alle de andre med Embedet forbundne Indtægter, ikke destomindre kun anset berettiget til at oppebære Halvdelen af de sidstnævnte Indtægter, da det anførte Tilsagn ikko var hjemlet ved Lov om islandske Embedsmænds Lønningsforhold af 15 Oktober 1875 § 4 jfr. § 3 og det ikke kunde antages at have været Landshovdingens Hensigt at love den Paagældende større Indtægter, end han ifølge den anførte Lovbestemmelse var berettiget til, hvad denne heller ikke havde Foje til at forudsætte 294.
- I en Sag, hvorunder en Distriktslæge sagsøgte Landshovdingen over Island paa Landskassens Vegne i Anledning af, at der formentlig med Urette var nægtet ham 3die og 4de Lønnings-tillæg i Henhold til det ham ved hans Embedsansættelse givne Tilsagn, statueret, at denne Ret ikke kunde antages ham betaget ved Lov om Omordning af Lægedistrikterne i Island af 15 Oktober 1875 § 3, idet den i denne Paragraf indeholdte Henvisning til den almindelige Lønningslovs § 7 maatte anses ogsaa at gjælde sidstnævnte Paragrafs 3die Stykke, i hvilken Henseende fremhæves, at de i fornævnte § 3 brugte Udtryk oppebære en højere Lønning eller, som den islandske Text lyder paa, have mere i Løn kunne omfatte den Distriktslægerne hjemlede Adgang til Alderstillæg 526.
- En for ulovlig Medicinalhandel Tiltalt, der i længere Tid uden Autorisation dertil havde udøvet Lægevirksomhed paa Island og under denne til sine Patienter havde udleveret homøopathisk Medicin, indforskreven fra Kjobenhavn eller leveret fra Apotheket i Reykjavik, anset at have overtraadt Forskriften i Frdg. 4 December 1672 § 30, idet dog hans Straf under Hensyn til Reskript for Norge af 17 Januar 1783 i Forbindelse med Kancelliskr. af 16 September 1797 fandtes at kunne bestemmes til en Bøde af 4 Kr. til vedkommende Rejs Fattigkasse. I tidligere Instantser var han frifunden. 541.
- En Udsættelsesforretning overfor Lejeren af en Jordejendom, som vedkommende Foged havde nægtet at foretage, statueret at burde finde Sted, idet det Bygselsbrev, ifølge hvilket Lejeren havde havt Brugen af Ejendommen, maatte forstaas saaledes, at Bygselstiden var begrændset til 16 Aar, saa at Ejeren efter den Tid havde Ret til at opsiges Bygselen. og Lejeren derfor, selv afset fra, at Kvildelejen ikke var betalt, var pligtig til efter sket Opsigelse at fravige Ejendommen 736.

Kaction.

I en Sag mellem Leverandoren af et Parti Mursten og Selvskyldnerkactionisten for Kjoberen statueret, at sidstnævnte Part maatte være berettiget til i den ham paahvilende Kaktionsforpligtelse at afkorte den Kjoberen hos Leverandoren tilkommende Erstatning for det Tab, der som Følge af Misligholdelse fra Leverandørens Side var lidt saavel derved, at Kjoberen havde maattet nedrive og atter opføre endel Murværk, hvortil de leverede ubrugelige Mursten vare benyttede, som derved, at han til ingen Nytte havde befordret disse fra Jernbanestationen til Byggepladsen. 552.

Sporgsmaal om, hvorvidt et Dokument, hvori en Person som Kactionist og Selvskyldner indestod en Godsejer for, at den Prænumeration og Afstaelsessum, som af Forpagteren af den paagjældende Ejendom skulde betales til den fratrædende Mejeriforpagter, prompte erlagdes, kunde forpligte Kactionisten til at erstatte Ejeren det Beløb, som denne paa Grund af, at Forpagtningen ikke kom til Existens, havde maattet betale Mejeriforpagteren. Dette besvaret benægtende, idet Selvskyldnerkactionen ikkun kunde antages indgaaet under den Forudsætning, at Forpagtningskontrakten endelig traadte i Kraft, hvilket ikke antoges at være sket, skjøndt Ejeren havde meddelt Kontrakten en Paategning om, at Forpagteren nu havde opfyldt de ham efter Kontrakten paahvilende Forpligtelser, idet den Bankanvisning, hvormed Forpagteren havde betalt en Del af sin Skyld, ikke blev honoreret af vedkommende Bank 747.

Konfiskation.

En efter Frdg. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 dømt Bissekræmmers Varebeholdning konfiskeret til Fordel for Anholderen 135.

Konfiskation af homeopathiske Medicinalvarer til Fordel for vedkommende Amts Fattigkasse i Medfør af Fdg. 4 December 1672 § 30 anvendt i Forbindelse med Straf for ulovlig Medicamenthandel 610.

Kontrakt.

Statueret, at selv om der, navnlig efter Proceduren, maatte gaas ud fra, at den Bestemmelse i en Forpagtningskontrakt, at enhver Meningsulighed mellem Parterne angaaende Forstaelsen af Kontrakten eller Punkter, som muligvis ikke fandtes optagne deri, skulde afgjøres ved Voldgift, overhovedet var anvendelig, ogsaa efter at Forpagtningsforholdet var hævet, kunde der dog ikke heri være nogen Hindring

- for, at Ejeren søgte Forpagteren gennem ordinært Sagsmaal, da der ikke med Hensyn til de Fordringer, som Førstnævnte under dette gjorde gjældende, var nogen Meningsulighed mellem Parterne af den ovenangivne Art, men Forpagteren alene herimod fremsatte nogle Erstatningspaastande, hidrørende fra Forpagtningsforholdet. Tillige udtalt, at, saafremt en Ejer ved urigtige Foregivender havde formaaet en Forpagter til at gaa ind paa Forpagtningskontrakten, kunde denne Sidste vel i den Anledning gjøre et Erstatningskrav gjældende mod Ejeren, men ikke derved frigjøres for i den Tid, Forpagtningsforholdet i Henhold til Kontrakten fortsattes, at opfylde sine ved denne paatagne Forpligtelser
- I et Tilfælde, hvor det i en Forpagtningskontrakt hed, at Ejeren i Forpagtning overdrog den paagjældende Hovedgaards Agerjorder og Enge, som efter Matrikulsberegningen skulle indeholde et Areal af ca. 959 Tdr. Land med Gaardplads, Haver, Veje og Vandinger etc., statueret, at disse Udtryk ikke kunde forstaas anderledes, end at Agerjorden og Engene, som bortforpagtedes, i Forbindelse med de nævnte mindre og andre lignende Arealer i Matrikulen vare ansatte til det anførte Areal, uden at de tilhørende Skove paa ca. 204 Tdr. Land, som ikke skulde være Gjenstand for Forpagtningen — saaledes som Tilfældet i Virkeligheden var — vare medindbefattede under samme; og da det nu ikke var godtgjort, at Forpagteren havde vidst eller burde have kunnet indse, at ovennævnte Arealopgjørelse i en væsentlig Grad (ca. 191 Tdr. Land) afveg fra, hvad der i Virkeligheden overdroges ham, kunde Ejeren Arvinger ikke undgaa at bære Følgerne af den ham alene tilregnelige urigtige Arealangivelse gennem et Afslag i den skyldige Forpagtningsafgift, svarende til Forskjellen mellem det Forpagteren tilsagte og det ham virkelig overdragne Areal. . . .

Pag.

93.

587.

Kvaksalveri.

- En for ulovlig Medikamenthandel dømt Bestyrer af et homopathisk Apothek, der tillige havde taget Syge under Kur, desuden anset efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Fdg. 5 September 1794 § 55 for Kvaksalveri

610.

Lønning.

- En fratrædende Formand for et Brandforsikringselskab anset berettiget til i Henhold til en tidligere Generalforsamlingsbeslutning at oppebære fuld Løn for det Forsikringsaar, i hvilket han fratraadte, skjønt han kun havde fungeret i en kort Del af samme

706.

	Pag.
Løsgængerer.	
En Tiltalt, der efter at være blevet straffet for Overtrædelse af et ham under sædvanlig Straffetrusel givet Polititilhold om ikke uden Tilladelse at forlade en Fattiggaard paany var bløven indsat i bemeldte Fattiggaard, uden at hint Tilhold dog ved denne Lejlighed var blevet ham indskjærpet, desuagtet anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, fordi han nogle Dage efter sin sidste Aflevering til Fattiggaarden uden Tilladelse atter havde forladt denne	533.
Straf for Løsgængerer endvidere idomt 65, 128, 165, 205, 231, 251, 278, 322, 343, 458, 479, 491, 516, 535, 571, 601 og	783.
 Medikamenthandel (ulovlig).	
Fem Personer, der vare valgte til Bestyrere af en af endel Beboere i 2 Landsogne oprettet saakaldet homeopathisk Brugsforening — af hvilken Enhver imod et ringe Indskud kunde blive Medlem, og som saadant faa Lægemidler udleverede til sig og sin Familie — tilligemed den af dem antagne Bestyrer af det i Henhold hertil oprettede homeopathiske Apothek af Højesteret hver især anset med den i Frdg. 7 December 1672 § 30 foreskrevne Mulkt, medens den ved Overretten var idomt dem in solidum. De homeopathiske Medicinalvarer endvidere konfiskerede. Bestyreren af Apotheket, der tillige havde taget Syge under Kur, desuden anset efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Frdg. 5 September 1794 § 5 for Kvaksalveri. Derimod ikke fundet Feje til at anse de Tiltalte med Straf efter Fdg. 1 April 1796 § 1, fordi der blandt de forhandlede Medicinalvarer fandtes 3 Giftsorter, idet de maatte antages at være i saa høj Grad fortyndede, at de vare ganske uskadelige.....	610.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	
En af Bladet Politiken's Udgivere, der tiltaltes for Mened, frifunden, idet hans Paastand om, dengang han afgav den paagjældende Vidneforklaring at have glemt Navnet paa den Korrespondent til Bladet, om hvem Oplysning søgtes, ikke kunde forkastes, ligesom han heller ikke fandtes — som af Kriminal- og Politiretten antaget — at have gjort sig skyldig i en saadan Undladelse af at meddele, hvad han vidste til Sagens Oplysning, som kunde paadrage ham Ansvar efter § 148. Derimod anset efter § 110 for Tilintetgjørelse af en Honorarbog; jfr. under Myndighed og Orden.....	816.
En Tiltalt anset efter § 146, jfr. § 52, 1ste og 3die Punktum, medens Overretten havde anvendt § 146, jfr. § 52, tildels sammenholdt med § 46	35.

	Pag.
En Tiltalt, der havde overtalt en Anden til i en Voldssag for Retten at afgive en med hans egen stemmende falsk Forklaring, anset efter § 146, jfr. § 52.....	77.
En Tjenestepige, der under en Justitssag under Ed havde afgivet en Forklaring, hvorved hun sigtede sin Husbonds Son for Voldtægt, hvilken Forklaring bl. A. indeholdt, at hun aldrig havde havt med Mandfolk at gjøre, trods Usandheden af denne sidste Forsikring ikke anset efter § 145, da det fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at hun havde været sig tydelig bevidst, at der med Hensyn til denne hendes eget tidligere Liv vedrørende Udtalelse paahvilede hende en lige saa bindende Forpligtelse til at følge Sandheden som under Forklaringen om det mod hende udviste Forhold, og hendes Straf derfor bestemt i Henhold til § 148. En af hende senere aflagt og beediget Forklaring i Henhold til § 147, 1ste Led ikke tilregnet hende til Straf, da der allerede dengang var Spørgsmaal om, hvorvidt den af hende tidligere aflagte Ed var falsk.....	122.
En tiltalt Tjenestekarl, der under et Brandforhør havde afgivet en vitterlig urigtig Forklaring, i Medfør af § 147, 1ste Punktum ikke anset med Straf, da han i Virkeligheden maatte betragtes som Inkvisit, uanset at han ikke selv havde tænkt sig, at Sagen gjaldt ham selv paa. Derimod anset med Straf efter § 146 jfr. § 52 for at have forledet et andet Tyende til under samme Forhør at afgive en urigtig Forklaring.....	234.
En for Blodskam overfor sin Datter efter § 161, tildels jfr. med § 174. anset Person tillige dømt for Forsøg paa at bevæge sin Hustru til i den nævnte Sag at afgive falsk Forklaring i Retten i hans Favor efter § 146, jfr. § 52, 3die Stykke.....	309.
En for Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten Tiltalt, der af Overretten var anset efter § 146, jfr. § 51, af Hojesteret kun anset efter § 147, 2det Punktum, sammenholdt med §§ 146 og 51.....	375.
En Tiltalt anset efter § 146.....	444.
En Tiltalt anset efter § 146, idet § 147 ikke, som af Overretten antaget, fandtes anvendelig.....	694.
Bogholderen ved Bladet „Politiken“, der under et Vidneforhør havde afgivet vitterlig urigtig Forklaring, alene for ikke ved sit Udsagn at skade den som mistænkt for Mened arresterede Udgiver af Bladet, anset efter § 146.....	816.

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

To Tiltalte ansete efter § 102, jfr. § 46, for deres Virksomhed for Oprettelsen af Riffeforeninger og for Anskaffelsen af

	Pag.
Riffer til disse Foreninger, hvis Hensigt efter de Tiltaltes Udtalelser skulde være at tilvejebringe en ved Siden af de lovlige Statsmyndigheder og disses Organer og uafhængig af disse bestaaende organiseret og bevæbnet Styrke, bestemt til under visse Forudsætninger efter private Personers Skjon at gjøre væbnet Modstand mod Regjeringen og dennes Foranstaltninger	43.
En Tiltalt anset efter §§ 100 og 101 for Vold og Fornærmelser mod en Opaynsmand paa Ladegaarden	90.
Tre Tiltalte ansete efter § 103, 1ste Stykke, smh. med § 46, for ved deres Udtalelser og Optræden paa forskellige offentlige Møder at have virket for Oprettelsen af Falsters Riffelforening i det Ojemed derved at skabe en væbnet Magt, bestemt til at lægge Tvang paa Regjeringen og under visse Forudsætninger, hvis Tilstedeværelse skulde afgjøres af Folket eller dettes valgte Repræsentanter, at yde Modstand mod Regjeringens Foranstaltninger	158.
En Tiltalt anset efter § 100 cfr. § 98 for Vold mod en Politibetjent	284, 285.
En Tiltalt anset efter § 101 for Fornærmelser mod en i Funktion værende Sognefoged	420.
En tiltalt Folkethingsmand, som i et Foredrag paa et i hans Valgkreds ifølge Indbydelse af en derværende Vælgerforening afholdt politisk Møde bl. A. havde opmuntret de Tilstedeværende til, i det Ojemed med væbnet Magt at gjøre Modstand mod Regeringen, naar den efter hans Formening ikke sjerntliggende Eventualitet indtraadte, at Folkets Rettigheder efter Oppositionens egen Dom fandtes alvorlig krænkede, at slutte sig til en allerede dannet Riffelforening, for hvis Oprettelse han iøvrigt ikke saas at have virket, anset efter Straffelovens § 103, 1ste Stykke, jfr. § 51	446.
En Tiltalt anset efter § 98 for Vold mod et Sogneraadsmedlem	453.
Et tiltalt Fattiglem i Forbindelse med Straf efter § 186 jfr. § 46 for et morderisk Overfald paa Bestyreren af Fattiggaarden, tillige anset efter § 100 cfr. § 98 for Vold mod en Arrestforvarer og en Politibetjent	628.
En Tiltalt anset efter § 100 jfr. § 98	789.
En af Bladet Politiken's Udgivere, der, efterat det under et Vidneforhør var blevet ham betydet, at Retten mulig ønskede at undersøge en af Bladets Honorarbøger, som antoges at indeholde Navnet paa en Korrespondent til Bladet, hvis Vidneforklaring ønskedes til Oplysning under en kriminel Underøgelse, havde ladet den nævnte Bog tilintetgjøre i den	

	Pag.
Hensigt at forhindre Retten fra at komme i Besiddelse af samme, anset efter § 110	816.

Næringsbrug (ulovlig).

Statueret, at Meddelelsen af Næringsbevis til en Person som Kjobmand i Store Lyngby. — hvilket efter det Foreliggende maatte antages særlig at skulle hjemle ham Kjobmandshandel i selve Kroen, hvor han derefter i endel Aar drev den ommeldte Handel — maatte overfor den Paagjældende betragtes som en saadan Anerkjendelse af den foreskrevne Afstandsbetingelses Tilstedeværelse, at en senere fremkommen Attestation om en ubetydelig Mangel i den lovbestedte Afstand ikke kunde beføie til at frakjende ham hans i god Tro erhvervede og gennem en længere Aarrække upaataalt udovede Næringsret	824.
En for ulovlig Omloben med Varer Tiltalt frifunden, idet det af Højesteret statueredes, at den Omstændighed, at han i de senere Aar havde rejst omkring i Landet uden noget fast Ophold, ikke kunde udelukke ham fra den saavel Landboere som Kjøbstadsboere ifølge Læringsloven af 19 Decbr. 1857 § 37, jfr. Fdg. 23 April 1845 § 1, tilkommende Ret til Forhandling af Landmandens Husffidsprodukter, og der heller ikke fandtes Føje til at antage, at nogen af de øvrige Betingelser for Lovligheden af hans Forhold havde manglet ..	12.
Statueret under en Sag om ulovlig Handel med og Udskjænkning af Brændevin, at et af Tiltalte i 1873 indgaaet Forlig angaaende lignende Ulovligheder ikke kunde tillægges Gjen-tagelsesvirkning, da Existensen af dette Forlig ikke havde været oplyst under de senere Sager mod ham af samme Beskaffenhed og derfor ikke var taget i Betragtning ved Fastsættelsen af Boderne i disse	68.
Tvende Tiltalte, der paa Landet havde ombaaet Uld- og Linnedvarer m. m. til Forhandling, efter Fdg. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 ansete med Boder samt Konfiskation af Varerne, idet deres Forklaringer om, at endel af disse hidrorte fra Hammerum Herred, ikke kunde tages for gode	135, 194.
En tiltalt Cigar- og Tobakshandler, der havde forhandlet Tobak i Indpakning, forsynet med Etiketter af 3 indbyrdes noget forskellige Skikkelser, der dog alle havde Lighed med de Etiketter, hvorpaa Indehaveren af Firmaet den nederlandske Tobaksfirma havde erholdt Eneret, ikkun anset med Straf efter Straffelovens § 278, 2det Led i Henhold til Lov 2 Juli 1880 § 17, for den ene Art Etiketter, idet kun denne fandtes at have en saadan Lighed med den indregistrerede Etikette, at der	

	Pag.
krævedes Anvendelsen af mere end almindelig Opmærksomhed for at opdage Forskjellen. Den af Tiltalte fremsatte Indsigelse, at Indregistreringen som indeholdende det nederlandske Rigsvaaben skulde være ulovlig, ikke tillagt Betydning.	200.
En Bager i Kjøbenhavn, der tiltaltes for at have overtraadt Næringsloven ved fra sin Boutik at have ladet sælge Mælk, Kager og Wienerbrød til umiddelbar Fortæring paa Stedet ogsaa til siddende Gjæster. frifunden, idet der ikke af Næringslovens § 58 fandtes at kunne udledes noget Forbud imod, at Bagerne sælge de Varer, som de ere berettigede til at forhandle, eller hvis Forhandling er fri, til Fortæring paa Stedet, uden at særlig Tilberedning af Varerne har fundet Sted, hvilket Salg ikke skjønnedes at faa Karakter af Beværtning derved, at der til Bekvemmelighed for Kjøberne hensattes Stole og Borde i Boutiken, uden at iøvrigt nogen videre Anretning fandt Sted	292.
En tiltalt Handelsmand anset efter Næringslovens §§ 75 og 77, jfr. §§ 81 og 82 for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinhandel . . .	369.
En Detajl- og Brændevinshandler anset under Hensyn til Næringslovens § 79, sidste Punktum efter samme Lovs § 78 for ulovlig Udskjænkning af Kirsebærvin med Bode, Konfiskation og Fortabelse af sin Ret til Brændevinhandel. . . .	577.
En Tiltalt anset efter Næringslovens §§ 77 og 78 som for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg, og tillige dømt til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt	698.
En tiltalt Høker anset efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og efter § 77 som for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg. Tiltaltes Forhold med at beværte endel Snekastere med Punsch for Betaling ikke fundet at burde paadrage ham Straf, da vedkommende Politimester forinden havde udtalt, at han paa Grund af Omstændighederne ikke vilde drage Nogen til Ansvar for saadan Beværtning, der i lang Tid havde været sædvanlig ved Snekastningsarbejde i det paagjældende Sogn	717.
En Tiltalt, der efter at have løst Næringsbevis som Gjæstgiver i Frederiksberg Sogn havde drevet almindeligt Værtshushold med Brændevinsudskjænkning, og som efter sin egen Forklaring alene havde løst det omtalte Næringsbevis, fordi han efter den gjældende Vedtægts Bestemmelse om det Omfang, hvori de i Næringslovens § 58 omhandlede Næringsadkomster kunde meddeles i Frederiksberg Kommunes Bydistrikt, ikke kunde erholde Næringsbevis paa Værtshushold, anset for 4de Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78. Intet Hensyn taget til, at Tiltalte i et Kvistværrelse	

havde to opredte Senge staaende og i en anden Eiendom et leiet Staldrum til to Heste	Pag. 734.
---	--------------

Pant.

En Panthaver, hvis Obligation var sikkert ved Pant i 2 Eien- domme, anset berettiget til paa Trangsauktionen over den ene Eiendom. hvor det gjorde Bud var tilstrækkeligt til fuld- stændig at dække hans Fordring, at erklære, at han for en Del af denne frafaldt Panteret i denne Eiendom, og der- efter at søge Dækning for Resten i den anden Eiendom. En sekundær Prioritetshavers Indsigelse mod den Bestem- melse i Auktionskonditionerne, at Eiendommen først kunde tiltrædes af Kjøberen, naar den Rekvirenten (1ste Prioritets- haver) tilkommende Del af Kjøbesummen var berigtiget, ef- ter samtlige Omstændigheder ikke anset tilstrækkelig be- grundet.....	305.
---	------

Statueret, at en af en Sognepræst til Stiftovrigheden udstedt Obligation med Pant i Naadensaaret og Indløsningssummen for hans Præstegaard, der ikke var bleven thinglæst inden den i Fdg. 28de Juli 1841 foreskrevne Frist, ikke kunde tillægges Gyldighed i Sognepræstens Dødsbo som Pantebrev for Naadensaarets Vedkommende, men vel for Indløsnings- summens, idet Reglerne om Pantsætning af faste Eiendomme forsaauidt fandtes at maatte komme til Anvendelse. En fremSAT Præklausionsindsigelse — der efter det med Hensyn til Panteretten statuerede Resultat kun kunde faa Betydning, forsaauidt Obligationen ikke maatte kunne dækkes af Ind- løsningssummen — forkastet, idet fornøden Anmeldelse maatte antages at være sket.....	888.
---	------

Patentret.

Under en Sag, der af en Patenthaver var anlagt mod en Fa- brikant til Straf og Erstatning for formentligt Indgreb i den Førstnævnte tilstaaede Eneret til at forfærdige og lade for- færdige Senge med Spiralbunde af en vis Konstruktion, Fa- brikanten frifunden, da Spiralbundene i de af ham leverede Senge vare forfærdigede i Malmo, medens selve Anbringelsen af Bundene i Sengene her i Landet og den her foretagne Forfærdigelse af Sengerammer ikke kunde anses for at inde- holde et Indgreb i den paagjældende Eneret.....	176.
--	------

Pension.

Statueret, at en paa Grund af Svagelighed afskediget Hoboists
Ret til Pension ikke var bortfalden ved hans Konstitu-
tion som Kirkebetjent ved Slotskirken — idet der ved den

herfor paaberaabte Bestemmelse i Lov 9 April 1851 § 7 No. 1 ikke kunde antages at være tænkt paa Konstitution i en lønnet Bestilling — og heller ikke ved den ham senere af Kongen meddelte faste Ansættelse i den nævnte Stilling, da denne, der fandt Sted, efterat Udgifterne til Lønningen af de ved Slotskirken ansatte Betjente vare overgaaede til Civillisten, og skete uden nogen Ministers Medvirkning, ikke kunde betragtes som en Regjeringshandling. Den Paa-gjældende derfor kjendt berettiget til Pension fra hans Afsked den 30te April 1863 at regne. En for Høiesteret fremsat Præskriptionsindsigelse forkastet 281.

Prækclusion se under Pant (p. 833).

Ran.

En Tiltalt, der fra en paa en Beværtning i Spil med nogle Andre siddende Person aabenlyst havde tilvendt sig en Tikroneseddel, som Personen havde beroende i en paa Bordet ved Siden af ham staaende Kop, og paa Opfordring havde vægret sig ved at tilbagelevere Pengesedlen, anset efter § 231, 1ste Led, jfr. § 237 312.
 § 237 anvendt 337.

Rettens Pleie.

En tidligere Høiesteretsdom i en Justitssag angaaende Barnefødsel i Dølgemaal, Barnemord m. m. (Fejø Sagen), som paa Grund af opstaaet Tvivl om Paalideligheden af de Bevisligheder, hvormed Sagen havde været Høiesteret forelagt, i Henhold til allerh. Bevilling paany var indbragt for samme, ophævet tilligemed de foregaaende Instantsers Domme, dog med Undtagelse af en den ene Tiltalte idømt Straf efter § 202, der imidlertid fandtes at burde være afsonet ved den af denne Tiltalte i Henhold til den tidligere Høiesteretsdom og det sig dertil sluttende kgl. Reskript alt udstaaede Straf. Statueret, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at paalægge Forhørsdommeren Ansvar paa Grund af, hvad der nu for Høiesteret var oplyst om hans mentale Tilstand, og at det ikke under denne Sag kunde afgjøres, hvorvidt Ansvar maatte kunne paalægges nogen af de underordnede Betjente for det af dem udviste Forhold 178.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt, der var anholdt af vedkommende Sognefoged senest den 24de Februar om Aftenen Kl. 9, men som Folge af Veienes Ufarbarhed paa Grund af Snestorm først den 25de Februar om Aftenen Kl. 6 var ankommen til og indsat i vedkommende Jurisdiktions Arrest, ikke var bleven tagen i Forhør for den paafølgende Formiddag Kl. 11,

	Pag.
udtalt, at Bestemmelserne i Grundlovens § 80 ikke kunde anses fyldstgjorte, uden at der dog efter Omstændighederne fandtes tilstrækkelig Foje til i den Anledning at gjøre noget Ansvar gjældende mod Forhørsdommeren	330.
En Indstævnt, der ikke havde givet Møde ved Forligsmægling i Sagen og ikke havde godtgjort baade at have været forhindret i at give personligt Møde og i at sende en Fuldmægtig, tilpligtet at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger for Underretten samt paalagt Mulkt for unodig Trætte . . .	371.
Under en til Justifikation af en Arrestforretning anlagt Sag statueret, at omend en fremsat Indsigelse med Hensyn til den fungerende Fogeds Habilitet rettelig kunde tages under Paakjendelse under Sagen, vilde den i ethvert Fald ikke kunne tages til Folge, idet den Omstændighed, at vedkommende Herredsfuldmægtig efter sit Forhold til Rekvirenterne saavel i Almindelighed som med Hensyn til det paagjældende Anliggende af egen Drift burde have undslaaet sig for at fungere som Foged ved den omhandlede Forretning, overfor det Faktum navnlig, at Rekviritus ingen Indsigelse i saa Henseende havde fremsat under Fogedforretningen, skjøndt han maatte antages at have været bekendt med Herredsfuldmægtigens Forhold til Rekvirenterne, ikke fandtes at kunne frembyde tilstrækkelig Anledning til af denne Grund at annullere Fogedforretningen	19.
Misbilliget i en af Højesteret stadfæstet Overrettsdom, at en Underdommer ved en Tilførsel til Forhørsprotokollen havde tilkendegivet det som sin Opfattelse, at en til ham sket Anmeldelse om et begaaet Mordforsøg var „Fantasi.“	723.
En af en Appellant for Højesteret nedlagt Paastand om Annulation af et af ham under et Forhør i et Kriminelkammer indgaaet Forlig samt om Misbilligelse af den af vedkommende Forhørsdommer brugte Behandling forkastet, idet Forliget ikke fandtes at kunne betragtes som fremkaldt ved ulovlig Trusel om Arrest fra Dommerens Side	791.

Røveri.

En tiltalt Handskemager og hans ligeledes tiltalte Mestersvend ansete efter § 24^f, for Sidstnævntes Vedkommende smh. med § 47, 1ste Stykke, idet de, efter at have skaffet sig formentligt Bevis for, at et Fruentimmer, der havde Arbejde hos Handskemageren med Tamporering af Handsker, besvøg ham ved ikke at tilbagelevero alt, hvad hun fik tilbage af den hende til Arbejdet leverede Silke, efter fælles Aftale i Forening indfandt sig hos hende, hvem Handskemageren da affordrede et Pengebeløb af 150 Kr. under Trusel

	Pag.
af, at han, hvis hun ikke betalte ham dette Beløb, vilde anmelde hendes Bedrageri for Politiet, en Begjæring, som hun, der vidste, at hun ikke var ganske uskyldig i det hende paasigtede Forhold, ogsaa efterkom, idet hun Dagen efter indbetalte Beløbet, som begge de Tiltalte maa antages at have indset langt oversteg, hvad hun havde besveget for, til Mestersvenden paa Handskemagerens Vegne	167.
En Tiltalt, der tildels i Forening med Andre havde gjort sig skyldig i Røveri, Pengeafpresning, Ran og Betleri overfor Personer, som han havde grebet i Uterlighed eller Forsøg herpaa, anset efter § 243, tildels jfr. med § 46, § 245, § 231, jfr. § 237 og Lov 3die Marts 1860 § 3. Tillige anset for Tyveri og efter § 248. Straffen tildels idomt i Medfør af § 64 som Tillægsstraf. En Medtiltalt anset efter § 243 som Deltager i et af de ommeldte Røvier	337.
En for Pengeafpresning tiltalt Redaktor, der i et Brev havde meddelt en gift Kone, at der i hans Blad paatænkte optaget en Artikel om en af hendes Mand begaaet Sædelighedsforbrydelse, men at dette vilde kunne undgaaes, hvis hun strax anmodede derom, frifunden, da det mod hans Benægtelse ikke kunde anses godtgjort, at han havde forbundet noget strafbart Ojemed med denne sin Henvendelse	631.

Sagførere.

En Underretssagfører i Henhold til Lov 24de Mai 1868 § 14 kjendt uberettiget til Udøvelse af Sagførervirksomhed, idet han, som ved Dom i en Justitssag var funden overbevist om, at have forbrugt betroede Penge uden Udsigt til i den nærmeste Fremtid at kunne erstatte dem, maatte anses derfor at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, og den Omstændighed, at han i Henhold til Straffelovens § 251 ifølge de Besvegnes Ønske var bleven fritagen for Straf, ikke fandtes at kunne hæve den Vanære, som efter Forbrydelsens Beskaffenhed hæftede ved samme	607.
---	------

Selvtægt.

I en Sag, hvorunder der af vedkommende Amsraad og Sogneraad som Eiere af en over Ry Møllean forende Bro var gjort Ansvar gjældende mod Eierne af Ry Mølle til Straf og Erstatning for en af ham foretagen Uddybning af Aabunden, statueret, at Mølleeieren vel ikke burde have foretaget den omhandlede Uddybning uden forinden at have erhvervet Broeiernes Samtykke, men at han ikke desto mindre maatte være fri for Ansvar, da han, der i længere Tid intet Svar

	Pag.
havde modtaget i Anledning af sin Anmeldelse til Amtet om de paatænkte Arbeider, havde Grund til at gaa ud fra, at der fra det Offentliges Side intet var imod de paagjældende Arbeider at indvende.....	762.

Skatter og Afgifter.

Et foreliggende Tilfælde, i hvilket Kjøberen af en Gaard ved mundtlig Transport havde til en Trediemand overdraget sin Ret efter behørig stemplet Kjøbekontrakt, hvorefter Skjøde var udstedt til denne Trediemand, afgjort af Højesteret derhen, at dette Skjøde ikke med Føje kunde betragtes som en Fuldbydelse af den i samme paaberaabte skriftlige Kjøbekontrakt, men nærmest eller ialtfald tillige som en Fuldbydelse af den i samme endvidere paaberaabte mundtlige Transport; som Folge heraf statueredes det, at Stempelovens § 31, 1ste Punktum ikke kunde hjemle Skjodets Udstedelse uden Stempel, men at dette efter Paragrafens 2det Punktum, jfr. Grundsætningen i Lovens §§ 13 og 14, maatte stemples til 1ste Klasses Taxt efter den i samme nævnte Kjøbesum, uden at herimod kunde paaberaabes den nævnte Lovs § 32, der ikke kunde antages at have villet fastslaa, at det deri nævnte Tilfælde skulde være det eneste, i hvilket der blev Spørgsmaal om Stempelafgift ved Skjodning til den, der er traadt i den oprindelige Kjøbers Sted. Overretten havde anset Skjodet for stempelfrit.....	143.
Det grevelige Schimmelmansske Fideikommis kjendt berettiget til at erholde tilbagebetalt af St. Croix's Kolonialkasse et Beløb, som Fideikommisset til forskellige Tider, under Paaberaabelse af, at Nyderne af Fideikommissets Revenner opholdt sig i Udlandet, var blevet afkrævet i Absentskat i Henhold til Fdg. 19 Februar 1817, idet det statueredes, at det var den juridiske Person eller Stiftelse: •Grevelige von Schimmelmansske Fideikommisarvinger• og ikke de enkelte Fideikommisarvinger, der maatte betegnes som Eiere af de Plantager paa St. Croix, som den omhandlede Absentskat havde været paalagt, og at det nævnte Paalæg — eftersom Fideikommisset maatte anses for at have Domicil i Kjøbenhavn og ingensinde at have været fraværende paa fremmed Sted — følgelig havde været ubefoiet.....	196.
I en Sag mellem Exekutorerne i et Dødsbo og Statskassen angaaende, hvorvidt der vilde være at svare Arveafgift af et Beløb, der var tilfaldet den Afdodes Livsarvinger ifølge en Bestemmelse i hans Testamente, der begrænsede hans efterlevende 2den Hustrus Boslod og Arv til et mindre Beløb, end han efter Loven kunde fordré — hvilket hun i selve	

	Pag.
Testamentet havde samtykket i — statueret, at det Hustruens Andel saaledes fragaaede Beløb ikke kunde anses som faldet i Arv efter den Afdøde, men maatte betragtes som en Livsarvingerne af Afdødes Hustru ved selve Testamentet tillagt Gave, om den end først maatte have opnaaet fuldstændig Gyldighed derved, at hun ikke paa Skiftet har fremsat nogen Indsigelse derimod.	300.
Statueret, at en af tvende Skatteydere fort Anke over, at Ligningskommissionen i Næstved ved Paaligning af Højtidsoffer og Klokkerpenge for Aaret 1883 havde overskredet det ved Kjøbstadens Budget i saa Henseende fastsatte Beløb, i ethvert Fald alene kunde berettigede Overligningskommissionen til at nedsætte disso enkelte Klageres Bidrag, men efter Kjøbstadkommunalloven af 26de Mai 1868 § 27 ikke beføje dem til at ophæve hele den omhandlede Ligning eller, som ved dens Kjendelse sket, paalægge Ligningskommissionen at omgjøre samme. Da Overligningskommissionens Kjendelse allerede som Følge heraf maatte betragtes som ugyldig, fandtes den i Henhold til den stedfundne Ligning foretagne Udpantning at maatte stadfæstes	665.

Skolevæsen.

En Sognekommune kjendt berettiget til for dens Skolelærere i Forbindelse med en Nabokommune at nyde godt af Udbyttet af en i denne beliggende Jordlod, der udgjorde en Del af det tidligere, for samtlige Sogne bestaaende Degneembedes Jord. Ordet «Skolekommune» i Lov 8 Marts 1856 § 7 fortolket som sigtende til det eller de Sogne, fra hvis Degneembede den paagjældende Degnejord hidrører og til Fordel for hvis Skolevæsen det nedlagte Degneembedes Indtægter i det Hele skulde anvendes, jfr. Adg. 29 Juli 1814 § 55	660.
---	------

Skovvæsen.

En forhenværende Skovejer paa Bornholm, som havde ryddet et til hans Ejendom hørende Stykke Fredsskov af Areal 26,600 □ Alen, hvorefter han havde afhændet Ejendommen, tilpligtet i Henhold til Frdg. 27 September 1805 § 14 at bode ialt 16 Kr. aarlig til Statskassen, indtil han igjen til Skovs Opelskning havde indfredet det omhandlede Areal eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrkning ej forhen bestemt Strækning, og siden 8 Kr. aarlig, indtil han for Indenrigsministeriet har godtgjort, at den unge Skov paa den saaledes indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, skjøndt uindhegnet, ikke af Kreaturer kan beskadiges.	5.
---	----

Spil.

Pag.

En tiltalt Næringsdrivende i Kjobenhavn, der i sine to Boutiker havde arrangeret forskellige Præmiefordelinger til Fordel for sine Kunder, anset for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 ved den i den ene Boutik arrangerede, som en ligefrem Lodtrækning indrettede Gevinstfordeling, men frifunden med Hensyn til den anden, der var indrettet saaledes, at de udsatte Præmier tilfaldt de Kunder, hvis Skjen over Antallet af nogle i gjennemsigtige Beholdere nedlagte Ærter eller Bønner kom Rigtigheden nærmest. At Tiltalte hverken havde tilsigtet eller opnaaet nogen direkte pekuniær Fordel ikke fundet at kunne diskulper ham for det først nævnte Forhold. 253.

Stadfæstelsesdom.

Stadfæstelsesdom given efter Citantens Paastand trods den modende Indstævntes Protest, idet Sidstnævnte Intet havde anført til Støtte for sin Indsigelse, men kun forbeholdt sig at udtage selvstændig Appelstævning, hvad han imidlertid alt havde haft tilstrækkelig Tid til 511.

En Hof- og Stadsretsdom stadfæstet efter Kontraappellantens Paastand. Den udeblivende Hovedappellant idømt Omkostninger og Mulkt for unødigt Trætte 811.

En af Hovedappellanten til Højesteretsaaret 1887 paaanket Sag kontra paaanket til Højesteretsaaret 1886 ifølge meddelt Anticipationsbevilling og efter Kontraappellantens Paastand stadfæstet 823.

Stats- og Majestætsforbrydelse.

En for Overtrædelse af Straffelovens § 90 tiltalt bornholmsk Redaktør frifunden, dog med Paalæg af Aktionsomkostningerne, idet den paagjældende, efter *•Socialdemokraten•* optagne Bladartikel, om den end indeholdt en tildels forvansket og i det Hele tendentios Fremstilling af Begivenheder og Foretagender under Kong Christian den 9des Regjering, dog for den overvejende Del af samme kun angik Regjeringsforanstaltninger, for hvilke Ansvarret paahviler vedkommende Ministre, uden at det i Artiklen var antydnet, at der i saa Henseende kunde lægges Kongen personlig noget tillast, medens de faa Sætninger, hvori der omtales personlige Handlinger af Kongen, ikke fandtes at kunne siges at indeholde Forhaanelser eller andre fornærmelige Yttringer mod Kongen og saaledes ikke kunde henfores under den nævnte Straffelovs paragraf 379.

En tilsvarende Sag mod en anden Redaktør afgjort paa lignende Maade, idet det i Præmisserne yderligere fremhævedes, at

	Pag.
den Omstændighed, at Artiklen i det omhandlede Tilfælde var fremkommen i vedkommende Blad paa Kongens Fødselsdag, ikke berettigede til at betragte Artiklen i sin Helhed som saaledes rettet mod Kongens Person, at den ham skyldige Ærbodighed derved maatte anses tilsidesat	492.
En Person, der var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 90 i Anledning af et af ham paa et offentlig Møde holdt Foredrag angaaende den for Tiden herskende politiske Strid, af Højesteret frifunden, dog med Paalæg af Aktionsomkostningerne, idet der efter en af ham under Forhorerne afgiven skriftlig Erklæring angaaende Indholdet af bemeldte Foredrag ikke fandtes tilstrækkelig Feje til at antage, at den brugte Yttring om, at Kongen som enhver Embedsmand aflægger Ed paa Grundloven, og at enhver af dem, som bryder den, er en Grundlovsbryder og Meneder, stod i en saadan Forbindelse med hans senere Udtalelse om begaaet Grundlovsbrud ved Ministeriet Estrups Udstedelse af en provisorisk Finantslov, at han derved kunde anses at have fremført nogen mod Kongen rettet Sigtelse for Grundlovsbrud.	422.
En Redaktors Straf efter Straffelovens § 90 fastsat under Hensyn til samme Lovs § 39	83.
En Detajlhandler i Varde, der i Lagerlokalet ved Siden af sin Boutik i Samtale med tvende Besøgende havde brugt fornærmelige Udtryk om Kongen, herfor anset efter § 90.	474.
Den ansvarhavende Redaktor af •Socialdemokraten• anset efter § 90, jfr. § 64, idet tvende i samme Nummer af bemeldte Blad i umiddelbar Følge optagne Artikler: •Kongens Fødselsdag- og •Mærkedage under Chr. 9des Regjering• fandtes — sidstnævnte Artikel under Hensyn til den Forbindelse, hvori den var sat med den foregaaende — at indeholde Fornærmelser og Forhaanelser mod Kongen	476.
Straf.	
Den af en af de Tiltalte i Fejo-Sagen forskyldte Straf efter § 202 anset afsonet ved den i Henhold til den tidligere Højesteretsdom af 29 Oktober 1884 og kgl. Reskript af 29 November s. A. udstaaede Straf.	178.
Straf bortfalden paa Grund af udstaaet Varetægtsarrest	261.
En efter § 251 domt Persons Straf nedsat under særligt Hensyn til Straffelovens § 58, 1ste Punktum.	328.
En tiltalt Hotelforpagter i Forbindelse med Straf efter Straffelovens § 182, 2det Led, domt i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 til at have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt	429.

	Pag.
En for ulovlig Udskjækning af Kirsebærvin Tiltalts Ret til Brændevinshandel forbrudt.....	577.
Straffelovstillæget (forelobig Lov af 2 November 1885).	
I en Sag mod en Tiltalt for Overtrædelse af § 3 i forelobig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov udtalt med Hensyn til Spørgsmaalet om Gyldigheden overhovedet af den nævnte forelobige Lov, at den Omstændighed, at den var udstedt, medens Rigsdagens Moder kun vare udsatte, ikke kunde medføre, at Loven skulde være ulovligen udstedt, eftersom Rigsdagen ligefuldt maatte anses, jfr. Grundlovens § 25, ikke at have været samlet paa Udstedelsestiden. Fremdeles statueret, at den Omstændighed, at det i Folkethinget ved privat Initiativ indbragte Lovforslag af samme Indhold som den nævnte forelobige Lov var blevet nægtet Fremme ved en Dagsorden, hvorved tillige den forelobige Lov erklæredes forkastet, ikke havde kunnet bevirke deus Ophævelse. Idet Tiltalte som ansvarhavende Redaktør for Socialdemokraten i Henhold hertil for tre Artikler i bemeldte Blad dømtes efter § 3 i oftnævnte forelobige Lov, udtaltes det endelig, at der allerede af den Grund ikke kunde blive Spørgsmaal om en Ophævelse af hans Strafskyld, at der manglede tilstrækkelig Føje til, fordi den Rigsdagssamling, hvori den forelobige Lov af Regjeringen blev forelagt Landstinget, sluttedes, uden at en Bekræftelse af den havde fundet Sted, at betragte Loven som bortfalden	416.
En Tiltalt anset efter forelobig Lov af 2 November 1885 §§ 3 og 4 for nogle Udtalelser paa offentlige politiske Møder, som han maatte kunne indse egnede sig til at fremkalde Had og Forbittrelse indbyrdes mellem Dele af Befolkningen og som derhos indeholdt en forvansket Fremstilling med Hensyn til 2 Retssager, tilsigtende at gjøre den her i Landet bestaaende Retspleje og Justitsministerens overensstemmende dermed tagne Bestemmelse om disse Sagers Behandling ved Kommissioner forhadet eller foragtelig	435.
Under en Sag mod den ansvarhavende Redaktør af Socialdemokraten statueret, at en i bemeldte Blad optagen, anonym Artikel efter Udtalelserne i samme ikke kunde paadrage Tiltalte noget Strafansvar efter forelobig Lov af 2 November 1885 §§ 1 og 4	476.
En bornholmsk Redaktør anset efter forelobig Lov af 2 November 1885 § 1, 2det Stykke, for i sit Blad at have fremstillet den af 2 Personer under et politisk Møde i Holstebro begaaede Forbrydelse ved at lægge Haand paa den i	

- Funktion værende Politimester som fortjenstlig og bifaldsværdig..... Pag. 495.
- Redaktøren af «Dagsavisen», der var tiltalt for Overtrædelse af foreløbig Lov angaaende Tillæg til den alm. borgerlige Straffelov af 2 November 1885 § 4 i Anledning af en i bemeldte Blad indrykket anonym Artikel: «Hr. Rumps Betænkninger», af Højesteret frifunden, dog med Paalæg af Aktionsomkostningerne, idet det statueredes, at selv om den i bemeldte Artikel indeholdte urigtige Fremstilling af en Del af Indholdet af vedkommende Landsthingsudvalgs Betænkning over Regjeringens Lovforslag om Oprettelsen af et militært Gen-darmerikorps, trods Tiltaltes Anbringende om, at Fremstillingens Ukorrektthed skyldtes den Omstændighed, at Forfatteren ved Artiklens Nedskrivelse kun kjendte Betænkningen af et andet Dagblads Uddrag af samme, tilregnedes ham som en Fremsmættelse af en forvansket Kjendsgjerning, manglede der dog Feje til at antage, at den var fremsat i den Hensigt at gøre en af Statens Indretninger forhadt eller foragtet, samt at den i Artiklen fremdeles indeholdte Misbilligelse af et Regjering Lovforslag ikke kunde henføres under den ovennævnte Straffebestemmelse..... 498.
- Den Ansvarhavende for Bladet «Demokraten» i Aarhus — der iøvrigt hverken deltog i Redaktionen af Bladet eller var bekendt med, hvad der optoges i det, førend det udkom — anset efter §§ 3 og 4 i foreløbig Lov af 2 November 1885 for Udtalelser i tre i Bladet optagne Redaktionsartikler, der indeholdt Ophidselser mod Retsbetjente, Præster og Kapitalister samt en forvansket Fremstilling af Øjemedet med Udstedelsen af den nævnte foreløbige Lov. Derimod ikke funden strafskyldig, forsaavidt han tiltaltes for Overtrædelse af samme Lovs § 1, 2det Stykke, i Anledning af den i den ene af Artiklerne indeholdte Lovprisning af Oprøret imod og Drabet paa Knud den Hellige, idet den ommeldte Lovbestemmelse ikke fandtes at kunne være anvendelig paa en rosende Omtale af saadanne for Aarhundreder tilbage foregaaede verdenshistoriske Begivenheder, som det efter Forholdets Natur maatte være tilladt offentlig at omtale og bedømme med en vis Frihed..... 603.
- Den Ansvarhavende for Bladet «Socialdemokraten» anset efter foreløbig Lov af 2 November 1885 §§ 3 og 4 for forskellige i det nævnte Blad optagne, anonyme Artikler og Inserater, der indeholdt Ophidselser af de ubemidlede Samfundsklasser, dels mod de bedre Stillede i Almindelighed, dels mod bestemte Klasser af disse. Derimod ikke funden skyldig i Overtrædelse af den nævnte Lovs § 1, da der ikke fandtes

	Pag.
aldeles tilstrækkelig Grund til at antage, at der med Artiklerne havde været forbundet Forsæt til at ophidse Massen af Befolkningen til ved Voldsgjerninger at kuldaste den bestaaende Samfundsordning	649.

Stævning.

Statucret, at den i L s 1—4—12 foreskrevne særegne Indstævningsmaade ikke kan anses anvendelig, naar den, som skal stævnes, har Bopæl her i Riget, om han end midlertidig er bortrejst til Udlandet. Den paa Indstævntes Bopæl skete Forkyndelse derfor i Henhold til 1—4—2 til 4 anset fyldestgjørende. Misbilliget, at Gjældskommissionen ex officio havde afvist Sagen paa Grund af, at Stævningen ikke — som i Lovens 1—4—12 foreskrevet — var bleven thinglæst ved Landsovorretten, i hvilken Henseende det heller ikke fandtes at kunne komme i nogen Betragtning, at Citanten havde begjært Sagen berammet saaledes, at Indkaldelsen kunde blive forkyndt for Debitor med et Varsel af Længde som det i L.s 1—4—12 ommeldte	348.
--	------

Sundhedsvæsen.

Ejeren af et Kalkværk i Nykjøbing paa Sjælland, der tiltaltes for at have overtraadt et ham af Sundhedskommissionen i Henhold til Sundhedsvedtægten givet Tilhold om at standse Værkets Drift, frifunden allerede af den Grund, at Værket maatte antages at høre til de isolerede Huse paa Lyngen, der laa udenfor Sundhedsvedtægtens Omraade	597.
---	------

Sædeligheden (Forbrydelse mod).

En Fader for Blodskam overfor sin Datter tildels forinden hendes fyldte 16de Aar anset efter § 161, tildels jfr. med § 174	309.
En for forsøgt Voldtægt eller ialtfald for uterligt Forhold mod en 12aarig Pige tiltalt Person anset efter § 168, jfr. § 46, medens Underretten havde anvendt § 176, jfr. § 168	313.
En 16aarig Dreng, der havde forsøgt at tiltvinge sig Samleje med et 11aarigt Pigebarn, anset efter § 163 jfr. §§ 173, 46 og 37. Underretten havde anvendt § 176, jfr. 168, 173, 37 og 29	596.
En 17aarig Tjenestdreng, der havde besvangret en Pige, som han vidste var aandsvag, anset efter § 170, jfr. §§ 37 og 21	53.
En for Voldtægt tiltalt Person, der ved at trykke en Dør ind havde banet sig Adgang til et isoleret beliggende Kammer, hvor hans Faders Tjenestpige sov, og her — efter sin Forklaring, som maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse — efter gjentagne forgjæves Opfordringer til	

	Pag.
Samleje og efter at have tumlet med Pigen i 2 à 3 Timer, havde opnaaet legemlig Omgang med hende med hendes Samtykke, anset efter Straffelovens § 171. Ved Straffens Bestemmelse Hensyn taget til, at den paagjældende Pige ikke var uberygtet.....	222.
En Tiltalt for sit Forhold ovenfor tvende Pigeboern, af hvilko det ene var 11, det andet 12 Aar gammelt, anset henholdsvis efter § 176, cfr. §§ 178 og 174, og efter § 174, cfr. § 46..	75.
En tiltalt Hotelforpagter anset efter § 182, 2det Led, samt i Medfør af Lov 23 Mai 1873 § 9 domt til at have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt	429.
Seretsforhold.	
To Maskinmestre paa Dampskibet «Thingvalla» anseto skyldige til Straf efter Lov 23 Februar 1866 § 11 for deres Forhold overfor en Fyrbøder, der under Rejsen afivede sig ombord, men Straffen for den ene Tiltaltes Vedkommende bortfalden paa Grund af den af ham udstaaede Varetægtsarrest.....	261.
Testament.	
I en i et Dødsbo opstaaet Disput om, hvorvidt en til den Afdøde udstedt Obligation vilde være at inddrage under Boets Behandling eller, som af hans Børn paastaet, at holde udenfor samme som dem tilhørende, sidstnævnte Paa-stand tagen til Folge, idet Obligationen — der var udstedt til Fyldestgjørelse af en Bestemmelse i et af den Afdødes Svigerforældre oprettet Testament, hvorefter den ham tilfaldende Arvepart skulde baandlægges, saaledes at den sikkredes Testatorernes Datterboern — uanset at den i nogle Punkter afveg fra Testamentet og at den Afdøde i samme var betegnet som Kreditor, maatte forstaaes som begrændsende hans Ret til Fordel for Børnene i Overensstemmelse med Testamentet	794.
Tilregnelighed.	
Ved Fastsættelsen af en for Overtrædelse af Straffelovens § 90 tiltalt Redaktors Straf Hensyn taget til samme Lovs § 39 .	83.
Et tiltalt Fruentimmer, der under de tidligere mod hende anlagte Sager stedse var anset for ikke at have været fuldstændig tilregnelig, domt for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter § 232, jfr. § 39	104.
En Tiltalts Foregivende om ikke at have været rigtig i Hovedet paa den Tid, da han skulde have udøvet de ham paasigtede Tyverier, og ingen Erindring at have om disse, forkastet ..	345.
En for Indbrudstyveri tiltalt Persons Forklaring om at have	

	Pag.
været saa beruset, at han ikke kunde erindre, hvorledes de hos ham forefundne stjaalne Gjenstande vare komne i hans Besiddelse, forkaftet	772.
Et for Barnefødsel i Dolgsmaal eller anden uforvarlig Omgang med sin Barnefødsel tiltalt Fruentimmer dømt efter § 195, jfr. § 39, idet hun, som i flere Aar havde lidt af kronisk Melankoli, der, efterat Barnefødselen havde fundet Sted, havde udviklet sig til en akut Mani, ikke fandtes at kunne anses at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed. Spørgsmaalet, om og naar hendes mentale Tilstand vilde tillade Straffens Fuldbyrdelse, henvist til Ovrighedens Afgjorlse	779.

Tyondeforhold samt Forholdet mellem Mestre og Svende.

Under en Sag, som en Snedkersvend havde anlagt mod sin tidligere Mester til Betaling af tilgodehavende Løn for en Tid af over 5 Aar, statueret, at Svendens Tilgodehavende — da der ikke i de foreliggende Oplysninger indeholdtes tilstrækkelig Hjemmel til at lægge nogen af Parternes Paastande om Lønningsvilkarene til Grund for Beregningen — ikke kunde ansættes efter en lavere Maalestok end den Betaling, der for en Del af Tiden af Mesteren var beregnet ham i Dagløn. Det herefter udkommende Beløb med Fradrag af Godtgjorelse for Kost og Logis og kontant modtagne Beløb samt med yderligere Afdrag for forsømte Arbejdsdage tilkjendt Svenden	677.
--	------

Tyveri.

Et tiltalt Fruentimmer, der under de tidligere mod hende anlagte Sager stedse var antaget ikke at have været fuldstændig tilregnelig, dømt for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter § 232, jfr. § 39.	204.
2 Tiltalte ansatte efter § 228, for den Enes Vedkommende smh. med § 23, for at have fra en Mark tilvendt sig 10 Stkr. Hvidkaalshoveder	451.
Et tiltalt Fruentimmer ansat for simpelt Tyveri, idet hun, da hun var beskæftiget med for en Kone i dennes Hjem at sy Navn paa nogle Haandklæder, havde af disse hemmelig tilcignet sig et Haandklæde og pantsat det, samt ligeledes fra stjaalet bemeldte Kone en Hovedpude, der beroede frit fremme paa et Pulterkammer, til hvilket hun havde faaet Noglen udleveret af Bestjaalne for at hente nogle Gjenstande dér	484.
En for Tyveri og Bedrageri tiltalt Boghandlerkommis ansat alene for Tyveri efter § 228 for dels at have tilegnet sig	

	Pag.
Penge, som Forretningens Kunder indbetalte til ham paa hans Principals Vegne, dels at have tilvendt sig Penge af Kassen, som ikke var anbetroet ham alene	517.
En Tiltalt for at have tilvendt sig en Paraply, der med endel andet Rejsegods henlaa paa en Bænk i en Ventesal paa Jernbanens Hovedstation, anset for simpelt Tyveri	559.
En Tiltalt, der paa Lyngby Sø havde skaaret og tilvendt sig en til 5 Kr. vurderet Trave Rør, anset for Tyveri efter § 228	646.
Straf for Tyveri endvidere idomt 9, 23, 51, 55, 65, 71, 124, 137, 205, 228, 273, 278, 280, 308, 324, 337, 345, 350, 351, 354, 367, 460, 472, 483, 535, 546, 558, 594,	647, 783.
Indbrudstyveri.	
En oftere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse anset efter § 230, 2det Led, for, fra Kjælderetagen i en endnu ikke fuldført Bygning, hvis Port var tilspigret og i hvis Kjældere Ruderne i de dér anbragte Vinduer endnu ikke vare indsatte, at have i Forening med en under militær Domstol staaende Person en Aften stjaalet en ved Bygningsarbeidet beskæftiget Arbeidsmands Skovl og Hakke	318.
Straf for Indbrudstyveri fremdeles anvendt 278, 326, 460, 594,	772.
Tyveri efter § 233	207, 561.
Tyveri efter § 235.	
En Tiltalt anset efter § 235 for i en Skov at have tilvendt sig et paa Roden staaende, i Toppen noget udgaaet, ligesom ogsaa ved Roden endel beskadiget Bogetræ, som kun havde en Brændselsværdi af 1 Kr.	10.
En Tiltalt, der havde Høstarbejde paa en Gaard, anset efter § 235 for i en af Gaardens Stalde at have tilvendt sig en halvslidt, i vaad og tilsolet Tilstand paa Gulvet i Grebningen henliggende Haarsvaber til en Værdi af ca. 75 Øre . .	29.
Udeblivelsesdomme. 244, 271, 272, 298, 299, 300, 426,	616.

Udlæg.

I et Tilfælde, hvor en senere Panthaver havde paaanket en Fogedforretning, hvorved der var givet en sekundær Panthaver for hans paa Grund af Udeblivelse med Renter forfaldne Fordring Udlæg i den pantsatte Eiendom og som var afholdt uden foregaaende Meddelelse til Rekvisitus, men under hvilken denne erklærede, at han erkjendte Forretningen for lovlig med Hensyn til Tiden for dens Foretagelse, statueret, at omend Udstederen af et Pantebrev, hvori der i Medfør af Udpantningsloven af 29de Marts 1873 § 15 indrommes Creditor Ret til Exekution uden foregaaende Lovmaal og

Dom, ikke med Retsvirkning i Pantebrevet kan frafalde den i §'en nævnte Frist af 14 Dage, kan dog den Renunciation paa denne Frist saavel som paa det betingelsesvis foreskrevne Varsel af 3 Dage, som Debitor efter Panteobligationen maa ansees at have givet under Fogedforretningen, i ethvert Fald ikke betragtes som ugyldig, endog med den Virkning, at en senere Panthaver skulde kunne paastaa Fogedforretningen ophævet..... 513.

Udpantning.

En for Bedrageri Tiltalt, der efter en af vedkommende Sognefoged for et formentlig skyldigt Auktionsbeløb for en Kvasbunke foretagen Udpantning havde solgt og forbrugt forskellige af de udpantede Effekter, anset efter § 257, idet den Omstændighed, at Tiltalte under Udpantningsforretningen for Sognefogden havde fremsat Indsigelse mod, at han skulde have købt den Bunke Kvas, hvorfor Betaling afkrævedes ham, uden at Fogden i denne Anledning havde afsagt nogen Kjendelse i Overensstemmelse med Udpantningsloven af 29de Marts 1873 § 9, vel ikke kunde bevirke Straffrihed, men maatte medføre Forholdets Henførelse under den nævnte Straffebestemmelse 364.

Udvisning.

Udvisning af Riget paabuden med Hensyn til et tiltalt Fruentimmer i Henhold til Straffelovens § 16, idet hendes stadiige Ophold i den danske Stat maatte anses afbrudt ved hendes Hjemsendelse til Sverrig efter Begjæring af et dansk Fattigvæsen, uanset at hun strax igjen var vendt tilbage hertil Landet..... 655.

Underholdning.

I en Sag mellem en Vognmand og en Koholder statueret, at Sidstnævnte efter det Oplyste havde Krav paa Vederlag for at have ydet Førstnævntes Hustru forinden hendes Ægteskab Ophold og Underholdning i sit Hus, forsaavidt angik Tiden, indtil hun blev mindreaarig, men at saadant Vederlag derimod ikke kunde tilkomme ham for den efterfølgende Tid, idet det hverken var aftalt eller af honde og hendes Kurator kunde forudsættes, at der efter hendes 18de Aar skulde betales for hende..... 547.

Undsigelse.

En Tiltalt, der var aktioneret til Behandling efter § 299, fordi han i Vrede over, at hans Forsørgelseskommunes Sogneraad havde nægtet ham nogle Kløder, havde truet med at sætte

- Ild paa Fattigforstanderens og Sogneraadsformandens Gaarde, frifunden, da hans Trusler efter de oplyste Omstændigheder ikke antoges at have været alvorlig mente 1.
- Valgret.**
- Statueret, at den i Næringslovens § 72 ommeldte Brændevinsafgift maa anses som en direkte Skat i den Forstand, hvori dette Udtryk er taget i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 § 57, og vedkommende Byraad som Følge heraf tilpligtet under en daglig Mulkt at optage en i Byen boende Gjæstgiver paa Listen over de højestbeskattede Vælgere, der have Ret til at vælge Halvdelen af Kommunens Valgmænd til Landstingsvalgene 573.
- Varemærke.**
- En af Ejeren af Randers Apothek mod en Kjobmandsenke anlagt Sag afgjort derhen, at Sidstnævnte efter Forholdets Natur og Bestemmelserne i Varemærkeloven af 2 Juli 1880 § 1, smh. med § 17, var uberettiget til at bruge Navnet Køster med eller uden et lille »v.« foran til Betegnelse af den af hendes afdøde Mand og hende tilvirkede Mavebitter og at hun skulde borttage bemeldte Navn af de af dem benyttede Etiketter, forsaavidt de ere i hendes Besiddelse eller endnu staa til hendes Raadighed, idet det statueredes, at Citanten maatte anses som rette Sagsøger allerede af den Grund, at han ved at faa sit med Navnet Køster forsynede Varemærke indregistreret havde erhvervet en hidtil uomstødt Ret til at benytte dette Navn ved Forhandling af sit Apotheks Mavebitter, og at der efter det Oplyste ikke kunde udledes noget stiltiende Samtykke af den Omstændighed, at Indstævntes Mand i flere Aar, efter at Mavebitterens Opfinder, daværende Forpagter af Apotheket, var død, upaatalt havde benyttet det omhandlede Navn til Betegnelse af sit eget Fabrikat. Overretten havde frifundet Indstævnte 395.
- Veie.**
- I en Sag angaaende Spørgsmaal om en Molleciers Forpligtelse til at erstatte vedkommende Sogneraad dets Udgifter ved Istandsættelsen af en over Mollebækken forende, i Forbindelse med en offentlig Bivei staaende Bro og til fremtidig paa sin Bekostning at vedligeholde den nævnte Bro, Molleciieren frifunden, idet han ikke kunde anses bunden ved den af en tidligere Eier paatagne Forpligtelse til Broens Vedligeholdelse, da intet herom var thinglæst eller anført i Adkomstdokumenterne paa Møllen 753.

Vestindien.

En Tiltalt anset som Indbrudstyv, fordi han en Dag, da han var sulten og ikke kunde faa Adgang til sit eget Maismel, gjennem et Vindue, var steget ind i en anden Arbeiders aflaaede Værelse, hvor han af en Spand tog 4 Kvarter Mel af Værdi 24 Cents. Tiltalte, der mange Gange tidligere havde været straffet for Tyveri, gav vel Dagen efter Bestjaalne fuld Erstatning for det tagne Meel, men han havde tilstaaet, at han, skjøndt han forinden Tyveriet saa Bestjaalne i Plantagens Gaard, dog undlod at bede ham om Melet, fordi han troede, at en slik Anmodning vilde blive afslaaet	73.
En Tiltalt anset for 4de Gang begaaet Tyveri i Henhold til Fdg. af 11te April 1840 § 16, jfr. Andg. af 6te Januar 1852 § 2	91.
Et tiltalt Fruentimmer anset for 3die Gang begaaet Tyveri eller som for 4de Gang begaaet Hæleri	316.
En Tiltalt anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 29, 1ste Memb. for ved Uagtsomhed at have bevirket en 70aarig Mands Død.....	463.
En Tiltalt anset efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Led og § 58 samt efter Pl. 19 April 1805 dømt til Udbringelse af Landet. En formel Feil i Overrettsdommen berigtiget i Højesteretsdommens Præmisses	567.
En tiltalt Straffefange anset efter Fdg. 11 April 1840 § 13 og Adg. 6 Januar 1852 § 2 No. 3.....	644.
Et tiltalt Fruentimmer, der mod sin Benægtelse ikke fandtes overbevist om at have gjort sig skyldig i forsætlig Brandstiftelse, heller ikke anset for uagtsom Brandstiftelse efter Fdg. 20 Marts 1841 § 14 — som Overretten havde anvendt — idet der ikke ved den stedfundne Brand af afskaarne Sukkerrorsblade kunde antages at være sket nogen til Pengeværdi ansættelig Skade.....	673.
Vold mod Private.	
En Tiltalt anset efter § 202 for Mishandling af sin Hustru	467.
En Tiltalt, der havde vedgaaet at have ved et Slag i Hovedet tilføjet en Anden en Beskadigelse, der havde havt Tabet af Synet paa det venstre Oje til Folge, dog kun anset efter § 203, idet han efter Sagens Oplysninger ikke kunde antages at have tilsigtet ved Slaget at tilføje Vedkommonde en i sine Folger saa alvorlig Beskadigelse og ej heller at have maattet forudse denne Skade som en rimelig eller ikke usandsynlig Folge af Gjerningen. En Medtiltalt efter sin Forklaring frifunden, dog med Andel i Aktionsomkostningerne.	410.

	Pag.
En Tiltalt for voldelig Adfærd mod en Person anset efter § 203, idet den af ham som Bevæggrund paaberaabte Mistanke, han nærede om, at der bestod et usædeligt Forhold mellem Overfaldne og Tiltaltes Hustru, selv om den maatte have være begrundet, dog ikke kunde diskulperes ham	439.
En tiltalt Gjæstgiver, der ved tvende Lejligheder under opstaaet Slagsmaal i hans Beværtning havde saaret forskjel- lige Personer ved Bid, anset efter § 203	720.
En Tjenestekarl, der havde overfaldet en Meierske i hendes Sovekammer, efter hans egen Forklaring alene i den Hensigt at banke hende, og under Overfaldet med sin Haand klemte hende om Halsen, saaat det begyndte at ralle i hendes Strube — hvilken Behandling for den Overfaldne havde medført en sygelig Tilstand — af Hojesteret anset efter § 203, medens Overretten havde anvendt § 188 jfr. § 46	723.
§ 203 endvidere anvendt 24, 132, 156, 259, 355, 408, 632, 741, 744,	785.
En skagensk Fisker, der under et Skjænderi i en Kjøbmands- butik med knyttet Næve havde tildelt en anden Fisker et Slag, som ramte ved det højre Øje og hvorved Spidsen af en kort Tobakspibe, som Tiltalte havde i Haanden, i en Dybde af ca. 2½ Tomme trængte ind i Øjet og Hovedet paa den Overfaldne og ganske berøvede ham Synet paa dette Øje, anset efter § 204, cfr. § 205	360.
Ægteskab.	
I en Sag mellem 2 Ægtefæller, der i Anledning af, at de vare blevne indbyrdes enige om at leve adskilte fra hinanden, havde truffet en Overenskomst, hvorefter Manden skulde yde Hustruen aurlige Underholdningsbidrag, Hustruens Paastand om at kjendes berettiget til, ogsaa fremtidig at erholde disse, uanset at Manden havde forlangt Samlivet fornyet, forkastet, idet der fandtes at maatte gives Manden Medhold i, at ligesom den nævnte Forpligtelse efter Forholdets Natur maatte bortfalde, naar Samlivet mellem Ægtefællerne fornyedes, saaledes vilde det være uforeneligt med det ægteskabelige Forholds Natur, at hans Hustru vedblivende skulde kunne kræve Underholdningsbidrag, selv i Tilfælde af, at hun vægrede sig ved at efterkomme hans Opfordring om at fornye Samlivet med ham	245.
Æreformærmelse.	
Socialdemokraterns Redaktør anset efter § 216, for fornærmelige Udladelser mod Justitsministeren i nogle Bladartikler samt disse mortificerede	31

	Pag.
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 216 jfr. § 215, for i et Foredrag paa et socialdemokratisk Møde at have fremsat Injurier mod Ministeriet Estrup, samt Udtalelserne mortificerede	67.
En Indstævnt, som efter forudgaaende Klage havde andraget hos Politiet om kriminel Undersøgelse mod en Sagfører for at have vundet en civil Sag mod ham ved Fremsættelsen af en vitterlig urigtig Fremstilling af Sagens Omstændigheder, i Henhold til Fdg. 19 Maj 1741 § 19 anset med Straf efter Straffelovens § 215	106.
Redaktøren af Soro Aintsavis anset efter Straffelovens § 215, jfr. § 216, og efter § 217 for et i Bladet optaget Referat af en paa et politisk Møde holdt Tale, der fandtes at indeholde Fornærmelser mod Justitsministeren saavel personlig som i Egenskab af Justitsadministratiouens Chef. Den af Redaktøren til Støtte for sin Frifindelse anførte Grund, at den paa-klagede Del af Artiklen kun indeholdt en rigtig Gjengivelse af en paa et offentligt Møde holdt Tale, ikke fundet at kunne komme i Betragtning, da vedkommende Taler selv havde forvaret sig mod Referatets Rigtighed og denne heller ikke var bevist ved de under Sagen førte Vidner. Overretten havde mortificeret de mod Ministeren fornærmelige Udtalelser, men frifundet Redaktøren	219.
En Person, der i en Beværtning havde omtalt Stedets Byfoged som en Meneder og som den, der havde brudt sin Embeds- ed, og under en Vidneførsel i Retten overfor Byfogdens som Dommer fungerende Fuldmægtig vedgaaet og gjentaget denne Sigtelse, anset efter § 215	625.

Øvrighed.

I en Sag, hvorunder en Folkethingsmand, der var idømt Fængselsstraf, for Højesteret havde indstævnet vedkommende Amtmand og Herredsfoged i Henhold til D. L.s 1—6—19 og under Paaberaabelse af Grundlovens § 57, fordi han mod sin Protest, medens Rigsdagen var samlet, var bleven hensat til Afsoning af fornævnte Straf, statueret, at det følger af Lovgivningen, navnlig af Fdg. 3 Juni 1796 § 33 og Fdg. 23 Februar 1845 §§ 4 og 26, at ikke blot Amtmandens Ordre om en kriminel Straffedoms Fuldbyrdelse, men ogsaa selve Fuldbyrdelsen, forsaavidt Dommen gaar ud paa Fængselsstraf, i dens Helhed er en Øvrighedshandling, og at herfra ingen Undtagelse kan gjøres med Hensyn til Indsigelser fra Domfældtes Side mod Fuldbyrdelsen, selv hvor disse i og for sig efter deres Beskaffenhed kunde egne sig til judiciel Afgjørelse, men at disse maa afgjøres ved Øvrighedsresolu-

	Pag.
tion. Sagen som Folge heraf afvist af Højesteret, idet det tillige statueredes, at vedkommende Herredsfoged ikke, som af Sagsøgeren forment, kunde være pligtig til, saaledes som Sagen ved Fængslingen forelaa, at afsige en Fogedkjendelse for, at han ved denne Leilighed ikke handlede som Retsbetjent, men som Øvrighed	81.

Rettelser.

Pag.	
133	Linie 1 f. o. 1885 læs: 1886.
172	-- 2 f. o. § 153 læs: § 253.
219	-- 2 f. o. efter I Nellenmann tilføjes: (Hindenburg).
219	-- 5 f. o. efter L. U. G. Taubor tilføjes: (Hansen).
455	-- 6 l. n. Telegrammener læs: Telegrammerne.
662	-- 5 f. o. Sogneraadet læs: Sognekaldet.
741	-- 9 f. o. ved læs: vel.
792	-- 8 f. o. vi læs: vilde.
798	-- 4 f. o. Behanning læs: Behandling.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 4 Marts 1886.

Nr. 105.

Advokat Halkier

contra

Martin Pedersen (Def. Aasmussen),

der tiltales til Behandling efter Straffelovens § 299.

Øster- og Vester-Han Herreders Extrarets Dom af 25 November 1885: Indtil Arrestanten Martin Pedersen maatte se sig istand til at stille Gaardejer Niels Christian Helverskov i Beistrup og Proprietær Eyben til Sophiendal tilstrækkelig materiel Sikkerhed for, at han ikke vil udføre sine Trusler om at stikke Ild paa deres Ejendomme eller Sikkerhed herfor kan opnaas ved hans Bortrejse til en anden Landsdel eller deslige, vil han være at hensætte i Varotægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning. De af denne Sag lovligt flydende Omkostninger derunder Salær til Aktor, Sagfører Nyegaard 14 Kr. og Defensor, Prokurator Monsted 12 Kr., udredes af Arrestanten. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Januar 1886: Arrestanten Martin Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udrede Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til De-

fensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Pedersen, der er født i Aaret 1861 og som oftere tidligere har været straffet bl. A. ifølge Horsens Kjøbstads Extra- retsdom af 1 September 1881 for Brandstiftelse efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorefter han har været anset for Betleri og Losgænger i ifølge Højesteretsdom af 29 April 1884 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Bjerre Herreds Politiretsdom af 24 April f. A. med Tvangsarbejde i Horsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, tiltales under denne Sag til Behandling efter Straffelovens § 299. Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten — der efter at have udstået den ham senest idømte Straf i Horsens Tvangsarbejdsanstalt, var bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune Haverslev og Beistrup Sogne, hvor han fik Arbejde hos Gaardmand Theodotius Nielsen — i Begyndelsen af September Maaned 1885 henvendt sig til Formanden for det derværende Sogneraad, Proprietær Eyben, om Fattighjælp, navnlig om Klæder, og da denne svarede ham, at det skulde blive bestemt i et Sogneraadsmøde, hvilken Understøttelse han kunde faa, og at han skulde blive underrettet om Sogneraadets Beslutning gennem Fattigforstanderen, Gaardmand Niels Christensen Helverskov, og saa kaldet Niels Møller, iudfundt Arrestanten sig den 10 September om Eftermiddagen i dennes Stue. Da han imidlertid her fik at vide, at Sogneraadet ikke vilde tilstaa ham andre Klæder end en Trøje og et Par Bonklæder, blev han vred, brugte Mund og optraadte paa en saa truende Maade, at Niels Møller fandt sig foranlediget til, efter at have tilkaldt sin Hustru og Tjoneste-

pige, at sætte ham ud eller dog forlange, at han skulle gaa ud af Stuen, men nu stillede Arrestanten sig i en Afstand af ca. 50 Alen fra Niels Møllers Stuehus og knædede Sten derpaa. Imidlertid kom flere Personer tilstede, deriblandt Sogneraadmedlem Søren Clemmensen, der søgte at berolige Arrestanten, og Clemmensens Forestillinger syntes ogsaa at have nogen Indfyldelse paa Arrestanten, der begyndte at græde og beklage sig over sin ulykkelige Stilling, men, som det maa antages paa Grund af en Yttring af en anden af de Tilstedeværende, blev Arrestanten snart atter vred og udstødte nu Trusler om at afbrænde Niels Møllers Gaard. Da de Tilstedeværende derpaa begyndte at tale om at anholde ham, gik han hjem til Theodotius Nielsens Gaard, og da denne, der saa, at han var i en oprørt Sindsstemning og noget beruset, søgte at faa ham til at gaa i Seng, idet han lovede ham en Mellemad, naar han vilde gjøre det, svarede Arrestanten bestemt, at han først vilde hen at købe Tændstikker for at stikke Ild paa Niels Møllers Gaard. Theodotius Nielsen søgte at tale ham tilrette, men han vilde ingen Forestillinger høre og vedblev at tale om at stikke Ild endog paa hele Byen, hvorhos han, da Theodotius Nielsen gik bort for at hente Folk til Hjælp, begav sig paa Vejen tilsyneladende for at købe Tændstikker. Theodotius Nielsens Fader kaldte ham imidlertid tilbage, og strax efter blev han anholdt, men ogsaa efter hans Anholdelse vedblev han at tale om, at han vilde stikke Ild paa Niels Møllers Gaard, og at hele Beistrup skulde gaa med. Theodotius Nielsen har udsagt, at han bestemt maa holde for, at det var Arrestantens virkelige Mening at ville stikke Ild paa Niels Møllers Gaard, da han, som Vidnet har udtrykt sig, ikke var til at „vrive“, og ligeledes have de andre Vidner, med Undtagelse af Søren Clemmensen, paa Grund af den Maade, hvorpaa Truslerne fremsattes, været mest tilbøjelige til at opfatte dem som alvorlig mente, men derimod gaar Søren Clemmensens Forklaring ud paa, at han efter Arrestantens tidligere Opførsel i Kommunen var mest tilbøjelig til at antage, at der ikke egentlig var nogen Fare for, at han skulde udføre sine Trusler, og at han navnlig ikke troer, at han vilde gjøre det i ædru Tilstand. Arrestanten har derhos vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sugens andre Oplysninger, at han, da han ca. 8 Dage forinden den 10 September tilligemed Theodotius Nielsens Daglejer og Tjenestepige var ude for at høste Korn, har sagt til dem, at han maatte have nogle Klæder af Sogneraadet og at, dersom han ikke fik dem, vilde han stikke Ild paa Sogneraadetsformanden Eybens Gaard, hvorhos han, da Pigen skammede ham ud og sagde, at saadant noget skulde han slaa af Hovedet, desuagtet gjentog sin Trusel. Det maa antages, at Arrestanten dengang var ædru, og da Samtalen efter Daglejerens og Pigens Forklaringer blev ført i al Alvor, have disse nærmest

antaget, at Truslen var alvorlig ment, eller, som Daglejeren har udtrykt sig, „ikke fremført aldeles hen i Vejr og Vind“. Proprietær Eyben og Gaardmand Niels Møller, der mene, at deres Gaarde ere udsatte for Fare, have forlangt, at Arrestanten enten skal stille Sikkerhed eller paa offentlig Bekostning hensættes i Varetægtsfængsel. Arrestanten har indrømmet, at de ovennævnte Trusler ere fremkomne som en Følge af hans vrede Sind, eller som han har udtrykt sig „Galhovedhed“, men han har desuagtet vedholdende benægtet at have havt til Hensigt at bringe dem til Udførelse, idet han med Hensyn til, at det er oplyst, at han den 10 September endog var paa Vej for at kjøbe Tændstikker, særlig har anbragt, at han den Dag havde nydt en betydelig Mængde Spiritus, og at denne havde virket saa forstyrrende paa ham, at han ikke er istand til bestemt at sige, hvad hans Hensigt egentlig var, men at han næsten tror, at han, der nok antog, at de vilde anholde ham, egentlig ikke havde anden Mening end at undløbe. Ligesom det nu i og for sig er lidet antageligt, at Arrestanten, dersom han virkelig havde havt til Hensigt eventuelt at stikke Ild paa Proprietær Eybens Gaard, forud skulde have udtalt sig herom til Theodotius Nielsens Daglejer og Tjenestepige, saaledes findes der efter Omstændighederne heller ikke tilstrækkelig Foje til at antage, at de af Arrestanten, der maa antages den 10 September at have været i en ved Nydelse af Spiritus og Forbittrelse over, at han ikke fik saa stor en Understøttelse af Sogneraadet, som han havde ventet, fremkaldt stærk ophidsset Sindstilstand, den nævnte Dag fremsatte Trusler om at villo afbrænde Gaardmand Niels Møllers Gaard have været alvorlig mente, hvorved ogsaa bemærkes, at den Omstændighed, at Arrestanten tidligere har gjort sig skyldig i Brandstiftelse, idet han, medens han i 1881 var indlagt paa Horsens Tvangsarbejdsanstalt, har, som det maa antages for at slippe ud af Anstalten, forsøgt at afbrænde sammes Bygninger, ikke kan afgive noget egentlig Indicium for, at en forbryderisk Hensigt har været tilstede ogsaa i de her omhandlede Tilfælde. Som Følge heraf vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 5 Marts.

Nr. 82.

Advokat Halkier

contra

Ritmester **Peter Hansen Kofoed** (Def. Asmussen),

der tiltales for at have overtradt Bestemmelserne i Frd. 27 September 1805 § 14.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 20 Mai 1885: Tiltalte, Ritmester Peter Hansen Kofoed, forhen af Risegaard i Clemensker, nu af Rønne, bør udrede for 1 Tonde Land geom. Maal af den Strækning Indhold 26,600 Kv.-Alen, hvorpaa den under Sagen omhandlede Skov er omhugget, en Bøde til Statskassen af 16 Kroner aarlig, indtil han for Indenrigsministeriet lovligen godtgjør, til Skovs Opelskning igjen at have indfredet samme eller en anden ligesaa stor til Skovdyrkning ej forhen bestemt Strækning, og siden 8 Kroner aarlig, indtil han ligeledes for Indenrigsministeriet godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kan beskadiges. Tiltalte bør derhos udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder til Forstkandidat Jespersen efter Regning 16 Kr. 84 Øre, og til de befalede Sagførere, Aktorerne, Prokurator Petersen, nu hans Dødsbo, og Sagfører N. C. Olsen, samt Defensor, Sagfører J. L. Olsen følgende Salærer nemlig: til Prokurator Petersens Dødsbo 12 Kr., til Sagfører N. C. Olsen 12 Kr. og til Sagfører J. L. Olsen 24 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger, deriblandt en af et Vidne afgiven Forklaring, vil Dommen være at stadfæste, idet bemærkes, at den maa forstaas saaledes, at Tiltalte skal udrede 16 Kroner aarlig, indtil han til Skovs Opelskning igjen har indfredet hele det under Sagen omhandlede Areal paa 26,600 □ Alen eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrkning ej forhen bestemt Strækning, og siden 8 Kroner aarlig i det i Dommen angivne Tidsrum.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indkaldede Doms Præmisser hedder det: Ved Amtets Dekret af 12 Januar d. A. i Henhold til Indenrigsministeriets Ordre af 3 s. M. er der beordret Justitsaktion imod Ritmester Peter Hansen Kofoed, forhen Ejer af Risegaard, Matr.-Nr. 76 i Clemensker, nu af Ronne, for at have overtraadt Bestemmelserne i Forordningen af 27 September 1805 § 14, og ere Sagens Omstændigheder, efter hvad der er oplyst og samstemmer med Tiltaltes Anerkjendelse, følgende: Tiltalte, der var Ejer af den 68de Selvejergaard „Risegaard“ Matr.-Nr. 76 i Clemensker, erholdt ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 10 Febr. 1877 Afslag paa et Andragende om en Udstykning af Gaardens Jorder, grundet paa, at Gaardens Skov derved vilde blive delt, hvorimod der paa et fornyet Andragende, der tillige gik ud paa at erholde Tilladelse til at afdrive $2\frac{1}{2}$ Td. Land af Skoven, imod som Vederlag at indtage et til Skoven grændsende, hidtil ubevoxet Areal af $3\frac{3}{4}$ Td. Ld. til Fredskov, under 20 Oktober 1877 blev ham tilkjendegivet af Ministeriet, at det Ansøgte ikkun kunde forventes bevilget, naar han bl. a. ved thinglæst Deklaration sikrede Vedligeholdelsen af Resten af den nordøst for Gaarden værende Skov, der alt var Fredskov, men hvis Grændser omreguleredes saaledes, at den blev ca. $10\frac{3}{4}$ Tdr. Ld. stor. Tiltalte vilde imidlertid ikke indgaa paa en saadan Ordning, men har derimod dels ryddet, dels nedhugget for Fode Storstedelen af det omhandlede Skovareal, idet han i Aaret 1883 har ladet afholde Auktion og derefter har ryddet et Areal, der ifølge en under Sagen foretagen Opmaaling og affattet Kort udgjør 19,500 Kv. Alen, hvornæst han i Efteraaret 1884 har hugget for Fode et Areal af 7100 Kv. Alen, stodende umiddelbart op til det ryddede Areal. Tiltalte har ved Kjøbekontrakt af 10 November 1884 solgt Gaarden qu. til en Trediemand, og forbeholdt han sig ved Salget Ret til at bortsælge af Gaardens Skov for et Nettobeløb af 1000 Kr. Denne Auktion lod han afholde den 11 November f. A., og da det ved den første Auktionsdags Slutning viste sig, at et Hjornestykke af Skoven vilde blive hugget for Fode, blev det af Auktionsretten tilkjendegivet Tiltalte, at de ikkun fældede, men solgte Ege paa Skovstykket ikke maatte fældes eller bortføres, forinden Approbation paa Salget var erhvervet. Salget af Gaarden er derefter blevet fuldbyrdet ved Skjøde af 29 Januar d. A., thinglæst 11 Februar

samme Aar, og fraflyttede Tiltalte Gaarden nogle Dage efter den ovennævnte Auktion og nedsatte sig i Rønne. Tiltalte har saavel før som under Sagens Behandling ved Retten hævdet den Anskuelse, at den paaagjældende Skov ikke er Fredskovspligt underkastet, og at han som Følge deraf havde fri Raadighed over Skoven uden Indblanding af det Offentlige, og at han saaledes har været berettiget til at rydde Skoven og indtage den til Agerland, og Tiltaltes Defensor har, henholdende sig til denne Paastand, nærmere begrundet samme ved at paastaa: at Skoven qu. ikke var bevoxet med Højskov i Aaret 1805, at Skoven i ethvert Fald ikke var undergivet Fredskovspligt efter Forordningen 27 September 1805, og endelig at Tiltalte først er rejst imod Tiltalte, efterat han har solgt Gaarden, og at det saaledes vilde være ham umuligt at tilplante Arealet qu. igjen, saaledes som Forordningen af 1805 § 14 foreskriver, hvorfor Defensor har paastaet Tiltalte frifunden for det Offentliges Tiltale i denne Sag og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige. Hvad nu først angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Skoven qu. var bevoxet med Overskov eller Højskov i Aaret 1805, da er dette Spørgsmaal af Regjeringens Tilsynshavende ved de private Skove paa Bornholm, Forstkandidat Jespersen, i den af ham afgivne, under Sagen vedlagte og efter Rettens Begjæring foretagne Undersøgelse og Skjøn af Skovbestanden besvaret bekræftende. Ifølge denne Undersøgelse maa det antages, at der paa det ryddede Skovstykke, der paa Kortet er betegnet med b, har været ialt 48 Stkr. Overskovstrær, nemlig 11 Stkr. Eg, 26 Stkr. Ask, 11 Stkr. Alm, nogle Skovabild, samt en tæt Underskov af Hassel og Torn, at Egenes Alder efter Aarringene varierede imellem 70 og 100 Aar, og de øvrige Overskovstrær mellem 20 og 60 Aar, at Bevoxningen paa det ryddede Areal, der paa Kortet er betegnet med a, maa antages at have svaret til den paa Stykket b, og endelig, at der paa de tilbageværende ca. 6 Tdr. Land store Skov findes imod Nord ikke saa faa friske Rydningshuller og Stød af gammel Eg, Ask og Alm, og at den sydlige Del af Skoven er ret godt bevoxet med disse Træsarter. Medens det saaledes er konstateret, at den nuværende Skov er Overskov og de ryddede Arealer have været bevoxede med Overskov, da de ryddedes, skjønner Retten ikke rettere, end at det, efter hvad der foreligger, maa antages, at Skoven ligeledes har været bevoxet med Overskov i 1805. Det er nemlig en Kjendsgjerning, at der til de fleste Gaarde i Nordre Herred horer større eller mindre Skove, der ere Levninger af større Skove, og der foreligger Intetsomhelst om, at Skoven qu. skulde danne en Undtagelse herfra. Tvertimod er det af Tiltalte indrommet, at den paaagjældende Skov, derunder indbefattet det ryddede og huggede Areal, har været Skov i umindelige Tider, og han er aldeles ubekjendt med, at den skulde i Mands Minde være opstaaet ved

Plantning. Den nuværende Skov, der har Egetrær af indtil 100 Aars Alder, maa derfor anses at være fremkommen ved en naturlig Foryngelse fra en paa Arealet tidligere staaende Overskov. Men naar der saaledes maa gaas ud fra, at Skoven allerede i Aaret 1805 var bevoxet med Overskov, følger deraf, at den er underkastet Bestemmelserne i Forordningen af 27 September 1805. Dette har Tiltalte vel villet bestride, men de af ham herfor paaberaabte Argumenter findes ikke at kunne gives Medhold. Den af Tiltalte af forhenværende Amtmand Thaarup i et af ham i 1839 udgivet Skrift paaberaabte Udtalelse afgiver dels intet Bevis for Bestauden, dels kan der ikke tillægges denne Udtalelse anden Betydning end en Privatmands Formening; at der til Begrebet Overskov kun kan honføres Eg og Bøg, og at Skoven ikke kan være undergivet Fredskovsforpligtelse, fordi denne — ligesom alle de andre bornholmske Skove — ikke staar for Skovskyldehartkorn, men for Ager- og Engs-Hartkorn, er uden Hjemmel i Lovgivningen. Det afgjørende i Sagen finder Retten at være, at Forordningen af 27 Septembvr 1805 angaar Skovene i Danmark i sin Helhed uden Undtagelse af nogen Landsdel, og den Omstændighed, at Administrationen mulig for Bornholms Vedkommende ikke tidligere har vaaget over Forordningens Overholdelse eller har undladt at forlange den gjennemført i enkelte Punkter, saasom ved Indhegning, kan selvfølgelig ikke give den private Skovejer nogen imod Forordningens Bestemmelser stridende Ret. Efter det saaledes Anførte findes Tiltalte at have overtraadt den nævnte Forordnings § 14, og vil han derfor ikke kunne undgaa at anses efter denne Paragrafs Bestemmelser, og vil den af Tiltalte fremførte Paastand, at det er ham umuligt at beplante det ryddede og omhuggede Areal, eftersom han har solgt Gaarden, ikke kunne komme i nogen Betragtning, da Tiltalte selvfølgelig ikke kan slippe for Følgerne af sin ulovlige Handling ved, at han har solgt Gaarden, idet det maa være overladt til ham selv enten at ordne sig med Kjøberen om Beplantningen af Arealet, eller at drage Omsorg for Beplantningen af et andet ligesaa stort til Skovdyrkning ikke forhen bestemt Jordstykke, eller, hvis han undlader saadant, vedblive at udrede de i Forordningen foreskrevne Mulkter. Da nu Tiltalte har ryddet eller nedhugget for Fode et Areal af ialt 26,600 Kv.-Alen, findes han efter den tidnævnte Forordnings § 14 at burde udrede for 1 Td. Ld. geom. Maal af den Strækningens Indhold, 26,600 Kv.-Alen, hvorpaa den under Sagen omhandlede Skov er omhugget, en Bøde til Statskassen af 16 Kr. aarlig, indtil han for Indenrigsministeriet lovligen godtgjør, til Skovs Opelskning igjen at have indfredet samme eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrkning ej forhen bestemt Strækning, og siden 8 Kr. aarlig, indtil han ligeledes for Indenrigsministeriet

godtgjor, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet. ikke af Kreaturer kan beskadiges.

Nr. 109. Højesteretssagfører Asinussen
 contra
Karen Kirstine Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 26 Oktober 1885: Tiltalte Tjenestepige Karen Kirstine Sørensen bør straffes med Frængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr., og til Defensor, Kammer-assessor, Prokurator Jespersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne P. C. Petersen og Knas for Overretten betaler Tiltalte, Karen Kirstine Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asinussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret, hertil indankede Sag er Tiltalte Karen Kirstine Sørensen aktioneret for Tyveri, og ved egen Tilstandelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri, idet hun i Slutningen af Oktober Maaned 1884, medens hun tjente Gaardejer Nyborg i Pederstrup, har tilvendt sig tvende hans Hustru tilhørende Lærredsforklæder, der hang til Tørring i Haven og som under Sagen ere vurderede til 1 Kr. Tiltalte, der er født 19 Mai 1857 og ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 25 August 1883 er anset efter Straffelovens § 228, cfr. § 23 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, vil nu for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og da den ved den indankede Dom bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende og Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte Tiltalte, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 104.

Advokat Nellemann

contra

Christian Carl Müller (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Norhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 14 November 1885: Tiltalte, Christian Carl Müller eller Møller, bor hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Jacoby, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Carl Møller for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der har Ophold i Møllerup Fattighus, den 19 September d. A. ved Middagstid, da han var i Færd med at samle Grenø i Stovringgaard Nørreskov og der fik Øje paa et lille Bøgetræ, besluttede at tilegne sig dette, hvorfor han med en Øxe, som han havde med sig for at hugge de Grenø, han samlede, itu, overluggede to af dets Rodder, der efter hans Forklaring ikke vare tykkere end en god Tommelfinger, og derpaa rykkede Træet overende, hvorefter han med Øxen delte det i to Stykker, hvoraf det nederste maa antages at have været ca. 10 $\frac{1}{2}$ Alen langt og ca. 6 Tommer i Gjennemsnit ved Rodenden, og det øverste ca. 7 Alen langt, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at slæbe Stykkerne hen i Udkanten af Skoven for derfra, naar det var bleven Aften, at bringe dem hjem; heri blev han imidlertid forhindret ved to i Skoven arbejdende Mænds Tilstedekomst. Tiltalte har til sin Undskyldning anbragt, at han af Fattigvæsenet ikkun faar $\frac{1}{2}$ Favn Brænde om Aaret, saunt at han ikke havde faaet Brændsel for den forestaaende Vinter, hvorfor han, da $\frac{1}{2}$ Favn Brænde ikke er tilstrækkelig for hele Aaret, var nødsaget til at stjæle. Værdien af Træet, der maa antages at have været endel beskadiget ved Roden og noget udgaet i Toppen, er af Klosterets Godsforvalter, som har frafaldet Krav paa Erstatning, men forlangt Tiltalte straffet, ansat til omtrent 1 Krone, medens den af Tiltalte er ansat til ikke over 80 Øre. For sit auførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig ansat efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dømmen passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 8 Marts.

Nr. 86.

Advokat Levinsen

contra

Anders Østergaard Andersen (Def Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omloben med Varer.

Rønne Kjøbstads Politirets Dom af 19 September 1885: Tiltalte, Anders Østergaard Andersen, bør betale en Mulkt af 10 Kr. til Rønne Kjøbstads Politikasse samt udrede Sagens Omkostninger. Tiltaltes af Politiet i Bevaring tagne Varer konfiskeres til Fordel for Politibetjent Marker. Dommen at efterkomme inden 3 Solemærker efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom paaberaabte Omstændighed, at Tiltalte i de senere Aar har rejst omkring i Landet uden noget fast Ophold, kan ikke udelukke ham fra den saavel Landboere som Kjøbstadboere ifølge Næringsloven af 29 December 1857 § 37, jfr. Fdg. af 23 April 1845 § 1, tilkommende Ret til Forhandling af Landmandens Husflidsprodukter, og da der efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger ikke er Føje til at antage, at nogen af de øvrige Betingelser for Lovligheden af Tiltaltes under nærværende Sag omhandlede Forhold har manglet, vil han være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Østergaard Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Levinsen og Nellemann for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Østergaard Andersen, født i Vildbjerg Sogn i Hammerum Herred

den 30 Oktober 1862 og ej forhen tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for uiovlig Omloben med Varer. Tiltalte blev den 7 August d. A. af Politibetjent Marker antruffen heri Byen uden Pas, gaaende fra Dør til Dør, falbydende sine Varer, som han medførte og som bestod af de paa den under nærværende Sag fremlagte Fortegnelse anførte 87 Stkr. Uldgods, vurderede til ialt 107 Kr. 50 Øro. Angaaende disse Varer har Tiltalte forklaret, at de tilhørte ham selv, og at han ikke selv har indkjøbt dem i Hammorum Herred, men hist og her omkring af en anden omrejsende Uldvarehandler, med hvem han har været i Følge, og han mener, at han er berettiget til at rejse omkring med disse Varer i Henhold til Næringsloven af 29 December 1857 § 37. Efter Varernes Beskaffenhed er det vel ingen Tvivl underkastet, at de kunne henføres til de i Frd. 23 April 1845 § 1 omhandlede Landvæsensprodukter, men da Tiltalte, ifølge hvad der er oplyst under Sagen, nemlig ved den ved Roskilde Politikammer den 28 August d. A. optagne Rapport, siden sit 17de Aar har rejst rundt omkring heri Landet uden noget fast Ophold, og saaledes ikke kan henføres til de i Frd. 23 April 1845 § 1 anførte Personer, skønner Retten ikke, at han kan nyde godt af den i Næringsloven af 29 December 1857 § 37 og Lov af 23 Mai 1873 § 8 omhandlede Bestemmelse. Og da paa Grund af det Foranførte den Beboerne af Hammorum Herred ved Reskript af 14 Februar 1741 tillagte Handelsberettigelse heller ikke tilkommer Tiltalte, vil han for sit ovenfremstillede Forhold i Henhold til Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 være at anse med en Mulkt af 10 Kr. til Ronne Kjøbstads Politikasse, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger. De af Politiet i Bevaring tagne Varer ville være at konfiskere til Fordel for Politibetjent Marker.

Nr. 95.

Advokat Nellemann

contra

Christian Christensen Kragelund (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold samt i Henhold til Straffelovens § 261.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Marts 1885:
Tiltalte Christian Christensen Kragelund bør straffes med Fængsel

paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Lykke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 November 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentlig findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christian Christensen Kragelund for bedrageligt Forhold samt i Henhold til Straffelovens § 261. Efter Sagens Oplysninger blev der i Marts f. A. af Tiltalte i Forening med en anden Person, Anton Johansen, i Thisted etableret en Kjøbmandshandel under Firmaet Kragelund & Co., i hvilken ifølge en den 22 s. M. modtagen Anmeldelse til Kjøbstadens Firma-protokol fornævnte Anton Johansen da var eneste ansvarlige Deltager, ligesom ingen anden Firmadeltager var berettiget til at underskrive Firmaets Navn, hvorimod senere Tiltaltes Broder Mollersvend Niels Christensen Kragelund ifølge Firmaanmeldelse, modtagen den 10 Mai næstefter, indtraadte i Firmaet, dog at Anton Johansen fremdeles var den eneste til at underskrive Firmaets Navn berettigede Deltager, indtil han ifølge Anmeldelse til Firma-protokollen, modtagen den 9 Juni s. A., udtraadte af Firmaet, og dette samtidig overtoges af fornævnte N. C. Kragelund som eneste ansvarlige og til Underskrift berettigede Deltager. Samme Dag blev der imidlertid mellem N. C. Kragelund og Tiltalte oprettet en Kontrakt, der gik ud paa, at Førstnævnte

antog Tiltalte til, som det i Kontrakten hedder, at bestyre Handelen i 1 Aar mod en Løn af 1600 Kr., foruden Bolig, hvilken Løn han skulde være berettiget til at oppbære ogsaa i Tilfælde af Firmaets Konkurs i dette Tidsrum og i saa Fald at fordrø udbetalt strax for den resterende Tid, hvorhos Kontrakten, uden at der dog herom blev gjort Anmeldelse til Firmaprotokollen, indeholdt en meget vidtgaaende Generalfuldmagt for Tiltalte til at handle paa Firmaets Vegne og bl. A. udtrykkelig bemyndigede ham til at underskrive Firmaets Navn paa Vexler og andre Gjøldsbreve, og ofterat Firmaets Bo derpaa den 23 Juni, fjortende Dagen efter Oprettelsen af bemeldte Kontrakt, var paa Foranledning af Tiltalte taget under Konkursbehandling, anmeldte Tiltalte den 14 Juli en Fordring i Boet paa 1600 Kr. for ham tilkommende Løn. Da Boets Kuratorer i deres Indberotning i Honhold til Konkurslovens § 79 — hvorefter Boets Status, skjøndt Forretningen kun havde været ført i lidt over 3 Maaneder, var saa ringe, at der til de upriviligerede Fordringer kun kunde paaregnes en Dividendo af 42 à 46 pCt. — imidlertid henlødte Opmærksomheden paa forskjellige Omstændigheder, som tydede paa, at den ovenmeldte Kontrakt mellem Tiltalte og hans Broder havde været Proformaværk, og at Tiltalte, der var mindre-aarig, desuagtet selv havde været Ejer af Forretningen, saavel som paa nogle andre Transaktioner, der formøntlig maatte paadrage Tiltalte Strafansvar, blev der indledet kriminel Undersøgelse imod ham, og er det under denne navnlig lagt Tiltalte til Last, at han har fremsat den ommeldte Fordring paa Løn af Boet, at han, som af ham erkjendt, Dagen for Boets Overgivelse til Konkursbehandling har til sin Bolig udenfor Forretningens Lokale ladet henføre nogle til Forretningen for 119 Kr. indkjøbte Mobler, at der, hvad Tiltalte ligeledes har erkjendt, den 5 eller 6 Juni f. A., samme Dag som ovennævnte Johansen faktisk udtraadte af Firmaet, eller Dagen efter, er af Forretningens Varcheholdning til bemeldte Johansens Fader, Kjøbmand J. Thomassen i Silkeborg, blevet afgivet Varer af Værdi noget over 1400 Kr. til Dækning af et Tilgodehavende for Varer, hvormed Thomassen havde forstrakt Forretningen ved dens Etablering, samt at Tiltalte har undladt i Firmaets Boger at indføre en Kreditpost paa 40 Kr. for et Sæt Klæder, som han en af de sidste Dage for Firmaets Fallissement solgte paa Kredit fra Forretningen, og nogen Tid derefter har af Kjøberon efter sin Begjæring faaet udbetalt et Beløb af 10 Kr. Tiltalte har erkjendt, at han har arbejdet i den paagjældende Handelsforretning fra dens Etablering den 22 Marts f. A., samt at det var Mening, at han skulde indtræde i den som Deltager eller — efterat Johansen var udtraadt — helt overtage den, naar han blev myndig, men han har tillige villet gjøre gjældende, at han kun har været Bestyrer af Forretningen, og at den ovenmeldte med hans Broder op-

rettede skriftlige Kontrakt var virkelig, idet Forretningen tilhørte Broderen, saaledes at denne skulde have det mulige Overskud, og han selv kun oppebære den stipulerede Løn, samt at dette Forhold skulde vedblive, indtil der, naar Tiltalte var bleven myndig, fandt en Opgjørelse Sted imellem dem. Den af Tiltaltes ovennævnte Broder Niels Christensen Kragelund afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at han vel har givet Tiltalte Lov til i hans Navn at løse Borgerskab i Thisted, fordi Tiltalte ikke var gammel nok til at drive Handel, og ligeledes har underskrevet den ommeldte Kontrakt mellem ham og Tiltalte engang, da han efter dennes Anmodning havde indfundet sig i Thisted, men at hun ikke ved noget af, hvorledes Tiltalte ordnede det med at løse Borgerskab i hans Navn, og ikke mindes at have underskrevet nogen Anmeldelse om at være Deltager i eller eneste Indehaver af det paagjældende Firma — i hvilken Henseende det dog under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør er oplyst, at han i Virkeligheden den 9 Juni f. A. har underskrevet en saadan Anmeldelse — samt at der ikke har været nogen Tale mellem dem om, hvorledes der skulde forholdes med et muligt Overskud af Forretningen, hvilket han aldeles ikke har tænkt sig skulde tilfalde ham, ligesom han har anset den tidtævnte Kontrakt, der ved Underskrivningen ikke blev oplæst for ham, og som han kun saa flygtig paa, for uforbindende for sig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 April 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsnæret 1886—87.

Nr. 2.

Mandagen den 8 Marts.

Nr. 95.

Advokat Nellemaun

contra

Christian Christensen Kragelund (Def. Hansen).

Da nu Rigtigheden af denne Forklaring i høj Grad be-
styrkes ved, at N. C. Kragelund ingensinde har havt Noget at
gjøre i den omhandlede Kjøbmandsforretning i Thisted, men
vedblivende har opholdt sig i Hjerm, hvor han — der iovrigt
efter sin Forklaring i Løbet af ondel Aar har forstrakt Tiltalte
med forskjellige Laan tilsammen til et Beløb af flere Hundrede
Kroner, men som ved Konkursens Udbrud aldeles Intet ejede —
saaledes som ovenfor berørt, ernærede sig som Mollersvend, samt
naar endvidere henses til, dels hvad ovenfor er anført om Ind-
holdet af Kontrakten mellem Tiltalte og hans Broder, og at han
i sit eget Navn indgik til Skifterotten med Begjæring om Boets
Overtagelse til Konkursbehandling, hvilken Begjæring ikkun blev
gjentagen af Broderen, fordi Skifterotten ikke vilde tage Tiltaltes
Anmodning derom for god, dels at Tiltalte efter sin egen For-
klaring, strax da Forretningen begyndte, i samme indskød 800 Kr.,
ligesom han efter Anton Johannsens Forklaring var dennes Kom-
pagnon, saavel som til Sagens øvrige Oplysninger, findes der intet
Hønsyn at kunne tages til Tiltaltes Foregivende om kun at have
været Bestyrer af Forretningen, hvorimod det maa anses til-
strækkelig godtgjort, at han lige siden Forretningens Etablering
har været Medejjer og efter Johannsens Udtræden af Firmaet Ene-
ejjer af Forretningen. Dette maa ogsaa anses yderligere bestyrket
ved, hvad der er oplyst under det ovenmeldte, efter Overrettens
Foranstaltning optagne Forhør, idet Tiltalte vel maa anses at

have fastholdt sit Foregivende om, at Broderen som Deltager i Firmaet var berettiget til Andel i Udbyttet af Fórretningen og forpligtet til at svare til Gjælden, men dog har erkjendt, at det, saalænge Johansen var ansvarlig Firmadeltager, var Meningen, at han og Tiltalte skulde dele Udbyttet, ligesom Tiltalte efter opnaaet Myndighedsalder skulde som aktivt Medlem have delt Aktiver og Passiver med ham, og at Tiltaltes Broder, alene fordi Byfogedkontoret i Thisted havde gjort opmærksom paa, at Firma-navnet Kragelund & Co. var ulovligt, naar Ingen med Navnet Kragelund var Deltager i Firmaet, i Mai f. A. indtraadte i dette, hvorefter der Intet blev forhandlet med Broderen, hvorimod Tiltalte indgav den paagjældende Firmaanmeldelse som Befuld-mægtiget for N. C. Kragelund, samt at Forhandlingen med Jo-hansen om dennes Udtræden af Firmaet — der fandt Sted for at dette kunde forblive uberørt af det forventede Fallissement af en Isenkramforretning i Silkeborg, paa hvilken Johansen havde Næringsbevis — blev fort udelukkende af Tiltalte, der ogsaa havde betragtet Forretningen som sin egen og indrettet sig her-efter, idet han antog, at den uden Videre vilde gaa over til ham, naar han blev myndig. Ligesom nu Tiltalte som Følge heraf maa anses ved Indgivelsen af den ovenmeldte Fordring paa Boet — der efter Firmaanmeldelsen formelt var hans Broders — at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 252, saaledes findes hans Forhold ved at tilegne sig de ovenfor om-meldte Firmaets eller Broderens Bo tilhørende Møbler at maatte henføres under bemeldte Lovs § 257, idet det i saa Henseende ikke kan komme videre i Betragtning, at han i Firmaets Bøger debiterede sig for sammes Indkjøbspris med Specifikation af de enkelte Stykker Møbler, men da der, skjøndt Tiltalte har erkjendt hele Tiden, medens Forretningen blev drevet, at have været paa det Rene med, at dens Passiver overstege Aktiverne, dog — naar henses til, at Forretningen havde bestaaet i saa kort Tid og var grundlagt alene paa Kredit — ikke findes tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte paa den Tid, da Kjøbmand Tho-massen fik de ommeldte Varer af noget over 1400 Kroners Værdi leverede, maa have forudset Firmaets forestaaende Fallit, ligesom der heller ikke skjønnes at være aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring angaaende Salget fra Forretningen af et Sæt Klæder, efter hvilken Forklaring han kun ved en For-glemmelse undlod at notere denne Handel i Firmaets Bøger, og da han af Kjøberen begjærede og fik udbetalt 10 Kr., ikke for-langte eller modtog dette Beløb som Afdrag paa Betalingen for Klæderne, men som et Laan, vil der ikke kunde paalægges Til-talte noget Strafansvar for de to sidstnævnte Forhold. Efter det anførte vil Tiltalte, som er født i Aaret 1860 og med Und-tagelse af, at han har erlagt en Bøde for Overtrædelse af Frd. 5 Mai 1847, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet,

være at anse efter Straffelovens §§ 252 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Underretsdømmen har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 9 Marts.

Nr. 106.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 278 eller for be-
drageligt Forhold.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarots Dom af 29 Oktober 1885: Tiltalte, Forpagter P. Andersen af Tulstrup Kro, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard 12 Kr., og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bagger 10 Kr. Til Proprietær Jensen af Kalbygaard betaler Tiltalte 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerene Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Forpagteren af Tulstrup Kro, Peder Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 278 eller for bedrægeligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der ved en med Bestyreren af Kalbygaards Mejeri indgaaet mundtlig Overenskomst havde paataget sig fra den 4 Juni d. A. daglig at levere Mælk til bemeldte Mejeri, har kort Tid efter begyndt at forfalske den Mælk, han leverede dette, og uanset at Bestyreren af Mejeriet, der havde fattet Mistanke til Tiltalte, den 23 s. M. fik ham til angaaende Loverancen at indgaa en skriftlig Kontrakt, hvori det udtrykkelig udtaltes, at Mælken skulde leveres i gode uforfalskede Varer, og vedbleven stadig at levere forfalsket Mælk, indtil det ved en af Mejeribestyreren den 7 Juli næstefter foretagen nærmere Undersøgelse af den af Tiltalte samme Dag leverede Mælk blev konstateret, at denne var i en meget betydelig Grad forfalsket. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte ikke personlig foretaget de foromhandlede Forfalskninger, idet det var hans Hustru, der forestod Opsamlingen og Udleveringen af Mælken til Mejeriet, men det var efter Tiltaltes Ordre, at Mælken blev forfalsket, idet han i den Hensigt, at tilvende sig ulovlig Fordel paa Mejeriets Bekostning, havde paalagt sin Hustru at komme al den skummede Mælk, som hun ikke brugte i Husholdningen og som ikke var bleven sur, i Mælkespanden til Mejeriet, uagtet han godt vidste, at den Mælk, han skulde levere Mejeriet, skulde være nymalket eller dog uskummet, samt indsaa, at han gjorde sig skyldig i et strafbart Forhold, og han har særlig erkjendt, at det efter hans Formening alene er ham, der staar til Ansvar derfor. Det har ikke nøjagtig kunnet oplyses, hvor stort et Tab, der ved Forfalskningerne er paaført Mejeriets Ejer, Proprietær Jensen, men Bestyreren og Tiltalte ere under Sagen blevne enige om at ansætte Tabet til 45 Kr., og dette Beløb med Fradrag af 20 Kr., som Tiltalte, forinden der blev indledet Undersøgelse imod ham, havde indbetalt til Mejeriets Kasse, har Proprietær Jensen paastaet sig tilkjendt i Erstatning under Sagen, medens han iøvrigt har erklæret, at han, for saa vidt Tiltaltes Strafansvar maatte afhænge af ham, ikke vilde paastaa ham straffet. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte,

der er født i Aaret 1847 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 278, 1ste Stykke med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 97. Højesterets sagfører Bagger

contra

Christen Jensen (Østergaard) (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 25 Marts 1872 § 168 jfr. Straffelovens § 260.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 7 August 1885: Tiltalte Christen Jensen Østergaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Sakær til Aktor, Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vjborg Landsoverrets Dom af 7 December 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sakær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets sagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Jensen med Tilnavn Østergaard for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, cfr. Straffelovens § 260. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige tildels efter Underrettsdommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han under en hos ham den 30 Juni d. A. til Fyldestgjørelse af en Fordring, tilhørende en Kjøbmand i Skive og til Beløb 258 Kr. 90 Øre, med videre paaløbende Renter og Omkostninger afholdt Udlægsforretning, under hvilken han foregav, at han foruden noget Indbo — der under Udlægsforretningen kun er vurderet til ialt 123 Kr. — ikkun ejede en Obligation stor 16,000 Kr., hvilken var givet en Sagfører i Skive til Sikkerhed for forskellige Tiltalte paahvilende Forpligtelser — og som, efter hvad derom er oplyst, heller ikke kan antages for nogen Del at ville komme Udlægshaveren til gode — har paa udtrykkelig Forespørgsel, om han ejede nogen Befordring, til øgen Fordel lagt Skjul paa, at han den Gang var i Besiddelse af en Vogn, to Heste med tilhørende Seletøj samt en Pisk, idet han angav, for længe siden at have solgt disse Gjenstande og forbrugt de derfor indkomne Penge. Angaaende de nævnte Gjenstande har Tiltalte imidlertid forklaret, hvad ogsaa støtter med de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, at han sidste Vinter solgte dem til en Gaardejer i Boutrup for en Kjøbesum af 600 Kr., samt at bemeldte Gaardejer, der ikke havde betalt Kjøbesummen, efter at have ombyttet den ene af Hestene, faa Dage før Udlægsforretningen atter med Samtykke af Tiltalte — som samtidigt af Gaardejeren erholdt i Erstatning som Værdiforskjellen mellem den oprindeligt til Befordringen hørende Hest og den af ham istedet indsatte 70 Kr., hvoraf 20 Kr. likvideredes i et Gaardejeren hos Tiltalte tilkommende Tilgodehavende, medens Tiltalte erholdt udbetalt 50 Kr., som han imidlertid forinden Udlægsforretningen havde brugt til at betale Gjæld med — havde solgt de nævnte Befordringsdele for 500 Kr. til Murer H. Andersen af Struer, uden at der imidlertid var bleven truffen nogen Aftale om, til hvilken Tid bemeldte Kjøbesum, der skulde erlægges til Tiltalte, forfuldt, hvorhos Andersen havde overladt Tiltalte Befordringen til midlertidig Brug, saa at de nævnte Gjenstande, da Udlægsforretningen foretoges, vare i dennes Besiddelse — idet navnlig Hestene stode ude paa Græs, medens Vognen med Seletøjet henstod i Tiltaltes Gaard, hvor disse Gjenstande imidlertid undgik Rekvirentens og Fogdens Opmærksomhed, uden at dog Tiltalte kan antages at have gjort Noget for at skjule dem — men Tiltalte har erkjendt, at, for saa vidt Murer Andersen ved den ommeldte Handel maatte have erhvervet Ejendomsretten over de omhandlede Gjenstande, havde Tiltalte, da Udlæget fandt Sted, en Fordring paa ham

paa 500 Kr. som Kjøbesum for disse, og at han ligeledes har lagt Dolgemaal herpaa under Udlægsforretningen. Han har derhos yderligere forklaret, at han lagde Skjul paa sin Besiddelse af Befordringen, fordi han, der havde nogen Fortjeneste ved Kjørsel, naar denne fratoges ham, vilde være berøvet det eneste, han havde til at underholde sin Familie med. Under Undersøgelsens Gang har Murer Andersen, som et Par Dage efter Udlæget mod Tiltaltes Villie satte sig i Besiddelse af Befordringen, givet sit Samtykke til Handelens Tilbagegang mod en Erstatning af 10 Kr., som Tiltalte har lovet at betale ham, og de ommeldte Befordringsdele maa antages at være tilbageleverede Tiltalte, samt derefter at være blevne inddragne under det vedkommende Kreditor hos Tiltalte givne Udlæg. For sit nævnte Forhold vil Tiltalte, som er født i Aaret 1839 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Medfør af Konkurslovens § 168 være at anse efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 118.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Møens Herreds Extrarets Dom af 31 Oktober 1885: Tiltalte, Indsidder Rasmus Hansen af Hegneden, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel, 8 Kr. og til Defensor. Sagfører Lindhard, ligeledes 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden nedsættes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Kalko betaler Tiltalte, Indsidder Rasmus Hansen af Hegneden, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Horreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Indsidder Rasmus Hansen af Hegneden, aktioneret for Tyveri, i hvilken Henseende det ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er tilstrækkelig godtgjort, at han en Aften i August Maaned 1885 fra Gaardejer i Hovedskov Lars Peder Jensens aabne Stald paa Marken har stjaalet 12 under Sagen til en Værdi af ialt 1 Kr. 75 Øre vurderede Brædder, som han bar bort i 2 Gange. Det maa herefter billiges at Tiltalte, der er født den 1 Juli 1854 og ikke funden tidligere straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, som ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lige Fængsel i 5 Dage. Med den heraf flydende Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paa-lagte Tiltalte, tiltrædes, iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 101. Højesteretssagfører Shaw

contra

Niels Peder Nielsen og Axel Filibert Johansson
(Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Lunde-Skam Herreders og Roepstorff Birks Extrarets Dom 11 August 1885: De Tiltalte Niels Peder

Nielsen og Axel Filibert Johansson bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i fem Dage, Sidstnævnte i 24 Timer, saa bør de og in solidum at udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Jespersen og Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Tjenestekarl Niels Peder Nielsen til 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Axel Filibert Johansson til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Engberg, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de rettelig ansete efter Straffelovens § 20; men medens det vil kunne have sit Forblivende ved den Tiltalte Nielsen idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes samme Straf at burde idømmes Tiltalte Johansson. Aktionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede hver med Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peder Nielsen og Axel Filibert Johansson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i to Gange fem Dage. Saa udrede de og hver med det Halve Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesterets-sagfører Shaw og Advokat Levinsen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Tjenestekarlene Niels Peder Nielsen og Axel Filibert Johansson, af hvilke Førstnævnte er født den 11 April 1860 og ikke funden forhen straffet og Sidstnævnte.

der har opgivet at være 20 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnat at stemme med hans Udseende, til bemeldte Herreds Politiprotokol den 31 Marts d. A. har vedtaget at erlægge en Bøde af 15 Kr. til Politikassen for Opsætsighed mod Forvalteren paa den Gaard, hvor han da tjente, i Henhold til Tyendelovens § 26. for Overtrædelse af Straffelovens § 203. Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes egne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser følgende: Da Tiltalte Niels Peder Nielsen Søndagen den 5 Juli d. A. hen paa Eftermiddagen fulgtes med to Mejeripiger fra Einsiedelsborg gjennem den til bemeldte Gaard forende Allé, indhentede den sammesteds tjenende Lars Nielsen dem og forulempede den ene af Pigerne, der kort forud havde været Kjæreste med ham, med grove Ord, hvorhos han tog hende ved Armen og sparkede efter hende uden dog at ramme hende. Tiltalte Nielsen stillede sig tvende Gange mellem ham og Pigen for at afværge hans Angreb paa hende, men da Lars Nielsen, der var meget beruset, ikke rødsede dette, tildelte bemeldte Tiltalte ham i den Hensigt at slaa ham ned og ganske overvinde ham et Slag foran i Ansigtet, saa at han styrtede til Jorden, hvorefter han lagde sig over ham og slog løs paa hans Hoved, saa at Blodet strømmede ud, og Pigerne af Frygt for, at han skulde slaa Lars Nielsen ihjel, raabte om Hjælp. De ommeldte Slag tildelte Tiltalte ham efter sin Forklaring med den skarpe splintrede Ende af et afbrækket Stykke Træ af et Haandleds Tykkelse og ni Tommers Længde. Da den Overfaldne efter at være kommet paa Benene flygtede, mødte han Tiltalte Johansson, der var noget beruset og nu for at hævn sig paa ham, fordi han under den ommeldte Sag havde vidnet mod bemeldte Tiltalte, løb efter ham og tilføjede ham nogle Slag med en Stok, hvad der efter begges Mening havde et af de Saar, Overfaldne erholdt i Hovedet, til Følge. De Læsioner, der ved ommeldte Lejlighed tilføjedes Lars Nielsen, vare ifølge den under Sagen fremlagte Lægeerklæring fire Saar paa bageste Del af Issen og et paa hver Side af Panden, alle omtrent af en Tommes Længde med kontunderede skarpe Rande, hvilke dog ikke naaede ned til Benhinden, og af hvilke det ene havde blødt ret rigeligt, hvorhos der paa venstre Kind fandtes et en halv Tomme langt temmelig dybt Saar, som dog ikke gik helt igjennem Kinden. I det den 15 Juli d. A. afholdte Forhør har vedkommende Læge erklæret, at Overfaldne vil kunne ventes fuldkommen helbredet i Løbet af en Ugestid eller to, uden at Saarene ville have blivende Følger for hans Arbejdsforhed eller Sundhed. Senere Oplysning om hans Tilstand har ikke kunnet tilvejebringes, da det under et paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør har vist sig, at hans nuværende Opholdssted ikke har kunnet udfindes. For det af de Tiltalte udviste Forhold findes de ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 203, men Straffen, der

ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Nielsen i 5 Dage og for Tiltalte Johansson i 24 Timer, findes passende at kunne bestemmes til lige Fængsel for Tiltalte Nielsen i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Johansson i 5 Dage, hvorimod Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes. Som Følge heraf vil bemeldte Dom med den heraf flydende Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Onsdagen den 10 Marts.

Nr. 94.

Advokat Levinsen
contra

Rasmus Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 30 December 1858 navnlig §§ 33 og 36 sammenholdt med § 4.

Assens Kjøbstads Politirets Dom af 5 August 1885: De Tiltalte Smed Rasmus Pedersen og Murer Søren Caspersen, begge af Assens, bør til denne Kjøbstads Fattigkasse erlægge en Bøde af 10 Kr. hver. Saa bør Tiltalte Pedersen endvidere under en Bøde af 5 Kr. til nævnte Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage den ovenomhandlede ulovligt opførte Trappe, samt in solidum med medtiltalte Caspersen udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Oktober 1885: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Hvalsøe, betalter Tiltalte Smed Rasmus Pedersen af Assens 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højestorets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der Føje til at antage, at den under Sagen omhandlede udvendige Beton-

trappe er i Strid med nogen Bestemmelse i Bygningsloven af 30 December 1858, i hvilken Henseende, forsaavidt Lovens § 4 er paaberaabt, bemærkes, at ingen Del af Trappen efter det for Højesteret Oplyste ligger udenfor den hidtilværende Grændselinie mellem Tiltaltes Ejendom og den tilstødende Gangsti.

Vel har nu Tiltalte ikke gjort nogen særlig Anmeldelse om Trappens Anbringelse, men selv om en saadan Anmeldelse efter Lovgivningen kunde fordres, findes hans Forklaring om at have staaet i den Formening, at Bygningskommissionen var enig i, at den til Stueetagen nødvendige Trappe, der ikke var vist paa Tegningen, maatte opføres udenfor Bygningen, efter det Foreliggende ikke at kunne forkastes. Han vil derfor i det Hele være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Assens Kjobstads Politiret hertil indankede Sag, som i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Smed Rasmus Pederson af Assens, der er født Aar 1833 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Lov af 30 December 1858, navnlig dens §§ 33 og 36 sammenholdt med § 4, og ere ifølge denne Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder følgende: Nærværende Tiltalte anmeldte den 6 Marts d. A. for Bygningskommissionen i Assens, at han i bemeldte By agtede at opføre en Bygning, bestaaende af Kjælder, en Etage med Frontespids 12 Alen $8\frac{1}{2}$ " lang og $13\frac{1}{2}$ Alen dyb, paa en ham tilhørende Grund, der støder til en langs Jernbanen førende offentlig Gangsti. Samme Dag indfandt Bygningskommissionen sig paa Byggegrunden, hvor Tiltalte mødte ved Medtaltte, hvem Bygningens Opførelse var overdraget, og som for Kommissionen foreviste en Grundtegning af den paa tænkte Bygning, hvilken Tegning ikke indeholdt nogen Antydning af, at der agtedes anbragt nogen udvendig Trappe, og erklærede

Kommissionen derpaa, at der Intet fandtes at erindre mod Bygningsforetagendet, naar Bygningen blev trukken 3 Alen tilbage fra den omtalte Gangsti, hvilken Betingelse Tiltalte var villig til at opfylde. Da Bygningen var færdig, viste det sig imidlertid, at dens Formur vel var trukken 3 Alen tilbage fra Gangstien, men at der foran samme var bleven anbragt en Betontrappe, bestaaende af 8 Trin, med en Højde af 2 Alen 12" og et Fremspring foran Huslinien af 3 Alen 4", uden at der om bemeldte Trappe er blevet gjort nogen Anmeldelse for Bygningskommissionen eller af denne er erholdt Tilladelse til dens Anbringelse. Tiltalte har nu vel forklaret, at Medtaltte, da denne meddelte ham, at Bygningskommissionen havde samtykket i Bygningens Opførelse, paa hans udtrykkelige Forespørgsel erklærede, at Spørgsmaalet angaaende Trappen tillige havde været forelagt Kommissionen og af denne var godkendt, men da Medtaltte har benægtet Rigtigheden af dette iøvrigt ubestyrkede Anbringende, vil der allerede paa Grund heraf intet Hensyn dertil kunne tages, og da ejheller den af Tiltalte fremdeles paaberaabte Omstændighed, at han var Ejer af det 3 Alen brede Areal imellem Bygningen og Gangstien, hvorover Trappen blev anbragt, findes at kunne diskulpere ham, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset skyldig i Overtrædelse af ovennævnte Bygningslovs § 33 cfr. § 36. Da nu derhos den ved Dommen bestemte Bøde af 10 Kr. til Assens Kjøbstads Fattigkasse findes passende, og det ligeledes bifaldes, at Tiltalte er tilpligtet under en Bøde af 5 Kr. til samme Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overlørig, at borttage den ovenomtalte Trappe, samt i solidum med Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 111.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Christiansen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Norhald m. fl. Herreders Extraræts Dom af 14 November 1885: Tiltalte, Frederik Christiansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator

Jacoby, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Januar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tømrer Frederik Christiansen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 15 September f. A., inden han forlod den Proprietær Krohn tilhørende Gaard Hovmark i Vesterkondrup, hvor han havde haft Høstarbejde, har i en af Gaardens Stalde, som han havde fri Adgang til, tilegnet sig en Haarsvøbe eller Haarsvaber, der tilhørte Gaardens Ejer og maa antages at have haft sin sædvanlige Plads paa Seletøjet i Stalden, men efter Tiltaltes Forklaring laa i vaad og tilsølet Tilstand paa Gulvet i Grebningen. Tiltalte overskar strax den Snor, hvormed Hestehaarene i Svaberen vare befæstede til Skaftet, hvilket han derefter kastede bort, medens han gjemte Haarene i sin Lomme for senere at forfærdige en Børste af dem. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han ikke havde set Svaberen anvendt til at pudse Hestene med eller paa anden Maade og ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvorvidt den overhovedet blev brugt til noget, og ikke regnede den for noget, men da han selv har erkjendt, at den kunde have en Værdi af ca. 75 Øre, medens den efter Bestjaalnes Forklaring havde kostet 1 Kr. 75 Øre og endnu, da den blev stjælen, maatte — skjændt halvslidt — være mindst Halvdelen af dette Beløb værd, vil der ikke kunne tages noget

videre Hensyn til dette Anbringende. De ommeldte Hestehaar ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning, men begjært Tiltalte straffet. For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og ikke ses tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 84.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Adolph Hertz (Def. Halkier),

der tiltales for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 September 1885: De ovenfor ommeldte for Citanten, Justitsminister J. Nellemann, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarshavende for Bladet „Socialdemokraten“, F. A. Hertz, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Maaneder. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Rode 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Forklaring maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Bladet „Social-Demokraten“ Nr. 297 for den 19 December f. A. i en Artikel med Overskrift: „De hæderlige Embedsmænds sidste Skandale“ anføres Exempler paa Forbrydelser af Embedsmænd og udtalos: „Justitsminister Nellemann saa paa det altsammen og meget mere af samme Slags, og se han fandt det saare vell!“ og det tilføjes, at „for hver Skandale, der allerunderdanigst gjør Excellensen sin Opvartning og slipper allernaadigst fra Audionsen, banker en ny paa Døren“. Det hedder videre: „Det er som sagt nogle af Odense Bys bedste Mænd — der sammen med Justitsministeren vil komme til at spille Hovedrollen i det nu med ny Rollebesætning indstuderede Skandaldrama, som Hr. Nellemann stadig holder paa Repertoiret“, og „Hvordan det vil gaa med Hr. Nellemanns Behandling af denne Sag, véd vi ikke, men vi kjender i alt Fald hans Methode fra tidligere Lejligheder og er belavede paa en lang Proces og et magert Forlig med den krænkede Retfærdighed“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Trykrets Hovtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 8.

Onsdagen den 10 Marts.

Nr. 84.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Adolp Hertz (Def. Halkier).

I samme Blads Nr. 9 for den 11 Januar d. A. i en Artikel med Overskrift: „Fra Galgebakken“ omtales forskellige Mænd som fordømte af den offentlige Mening paa Grund af deres vanrørende Handlinger, og der tilføjes: „sidst i Toget joller Justitsminister Nellemann“, hvorhos det ved at omtale Medlemmerne af den fynske Folkebanka Skiftekommission hedder: „En Ting er de imidlertid blevne enige om, nemlig at Regnskaberne trænge til at revideres, og denne Revision har de efter Sigende kastet sig over med megen Iver for at være færdige, naar Justitsministeren melder sig for at efterse dem. De aner ikke, at for hans Skyld behøver de ikke at jage paa, kommer han ikke idag, saa kommer han imorgen. Han sørger nok for at give dem en rundelig Galgenfrist“. Det siges, at en Embedsmand stjal i større Partier „derfor slap han — og hæver hver Maanedsdag gennem Justitsministeriet sin Gage som suspenderet Inspektør — for der er Retfærdighed i Landet under Hr. Nellemanns Regimente, hvem kan ikke se det?“ Endelig i samme Blads Nr. 10 for den 13 Januar d. A. hedder det i en Artikel med Overskrift: „Borch er død“: „Hr. Justitsminister Nelman, der er adræt som en Opvarter, hver Gang han hører en Halvberuset paa en Ølstue tale uforsigtig om Kongen, har ganske vist endnu ikke fundet det Umagen værd at rejse sig. — Nu da Borch er død og da de øvrige Kommissionsmedlemmer har havt en Maanedstid til at lægge Bankens Bøger og Papirer tilrette paa en hen-

sigtsmæssig Maade, tor det antages, at vi er ved denne Grænse“, og i en Korrespondance fra Odense i samme Nummer udtales der: „den almindelige Mening er, at der ingen Undersøgelserdommer bliver antaget, før de Herrer Skiftekommissærer har faaet Regnskaberne bragt i en saa ønskelig Form for dem selv, som det ved den af dem foretagne „Revision“ er muligt, og det lader virkelig til, at Hr. Nellemann giver Rygtet Ret“. Citanten, Justitsminister J. Nellemann, der formener, at den ovenfor udhævede Passus i „Social-Demokratén“ Nr. 10 for 1885 om den fynske Folkebanks Skiftekommission indeholder en fornærmelig Sigtelse imod ham for at give nævnte Kommission Tid til at bringe sine Regnskaber i Orden, forinden en offentlig Sag for Uorden ved Regnskabet anlægges mod den — og som ligeledes anser de øvrige ovenfor citerede Udladelser for ærefornærmende, har efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Rode, anlagt nærværende Sag mod Indstævnte F. A. Hertz, der paa de paagjældende Numere af Bladet er anført som Ansvarhavende, og paastaet denne anset med Straf efter Straffeloven for Ærefornærmelser, de anførte fornærmelige Udladelser mortificerede samt Indstævnte tilpligtet til at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Rode efter Reglerne for beneficerede Sager. Indstævnte har paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger. Da der nu ikke kan tages Hensyn til Indstævntes Anbringende om, at de paaklagede Udladelser ikke tilsigte at fornærme Citanten og intet fornærmeligt indeholde, idet de tværtimod maa anses i høj Grad ærekrænkende for Citanten, og da der intetsomhelst foreligger, der kunde give Indstævnte Beføjelse til deres Fremsættelse, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, saaledes at Indstævnte anses med Straf efter Straffelovens § 216 efter Omstændighederne af simpelt Fængsel i 6 Maaneder, og at han vil have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr. Forsaavidt Sagen ikke har været beneficeret, er det behørigte Stempelpapir forbrugt.

Fredagen den 12 Marts.

Nr. 91. Højesteretsagfører Hansen
 contra
 Niels Christian Christensen med Tilnavn Rødder
 (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Rougso m. fl. Horreders Extrarets Dom af 1 September 1885: Tiltalte Niels Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Arrestanten Niels Christian Christensen (Rødder) med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte og Arrestanten ville hver især have at udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger, og Arrestanten vil tillige have at udrede de med Charlotte Nielsens Arrest forbundne Omkostninger. De øvrige med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup og Defensor, Prokurator Langballe, henholdsvis 24 Kr. og 18 Kr. ville Arrestanten og Tiltalte have at udrede in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 December 1885: Underretsdommen bør, for saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold maa henføres under Straffelovens § 146 jfr. § 52, 1ste og 3dje Punktum, medens der iøvrigt intet væsentligt ved samme findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Hansen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, Smedesvend Niels Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten Niels Christian Christensen med Tilnavnet Rodder for Forledelse til falsk Forklaring for Retten. Efter Sagens Oplysninger — der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør — blev Arrestanten tilligemed to andre Personer i Slutningen af forrige Aar under forskjellige af nogle Jagtejere, hvoriblandt Jægermester Pind til Tustrup og Forvalter S. Høy af Pindsminde, anlagte private Politisager tiltalte for paa en nærmere angiven Dag at have jaget uden Adkomst paa de Klagerne tilhørende Jagtteritorier, og da saavel Arrestanten som de øvrige Indklagede benægtede Sigtelsens Rigtighed, blev der den 22 December f. A. til Oplysning i de nævnte Sager afhørt Vidner, deriblandt Forvalter C. Pind af Tustrup, der blandt andet forklarede, at Arrestanten i Solkjærhuset overfor ham havde erkjendt, at han og hans Jagtfæller ved den paagjældende Lejlighed havde staaet i en Groft ud for Pindsmindes Mark. Da Arrestanten derpaa i en Kro i Fleres Overværelse havde ladet falde en Yttring om, at den af C. Pind saaledes afgivne Vidneforklaring var falsk, anlagde C. Pind en Injuriesag imod Arrestanten, under hvilken Sag — der inkamineredes den 2 Februar d. A. — Arrestanten til sit Forsvar gjorde gjældende, at hans anførte Yttring i Kroen var sandferdig, hvad han efter sit Anbringende kunde godtgjøre ved Vidner. Efterat Arrestanten derpaa under den 13 s M. i Politiretten havde fremstillet flere Vidner, hvis Vidnesbyrd dog af forskjellige Grunde ikke kunde modtages, havde han gjentagne Gange Udsættelse i Sagen indtil den 13 Marts, paa hvilken Dag han fremkom med det Anbringende, at C. Pind selv paa Vejen imellem Tustrup og Gundestrup overfor ham havde erkjendt at have aflagt falsk Ed, hvad han formodede, at to Personer, der havde passeret Vejen, havde paahørt, og ved Sagens næste Foretagelse i Politiretten den 27 s. M. fremlagde han et Indlæg, hvori han i saa Henseende nærmere anbragte, at han en Dag sidst i December Maaned f. A. paa den nævnte Vej talte med C. Pind, der var tilhest, og at Pind ved denne Lejlighed, efter at Arrestanten havde sagt til ham, at hans ovennævnte Vidneforklaring var urigtig, havde erkjendt at have aflagt falsk Ed, og tilføjet, at det kunde han afgjøre med en Mulkt. Da C. Pind imidlertid i begge de nævnte Retsmøder bestemt benægtede Rigtigheden heraf, fremstillede Arrestanten i det sidst ommeldte Retsmøde den i første Instans medtiltalte Niels Pedersen som Vidne, hvorefter denne forklarede, at han en Dag vistnok sidst i December f. A. eller i Begyndelsen af Januar d. A. paa Vejen til Gundestrup havde truffet C. Pind, der efter hans Forklaring var ham

personlig bekjendt og ved denne Lejlighed sad paa en Hest, hvis Farve Niels Pedersen dog ikke vilde kunne erindre, i ivrig Dispute med Arrestanten, og at Niels Pedersen, der var gaaet hen til dem for at spørge om Vej, havde hørt Pind paa en Udtalelse af Arrestanten om, at Pind havde aflagt urigtig Forklaring i den ommeldte Jagtsag med Hensyn til, at Arrestanten ikke i Solkjærhuset havde udtalt, at han havde staaet i en Vejgrøft, svare, at han godt vidste, at denne Del af hans Forklaring var urigtig, men at det kunde han betale med en Mulkt, og ved Sagens næste Foretagelse i Politiretten d. 30 s. M. — til hvilken Dag den efter Begjæring af Pind var bleven udsat for at faa oplyst, om Niels Pedersen muligvis forvexlede ham med hans Broder A. Pind, der ogsaa den nævnte Dag gav Møde i Retten — fastholdt og gjentog Niels Pedersen sin ovenanførte Forklaring med Tilføjende, at han godt kjendte A. Pind. Efter derpaa at være bleven arresteret, tilstod Niels Pedersen imidlertid, at de af ham i de to nævnte Retsmøder afgivne Forklaringer vare falske, og han tilføjede derhos, at det var Arrestanten, der havde forledet ham til at afgive dem, og har han i saa Henseende nærmere forklaret, at da han en Dag, som det maa antages, den 3 Marts d. A. paa Gaden i Randers traf Arrestanten, hvem han ikke kjendte videre til, men kun engang ved Juletid f. A. var truffet sammen med, yttrede Arrestanten til ham, at han kunde vise ham en stor Tjeneste i en Sag, Arrestanten havde med C. Pind, og tilbød, idet han fortalte ham, at Arrestanten skulde erlægge en Mulkt paa 200 Kr., for at have beskyldt en Dag-lejer for at have aflagt falsk Ed og nu var ved at tabe en lignende Sag mod C. Pind, at Arrestanten vilde givo ham 100 Kr., saafremt han vilde vidne til Fordel for Arrestanten ved at forklare, at han havde hørt C. Pind indrømme at have afgivet falsk Forklaring, samt at Arrestanten, da Niels Pedersen paa hans Spørgsmaal, om han aldrig kom ad „den Vej“, svarede, at han var kommen den Vej engang og dér havde mødt en Mand tilhest, hvem han havde spurgt om Vej, yttrede, at det jo godt kunde bruges, Niels Pedersen skulde fortælle, at det var C. Pind, han havde spurgt om Vej, og at denne da havde holdt paa Vejen tilhest i Samtale med Arrestanten, samt at Niels Pedersen da havde hørt Pind paa en Yttring af Arrestanten til denne om, at Pind havde aflagt falsk Forklaring, erkjendte dette med Bemærkning, at det kunde han jo betale med en Mulkt. Da Niels Pedersen nægtede at indlade sig derpaa, uagtet Arrestanten vedblev med sine Overtalelser med Tilføjende, at han aldrig vilde komme til at aflægge Ed eller faa nogen anden Ubehagelighed deraf, ligesom han, da Arrestanten, efter at de vare gaaede sammen ind paa en Beværtning, søgte at bevæge ham til at sige højt, at han havde hørt Pind udtale sig som anført, idet Arrestanten da vilde tilkalde to Vidner paa dette Udsagn af Niels

Pedersen, ogsaa vægrede sig herved, spurgte Arrestanten — der derpaa fulgte Niels Pedersen til donnes Hjem i Ølst, og iøvrigt paa Vejen vedblev med sine Overtalelser — ham undervejs, om han ikke troede, at Arrestanten kunde faa Pedersens Mester, Smed Hougaard i Ølst, til at hjælpe sig i den omhandlede Henseende, samt bad Niels Pedersen, der havde besvaret dette benægtende, om at tale til Hougaard derom, hvorhos Arrestanten — da Niels Pedersen ogsaa afslog dette, og de derpaa vare komne ind til Hougaard, som derefter tilligemed Niels Pedersen ifølge Arrestantens Opfordring ledsagede denne paa Vej til hans Hjem i Mygind — underved selv anmodede Hougaard derom, idet han bød denne og Niels Pedersen 200 Kr., hvis de vilde hjælpe ham paa den anførte Maade, med Bemærkning, at han ligesaa gjerne vilde give dem dette Beløb, som han ellers kom til at betale i Mulkt i Sagen med Pind. Saavel Hougaard som Niels Pedersen nægtede imidlertid at indlade sig derpaa, men efterat Arrestanten derpaa ved en senere Lejlighed atter forgjæves havde søgt at overtale Niels Pedersen, lykkedes det ham endelig, da de nogle Dage senere mødtes, at bevæge Niels Pedersen til at gaa ind paa hans Anmodning, idet Niels Pedersen dog vægrede sig ved at modtage anden Betaling derfor end Erstatning for sin Dagløn og sin Ulejlighed, hvilken Erstatning Arrestanten lovede ham, og da Niels Pedersen efter Aftale havde indfundet sig hos Arrestanten om Aftenen, forinden han skulde aflægge Vidneforklaring, gjentog Arrestanten for ham, hvad han selv havde sagt i Retten, og at Niels Pedersen dér skulde forklare at have været Vidne dertil, overensstemmende med hvad han den første Gang havde foreslaet ham, hvorhos Arrestanten — hos hvem Niels Pedersen derefter tilbragte Natten og sammen med hvem han den næste Morgen tog til Randers, hvor Arrestanten trakteredede med Drikkevarer, da Niels Pedersen her udtalte, at han ikke havde Lyst til at gaa op i Retten og ikke havde Raud til at spille sin Dagløn ved at møde der, hvad han maaske kunde komme til flere Gange — erklærede, at han skulde følge med og gav ham en Tikronsøddel, som Arrestanten umiddelbart forud laante af en Sagfører, ligesom han, der paany ledsagede Niels Pedersen til Randers den 30 s. M., da denne igjen skulde møde i Politiretten — ved denne Lejlighed opfordrede ham til at holde fast ved, hvad han tidligere havde sagt, med Tilføjende, at der ikke kunde ske ham noget. Smed Hougaard har med Hensyn til, hvad der passerede ved den ovenommeldte Lejlighed, da han og Niels Pedersen fulgtes med Arrestanten, afgivet en edelig Forklaring, der i alt væsentligt stemmer med Niels Pedersens, med Tilføjende, at Arrestanten ved denne Lejlighed paa en Bemærkning af Hougaard om, at det var falskt Vidnesbyrd, og at de kunde komme i Forlegenhed derfor, yttrede, at det kunde de ikke, og at de navnlig ikke

vilde komme til at aflægge Ed paa deres Forklaring. Endvidere er det af Smed Hougaards Hustru edelig forklaret, at Arrestanten en Dag, som det maa antages, den 31 Marts d. A., da han i hendes Mands Fraværelse havde indfundet sig paa deres Bopæl i Følge med Tjenestekarl Anton Laursen, og hun paa Arrestantens Spørgsmaal, om ikke Niels Pedersen havde talt til hende om, at han havde spurgt en af Pinds Sønner om Vej, havde meddelt ham — hvad Niels Pedersen efter hendes Forklaring havde fortalt hende — at han ongang havde modt en Person tilhest, der vist var en af Pinds Sønner, og havde spurgt ham om Vej, og at Landposten ved den Lejlighed kom gaaende, yttrede, at Landpostens Tilstedekomst maatte hun endelig ti stille med, thi det kunde ikke passe, samt at Arrestanten, da Hougaards Hustru paa hans Spørgsmaal, om Niels Pedersen ikke havde fortalt, at det var Christen Pind, han ved hin Lejlighed havde talt med, og at han da havde hort denno og Arrestanten i Skænderi paa Vejen, svarede, at dette maatte være sket en anden Gang, eftersom Niels Pedersen ikke havde omtalt dette og Posten jo ogsaa var kommen til og kunde vidne derom, sagde: „Nej, det er passeret samme Gang, og hvis du ikke siger det, laver du os en hel Brøk, og du maa ikke tale om, at han har sagt noget om Posten“, hvorhos han tilføjede: „Kan du ikke forstaa, det skal være den samme Gang, at Niels Pedersen spurgte om Vej, og at han horte mig skændes med Christen Pind“, og paa hendes Bemærkning, at det jo ikke var den samme Gang, svarede: „Ja, mon du forstaaer jo nok, at det skal være den samme Gang“, hvorhos han opfordrede hende til godvillig at møde med ham i Retten og vidne, hvad dog hun, der efter sin Forklaring nok forstod, at han vilde have hende til at afgive en falsk Forklaring, afslog. Den onmeldte Anton Laursen har ogsaa afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han ved den af Hougaards Hustru omforklarede Lejlighed havde hort Arrestanten spørge hende, om det ikke af Niels Pedersen var blevet hende fortalt, at denne havde truffet Arrestanten og Pind i Trætte paa Vejen, samt at Pind ved den Lejlighed havde erkjendt at have aflagt falsk Ed, og at han forstod Arrestantens Udtalelser til Hougaards Hustru derhen, at Arrestanten vilde have hende til at forandre, hvad Niels Pedersen havde fortalt hende om sit Møde med en af Pinds Sønner, samt at han vilde lægge hende den af ham ønskede Forklaring i Munden, hvorhos det efter begge de paagjældende Vidners Opfattelse tydelig var Mening. at Laursen skulde være Vidner til Hougaards Hustrus Udtalelser i saa Henseende. Saavel N. Pedersen som Smed Hougaard og dennes Hustru havde derhos forklaret, at Arrestantens Moder Charlotte Nielsen ligeledes har forsøgt at paavirke dem i den anførte Retning. Charlotte Nielsen, der som Følge heraf i nogen Tid har været arresteret under

Sagen, har imidlertid benægtet Rigtigheden heraf, idet hun alene engang, da hun tilfældigt var i Ølst i anden Anledning, vil have spurgt N. Pedersen, om han vilde møde godvillig som Vidne, hvilket han bekræftede. Paa Forehold af de saaledes afgivne Forklaringer — hvortil endnu kommer et af ovennævnte Forvalter Høy aflagt Vidnesbyrd, hvorefter Arrestanten ogsaa skal have gjort et Forsøg paa at formaa bemeldte Høy til mod bedre Vidende at bevidne, at den af C. Pind afgivne Vidneforklaring var falsk — har Arrestanten haardnakkot benægtet at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse eller Forsøg herpaa, idet han vedblivende har fastholdt, at C. Pind virkelig overfor ham har erkjendt sin Vidneforklaringes Urigtighed, og at saavel N. Pedersen som Hougaard paa hørte denne Erkjendelse, samt at den første havde lovet ham at bekræfte dette med sin Ed, medens Hougaard derimod, uagtet han overfor Arrestanten vedkjendte sig at have overværet den paagjældende Samtale mellem ham og C. Pind, vægrede sig ved at afgive edelig Forklaring om det passerede. Arrestantens Forklaring gaar nærmere ud paa, at han saa Pedersen og Hougaard gaaende bag efter hinanden ved den ommeldte Lejlighed passere forbi ham og C. Pind paa Gundestrupvejen, men at han ikke dengang kjendte disse Personer, og at det først var ved tilfældigt at træffe N. Pedersen i Randers, at han fik at vide, at denne havde været den ene af de forbi passerede Personer — i hvilken Henseende han har forklaret, at han kjendte N. Pedersen igjen paa hans graa Toj — samt at han derpaa talte med ham og Hougaard om Sagen med det anførte Resultat, hvorefter han lod sin Hustru samme Dag skrive en den 3 Marts dateret Vidneindkaldelse til de paagjældende, der er fremlagt under Sagen. Angaaende de 10 Kr., N. Pedersen fik for at møde i Retten, forklarede Arrestanten først, at han udbetalte Pedersen disse Penge, da denne den 30 Marts for anden Gang mødte i Retten, som Erstatning for Tidsspilde og Dagløn beregnet til 5 Kr. for hvert Møde; men senere har Arrestanten erkjendt, at det godt kan være, at han, som af Niels Pedersen forklaret, udbetalte Beløbet allerede den 27 Marts, forinden de mødte i Retten, og Rigtigheden heraf er bestyrket ved, hvad der forklaret af den Sagfører, der laante Arrestanten Pengene. Arrestanten har endelig erklæret de af Smed Houguards Hustru samt af Anton Laursen afgivne Forklaringer for Usandhed, forsaavidt de gaa ud paa, at han skal have forsøgt at forlede den første til at forvanske, hvad N. Pedersen havde fortalt hende, idet han netop mente, at hun under deres Samtale den 31 Marts havde sagt, at hun havde hørt N. Pedersen tale om det af Arrestanten omfinklede Sammentræf med C. Pind. Med Hensyn til Modorens, Charlotte Nielsens Besøg i Ølst har Arrestanten udsagt, at han havde sendt hende dertil for at spørge, om Hougaard vilde være Vidne, hvad Char-

lotte Nielsen imidlertid har benægtet, idet hun, som meldt, vil have indfundet sig paa Hougnaards Bopæl af egen Drift. Ligesom den Omstændighed, at Arrestanten, som det fremgaar af det foranførte, først fremkom med sit her under Sagen omhandlede Anbringende, efter at Injuriesagen mellem ham og C. Pind alt havde værret i længere Tid for Retten, i ikke ringe Grad taler mod Anbringendets Rigtighed, saaledes maa det i og for sig anses for særdeles usandsynligt, at C. Pind, selv om han havde været sig Urigtigheden af sin Vidneforklaring bevidst, skulde have afgivet en Erkjendelse herom til Arrestanten, særlig under de af denne omforklarede Omstændigheder, og naar derhos henses til, at Rigtigheden af den paagjældende Vidneforklaring er i væsentlig Grad bestyrket ved de af C. Pinds Broder A. Pind og Forvalter Høy i saa Henseende under Injuriesagen afgivne Forklaringer, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantens Forklaring om sit Møde med C. Pind paa Gundestrupvejen er løgnagtig, hvad der da ogsaa maa gjælde om Forklaringen, at N. Pedersen og Houggaard overværede dette Sammentraf. Det er endvidere tilstrækkelig godtgjort, at det Møde paa Gundestrupvejen, der efter N. Pedersens Udsagn skal have tjent som Motiv til den af Arrestanten opfundne og derefter af den førstnævnte afgivne Vidneforklaring, i Virkeligheden har fundet Sted, idet efter Niels Pedersens samt A. Pinds og Landpostbud Niels Andersens i alt væsentligt overensstemmende Forklaringer, den første en Dag i December Maaned f. A., som det maa antages, for den 20 December og altsaa for Vidneforklaringer afgaves i Jagtsagerne, paa nævnte Vej har mødt først Landpostbudet og derpaa A. Pind, der var tilhest, og hvem han spurgte om Vej til Sjelbro, hvorhos Niels Pedersen særlig har forklaret, at han ved denne Lejlighed, saavidt han erindrør, var iført blaat Toj. Arrestantens Forklaring har derhos, som meldt, i et enkelt Punkt været vaklende, og han har ikke kunnet opgive nogen rimelig Grund til, at han har givet N. Pedersen 10 Kr. for dennes Møde i Retten, hvortil endnu kommer som en imod ham talende Omstændighed den anførte Uoverensstemmelse mellem hans og Moderens Forklaringer, der nærmest maa antages at hidrøre fra, at hun af Hensyn til Arrestanten har troet at maatte tilbageholde Sandheden. Medens Arrestantens Forklaringer efter det saaledes anførte maa anses for i det hele upaalidelige og løgnagtige, findes det derimod, at de af de øvrige Deponenter afgive Forklaringer baade i og for sig bære Troværdighedens Præg og derhos i høj Grad bestyrkes ved deres indbyrdes Sammenhæng — hvad der navnlig gjælder paa den ene Side om N. Pedersens og Smed Houguaards Forklaringer og paa den anden Side om de af dennes Hustru og Anton Laursen afgivne Vidnesbyrd — samt ved hvad der, som meldt, er oplyst om det i Virkeligheden stedfundne Møde paa Gundestrupvejen mellem N. Pedersen og

A. Pind. Hertil maa endnu føjes, at Arrestanten efter de om hans Personlighed og Karakter foreliggende Oplysninger maa anses som en for Retssikkerheden farlig Person, idet han, der er født i Aaret 1853, vel ikke tidligere har været tiltalt eller straffet under nogen offentlig Sag, men derimod tvende Gange har været underkastet kriminel Undersøgelse, den ene Gang i 1879, da han sigtedes for at have skudt efter en Skovfogeds Born, den anden Gang for omtrent 2 Aar siden, da han var arresteret i længere Tid som mistænkt for Indbrudstyveri, uden at der imidlertid under disse Undersøgelser fremkom tilstrækkeligt Bevis imod ham. Han er derhos en berygtet Krybskytte, mod hvem der oftere har været anlagt Jagtsager, og ligesom han i Aaret 1874 har aflagt en ham ved en Dom i en saadan Sag paalagt Partsed, saaledes har han, efter at de ovenmeldte i Slutningen af forrige Aar anlagte Jagtsager for hans Vedkommende vare afgjorte derhen, at han i hver af dem var idomt en Bøde af 10 Kr. til vedkommende Jagtberettigede, saafremt han ikke med sin Ed turde benægte at have passeret med Bøsse over de paagjældende Jagtterritorier, vedholdende begjært at stedes til at aflægge saadan Ed — hvad dog paa Grund af nærværende Sag er blevet ham nægtet — uagtet de to Personer, der, som meldt, den paagjældende Dag vare i Følge med ham, have erkjendt deres Forseelse og i Mindelighed erlagt Bøder. Medens der, idet Sagen alene er indanket for Overretten efter Arrestantens Begjæring, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om det af Arrestanten overfor Forvalter Høy efter dennes Forklaring gjorde Forledelsesforsøg, idet dette ikke ved den indankede Dom er anset for tilstrækkelig bevist, maa der derimod efter det foranførte anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten baade har forledet Niels Pedersen til at afgive urigtig Forklaring og forsøgt at formaa Smed Hougard og dennes Hustru til det samme, og idet Arrestanten for dette Forhold ved Underrettsdommen er rettelig anset efter Straffelovens § 146 jfr. § 52, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil den indankede Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger for Arrestantens Vedkommende det findes at kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 18 Marts 1886.

Nr. 98. Højesteretssagfører Asmussen
contra

Peter Frederik Daniel Martinsen, kaldet **Martin**,
og **Georg Peter Himmelstrup** (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 103.

Kommissions Dom af 23 November 1885: De Tiltalte, Redaktor Peter Frederik Daniel Martinsen, kaldet Martin, og Højskolelærer Georg Peter Himmelstrup, bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 4 Maaneder, samt Enhver for sit Vedkommende betale denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Mundt, 400 Kr., hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at det Aktor tillagte Salær vil være at nedsætte til 300 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stands, dog at Prokurator Mundts Salarium fastsættes til 300 Kroner. Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 300 Kroner, der udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver.

I den indankode Doms Præmisser hedder det: Efterrat det ved allerhøjeste Kommissorium af 18 Juni dette Aar har været paalagt undertegnede Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Sylow, at anstille Undersøgelse til Oplysning, om der ved Dannelsen af de saakaldte Riffelforeninger eller ved stedfundne Bestillinger af Vaaben maatte foreligge noget Ulovligt m. m., er det i Anledning af de Oplysninger, der under den nævnte Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorium af

10 August d. A. paalagt undertegnede Assessorer i fornævnte Ret yderligere at undersøge og paakjende nærværende Sag, under hvilken Redaktør Peter Frederik Daniel Martinsen, kaldet Martin, og Højskolelærer Georg Peter Himmelstrup tiltales for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 103. Sagens nærmere Omstændigheder ere efter det Oplyste følgende: I Efteraaret 1883 begyndte en siden den Tid i forskjellige Egne af Landet, navnlig ogsaa paa Sjælland, fortsat Agitation, dels gennem Pressen, dels gennem offentlige Møder, for Oprettelsen af saakaldte „Riffelforeninger“, private Foreninger, hvis umiddelbare Formaal var at forsyne deres Medlemmer med Rifler og saaledes at danne en organiseret væbnet Styrke. Denne Bevægelse har affødt Dannelsen af et ikke ringe Antal af saadanne Foreninger, af hvilke i alt Fald nogle have et forholdsvis betydeligt Medlemstal. Saaledes havde den i Marts Maaned dette Aar dannede Sorø Amts Riffelforening, om hvilken nærmere vil blive talt nedenfor, allerede i den paafølgende Mai Maaned et Antal af ca. 1200 Medlemmer, fordelt i ca. 40 Kredse. Hvad angaar det egentlige Ojemed med Dannelsen af disse Foreninger, altsaa navnlig den praktiske Anvendelse, der tænktes gjort af den gennem samme tilvejebragte væbnede Styrke, da give de Love, som ere vedtagne for de Foreninger, der under nærværende Sag have været Gjenstand for nærmere Undersøgelse, nemlig Foreningerne i Frederiksborg, Præstø og Sorø Amter, kun liden eller ingen Oplysning, idet de i saa Henseende indskrænke sig til korte og i ubestemte Udtryk holdte Antydninger. I Lovene for Foreningen i Frederiksborg Amt indeholdes saaledes kun en Henvisning til „den store Betydning, som det vilde have for Skyttesagens Udvikling, naar hver Skytte efterhaanden kunde komme til at eje sit Vaaben“. I Lovene for Foreningen i Præstø Amt angives Foreningens Formaal at være, „at forsyne sine Medlemmer med Rifler for at støtte Skyttesagen og styrke Folkets Forsvarskraft, saaledes at Folkevæbningen efterhaanden i det Væsentlige kan blive i Stand til at afløse den staaende Hær“, og i Lovene for Sorø Amts Forening angives Formaalet som gaaende ud paa „at styrke Befolkningens Evne til at værne sin Selvstændighed og Frihed mod ethvert Angreb“. Man er saaledes i den her omhandlede Henseende i det Væsentlige henvist til at søge Oplysning, dels gennem de offentlige Udtalelser, som under den hele Bevægelse ere fremkomne, enten paa de i Anledning af Foreningernes Dannelsø afholdte Møder, eller i den Del af Pressen, som har støttet og opmuntret Bevægelsen, dels gennem de Forklaringer, som under den retslige Undersøgelse ere afgivne af Personer, som enten ere Medlemmer af de paagældende Foreningers Bestyrelse eller paa anden Maade have deltaget i Bevægelsen. Af de Oplysninger, der ad disse Veje ere tilvejebragte, fremgaar det nu paa en utvivlsom Maade, at medens

vel den Tanke, at Riffelforeningerne kunde faa Betydning som et Værn mod ydre Fjender, har, i alt Fald hos Nogle, spillet en vis Rolle under den hele Bevægelse, har dog ved Siden heraf tillige og, som det synes, endog fortrinnsvis været rettet paa at skabe en væbnet Styrke, der kunde finde Anvendelse mod indre politiske Fjender eller Modstandere, og særligt under visse Eventualiteter mod Landets Regjering og offentlige Myndigheder. Af det Foranstaaende følger, at den retlige Bedømmelse af den Virksomhed, som er udfoldet af den enkelte Deltager i den omtalte Bevægelse, vil være afhængig, dels af den objektive Betydning af hans Virksomhed, dels af den Hensigt, han for sit Vedkommende har forbundet med denne Virksomhed, og da nu det Forhold, ved hvilket de under nærværende Sag Tiltalte sigtes for at have gjort sig skyldige i den Lovovertrædelse, for hvilken de ere aktionerede, er deres Deltagelse i den tidnævnte Bevægelse, vil det være fornødent nærmere at undersøge omhver af de Tiltaltes Forhold i de antydede Henseender. Tiltalte Martinsen er tillige med en anden Mand Redaktør af det i Sorø udkommende Blad „Sorø Folketidende“, dog saaledes, at hans Medredaktør alene paa Bladet er anført som „ansvarlig overfor Presseloven“. Den 7 Februar d. A. blev der, efter foregaaende Aftale mellem denne Tiltalte, der er Næstformand for Sorø Amts Skytteforening, og Formanden for nævnte Forening afholdt et af Foreningens Hovedbestyrelse indvarslet Møde i Slagelse for at forhandle om „en Udvidelse af Skytteforeningen i Lighed med Riffelforeningen“. Paa dette Møde viste der sig at være delte Meninger om, hvorvidt den paatænkte Riffelforening skulde sættes i Forbindelse med Skytteforeningen, altsaa som en Udvidelse af denne, hvilket Tiltalte anbefalede, eller dannes som en særskilt Forening. Ved Afstemningen vedtoges det, at der skulde oprettes en særskilt Riffelforening med et i sammes Love udtalt politisk Formaal, hvorhos det overdroges Tiltalte tilligemed 2 andre Mænd at udarbejde Love for den nye Forening og derefter sammenkalde et nyt Møde for at faa Foreningen dannet. I Henhold hertil udarbejdede saa Tiltalte et Udkast til Love, som, efter at være godkendt af et af de andre Medlemmer af det nedsatte Udvalg — dettes 3die Medlem var imidlertid udtraadt — blev forelagt for et af Udvalget sammenkaldt Møde, der afholdtes den 8 Marts d. A. i Sorø. Dette Møde aabnedes af Tiltalte, der strax udtalte, at Lovudkastets § 1, — hvori indeholdtes den foran gjengivne Angivelse af Foreningens Formaal med følgende Tilføjelser: „For dette Maal virker Foreningen hovedsagelig ved at skaffe Midler til at indkøbe Rifler, som ved Lodtrækning fordeles blandt Medlemmerne“, — ikke kunde komme under Diskussion, da Foreningens Formaal maatte betragtes som vedtaget paa Mødet i Slagelse. Efter nogen Forhandling vedtoges derpaa saavel den nævnte Paragraf som Udkastets øvrige

Bestemmelser, og Foreningen, i hvilken der paa selve Mødet indmeldte sig ca. 200 Medlemmer, blev konstitueret. Tiltalte blev Medlem af Foreningens Bestyrelse samt tillige Kasserer. Umiddelbart for det nysnævnte Møde i Sorø havde Tiltalte skrevet og under sit Navn indrykket i de den 5, 6 og 7 Marts d. A. udkomne Numre af hans ovennævnte Blad, „Sorø Folketidende“, 3 Artikler, overskrøve „Riffelsagen i Sorø Amt“, i hvilke han væsenlig under Henvisning til de politiske Forhold her i Landet anbefalede en kraftig Tilslutning til Riffelbevægelsen. I en af disse Artikler hedder det bl. A.: „Med Aarene har Folket begyndt at forstaa, at Friheden ogsaa kan angribes af hjemlige Magter. Dette har paa virket Skytteforeningerne noget og endelig affødt Riffelforeningerne. Selvfølgelig kan Riffelforeningerne lige saa vel som Skytteforeningerne blive en Støtte ud ad til, og i hvilken Retning de vil faa Anvendelse, afhænger af Begivenhedernes videre Udvikling. Man kan dog være sikker paa en Ting, nemlig at Rifflerne ikke vil blive brugt til Angreb, men kun til Forsvar“. I samme Artikel forekommer endvidere følgende Stykke: „Overfor en enkelt Lovovertræder er Politiet Magten, som skaffer Loven Kraft; overfor et Regjeringsparti, som vil bryde Loven, maa Folket selv være et narvaagent og kampberedt Politi, som skaffer sin Ret respekteret. Et Regjeringsparti har Vaaben. Skal Forholdet være lige, maa Folket ogsaa have Vaaben“. Den 6 April d. A. afholdtes efter Indbydelse af to Gaardmænd et Møde i Stenlille for at drofte Riffelsagen, og paa dette Møde optraadte Tiltalte, der var kommen tilstede efter særlig Indbydelse, som Taler. Ifølge et af ham selv affattet og i hans eget Blad optaget Referat af hans Foredrag, hvilket Referats Rigtighed er erkjendt af Tiltalte og bekræftet af forskjellige Vidner, udtalte Tiltalte ved denne Lejlighed, efter nærmere at have omtalt den daværende indre politiske Situation, Følgende: „Der aabner sig saaledes Udsigter til 4 à 5 Opløsninger, indtil vi naar Oktober næste Aar og kan begynde forfra. Han (Taleren) var sikker paa, at Vælgerne nok skulde holde ud; men en saadan Kamp førte let uden for Forfatningen. Derfor maatte Vælgerne ogsaa være beredte overfor et saadant Tilfælde, og dertil tjente Rifflerne. At man kjøbte en Riffel betød ikke, at man vilde bruge den i et bestemt forud betegnet Tilfælde. Den Slags Ting kunde man ikke beregne forud. Derimod kunde Enhver forstaa, at det var for sent at kjøbe Riffler i det Øjeblik, man skulde bruge dem“. Til Brug for Sorø Amts Riffelforening har Tiltalte derhos, som det maa antages allerede i Februar Maaned d. A., ved Medtaltalte Himmelstrup hos en i Kjøbenhavn boende Agent for en udenlandsk Vaabenfabrik bestilt 12 Bagladeriffler, der tilligemed et større Parti Riffler, hvorom nedenfor nærmere vil blive talt, ankom til Kjøbenhavn den 28 April d. A., og ved Skrivelse af 28 April d. A. til fornævnte Agent, bestilte

han yderligere ligeledes til Brug for samme Riffelforening et Parti af 50 Rifler til Levering snarest muligt. Denne sidste Bestilling blev dog i Mai d. A., efter at der i Anledning af det førstnævnte Parti Riflers Ankomst til Kjøbenhavn var indledet retslig Undersøgelse ved Kriminal- og Politiretten, annulleret af Tiltalte. Tiltalte har, efter at han først havde erklæret, at det paa ingen Maade har været hans Hensigt at ville opfordre til Oprør eller Modstand mod den bestaaende Regjering, og at han ikke ved sin Virksomhed i Riffelsagen har haft for Øje nogen nu foreliggende Situation, hvorunder Riflerne skulde benyttes til væbnet Modstand mod Statsstyrelsen, under et senere Forhør erkjendt, at Tendensen i de foran omtalte af ham forfattede i „Soro Folketidende“ indrykkede Artikler om „Riffelsagen i Soro Amt“ er den, „at opfordre Folk til, snafremt den bestaaende Regjering maatte begaa et saa væsentlig Brud paa Grundloven, at det efter saa godt som hele Folkets Anskuelse var et Statskup, da at yde væbnet Modstand“, og da disse Artikler baade efter deres eget Indhold og efter de Omstændigheder, under hvilke de fremkom, i en ganske særlig Grad maa antages at være et Udtryk for Tiltaltes Opfattelse af Riffelbevægelsens Maal og for de Hensigter, han selv har forbundet med sin hele i det foregaaende omtalte Virksomhed i denne Sags Tjeneste, vil denne Virksomhed i sin Helhed være at bedømme efter det saaledes af ham selv angivne Synspunkt, der ogsaa stemmer særdeles vel med hans øvrige under Sagen oplyste Udtalelser. Tiltalte Himmelstrup indtraadte i Begyndelsen af forrige Aar i Riffelforeningen for Frederiksborg Amt, der allerede dengang var dannet under Navn af „Foreningen til Anskaffelse af Rifler for Skytter i Frederiksborg Amt“. Oprindeligt var det nemlig en Betingelse for at kunne blive Medlem af Foreningen, at den Vedkommende allerede var Medlem af en af Amtets Skytteforeninger. Tiltalte blev nogen Tid efter sin Indtrædelse valgt til Medlem af dennes Bestyrelse, og da Bestyrelsen senere bestemte sig til at søge Foreningens Love ændrede derhen, at den ovenfor angivne Betingelse for at blive Medlem af samme bortfaldt, hvilket bevægede den hidtilværende Formand for Bestyrelsen, der nærede Frygt for, at Foreningen derved skulde faa et politisk Præg, til at fratæde, blev Tiltalte i Slutningen af forrige eller i Begyndelsen af indeværende Aar valgt til Bestyrelsens Formand, hvilket han vedblev at være, indtil han, efter at nærværende Sag var bleven indledet bortflyttede fra Amtet. Kort efter at Tiltalte saaledes var bleven Formand for Bestyrelsen vedtoges paa en Generalforsamling den ovenfor berorte Ændring i Foreningens Love. Allerede i den første Halvdel af forrige Aar havde Tiltalte indledet Forhandlinger med den tidligere Agent i Kjøbenhavn om Indkjøb af Rifler fra Udlandet til Riffelforeningerne, og i Februar Maaned d. A. bestilte han hos

denne Agent et Parti af 50 Rifler, af hvilke 12 Stykker som foran omtalt vare bestemte for Medtaltalte Martinsen paa Sorø Amts Riffelforenings Vegne, medens andre 12 Stykker vare bestemte til Riffelforeningen — eller, som den i sine Love kaldes, „Folkevæbningssamlaget“ — i Præstø Amt og de resterende 26 skulde tilstilles forskjellige af Taltalte opgivne Mænd, for største Delen Medlemmer af Frederiksborg Amts Riffelforening. Disse 50 Rifler ankom som ovenfor berørt til Kjøbenhavn den 28 April d. A.; men da Politiet havde faaet Kundskab om deres Ankomst, foranledigede dette, at der blev indledet retslig Undersøgelse, og samtlige Rifler bleve under denne tagne i Bevaring af Rotten. I et Brev som Taltalte den 3 Februar d. A. tilskrev den tidnævnte Agent, stiller han, under Henviſning til, at han har faaet Breve baade fra Roskilde og Thisted Amter angaaende paa-tænkte Riffelforeninger, i Udsigt, at han skal skaffe Agenten Af-sætning af Rifler i Hundredevis. Taltalte har efter sin egen Forklaring i den sidste Del af forrige og den første Del af indeværende Aar virket meget for Oprettelsen af Riffelforeninger paa Sjælland og har brevvexlet derom med mange forskjellige Personer og har navnlig ogsaa været tilstede og holdt Foredrag ved forskjellige i dette Øjemed afholdte Moder. Han optraadte saaledes som Taler paa et den 25 Oktober f. A. i Karise i Præstø Amt afholdt Møde, hvor han efter flere Vidners Forklaringer, hvis Rigtighed han ikke har turdet benægte, blandt andet fremhævede Riffelsagens Betydning som Værn for vor indre Frihed, dog uden nærmere at angive nogen bestemt Situation, under hvilken Riflerne skulde komme til Anvendelse mod indre Fjender.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triens Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 4.

Torsdagen den 18 Marts.

Nr. 98.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Frederik Daniel Martinsen, kaldet Martin, og Georg
Peter Himmelstrup (Def. Hansen).

Endvidere var han efter speciel Opfordring fra en af Indbyderne tilstede ved det tidligere omtalte i Slagelse den 7 Februar d. A. afholdte Møde, hvor Bestemmelse blev tagen om Oprettelsen af Riffelforeningen i Sorø Amt. Ved de beedigede Forklaringer, som ere afgivne af et stort Antal Vidner, der overværede det nævnte Møde, er det godtgjort, at Tiltalte i sit der til Anbefaling for Dannelsen af en Riffelforening holdte Foredrag særlig begrundede denne sin Anbefaling ved under Henvisning til, at Folkets Frihed maatte anses for at være i Fare, at fremhæve, at den daværende indre politiske Situation gjorde det til en Nødvendighed at forberede et væbnet Værn til at gjøre væbnet Modstand mod saadanne Skridt eller Foranstaltninger fra Regjeringens Side, som efter „det frihedsvindede Partis“ eller efter „Venstres“ Mening vare grundlovsstridige. Vel har Tiltalte benægtet Vidneforklaringernes Rigtighed, idet han har gjort gjældende, at han hverken ved den her omhandlede eller ved anden Lejlighed har udtalt, at den foreliggende politiske Situation gav Anledning for Venstre til at tænke paa at danne Værn til Forsvar for de grundlovmæssige Rettigheder, at han vel har udtalt, at mungen En under den daværende politiske Situation kunde tænke paa og tale om væbnet Modstand mod Regjeringen, men at han netop har fraraadet saadanne Skridt. Til denne Tiltaltes Benægtelse vil der imidlertid overfor de beedigede Vidneforklaringer

ikke kunne tages noget Hensyn. I et af Medtaltte Martinsen, der selv var tilstede og deltog i Forhandlingerne paa Mødet i Slagelse, umiddelbart efter Mødet affattet og i „Sorø Folketidende“ for den 8 Februar d. A. offentliggjort Referat gjengives Tiltaltes Udtalelser da ogsaa saaledes: „Højskolelærer Georg Himmelstrup, der var tilstede efter Indbydelse, udviklede i et længere Foredrag, hvorfor der netop nu for Tiden var Anledning til at tænke paa et Værn for vore grundlovmæssige Rettigheder“, og have saavel de nævnte Vidner som Martinsen under Sagen erklæret, at dette Referat er saa korrekt som et kortfattet Referat af en længere Udvikling kan være. Taltalte har indrommet, at han var bekendt med, at saa godt som samtlige Landets Venstreblade, allerede forinden Taltalte selv begyndte at interessere sig for Riffelbevægelsen, i deres stadige Artikler om denne Sag særligt betoned, at Riffelbevægelsen gik ud paa at danne et Værn mod indre Fjender og da selvfølgelig mod Regjeringen, men paaastaar, at han har anset disse Artikler for „tomt Skryderi og Mundsvejr“, ligesom han ogsaa vil have betragtet de i Venstrebladene og paa Riffelmoderne fremkomne Udtalelser om, at Riffelforeningerne skulde tjene til med våbnet Haand eventuelt at modsætte sig Regjeringsforanstaltninger, som tomme Talemaader. Han har endvidere til Støtte for sin Paastand om, at han ikke delte den Opfattede af Riffelbevægelsens Karakter og Grund, som var udtrykt i de nys berørte Udtalelser, henvist til 2 Artikler, som han i Decembris Maaned f. A. har skrevet og under sit Navn indrykket i Bladet „Frederiksborg Amts Avis“ netop i Anledning af, at der ogsaa i dette Blad havde været optaget Artikler, som gik i samme Retning som hine Udtalelser. Da imidlertid disse Taltaltes 2 Bladartikler, af hvilke den første væsentlig gaar ud paa at hævde Berettigelsen eller Ønskeligheden af, at det politiske Venstreparti fik Indflydelse paa Ledelsen af de bestaaende Skytteforeninger, iredens den anden udvikler de praktiske Fordele ved, at en Skytte selv er Ejer af det Våben, han skal benytte — ikke indeholde nogen som helst Imodegnaelse eller Protest mod den tidnævnte Opfattelse af Riffelsagen, kan der ikke tillægges dem nogen Betydning under nærværende Sag. Der foreligger saaledes intet, som tyder paa, at Taltaltes foran omtalte Udtalelser paa Mødet i Slagelse den 7 Februar d. A. ikke skulde være et sandt Udtryk for hans Opfattelse af Riffelbevægelsen, og da disse Udtalelser, der fremkom paa et Møde, til hvilket Taltalte forud var særligt indbudt netop for at fremsætte Riffelforeningernes Betydning, maa antages at have været vel overvejede, findes disse Udtalelser, der ogsaa staa i god Overensstemmelse med, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst om den hele Bevægelses Karakter, at maatte betragtes som en Tilkjendegivelse af, hvad Taltalte for sit Vedkommende har tilset ved sin Virksomhed for Oprettelsen af Riffelforeninger og

disses Forsyning med Vaaben. I Henhold til det foranstaaende maa det saaledes anses for godtgjort, at enhver af de Tiltalte har udfoldet en ikke ringe Virksomhed for at tilvejebringe en ved Siden af de lovlige Statsmyndigheder og disses Organer og naahængig af disse bestaaende organiseret og bevæbnet Styrke, bestemt til under visse Forudsætninger, hvis Tilstedeværelse skulde afgjøres ved et Skjon af et ubestemt Antal af private Personer, at gjøre væbnet Modstand mod Landets Regjering og de af denne truffne Foranstaltninger. For denne deres Virksomhed findes de Tiltalte, der ere fødte, Martinsen den 1 November 1854 og Himmelstrup den 22 Juni 1850, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, at burde anses efter Straffelovens § 103 jfr. § 46 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel, hver især i 4 Maanedes.

Nr. 92. Højesteretsagfører Bagger

contra

Ane Eriksen, Husmand Christian Hansens Hustru, Væver
Niels Nielsen og dennes Hustru **Johanne Kirstine
 Hansen** (Def. Lunn),

der tiltales: Forstnævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Hæleri.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 1 August 1885: Tiltalte Christian Hansens Hustru Ane Eriksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Niels Nielsen og dennes Hustru Johanne Kirstine Hansen i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 5 Dage. Tiltalte Ane Eriksen, Chr. Hansens Hustru, vil derhos have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hansen og Stürup, 20 Kr. til hver, dog at de 2 andre Tiltalte in solidum med hende deraf udrede $\frac{1}{3}$. I Erstatning til Gaardmand Peder Nielsen af Galdbjerg betale alle 3 Tiltalte in solidum 100 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

I Salær til Aktor og Defensor her for Rotten, Prokuratorerne Nissen og Juul, betaler Tiltalte Ane Eriksen, Hansens Hustru, 20 Kr. til hver, dog at de Tiltalte Niels Nielsen og hans Hustru Johanne Kirstine Hansen, En for Begge og Begge for En heraf in solidum med hende at udrede $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Bagger og Lunn tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede mod Tiltalte Ane Eriksen, Hansens Hustru for Tyveri og de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru Johanne Kirstine Hansen for Hæleri anlagte Sag er det ved Tiltalte Ane Eriksens ved det iøvrigt Oplyste væsentlig bestyrkede Forklaring bevist, at hun, der indtil Slutningen af August f. A. tjente Gaardmand Peder Nielsen i Galdbjerg, har i det sidste Par Aar af sin Tjenestetid i mange forskellige Gange tilegnet sig paa Steder i bemeldte Nielsen Gaard, hvortil hun havde uhindret Adgang, dels en Tikroneseddel og nogle mindre Pengebeløb, 1 Pd. Uld, 1 Par Lagener, endel Fjer, 3 Potter Øl og noget Byg, dels i mindre Kvantiteter Ost, Smør, Fedt, Brød, Flæsk, Sukker, Mel, Gryn, Rug, Byg, Hvede, Blandkorn, Ærter, Malt, Grut, Uld, Hor, Blaar og Høns, hvilke sidstnævnte Gjenstande hun bragte de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru, som, efter hvad de selv have erkjendt, modtog dem med Formodning om, at de vare stjaalne, og enten selv forbrugte dem, tildels med Vederlag til Tiltalte Ane Eriksen, eller ved senere Lejligheder leverede hende dem tilbage. De Tiltalte Niels Nielsen og Hustru have anslaaet

Værdien af, hvad der saaledes er bragt dem af Tiltalte Ane Eriksen til 100 Kr., medens sidstnævnte har ansat Værdien af hvad hun i det Hele har tilegnet sig, til dette Beløb. Tiltalte Ane Eriksen har under Forhøret angivet, at bemeldte Peder Nielsen havde, for at opnaa Samleje med hende, yttret, at hun maatte tage et og andet i Gaarden, naar det kun skete, uden at hans Hustru mærkede det, og forklaret, at Tingene, muligen med Undtagelse af 1 Pd. Uld ere tagne i Henhold til saadan Tilladelse, men ligesom dette af Intet bestyrkede Foregivende er i Strid med Tiltaltes egen oprindelige Forklaring under Forhøret, saaledes er det edelig benægtet af Peder Nielsen, og idet der herefter ikke vil kunne tages Hensyn til samme, vil, som antaget i Underrettsdommen, denne Tiltalte, der er født 22 Februar 1859 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, ligesom de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru, der ere fødte henholdsvis 9 Mai 1859 og 18 Februar 1856 og heller ikke tidligere findes domte, ville være at straffe efter samme Lovs § 238, og da de valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Ane Eriksen i 4 Gange 5 Dage og for de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru i 5 Dage hver, findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionsomkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 100.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 17 August 1885: Tiltalte, Tjenestedreng Jens Pedersen af Mern, bør straffes med 15 Rottingslag og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bjerre, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1885: Tiltalte, Tjenestedreng Jens Pedersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen

ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Nyegaard, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 40 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Tiltalte Tjenestedreng Jens Pedersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte, der er aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 170, i afvigte Aar 2 Gange har haft legemlig Omgang med Birte Kirstine Johanne Hansen, som nedkom med et Barn d. 25 Mai d. A. Vedkommende Distriktslæge har i sin Erklæring henholdt sig til en af ham under 9 Juni afgivet Erklæring, hvorefter bemeldte Birte Hansen, der er 24 Aar gammel, lider af Sløvsind i den Grad, at hun er berøvet Villiens Frihed. Tiltalte har indrommet, at han, som fra 1 Mai 1883 til 1 Mai 1885 har tjent paa den Gaard, hvor bemeldte Birte Hansen opholdt sig, antog, at hun intet Begreb havde om, at Besværgelse kunde blive en Følge af, at hun havde Samleje med en Mundsperson, eftersom hun efter hans Mening ikke har Fornuftens Brug. For dette Forhold er Tiltalte, der er født d. 31 December 1868 og ikke funden straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 170 jfr. §§ 37 og 21 og findes Straffen, der i den indankede Dom er fastsat til 15 Rottingslag, under Hensyn til, at vedkommende Distriktslæge i en Erklæring, han under et paa Foranledning af Overretten optaget Reasumtionsforhør har afgivet, har fraaundet Anvendelse af Rottingsstraf, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 103.

Advokat Levinsen

contra

Georg Mensen Hørdum (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 2 December 1885: Arrestanten Georg Mensen Hørdum bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Garver Vissings Kone i Hjørring udrede 6 Kr. samt endvidere betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretsprokurator Isnacsen 12 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator, Kancelliraad Møller, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Januar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Georg Mensen Hørdum -- der er født i Aaret 1841 og tidligere mange Gange har været straffet for Tyveri, samt for Betleri, Løsgængeri m. m., deriblandt ifølge Højesteretsdom af 21 November 1876 for 5te Gang begaaet Tyveri og for Betleri efter Straffelovens § 232 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorefter han ved Overrettens Dom af 1 August 1881 er anset for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffe-

lovens § 232, 2det Led, med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ifølge Aars og Slet Herreders samt Logtor Birks Politiretsdom af 5 Februar f. A. for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og for Overtrædelse af Forordning 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som det maa antages for ca. 4 Maaneders siden, da han, der er Sadelmagersvend, under et Ophold i Hjørring var beskæftiget med for Garver Vissings Hustru i et Værelse i hendes Bolig sammesteds at betrække en Sofa, og han ved denne Lejlighed saa, at der i et uflaaset Piedestalskab, som henstod i samme Værelse, og hvis Dør efter hans Forklaring stod paa Klem, laa to Servietringe — der efter hendes Forklaring vare af Solv, hvad Arrestanten ikke tror, at de vare — har tilvendt sig disse og medtaget dem, da han forlod Arbejdet, samt at han den 7 Oktober f. A. om Morgenen, da han var i Færd med at forlade Baadsgaard under Fjends-Nørlyng Herreders Jurisdiktion, hvor han nogen Tid havde haft Arbejde, og han var gaaet ind i Karlekammeret i Gaarden, hvortil der var uhindret Adgang, efter sin Forklaring for at hente sin Vandrebog, som han havde lagt derinde, har ifølge en pludselig hos ham opstaaet Tanke, idet han saa flere Par Stovler staa i Kammeret, og han selv ingen havde, tilvendt sig et Par Fjederstovler, der stod under Sengen i Kammeret og tilhorte den paa Gaarden tjenende Karl Søren Christian Andersen, hvorpaa han skjulte dem ved at stikke dem indenfor sin Buxelinning og knappe Frakken til og kort efter forlod Gaarden med dem. De stjaalne Gjenstande — som Arrestanten afhændede i Skive, hvorhen han begav sig fra Baadsgaard, idet han efter sin Forklaring solgte Stovlerne, der ikke passede ham, til en ham ubekjendt Person for 4 Kr., som han forbrugte til Svir, og bortbyttede Servietringene ligeledes til en ham ubekjendt Person for en Tobakspibe og nogle Penge, uden at han kan huske hvormange — ere ikke bragte tilstede under Sagen, men ere af de Bestjaalne med Arrestantens Godkendelse vurderede. Stovlerne til 10 Kr. og Servietringene til 6 Kr., og medens Søren Christian Andersen har frafaldet Krav paa Erstatning for Stovlerne, har Garver Vissings Hustru derimod paastaet sig tilkjendt 6 Kr. i Erstatning for Servietringene. Arrestanten har derhos vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han 3 Dage forinden han, som meldt, forlod Baadsgaard har ud af Lommen i en Tjenestekarls sammesteds Mads Pedersen tilhørende Frakke, der hang paa Væggen i Staldkammeret i Gaarden, taget et Silkehalstørklæde, som var i hans Besiddelse ved hans Anholdelse den 23 Oktober f. A. og som i den Tilstand, hvori det da forefandtes, er vurderet til 1 Kr. Arrestanten har imidlertid under Forhørerne vedholdende

paastaet, at han, da han tog Torklædet, troede, at det var hans eget, som Mads Petersen enten havde laant eller faaet ved en Forvexling, idet Arrestanten efter sin Forklaring, da han kom til Baadsgaard, havde et ganske lignende Torklæde, som han sidste Sommer havde kjøbt af en Smedesvend i Hjørring, hvorhos han har anbragt, at han strax efter at have taget Torklædet, tog det paa og bar det aabenlyst, ogsaa i Mads Pedersens Paa-syn, uden at der af denne blev gjort nogen Bemærkning om, at Torklædet var hans, og vel har Arrestanten under Forhøret efter nærmere Eftersyn erkjendt, at Torklædet ikke tilhører ham, men idet hans ovennævnte Forklaring efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, maa det billiges, at der ikke ved Underretsdommen er paalagt ham noget Strafansvar for hans Forhold i denne Henseende. Derimod er Arrestanten for sit øvrige ovennævnte Forhold ved Underretsdommen rettelig anset for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 22 Marts.

Nr. 90.

Advokat Klubien

contra

Anders Nielsen Storgaard (Def. Hausen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk samt i Henhold til Plakat 27 November 1839 § 1.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Oktober 1885: Tiltalte Murer Anders Nielsen Storgaard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt bøde til Nykjøbing Kjøbstads Politikasse 20 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Sagfører Gam-borg og Prokurator Bendix henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lov-lige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Ugor efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Tiltalte efter Plakat af 27 November 1839 § 1 idømte Bøde ikke udgjør summa appellabilis og Sagen alene efter hans Begjæring er indanket for Højesteret, bliver denne Del af samme at afvise her fra Retten.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de heri anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsauvidt Sagen angaar Overtrædelse af Plakat af 27 November 1839 § 1, afvises den. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Murer Anders Nielsen Storgaard for Bedrageri og Falsk samt i Henhold til Pl. 27 November 1839 § 1. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte som Kolporteur for Forlagsboghandler H. C. Andersen i Kjøbenhavn i Løbet af sidstafvigte Vinter i Nykjøbing p. M. samlet Subskribenter dels paa tvende Ugeblade dels paa heftevis udkommende Bøger, med hvilke sidste fulgte Præmiebilleder. Tiltalte, som medførte sin Kolportage paa sine Vandringer omkring i Byen, er med Hensyn til Erhvervelsen af Subskribenter paa Bøgerne gaaet frem paa den Maade, at han i Overensstemmelse med den ham af Andersen givne Anvisning strax har udleveret hver af de vedkommende Subskribenter de 5 første Hefter af paa gjældende Bog samt, saafremt de ønskede det, ligeledes strax et eller to Præmiebilleder, mod at de herfor betalte kontant 25 Øre for hvert Hefte og underskrev saankaldte Lejekontrakter, der blev udfærdigede paa

dertil trykte Blanketter, og hvorved Subskribenterne erkjendte at have lejet de ommeldte Præmiebilleder og forpligtede sig til af disse at betale 25 Øre ugentlig i Leje, hvorefter de følgende Hefter -- ialt 47 -- skulde leveres med et ad Gangen hver Uge. De udfærdigede Lejekontrakter indsendte Tiltalte til Andersen, hvorhos han for denne indkasserede den ugentlige Leje. Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, — der paa denne Maade havde tilvejebragt ialt 44 Subskribenter, hvoriblandt Handelsbestyrer N. Knudsen — har, da denne, før han underskrev den ham forelagte Lejekontrakt, havde foretaget nogle Tilføjelser i den trykte Text, og Tiltalte derfor ikke mento at kunne indsende Kontrakten til Andersen, ladet en tidligere Kolportør, der var ham behjælpelig med Arbejdet, udfylde en ny Blanket, som Tiltalte derefter, uagtet saavel hans Hustru som bemeldte Kolportør bestemt fraradede det, uden Knudsens Vidende og Vilje underskrev med dennes Navn, idet han efter sin Forklaring søgte at efterligne Knudsens Haandskrift, uden at det imidlertid ses at være lykkedes ham at tilvejebringe nogen Lighed med denne. Efter Knudsens Forklaring var det hans Hensigt ved de af ham gjorte Tilføjelser at begrænde sit Ansvar efter Kontrakten, saaledes at han ikke blev forpligtet til at betale yderligere Leje efter Modtagelsen af Bogens sidste Hefte — hvad der iøvrigt ej heller kan antages at have været Andersens Mening med Kontrakten, hvorvel de af ham udleverede Blanketter ikke efter deres Ordlyd indeholde en saadan Begrænsning — men Tiltalte vil ikke kunne erindre, hvorpaa den af Knudsen foretagne Rettelse gik ud, og har iøvrigt forklaret, at han alene underskrev Knudsens Navn, fordi han frygtede for, at han, naar Andersen, som han formodede, ikke vilde erkjende de af Knudsen tilføjede Vilkaar i Kontrakten som bindende for sig, vilde komme til at svare til det pangjældende Exemplar af Bogen med tilhørende Præmiebilleder. Den falske Kontrakt blev af Tiltalte, ligesom de øvrige Lejekontrakter indsendte til Andersen. Paa samme Maade er det derhos godtgjort, at Tiltalte, da Andersen i Begyndelsen af Juni Maaned d. A. ved en anden i hans Tjeneste værende Kolportør lod ham afkræve Regnskab, havde anvendt til egen Fordel dels et Beløb af 28 Kr. 12 Øre, som han paa Andersens Vegne havde oppebaaret for udleverede Boghefter, men hvori dog blev at fradrage 4 Kr. 24 Øre som Godtgjørelse for uafsatte Hefter, der af Tiltalte tilbageleveredes, saa at hans Tilsvær for denne Post kun udgjorde 23 Kr. 88 Øre, dels forskellige Beløb, som han havde oppebaaret ved at ombære og sælge i ovennævnte Kjøbstad 10 Præmiebilleder, hvis Rammer efter hans Udsagn vare beskadigede og som han derfor ikke mento kunde bruges som saadanne. Tiltalte — som efter sin Forklaring, der forsnavidt, skjøndt modsagt af Andersen, ikke

vil kunne forkastes, havde Andersens Samtykke til dette Salg, dog saaledes, at det indkomne Beløb skulde tilhøre denne — har ikke kunnet gjøre Rede for, hvormeget han herved har oppebuaret, men efter de af Politiet i Nykjøbing indhentede Oplysninger — der dog kun angaa 8 af Billederne — maa det antages, at han ved dette Salg har indvundet ca. 50 Kr., foruden nogle Gjenstande i Bytte. Endvidere er det paa lignende Maade godtgjort, at Tiltalte uberettiget har tilladt tvende af de af ham for Andersen erhvervede Subskribenter, som ønskede kun at beholde Præmiebillederne, at afgjøre deres Skyld ved uden Godtgjørelse at tilbagelevere de af dem modtagne Hefter og samtidig erlægge en af Tiltalte bestemt Restkjøbesum for Billederne, og det maa efter det Oplyste antages, at Tiltalte herefter af disse Subskribenter har modtaget ca. 16 Kr., der tildels bleve betalte med Varer, medens Restbeløbet af Tiltalte er forbrøgt, uden at komme Andersen til Gode. Tiltalte har vel villet gjøre gjældende, at han ikke har udført disse sidste Transaktioner i nogen svigagtig Hensigt, idet det var hans Hensigt at tilsvare Andersen det han efter de indgaaede Kontrakter tilkommende Beløb af 26 Kr.; men til dette Tiltaltes Anbringende findes der efter Sagens Omstændigheder ikke at kunne tages videre Hensyn. Tiltalte har ikke erstattet Andersen nogen Del af de Beløb, for hvilke han efter det Anførte har besveget denne, men da Andersen ikke har været i Stand til ondeligt at opgive, hvormeget hans Erstatningskrav hos Tiltalte i det Hele andrager, er der ikke fra hans Side nedlagt Paastand om Erstatning under nærværende Sag. Forsaavidt Tiltalte endelig af 4 Abonnenter paa et af de ovenfor omtalte Ugeblade har modtaget forud Betaling for et Kvartal med 65 Øre fra hver, som han har beholdt, uanset at Bladet, som det maa antages, ophørte at udkomme inden Udlobet af det paagjældende Kvartal, er han ikke herfor ved den indankede Dom anset med Straf, eftersom han forinden summes Afsigelse havde tilbagebetalt Beløbene, og da Sagen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring, bliver der saaledes ikke her for Retten Spørgsmaal om dette Forhold. Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, for det af ham begaaede Falsk samt for de anførte af ham overfor Andersen begaaede Besvigelser være at anse henholdsvis efter Straffelovens § 268 og 253 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og da det derhos maa billiges, at Tiltalte for sin anførte Virksomhed ved dels at udlevere vedkommende Subskribenter de 5 første Hefter af de af ham kolporterede Skrifter mod kontant Betaling af 25 Øre for hvert Hefte, samt i Forbindelse dermed afhænde Præmiebilleder, mod at Subskribentene underskrev de ovennævnte saakaldte Lejekontrakter, hvorved

der maa anses at være foregaaet et maskeret Salg af de paa-
gjældende Billeder, dels at ombære de ovenfor omtalte 10 Præmie-
billeder til umiddelbart Salg, ved Underretsdommen er anset efter
Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 20 Kr. til Politi-
kassen, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Om-
kostninger ligeledes billiges, saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 88.

Advokat Klubien

contra

Jens Nielsen Blæhr (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260 eller 261
samt § 262 jfr. Konkurslovens § 148.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 24 September
1885: Tiltalte, Kjøbmand Jens Nielsen Blæhr, bør hensættes i
Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle
af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til
Aktor, Prokurator Jacoby med 20 Kr. og til Defensor, Kancelli-
raad Bredstrup, med 12 Kr., men bør han iøvrigt for det Offent-
liges Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1885:
Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at det
Defensor for Underretten tillagte Salær bestemmes til 15 Kr.
I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator
Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger
Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den ind-
ankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved
hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kjøbmand Jens Nielsen Blæhr for Overtrædelse af Straffelovens § 260 eller 261 samt § 262 jfr. Konkurslovens § 148. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der siden Efteraaret 1865 har drevet Kjøbmandshandel i Randers, indtil han i Begyndelsen af 1884 overdrog Forretningen til en anden Mand — har dels under en hos ham den 30 Oktober f. A. stedfunden Udpantning for resterende Kommuneskat til Beløb, derunder indbefattet Gebyr, 40 Kr. 45 Øre, dels under tvende hos ham henholdsvis den 11 November f. A. for et Beløb af 46 Kr. 18 Øre og den 14 s. M. for et Beløb af 305 Kr. 60 Øre foretagne Udlægsforretninger hver Gang for Fogeden usandsfærdig foregivet, at et hos ham forefundet Parti Flasker, der maa antages at have havt en Værdi af ca. 2000 Kr. og udgjorde Resten af et større Parti Flasker, som han samme Aars Foraar havde kjøbt af Kastrup Glasværk paa Kredit, ikke tilhorte ham, men ikkun var givet ham i Konsignation af Glasværket, hvad han allerede i en privat Skrivelse af 21 Oktober s. A. havde anmodet en nærmere betegnet Mand, der maa antages at deltage i Ledelsen af nævnte Glasværk, om paa Forespørgsel at opgive, ligesom han i Breve, rettede til selve Glasværket af 11 og 14 November f. A., i hvilket sidste Brev han gjorde dette bekjendt med det under den samme Dag foretagne Udlægsforretning Passerede, gjentog sin nævnte Anmodning, hvorhos han ved det sidste Brev sendte Glasværket de fra samme paa Flaskerne modtagne Fakturaer med Anmodning om at lade disse med samme Haandskrift forsyne med en Tilføjeelse, hvorefter det fik Udseende af, at Flaskerne vare givne ham i Konsignation. Tiltalte har særlig erkjendt, at han fremkom med de nævnte urigtige Foregiver i den Hensigt at unddrage Flaskerne fra de paagjældende Udlægsforretninger og derved selv blive i Stand til at fortsætte sin Forretning ved Hjælp af dem, men han — der endvidere har erkjendt, at han dengang var insolvent og vidste, at han truedes med at blive erklæret fallit, hvad ogsaa skete under 29 November f. A. ifølge Begjæring af Kastrup Glasværk, efter at der allerede under 11 s. M. var fremkommet

Begjæring herom fra en anden Kreditor — har iøvrigt til sin Undskyldning anført, at han haabede ved den ommeldte Fremgangsmaade, hvorved han efter sin Forklaring navnlig vilde forhindre, at Kastrup Glasværk kastede sig over ham, om hvis Strafbarhed han dog har indrømmet at have været sig bevidst, at kunne komme til et Arrangement med sine mest paatrængende Kreditorer, og at han — der, navnlig i det ovenommeldte Brev af 11 November f. A. overfor Glasværket fremhævede, at han alene frenkam med det ovenauførte falske Foregivende for ikke at tilføje dette noget Tab, men som iøvrigt efter sit Anbringende i Forhøret ikke vil have tilsigtet at skaffe Glasværket en dette ikke tilkommende Fyldestgjørelse -- mente derved at handle ikke alene i sin egen, men ogsaa i sine Kreditorers Interesse. Ved begge de ommeldte Udlægsforretninger blev imidlertid uanset hans ovenommeldte Opgivende Udlæg gjort i de omhandlede Flasker. Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ligeoverfor sine Kreditorer med Hensyn til, at han, efter hvad der under Sagen er oplyst, ved en den 29 Juli 1883 udstedt og den 30 s. M. thinglæst Panteobligation havde givet sin Fader Panteret for et Beløb af 16,000 Kr. i den ham da tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 832 og 833 b i Ladegaardsgade i Randers samt i nogle ham ligeledes tilhørende Aagre i Randers Østervang, samt derhos under 22 Juli 1884 har for et Beløb af 3500 Kr. overdraget sin Fader alt sit Løsøre, medens han dog selv forblev i Besiddelse deraf, kan det ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han har foretaget disse Transaktioner pro forma i den Hensigt at besvige sine Kreditorer, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdømmen ikke er funden herved at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold. Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger endvidere anses tilstrækkelig godtgjort, at han under sin ovenommeldte Handelsvirksomhed har overtraadt Bestemmelserne i Konkurslovens § 148, idet han har undladt at opgjøre Status for Aarene 1873—76 inclusive samt for 1879 og for 1882, og ligesom det ikke kan komme i nogen Betragtning, at efter hans Anbringende Statusopgjørelse i de først ommeldte Aar ikke skal have været almindelig Brug, saaledes kan der ej heller tages noget Hensyn til, hvad han endvidere til sin Undskyldning har anført, at han i 1879 laa med et betydeligt Parti Smør, som han maatte have solgt, forinden han med Virkning kunde opgjøre sin Status for dette Aar, samt at han ikke kunde opgjøre Status for 1882, forinden han, der dengang laa i Byggeri, efter dettes Tilendebringelse kunde bestemme Værdien af sin Ejendom. Efter det Oplyste har Tiltalte, efter at Undersøgelse i nærværende Sag var paabegyndt, opnaaet en Akkord med samtlige sine Kreditorer, hvorefter han

med deres Samtykke har erholdt sit Bo extradoret af Skifteretten, men disse Omstændigheder kunne selvfølgelig ikke diskulperes Tiltalte i Henseende til hans ovennævnte under de nævnte Fogedforretninger udviste Forhold. I Henhold til Foranstaaende, og idet Strafansvaret for Tiltaltes Overtrædelse af Konkurslovens § 148 ikke vil kunne bortfalde i Medfør af Straffelovens § 66, eftersom de i bemeldte Paragraf ommeldte 2 Aar efter Forholdets Natur først kunne regnes fra den Tid, Fallentens Bo er taget under Konkursbehandling, vil han — der er født i Aaret 1841 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse dels i Medfør af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260 dels i Medfør af førstnævnte Lovs § 148 efter Straffelovens § 262 2det Stykke med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, og dens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at det Defensor for Underretten tillagte Salær findes at burde forhøjes til 15 Kr., vil bemeldte Dom saaledes med den angivne Forandring være at stufæste.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Mai 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 5.

Tirsdagen den 23 Marts.

Nr. 120.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Frederik Nicolai Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Løsgængeritillhold.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Januar 1886: Arrestanten, Bødkersvend Frederik Nicolai Nielsen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Christensen og Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Mundt for Overretten betaler Arrestanten, Bødkersvend Frederik Nicolai Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hoder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hortil indankede Sag tiltales Arrestanten, Bødkersvend Frederik Nicolai Nielsen — der er født den 11 April 1825, og ofte har været straffet dels for Overtrædelse af Lov af 3 Marts 1860 om Løsgængerer og Betleri og af Frd. 10 December 1828, dels for Ejendomsindgreb, senest ifølge nærværende Rets Dom af 20 Juli 1883 i Medfor af Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri samt Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frd. 10 December 1828 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Præsto Kjøbstads Extraretsdom af 25 Juni f. A. i Medfor af Straffelovens § 247 jfr § 23 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage — for Tyveri og Overtrædelse af et Løsgængertilhold. Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, som den 19 November f. A. ankom til Holbæk, hvor han fik Logis hos Detailhandler Jens Larsen, har fraendt denne 7 Par Træskolæder, der henlaa i et Værelse, hvortil Arrestanten havde fri Adgang og den følgende Dag er, efter at have ladet sig af Politiet visere til Kjøge, rejst med de stjaalne Gjenstande til Kjøbenhavn, hvor han ankom den 22 November s. A. og har solgt Læderne for 35 Ore, medens deres Værdi, som Bestjaalne har opgivet til 60 à 66 Ore for Parret, af en af Retten tilkaldt Skjønsmænd er ansat til 66 Ore pr. Par. Paa samme Maade som ovenfor er det endvidere godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham af Kjøbenhavns Politi den 4 April 1883 til Politiprotokollen givet Tilhold om, naar han maatte indfinde sig i Staden Kjøbenhavn eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet at melde sig ved Politiprotokollen under Trudsel om Straf for Løsgængerer, idet han, der, som ovenfor bemærket, den 22 November f. A., ankom til bemeldte Stad, hvor han tog Ophold i et Logishus, har undladt at melde sig til Politiet, skjøndt han forblev i Staden, hvor han blev anholdt den 4 December s. A. For det af Arrestanten sualedes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232 1ste Del for 5te Gang begaaet Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 2 jfr. § 1 med en Straf, der ved den indankede Dom af 2 Januar d. A. passende findes bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar. Denne Dom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Arrestanten, billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Nr. 119.

Advokat Halkier

c o n t r a

Pianofortearbejder Valdemar Theodor Holst (Def. Lunn),

der tiltales for Injurier.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1886: De ovenanførte for Ministeriet fornærmelige Udtalelser bør være døde og magtesløse, og bør Indklagede, Pianofortearbejder Valdemar Theodor Holst straffes med simpelt Fængsel i 3 Måneder. Saa betaler Indklagede og de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret. Der tillægges Klagerens beskikkede Sagfører, Overretsprøkurator Winther, et Salær af 50 Kr. og i Erstatning for Udgifter 10 Kr. 51 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klageren, Konsejlspræsident Estrup paa Ministeriets Vegne, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprøkurator Winther, Indklagede, Pianofortearbejder Valdemar Theodor Holst, ansat med Straf for i et Foredrag paa et den 28 Juni f. A. i Næstved afholdt saakaldet social-demokratisk Møde, at have kaldt Regjeringen eller Ministeriet en „tyrannisk Bandit- og Bøddelregjering“ og „Landsforrædere“, hvorhos disse Udtalelser paastaas mortificerede og Indklagede tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst, som om den ikke for Klagerens Vedkommende var beneficeret, hvorunder Salær til Klagerens beskikkede Sagfører, ligesom han har paastaat Indklagede domt til at erstatte ham havte Udgifter

i Anledning af et under Sagen optaget Vidneforhør i Næstved med 10 Kr. 51 Øre. Indklagede, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, erkjender, at han ved den omhandlede Lejlighed har sagt „bort med dette Boddel- og Banditregimente“, men han benægter herved at have sigtet til den nuværende Regjering, idet han har gjort gjældende, at han udtalte sig saaledes under en Fremstilling af den socialistiske Læres Principer i Modsætning til det herskende „Bourgeoisiesystem eller Udbytningsystem“ og ved de anførte Ord kun sigtede til dette System og det bestaaende „Klasse- og Kapitalsregimente“. Fremdeles erkjender han ved samme Lejlighed at have sagt „bort med Estrupperne, disse Førrædere“, men han vil herved kun have sigtet til Ministeriets Tilhængere, hvem han foreholdt, at de optraadte som Førrædere imod „Folkesagen“, idet de bifaldt Ministeriets formentlige ulovlige Anvendelse af Penge til Landets Forsvar med Forbigaaelse af Folkethingets grundlovmæssige Bevillingsmyndighed. Ved tre under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det imidlertid — idet der ikke kan tillægges de af Indklagede imod Beviskraften af disse Forklaringer nedlagte Indsigelser nogen Betydning — anses tilstrækkelig godtgjort, at Indklagede ved den omhandlede Lejlighed har kaldt det nuværende Ministerium for et „Bandit- og Boddelregimente“ og dets Medlemmer for „Landsførrædere“, og Indklagede vil som Folge heraf være at anse efter Straffelovens § 216 jfr. § 215 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos nysnævnte Udtalelser ville være at mortificere. Fremdeles vil Indklagede have at betale de Retsgobyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret, hvorimod Salæret til Klagerens beskikkede Sagfører, der bestemmes til 50 Kr., og de af denne havde Udgifter 10 Kr. 51 Øre, efter de for Politisager gjældende Regler ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 99.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Andersen (Def. Klubien),

der tillaes for ulovlig Handel med og Udskjækning af Brændevin.

Børglum Herreds Politirots Dom af 17 Oktober 1885: Tiltalte Høker Jens Andersen af Ilbjerge i Taars Sogn

bør til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 160 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger. Saa bør han og have sin Næringsret som Høker forbrudt. Det idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 December 1885: Tiltalte Jens Andersen bør til Hjørring Amts Fattigkasse bøde 320 Kr. samt have sin Næringsret som Høker forbrudt. Saa udroder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, 10 Kr. hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, kan det i Dommen nævnte, i 1873 indgaaede Forlig ikke antages at være taget i Betragtning ved Bodernes Fastsættelse i de senere Tilfælde, og det er endog ved Indgaaelsen af Forliget af 12 November 1879 udtrykkelig udtalt af Dommeren, idet han modtog Forligstilbudet, at det var første Gang, Tiltalte bødede for Udsalg og Udskænkning af Brændevin. Da der som Følge heraf ikke bør tillægges det førstnævnte Forlig Gjentagelsesvirkning, bliver Tiltalte for det af ham nu vedgaaede, i Dommen fremstillede Forhold ikkun at anse for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel og for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning. Hans Straf herfor efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser findes at kunne fastsættes til en Bøde af 200 Kr., hvorhos det vil have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse om Forbrydelse af hans Næringsret som Høker, saavel som angaaende Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andersen bør til Amtets Fattigkasse bøde To Hundrede Kroner. I Henseende til Næringsrettens Forbrydelse og Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Høker Jens Andersen — der efter sin Forklaring er 70 Aar gl. og som tidligere ifølge 4 til Politiprotokollen den 25 Oktober 1873, den 12 November 1879, den 29 Oktober 1881 og den 4 April 1884 afgivne, approberede Forligstilbud har erlagt eller afsønet Bøder af henholdsvis 15 Rdl., 30 Kr. og 80 Kr. for ulovlig Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning samt 100 Kr. for den førstnævnte Forseelse, hvorhos han i de tre sidstnævnte Tilfælde tillige udtrykkelig vedtog, at den paagjældende forligsmæssige Afgjorelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom — tiltales under denne Sag paany for ulovlig Handel med og Udskjænkning af Brændevin. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han ogsaa, efterat han, som meldt ifjor Foraar havde været under Undersøgelse for uberettiget Brændevinsalg, har — som det maa antages i et ikke ringe Omfang — solgt Brændevin til Omegnens Beboere, ligesom han ogsaa jævnlig har til Folk, der kom i hans Butik, for Betaling udskjænket Brændevin til Fortæring paa Stedet, og da der — idet den Bøde, som han, som meldt den 25 Oktober 1873 tilbød at erlægge for uberettiget Salg og Udskjænkning af Brændevin, ikke var mindre end den mindste for disse Forseelser 1ste Gang begaaede i Næringslovens §§ 77 og 78 foreskrevne Bøde — findes at maatte tillægges ogsaa dette Forlig Gjentagelses Virkning, uanset at Saadant ikke den Gang blev udtrykkelig vedtaget, og at der ikke under de senere Undersøgelser ses at være fremkommet Oplysning om bemeldte Forlig, hvorfor det ej heller kan antages at være taget i Betragtning ved Bødernes Fastsættelse i de senere Tilfælde, vil Tiltalte nu være at anses for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel og for 4de Gang begaaet Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens §§ 77 og 78, jfr. § 81 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 320 Kr., hvorhos han endvidere i Medfør af § 7 i Lov om Brændevinshandel af 2 Juli 1870 vil være at domme til at have sin Næringsret som Høker — paa hvilken Handel han under 22 November 1869 har løst Næringsbevis — forbrudt.

Onsdagen den 24 Marts.

Nr. 93.

Advokat Klubien

contra

Tugthusfange **Christiane Emilie Kjær** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 December 1885: Tiltalte, Tugthusfange Christiane Emilie Kjær, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Tugthusfange Christiane Emilie Kjær, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 12 September d. A. blev Tiltalte, der var arresteret som tiltalt for Tyveri, ved Politiets Foranstaltning indlagt paa Kommunehospitalet hersteds, hvorfra hun imidlertid undveg Natten mellem den 14 og 15 s. M. Til Afbenyttelse ved Undvigelsen medtog hun endel Beklædningsgjenstande, som dels henhorte til dem, der vare levede hende til Brug paa Hospitalet dels tilhorte Vaagekone Johanne Henriette Olsen. Efter Tiltaltes Forklaring, som ikke kan forkastes, var det imidlertid, da hun satte sig i Besiddelse af disse Gjenstande,

ikke hendes Hensigt at beholde dem, idet hun vilde tilbagelevere dem efter Afbenyttelsen, og først et Par Dage efter besluttede hun at beholde en til 3 Kr. vurderet Uldklokke og en til 2 Kr. vurderet Nederdel, som tilhorte henholdsvis Hospitalet og nævnte Vaagekone, hvilke Klædningsstykker hun var iført, da hun den 13 Oktober d. A. blev paagreben, hvorimod hun havde kastet de øvrige fra Hospitalet medtagne Gjenstande ind i en ved dette ansat Læges Have. Fremdeles frastjal Tiltalte den 17 September d. A. Maren Johansdatter, Jensens Enke, et Lagen, et Sengetæppe, en Taske og endel Beklædningsgjenstande, ialt af 25 Kr.s Værdi, samt 3 Kr. 50 Øre i rede Penge og den 28 s. M. Karstmager Hans Christian Marius Aarekrog et Spoil, en Taske, et Fotografi og nogle Beklædningsgjenstande, ialt af 7 Kr.s Værdi, samt et kontant Pengebeløb af ca. 20 Kr. Da Tiltalte begik begge disse Tyverier, logerede hun hos de Bestjaalne, og efter hendes Forklaring, som ikke kan forkastes, berode samtlige de stjaalne Gjenstande paa Steder, hvortil der var uhindret Adgang. Tiltalte, der er født den 16 November 1855, er tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 27 Marts 1875 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 30 Juli 1878 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængselstraf i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 4 Februar 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Odense Kjobstads Extrarets Dom af 1 Juni 1880 efter Straffelovens §§ 232 og 253 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 25 November 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Straf og ved samme Rets Dom af 15 September d. A. efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Straf. I Henhold til Foranførte, og, da der saavel paa Kommunehospitalets Vegne som af fornævnte Vaagekone Olsen er afgivet Erklæringer om, at de ikke ønske Tiltalte straffet for de af hende begaaede Brugstyverier, vil hun være at anse efter Straffelovens § 233 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Analogien af sammes § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 127. Advokat Hindenburg
 . contra
 Joseph Clarke eller Clark (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarøts Dom af 4 December 1885: Arrestanten Joseph Clarke af Plantagen „Peters Rest“ bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede alle med Sugen forbundne Omkostninger. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverretts Dom af 13 Januar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til $2\frac{1}{2}$ Aar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Joseph Clarke eller Clark, der tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, derunder hvad der er fremkommet i et efter Underretsdommens Afsigelse afholdt Forhor, lovlig overbevist om at have gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Da Arrestanten, der var Arbejder paa Plantagen „Peters Rest“ afvigte 31 Oktober om Eftermiddagen var sulten og ikke kunde faa Adgang til sit eget Majsmel, fordi det Fruentimmer, der havde det i sit Væрге, ej var hjemme, men han vidste, at en anden

Arbejder, Samuel Thomas havde Mel i sit Værelse, besluttede han at tilegne sig noget fra ham og steg derfor, da Værelset var aflaaet, ind gennem et Vindu, som han aabnede, hvorefter han af en Spand, der indeholdt omtrent 6 Kvarter Mel, tog de 4 af Værdi 24 Cents, og gik bort ad samme Vej, han var kommen ind. Han havde tidligere ved flere Lejligheder givet Thomas Fødemidler og vil derfor have fattet Forsættet om at tilegne sig dennes Mel i den Tro, at han bagefter ikke vilde sige noget dertil; men han har dog tillige vedgaaet, at, uagtet han saa Thomas i Plantagens Gaard, undlod han at bede ham om Mel, fordi han antog, at Begjæringen vilde blive aflaaet. For saa vidt Thomas, som har indrømmet, at han ikke vilde have gjort Anmeldelse til Politiet, hvis Arrestanten havde tilstaaet for ham, at han havde taget Melet, har forklaret, at han senere paa Eftermiddagen sigtede Arrestanten herfor, men at denne nægtede Gjærningen, kan Saadant mod Sidstnævntes Benægtelse ikke anses bevist. Derimod er det godtgjort, at Arrestanten den paafølgende Dag om Formiddagen Kl. 10 gav et Fruentimmer paa Plantagen 30 Cents, for at hun dermed eller med Mel kjøbt for Pengene skulde tilfredsstille Thomas, der var gaaet til Christiansted, hvad hun ogsaa har gjort, og som Bevæggrund hertil har han angivet, dels Frygt for, at Thomas skulde gjøre Anmeldelse paa Politikammeret om hans Gjærning, dels Ønske om at holde ham skadesløs. Uagtet Arrestanten saaledes har holdt Thomas fuldkommen skadesløs, og uanset Kosternes Beskaffenhed og ringe Værdi, skjønnes det efter samtlige Sagens Omstændigheder, navnlig at Arrestanten, forinden han paa den ovenfor beskrevne Maade satte sig i Besiddelse af Melet, har antaget, at Ejermanden ikke godvillig vilde give ham det, og derhos først næste Dag underrettet denne om, at han havde taget det, naar hertil kommer, at han mange Gange tidligere har været straffet for Tyveri — at hans Forhold ikke kan opfattes som en Tilegnelse af Andenmands Ejendom, udovet uden animus lucrificiendi, men maa betragtes som Tyveri, og at der ej heller er Anvendelse for Forskrifterne i Fdg. 11 April 1840 § 30, men at han vil være at straffe som Indbrudstyv. Arrestanten, der er født paa Barbados og skjønnet at være 30 Aar gammel, er tidligere, foruden at være straffet ved Politiretsdomme, bl. A. en Gang efter Fdg. 11 April 1840 § 30 og 4 Gange med Tvangsarbejde efter samme Fdg.s § 1, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2, ved Christiansteds Extraretsdom af 24 September 1883 for første Gang begaaet Tyveri anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henhold til Foranstaaende vil han folgelig for det ham nu overbeviste Tyveri ikke kunne undgaa at anses efter Fdg. 11 April 1840 § 13, jfr. § 12 første Led og § 14, samt Adg. 6 Januar 1852 § 2;

dog findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar istedetfor, som i Underrettsdommen fastsat, i 3 Aar.

Nr. 89.

Advokat Levinsen

contra

Andreas Vilhelm Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 14 September 1885: Tiltalte Andreas Vilhelm Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Bloch, betaler Tiltalte Andreas Vilhelm Andersen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Andreas Vilhelm Andersen, der under nærværende fra Københavns Amts sondre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneros for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens ovrigte Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Om Aftenen den 9 August d. A. traf Tiltalte i Frederiksberg Allé Pigebarnet Theodora Sophie Emilie Nielsen, der er født den 18 September 1874 og som var i Følge med den 14½ Aar gamle Anna Vilquin, og efterat han havde afkjøbt dem nogle Roser, opfordrede han dem til at følge ind med paa Alleenberg og drikke Kaffe. De fulgte Tiltalte da ind i et af Lysthusene, hvor han gav dem hver 1 Krone og traktede dem med Kaffe, og Tiltalte tog da fat paa Theodora Nielsen, stak sin Haand op under hendes Skjorter, gjennem hendes aabne Benklæder og befolte hendes Kjønnsdele, ligesom han ogsaa forsøgte at tage fat paa Anna Vilquin, der imidlertid løb sin Vej, saa at han ikke kom til at berøre hende, og for hendes Vedkommende er Tiltalte frafalden. Om Aftenen den 12 s. M. traf Tiltalte atter i Frederiksberg Allé Theodora Nielsen, som da sammen med Pigebarnet Karen Sophie Jensine Jørgensen, der er født den 19 December 1872, forhandlede Blomster, og efterat Tiltalte havde budet dem ind i en Beværtningshave i Allégade og givet dem Kaffe, forsøgte han først at beføle Karen Jørgensen paa hendes Kjønnsdele, og da han derved mærkede, at hendes Benklæder vare lukkede, opfordrede han hende til at løse dem, hvilket hun imidlertid ikke vilde; han tog derefter Theodora Nielsen paa Skjodet og beføle hende ligesom forrige Gang, hvornæst han foreslog Bornene, at de alle skulde gaa over i en anden Beværtningshave, hvor der var mørkere Lysthuse, og hvor han lovede at traktere dem yderligere og at give dem Penge, naar han maatte faa Samleje med dem, og han har forklaret, at det var hans Hensigt at have Samleje med Karen Jørgensen, der havde yttret, at hun fyldte 15 Aar, hvad han antog for sandt. De gik derpaa alle over i et Lysthus i den af Tiltalte angivne Beværtningshave, hvor Tiltalte gav hvert af Bornene 25 Øre og bestilte Forfriskninger, og hvor han atter beføle Theodora Nielsen paa samme Maade som tidligere, men inden der var passeret videre, blev han anholdt af Politiet. Karen Jørgensens Forældre have begjært Tiltalte draget til Ansvar for hans Forhold mod hende. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes han, der er født den 11 November 1834 og som ikke ses tidligere at være straffet, rettelig ved den indankede Døm af 14 September d. A. at være anset efter Straffelovens § 176 cfr. §§ 173 og 174 og efter § 174 cfr. § 46, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende,

vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Torsdagen den 25 Marts.

Nr. 114.

Advokat Halkier

contra

Niels Olsen eller Olesen (Def. Hansen),

der tiltales for Delagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Horns Herreds Extrarets Dom af 21 September 1885: De Tiltalte, Christian Simonsen, Andreas Christiansen og Niels Olesen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Forstnævnte bør til Niels Olsen betale i Erstatning 8 Kr. samt Lægens Regning 20 Kr. Samtlige Tiltalte bør in solidum betale alle af deres Arrest og Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 15 Kr. Den idømte Erstatning betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1885: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-

anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag, der i første Instants tillige angik Tjenestekarl Andreas Christiansen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Tjenestekarlene Christian Simonsen og Niels Olesen, den første for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse og den sidste for Delagtighed i falsk Forklaring for Retten. Ved Tiltalte Simonsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der tjener paa Gaarden Vestermarken i Hørnesteð Sogn, og som den 28 Juni d. A. om Aftenen var i Sindal Kro truffen sammen bl. a. med nogle Folk, der tjente paa Molskovgaarden, deriblandt Tiltalte Niels Olsen, samt med Tjenestekarlene Niels Larsen Andreasen af Høglund og Niels Peter Hansen Krøg af Høgholt — har under et Slagsmaal, som senere samme Aften, efter at de ovennævnte Personer omtrent samtidig havde forladt Kroen, var opstaaet imellem dem udenfor den Gaard, hvor Simonsen tjener, slaet om sig med en lille Kniv, som han havde lukket op, og derved, som det maa antages, bl. a. tilføjet Tiltalte Niels Olsen — idet han erkjender at have ramt sin Modstander med Kniven uden at han véd, hvor ofte han ramte ham — et Saar i Panden over det venstre Øje, hvilket Saar efter en den følgende Dag udstedt Lægeerklæring var ca. 2" langt og i Dybden gik til Benet. Efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, havde der, efter at de ovennævnte Personer den ommeldte Aften havde forladt Sindal Kro, for at gaa hjem, først i nogen Afstand fra Gaarden Vestermarken paa og ved Chausseen fundet et Sammenstød Sted imellem Tiltalte Niels Olsen paa den ene Side samt Niels Larsen Andreasen og Peter Hansen Krøg paa den anden Side, hvorunder der af de to sidstnævnte blev udøvet Vold imod Niels Olsen, medens ogsaa Tiltalte Simonsen, der maa antages at have været tilstede under Sammenstødet, efter Krogs Forklaring har, hvad han dog ikke vil kunne huske, deltaget i Overfaldet paa Niels Olsen ved, da denne vilde undløbe, i Forening med Andreasen at forfølge ham. Da nogle af Folkene fra Molskovgaarden imidlertid kom Niels Olsen til Hjælp, flygtede Simonsen og dennes Kammerater, idet navnlig Simonsen

løb ad en Sti, der fører fra Chausseen hen til Gaarden Vestermarken, og ind i bemeldte Gaard. Niels Olsen fulgte efter ham, men forblev udenfor Gaarden, idet han efter nogle Vidners be- edigede Forklaringer, hvis Rigtighed han dog ikke har villet erkjende, brugt truende Ytringer imod Simonsen, og denne gik da, efter at have afført sig sin Frakke, imod ham og angreb ham. Efterhaanden kom ogsaa Niels Larsen Andreassen, Peter Hansen Krog samt Folkene fra Mølskovgaard til, og der opstod nu et almindeligt Slagsmaal, hvorunder Simonsen, som meldt, brugte Kniv imod Niels Olsen, der tillige blev angreben af Peter Hansen Krog, som stødte til ham med en Kalkrage, og af Niels Larsen Andreassen, der maa antages at have slaæet ham med sin Stok, medens paa den anden Side Folkene fra Mølskov- gaarden angreb Simonsen, der blev bidt af den ene af disse i en af sine Fingre og efter sin Forklaring af en anden af dem fik et Knivsnit i sin venstre Haand. Efter at Tiltalte Niels Olsen under et i Anledning af det ovennævnte Slagsmaal den 4 Juli optaget Forhør havde udsagt, at han, da han den 28 Juni om Aftenen ved Gaarden Vestermarken blev angreben af Tiltalte Simonsen og dennes to ovennævnte Kammerater, der efter hans Forklaring, som imidlertid ikke stemmer med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen — i Forening kom styrtende frem fra et Dige og samtidig overfaldt ham, gik sammen med den i første Instants medtiltalte Andreas Christiansen, afgav denne under et den 9 Juli afholdt Forhør en hermed overens- stemmende Forklaring. Da det imidlertid under sidstnævnte Forhør var ved andre Vidnesbyrd oplyst, at Andreas Christiansen ikke havde været i Følge med Niels Olsen, dengang denne den ommeldte Aften overfaldtes af Simonsen og dennes Kammerater ved Gaarden Vestermarken, indrømmede Andreas Christiansen strax, at han havde afgivet en urigtig Forklaring i saa Hen- seende, idet han derhos påstod, at det var Tiltalte Niels Olsen, der havde overtalt ham dertil, og Rigtigheden af denne Andreas Christiansens sidste Forklaring har Niels Olsen derefter erkjendt, idet han har vedgaaet, at det var imod bedre Vidende, at han den 4 Juli i Retten forklarede, at Andreas Christiansen var i Følge med ham, da Overfaldet fandt Sted, og at han havde handlet meget urigtigt ved at bede Andreas Christiansen om at forklare det samme. For sit ommeldte Forhold ved at have forledet Andreas Christiansen til at afgive falsk Forklaring for Retten vil Tiltalte, der er født i Aaret 1849 og som ikke tid- ligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffe- lovens § 146 jfr. § 52, medens Tiltalte Simonsen, der er født i Aaret 1857 og heller ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for sit voldelige Forhold imod Niels Olsen være at anse efter bemeldte Lovs § 203, og Straffene findes efter

Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for hver af de Tiltalte i 2 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte Simonsen at betale Niels Olsen den af denne fordrede Erstatning, og ved hvis Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger i første Instants for disse Tiltaltes Vedkommende det efter Omstændighederne findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes, forsaavidt paanket, være at stadfæste.

—————

Færdig fra Trykkeriet den 14 Mai 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 6.

Mandagen den 29 Marts.

Nr. 26. Højesteretsagfører **Octavius Hansen** som Befuldmægtiget for Folkethingsmand, fhv. Skolelærer **Chr. Ravn** (Hansen)

contra

fhv. Stiftamtmand i Viborg, nu Amtmand i Præstø Amt **G. F. Tillisch** paa det Offentliges Vegne og Herredsfogden i Nørlyng og Fjends Herreder **P. F. N. van Wylich** (Nellemann efter Ordre).

betr. Spørgsm. om Rettens Fornægtelse og voldsomme Tvang m. m.

Højesterets Dom.

Efterat der under en Justitssag ved Højesterets Dom af 22 December 1885 var idømt Folkethingsmand Chr. Ravn en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder og denne Dom ved en Domsakten af Amtmanden, Indstævnte Stiftamtmand Tillisch, den 28 s. M. givne Paategning var beordret exekveret, lod den i Indstævnte, Herredsfoged van Wylichs Fraværelse paa dennes An- og Tilsvar konstituerede Herredsfoged Domsfældte ved Sognefogden tilsige til at møde paa Herredskontoret den 31 s. M. for at afsone den idømte Straf. Ved sit Møde paa Herredskontoret sidstnævnte Dag leverede Ravn den konstituerede Herredsfoged en til Herredsfogden for Fjends-Nørlyng Herreder stilet Skrivelse, hvori han under Paa-beraabelse af Grundlovens § 57 protesterede imod, at Fængselsstraffen bragtes til Udførelse, saalænge Rigsdagen var samlet,

da Folkethingets Samtykke til hans Fængsling ikke var erhvervet, hvorhos han i ethvert Tilfælde begjærte Fogdens Kjendelse angaaende Protesten og med Hensyn til den eventuelle Kjendelse og Fængsling forbeholdt sin Ret i videste Omfang, navnlig Ret til at paaanke samme som en «Rettens Fornægtelse og voldsomme Tvang». I Anledning af denne Skrivelse, til hvilken Ravn ved Mødet henholdt sig, meddelte den fungerende Herredsfoged ham mundtlig, at da den paa-beraabte Grundlovsbestemmelse efter Fogdens Opfattelse kun handler om Fængsling før Dom, kunde der ikke tages Hensyn til hans Protest, og at Indsigelsen ikke kunde blive Gjenstand for nogen Kjendelse af Fogden, som kunde paaankes til højere Ret, idet kriminelle Straffedommes Fuldbyrkelse var en Øvrighedshandling, over hvilken Besværing maatte ske til de overordnede Forvaltningsmyndigheder. Umiddelbart efter denne Besked blev Ravn indsat i Arresthuset til Straffens Afsoning, hvorom skriftlig Ordre gaves Arrestforvareren.

Citanten har nu som Befuldmægtiget for Folkethingsmand Ravn under Paaberaabelse af Lovens 1. 6—19 indstævnt Stiftamtmand Tillisch og Herredsfoged van Wylich for Højesteret, Førstnævnte paa det Offentliges Vegne, Sidstnævnte til at stande til Rette, og hans Paastand gaar ud paa, dels at det udtales, at den indstævnte Amtmand har været uberettiget til at beordre den omhandlede Højesteretsdom eksekveret og at Indstævnte van Wylich har været uberettiget til at nægte eller undlade at afsige Kjendelse over det ved Protesten af 31 December rejste Spørgsmaal og til paa denne Dag at afgive Ravn til Fængsel, dels at Indstævnte van Wylich anses med Straf efter Straffelovens 13de Kapitel samt at begge Indstævnte solidarisk idømmes Sagens Omkostninger. De Indstævnte procedere principalt til Afvisning, subsidiært til Frifindelse.

Det følger af Lovgivningen, navnlig af Forordningen af 3 Juni 1796 § 33 og Forordningen af 28 Februar 1845 §§ 4 og 26, at ikke blot Amtmandens Ordre om en kriminel Straffedomms Fuldbyrkelse, men ogsaa selve Fuldbyrkelsen, forsaavidt Dommen gaar ud paa Fængselsstraf, i dens Helhed er en Øvrighedshandling, og herfra findes ingen Undtagelse at kunne gjøres med Hensyn til Indsigelser fra Domtældtes Side mod Fuldbyrkelsen, selv hvor disse i og for sig efter deres Beskaffenhed kunde egne sig til judiciel Afgjørelse, hvorimod de, som ogsaa sket i nærværende Tilfælde, maa afgøres ved Øvrighedsresolution; og forsaavidt Citanten har forment, at Herredsfogden i alt Fald burde have afsagt en Fogedkjendelse for, at han ikke handlede som Retsbetjent, men som Øvrighed, bemærkes, at han, som Sagen forelaa, ikke dertil kunde være pligtig.

Som Følge af det Anførte og da Lovens 1—6—19 er uanvendelig, hvor der ankes over de af Øvrigheden foretagne eller undladte Handlinger, mangler der Grundlag for en Appel, hvorfor Sagen vil være at afvise.

Processens Omkostninger findes Citanten at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Salarium til Advokat Nellemann betaler Citanten 150 Kroner. Saa betaler han og til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Tirsdagen den 30 Marts.

Nr. 108. Højesteretssagfører Lunn
contra
Rasmus Carl Lind (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Ringkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 26 August 1885: Tiltalte, Redaktor, cand. phil. Rasmus Carl Lind, bør hensættes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerraad Krarup og Bagge, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter hvad der i de 2 i den indankede Dom nævnte Lægeerklæringer er oplyst angaaende Tiltaltes tidligere mentale Tilstand, findes det vel betænkeligt ved Fastsættelsen af Tiltaltes Straf efter Straffelovens § 90 for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold ikke at tage Hensyn til Straffelovens § 39, men Straffen findes dog ikke at burde fastsættes lavere end til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Carl Lind bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Redaktør, cand. phil. Rasmus Carl Lind for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i Tiden efter Udstedelsen af den foreløbige Bevillingslov af 1 April d. A. hver Dag paa første Side af det af ham udgivne Blad „Ringkjøbing Amts Avis“ lod optage et Stykke, hvori der under Overskriften „Provisoriet“ var aftrykt, dels bemeldte Lov, dels den gennemsete Grundlovs § 7, 1ste Punktum, samt §§ 25 og 49 — Paaskesøndag den 5 April d. A. i en Beværtning i Ringkjøbing, hvor han i Forening med 2 Andre havde indfundet sig om Formiddagen mellem Kl. 10 og 11 og hvor flere andre Personer vare tilstede, har under Henvisning til de foran nævnte i hans Avis — hvoraf et Exemplar var fremlagt paa Bordet i Beværtningen — aftrykte Grundlovsparagrafer to Gange udtalt, at Kongen var en Meneder, idet han derhos efter et Vidnes Forklaring tilføjede: „og vil De have Vidner paa det, saa sidder der Folk nok ovre ved det andet Bord“, samt at Tiltalte samme Dag Kl. henimod 1 i 3die Klasses Ventesal paa Ringkjøbing Jernbanestation, hvor han sad sammen med Flere og talte om Politik og navnlig om provisoriske Finantslove, som han kaldte skændige, ligeledes har udtalt, at Kongen var en Meneder. Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte noget efter paa Jernbanehotellet sammesteds, hvor han

havde indfundet sig med 2 andre Personer, har efter at have begyndt at tale om Politik rettet det Spørgsmaal til den ene af disse Personer, om denne ikke mente, at man, naar Konsejlspræsident Estrup blev dømt ved Rigsretten, kunde kalde Kongen en Meneder, og om det saa ikke blev Konsejlspræsidentens Skyld, at Kongen blev en Meneder, og at han derefter, da nogle Flere vare komne tilstede paa Hotellet, har, medens han vedblivende talte om Politik, under Henviſning til de ovenanførte i hans Avis aftrykte Grundlovsparagrafer udtalt, at Folk ikke forstode at læse mellem Linjerne af det, han skrev, men at de den næste Dag skulde faa det rent ud, idet han saa med fede Typer vilde skrive ovenover det paagjældende Stykke i Avisen: „Er Kongen en Meneder“? samt at han, da derpaa en Person, der er Annonceagent tor Bladet „Jyllandsposten“, kom frem i Døren fra det tilstedende Værelse, hvor han opholdt sig, og en af de Tilstedeværende sagde: „naa, her har vi jo Referenten“, yttrede til bemeldte Person: „Vil De ikke melde det til Jyllandsposten, at jeg har sagt, at Kongen er en Meneder“, og da denne svarede, at det kunde han ikke have med at bestille, endvidere udtalte, at han vilde give ham 100 Kr. for at indberette det til Jyllandsposten. Endelig er det oplyst, at Tiltalte, der samme Dags Eftermiddag noget før Kl. 4 paany havde indfundet sig i den ovennævnte Ventosal og der sat sig ved et Bord, hvor der sad to andre Personer, ved denne Lejlighed paany har udtalt, at Kongen var en Meneder, idet han derhos sagde endel Andet om Ministeriet. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Tiltalte nu vel villet gjøre gjældende, at hans ommeldte mod Kongen fornærmelige Udladelser ikke ere brugte ubetinget eller i al Almindelighed, men i Forbindelse med andre Udtalelser, der gik ud paa, at han antog, at der det paafølgende Efteraar vilde blive anlagt Sag ved Rigsretten mod Ministeriet, og at han ikke tvivlede om, at „Provisoriet“ da af Rigsretten vilde blive erklæret for at være et utvetydigt Grundlovsbrud, samt at han navnlig i denne Forbindelse har tilføjet, at man, naar dette skete, maatte være berettiget til at sige, at det var Konsejlspræsidentens Skyld, hvis Kongen efter de tidnævnte Paragrafer i Grundloven blev en Meneder, og at han kun under den Forudsætning, at Udstedelsen af den foreløbige Bevillingslov blev af Rigsretten erklæret for at være et Grundlovsbrud, har udsagt, at Kongen var en Meneder — hvilket Anbringende iøvrigt ikke er blevet videre bestyrket ved de Forklaringer, som under de optagne yderligere Forhør ere afgivne af talrige Deponenter, der ved de ommeldte Lejligheder have paaørt Tiltaltes Udtalelse, uden dog nu at kunne erindre Sammenhængen nærmere — men ligesom de omhandlede Udladelser, selv om de kun maatte være brugte under den af Tiltalte angivne Forudsætning, selvfølgelig maa betragtes som Fornærmelser mod

Kongen, saaledes maa det i al Fald med Hensyn til nogle af Udladelserne efter Sagens Oplysninger antages, at de ere fremkomne paa en saadan Maade, at de af Tilhorerne naturlig maatte opfattes og blive opfattede som gaaende ud paa en almindelig Sigtelse mod Kongen for at være en Meneder uden nogen tilføjet Betingelse eller Forudsætning, og særlig have 2 Vidner edelig forklaret, at Tiltalte under sit andet ovennævnte Ophold i Jernbanens Ventesal — ved hvilken Lejlighed han efter sin egen Forklaring var omtrent ædru, idet han havde været hjemme og sovet til Middag — har efter deres bestemte Opfattelse uden nogen Motivering, og uden nogen dertil knyttet Betingelse eller Forudsætning sagt, at Kongen var en Meneder. Hvad angaar Tiltaltes Tilregnelighed maa det efter det Oplyste antages, at han — der efter sin Forklaring alt, forinden han indfandt sig i den først ommeldte Beværtning, havde, som han har udtrykt sig, Noget i Hovedet paa Grund af Drikkevarer, han havde nydt i sit Hjem, og som ogsaa nød spirituøse Drikkevarer paa de forskellige Steder, hvor Udladelserne faldt — ved de ommeldte Lejligheder har været i en saavel ved de nydte stærke Drikke som ved den Modsigelse, de af ham udtalte politiske Anskuelser modte blandt de Tilstedeværende, og det Drilleri, han i den Anledning var Gjenstand for navnlig paa Jernbanehotellet, fremkaldt ophidset Tilstand. Tiltalte har derhos forklaret, at han har det Tilfælde, at det, som han har udtrykt sig, ligefrem rabler for ham, naar en Sag stærkt beskæftiger ham, i hvilken Henseende han har henvist til, at han, da han i 1872 eller 73 havde kjøbt en Landejendom og var kommen i Tanke om, at det var forkert, havde spekuleret saaledes derpaa Nat og Dag, at han blev daarlig i Hovedet. En under Sagen fremlagt Erklæring fra den Læge, der havde Tiltalte under Behandling i Anledning af det sidstnævnte Tilfælde, gaar ud paa, at Lægen i Aaret 1873 blev tilkaldt paa Grund af et af Tiltalte i Anledning af den omhandlede Ejendomshandel gjort mislykket Forsøg paa at affive sig, og at Tiltalte længe efter vedblev at befinde sig i en ophidset Sindstilstand, saa at der maatte passes paa ham for at han ikke skulde gjentage Forsøget. I en under Sagen fremlagt Erklæring af 11 Mai d. A. har Fysikus for Ringkjøbing Amts Fysikat, efter i Anledning af den foreliggende Sag at have foretaget Undersøgelse af Tiltaltes mentale Tilstand udtalt, at Tiltalte — der foruden det nævnte Tilfælde bl. A. i Aaret 1868 — 69 har gennemgaaet et med heftige og vedholdende Nervetilfælde forbundet Anfald af Tyfus — siden den Dag, da den provisoriske Finantslov mod hans Forventning udkom, har lidt af Uro i Sindet, som bevirkede, at han jævnlig var sovnløs, og at han den Dag, da Forbrydelsen blev begaaet, af de ovenanførte Aarsager har befundet sig i en ophidset Tilstand, men at der, da Tiltalte fuldtvel vidste, hvad han gjorde, da han begik den paaklagde

Förbrydelse, og at det var Uret, han gjorde, formentlig ikke kan være Tale om, at han skulde have været utilregnelig, medens han dog paa den anden Side efter det Oplyste ikke kan antages at have været i Besiddelse af voxne og sjælssunde Personers Tilregnelighed. Endelig har det kongelige Sundhedskollegium, hvem Sagens Akter have været tilstillede, afgivet en Erklæring af 21 August d. A., hvori Kollegiet — næst bl. A. at bemærke, at naar politiske Brydninger i et Samfund antage en acut Karakter, ville Individor med mangelfuld Selvbeherskelse ved Modsigelse eller formentlig Krænkelser af Partiets Ret kunne bringes til Udtalelser og vel endog til Handlinger, som de ikke vilde gjøre sig skyldige i under rolige Forhold — har udtalt, at det ikke skjønnor rettere, end at Tiltaltes Förbrydelse maa betragtes under denne Belysning, saa meget mere som han dels er af en Familie, der næppe kan anses for fuldstændig sjælssund, dels paa den Dag, da han begik Förbrydelsen, var ophidset af Spiritus og en formentlig personlig Krænkelser, hvorfor Kollegiet maatte slutte sig til Konklusionen i den ovennævnte af Fysikus afgivne Erklæring. Efter hvad der saalodes foreligger, kan det ikke antages, at Tiltalte i Gjærningsøjeblikket har været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer, og der vil derfor ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold være at tage Hensyn til Straffelovens § 39. I Henhold til det Ovenanførte maa det billiges, at Tiltalte — der efter sin Forklæring er født i Hortugdommet Slesvig i Aaret 1845 og hvis opgivne Alder af Retsvidnerne er skjønnat at stemme med hans Udseende, og som, naar undtages, at han i 1882 i Mindelighed har erlagt en Bøde for Overtrædelse af et ham givet Polititilhold med Hensyn til en ham tilhørende Hund, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet -- for sit omhandlede Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 90 sammenholdt med § 39 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 107. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Peter Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Januar 1886: Arrestanten Hans Peter Olsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og J. L. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De faktiske Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Hans Peter Olsen tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods ere følgende: Lørdagen den 12 f. M. anmeldte Detailhandler Jacobsen for Politiet, at der samme Dag om Eftermiddagen var bleven frastjaalet ham en ny Rejsepels, der var udhængt som Skilt ved hans Forstue paa en Frakkebøjle, der ligeledes var borte. Da Jacobsen senere fik Underretning om, at en Person var blevet set i Staalegade bærende paa en Pels og kystende en Frakkebøjle fra sig, søgte han nærmere Oplysning, og kom da til Kundskab om, at den ommeldte Person var Arrestanten og at han var kjørt fra Byen medbringende Pelsen. Den næste Dag blev Arrestanten anholdt paa sin Bopæl, Raspuset i Østerlarsker Sogn og tilstod efter nogen Nølen at være i Besiddelse af Pelsen, som han havde gjemt i en Chatolskuffe.

Pelsen blev nu tagen i Besiddelse og tilligemed Arrestanten bragt hertil. Ved Anholdelsen angav Arrestanten at have fundet Pelsen paa Gaden, og dette har han stadig fastholdt under Forhørene, idet han har forklaret, at han, da han var paa Vejen fra Storetov til Kjøbmand Monrad, paa Hjørnet af Torvegade og Lille Torv kom til at støde til noget med Foden, som han antog var et Hestedækket, men som, da han tog det op, viste sig at være den under Sagen omhandlede Rejsepels, som han antog, at en Bonde havde tabt paa Gaden. Han satte sig nu i Besiddelse af den og medbragte den ind i Kjøbmand Monrads Gaard, men gik derefter ud og lagde den paa et Stakit udenfor Gaarden. Da han stod paa Vognen for at kjøre hjem, iførte han sig Pelsen og ved sin Hjemkomst gjemte han den i den Chatolskuffe, hvor den, som foransfort, fandtes. Han har endvidere forklaret, at hans Tid var saa knap, at han ikke kunde oplyse Pelsen, men det var hans Hensigt at gjøre dette, naar han næste Gang kom til Byen. Frukkebojlen benægter han at have set noget til. Denne Arrestantens Forklaring stemmer ikke med de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger, idet Detaljhandler Jacobsen har forklaret, at det er højst usandsynligt, at Pelsen kan være falden ned paa Gaden, og Kontorist Janus Jørgensen, at han har set Arrestanten kaste Frukkebojlen fra sig paa Gaden; ligesom ogsaa Arrestantens Adfærd i Monrads Gaard, hvor han lagde Pelsen udenfor og siden overfor Gaardskarlen benægtede at have nogen Pels, i høj Grad svække Troværdigheden af Arrestantens Forklaringer. Men under Arrestantens vedblivende Benægtelse skjønner Retten dog ikke, at der er tilvejebragt tilstrækkelig Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri, ligesom der heller ikke haves tilstrækkelig Hjemmel til at anvende det i L. 6—17—10 og 11 cfr. Forordning 8 September 1841 omhandlede Bevis, da der mangler fuldt Bevis for Detaljhandler Jacobsens Ejendomsret til Pelsen. Da derimod Arrestantens Forklaring at have hørt i Sinde at oplyse Pelsen fuldstændig strider mod, hvad der under Sagen er oplyst om, at han paa Hjemvejen iførte sig Pelsen og ved sin Hjemkomst gjemte den i en Skuffe, og ligeoverfor Monrads Gaardskarl lagde Dolgmaal paa at være i Besiddelse af den, vil han, som er født i Østerlars Sogn den 31 Mai 1836 og som ved Bornholms Vesterherreds Extraretsdom af 10 Oktober 1883 efter Straffelovens § 238 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 247 og bestemmes Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Pelsen er vurderet til 60 Kr. og udleveret Detaljhandler Jacobsen.

Nr. 115. Højesteretsagfører Hansen

contra

Jens Søren Hermansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod en Opsynsmand paa Ladegaarden.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Januar 1886: Tiltalte Jens Søren Hermansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Overauditor Wolff, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jens Søren Hermansen for Vold og Fornærmelser mod en Opsynsmand paa Ladegaarden anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse, hvis Rigtighed er saaledes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, at der ikke findes at kunne tages Hensyn til Tiltaltes senere delvise Tilbagekaldelse af den, overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Tiltalte, der siden Marts d. A. har været udlagt paa Ladegaarden, gik den 6 Oktober f. A. om Aftenen tilhaande i bemeldte Anstalts Kjøkken, og da Opsynsjomfruen fik Indtryk af, at Tiltalte var noget beruset — hvad dog efter Tiltaltes Forklaring ikke var Tilfældet — meddelte hun dette til den i Bestillings Medfør i Kjøkkenet tilstedeværende Opsynsmand Rasmus Larsen, og denne yttrede da til Tiltalte, at det var bedst, at han fjernede sig. Tiltalte brugte nu Mund mod Larsen, idet han bl. A. sagde til ham: „Nej gu gjør jeg ej, din Rad“, og Larsen, der frygtede for, at Tiltalte skulde gjøre sig skyldig i grovere Uordener, tog

ham da om Livet for at føre ham bort. Herved faldt de begge om, og, medens de laa paa Gulvet, søgte Tiltalte med den ene Haand at gribe Larsen i Skridtet, hvad denne dog forhindrede, hvorhos Tiltalte med den anden Haand bibragte Larsen et Stød i højre Øje, der fremkaldte en forbigaaende Blodudtrædning i Øjelaagets Hud, men iøvrigt ikke paaførte ham nogen Skade. Efter Tiltaltes Forklaring var det ej heller hans Hensigt at paaføre Larsen nogen Skade, i alt Fald af væsentlig Betydning, men han handlede kun, som han gjorde, for at befri sig for Larsens Tag. Tiltalte er født den 27 September 1840 og anset bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 4 Marts 1876 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge samme Rets Dom af 24 Mai 1884 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage. En mod ham i 1880 indledet Undersøgelse er bleven sluttet med Politidirektorens Samtykke, efterat Tiltalte havde vedtaget for voldeligt Forhold at erlægge en Bøde paa 200 Kr., som han derpaa afsonede. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 128.

Advokat Klubien

contra

Peter Carl Øgaard, ogsaa kaldet **Peter Øgaard** eller **Peter Carl** (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 29 December 1885: Arrestanten Peter Carl Øgaard bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 Januar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen otte vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Carl Øgaard, ogsaa kaldet Peter Øgaard eller Peter Carl, der under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om den 9 f. M. i Kjøbmand Titbys Boutik paa St. Thomas, hvor han vil være gnaet ind for at se paa Juleudstillingen, ifølge et pludselig opstaaet Forsæt at have sat sig i Besiddelse af et Stykke Lærred af Værdi Dlls. 2.70 Strax efter at have forladt Butikken, blev han anholdt, og Bestjaalne, der har erholdt Lærredet udleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavnet. Det er vel af Arrestanten forklaret, at han, naar der frembyder sig Lejlighed for ham til at tilegne sig Andres Ejendele, ikke formaar at beherske sin Tilbøjelighed til at stjæle; men, da de foreliggende Oplysninger saavel i denne som i tidligere Sager mod Arrestanten alene lede til at antage, at den nævnte Tilbøjelighed, om han ellers virkelig har den i saa høj en Grad, som han angiver, maa tilskrives hans moralske Fordærvelse og ikke en Sindstilstand, der officerer hans Tilregnelighed, vil der ikke kunne tillægges denne Omstændighed nogen Betydning. Arrestanten, der er født paa St. Croix i Aaret 1857, er, efter at være straffet ved tvende Politiretsdomme for Tyveri, gjentagne Gange under Justitssag domt for samme Forbrydelse, saa vel fuldbyrdet som forsøgt, for Bedrageri og Løsgængereri, senest ved Højesterets Dom af 27 Juli 1881, der for 3die Gang begaaet Tyveri og 2den Gang begaaet Løsgængereri ikjendte ham Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde, og er derefter endnu ved St. Thomæ Extrarets Dom af 9 November f. A. i Medhold af Fdg. 11 April 1840 §§ 30 og 50 domt til Fængsel paa Vand og Brød i 7 Gange 48 Timer, hvilken Straf han havde udstaaet Dagen, forinden han begik det ham nu overførte Tyveri. For dette vil han følgelig være at anse for 4de Gang begaaet Tyveri i Henhold til den citerede Fdg.s § 16, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2, og, da Underrettsdommen passende har fastsat

hans Straf til 8 Aars Tugthusarbejde, samt med Føje paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger, vil denne Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 2 April.

Nr. 14. Forhenværende Forpagter **Hans Hoff** af Faarup
(Asmussen)

contra

Gaardejer Jens Nielsen Brask af Assentoft (Klubien),

betr. et Forpagtningsforhold.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Kjendelse af 25 Marts 1879: Der bevilges Indstævnte Hans Hoff af Kristrup Anstand i 4 Uger for at give Tilvar i Realiteten med Hensyn til den af Citanten, Gaardejer Jens Nielsen Brask af Assentoft, nedlagde Paastand om Erstatning af 30 Kr. for Forringelse af Inventarium. Med Hensyn til Citantens øvrige Paastande afvises Sagen.

Samme Rets Dom af 10 Juni 1879: Indstævnte, forhenværende Forpagter Hans Hoff, nu af Kristrup, bør til Citanten, Gaardejer Jens Nielsen Brask i Assentoft betale 30 Kr. med 5 pCt. Rente p. a. fra 28 Septomber f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1881: Foraavidt angaar den ved Underretsdommen paakjendte Del af Sagen, bør bemeldte Dom ved Magt at stande. Iøvrigt hjemvises Sagen til yderligere Behandling i Realiteten ved Underretten, efter at den er sat i den Stand, hvori den var, da den den 28 Februar 1879 blev optagen til Kjendelse eller Dom, og der derpaa er bevilget Indstævnte Hans Hoff Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Rougso m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 19 Juni 1883: Kontracitanten H. Hoff af Faarup bor til Hovedcitanten, Jens Nielsen Brask af Assentoft, betale 1371 Kr. 22 Øre tilligemed Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 28 September 1878, til Betaling sker, men iøvrigt bor han for Hovedcitantens Tiltale fri at være. Med Hensyn til den af Kontracitanten nedlagte Paastand paa 82 Kr. 40 Øre for Istandsettelsen af en Vandledning, vil Sagen forsaavidt være at afvise, men forøvrigt bor Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Omkostningerne saavel i Hoved- som Kontrasagen hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1883: Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af de af Citanten Hans Hoff for Underretten den 7 November f. A. fremlagte Udskrifter af Rougso, Sonderhald og Østerlisbergs Herreders Justitsprotokol kan ses, om den i bemeldte Herreders Ret den 1 August f. A. fremlagte Rekvisition fra Citanten om Udmeldelse af 2 Skjonsmænd og den af de udmeldte Mænd den 5 September f. A. inden den nævnte Ret afhjemlede Skjonsforretning af 23 August s. A. ere skrevne paa behørigt stemplet Papir. Det Idomte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom den under 21 Marts 1881 afsagte, til Højesteret indankede Overretsdom i Henhold til de deri anførte Grunde vil være at stadfæste, saaledes findes det ogsaa at maatte have sit Forblivende ved det Resultat, hvortil den i Forbindelse med førstnævnte Dom indankede Overretsdom af 3 December 1883 er kommen, — under hvilken Del af Sagen Citanten forøvrigt paa Grund af fremkommen nærmere Oplysning angaaende den virkelige Størrelse af det bortforpagtede Areal for Højesteret har nedsat sin Paastand om Erstatning for Kontraktens Misligholdelse til 2485 Kroner. Idet sidstnævnte Doms Begrundelse i det Væsentlige tiltrædes, bemærkes derhos, at om det end efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maatte kunne antages, at det i Dommen nævnte Vidne, nu afdøde Proprietær Secher, maatte anses som habilt, findes der dog saavel efter Indholdet af hans Forklaring som efter samtlige foreliggende Omstændigheder, særlig den, at den mellem Parterne oprettede skriftlige Kontrakt intet indeholder om de Løfter, Indstævnte efter Vidnets Forklaring under en

forudgaaende Forhandling skulde have givet Citanten, ikke at kunne tillægges samme en saadan Betydning, at der endog blot vilde kunne blive Spørgsmaal om, som af Citanten subsidært paastaet, at gjøre Sagens Udfald delvis afhængigt af Parts Ed.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De indankede Landsoverrettsdomme bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den forstanførte Overrettsdoms Præmisser ere saalydende: Ved en den 29 August 1874 oprettet Kontrakt bortforpagtede Citanten, Gaardejer Jens Nielsen Brask af Assentoft, den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 14 a paa Assentoft Mark, Esserbæk Sogn, fra 8 Oktober s. A. til 1 Mai 1883 til Indstævnte, Hans Hoff af Faarup, for en Afgift af 800 Kr. til 1 Marts 1875 og derefter 900 Kr. aarlig, at betale med Halvdelen hver 1 Mai og 1 November forud for et halvt Aar. Da Indstævnte udeblev med Afgiften, der forfaldt den 1 Mai 1878 og under 13 s. M. havde ladet forkynde for Citanten en Tilkjendegivelse om, at han, der nu havde erfaret, at han umulig kunde begaa sig med Forpagtningen, idet den langt fra stemmede med Citantens Udsagn om Gaarden, vilde fraslytte denne, lod Citanten sig under 16 Mai næstefor ved en Fogedforretning indsætte i Besiddelsen af Ejendommen med Tilbehør, hvoraf dog hele Besætningen, som Indstævnte havde overtaget ved Tiltrædelsen og som han efter Kontrakten ved Forholdets Ophor skulde aflevere ved en Synsforretning, manglede, medens Parterne under Indsættelsesforretningen enedes om, at Citanten skulde overtage det paa Gaarden værende Inventarium uden Hensyn til Kvaliteten eller til, hvad der manglede i det Forpagteren ved Tiltrædelsen overladte Inventarium, imod at Indstævnte forpligtede sig til paa Anfordring at betale Citanten 30 Kr. Efter at der dernæst var paa Citantens Foranstaltning blevet afholdt en Skjønnsforretning, ved hvilken to af Retten udmeldte uvillige Mænd eragtede, at Indstævnte skulde betale Citanten i Erstatning for den manglende Besætning 934 Kr. og for andre Mangler ved Afleveringen, saaledes som denne efter Kontrakten skulde foregaa m. V., ialt 274 Kr.,

har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte til at betale sig foruden disse Beløb og de ovennævnte 30 Kr. for manglende Inventarium endvidere Tienderestancer for 1877, 51 Kr. 32 Øre og Omkostningerne ved Indsættelses- og Skjonsforretningen henholdsvis 37 Kr. 25 Øre og 74 Kr. 65 Øre, tilsammen 1401 Kr. 22 Øre tilligemed Renter. Indstævnte paastod imidlertid under en foreløbig Procedure af Formaliteten Sagen afvist fra Underretten paa Grund af, at den efter hans Formening ifølge Kontraktens Indhold alene kunde afgjøres ved Voldgift, og ved Underrettens Kjendelse af 25 Marts 1879 blev denne Paastand ogsaa tagen til Følge, undtagen forsaavidt angaar den ovennævnte Post paa 30 Kr., der ved Indstævntes Vedtagelse under Fogedforretningen om at betale samme, antoges at have faaet et nyt, fra Forpagtningskontrakten forskjelligt Grundlag, og ved Underrettens derefter under 10 Juni s. A. med Hensyn til dette Punkt afsagte Dom er Indstævnte tilpligtet at betale Citanten det nævnte Beløb af 30 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 28 September 1878 til Betaling sker, medens Processens Omkostninger ere ophævede. Denne Sag, og derunder særlig den ommeldte Kjendelse af 25 Marts 1879, har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, men Kjendelsen, forsaavidt den øvrige Del af Sagen ved samme er afvist, annulleret, og Sagen forsaavidt hjemvist til Behandling i Realiteten efter at være sat i den Stand, hvori den befandt sig, da Indstævntes Afvisningspaastand blev optagen til Kjendelse, saaledes, at der bevilges Indstævnte 14 Dages Anstand til at behandle Realiteten, forsaavidt den Del angaar, der ikke er afgjort ved Underrettsdommen. Indstævnte procederer derimod til Stadfæstelse saavel af Kjendelsen som af Underrettsdommen.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Mai 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Кіюбчанна.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 7.

Fredagen den 2 April.

Nr. 14. Forhenværende Forpagter Hans Hoff af Faarup
(Asmussen)

contra

Gaardejer Jens Nielsen Brask af Assentoft (Klubien).

I Forpagtningskontraktens § 18 er det bestemt, at enhver Meningsulighed mellem Parterne angaaende Forstaaelsen af Kontrakten eller Punkter, som muligen ikke findes optagne deri, skal afgjøres ved Voldgift, og idet nu Indstævnte har anbragt, at han har en Del Erstatningspaastande, som han formener at kunne fremsætte mod Citanten i Anledning af det paagjældende Forpagtningsforhold, bl. A. med Hensyn til, at Ejendommens Beskaffenhed ikke skal have svaret til de Forventninger, som han efter Citantens Udtalelser forinden Kontraktens Afslutning vil have anset sig berettiget til at nære, har han søgt at gjøre gjældende, at det hele Mellemværende, der herefter formentlig vil kunne opstaa mellem Parterne, og hvis Beskaffenhed han iøvrigt ikke nærmere har antydet, efter den anførte Bestemmelse i Kontraktens § 18 henbører under Afgjørelse ved Voldgift, og at de af Indstævnte under Sagen indtalte Fordringer derfor ikke kunne gjøres til Gjenstand for Domstolens Paakjendelse. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, thi selv om der, navnlig efter Proceduren, maatte gaas ud fra, at Kontraktens Bestemmelser om Voldgift overhovedet ere anvendelige, ogsaa efter at Forpagtningsforholdet — saaledes som Tilfældet er — er ophævet, kan det ialtfald ikke statueres, at der med Hensyn til de Fordringer, som Citanten under nærværende Sag gjør

gjældende, existerer nogen Meningsulighed mellem Parterne angående Kontraktens Forstaaelse, eller at de skulle hidsere fra Punkter, der ikke findes optagne i samme. Det er saaledes navnlig med Hensyn til det væsentligste Punkt, Godtgjørelsen af den manglende Besætning, udtrykkelig foreskrevet i Kontraktens § 1, at den overleverede Besætning ved Fratrædelsen skal afleveres ved en Synsforretning, og i § 16 er det ligeledes — forsaavidt angaar de andre ovenfor berørte Mangler, hvorfor Skjonsmændene have tillagt Citanten Erstatning — fastsat, at Indstævnte ved Fratrædelsen skal aflevere visse Tønder Korn og have udført visse nærmere betegnede Arbejder i Marken, saaledes som Skjonsmændene i deres Forretning ere gaaede ud fra, hvorhos det efter § 17 tilkommer Citanten i Tilfælde af Forpagtningens Ophævelse paa Grund af Misligholdelse fra Indstævntes Side at fordre Godtgjørelse for deslige Mangler efter Udfaldet af en Skjonsforretning, som ogsaa i saadanne Tilfælde forudsættes at skulle afholdes, og der er end ikke fra Indstævntes Side, enten under Fogedforretningen eller under Skjonsforretningen eller her under Sagen, gjort noget Forsøg paa at bestride, at Kontrakten i og for sig hjemler Citantens Paastand, om ved Forpagtningens Ophør at faa Besætningen saavel som de ommeldte Præstationer i Korn og Arbejde leverede eller i Mangel deraf Erstatning i Penge efter uvillige Mænds Skjon. I Kontraktens § 19 er det desuden særlig forudsat, at det — uanset Bestemmelserne i den foregaaende Paragraf om Voldgift — kan komme til Rettergang mellem Parterne bl. A. angaaende Forpagtningsafgiften, og der findes saaledes hverken efter Kontraktens Indhold eller efter Forholdets Natur at kunne være Noget til Hinder for, at Citanten, efter at Forpagtningsforholdet nu, som meldt, er hævet, gjør de ommeldte Fordringer, der maa anses hjemlede i Kontrakten, til Gjenstand for ordinær Retsforfølgning. Som Følge heraf vil den paaankede Kjendelse være at annullere og Sagen at hjemvise, forsaavidt angaar den Del af samme, der ikke ved Underrettsdommen er paakjendt, til yderligere Behandling i Realiteten ved Underretten, efter at den er sat i den Stand, hvori den var, da den den 18 Februar 1879 blev optagen til Kjendelse eller Dom, og der derpaa er bevilget Indstævnte Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet. Hvad derimod angaar den Del af Sagen, der er paakjendt ved Underrettsdommen, vil bemeldte Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 50 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagforelse for Overretten har intet Ophold, der vil bovirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Den anden Overretsdoms Præmisser ere saalydende: Ved den 29 August 1874 oprettet Kontrakt bortforpagtede Indstævnte, Gaardejer Jens Nielsen Brask af Assentoft den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 14 a paa Assentoft Mark, Esserbæk Sogn, dog saaledes, at han selv forbeholdt sig Brugen af et til Ejendommen hørende Tørveskifte og et Stykke Eng, „Tyrkod“ kaldet, fra 8 Oktober s. A. til 1 Maj 1883 til Citanten Hans Hoff af Faarnup for en Afgift af 800 Kr. til 1 November 1875 og derefter 900 Kr. aarlig, at betale med Halvdelen hver 1 Mai og hver 1 November forud for et halvt Aar, hvorhos det i Kontraktens Post 17 bestemtes, at dersom Forpagteren udeblev med Afgiften længere end højst 8 Dage efter Forfaldstiden eller han iøvrigt i noget væsentligt Punkt undlod at opfylde sine Forpligtelser efter Kontrakten, skulde Ejeren være berettiget til at ophæve Forpagtningen og at fordre Aflevering, som om Kontraktstiden var udloben, dog med de Modifikationer, som nogen af Parterne med Billighed kunde forlange paa Grund af det Tidspunkt, da Afleveringen skulde finde Sted, hvilket skulde afgjøres af uvillige Mænd, og denne Forpagtningskontrakt blev underskrevet foruden af Parterne tillige af Proprietærerne Neckelmann af Helsted og Secher af Middelbo som Kautionsister til Sikkerhed for den Citanten overleverede Besætning og Inventarium, saaledes at Enhver af dem overtog Kaution for Halvdelen af den Værdi, som Citanten ifølge Forpagtningskontrakten kunde have at tilsvare for de nævnte Gjenstande. Da Citanten udeblev med Afgiften, der forfaldt den 1 Mai 1878 og under 13 s. M. havde ladet forkynde for Indstævnte en Tilkjendegivelse om, at han, der nu havde erfaret, at han umulig kunde begaa sig med Forpagtningen, idet den langtfra stemmede med Indstævntes Udsagn om Gaarden, vilde fraflytte samme, der fra den 17 Mai om Morgenen i Et og Alt vilde staa for Indstævntes Regning og Risiko, lod Indstævnte sig under 16 Mai ved en Fogedforretning indsætte i Besiddelse af Ejendommen med Tilbehør, hvoraf dog hele Besætningen, som Citanten havde overtaget ved Tiltrædelsen og som han efter Kontrakten ved Forholdets Ophør skulde aflevere ved en Synsforretning, manglede, medens Parterne under Indsættelsesforretningen enedes om, at Indstævnte skulde overtage det paa Gaarden værende Inventarium uden Hensyn til Kvaliteten eller til, hvad der manglede i det Forpagteren ved Tiltrædelsen overlodte Inventarium, imod at Citanten forpligtede sig til paa Anfordring at betale Indstævnte 30 Kr. Efterat der dernæst var paa Indstævntes Foranstaltning blevet afholdt en Skjønnsforretning, ved hvilken to af Retten udmeldte uvillige Mænd ansatte Indstævntes Erstatningskrav for den manglende Besætning til 934 Kr., medens de tillagde ham i Erstatning, fordi der ikke paa Gaarden fandtes det Kvantum Korn, som Citanten efter Forpagtningskontrakten skulde aflevere ved For-

pagtningsforholdets Ophor, 189 Kr., for manglende Besaaning med Kløver og Græs af 2 Vange, der efter den i Forpagtningskontrakten foreskrevne Driftsplan i Foraaret 1878 skulde have været udlagte med Kløver og Græs, 35 Kr., samt for resterende Forpagtningsafgift 50 Kr., søgte Indstævnte Citanten til at betale sig disse Beløb og de ovennævnte 30 Kr. for manglende Inventarium samt endvidere Tienderestancer for 1877 51 Kr. 32 Øre og Omkostningerne ved Indsættelses- og Skjønnsforretningen, henholdsvis 37 Kr. 25 Øre og 74 Kr. 65 Øre, tilsammen 1401 Kr. 22 Øre tilligemed 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 28 September 1878, indtil Betaling sker. Citanten paastod imidlertid under en forelobig Procedure af Formaliteten Sagen afvist fra Underretten paa Grund af, at den efter hans Formening ifølge Kontraktens Indhold alene kunde afgjøres ved Voldgift, og ved Underrettens Kjendelse af 25 Marts 1879 blev denne Paastand ogsaa tagen tilfølge, undtagen forsaavidt angik den ovennævnte Post paa 30 Kr., og ved Underrettens derefter under 10 Juni s. A. med Hensyn til dette Punkt afsagte Dom blev Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det nævnte Beløb af 30 Kr. med Renter som paastaet. Sagen blev imidlertid derpaa af Indstævnte indanket for Overretten, hvor han paastod Underretsdommen stadfæstet, men Kjendelsen af 25 Marts 1879, for saavidt den øvrige Del af Sagen ved samme var afvist, annulleret og Sagen for saavidt hjemvist til Behandling i Realiteten, efter at være sat i den Stand, hvori den befandt sig, da Citantens Afvisningspaastand blev optagen til Kjendelse saaledes, at der bevilgedes Citanten 14 Dages Anstand til at behandle Realiteten, for saavidt den Del angaar, der ikke var afgjort ved Underretsdommen, og ved Overrettens Dom af 21 Marts 1881 blev disse Paastande tagne tilfølge. Efter at Sagen i Henhold til Overrettens Dom paany var blevet foretaget for Underretten, har Citanten, under Paaberaabelse af, at Indstævnte ved urigtige Forogivender havde ledet ham i en Vildfarelse om saadanne væsentlige Omstændigheder, navnlig om den bortforpagtede Ejendoms Areal, Besætning, Høavl og Vandforsyning, at den indgaaede Forpagtningskontrakt ikke kunde være forbindende for ham under Hovedsagen, paastaet sig frifunden, eller at der dog i det paastævnte Beløb fragaar 146 Kr. 90 Øre — nemlig de 35 Kr., som det ved Skjønnsforretningen var paalagt Citanten at betale Indstævnte for manglende Besaaning af en Del af Arealet med Kløver og Græsfrø, samt Udgifterne ved Indsættelses- og Skjønnsforretningen, eller i alt Fald 43 Kr., der paa Indstævntes Opgjørelse over Udgifterne ved de 2 nævnte Forretninger er opført som Salærer og Rejsegodtgjørelser til den Sagfører, Indstævnte har benyttet under Forretningerne, hvorhos han under et Kontrasøgemaal har paastaet sig tilkjendt hos Indstævnte dels 3080 Kr. i Erstatning for det Tab, han vil have

lidt ved Overtagelse af Forpagtningen — hvilken Fordring han dog, efter at hans ommeldte Tab under en efter hans Foranstaltning afholdt Skjønforretning var blevet ansat til 733 Kr. om Aaret, har nedsat til 2565 Kr. 50 Øre, dels 82 Kr. 40 Øre, som skal være medgaaet til Istandsættelse af en Vandledning paa Ejendommen, dels 500 Kr. eller i alt Fald et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, i Erstatning for den ham ved den ovennævnte efter Indstævntes Foranstaltning den 16 Mai 1878 afholdte Fogedforretning paaførte Tort og Kreditspilde, dels endelig 5 pCt. aarlige Renter af de Beløb, som maatte blive ham tilkjendte fra Kontraforligsklagens Dato den 16 Mai 1881, indtil Betaling sker, saaledes at de Beløb, der maatte blive tilkjendte enhver af Parterne, likvideres mod hverandre. Ved Underrettsdommen er den af Citanten nedlagte Paastand paa 82 Kr. 40 Øre for Istandsættelsen af en Vandledning afvist fra Underretten og Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det af denne under Hovedsagen paastævnte Beløb, dog efter Fradrag af det ham ved Overrettens Dom af 21 Marts 1881 tilkjendte Beløb af 30 Kr. eller 1371 Kr. 22 Øre med Renter som paastaet, medens Parterne iøvrigt ere frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen underkjendt og forandret, forsaavidt den er i Strid med hans for Underretten nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten. Foreløbig beinærkes, at Underrettsdommen — ved hvilken Citanten efter det Ovenanførte er frifunden for at betale Indstævnte det Beløb af 30 Kr., som Overretten ved Dom af 21 Marts 1881 havde antaget, at han var pligtig at betale Indstævnte, men uden at Retten havde fundet at kunne give Indstævnte exigibel Dom for Beløbet, saa længe det henstod naafgjort, om Citanten i Anledning af Forpagtningsforholdet havde et større Tilgedehavende hos Indstævnte end denne hos ham — ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, og at der efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes foreligger Overretten, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om dette Beløb. Hvad den øvrige Del af Hovedsøgsmålet angaar, har Citanten til Støtte for sin Paastand om fuldstændig Frifindelse under denne Del af Sagen, som meldt, paaberaabt sig, at Indstævnte ved urigtige Forgiverender har ledet ham i Vildfarelse om saadanne væsentlige Omstændigheder, navnlig om den bortforpagtede Ejendoms Areal, Besætning, Hoavl og Vandforsyning, at den indgaaede Forpagtningskontrakt ikke kunde være forbindende for ham, idet han i saa Henseende nærmere har anbragt, at han, efter at Indstævnte i „Randers Amtsavis og Adressekontors Efterretninger“ for den 10 August 1874 havde ladet indrykke en Bekjendtgjørelse om, at den ham tilhørende Gaard paa Assentoft Mark var at faa tilkjøbs underhaanden, idet det i Bekjendtgjørelsen bl. A. angaves,

at Arealet udgjorde 30 Tdr. Land Ager, 9 Tdr. Land Rug samt $1\frac{1}{2}$ Td. Land Tørvejord g. M., og at Besætningen var 2 Heste og 20 Fækreaturer, har indledet Forhandlinger med Indstævnte om at forpagte bemeldte Ejendom, og at Indstævnte under disse Forhandlinger, der førte til Afslutningen af Forpagtingskontrakten af 29 August 1874, har erklæret at ville indestaa ham for, at Gaarden havde et Tilliggende af 30 Tdr. Land Ager og 8 Tdr. Land Eng, at Engen gav mindst 33, men i Almindelighed 40 à 45 Læs Hø, at der paa Gaarden kunde holdes en Besætning af 2 Heste, 9 Køer, 2 Trækstude, 9 Stkr. Ungkvæg fra 1 til 3 Aar samt nogle Faar, og at der ingen Mangel var paa Vand i Gaarden, men at det senere har vist sig, at alle Indstævntes ovennævnte Opgivelser vare urigtige, hvorhos Citanten til Bevis for disse Anbringenders Urigtighed har fremlagt dels en Attest fra en Landinspektør, hvorefter Gaardens Agermark kun indeholder $267\frac{560}{14000}$ Tdr. Land, dels en Skjønforretning, hvorunder de efter Citantens Foranstaltning af Retten udmeldte Mænd have afgivet et Skjøn, der bl. A. gaar ud paa, at der ikke kan holdes mere end 14 Fækreaturer paa Gaarden, samt at der under almindelige Forhold paa dens Eng kun kan avles 25 eller, naar Englodden „Tyrkod“, som Indstævnte, som meldt, havde forbeholdt sig Brugen af under Forpagtningstiden, ikke medregnes, endog kun 19 Læs Hø, og dels endelig et efter Citantens Foranledning optaget Thingsvidne, der skulde godtgjøre, at Citanten som Forpagter af Gaarden endog har holdt en mindre Besætning og avlet mindre Hø end i Skjønforretningen ommeldt, samt at der til Stadighed havde været Vandmangel paa Gaarden. Det maa imidlertid herved bemærkes, at Mændene under den efter Citantens Foranstaltning optagne Skjønforretning efter en forudgaaende Undersøgelse af Gaardens Brønd have udtalt, at de formode, at den, naar den er i Orden, giver tilstrækkeligt Vand, og ligesom Indstævnte har paastaet, at ogsaa de af Citanten med Hensyn til Arealet, Besætningen og Hoavlen tilvejebragte Oplysninger ere utilforladelige, idet han navnlig tidligere paa Gaarden, hvis Agermark han antager indeholder 30 Tdr. Land og paa hvis Eng han vil have avlet mere Hø end den efter Skjønforretningen skulde kunne afgive, tidligere har holdt 20 Stkr. Ungkvæg, ja endog en større Besætning, saaledes kan der i alt Fald ikke mod hans Benægtelse anses tilvejebragt Bevis eller endog nogen videre Formodning for, at han ligeoverfor Citanten har paataget sig noget Ansvar for, at Gaardens Agermark, hvis Størrelse ikke nævnes i den skriftlige Forpagtingskontrakt, skulde indeholde 30 Tdr. Land — hvad han under Forhandlingerne om Forpagtingskontrakten endog udtrykkelig vil have erklæret ikke at kunne indestaa for — eller at han har indestaaet for, at der var tilstrækkeligt Vand paa Gaarden eller for, at der kunde holdes en vis Besætning

paa Gaarden eller avles et vist Antal Læs Hø paa sammes Eng, thi vel har Proprietær Secher — der var tilstede under de mundtlige Forhandlinger, som fandt Sted mellem Parterne inden Forpagtningskontraktens Oprettelse, og som, som meldt, i For-
ening med senere afdøde Proprietær Neckelmann har underskrevet bemeldte Kontrakt som Kautionist til Sikkerhed for den Citantens overleverede Besætning og Inventarium — afgivet en edelig For-
klaring om det mellem Parterne under de nævnte Forhandlinger Passerede, der stemmer med Citantens Anbringender desangaaende, hvorhos han har tilføjet, at han ikke har nogen virkelig til Penge eller Penges Værd ansættelig Interesse i nærværende Sags Udfald, eftersom der den Dag, da Citanten fratrandte Gaarden, er overleveret ham en kontant Sum af 1400 Kr., der er tilstrækkelig til Dækning af det ham som Kautionist paa-
livilende Ansvar, men paa Grund af Sechers Stilling som Kau-
tionist for en Del af det Ansvar, hvorfor Citanten sagsogs under nærværende Sag, vil der ikke kunne tillægges hans Vidnes-
byrd om Forhandlingerne mellem Parterne nogen væsentlig Be-
tydning, i alt Fald saa længe det ikke er godtgjort, at han paa den af ham omforklarede Maade er sikkert imod at lide Tab ved sin Kaution for Citanten, og i saa Henseende kan Vidnets egen Forklaring — der ikke i nogen væsentlig Grad bestyrkes ved en under Sagen fremlagt ubeediget Erklæring fra Kancelliraad, Pro-
kurator Bredstrup i Randers om, at Proprietær Neckelmann for-
inden sin Død for ham skal have udtalt, at han var fri for An-
svar i Anledning af sin Kaution for Citanten, idet denne hos Secher havde deponeret et Beløb dertil, og at det var Bredstrup bekjendt, at Secher i Randers Diskonto- og Laanebank havde indsat 1400 Kr. til Forrentning — ikke være afgjørende. Des-
uden er det en Selvfølge, at Citanten, dersom Indstævnte ved urigtige Foregivender har fornaaet ham til at gaa ind paa den heromhandlede Forpagtningskontrakt, vel i den Anledning kunde gjøre et Erstatningskrav gjældende imod ham, men at han ikke paa Grund deraf kunde frigjores for i den Tid, Forpagtnings-
forholdet i Henhold til Kontrakten fortsattes, at opfylde de For-
pligtelser, som han ved Forpagtningskontrakten havde paantaget sig ligeoverfor Indstævnte eller for ved Forpagtningsforholdets Ophor at aflevere Gaarden med det Tilbehør og i den Stand, hvori den efter Kontrakten skulde afleveres. Citantens Paastand om fuldstændig Frisindelse under Hovedsøgsmålet vil saaledes ikke kunne tages til Folge, og forsaavidt han har forment, at han han i ethvert Tilfælde ikke kunde være pligtig at tilsvare de 35 Kr., som det ved den efter Indstævntes Foranstaltning afholdte Skjønforretning er paalagt ham at betale i Erstatning, fordi han ikke i Foraaret 1878 havde besaaet to af Gaardens Vange med Kløver og Græsfrø, eftersom han ikke ved Tiltræ-
delsen af Forpagtningen havde modtaget det tilsvarende Areal

besaaet med Græsfrø eller bevoxet med Græs, og at det, da Citanten, forinden Indstævnte lod sig indsætte i Gaarden ved Fogedforretningen af 16 Mai og lod afholde den ovennævnte Skjønnsforretning, havde ladet Indstævnte tilkjendegive, at han vilde fraflytte Gaarden den 17 Mai om Morgenen, heller ikke kunde paalægges ham at udrede Omkostningerne ved de to nævnte Forretninger, der herefter ikke havde været nødvendige, ligesom han, der havde faaet Gaarden overleveret ved en Skjønnsforretning afholdt af to af Parterne selv valgte Mænd, i ethvert Tilfælde med Foje maatte kunne protestere imod, at Indstævnte havde ladet Retten udvælge Mænd til at afholde Skjønnsforretningen i Anledning af Gaardens Aflevering, bemærkes, at da Citanten ikke ved at underkaste sig den i Forpagtningskontrakten foreskrevne Driftsplan, hvorefter de to ovennævnte Vange i Foraaret 1878 skulle besaaes med Kløver og Græsfrø, har taget noget Forbehold om, at et tilsvarende Areal ved Tiltrædelsen af Forpagtningen skulde være besaaet med Græsfrø eller bevoxet med Græs, kan den Omstændighed, at dette ikke skal have været Tilfældet — hvad Indstævnte iøvrigt ikke har villet erkjende — ikke fritage ham for at betale de ovennævnte 35 Kr., og at Indstævnte — der ikke havde nogen Sikkerhed for, at Citanten virkelig vilde forlade Gaarden til den i Tilkjendegivelsen til Indstævnte angivne Dag eller for, at han ikke forinden vilde formindske Gaardens Tilbehør yderligere end allerede var sket — ikke kunde være pligtig at afvente den 17 Mai, men maatte være berettiget til at lade Citanten — der bl. A. ved at lade hengaa over 8 Dage efter den 1 Mai 1878, uden at betale den til den nævnte Dag forfaldne Forpagtningsafgift, havde misligholdt Forpagtningskontrakten paa en saadan Maade, at Indstævnte i Henhold til Kontraktens ovenfor nævnte Bestemmelser var berettiget til at fordre Forpagtningsforholdet strax opløst — allerede den 16 Mai udsætte af Gaarden, ligesom han ogsaa efter Bestemmelserne i Forpagtningskontraktens Post 17 i dette Tilfælde kunde fordre Gaarden afleveret paa den Maade, som er foreskrevet i bemeldte Post 17, hvorefter Citantens Erstatningsansvar ved Afleveringen skulde fastsættes af uvillige Mænd, hvorved kun kan forstaas Mænd valgte efter de i Lovgivningen med Hensyn til Valget af Skjønsmænd givne Regler, altsaa navnlig i et Tilfælde som dette, af Retten. Som Følge af Foranstaaende og idet der, da Indstævnte maa antages vanskelig at have kunnet undvære en Sugforers Hjælp ved Afholdelsen af de ovennævnte Forretninger, ikke vil kunne tages Hensyn til Citantens Protest mod at godtgjøre Indstævnte, hvad denne har betalt den af ham ved denne Lejlighed benyttede Sugfører i Salærer og Befordringsgodtgjørelse, mod hvis Beregning til 43 Kr. Citanten ikke har gjort særlig Indsigelse, maa Citantens Ind-

sigelser imod Hovedsøgsmålet saaledes i det Hele anses for ubeføjede. Hvad dernæst angaar Kontrasøgsmålet, da følger det af, hvad der ovenfor er bemærket, dels om, at der mangler Bevis for Citantens Anbringender om, at Indstævnte ved urigtige Forgivender har forledet ham til at overtage Forpagtningen af Indstævntes Gaard, dels om, at Indstævnte har været berettiget til ved Fogedforretningen af 16 Mai at lade sig sætte i Besiddelse af den bortforpagtede Ejendom, at det ikke kan paalægges Indstævnte at yde Citanten Erstatning enten for det Tab, denne vil have lidt ved Overtagelsen af Forpagtningen af Indstævntes Gaard, eller for den Tort og Kreditspilde, der efter Indstævntes Formening er paaført ham ved Fogedforretningen af 16 Mai, og forsaavidt Citanten har paaستاet sig tilkjendt 82 Kr. 40 Øre for Istandsættelse af en Vandledning, bemærkes, at Overretten er incompetent til a prima instantia at paakjende Realiteten af denne Del af Sagen, der, som meldt, er afvist fra Underretten, og at der, da Citanten ikke har nedlagt Paastand desangaaende, ikke bliver Spørgsmaal om Hjemvisning af samme til Paakjendelse af Underretten. Efter det Ovenanførte vil Underrettsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, i det Hele være at stadfæste, og efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde her for Retten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger for Overretten. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hønsyn til, at det ikke af de af Citanten for Underretten den 7 November f. A. fremlagte Udskrifter af Rougso, Sonderhald og Osterlisberg Herreders Justitsprotokol kan ses, om den i bemeldte Herreders Ret den 1 August f. A. fremlagte Rekvisition fra Citanten om Udmeldelse af 2 Skjønsmænd og den af de udmeldte Mænd den 5 September f. A. indom den nævnte Ret afhjemlede Skjønnsforretning af 23 August s. A. ere skrevne paa behørigt stomplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 1. Overretsprokurator **C. Alberti** (Alberti)

contra

Grosserer og Fabrikant **H. Hartvigson** (Ingen),

betr. skriftlige Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1883: De ovenomhandlede for Citanton, Overretsprokurator C. Alberti fornærmelige Udladelser bør dode og magtesløse at være, men iøvrigt bør Indstævnte, Grosserer og Fabrikant H. Hartvigson, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ligesom Indstævnte hverken i det af ham til Politidirektøren indgivne, i den indankede Dom omhandlede Andragende eller under nærværende Sags Procedure har fremført Noget, der kunde berettigede ham til at antage, at der under en kriminel Undersøgelse kunde ventes tilvejebragt bedre Bevis for Rigtigheden af hans Fremstilling af Sammenhængen med den under Sagen omhandlede Vexel, end der forelaa under den af Højesteret den 22 Marts 1882 paadømte, af Citanten i 1ste Instants procederede Sag, saaledes har han navnlig ingen Oplysning tilvejebragt om, at Dommens Resultat endog skulde være hidført ved Svig fra Citantens Side. Som Følge heraf vil Indstævnte ikke kunne undgaa i Henhold til Forordningen 19 Maj 1741 § 19 for sine i Dommen anførte, for Citanten fornærmelige Udtalelser efter dennes Paastand at anses efter Straffelovens § 215 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der vil kunne bestemmes til 200 Kr., eller subsidiært med simpelt Fængsel i 20 Dage. Derhos maa det have sit Forblivende ved den i Dommen givne Mortifikation af Udtalelserne. Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 200 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen bøde To Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. I Henseende til Mortifikationen bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge

Retter betaler Indstævnte til Citanten med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en den 16 Mai 1881 af nærværende Ret og derefter den 22 Marts f. A. af Højesteret. paadømt Sag mellem Indstævnte, Grosserer og Fabrikant H. Hartvigsen og Murmester Nothens Enke, Enkefru Hanno Nothen, født Lundgren, betræffende Opgjørelse af et Interessentskab mellem Indstævnte og Enkefru Nothens afdøde Mand, erholdt Fru Nothen Fornylse paa denne Rets Dom af 1 Mars 1875, hvorved Indstævnte var tilpligtet at betale til afdøde Nothen Belobet af en den 3 Oktober 1874 af Indstævnte til Nothen udstedt, af denne endosseret, den 13 Januar 1875 protesteret og derefter af Nothen indfriet Vexel stor 3000 Rdl. eller 6000 Kr., hvorhos Indstævntes Paastand om hos Fru Nothen at tilkjendes et tilsvarende Belob forkastedes af Højesteret med Bemærkning, at Indstævnte ikke havde tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for sit til Stotte herfor fremsatte Anbringende om, at den ommeldte Vexel kun var udstedt til Fornylse af en Interessentskabet vedkommende ældre Vexel af samme Størrelse, hvis Provenu var godskrevet Nothen som Forskud i Interessentskabet. Indstævnte indgav derefter under 5 April f. A. et Andragende til Politidirektøren i Kjøbenhavn, hvori det om den Maade, hvorpaa Citanten, Overretsprokurator C. Alberti som Fru Nothens Sagfører her for Retten under hin Sag har fremsatlet de Vexlen af 3 Oktober 1874 vedrørende Forhold, hedder: „Denne Modpartiets Fremstilling er faktisk urigtig og jeg har al Grund til at antage, at saavel Fru Nothen som Overretsprokurator Alberti ere sig dette fuldt bevidste. Dels ved Fru Nothen det fra sin afdøde Mand, da hun har overværet Samtalen herom, dels ved jeg, at Prokurator Alberti har personlig Kundskab derom, idet han, da jeg i Januar 1875 gik til ham og spurgte om Grunden til, at der var optaget Protest paa Vexlen, svarede mig, at han meget vel vidste, at Pengene for den protesterede Vexel vare indgaende i Interessentskabets Kasse, men man vilde blot derved tvinge mig til at gjøre et yderligere Indskud af 6000 Kr., da man ikke vidste, hvilket Tab der kunde resultere af Forretningen. Ligeledes vide de Begge, at ogsaa afdøde Nothen har været sig bevidst, at Forholdet var det her fremstillede og netop derfor har ladet Dommen af

1 Marts 1875 henligge uforkyndt og ucekveret, og heller ikke senere, hverken under Forhandlingerne om en mindelig Ordning eller under Sagens Procedure i hans Levetid, har gjort Vexlen af 3 Oktober 1874 eller Dommon af 1 Marts 1875 gjældende eller blot antydet, at deraf skulde kunne resultere en Skyld for mig" og ". . . . maa jeg altsaa formene, at det statuerede Resultat er hidført ved Svig fra Modpartiets, Fru Nothens og hendes Konsulent, Hr. Overretsprokurator C. Albertis Side, og jeg tillader mig derfor at andrage paa, at Undersøgelse herom maa blive indledet imod dem Begge". Andragendet blev ikke taget tilfølg af Politidirektoren, men Citanten har under Paa-heraabelse af, at de anførte Udtalelser ere fornærmelige for ham, anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet disse Udtalelser mortificerede og Indstævnte anset med Bøde efter Straffelovens § 216 eller dog dens § 217 samt tilpligtet at erstatte Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har anført, at han, der ifølge sin personlige Kundskab om Sammenhængen med den ommeldte Vexel véd, at den af Citanten heraf givne Fremstilling er urigtig, har god Grund til at formode, at den af Citanten er fremsat mala fide, og at han følgelig har havt fuld Føje til at henvende sig til Politiet som rette Vedkommende for at begjære Sagen undersøgt. Indstævnte har imidlertid ikke fort noget Bevis for, at hin af Citanten givne Fremstilling er urigtig, endsige at den er fremsat af Citanten med Bevidsthed om dens Urigtighed, eller at Sagens Resultat er hidført ved Svig fra Citantens Side, og disse i Andragendet indeholdte for Citanten navnlig i dennes Egenskab af Sagfører højst fornærmelige Sigtelser ville følgelig være at mortificere. Derimod findes Indstævnte. da det ikke efter det Foreliggende tør statueres, at han ved sit fornævnte Andragende har misbrugt den ham tilkommende Adgang til at paakalde Politiets Assistance, ikke at have paadraget sig noget Strafansvar. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovortrædelse under Sagen.

Onsdagen den 7 April.

Nr. 7. Grosserer Rager som Mandatarius for Marchand frøres i Dunkerque (Hindenburg)

contra

Firmaet Chr. T. Lund & Co. ved dets eneste Indehaver
Grosserer C. T. Lund (Overretssagfører Winther),

betr. Misligholdelse af en Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 September 1884: Den paastævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaar et Beløb af Kr. 1768, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men bør iøvrigt være ophævet, og bør Hovedcitanterne, Grossererfirmaet d'Hrr. Chr. T. Lund & Co., være berettigede til efter Forløbet af 3 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse for det nævnte Beløb af Kr. 1768 med Renter deraf fra den 4 Januar 1884, indtil Betaling sker, at gjøre Exekution i det arresterede Gods eller nu i de for dette Gods substituerede 6000 Frcs. I Kontrasagen bør Hovedcitanterne for Tiltale af Kontracitanterne d'Hrr. Marchand frøres i Dunkerque fri at være. Arrestforretningens og Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Kontracitanterne have paastaaet den Del af Sagen, der angaar Udredelse af Erstatning til Marchand frøres i Dunkerque, afvist fra Højesteret som liggende udenfor den alene af Hovedcitanten udtagne Stævning, vil denne Paastand ikke kunne gives Medhold, da Stævningen, som den er udtagen, maa betragtes som omfattende Sagen i sin Helhed.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret

ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitan-
ten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 22 December 1883 ved Kongens Foged her i Staden fore-
tagen Arrestforretning lode Hovedcitanterne i nærværende Sag,
Grossererfirmaet d'Hrr. Chr. T. Lund & Co., i Henhold til Pl.
30 November 1821 foretage Arrest i et hertil med Skibet
„Sophie“ ankommet og paa Larsens Plads oplagt Parti Raps-
kager, med hvilket Grosserer Rager sad inde for d'Hrr. Marchand
frères i Dunkerque til Sikkerhed for en Citanterne hos sidst-
nævnte Firma formentlig tilkommende Erstatning af 3833 Kr.
for Misligholdelse af en Handel om et Parti Rapskager og Jord-
nodoliekager og Arrestforretningens Omkostninger eller ialt for
3875 Kr. 86 Øre. Efter Hovedstævning af 4 Januar d. A.
mod Grosserer Rager som Mandatar for d'Hrr. Marchand frères
i Dunkerque have Hovedcitanterne principaliter paastaet Arre-
sten stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig kjendte beret-
tigede til for de nævnte 3875 Kr. 86 Øre med Renter 5 pCt.
p. a. af 3833 Kr. fra Forligsklagens Dato den 4 Januar d. A.,
indtil Betaling sker, og skadesløse Sagsomkostninger at søge
Dækning ved Eksekution i det arresterede Gods, i hvilken Hen-
seende bemærkes, at der under 6 Januar d. A. for det arreste-
rede Vareparti er substitueret som Sikkerhed 6000 Frcs. i Penge.
Hertil have Hovedcitanterne føjet flere subsidiære Paastande.
Medens Indstævnte Rager og d'Hrr. P. Marchand frères, der
ogsaa have ladet møde i Sagen, i Hovedsagen have paastaet
Arresten hævet som ulovlig og sig frifunden for Hovedcitan-
ternes Tiltale, have bemeldte P. Marchand frères efter anlagt
Kontrasøgemaal paastaet Hovedcitanterne tilpligtede i Erstatning
for det dem ved Arresten paaførte Tab samt for Tort og Kredit-
spilde at betale dem et Beløb af 5000 Kr. eller subsidiært saa
meget som muligt ifølge Rettens Skjon med Renter 5 pCt. p. a.
fra Kontraklagens Dato den 13 Februar d. A., indtil Betaling
sker, hvorhos de have paastaet sig hos Hovedcitanterne tillagt
saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger. I Kontra-
sagen have Hovedcitanterne paastaet Frifindelse med Tillæg af
Sagsomkostninger. Efter at der i Tiden fra 20 Oktober til 9
November f. A. var uden Resultat bleven ført Forhandlinger
dels ved Breve, dels ved Telegrammer mellem Hovedcitanterne
og d'Hrr. Marchand frères angaaende Salg til Hovedcitanterne af
Partier af Rapskager af Odessa Fro, hvorved oftere var blevet
refereret til Prover, som Marchand frères forhonværende Agent,

Indstævnte Rager, havde ihænde, anmodede Hovedcitanterne i Breve af 11 og 12 November Marchand frères om et Parti Odessa Kager paa 100 Tons eller dog 50/60 Tons og udviklede i Brev af 14 s. M., at de ønskede at forhandle direkte med Marchand frères, hvilke sidste i Brev af 15 November underrettede Hovedcitanterne om, at der var givet Hr. Rager i Hænde alt, hvad de havde af Odessa Kager. og den 17 November til Svar paa Hovedcitanternes Brev af 14 s. M. tilskrev Hovedcitanterne, at Rager sikkert nu havde tilbudt dem en Ladning Odessa Rapskager, Afskibning Begyndelsen af December, til Frcs. 167 pr. 1000 Kilogr. f. o. b. Dunkerque. Den 20 November tilskrev Marchand frères imidlertid paany Hovedcitanterne og under Henvisning til deres Brev af 17 s. M. erklærede de sig villige til at træde i direkte Forbindelse med Hovedcitanterne og tilbode disse en Ladning Odessa Rapskager paa 125 à 150 Tons at komplettere om nødvendigt af Hensyn til Skibets Tonnage med Jordnodoliekager til Frcs. 156 pr. 1000 Kilogr. f. o. b. Dunkerque, hvorhos de tilføjede, at Prisen var at forstås f. o. b., og tilbode det eller de Skibe, de havde ved Haanden. Da Indstævnte Rager derpaa den 22 November paa Børsen havde forevist for Hovedcitanterne en Marginalpaategning paa et af ham fra Marchand frères modtaget Brev af 17 s. M., hvilken Paategning i Oversættelse lyder saaledes: „Oliekagerne af Odessa Frø, lille Format, som vi afskibe og ville afskibe, ere fortrinlige, Kjoberne ville blive meget tilfredse med dem; man kunde antage dem for indenlandske“, telegraferede Hovedcitanterne den 22 November til Marchand frères: „Vi antage Betingelser Brev 20de, ville tage 100/120 rent Odessa Rapsfrø (Kager) 174, 25 Jordnodolie (Kager) 165, Omkostninger og Fragt dansk Havn Frederikshavn Ordre prompt Expedition, telegrafer Antagelse“, og herpaa svarede Marchand frères ved Telegram af s. D.: „Depeche modtaget, antage, søge Sejlskib“, hvorhos Hovedcitanterne endnu samme Dag telegraferede til Marchand frères: „Send Prøve“. Medens Marchand frères den 22 November tilskrev Hovedcitanterne et Brev, i hvilket de gjentog de tvende førstnævnte Telegrammer og erklærede, at de antog Hovedcitanternes Tilbud af Frcs. 174 pr. 1000 Kilogr. for ^{100/120} Tons Odessa Rapsfrøkager, lille Format, overensstemmende med de Prover, som Hr. Rager har forelagt Dem, og 25 Tons Jordnodoliekager Frcs. 165 pr. 1000 Kilogr., alt Omkostninger og Fragt til en god dansk Havn, kontant Betaling imod Dokumenter gennem Pariser Bankier; Afsendelse saa snart vi kunne finde et passende Skib“, sendte Hovedcitanterne ved Brev af 23 November Udkast til Kontrakt til Marchand frères, hvilken de begjærede tilbagesendt med Underskrift og bemærkede bl. a. i Brevet: „Det er en Selvfølge, at disse Odessa Kager ere de, om hvilke Hr. Rager havde talt til os, som De sagde at være

af en saa smuk Kvalitet, at man vilde kunne sælge dem som indenlandske Kager, og at de ere gjorte af Odessa Frø uden Blanding“. Med Brev af 26 November tilbagesendte Marchand frères Kontraktudkastet forsynet med deres Underskrift, idet de dog til Udkastets Bekræftelse af, at der var solgt 100 - 125 Tons Rapsfrøkager ren Odessa, lille Format, havde føjet Ordene: „stemmende med Proven“, og i Henseende til den stipulerede Expedition havde overstreget Ordene „hurtigst 3: inden Forløbet af 3 Uger ved Sejlskib af første Klasse“, og i deres Sted indført „saa snart vi kunne fragte et passende Sejlskib“, hvorhos de i Brevet bemærkede, at Ordene „overensstemmende med Proven“ skulde betyde: „overensstemmende med den Prøve, som Hr. Rager har tilstillet Dem, og med den Kage, som vi have tilstillet dem som Postkoli den 23 ds“, og at den anden Forandring var sket, fordi de ikke havde noget Skib for Haanden. I Brev af 28 November vægrede Hovedcitanterne sig ved at antage Kontrakten med de gjorte Rettelser, hvilke Marchand frères derimod i Brev af 30 November fastholdt, idet de derhos begjærede meddelt, om Hovedcitanterne havde modtaget de dem den 23 s. M. tilstillede Prøver, og om disse vare tilfredsstillende med Hensyn til Størrelsen. Den 2 December svarede Hovedcitanterne, at de Intet kunde forandre i Kontrakten og ikke kunde gaa ind paa at have kjøbt efter Prøve, da de ikke havde modtaget nogen saadan, og idet de bemærkede, at de ikke havde modtaget den Prøve, som Marchand frères havde underrettet dem om at have sendt — hvilken Prøve de dog under Sagen have erkjendt at være kommen til dem allerede den 29 November — begjærede de sig snarest mulig tilsendt en anden Prøve, men i Svarskrivelse af 4 s. M. hævdede Marchand frères, at Hovedcitanterne havde kjøbt efter Prøve, i hvilken Henseende de henviste til den tidligere Korrespondance og Telegramvexling, i hvilken Hovedcitanterne gjentagne Gange havde anmodet om Tilbud af Odessa-Kager conform med Prøver, som Hr. Rager havde i Hænde, og til at de havde draget dette til Minde ved Bekræftelse af Handelen den 22 November.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Mai 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 8.

Onsdagen den 7 April.

Nr. 7. Grosserer Rager som Mandatarius for Marchand frères
i Dunkerque (Hindenburg)

contra

Firmaet Chr. T. Lund & Co. ved dets eneste Indehaver Grosserer
C. T. Lund (Overretssagfører Winther).

Endvidere sendte de Hovedcitanterne ny Provo. Idet Hovedcitanterne og Marchand frères i den paafølgende Korrespondance hver især fastholdt sit Standpunkt i den omhandlede Uenighed, skrev Hovedcitanterne i Brev af 7 December, at de havde solgt Ladningen til d'Hrr. Joh. Kjær & Søn i Aalborg, og at de kun ønskede at tage deres Sikkerhedsforanstaltninger for Tilfælde af Vanskeligheder fra deres Kjøberes Side, hvad de mente at kunne hænde, dersom Kjøberne erfarede en mellem Marchand frères og d'Hrr. Colding & Co. angaaende en Ladning Rapskager opstaaet Difference, og de foreslog Marchand frères at disponere over hele Kjøbesummen for Jordnøliøkagerne og at lade et Spille- rum aabent af 12 Francs pr. Fød af Odessa Kagerne, der skulde betales, saa snart Skibet var kommet og Varerne af Hovedcitanternes Kjøbere vare befundne tilfredsstillende. De bemærkede derhos, at Marchand frères Prøve nu var kommen dem i Hænde, og at de vilde lade den undersøge den næste Dag, og den 8 December skrev de, uden at omtale Proven, at de utaalmodig ventede telegrafisk Meddelelse om Befragtningen. Efter at Marchand frères derpaa i Telegram af 10 December havde meddelt, at de fastholdt deres Betingelser og opfordrede Hovedcitanterne til at forevise Proven for deres Kjøber og telegrafere Akcept, og efterat Hovedcitanterne i Brev af samme Dato havde meddelt,

at de efter det udtalte Ønske vilde sende Proven til deres Kjøber, telegraferede Hovedcitanterne den 11 December til Marchand frères, at deres Kjøbere efter Modtagelsen af Prøver havde telegraferet til dem om at fremskynde Afsendelsen, da Kjøberne ellers vilde reklamere for forsinket Levering, hvorhos Hovedcitanterne udtalte, at de vare næsten visse paa at undgaa Reklamation angaaende Kvaliteten, og i Brev af s. D. opfordrede Hovedcitanterne paany til at fremskynde Afsendelsen, idet de bemærkede, at deres Kjøber intet sagde om Kvaliteten, og at de deraf sluttede, at de ikke vilde faa Vanskeligheder angaaende dette Punkt, medens Marchand frères i Brev af s. D. yttrede, at der, da Hovedcitanternes Kjøber havde antaget Proven, ikke var nogen Grund til at tage det mindste Forbehold med Hensyn til Provens Overensstemmelse og Betalingen. I Brev af 13 December meddelte Hovedcitanterne, at deres Kjøber gjennem Notarius havde tilstillet dem en Opfordring for at reklamere Leveringen under Forbehold af hans Ret til Erstatning for forsinket Expedition, og Hovedcitanterne toge lige Forbehold overfor Marchand frères, der i Brev af samme Dag protesterede imod forandrede Betalingsvilkkaar og bemærkede, at de ikke vilde fragte Skib, før der var opnaaet Enighed om Vilkkaarene, og paa sidstnævnte Brev svarede Hovedcitanterne den 15 December ved at bemærke, at de erkjendte Kontrakten i alle Punkter, naar Marchand frères ikkun erkjendte at have solgt Rapskager af rent Odessa Frø, og ved at foreslaa en Ordning og at tilbyde at betale hele Kjøbesummen kontant, naar Marchand frères vilde garantere dem overfor enhver Indsigelse, som deres Kjøber maatte fremkomme med, hvad Kvaliteten angaar, medens Marchand frères i Brev af 15 December til Svar paa Hovedcitanternes Brev af 13 s. M. bemærkede, at de ikke kunde godkjende Hovedcitanternes Forbehold med Hensyn til Forsinkelse, og at Handelen først kunde virkelig afsluttes, naar der var fuldkommen Overensstemmelse mellem Parterne, men at en saadan Overensstemmelse ikke existerede, eftersom der var Differens angaaende de 3 Spørgsmaal: Provens Konformitet, Afsendelsestiden og Betalingsmaaden, hvorhos de tilføjede, at de ikke vilde fragte nogen Sejler forinden Antagelsen af samtlige Betingelser for deres Bekræftelse af Handelen. Efter at Marchand frères endelig i Brev af 17 December havde besvaret Hovedcitanternes Brev af 15 s. M. derhen, at Hovedcitanternes Kjøber var en dem aldeles uvedkommende Person, at de ikke kunde pantage sig en Garanti ligeoverfor ham, og at de vare villige til at levere prøvemæssige Varer, men at de ikke kunde være pligtige til mere, erklærede Hovedcitanterne i Brev af 22 December Handelen for misligholdt fra Marchand frères Side og krævede Skadeserstatning. Efter det Anførte, og idet Hovedcitanterne derhos have produceret en Attest fra V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium af 20 December f. A., ifølge hvilken

en Prøve Rapskager, der skal være den, der af Marchand frères er bleven tilstillet Hovedcitanterne, ved mikroskopisk Undersøgelse er funden i Hovedmassen at bestaa af indisk Raps, formene Hovedcitanterne, at Marchand frères have gjort sig skyldige i Misligholdelse af den dem ved Telegrammerne af 22 November f. A. indgaaede Handel, og at de derfor maa være pligtige til at yde Erstatning for det Hovedcitanterne ved Misligholdelsen forvoldte Tab, hvilken Erstatningsfordring de have opgjort saaledes:

Kjøbt:

110 Tons Rapskager à Fr. 174	Fr. 19,140. „
25 — Archides à Fr. 165	— 4,125. „
	<hr/>
	Fr. 23,265. „
Assurance paa Fr. 24,000 à 2 pCt.	— 480. „
	<hr/>
	Fr. 23,745. „
	<hr/>
	Kr. 17,132.00

Dagsværdi her paa Pladsen den 18 December 1883:

110 Tons Rapskager à Kr. 7,25	Kr. 15,950.00
25 — Jordnødkager à Kr. 6,60	3,300.00
	<hr/>
	Kr. 19,250.00
Fragt til Aalborg à 30 Øre pr. 100 Pd. Kr. 810.00	
Ombordbringning fra Pakhus til Skib — 270.00	
Assurance Kr. 20,000 à 1 $\frac{1}{4}$ pCt.	— 250.00
Kommission & Kourtage 2 pCt.	— 385.00
	<hr/>
	— 1,715.00
	<hr/>
	Kr. 20,965.00
	<hr/>
	÷ — 17,132.00
	<hr/>
	Kr. 3,833.00

der er den Hovedstol, for hvilken Arrest er effektueret. Til Støtte for sin Paastand i Hovedsagen have Kontracitanterne først anført, at de formentlig med god Grund have antaget, at den Handel, som Hovedcitanterne ved deres Telegram af 22 November f. A. tilsigtede at slutte, var en Handel efter Prove, hvorfor deres Akcepttelegram af s. D. kun kunde anses at gaa ud derpaa, og at der, saafremt der har været Uenighed mellem Parterne i saa Henseende, ikke kan anses indgaaet nogen Handel imellem dem. Det er i den Anledning af Indstævnte bemærket, at Telegrammerne af 22 November f. A. maatte suppleres ved og forstaas overensstemmende med den tidligere mellem Parterne førte Korrespondance. I denne havde der imidlertid gjentagne Gange været Tale om, at Hovedcitanterne vilde købe efter Prøver, af hvilke Indstævnte Rager var i Besiddelse, og endnu den 15 November havde Marchand frères i deres Brev henvist Hovedcitanterne til Rager med Hensyn til Prøver, og Marchand

frères maatte derfor antage det som Meningen af Hovedcitanternes Telegram, at de vilde kjobe efter de hos Indstævnte Rager værende Prøver, saa meget mere som det ikke kunde være af Interesse for Hovedcitanterne at komme i direkte Forbindelse med Marchand frères, saaledes som de i deres Brev af 13 November havde udtalt Ønske om, uden tillige at blive bekendt med Beskaffenheden af deres Prøver, og Marchand frères ikke kunde have nogen Formodning om, at Hovedcitanterne ønskede at afslutte Handel i Henhold til Marchand frères Brev af 17 November til Hr. Rager, der ikke var bestemt at komme til Hovedcitanternes Kundskab. Derhos formenes det at være stemmende med Handelsbrug, at der, naar Handel afsluttes ved Telegram, af Parterne vexles Breve, i hvilke Handelen stadfæstes og nærmere bestemmes, og at Telegrammerne og Brevene da maa anses for en samlet Akt. Medens nu Marchand frères i deres Brev af 22 November bl. a. bemærkede, at Odessa-Rapsfrøkagerne solgtes overensstemmende med de Prøver, som Rager havde forevist Hovedcitanterne, og at Afsendelsen skulde ske, saasnart Marchand frères kunde finde et passende Skib, anførte Hovedcitanterne i deres Brev af 23 November, at det var en Selvfølge, at Odessa-Kagerne vare de, om hvilke Hr. Rager havde talt til dem osv. Kontracitanterne formene derfor, at der har været en saadan Uoverensstemmelse imellem, hvad hver af Parterne har ment, at ingen Handel kan anses at være indgaaet, og at dersom en Handel maa anses indgaaet, denne ialtfuld har været en Handel efter Prøve. Ileri kan der dog ikke gives Kontracitanterne Medhold. Den Omstændighed, at der i tidligere frugtesløse Forhandlinger mellem Parterne angaaende Indgaaelse af Handelen om Odessa-Rapskager, har været henvist til Prøver, der vare i Indstævnte Ragers Besiddelse, og at Marchand frères i Brev af 15 November havde underrettet Hovedcitanterne om, at der var i Ragers Hænder alt, hvad de havde af Odessa-Rapskager, findes nemlig ikke at kunne berettigede Kontracitanterne til at antage, at Hovedcitanternes Telegram af 22 November, der ikke omtaler Prøver, skulde angaa Handel efter disse Prøver, saa meget mindre som Marchand frères hverken i deres Brev af 20 November, i hvilket de indvilligede i at træde i direkte Forretningsforbindelse med Hovedcitanterne og gjorde disse Tilbud om Odessa-Rapskager eller i deres Brev af 17 November, til hvilket de i Brevet af 20 s. M. henviser, omtaler, at Tilbudet sker efter Prøve, hvorved ogsaa bemærkes, at Indstævnte Rager vel har forklaret, at han antager, at han endnu den 22 November var i Besiddelse af en Prøve af det Parti Odessa-Rapskager, der i et Brev af 27 Oktober s. A. omtales at være solgt til en Anden, men at det er in confesso, at ingen Prøve af Rager er bleven forevist for Hovedcitanterne i den nærmeste Tid før den 22 November og ej heller, da han den nævnte Dag foreviste for Hoved-

citanterne Paategningen paa Brevet fra Marchand frères, og at Rager da ikke var i Besiddelse af Prove af de Rapskager, der omhandlede i denne Paategning. At en endelig Handel er bleven indgaaet imellem Parterne ved de den 22 November vekslede Telegrammer overensstemmende med disses Indhold, finder Retten ikke at kunne være tvivlsomt, og ligesom Hovedcitanterne ikke ved i deres Brev af 23 November at anføre, at det var en Selvfolge, at Odessa-Kagerne vare dem, om hvilke Hr. Rager havde talt til dem, og om hvilke Marchand frères havde skrevet, som af Hovedcitanterne anført, kunde forpligte Marchand frères til at levere af disse Kager, hvorom iøvrigt ej heller indeholdes Noget i det af dem med Brevet sendte Kontraktudkast, saaledes kunde Marchand frères, der ved deres Svartelegram pure havde akcepteret Hovedcitanternes Ordre, ikke være berettigede til ved deres Brev af 22 November at forandre Handelen til at være en Handel efter Prove eller til at forandre den betingede og af dem akcepterede „prompto Expedition“, der, efter hvad der er oplyst, maa antages ogsaa i Frankrig at forpligte til Afskibning senest inden 3 Uger, til at være Afsendelse, saasnart de kunde finde et passende Skib, og ved disse fra Telegrammerne afvigende Stipulationer kunde den indgaaede Handel ikke blive forandret, naar Medkontrahenten ikke gik ind paa dem. Kontracitanterne have imidlertid endvidere villet gjøre gjældende, at Hovedcitanterne ved ikke i betimelig Tid at gjøre Indsigelse imod Kvaliteten af den dem efter deres Begjæring tilstillede Partiprove, havde mistet Ret til at gjøre Indsigelse mod Kvaliteten af det dem solgte Parti, naar kun dette svarede til Proven, og at de havde saa meget mindre Grund til at forlange mere, som deres Kjøbere, for hvem Proven havde været forevist, ikke havde gjort Indsigelse mod dens Kvalitet. Om det nu end maatte paaligge Hovedcitanterne, naar de fandt noget at erindre med Hensyn til Kvaliteten af den dem tilstillede Partiprove, uopholdelig efter Udlobet af saadan Frist, der efter almindelig Forretningssgang maatte kræves til Provens Undersøgelse, at reklamere til Marchand frères i den Anledning, og Følgen af, at saadan Reklamation undlodes, maatte være, at de maatte anses at have akcepteret Proven som kontraktmæssig, og at de i Almindelighed vilde være afskaarne fra ved Partiets Levering at gjøre Kvalitetsindsigelse gjældende, naar det kun svarede til Proven, kunde denne Hovedcitanternes Forpligtelse til Reklamation med Hensyn til Proven ikke strække sig videre end til saadanne Mangler, der maatte fremgaa af en almindelig forretningsmæssig Undersøgelse, saaledes som de som sagkyndige Handlende maatte anses istand til at anstille det. Det kunde da navnlig ikke paaligge Hovedcitanterne at foranstalte Proven underkastet Skjøn af særlig Sagkyndige eller en særlig teknisk eller videnskabelig Undersøgelse, hvorfor de ejheller ved at undlade Reklamation med

Hensyn til Kvalitetsmangler ved Prøven, der kun ved saadan Undersøgelse kunde udfindes, og som ikke vare komne til deres Kundskab, kunde miste Ret til ved Partiets Levering eller endog efter denne at gjøre Indsigelse med Hensyn til saadanne Mangler og eventuelt at gjøre Ansvar gjældende imod Sælgerne. Efter det i Sagen foreliggende maa det imidlertid antages, at det ialtfald kun ved en teknisk eller videnskabelig Undersøgelse kunde udfindes, om Proven var af ren Odessa-Frø eller om den navnlig indeholdt indisk Rapsfrø, hvad der, efter hvad der er in confesso, maatte give Rapskagerne en væsentlig ringere Værdi, og at saadan Undersøgelse skulde have været foranstaltet før den 17 December er ond ikke asseroret. Ved at undlade at reklamere i Henseende til Provons Kvalitet, kunde Hovedcitanterne derfor ikke anses at have givet Afkald paa at fordrø, at Rapskagerne overensstemmende med Telegrammerne af 22 November bestode af rent Odessa-Frø, og Marchand frères maatte være uberettigede til at fordrø, at Partiet i det hele betragtedes som solgt efter den Citanterne tilsendte Prøve, og til at vægre sig ved at overtage Garanti for, at Partiet bestod af Rapskager af rent Odessa-Frø, hvorfor ogsaa Marchand frères Vægning ved at effektuere Handelen, førend Hovedcitanterne vare gaaede ind derpaa, maatte anses for ubeføjet. Efter det Anførte kunde Marchand frères Fordring paa at levere efter Proven uden Garanti for, at Partiet var af rent Odessa-Frø ej heller blive berettiget derved, at Hovedcitanternes Kjøbere ikke havde gjort Indsigelse mod Kvaliteten af Proven, ligesom det maa være irrelevant, selv om det ikke maatte kunne anses bevist, at den Hovedcitanterne tilstillede Partiprøve i Hovedmassen bestaar af indisk Raps. Naar Kontracitanterne endelig have anført, at Hovedcitanterne have gjort sig skyldige i Brud paa den indgaaede Handel ved i deres Brev af 7 December at forlange at lade et Spillerum aabent af 12 Frcs. pr. Ton for Odessa-Kagerne, indtil Skibet var kommen og Varerne vare befundne tilfredsstillende af deres Kjøbere, og ved i Brev af 15. s. M. at forlange, at Marchand frères skulde garantere dem over for enhver Indsigelse, som deres Kjøbere maatte fremkomme med, hvad Kvaliteten angaar, kan der ikke gives Kontracitanterne Medhold deri, da de omhandlede Passus i Hovedcitanternes Breve ikke fremtræde som Forlangender, men som Forslag til Udjævning af den tilstedeværende Uenighed. Da Kontracitanterne saaledes maa anses at have gjort sig skyldige i Misligholdelse af den indgaaede Handel ved at undlade betimelig at levere Partiet, ville de være pligtige at erstatte Hovedcitanterne det disse ved Misligholdelsen tilføjede Tab. Dette Tab have Hovedcitanterne, som foran anført, opgjort efter Prisdifferencen her paa Pladsen den 18 December f. A. med Tillæg af Fragt herfra til Aalborg, Ombordbringning, Assurance samt Kommission og Kurtage.

Kontracitanterne have nu vel villet gjøre gjældende, at det er som Kommissionærer for Kjær & Son, at Hovedcitanterne have sluttet Handelen med dem, og at Hovedcitanterne derfor ved Handelens Misligholdelse ikke kunde have lidt andet Tab end den dem tilkommende Provision, men til dette, der er modsagt af Hovedcitanterne og ikke bestyrkes ved det i Sagen foreliggende, kan der ikke tages Hensyn. Til Beregning af Prisdifferencen for Rapskagernes Vedkommende er imidlertid af Hovedcitanterne lagt til Grund Prisen her paa Pladsen den 18 December f. A. for fransk Rapskager, pressede af fransk eller tysk Rapsfrø, for hvilke Prisen er opgivet til 7 Kr. 30 Øre à 7 Kr. 25 Øre pr. 100 Pd. at modtage paa Pakhus, og naar Hovedcitanterne formene, at Kontracitanterne ikke betimelig under Skriftvexlingen have gjort Indsigelse mod denne Beregning, findes der ikke at kunne gives dem Medhold deri. Vel er det ikke af Kontracitanterne modsagt, at der i Aalborg, hvortil Partiet var solgt, og hvor det af Kontracitanterne skulde leveres, ikke kunde indkjøbes et Parti Rapskager af den omhandlede Størrelse, og ejheller er det modsagt, at der den 18 December f. A. her paa Pladsen ikke kunde faas Rapskager, pressede af Odessa Frø, men disse Omstændigheder skjønnes dog ikke at kunne berettigede Hovedcitanterne til at fordrø den dem tilkommende Erstatning beregnet efter Prisen her paa Pladsen paa franske Rapskager, pressede af nordfransk eller tysk Frø, der er en værdifuldere Vare end den omkontraherede, og derhos med Tillæg af Omkostninger ved Forsendelse herfra til Aalborg. Til at fordrø Erstatning beregnet som anført vilde Hovedcitanterne ialtfald kun kunne blive berettigede, naar det oplyses, at de for at fyldestgjøre deres Forpligtelse overfor deres Kjøber havde sendt herfra til Kjøberne i Aalborg et tilsvarende Parti af den ommeldte værdifuldere Vare, eller at de, fordi de ikke havde kunnet levere de hos Kontracitanterne kjøbte Varer, havde maattet tilsvare deres Kjøbere Erstatning efter saadan Beregning, men at saadant har fundet Sted, kan ikke anses oplyst. Medens der derfor til Bestemmelse af Prisdifferencen ikke kan lægges til Grund Prisen for en værdifuldere Vare end den omkontraherede, kan efter Rettens Formening Prisdifferencen ejheller være at bestemme ved til Prisen her paa Pladsen at lægge Forsendelsesomkostningerne herfra til Aalborg, eftersom sidstnævnte By, om end et Parti som det omspurgte kan antages ikke at have kunnet indkjøbes der, dog er en Plads for direkte Import af Rapskager, og med en Markedspris for disse, der ejheller i nogen væsentlig Grad er forskjellig fra Markedsprisen i København, og Prisdifferencen findes derfor at burde bestemmes efter Markedsprisen for Rapskager i Aalborg paa den paagjældende Tid. Bortset fra, at der ialtfald ikke kunde tilkomme Hovedcitanterne Kommission og Kurtage, vil deres principale Paastand derfor ikke kunne

tages til Følge, og det samme maa gjælde om deres subsidiære Paastande, forsaavidt disse helt eller tildels ere byggede paa samme Beregningsmaade. Ej heller kan der, som af Hovedcitanterne subsidiært paastaaet, tilkjendes dem en Erstatning af 3000 Kr., da det imod Kontracitanternes Benægtelse ikke kan anses bevist, at de paa Grund af manglende Levering af det Kontracitanterne afkjøbte Parti Rapskager have ydet eller dog have været pligtige til at yde deres Kjobere saadan Erstatning. Efter Rettens Formening har i Aalborg den 18 December f. A. Værdien af Dunkerque Rapskager, der vare pressede af rent Odessa Frø, ikke oversteget 7 Kr. pr. 100 Pd., hvorefter Værdien af de omkontraherede 110 Tons Rapskager har udgjort højst 15,400 Kr., medens Værdien af Jordnødoljekagerne i Aalborg bemeldte Dag maa anses ligeledes ikke at have oversteget 7 Kr. pr. 100 Pd., saaledes at de 25 Tons Jordnødoljekager kunne ansættes til 3500 Kr., og hele den omkontraherede Ladning findes saaledes at kunne ansættes til en Værdi af 18,900 Kr., der bliver det Beløb, efter hvilket Differencen vil være at beregne med Fradrag af de 17,132 Kr., hvortil Ladningen af Hovedcitanterne er opgjort at staa dem, og det Beløb, som Kontracitanterne ville blive pligtige at tilsvare Hovedcitanterne, udgjør altsaa 1768 Kr. med Renter deraf som paastaaet. For dette Beløb vil Arresten derfor være at stadfæste, medens den iøvrigt vil være at ophæve, hvorhos Hovedcitanterne ville være at kjende berettigede til for bemeldte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra den 4 Januar d. A. indtil Betaling sker at søge Dækning ved Exekution, saavidt fornødent gjøres, i det arreterede Gods eller nu for de i dette substituerede 6000 Frs. I Kontrasagen ville Hovedcitanterne være at frifinde. Arrestforretningens og saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 2. Kjøbmand Carl Christensen (Levinsen)

contra

Jens Aabo (Ingen).

Højesterets Dom.

Foruden at der mangler Bevidnelse af de Mænds Kompetence som Stævningmænd, der have forkyndt den i nær-

værende Sag udtagne Højesteretsstævning for Indstævnte, findes denne Stævning, ved hvilken Landsoverrettens Dom af 3 August f. A. er indanket enten til Ufetterretteligkjendelse eller til Underkjendelse, Tilsidesættelse og Forandring, ikke at være forkyndt for Underdommeren, hvorfor den i Henhold til Lovens 1—2—3 jevnført med Forordningen af 16 Januar 1828 § 18 vil være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Fredagen den 9 April

Nr. 20. Skuespiller Sophus Neumann (Hindenburg)

contra

Theaterdirektor Th. Andersen (Shaw).

betr. Overtrædelse af et ved Fogden nedlagt Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1885: Indklagede, Skuespiller Sophus Neumann, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Klageren, Theaterdirektor Th. Andersen, Sagens Omkostninger med 8 Kr. 71 Øre. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af Hovedcitanten for Højesteret rejste Spørgsmaal om det i den indankede Dom ommeldte Forbuds Retmæssighed ligger udenfor nærværende Sag, vil Dommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes efter de foreliggende Omstændigheder at burde nedsættes til 100 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedcitanten have at tilsvare Kontracitanten med 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande, dog at Baden bestemmes til 100 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Efter Begjæring af Klageren under nærværende Sag, Theaterdirektør Th. Andersen, blev der den 22 August d. A. af Kongens Foged nedlagt Forbud mod, at Indklagede, Skuespiller Sophus Neumann, optraadte paa Casinos Theater heri Staden, saalænge hans Kontrakt med Klageren vedvarede, nemlig til Udgangen af indeværende Theatersæson den 31 Mai næste Aar, og til dette Forbuds Justification har Klageren derefter anlagt Sag ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret heri Staden. I Henhold til Klage af 24 August d. A. og Kontinuationsklage af 31 s. M. har Klageren nu under nærværende Sag paastaaet Indklagede idømt Bøde efter Frd. 6 April 1842 for, trods Forbudet, at være optraadt 6 Gange i August d. A. paa Casino, samt paalagt at betale yderligere Bøder for eventuelle senere Overtrædelser, medens Indklagede har paastaaet sig frifunden. Begge Parter have derhos paastaaet sig Sagens Omkostninger tillagte hos Modparten. Medens der nu ikke vil kunne tages Hensyn til Klagerens Paastand, forsaavidt den angaar Overtrædelser af Forbudet, der ligge senere end de ommeldte Klager, vil Indklagede derimod, da det under Sagen er uomtvistet, at han ved de ovennævnte Lejligheder i August d. A. har overtraadt Forbudet, og da der ikke kan gives Indklagede Medhold i, at Sagen skulde være for tidlig anlagt, fordi den er paaklaget, forinden Justifikationssagen er paadømt, for de af ham ved bemeldte Lejligheder begaaede Overtrædelser af Forbudet være at anse efter Frd. 6 April 1842 § 9 jfr. § 8 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, efter Omstændighederne af 200 Kr., hvorhos han vil have at betale Klageren Sagens Omkostninger med 8 Kr. 71 Øre.

Mandagen den 12 April.

Nr. 141. Skuespiller **Sophus Neumann** (Hindenburg)

contra

Theaterdirektør **Th. Andersen** (Shaw),

betr. Overtrædelse af et ved Fogden nedlagt Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1886:
Indklagede, Skuespiller Sophus Neumann, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 500 Kr. og betale Klageren, Theaterdirektør Th. Andersen, Sagens Omkostninger med 8 Kr. 05 Øre. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December f. A. ved Højesterets Dom af 9 d. M. er stadfæstet saaledes, at Bøden er nedsat til 100 Kroner, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde nedsættes til 200 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedcitanten have at betale til Kontracitanten med 80 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved nærværende Rets Dom af 29 December f. A., blev Indklagede, Skuespiller Sophus Neumann, under en imod ham af Klageren, Theaterdirektør Th. Andersen, anlagt Sag, anset efter Frd. 6 April 1842 § 9 jfr. § 8 med en Københavns Kommunes Kasse tilfældende Bøde af 200 Kr., for trods et den 22 August s. A. af Kongens Foged nedlagt Forbud imod, at Indklagede optraadte

paa Casinos Theater her i Staden, saa længe hans Kontrakt med Klageren vedvarede, nemlig til Udgangen af indeværende Theateræson, den 31 Mai d. A., til hvilket Forbuds Justifikation Klageren havde anlagt Sag ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten hersteds, at være optraadt 6 Gange i August f. A. paa nævnte Theater. Under nærværende Sag paastaar Klageren i Henhold til Klage af 9 Januar d. A. og Kontinuationsklage af 22 s. M. Indklagede paany anset med en Bøde i Henhold til den anførte Lovbestemmelse, fordi han atter har overtraadt Forbudet ved senere end den sidste af de ovennævnte 6 Gange at være optraadt paa Casinos Theater ialt 100 Gange, hvoraf de 17 Gange, efterat Dommen i den tidligere Sag var bleven ham forkyndt, samt sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Indklagede, og da denne, efter at Sagen den 5 Februar d. A. ifølge hans Begjæring var bleven udsat til den 12 s. M., udeblev, da Sagen foretoges sidstnævnte Dag, uden at have fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, vil der i Medfør af Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at give Dom efter Klagerens ovenanførte med Klagen stemmende Paastand, saaledes at Bøden, der vil være at tillægge Kjobenhavns Kommunes Kasse, bestemmes til 500 Kr. og Sagens Omkostninger til 8 Kr. 5 Øre.

Nr 135.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peter Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Leire Herreds Extrarots Dom af 14 Januar 1886: Arrestanten Jens Peter Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor, Prokurator Jacobsen og Defensor, Prokurator Hude, med 12 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Februar 1886: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Nissen, betaler Arrestanten Jens Peter Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Assmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Larsen for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og er ved egen, af det iøvrigt Oplyste, bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have i Oktober og November Maaned f. A. begaaet 4 Tyverier, hvorved han har frastjaalet Gaardbestyrer Ole Hansen af Kattinge et til 10 Kr. vurderet Par Stovler, som hang i et uafsaaset Kammer i Gaarden, hvor han tjente; sin Medtjener Peder Albrecht Pedersen i Kornerup et til 80 Øre vurderet Par Strømper, som beroede i deres fælles Kammer; i Rejsestalden ved Hotel Postgaarden i Roskilde Staldforpagter Jorgensen en paa en Vogn henliggende, til 7 Kr. vurderet Overfrakke, hvori henlaa et Par Vanter af Værdi 50 Øre, som donnes Tjenestekarl N. P. Christiansen, der havde afbenyttet Frakken, havde lagt i Lommen, og endelig Tjenestekarl Lars Pedersen i Kornerup en Jakke og et Par Benklæder, der ere vurderede i Alt til 7 Kr. og som henlaa i en uafsaaset Kiste i Bestjaalnes ligeledes uafsaasede Kammer. Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have undladt at oplyse et til 25 Øre vurderet Lommetorklæde, som han har angivet at have fundet i November f. A. paa Gaden i Roskilde. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er født den 9 Januar 1868 og ved Roskilde Kjobstads Extrarets Dom af 9 Februar f. A. er domt efter Straffelovens §§ 228 og 253 jfr. §§ 37 og 21 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, nu for det ham saaledes overbeviste Forhold ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens §§ 228 og 247 cfr. § 37, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dom-

mens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paa-
lagte Arrestanten, ligelodes bifaldes, vil denne i det Hele være
at stadfæste.

Nr. 140. Højesteretssagfører Lunn
contra
Hans Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Marts 1886:
Arrestanten Hans Nielsen bør straffes med Arbejde i Køben-
havns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og betale
Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes
at kunne forkortes til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60
Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte
til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende mod Arrestanten Hans Nielsen for Betleri anlagte Sag
har Politibetjent Nr. 339, Petersen, edelig forklaret, at han den
13 December f. A. om Aftenen mellem Kl. 10¹/₂ og 11, da
han, iført Uniform, befandt sig paa Hjørnet af Gothersgade og
Store Regnegade, bemærkede Arrestanten, som paa et Fortoug i
sidstnævnte Gade tog Hatten af og med betlende Miner hen-
vendte sig til en forbipasserende Herre, der imidlertid gik forbi,

uden at givo ham Noget. Arrestanten gik derefter et Par Skridt fremad og henvendte sig paa lignende Maade til to Herrer, der kom gaaende sammen, og da Petersen, der hidtil havde været saa langt borte fra Arrestanten, at han ikke kunde høre, hvad der passerede, nærmede sig, hørte han en af de nævnte Herrer sige til Arrestanten: „De skulde tage Dem ivare, der kommer en Betjent“, og umiddelbart efter hørte han Arrestanten yttre: „Jeg er saa fattig“, hvorhos begge Herrerne, da Petersen havde naaet dem, hver for sig til ham udsagde, at Arrestanten havde betlet af dem. Som Følge heraf anholdt Betjenten Arrestanten, hvem han bragte til Politistationen, men da han var optagen heraf, lykkedes det ham ikke at faa oplyst, hvem de paagjældende Herrer vare, og disse ere ikke komne tilstede under Sagen. Arrestanten, der er født den 3 Juni 1824 og efter 6 Gange tidligere at være straffet for Betleri er anset ved Rottens Dom af 10 Januar 1882 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og senest ved Dom, afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 3 Marts 1883 efter samme Lovs § 1 med lige Arbejde i 30 Dage, har vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i Betleri, men har erkjendt, at han, da Betjenten kom til, var i Samtale med to Herrer, at han hørte en af dem yttre Noget om, at der var en Betjent i Nærheden, og at han selv brugte en Yttring om, at han var „fattig“, ligesom han ikke har turdet benægte, at han, førend han traf disse to Herrer, kan have hilst paa en forbigaaende Bekjendt, hvad han dog ikke vil kunne erindre. Ved Siden deraf har Arrestanten vel forklaret, at han personlig kjender en af de tidt ommeldte tvende Herrer og alene derfor med denne havde indladt sig i en Samtale, under hvilken han ikke betlede, men, da der ikke kan tages Hensyn til dette aldeles ubestyrkede og mod det iøvrigt Fremkomne stridende Udsagn, maa Arrestanten efter alt det saaledes Foreliggende anses overbevist at have gjort sig skyldig i Betleri, hvorfor han vil være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 138. Højesteretssagfører Shaw

contra

Otto Christoffer Wolframsdorff (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgængerri med Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Ramso-Thune Herreders Politirets Dom af 13 Januar 1886: Arrestanterne Otto Christoffer Wolframsdorff og Carl Henrik Stuhr bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød: Førstnævnte i 3 Gange 4 Dage og Sidstnævnte i 2 Dage. Saa bør Arrestanterne og En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1886: Arrestanten Otto Christoffer Wolframsdorff bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdshus. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politirettdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Nygaard, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 9.

Mandagen den 12 April.

Nr. 138.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Otto Christoffer Wolframsdorff (Def. Nellemann).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Otto Christoffer Wolframsdorff, der er født d. 7 November 1855 og oftere straffet bl. A. flere Gange for Løsgængeri og Betleri, senest ifølge Dragsholm Birks Politiretsdom af 26 Mai f. A. efter § 1 jfr. § 5 i L. 3 Marts 1860 med Tvangsarbejde i 72 Dage, tildales under nærværende fra Ramso-Thuno Herreders Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Løsgængeri og Betleri. Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forseelser, idet han mod et ham d. 22 December f. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold om Morgenon d. 2 Januar d. A. uden Tilladelse har forladt Kjøbenhavns Fattigvæsens Forsorg, ved at undvige fra den til Arbejde ved gl. Kalkbrænderi fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt, udsendte Arbejdsstyrke, og derefter den paafølgende Morgen har begivet sig ud paa Landet, hvor han har drevet om og udelukkende ernæret sig ved Betleri, indtil han om Eftermiddagen d. 5 Januar d. A. blev anholdt. Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestanten for dette Forhold ved den indankede Dom er anset efter § 1 jfr. §§ 2 og 5 i Lov 3 Marts 1860, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i

3 Gange 4 Dage, findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdshus, hvorimod Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der tiltrædes, forsaavidt den er paanket, vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 13 April

Nr. 129.

Advokat Nellemann

contra

Anne Marie Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgmaal, eventuelt for uforsvarlig Omgang med Barnefødsel.

Helsingør Extrarets Dom af 12 December 1885: Arrestantinden Anne Marie Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa betaler hun og de af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Holsoe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Salomonsen betaler Arrestantinden, n gift Anne Marie Johansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden, ugift Anne Marie Johansen, aktioneres for Barnefødsel i Dolgsmaal, eventuelt for uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel, ere ifølge Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det væsentlige følgende: Efter at Arrestantinden — der tidligere havde født et uægte Barn, der døde fna Dage efter Fødselen, i December Maaned 1884 havde havt Samleje med en Soldat, med hvem hun i et halvt Aars Tid havde været Kjæreste, vil hun først ind i April Maaned f. A. være kommet til Erkjendelse om, at hun var frugtsommelig og da hun i Marts Maaned s. A. havde faaet en anden Kjæreste, til hvem hun stod i ærbart Forhold, og hun frygtede for, at dette Forhold skulde blive brudt, naar hendes Tilstand blev bekendt, aabenbarede hun ikke denne for ham eller nogen anden, hvorimod hun, da hendes Madmoder engang ved Midtsommerstid spurgte hende, om hun ikke var frugtsommelig, benægtede dette, og da hun af Naturen er svær, blev hendes Udseende ikke saa paa-faldende, at det vakte Kjærestens Opmærksomhed. Uden at anskaffe Barnetøj eller iøvrigt at træffe nogen Forberedelse i Anledning af Fødselen, lod hun saaledes, skjændt hun vidste, at Fødselstiden nærmede sig, Tiden gaa hen i Raadvildhed om, hvad hun skulde gjøre, medens hun dog ikke fattede noget Forsæt om at fode hemmelig og ombringe Barnet. Efter at hun, der vidste at Fødselen var nær forestaaende, den 18 September f. A. ved sædvanlig Sengetid Kl. 10 $\frac{1}{2}$ var gaaet i Seng i sit Kammer, uden at hun i Lobet af Dagen havde havt Fødselsveer eller bemærket andre Tegn til, at Fødselen var overhængende, mærkede hun omtrent Kl. 11, at Fødselen nu forestod, og efter $\frac{1}{2}$ Times Forløb fødte hun da et Barn, med hvilket Efterhyrden strax fulgte, uden at hun gav noget Skrig eller nogen Lyd fra sig, da hun ikke havde saadanne Smerter, at hun folte Trang dertil og uden at hun tilkaldte nogen, uagtet Husjomfruen, der havde sit Værelse indenfor hendes Kammer, umiddelbart for Fødselen begyndte, var gaaet igjennem dette ind i sit Værelse, hvis Dor end ikke kunde aflaaes. Ligesom Arrestantinden ikke i de sidste Uger for Fødselen vil have bemærket, at Føsteret bevægede sig, saaledes vil hun heller ikke under Fødselen eller efter denne have mærket noget Livstegn hos Barnet, og hun antog derfor, at det var dødfødt, men hun tog det dog uden at efterse, om det var en Dreng eller en Pige, op til sig for at holde det varmt, dersom det mulig dog skulde være levende, men hun mærkede hurtigt, at det blev mindre varmt, og kom paa det rene med, at det var dødt, hvorefter hun faldt i Sovn med Barnet liggende hos sig. Næste Morgen stod hun som sædvanlig op Kl. 5 $\frac{1}{2}$ og gik til sin Gjerning i Huset, som hun passede, uden at nogen

mærkede noget usædvanligt hos hende og da hun i Lobet af Morgenen redte sin Seng, tog hun Barnet, der nu var ganske koldt, og indsvøbte det tilligemed Efterbyrden i et Par Aviser og et Stykke graat Papir, hvorpaa hun lagde det tilbage i Sengen, hvor hun, i Tvivl om, hvad hun skulde gjøre og navnlig om hun skulde betro sig til sin Mødmoder, lod det blive liggende flere Dage, indtil hun den 4de Dag efter Fødselen bestemte sig til at skaffe Liget afvejen og da om Aftenen kastede det i Kronborg Fæstningsgrav. Den 12 Oktober f. A. blev der sammesteds ikke langt fra det Sted, hvor Arrestantinden havde henkastet Liget, fundet Liget af et nyfødt Pigebarn, som man antages at være det af Arrestantinden udkastede, og ifølge det af de obducerende Læger over samme afgivne visum repertum har Barnet været fuldbaarent, men da Liget var i høj Grad forraadnet, har det ikke kunnet afgjøres, om Barnet har levet efter Fødselen eller ikke. For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold findes hun, der er født den 25 Mai 1861 og som ikke ses tidligere at være straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 12 December f. A. at være anset efter Straffelovens § 194, og da ogsaa den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederue findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestantinden, ligeledes billiges, være at stadfæste.

Nr. 143.

Advokat Levinsen

contra

Niels Christian Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 5 November 1885: Tiltalte, Tjenestekarl Niels Christian Andersen af Heltborg, bør hensættes i Frængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Eyben og Prokurator Schiellerup, 15 Kr. til hver. I Erstatning m. v. betaler Tiltalte til Søren Thomsen af Svindborg 20 Kr. 75 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sælærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Andersen for Vold. Efter Sagens Oplysninger opstod der, medens Tiltalte tilligemed flere Andre den 7 Septomber f. A. om Eftermiddagen under et i Hurup afholdt Marked opholdt sig i en Udskænkningsbutik paa Markedet, Klammeri mellem to af de Tilstedeværende, der begyndte at tage fat paa hinanden. Der samlede sig nu Flere omkring dem for at stifte Fred, og Gaardmand Søren Thomsen af Svindborg gik ligeledes, i den Hensigt om muligt at forhindre egentligt Slagsmaal, hen til en af de Stridende og tog ved hans Frakke, idet han sagde til ham, at han skulde følge med og faa en Kop Kaffe og lade sit Slagsmaal fare, men da han havde sagt dette, blev han, efter hvad han sikkert antager, af den anden af de Stridende grobet i Ansigtet og kradsat saaledes, at Blodet løb ham ned ad Ansigtet. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige, tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, tilvejebragte Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte strax derefter, uden mindste

fra Søren Thomsens Side givne Anledning, har tilføjet denne et Slag i Hovedet med sin Stok — der var af Spanskrør, 1 Alen og 10 Tommer lang og $\frac{9}{16}$ Tomme i Diameter, samt forsynet med en med Seilgarn omviklet Blykugle, $1\frac{1}{4}$ Tomme i Diameter, hvorhos Stokken vejede 47 Kvint — idet han, der havde fat i den tynde Endo af Stokken, bagfra, som det maa antages med Kraft, slog Thomsen med Blykuglen paa den højre Side af Hovedet, hvilket Slag efter Thomsens Forklaring var saa alvorligt, at han var lige ved at besvime derved. Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge, der Dagen efter undersøgte Thomsen, fandtes der ved denne Undersøgelse paa den behandlede Del af Hovedet paa Grændson mellem højre Tindings- og Isseregion et ca. 1 Tomme langt Saar med ujævne, tildels af indtørret Blod bedækkede Rande, hvorhos der fandtes en betydelig Svulst af Hovedhuden i en Udstrækning af ca. 1 Tomme til alle Sider af Saaret, hvorimod Benhinden var uskadt. Iøvrigt gaar Erklæringen ud paa, at Thomsen ved Undersøgelsen klagede over stærk Hovedpine i det beskudigede Parti af Hovedet, ligesom han angav, at han efter Slaget var bleven næsten dov paa højre Øre, men ifølge Thomsens Forklaring i Forhøret den 13 Oktober f. A., betragtede han sig dengang som helbredet, uden at han folte nogen Ulempe af den ham tilføjede Vold. Efter hvad der er oplyst, navnlig ved det ovennævnte efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør, var Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed vel noget beruset, men dog — efter hvad han navnlig ogsaa selv maa anses at have erkjendt — ikke i højere Grad, end at han var sig selv fuldkommen mægtig og fuldt vel vidste, hvad han foretog sig. Thomsen har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes 75 Øre i Erstatning for Udgifter til Medicin samt en passende Godtgjørelse for den ham paaførte Lidelse, imod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. For sit ovenommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen, der ved Dommen er tilkjendt Thomsen med ialt 20 Kr. 75 Øre, ligeledes billiges, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste.

Nr. 132.

Advokat Levinsen

contra

Anders Østergaard Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for begaaet Bissekramhandel.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 23 Oktober 1885: Tiltalte Anders Østergaard Andersen bør til Ramsø-Thune Herreders Politikasse bøde 15 Kr. samt tilsvare Sagens Omkostninger. Saa bør og samtlige de hos ham anholdte Varer af Værdi ialt 183 Kr. 75 Øre være konfiskerede til Fordel for Anholderen. Det Idømte at udredes inden 3 Solmærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 40 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Alberti, betaler Tiltalte Anders Østergaard Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Anders Østergaard Andersen for begaaet Bissekramhandel. Tiltalte, der er født 30 Oktober 1862 i Hammerum Herred, men i de sidste 4 Aar har havt Bopæl i Roskilde, er ved egen, med det iøvrigt Oplyste stommunde Tilstaaelse overbevist om at have i Lobet af Aarene 1884 og 1885 hos en

Ekviperingshandler i Roskilde kjøbt Uld-, Linned- og Bomuldsvarer m. m., til Beløb 1291 Kr. 38 Øre som han derefter har omført til Salg paa Landet. Den 8 Mai f. A. blev Tiltalte truffet i Ramse-Thune Herreder omførende Uld- og Linnedvarer m. m. til Forhandling, vurderede til 183 Kr. 75 Øre. Med Hensyn til en Del af disse Varer, nogle Kraver, Frakker, Bluser, Seler og Bændler ialt af Værdi 31 Kr. 50 Øre, har Tiltalte erkjendt, at de ere Handelsvarer, som han ikke har været berettiget til at ombære til Salg, hvorimod han med Hensyn til de øvrige Varer har forklaret, at han har indkjøbt dem i Sommeren 1884 under et Ophold i Hammerum Herred, dog ikke af Tilvirkerne eller Fabrikkerne selv, men af Andre, uden at han véd at nævne nogen af disse, ligesaa lidt som, i hvilke Byer eller Sogno af Herredet de ere kjøbte, samt at han, ungtet de var indkjøbte for atter at forhandles, dog har siden den Tid havt dem liggende paa sin Bopæl paa samme Tid som han indkjøbte lignende Varer hos den anførte Handlende i Roskilde til Forhandling. Ligesom denne Tiltaltes Forklaring i sig selv er usandsynlig, saaledes ere Varerne efter Udsagn af bemeldte Handlende ganske af samme Beskaffenhed som dem, han solgte Tiltalte, hvorhos det af Skjønsmænd i Hammerum Herred er forklaret med Hensyn til nogle af Varerne, at om der end er en Mulighed for, at saadanne kunne tilvirkes i Herredet, saa vides det dog ikke, at lignende er tilvirket der, hvorfor Mændene føle sig overboviste om, at de ikke hidrøre fra Herredet, og med Hensyn til de øvrige, at de ere saadanne, som kunne tilvirkes i Herredet, men uden at det kan afgjores, om de ere det eller ikke. Da der efter det Foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til Tiltaltes foranførte Forklaring om, at endel af Varerne hidrøre fra Hammerum Herred, maa det billiges, at han der ikke, inden den heromhandlede Forseelse blev begaaet, er funden forhen straffet, ved Politiretsdommen er anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en Bøde til Herredernes Politikasse, og at samtlige anholdte Varer ere konfiskerede til Fordel for Angiveren, men Bøden, der er bestemt til 15 Kr., findes at kunne bestemmes til 40 Kr. Med denne Forandring vil Dommen, idet det bifaldes, at Sagens Omkostninger ere paa-lagte Tiltalte, være at stadfæste.

Nr. 142.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 17 December 1885: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christian Jensen af Lyngby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Rauschou og Defensor, Prokurator Langkilde, med 12 Kr. til hver, foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Steinthal betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christian Jensen af Lyngby, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christian Jensen af Lyngby aktioneret for Tyveri, i hvilken Henseende det ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 4 Oktober f. A. afhentede en Skovl paa Kohlers Teglværk i Birkerød, tilegnede sig en Indsiddet Anders Jensen sammesteds tilhørende, til 2 Kr. 75 Øre vurderet Spade, der henstod paa bomeldte Teglværk. For dette Forhold

er Tiltalte, der er født den 23 April 1859 og ikke funden tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da ligeledes Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 14 April.

Nr. 112.

Advokat Klubien

contra

Johannes Christian Julius Steen og Rasmus Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales: Førstnævnte for bedrageligt Forhold og Sidstnævnte for Meddelagtighed deri.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Juni 1885: De Tiltalte, Mursvend Johannes Christian Julius Steen og Bødker Rasmus Rasmussen, begge af Assens, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød resp. i 3 Gange 5 Dage og 5 Dage, og bør Tiltalte Steen derhos udrede alle af deres Anholdelse og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Schmidt, 10 Kr., dog at Tiltalte Rasmussen in solidum med ham tilsvare 1/4 af Omkostningerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Bloch, betaler de Tiltalte, Murer Johannes Christian Julius Steen og Bødker Rasmus Rasmussen, 20 Kr. til hver, hvilke Beløb udredes paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Tiltalte Steen overgaaede Dom af 28 April 1885 er den 8 Oktober s. A. bleven stadfæstet

af Højesteret, dog saaledes at Straffetiden bestemtes til 2 Gange 5 Dage, vil den indankede Dom i Henhold til, hvad deri er anført angaaende den nævnte Tiltaltes Forhold, og idet de efter Dommens Afsigelse fremkomne nye Forklaringer og Oplysninger maa blive uden Indflydelse, for hans Vedkommende være at stadfæste.

Tiltalte Rasmussen er vel ved Overrettsdommen for sit deri fremstillede Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 260, sammenholdt med § 47, men da det er denne Paragrafs 1ste Punktum, der maa komme til Anvendelse, bliver den ham idømte Straf at forhøje til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Rasmus Rasmussen bestemmes til to Gange fem Dage. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Murer Johannes Christian Julius Steen og Bødker Rasmus Rasmussen aktionerede, Forstnævnte for bedrageligt Forhold og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri, i hvilken Henseende der ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort Følgende: Den 29 Januar 1885 anmodede Tiltalte Steen Medtiltalte Rasmussen om at modtage til Opbevaring en poleret Sopha og et poleret Bøgetræs Divanbord, der af Tiltalte Steen ere ansatte til Værdi af henholdsvis 34 og 18 Kr., og havde denne derved til Hensigt for det Tilfælde, at han gik fallit — hvilket skete i Begyndelsen af Marts s. A. — at unddrage sine Kreditorer de nævnte ham tilhørende Gjenstande. Skjøndt Tiltalte Rasmussen vidste, at det stod slet til med Steens Pengeforhold, og antog, at hans Hensigt med at føre Møblerne bort fra sit Hjem var at unddrage Kreditorerne dem, indvilgede han i at modtage Møblorne, hvilket ogsaa skete, men da han i Forbindelse hermed yttrede Frygt for at komme i Forlegenhed derved, fik han af Tiltalte Steen et

skriftligt Bevis, som lod paa, at han havde kjøbt Møblerne af denne for 45 Kr., og betalt 25 Kr. strax samt Resten af Kjøbesummen med 10 Kr. den 11 og 10 Kr. den 24 Februar s. A., og blev dette Dokument af Tiltalte Rasmussen under Forhøret produceret som Bevis for, at hans Foregivende om at have kjøbt de omhandlede Mobler var rigtigt. I Begyndelsen af Januar Maaned s. A. førte Tiltalte Steen derhos om Natten i Forening med en ikke medtiltalt Tredjemand en stor Trækuffert bort fra sit Hjem til bemeldte Tredjemands Bolig i den Hensigt at unddrage sine Kreditorer de i Kufferten nedlagte Effekter, nemlig et Bordtæppe, et Gulvtæppe, en Bordlampe, nogle Bakker, tre Oljetryk i Ramme, en Frakke og en Blikpengekasse m. m., efter tiltalte Steens Opgivende ialt til en Værdi af nogle og tyve Kr. Endvidere skjulte bemeldte Tiltalte i samme Øjemed i afvigte Vinter paa Loftet i det Hus, hvor han boede, et nyt dobbelt Sengested efter hans Opgivende til en Værdi af 13 Kr., et Barnebord og en Stol tilsammen af ham ansatte til en Værdi af 3 à 4 Kr. og to Kurvestole samt et Blomsterbord, som han tilsammen har vurderet til 12 Kr. Ligesom tiltalte Steen undlod at opgive samtlige foranførte Gjenstande ved den den 5 Marts 1885 i hans Konkursbo foretagne Registrering, saaledes forfulgte han endelig ved samme Lejlighed og i samme Hensigt, at han havde 25 Kr. tilgode for en i hans Bolig staaende Kakkellovn, som han havde solgt. Forsaavidt bemeldte Tiltalte desuden under Registreringen undlod at opgive en af ham til Detaljhandler Lars Larsen for en Fordring til Beløb ca. 30 Kr. i Haandpant given Symaskine, hvis Værdi af bemeldte Larsen er anslaaet til 50 Kr., samt to ligeledes hos Larsen beroende, af tiltalte Steen tilsammen til en Værdi af 6 Kr. ansatte Oljetryk, der ifølge den af Larsens Hustru afgivne Forklaring af Tiltalte Steens Hustru blev afleverede til hende med Anmodning om, at de maatte blive opbevarede paa Larsens Bopæl, gaar tiltalte Steens Forklaring, som efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, ud paa, at han ikke ved Registreringen tænkte paa, at den pantsatte Symaskine kunde have nogen Værdi for Boet, og at Grunden til, at han ikke opgav de to Oljetryk ved Registreringen, var den, at han, som efter sin Forklaring ikke havde ladet Oljetrykkene afgive til Larsen for at faa dem opbevarede, men i den Hensigt, at de skulde tjene til yderligere Sikkerhed for dennes ovennævnte Tilgodehavende, antog, at de maatte betragtes som Larsens Ejendom, indtil dennes Tilgodehavende blev betalt. I Henhold til Foranførte man det billigis, at de Tiltalte — af hvilke Steen er født den 3 Februar 1861 og ved denne Rets Dom af 28 April 1885 i Medfor af Straffelovens § 100, cfr. § 203, er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens Rasmussen, som er født den 15 Juli 1856, ikke findes tidligere straffet — ved

den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 260, for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 47, og da de i Underrettsdommen bestemte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød for Steen i 3 Gange 5 Dage og for Rasmussen i 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, samt da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte tiltalte Sten, dog saaledes at tiltalte Rasmussen in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{4}$ af samme, tiltrædes, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 116.

Advokat Nellemann

contra

William Theodor Michelsen eller **Micheelsen**
(Def. Halkier),

der tiltales for Falsk.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 2 December 1885: Tiltalte, Bager William Theodor Micheelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Diechmann og Plockross, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Januar 1886: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Hvalso, betaler Tiltalte, William Theodor Micheelsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de efter Dommens Afsigelse fremkomne yderligere Forklaringer ikke kunne føre til Tiltaltes Frifindelse, vil Dommen være at stadfæste, idet dog Straffetiden efter samtlige Højesteret forelagte Oplysninger findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nølle-mann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende fra Kjøbenhavns Amt søndre Birks Extraret hertil ind-ankede Sag aktioneres Tiltalte William Theodor Micheelsen, som er født den 8 Januar 1847 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for Falsk, og er ved egen af det iøvrigt Oplyste be-styrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i føl-gende Forhold: Da Tiltalte, som i Foraaret 1885 af Murmester Carl Frederik Valdemar Hansen for et Tidsrum af 5 Aar og for en halvårlig Leje af 400 Kr. havde lejet et Bageri med Butik i den Hansen tilhørende Ejendom Nr. 25 i Falkonéralleen, i Efteraaret ønskede at afstaa Bageriet til en Anden, indhentede han hertil Samtykke fra Murmester Hansen, som derhos erklæ-rede sig villig til at modtage 300 Kr. som fuld Afgjorelse af Lejen for Halvaaret til April Flyttedag 1886. Tiltalte havde imidlertid indladt sig i Underhandlinger med Bager Harald Peter Julius Hansen, med hvem han blev enig om, at denne skulde overtage Bageriet mod at betale, foruden som Vederlag for Inventariet 350 Kr., Lejen for det nævnte Halvaar. Tiltalte, der meddelte Bager Hansen, at Ejeren havde samtykket i, at Lejen for det omspurgte Halvaar blev nedsat til 350 Kr., og at disse allerede vare betalte til ham, foreviste i den Anledning en af ham uden Murmester Hansens Vidende og Vilje skreven og med dennes Navn forsynet Kvittering, hvorefter Lejen for det nævnte Halvaar var betalt med 350 Kr. Ved Modtagelsen af Kvitteringen udbetalte Bager Hansen strax 350 Kr., af hvilke Tiltalte anvendte 300 Kr. til at afgjøre sit Mellemværende med Murmester Hansen, og nogle Dage efter modtog Tiltalte derpaa de resterende 350 Kr. af Bager Hansen, som efter sin Forklaring — mod hvilken Tiltalte Intet har havt at erindre — ikke, saa-fremt han havde kjendt de virkelige Forhold, vilde have betalt mere end 650 Kr., da de vare enige om, at Tiltalte, udover de 350 Kr. for Inventariet, kun skulde have godtgjort Lejen for det løbende Halvaar. Ligesom Tiltalte har nægtet at have for-søgt paa at efterligne Murmester Hansens Haandskrift, saaledes har han ogsaa forklaret, at han alene affattede Kvitteringen for

at indbilde Bager Hansen, at Lejen for det ommeldte Halvaar udgjorde 350 Kr., men ikke har havt til Henaigt at benytte den falske Kvittering paa anden Maade end sket. For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det billiges, at han ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 268, 2det Mbrm. og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 15 April.

Nr. 76. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
(den est. Kammeradvokat),

contra

Proprietær **Th. Bruun** af Deibjerglund (Nellemann),

betr. Spørgsmaal om Stempling af et Skjøde, udstedt i Henhold til mundtlig Transport af Retten efter Kjøbekontrakt.

Bølling-Nørre Herreders ordinære Rets Dom af 3 April 1884: Indstævnte, Proprietær Thomas Bruun af Deibjerglund, bor til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, betale 584 Kr. 30 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 9 Oktober f. A. indtil Betaling sker, samt til Amtsforvalteren for Skjødets Stempling 33 Øre. Processens Omkostninger hævnes. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1885: Citanter, Proprietær Th. Bruun, bor for Tiltale af Indstævnte, Generaldirektoren for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Skjøde fra Proprietær Dresler til Indstævnte kan ikke med Føje betragtes som en Fuldbludelse af den i Skjødets paaberaabte skriftlige Kjøbekontrakt af 14 Februar 1882, eftersom denne ikke er afsluttet med Indstævnte, men med 2 andre Personer, hvor-

imod det nærmest eller ialtfald tillige maa opfattes som en Fuldbydelse af den i Skjødet endvidere paaberaabte mundtlige Transport fra de oprindelige Kjøbere til Indstævnte. Som Følge heraf kan Bestemmelsen i Stempelovens § 31, 1ste Punktum, ikke hjemle Skjødets Udstedelse uden Stempel, hvorimod det, da den Transport, hvortil det umiddelbart slutter sig, som bemærket, kun har været mundtlig, for den faste Ejendoms Vedkommende maa behandles efter Paragrafens 2det Punktum, jfr. ogsaa Grundsætningen i Lovens §§ 13 og 14, uden at § 32 herimod kan paaberaabes, idet denne Paragraf ved at bestemme, hvorledes Stempeltaxten skal beregnes i det Tilfælde, at der angaaende det første Salg ikke er oprettet Kjøbekontrakt paa behørigt stemplet Papir, ikke kan antages at have villet fastslaa, at dette skulde være det eneste Tilfælde, i hvilket der blev Spørgsmaal om Stempelafgift ved Skjødningen til den, der er traadt i den oprindelige Kjøbers Sted. Da nu endvidere Citanternes Fordring paa Stempelafgift for Løsørets Vedkommende maa anses at have Hjemmel i Stempelovens § 4, jfr. § 33 in fine, ligesom den forrede Kjendelse til Amtsforvalteren er hjemlet ved Lovens § 11, 2det Punktum, vil Indstævnte være at tilpligte at udrede de af Citanterne paastaede Beløb, og da Underrettsdommen har dette Resultat, og rettelig har hævet Processens Omkostninger, bliver den at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juni 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Høftrykkeri (H. J. Schön) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 10.

Torsdagen den 15 April.

Nr. 76. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
 (den cst. Kammeradvokat)

contra

Proprietær Th. Bruun af Deibjerglund (Nellemann).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der under 14 Februar 1882 mellem Proprietær V. Dresler som Sælger og Proprietær R. T. Bruun og Forpagter F. R. Jacobsen som Kjøbere var oprettet en paa stemplet Papir til Taxt 606 Kr. 15 Øre udfærdiget Kjøbekontrakt, angaaende Salget af Ejendommen Deibjerglund i Deibjerg Sogn med Besætning og Udbo m. v., blev denne Ejendom tilskjodet Citanten, Proprietær Th. Bruun af Deibjerglund ved et af fornævnte V. Dresler den 17 Februar 1883 udstedt og under 1 Marts næsteften thinglæst Skjode — hvori Kjøbesummen er opgivet til 112,000 Kr., hvoraf 25,000 Kr. for Løsore — idet det i Skjødet er bemærket, at de fornævnte tvende Kjøbere, med hvilke Kjøbekontrakten var afsluttet, ved mundtlig Transport havde overdraget deres Ret efter Kontrakten til Citanten. Da dette Skjode, der var udfærdiget paa ustemplet Papir, ved Ringkjøbing Amts Stempelresolution af 11 Juli 1883 — der er afgiven i Henhold til en af Indstævnte, Generaldirektoren for Skattevæsenet afgiven Resolution af 7 s. M., der gik ud paa, at Skjødet vilde være at stemple i Henhold til Stempellovens almindelige Regler — blev antaget til at stemples til 1ste Klasses Taxt af den i Skjødet anførte Kjøbesum for den faste Ejendom, 87,000 Kr. med 580 Kr. og til Gjældsbrevtaxt af den i Dokumentet opgivne Kjøbesum for Løsore, 25,000 Kr. med 4 Kr. 30 Øre, altsaa ialt til Taxt 584 Kr. 30 Øre, hvorhos

der ifølge Stempelresolutionen vilde være at erlægge i Kjendelse til Amtsforvalteren 33 Øre, indgav Citanten et Andragende til Indstævnte, hvori han besværede sig over den nysnævnte Stempelresolution, og for det Tilfælde, at Indstævnte fastholdt samme, begjærede Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang, hvorefter Indstævnte ved den konstituerede Kammeradvokat har anlagt nærværende Sag, under hvilken Indstævnte i 1ste Instants har paa-
 staaet Citanten tilpligtet at betale den forommeldte Stempeltaxt 584 Kr. 30 Øre med Rente 5 pCt. aarlig heraf fra Støvningens Dato den 9 Oktober 1883, indtil Betaling sker, samt til Amtsforvalteren for Skjødets Stempling 33 Øre, og da denne Paa-
 stand ved Underretsdømmen er tagen til Folge, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paa-
 staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos særlig gjort Indsigelse imod det for Løsørets Vedkommende for-
 drede Stempelbeløb af 4 Kr. 30 Øre, samt mod den forommeldte Kjendelse til Amtsforvalteren. Indstævnte procederer til Under-
 retsdømmens Stadfæstelse. Hvad angaar det paagjældende Skjødes Stempelpligtighed, er det fra Indstævntes Side gjort gjældende, at et Skjøde paa en fast Ejendom kun kan passere uden Brug af Stempel i Henhold til Stempellovens § 31, naar det slutter sig til en mellem de samme Parter paa behørig stemplet Papir oprettet Kjøbekontrakt om samme Ejendom eller ialfald — efter Indstævntes senere Procedure — forsaavidt Retten til at fordre Skjøde er bleven overdragen til en Trediemand, naar denne har erhvervet skriftlig Transport paa behørig stemplet Papir paa den nævnte Ret, hvilket sidste navnlig ikke er sket i det foreliggende Tilfælde, idet Citanten, som meldt, alene ved mundtlig Transport har faaet Retten ifølge Kjøbekontrakten overdragen af de oprindelige Kjøbere af Ejendommen. Naar det i Stempellovens § 31 bestemmes, at Kjøbekontrakter angaaende faste Ejendomme skulle udfærdiges med 1ste Klasses Stempel, men da kunne fuldbyrdes ved Skjøde uden yderligere Stempelafgift, er der nu for det Første ikke Føje til at antage, at der ved den nævnte Bestemmelse skulde — saaledes som af Indstævnte gjort gjæl-
 dende — alene være sigtet til et saadant Skjøde, der slutter sig til en mellem de samme Parter paa behørig stemplet Papir oprettet Kjøbekontrakt, idet det navnlig ikke kan være Tvivl underkastet — hvad Indstævnte ogsaa, som berørt, under Proceduren maa anses at have erkjendt — at ogsaa den, der ved en skriftlig Transport, der efter Stempellovens § 60 bliver at udfærdige paa stemplet Papir af 1ste Klasse, har erhvervet den første Kjøbers Ret til at erholde Skjøde, maa kunne fordre Skjødet udstedt til sig paa ustemplet Papir. Da det imidlertid efter D. L. 5—1—1 maa antages, at en mundtlig Overdragelse af Retten til at forlange Skjøde udstedt i Henhold til en indgaaet Kjøbekontrakt i og for sig — og forudsat iøvrigt, at der ingen Meningsulighed

er tilstede angaaende Vilkaarene for Overdragelsen — er ligesaa bindende for Parterne, som en skriftlig, og idet der ej heller i den nu gjældende Stempelovgivning indeholdes noget særlig Paabud om, at deslige Overdragelser — af Hensyn til Stempelintraderne — nødvendigvis skulle ske ved skriftlig Transport, ligesaa lidt som selve Kjøbekontrakterne nødvendigvis skulle være skriftlig affattede, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at modsatte Regler med Hensyn til Skjoders Stempelpligt, hvor der i Forvejen har været oprettet skriftlig Kjøbekontrakt med 1ste Klasses Stempel, skulle gjælde, eftersom skriftlig eller mundtlig Overdragelse af Retten ifølge Kjøbekontrakten har fundet Sted. Da Overgangen af selve Ejendomsretten ifølge Lovgivningen finder Sted gennem Skjødet, kan der nemlig, selv om Retten ifølge Kjøbekontrakten har været Gjenstand for mellemkommende, skriftlige eller mundtlige, Overdragelser, i Virkeligheden ikke anses at have fundet mere end en Ejendoms-overdragelse Sted, naar Skjode endelig udstedes af den første Sælger, og herved kan den oprindelige Kjøbekontrakt med Føje siges at „fuldbyrdes“ — som det hedder i Stempelovens § 31 — uanset at Skjødet udstedes til en Anden end den første Kjøber. I Stempelovens § 32 forudsættes det nu ogsaa, at der som Følge af Overdragelse af Retten til at erholde Skjode, kan blive at udstede Skjode paa ustempelt Papir til en Anden end den oprindelige Kjøber, naar der om det første Salg har været oprettet skriftlig Kjøbekontrakt paa behørig stemplet Papir, og ligesom det ikke i denne Paragraf særlig antydes, at det desuden skulde være en Betingelse for ustempelt Papirs Anvendelse til et saadant Skjode, at Retten til at erholde dette var bleven overdragen den Paa gjældende ved skriftlig, og da stemplet, Transport, saaledes findes det endog efter den Maade, hvorpaa Undladelsen af skriftlig Kjøbekontrakts Oprettelse paa behørig stemplet Papir angaaende det første Salg fremhæves som Grund til, at Stempelafgift ved Skjodningen i dette Tilfælde skal svares, samt efter den i § 31, 2det Punktum om Skjoders Stempling givne almindelige Regel, at et Skjode, der udstedes uden foregaaende Kjøbekontrakt — hvad ikke gjælder om det heromhandlede Skjode — bliver at stemple efter 1ste Klasses Taxt, nærmest heraf at maatte udledes, at der — afsæt fra saadanne Tilfælde, hvor Retten ifølge Kjøbekontrakten har været Gjenstand for Overdragelse ved skriftlig Transport, hvortil i saa Fald stemplet Papir af 1ste Klasse i Henhold til den almindelige Regel i § 60 har maattet benyttes — ikke bliver Spørgsmaal om yderligere Stempelafgift til Skjødet, naar der om det første Salg har været oprettet skriftlig Kjøbekontrakt paa behørig stemplet Papir. Estar det saaledes Anførte kan Stempeloven ikke anses at indeholde den fornødne Hjemmel for Statskassen til at kræve Stempelafgift af det her under Sagen ommeldte

Skjøde, og som Følge heraf vil Citanten, idet der herefter ej heller bliver Spørgsmaal om Stempelafgift af den i Skjødet opgivne Kjobesum for Løsøret eller om Kjendelsen til Amtsforvalteren, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrødelse at have fundet Sted.

Fredagen den 16 April

Nr. 102.

Advokat Klubian

contra

Knud Nielsen Borum (Def. Halkier),

der tiltales for Forfalskning af Dokumenter eller Benyttelse af forfalskede Dokumenter i bedragerisk Øjemed.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 28 September 1885: Tiltalte, Gaardejer Knud Nielsen af Galton Mark, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og erstatte alle med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor, Overretssagfører Hoegh-Guldberg, 20 Kr., til Defensor, Kammerraad Esmann 16 Kr. og til Sagfører Gamborg i Nykjobing paa Mors 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1885: Tiltalte, Gaardejer Knud Nielsen Borum, bor for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Gaardejer Knud Nielsen Borum af Galten Mark, der er født i Aaret 1835 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forfalskning af Dokumenter eller Benyttelse af forfalskede Dokumenter i bedragerisk Ojemed. Under en af Sagførerene Thorsen og Lund i Aarhus som Mandatarier for Kjøbmand Carl Christensen sammesteds imod Tiltalte ved Hasle m. fl. Herreders ordinære Ret anlagt Sag til Betaling af 644 Kr. 69 Øre, som Tiltalte skulde skyldte Christensen ifølge en fremlagt Kontokurant, hvorefter Tiltalte den 1 Januar 1879 er debiteret for Saldo ifølge Kontrabog til Beløb 1344 Kr. 69 Øre, medens han under 21 Januar, 4 Februar, 26 Juli og 23 September s. A., er krediteret for kontant betalte Summer af henholdsvis 200 Kr., 300 Kr., 100 Kr. og 100 Kr., gjorde Tiltalte i et af hans Sagfører den 29 April d. A. fremlagt Indlæg bl. a. gjældende, at han havde betalt Christensen 500 Kr. mere end han var krediteret for i Kontokuranten, og til Bevis herfor fremlagde han en Aarhus den 15 November 1879 dateret, af Niels Christensen for Carl Christensen udstedt Kvittering, hvorefter der af Tiltalte, som det i Kvitteringen hedder, „Dags Dato“ er indbetalt 500 Kr. à konto. Der indkom derefter til Politimesteren i bemeldte Herreder en Anmeldelse af 22 Mai fra Carl Christensen, hvori han --- næst at fremsende dels en Erklæring af 16 s. M. fra Handelskommis Niels Christensen, der gaar ud paa, at denne, der tidligere i flere Aar indtil 1884 havde arbejdet som Kommis i Carl Christensens Forretning og som havde underskrevet den ovennævnte Kvittering paa Carl Christensens Vegne, ingensinde i Aaret 1879 havde modtaget en Indbetaling paa 500 Kr. af Tiltalte til Carl Christensen, og at han følgelig ej heller under 15 November 1879 havde kunnet give Tiltalte den ommeldte Kvittering, men at han derimod den 25 November 1878 havde af Tiltalte modtaget og kvitteret for 500 Kr., og at han ikke nærrede nogensomhelst Tvivl om, at Kvitteringen, hvis Dato øjensynlig var bleven rettet fra den 25 til den 15 November, i Virkeligheden refererede sig til og var udstedt til Anerkjendelse af den til ham den 25 November

1878 skete Indbetaling, saa at det var en Fejlskrift af ham, naar der i Kvitteringens Dato stod Aarstallet 1879 i Stedet for 1878, dels en i Christensens Forretning i Aarene 1876—79 brugt Kvitteringsbog, der er saaledes indrettet, at hvert Blad i Bogen har bestaaet dels af en Kvitteringsblanket, bestemt til at udrives efter at være udfyldt, dels af en Kupon, der bliver tilbage i Bogen, og hvorpaa anfores Betalingsdagen, den Betalendes Navn og det indbetalte Beløb, hvorhos der efter Christensens Forklaring i Regelen gives saavel Kvitteringen som den tilsvarende Kupon samme Løbenummer, der paa Kvitteringen anfores øverst til Venstre, og i hvilken Bog findes en med Løbe-Nr. 119 forsynet Kupon, fra hvilken Kvitteringsblanketen er frareven, angaaende en den 25 November 1878 stedfunden Indbetaling af Tiltalte af 500 Kr., medens der ikke i Bogen findes nogen udfyldt Kupon svarende til en for en lignende Indbetaling i November 1879 udstedt Kvittering — androg paa, at der maatte blive indledet kriminel Undersøgelse imod Tiltalte i Anledning af, at det efter de fremsendte Oplysninger samt idet Kvitteringen formentlig tydelig bar Spor af, at Udstedelsedagens første Tal var forandret fra et Total til et Ettal, og at den havde været forsynet med et senere udraderet Løbenummer i det venste Hjørne foroven — formentlig et trechifret Tal, hvilket kunde passe med, at det havde været Tallet 119 — maatte formodes, at Tiltalte havde benyttet sig af Niels Christensens ovennævnte formentlige Fejlskrift med Hønsyn til Aarstallet til at gjøre Kvitteringen gjældende som Bevis for en i November 1879 sket Indbetaling af 500 Kr., uagtet Kvitteringen i Virkeligheden angik den den 25 November 1878 stedfundne Indbetaling af et Beløb af samme Størrelse, samt at han i dette Øjemed havde fjernet Løbenummeret og forandret Datoen, idet den virkelige Sammenhæng ellers alt for let vilde blive opdaget, og der er derefter foretaget offentlig Undersøgelse af Sagen. I den paa-gjældende Kvittering — der ligesom fire andre under Sagen fremlagte Kvitteringer for de Tiltalte i den ovennævnte Kontokurant krediterede Beløb, hvilke fire Kvitteringer alle have tilsvarende udfyldte Kupons i den ovennævnte Kvitteringsbog, maa antages at være udfærdiget paa en af denne Bog udreven Blanket — findes der en gjennem det første Datotal paalangs gaende Rift, der er sammenheftet ved et paa Blankettens Bagside anbragt Stykke Frimerkepapir, og der er derpaa som første Tal langs Riften med andet Blæk end det iøvrigt til Kvitteringen benyttede skrevet et Ettal med noget ujevne Kanter, hvorhos Papiret paa det paa-gjældende Sted er noget tilsmudset, som om det var gnedet med en snavset Finger, saa at det oprindelige Tal, der synes at have været et med sin Skrift skrevet Total, næsten helt er udvisket. Kvitteringen bærer derhos i det øverste Hjørne tilvenstre, hvor Papiret er noget tyndere, Spor, som kunde tyde, hon paa, at der

her har fundet en Udkrasning eller Radering Sted, uden at det dog kan ses, om der har staaet et Tal og da hvilket. Tiltalte har nu under de optagne Forhør vedholdende benægtet at have foretaget nogen Forfalskning af Kvitteringens Indhold eller at have benyttet den som Bevis for en Indbetaling, som ikke har fundet Sted, og gaar hans nærmere Forklaring ud paa, at da han — der har erkjendt, at Kvitteringen siden han modtog den, ikke har været i andres Besiddelse end hans og hans Sagforers, og at den er i samme Tilstand, som da han leverede den til Sagføreren — saavidt han mindes i November f. A., var bleven stævnet i den ovennævnte Sag, og han paa Grund heraf vilde tage sine Kvitteringer fra Carl Christensen frem, var den her omhandlede Kvittering kommen i Klemme i den Skuffe, hvori den laa, hvorved der var kommen en Rift i den, og at han derfor klistrede et Stykke Papir bag paa den, hvorhos han, da Riften gik igjennem Datoen og det ene Tal i denne derved var blevet utydeligt, med Blæk rettede noget paa Tallet eller, som han ogsaa har udtrykt sig, gjorde dette tydeligere, men ligesom han har benægtet, at han ved denne Lejlighed har forandret et Total til et Ettal, idet han efter sin Forklaring, da han skrev Ettallet, i hvert Fald ikke kunde se andet, end at der stod et Ettal i Forvejen, saaledes har han ogsaa nægtet at have foretaget nogen Udkrasning af et Lobenummer i det øverste Hjørne tilvenstre af Kvitteringen, idet han slet ikke vil kunne erindre, at der har været skrevet noget Tal paa dette Sted. Endvidere har han vedblivende paastaaet, at han er vis paa, at han baade i November 1878 og i November 1879 har betalt Carl Christensen hver Gang 500 Kr., samt at den under Sagen omhandlede Kvittering er bleven ham meddelt for den sidst nævnte Indbetaling — der efter hans Forklaring skete af ham personlig til Carl Christensen, der ligeledes personlig modtog Pengene i sit Kontor og ogsaa selv leverede ham Kvitteringen, uden at han vil kunne erindre, om Komnis Niels Christensen ved denne Lejlighed var tilstede og om denne eller Carl Christensen skrev Kvitteringen, ligesom han ej heller vil kunne mindes, hvorledes det gik til med Udfærdigelsen af denne, og navnlig ikke vil have set, at den blev udreven af Kvitteringsbogen — hvorimod han paastaar ikke at have modtaget nogen Kvittering for den i November 1878 stedfundne Indbetaling, hvortil Grunden efter hans Forklaring var, at denne Indbetaling blev afskrevet i hans Kontrabog, hvad ogsaa denne, der er fremlagt under Sagen, udviser. Tiltalte har tillige anført, at den ommeldte Kontrabog — hvad ligeledes fremgaar af denne — ikke blev fort længere end ind i 1878, idet han efter at være bleven opmærksom paa, at han i samme under 18 August 1877 og 12 Mai 1878 var bleven debiteret for 2 Beløb af henholdsvis 400 Kr. og 100 Kr., som han forment aldrig at have modtaget af Christensen, havde

henvendt sig til en Sagfører angaaende Sagsanlæg imod Christensen i den Anledning og ved denne Lejlighed afgivet Bogen til Sagføreren, hos hvem den derefter var forbleven beroende. Ved de i 1879 stedfundne Indbetalinger, altsaa ikke alene ved den af ham paastaanedo Betaling af 500 Kr. i November 1879, men ogsaa ved Betalingen af de Beløb, hvorfor han er krediteret i den ovennævnte Kontokurant, havde han derfor ikke Kontrabogen med, og paa Grund heraf fik han løse Kvitteringer for samtlige disse Indbetalinger. Medens de af Carl Christensen førte Boger, nemlig Kassebog, Journal og Hovedbog, ifølge en af Forhørsdommeren efter forudgaaet Undersøgelse af dem under Forhøret afgiven Erklæring, der tillige gaar ud paa, at Bogerne bære Præget af at være førte med særdeles Orden og Nøjagtighed, alle udvise, at der under 25 November 1878 er af Tiltalte indbetalt 500 Kr., findes der derimod i ingen af dem enten under 15 eller 25 November 1879 indført nogen Indbetaling fra Tiltalte af 500 Kr. Ligesom derhos Kommiss Niels Christensen, der har ført Journalen og Hovedbogen i det paagjældende Tidsrum, edelig har bekræftet Rigtigheden af den ovennævnte af ham under 16 Mai d. A. afgivne Erklæring, saaledes har saavel han som Carl Christensen edelig erklæret Tiltaltes Paastand om, at han ikke har faaet nogen Kvittering for Indbetalingen i November 1878, men at den under Sagen omhandlede Kvittering angaar en Indbetaling i November 1879, og at han ved denne Lejlighed har betalt Pengene til Carl Christensen, for usandsfærdig, idet Niels Christensen har tilføjet, at han er vis paa ikke at have set Tiltalte betale 500 Kr. til Carl Christensen, og at han ligeledes er vis paa, at hvad Hovedbogen indeholder, er fuldstændig rigtigt, hvorhos Carl Christensen yderligere har udsagt, at en Indbetaling af et saa stort Beløb som 500 Kr., selv om det var blevet forsømt strax at notere den i Bogerne, ikke kunne forblive ubemærket, idet Bogerne blive opgjorte flere Gange om Ugen og sammenholdte med Kassebeholdningen, hvorved det maatte vise sig, at der var flere Penge end Bogerne udviste. Imod Rigtigheden af Tiltaltes ovennævnte Paastand taler ogsaa dels, at der, saafremt Kvitteringen skulde være udstedt for en Indbetaling i November 1879, vilde mangle Kvittering for Indbetalingen den 25 November 1878, uagtet en saadan efter al Sandsynlighed maa være udstedt, da der, som meldt, i Kvitteringsbogen findes en dertil svarende Kupon, dels at Tiltalte ikke har kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring med Hensyn til det usandsynlige i, at han, der, som meldt, paastod ikke at have modtaget tvende Beløb af 400 Kr. og 100 Kr., hvorfor han henholdsvis under 18 August 1877 og 12 Mai 1878 er debiteret i Kontrabogen — imod hvis Betaling han ogsaa under den ovennævnte mod ham anlagde Retssag har gjort Indsigelse, hvilken Indsigelse han dog under nærværende

Undersøgelse efter de fremkomne Oplysninger har frafaldet med Hensyn til det sidst nævnte Beløb — i November 1879 skulde have betalt Christensen 500 Kr. uagtet han, naar disse to Poster udgaa af Mellemværendet, paa dette Tidspunkt kun vilde have været Christensen et Beløb af 144 Kr. 69 Øre skyldig. Ligesom der imidlertid ikke ved de anførte Omstændigheder kan anses at være tilvejebragt videre Formodning for, at den paagjældende Kvittering, uagtet den efter sit Udvisende er udstedt i Aaret 1879, dog i Virkeligheden er udstedt den 25 November 1878 som Bevis for den af Tiltalte under den nævnte Dato præsterede Betaling til C. Christensen af 500 Kr., saaledes skjønes der ejheller iøvrigt efter det anførte at foreligge saa stærke Indicier imod Tiltalte, at det herved imod hans Benægtelse kan anses godtgjort, at han med Forsæt har forfalsket bemeldte Kvittering eller iøvrigt med Hensyn til samme gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Straffansvar. Tiltalte er endvidere under Sagen sigtet for at have benyttet sig af et forfalsket Dokument under en tidligere af Jens Peter Nielsen af Ørding paa Morsø mod ham ved Hasle m. fl. Herreders Ret anlagt Sag angaaende Betaling af et Beløb af 279 Kr. 68 Øre, hvilken Sag blev paakjendt ved bemeldte Rets Dom af 14 Januar 1880 med det Udfald, at Tiltalte blev tilpligtet at betale J. P. Nielsen det paastævnte Beløb med Renter samt 30 Kr. i Procesomkostninger. Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, deriblandt den af Tiltaltes Defensor for Overretten fremlagte Underretsakt i bemeldte Sag, der blev paabegyndt i Mai 1879, at Nielsen under Sagen gjorde gjældende, at han, efter at der af Tiltalte var betalt forskjellige Afdrag paa deres Mellemværende der hidrørte fra, at de i Forening med en Trediemand i 1876 havde solgt Gæs paa Kredit i Egnen ved Galten, saaledes at Tiltalte indestod for Pengene — i November 1876 havde 479 Kr. 68 Øre tilgode hos Tiltalte, og at denne, der ved et Gjældsbevis af 7 December 1876 havde forpligtet sig til at betale ham de 400 Kr. den 9 s. M. pr. Post, ved et Brev af 8 December s. A. kun havde sendt ham 200 Kr., saa at han derefter endnu havde 279 Kr. 68 Øre tilgode. Tiltalte, der modte personlig under Sagen, paastod imidlertid blandt andet i et den 23 Juli 1879 fremlagt Indlæg, at han havde betalt det fulde i Gjældsbeviset ommeldte Beløb af 400 Kr., og til Bevis herfor fremlagde han et den 26 December 1876 dateret Brev til ham fra Nielson, der begynder med de Ord: „Dit Brev har jeg modtaget tilligemed de 400 Kr.“ — Den 22 Oktober 1879 fremlagde Nielsens Sagfører derpaa et Indlæg, hvorefter Nielsen paastod, at det sidstnævnte Brev var forfalsket, idet han erklærede sig villig til med sin Ed at bekræfte, at han ikke i Brevet havde skrevet 400 Kr., men derimod 200 Kr. og henviste til, at Brevet ogsaa bar tydelige Tegn paa, at der var

foretaget en Rettelse ved det første Tal i Summen, der synes at have været et Total, men formentlig var bleven udraderet og ombyttet med et med andet Blæk end Brevet skrevet Firtal, hvorhos han med Hensyn til, at Brevet var dateret den 26 December, gjorde gjældende, at han havde afsendt Brevet langt tidligere end denne Dag, uden at han dog kunde opgive, hvornaar, og at Brevet ogsaa udviste, at Datoen var rettet fra den 16 til den 26, hvilken Rettelse han nægtede at have foretaget. Idet han derhos fremlagde det ovennævnte Brev til ham fra Tiltalte af 8 December 1876, i hvilket Tiltalte — efter hvad der anføres i Indlægget — udtrykkelig omtaler, at han hermed sender 100 Rdl. = 200 Kr., gjorde han gjældende, at det var disse 200 Kr., hvis Modtagelse han havde anerkjendt i det af Tiltalte fremlagte Brev, og endelig paaberaabte han sig, at han i Slutningen af Januar 1877 havde modtaget et Brev fra Tiltalte, som han senere fremlagde og som er dateret den 30 s. M., der handler om det paagjældende Mellemværende, og hvori der findes den Yttring: „Det ene Hundrede har du jo faaet“, hvorved der efter hans Anbringende maatte være sigtet til de med Tiltaltes Brev af 8 December 1876 fremsendte 100 Rdl. eller 200 Kr. Tiltalte, der ikke gav Møde ved Sagens Foretagelse den 22 Oktober 1879, men som erholdt Sagens Dokumenter hos Nielsens Sagfører, der havde begjært den udsat for at sende ham disse, fremlagde ved Sagens næste Foretagelse den 5 November et Indlæg, hvori han blandt andet benægtede at have foretaget nogen som helst Forandring i det af ham fremlagte Brev, og paastod, at han med sit ovennævnte Brev af 8 December 1876 havde sendt Nielsen 200 Rdl. = 400 Kr. og at der, hvis Brevet ikke skulde udvise dette, maatte være sket en Forandring ved Tallene. Dette sidste Brev — ligesom ogsaa et andet af Nielsens Sagfører den 22 Oktober fremlagt Brev fra Tiltalte — fandtes imidlertid ikke blandt de af Tiltalte ved denne Lejlighed tilbageleverede Dokumenter, og i et senere den 3 December fremlagt Indlæg benægtede han, ved den ovennævnte Lejlighed med Sagens Dokumenter, som han havde faaet udleverede af Modpartens Sagfører paa dennes Kontor, at have modtaget disse Breve — som ikke senere ere komne til Stede — hvorhos han paastod, at der ved „det ene Hundrede“, som omtales i hans Brev af 30 Januar 1877, var sigtet til nogle Bolob af tilsammen 100 Kr., som den Trediemand, der i Forening med Tiltalte og Nielsen havde solgt Gæssene, efter han Anbringende i Begyndelsen af Januar 1877 skulde have dels modtaget af Tiltalte til Udlevering til Nielsen dels indkasseret hos Kjøberne af Gæssene. Under de i Anledning af Tiltaltes ommeldte Forhold optagne Forhor har han, efter først at have erklæret, at det var saa længe siden, og at han ikke kunde huske noget om Sagen, senere benægtet at have foretaget nogen Forandring af

Datoen og Summen i det af ham fremlagte Brev af December 1876, idet han har tilføjet, at hvis der er foretaget Rettelser i Brevet, er det maaske Jens Peder Nielsen selv, der har foretaget dem, idet denne efter hans Forklaring ofte beholdt sine Breve, efter at de vare skrevne, saa at Rettelsen af Summen muligen er foranlediget ved en efter Brevets Affattelse sket Afbetaling, hvorhos han har gjort opmærksom paa, at det ikke alene er Datoen men ogsaa Maaneden, som er forandret. Iøvrigt har han fastholdt, at han havde sendt Nielsen 400 Kr. til Indfrielse af det af ham udstedte Gjældsbevis, og at Brevet blev ham sendt som Kvittering for dette Beløb, og med Hensyn til den ovenomhandlede Passus i hans Brev af 30 Januar 1877 har han udsagt, at den muligen sigter til de Penge, han vil have betalt til den foran nævnte Trediemand. Det paagjældende Brev, der er fremlagt under Forhøret, udviser, at der er sket de ovenanførte Rettelser i samme, hvorved dog bemærkes, at det ikke med nogen Sikkerhed kan ses, hvilket Tal der oprindeligt har staaet i Stedet for Firtallet i Summen. Vel har nu Jens Peder Nielsen edelig bekræftet, at der, da han afsendte Brevet, ikke i samme stod 400 Kr. men derimod 200 Kr., idet han kun havde modtaget det sidst nævnte Beløb, og at han er vis paa at have afsendt og følgelig ogsaa dateret Brevet før den 26 December, idet han er overbevist om, at han har svaret Tiltalte nogle faa Dage, efter at han havde modtaget Pengene, medens han derimod med Hensyn til, at ogsaa Maaneden i Datoangivelsen er rettet fra November til December, har erklæret, at denne Rettelse vistnok er foretagen af ham selv; men ved dette Vidnes Forklaring i Forbindelse med hvad der iøvrigt foreligger kan der dog ikke imod Tiltaltes Benægtelse anes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de omhandlede Rettelser i Brevet med Hensyn til Datoen og Summen ere foretagne af ham eller at han i bedragerisk Hensigt har fremlagt Brevet som Bevis for en Betaling af et større Beløb end han virkelig havde erlagt, og der findes derfor heller ikke under denne Del af Sagen at kunne idømmes ham nogen Straf. I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten 25 Kr., hvorimod der intet Salær bliver at tillægge Defensor samnæsteds, da han har frafaldet Paastand om at tilkjendes saadant.

Mandagen den 19 April.

Nr. 147. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Thorvald Valdemar Hendriksen (Def. Shaw),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 25 Januar 1886: Tiltalte Thorvald Valdemar Hendriksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Slogtersvend Johannes Theodor Holstein betale 16 Kr. og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Wolff og Gottschalck, betaler Tiltalte, Thorvald Valdemar Hendriksen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Thorvald Valdemar Hendriksen sigtes for Vold og Legemsbeskadigelse, er ved den af Tiltalte afgivne Tilståelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger Følgende godtgjort: Tiltalte, der den 7 December f. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 $\frac{1}{2}$ paa en Beværtning havde truffet Slagtersvend Johannes Theodor Holstein, til hvem han ikke havde nærmere Bekjendtskab, og, som her havde foreslaaet denne, at de skulde sige Du til hinanden, blev, da Holstein afslog dette, derover forbitret paa ham, og han ventede derfor, efterat have forladt Beværtningen, paa Holstein udenfor den Ejendom, hvor denne boede, og, da Holstein kort efter kom, gav Tiltalte, uden nogen fra Holsteins Side dertil given Anledning, Holstein med knyttet Haand et saa voldsomt Slag i Ansigtet ved venstre Øje, at Holstein styrtede til Jorden, og medens Holstein laa her, tilføjede Tiltalte ham flere Slag, hvorhos han, der paa Fødderne havde Træsko eller Trætofler med Træsaaler af omtrent en Tommes Tykkelse, sparkede Holstein i Siden, men, da to Personer kom tilsyne, fjernede Tiltalte sig. Ifølge en af en Læge under 8 December f. A. afgiven Erklæring vare begge den Overfaldnes venstre Øjenlaag betydelig opsvulmede, saa at han aldeles ikke formaade at aabne dem, hvorhos de vare stærkt blaalig farvede paa Grund af underlobet Blod og meget ømme for Tryk, og ligeledes var Senehinden paa venstre Øje stærkt rødlig farvet paa Grund af underlobet Blod, og Svulsten fra Øjenlaagene forplantede sig ud over venstre Tindingregion. Endelig var den Overfaldnes venstre Øjenlaag ifølge den af en Barber afgivne Forklaring slækket ca. 1 Tomme i Længden og ca. $\frac{1}{8}$ Tomme dybt. Som Følge af Overfaldet maatte oftnævnte Holstein holde Sengen i 3 Dage og derefter endnu i 8 Dage gaa med Klap paa det venstre Øje, men ved sit Møde i Rotten den 6 Januar d. A. erklærede Holstein, at medens han indtil for nogle faa Dage siden havde følt Smerten i Brystkassens højre Side, vare alle Folgerne af Overfaldet nu forsvundne. Tiltalte har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed var paavirket af Nydelsen af stærke Drikke, men han har tillige selv indrommet, at han ikke var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Han har fremdeles forklaret, at han ikke havde isinde at tilføje oftnævnte Holstein nogen egentlig Legemsbeskadigelse, men at han slog og sparkede, uden at gøre sig nogen Tanke om, hvilke Følger disse Handlinger vilde have. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 29 Marts 1856 og som ikke tidligere er funden straffet ifølge Dom, men ifølge sin Forklaring flere Gange har erlagt Bøder for Gadeuorden, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da den ved bemeldte Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og

Bred i 2 Gange 5 Dage findes passende, og da det fremdeles bifaldes, at det er paalagt Tiltalte at betale en Erstatning af 16 Kr. til Slagterøvend Holstein og at udrede Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 21 April.

Nr. 113.

Advokat Levinson

contra

Svend Aage Thimm Jordan, Carl August Vilhelm Slengerik og Jens Peter Martinus Jensen Lyngby
(Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Falsters vestre Herreds Extrarots Dom af 20 August 1885: De Tiltalte, Redaktor Svend Aage Thimm Jordan, Redaktor, Løjtnant Carl August Vilhelm Slengerik og Redaktionssekretær Jens Peter Martinus Jensen Lyngby bør hensættes i simpelt Fængsel, de tvende Førstnævnte hver i 3 Maaneder og Sidstnævnte i 2 Maaneder. Saa bør de Tiltalte in solidum betale samtlige af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Andersen, 100 Kr., samt Enhver for sit Vedkommende udrede Omkostningerne ved Straffens Exekution. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1886: De Tiltalte, Svend Aage Thimm Jordan, Carl August Vilhelm Slengerik og Jens Peter Martinus Jensen Lyngby bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de tvende Førstnævnte hver i 6 Maaneder, den Sidstnævnte i 4 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Winther, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For den af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Virksomhed for i det i Dommen nærmere beteg-

nede Øjemed at danne „Falsters Riffelforening“ ville de være at anse efter Straffelovens § 103, 1ste Stykke, sammenholdt med § 46. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Jordan og Slengerik i 4 Maaneder for hver og for Lyngby i 3 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Svend Aage Thimm Jordan, Carl August Vilhelm Slengerik og Jens Peter Martinus Jensen Lyngby bør hensættes i simpelt Fængsel, de to Førstnævnte hver i fire Maaneder, Sidstnævnte i tre Maaneder. Saa udrede de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesterot til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sng tiltales Redaktør af „Lolland-Falsters Folketidende“ Svend Aage Thimm Jordan, hjemsendt Sekondlieutenant af 19de Bataillon, Redaktør af „Stubbekjobing Avis“ Carl August Vilhelm Slengerik og Redaktionssekretær Jens Peter Martinus Jensen Lyngby for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, idet de sigtes for at have gjort sig skyldige heri ved gennem deres Udtalelser paa et i Eskildstrup den 24 Januar f. A. afholdt offentligt Møde angaaende den saakaldte Riffelsag og paa flere senere andetsteds paa Falster afholdte lignende Møder at have virket for at tilvejebringe en væbnet Styrke, der er bestemt til eventuelt at benyttes som Magtmiddel mod den offentlige Myndighed. Paa det nævnte Møde i Eskildstrup, der var foranlediget af Tiltalte Jordan, optraadte de 3 Tiltalte som Talere og tilraadte Dannelsen af en Riffelforening samt opfordrede til Indtrædelse heri. Ifølge et i „Lolland-Falsters Stiftstidende“ meddelt Referat af de paa Mødet faldne Udtalelser yttrede Tiltalte Jordan, at Visnepolitikken havde sat Ministeriet fast, og at det derfor vilde sulte ihjel, hvis det ikke gik udenfor Statsforfatningens Grændser, men at det vilde gjøre dette, havde vi Ret til at tro, at vi daglig i Regjeringspressen saa Opfordring til at

antage den provisoriske Finantslov, der da skulde være som Landstinget vilde have den, uden Hensyn til Folkethinget og Folket, at hvis det skulde komme saavidt, skulde Riffelbevægelsen gjøre sin Nytte; dog mente han ikke, at Riffelskyttorne strax skulde storme mod Kjøbenhavn; Regjeringen vilde gaa udenfor Grundloven, men vi skulde vise den, at vi ikke taalte det; Regjeringen vilde vige tilbage for Riffelen; vi behovede blot at se paa Norge for at faa et Begreb om, hvad den kunde udrette; der havde den bragt Venstre Sejren, Regjeringen havde der paa-tænkt et Statskup, men blev bange for Riffelen, 34—40,000 Mand stode rede til at fyre. Tiltalte Lyngby henviste ifølge samme Referat ligeledes til Norge, hvor Regjeringen efter hans Udtalelser vilde bryde Statsforfatningen, men der stillede da 30—40,000 Mand med Riffelen, for at forsvare deres Rettigheder, og saa takkede Regjeringen af; videre yttrede han, at det kunde se frygteligt ud med disse Riffelbevægelser, men da det ikke var altid, at Retten sejrede ved Ord, maatte vi have en Magt i Baghaanden; det lod til, at vi (ligesom i 1877) igjen skulde have Provisoriet og vi maatte derfor vise, at vi ikke fare med tomme Ord, men lade Handlingen følge paa Tale; at vi ved at lade et saadant Provisorium gaa upaataalt, vare udsatte for at faa ogsaa provisoriske Fæstningslove, Valglove og Love til Slottets Opbygning, men at vi maatte forhindre dette, og at Riffelbevægelsen skulde haandhæve vore Ord, opretholde Freden i det Indre samt endelig, at naar vi kunde gaa mod Tyskerne med Begejstring og Vaaben, hvorfor skulde vi da ikke kunne gaa mod Estrup, naar han vil bryde vor Forfatning. Tiltalte Slengerik, der var Dirigent ved Modet, udtalte endelig ifølge samme Referat, idet han undersøgte Midlerne til at hindre, at Statsforfatningen brødes, at Riffelen var Midlet. Iøvrigt blev saavel af Jordan som af Lyngby givet Anvisning paa, hvorledes de paa-tænkte Foreninger skulde organiseres og Rifferne skaffes.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Juni 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykket hos Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokollsekretærer.

Ny Række:

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 11.

Onsdagen den 21 April.

Nr. 113.

Advokat Levinsen

contra

Svend Aage Thimm Jordan, Carl August Vilhelm Slengerik
og Jens Peter Martinus Jensen Lyngby (Def. Hansen).

Baade om dette og om et den paafølgende Dag i Væggerløse afholdt lignende offentligt Møde, hvor de Tiltalte ligeledes alle havde Ordet, findes Referater ogsaa i de af Jordan og Slengerik redigerede Aviser. Ifølge Jordans Blad udtalte Lyngby paa Eskildstrupmødet: at Riffelbevægelsen tilsigtede at hindre en Revolution fra oven og at tjene som Værn for Friheden, at vi vare berettigede til at vente, at Estrup endnu engang udstedte en provisorisk Finantslov og mulig ikke blev staaende derved, at Indtrædelsen i Riffelforeninger skulde ske efter moden Overvejelse og med den faste Beslutning at ville bruge Vaabnene, hvis det blev nødvendigt, at vi haabede ikke at faa Brug for dem, men at vi maatte være forberedte derpaa; — og paa Væggerløsemødet: at man var fuldt berettiget til at vente Revolution fra oven, og Slengerik paa sidstnævnte Møde, at Riffelforeningen dannedes for at undgaa Borgerkrig. Ifølge Slengeriks Blad ndtalte Jordan ved Ekildstrupmødet: at Visnepolitikken havde bragt Ministeriet i den Situation, at det enten maatte politisk talt sulte ihjel eller gaa helt udenfor Forfatningens Grændser, og at man havde Berettigelse til at forudsætte, at det sidste vilde ske, derpaa pegede Erfaringen fra 1877 og Trudselne i Regjeringspressen om en provisorisk Finantslov, provisoriske Befæstningslove osv., at Norge gav Bevis for, hvorledes Folkevæbningsamlag havde formaaet at holde den norske Re-

gjeriug inden Forfatningens Grændser, og at Riffelforeningerne heri Landet havde et lignende Maal for Øje; hvorefter Lyngby bl. a. yttrede, at Rifferne kun skulde bruges til at forhindre en Revolution fra oven, altsaa mod dem, der vilde bryde Forfatningen, at den provisoriske Finantslov af 1877 havde belært os om, at hvis Retten skulde sejre, da maatte vi kunne støtte os til Magten, men at det var at haabe, at vi aldrig maatte faa Brug for Riffer, tilmed da de sikkert vilde vise sig unødige, naar man fra den anden Side saa, at der var Alvor i Sagen. Begge Møder sluttede med et Udvalg til Sagens Forberedelse. Efterat der var indledet Ungersøgelse angaaende de paa Mødet i Eskildstrup faldne Udtalelser, afholdtes i Dagene fra 26 Februar til 3 Marts f. A. lignende offentlige Møder i Eskildstrup, Horreby, Ønslev, Vaalse, Øster-Kippinge og Sønderkirkeby, som overværedes af Politiet. Tiltalte Jordan talte ved alle disse Møder undtagen i Horreby, Tiltalte Slengerik ved Møderne i Horreby, Vaalse og Øster-Kippinge. Ifølge Referater nedskrevne paa Møderne efter Politiets Foranstaltning yttrede Tiltalte bl. a. (i Eskildstrup), at Riffelbevægelsen var opstaaet for at værne om vor Forfatning og Friheden, som Grundloven hjemler Folket, at han, naar der spurgtes, om der var Grund til at se nogen Fare for Friheden, maatte svare Ja; Artikler i Regjeringens officielle Organ opfordrede til Udstedelse af provisoriske Love, baade Finantslove og andre Love, og disse Artikler stode uimodsagte, at det slet ikke var givet, at man skulde skyde Folk med Rifferne, idet først et Forfatningsbrud maatte foreligge, men et saadant var Gudskelov endnu ikke sket; (i Ønslev) at Riffelsagens vigtigste Moment var at bevare Forfatningen mod indre Fjender, at enhver frihedskjær Mand maatte kunne indse, at Friheden heri Landet var truet, at den Maade, hvorpaa Friheden kunde værnes, var Riflen, at Riffelsagen var kommen 2 Aar for sildig frem, og at det var paa Tide, at vi her i Landet (ligesom i Norge) toge os sammen; (i Vaalse) at Riffelforeningens Hensigt var at hindre Revolution, som kunde befrygtes fra oven, idet Regjeringens officielle Organ raadede til Udstedelse af provisoriske Finantslove og Befæstningslove, og hvorfor ikke Valglove? at han haabede, at alle Statskuplyster vilde kunne holdes nede ved Hjælp af Riffelringen, at de truende Udsigter for Friheden gjorde, at Folket maatte gjøre energisk Modstand og forberede sig til at staa Ryg mod Ryg i Forening med Folkets Repræsentanter paa Thinge, og at i Norge var Parlamentarismens Gjenneførelse lykkedes ved Riffelbevægelsen der; (i Øster-Kippinge og Sønderkirkeby) at Hovedformalet ved Riffelbevægelsen var at værne om vor frie Forfatning, at den vel ikke lod sig gjenneførelse i de første Aar, og at der nu til 1 April Intet var at gjøre, men ad Aare, saa skulde Regjeringen regjere provisorisk, saalænge den kunde, indtil det viste sig, at Riffelbevægelsen var

voxt til en Magt, som Regjeringen ikke kunde lade upaaagtet, at der i hans Øjne var Grund til at tvivle om, at Regjeringen vilde holde sig til Forfatningen og at det var ham bekjendt, at Venstres Repræsentanter paa Thinge fuldt ud sympathiserede med Riffelbevægelsen. Ifølge samme Referater udtalte Slengerik (i Horreby), at Riffelforeningens Hensigt var at hindre Revolution, idet forskjelligt tydede paa, at man paa højere Steder vilde Friheden tillivs, fra Fortiden saaledes Grundlovsbrudet ved Udstedelsen af den provisoriske Finantslov 1877, idet han gik ud fra, at Ministeriet Estrup vidste, hvad det dengang gjorde sig skyldigt i, og fra Nutiden forskjellige Artikler i Berlingske Tidende og den Rigsdagen nylig forelagte midlertidige Finantslov, hvilket alt tydede paa, at Regjeringen var kommen ind paa den skjæve Opfattelse, at vi levede under et Etkammerssystem, at Riffelforeninger skulde danne et Modvægt imod, at der skete noget Brud paa Forfatningen, thi vore Godsejere, der just ikke udmærkede sig ved at være modige, vilde nok gysse tilbage for Rislerne, samt (efter en Bemærkning af en Tilstedeværende om, at man ikke burde støtte den Ild, som var ifærd med at bryde ud i Kjøbenhavn, men vise Udholdenhed og Taalmodighed) at det danske Folk længe nok havde vist sig udholdende, og taalmodigt ligeoverfor det nuværende Ministerium; og (i Vaalse) at moralske Midler ikke nyttede overfor Folk, der vilde bryde vor Grundlov, at Bevægelsen var rejst mod det Folketsråd, der gjennem sit Organ havde sagt, at Magten var Retten, men at naar vi kun vilde forene Magten med Retten, saa skulde det vise sig, at de samme Folk nok vilde respektere dem i Forening, at det ikke var Mening strax at bruge Riffelen, fordi der gjordes Grundlovsbrud, men at vi vilde vise de Folk paa den anden Side et Maleri, hvorfor de skulde blive bange og tvinges bort fra deres Lyster til Grundlovsbrud; samt (i Øster-Kippinge), at efter hans Mening er der blevet, bliver der og vil der blive rettet Angreb paa vor Grundlov, at saalænge Ministeriet Estrup sad ved Roret, skete der Brud paa Forfatningen, og at Riffelforeningen skulde have det Formaal at danne en Modvægt, der vilde afskrække Folk paa den anden Side fra at begaa Grundlovsbrud, at vi kunde se af Grundloven, at naar et Ministerium, der var i Uoverensstemmelse med Folkethingets Flertal, vilde blive siddende, saa maatte det bryde Grundloven. Ved samtlige disse Møder fremlagdes Lister til Indtegning af Medlemmer i Riffelforeningen, og Indtegning skete undtagen paa Sonder-Kirkeby Mødet. Efter de Tiltaltes egne Erkjendelser og de af Referenterne paa Moderne samt andre Tilstedeværende afgivne Vidneforklaringer maa det antages, at det Ovenanførte i alt Væsentligt rigtig gjengiver de Tiltaltes Ytringer, om end ikke altid med de brugte Ord, saa dog efter deres Mening. Tiltalto Slengerik har hertil fojet, at hans ovenanførte Ytring paa Eskild-

strupemødet den 24 Januar f. A. om, at Riflen var Midlet til at hindre et Statsforfatningsbrud, fremkom i den Forbindelse, at han — efter at have omtalt, at en Folkethingsmand i sin Tid, da der i 1877 blev truet med provisorisk Finantslov, havde ytret, at Folket ikke roligt vilde finde sig i en saadan, men bruge sine Midler, men paa Spørgsmaal om, hvilke Midlerne vare, havde svaret undvigende — tilfojede, at det var godt, naar man paa et lignende Spørgsmaal nu kunde, ligesom i Norge, pege paa 30—40,000 Mand, hver med sin Riffel og sige: der er Midlet. Videre har samme Tiltalte forklaret, at han paa en Forespørgsel, om man ikke ved Spørgsmaalet, om der forelaa Forfatningsbrud, burde gaa til Rigsretten, udtalte sig om denne Ret omtrent saaledes, at enhver kunde tænke sig, hvad Udfaldet vilde blive, naar man skulde dømme i sin egen Sag. Tiltalte Jordan har derhos forklaret, at naar Forfatningsbrud fra Regjeringens Side af ham er betegnet som det Tilfælde, hvori Riflerne efter hans Opfordring skulde anvendes, har han ikke herved ment Udstedelse af provisoriske Finantslove, men at Spørgsmaalet, om der foreligger et Grundlovs- og Forfatningsbrud, maa afgjøres af „Folket“, hvorved han sigter til Folkets Repræsentanter. Medens det derhos saavel efter denne Tiltaltes som efter Tiltalte Lyngbys Forklaringer maa antages at have været deres Mening, at de oprettede Foreninger, naar de vare tilstrækkelig indovede, skulde bruge deres Vaaben, naar der efter Folkets Dom forelaa et Grundlovs- eller Forfatningsbrud fra Regjeringens Side, vil derimod Tiltalte Slengerik ikke have tænkt sig, at Riflerne virkelig skulde komme til Anvendelse, idet han vil have følt sig overbevist om, at den Omstændighed, at der rundt om i Landet fandtes en saadan væbnet Magt vilde hindre, at der skete Brud paa Grundloven. Ved det Foranførte og hvad iøvrigt er oplyst, navnlig ved Udtalelser af de Tiltalte Jordan og Slengerik i de af dem redigerede Blade, findes det tilstrækkelig godtgjort, at enhver af de Tiltalte har opmuntret til Dannelsen af en Riffelforening i den Hensigt, derved at tilvejebringe en væbnet Magt, der kunde lægge Tvang paa og eventuelt yde Modstand mod Regjeringen og Myndighederne, naar disse maatte træffe Foranstaltninger, som ved en Afgjorelse af „Folket“ eller dets valgte Repræsentanter, altsaa af til saadan Afgjorelse inkompetente Personer, erklæredes for at være stridende mod Forfatningen — en Forudsætning, som af de Tiltalte er betegnet ikke blot som mulig, men som ikke usandsynlig — og herimod kan det intet relevare, at der i dets Udkast til „Love for Foreningen til Anskaffelse af Rifler paa Falster“, som er aftrykt i et fremlagt Exemplar af det af Tiltalte Jordan redigerede Blad, ligesom i de Love, der maa antages at være vedtagne for den paa Falster dannede Riffelforening, ikke indeholdes Noget om et saadant Ojemed for Foreningen, idet Saadant selvfølgelig ikke kan for-

andre, at de Tiltaltes foran omhandlede Virksomhed er foregaaet med den nævnte Hensigt for Øje. Ved denne Virksomhed have herefter de Tiltalte opmuntret til og søgt at fremkalde et Forhold, der ganske maa sættes ved Siden af de i Straffelovens § 103, 1ste Stykke omhandlede forbryderiske Handlinger, og de ville derfor ikke kunne undgaa at drages til Ansvar efter bemeldte Peragraf og Straffelovens § 1 sammenholdt med § 52, 2det Punktum, saaledes at Straffen for de Tiltalte, der ere fødte, Jordan den 21 December 1856, Slengerik den 18 Februar 1859 og Lyngby den 3 Juni 1854, bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for de Tiltalte Jordan og Slengerik i 6 Maaneder hver og for Tiltalte Lyngby i 4 Maaneder. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset de Tiltalte efter Straffelovens § 103 jfr. § 46 med Straf af simpelt Fængsel, Jordan og Slengerik i 3 Maaneder hver og Lyngby i 2 Maaneder, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum. De Tiltalte ville derhos have ligeledes in solidum at udrede i Salær til Aktor for Overretten 50 Kr., medens der ikke bliver Spørgsmaal om noget Defensionssalær, da de Tiltalte have givet Møde ved en privat antaget Sagfører.

Nr. 150. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Henrik Uhl Hansen (Def. Levinsen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 18 Januar 1886: Arrestanten, Fattiglem Henrik Uhl Hansen, bør straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 150 Dage. I Salær til Prokuratorerne Alberti og Lassen for Overretten betaler Arrestanten, Bagersvend Henrik Uhl Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Bagersvend Henrik Uhl Hansen, der er født den 22 Februar 1836 og gjentagne Gange har været straffet for Løsgængereri og Betleri senest ifølge Odense Herreds Politirets Dom af 13 August 1885 ifølge Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 120 Dage, for Løsgængereri og Betleri. Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det oplyst, at han, som, efter at have udstaaet den ham senest idømte Straf den 17 December f. A. var afleveret til sin Forsørgelseskommune Middelfart Kjøbstad og indlagt paa den derværende Fattiggaard og som samme Dag til Politiprotokollen havde modtaget Tilhold om ikke uden Fattigbestyrelsens Tilladelse at forlade Fattiggaarden under Trudsel af Straf for Løsgængereri, ikke destomindre Dagen efter, den 18 December, uden Tilladelse havde forladt Gaarden og var flakket om i Fyen, indtil han den 7 Januar d. A. var bleven anholdt i Odense. Arrestanten har endvidere forklaret, at han ved sin Bortgang fra Fattiggaarden kun var i Besiddelse af 10 Øre, men har benægtet under sin Omflakken at have tippet, idet han vil have i det Væsentlige levet af, hvad han har faaet til Laans af Venner og Bekjendte, som han besøgte. Efter det Oplyste maa imidlertid disse saakaldte Laan, der bestod af smaa Beløb som 15 og 25 Øre, anses at have været Almisser, som ere ydede ham paa Grund af den ynkelige Forfatning, hvori han fremstillede sig for de Paagjældende. Det maa saaledes billiges, at Arrestanton ved den indankede Dom af 18 Januar d. A. er anset skyldig saavel i Betleri som i Løsgængereri ifølge Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 5, men Straffen, der er bestemt til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, findes at kunne formildes til saadant Ar-

bejde i 150 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, der rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Torsdagen den 29 April.

Nr. 96. Højesteretssagfører Hansen

. contra

**Anders Tind Andersen Bording og Peter Vilhelm
Emil Meyer (Def. Hindenburg og Shaw),**

der tiltales for Pongefpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1885: De Tiltalte, Anders Tind Andersen Bording og Peter Vilhelm Emil Meyer bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Casse og til den for Tiltalte Meyer beskikkede Defensor, Prokurator Alberti, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de rettelig ansete efter Straffelovens § 245, sammenholdt for Meyers Vedkommende med dens § 47, 1ste Stykke, men Straffen vil efter Omstændighederne kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder for hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Anders Tind Andersen Bording og Peter Vilhelm Emil Meyer bør hensættes i simpelt Fængsel hver i tre Maaneder. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom

fastsatte Salarier og i Salarium til Højesterets-sagfører Hansen, Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw for Højesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Anders Tind Andersen Bording og Peter Vilhelm Emil Meyer, der ere fødte henholdsvis den 6 Oktober 1853 og 1 Marts 1858, og som ikke ere fundne forhen straffede, for Pengesafpresning, og ere Sagens nærmere Omstændigheder, efter hvad de Tiltalte have erkjendt og hvad der iøvrigt er oplyst, følgende: I Slutningen af November f. A. begyndte Anna Dorteia Nordsted, Kjørumbaards Hustru, at arbejde for Tiltalte Bording, der driver en Handskemagerforretning her i Staden, med at tamporere Handsker for ham. Der blev til dette Arbejde udleveret hende Silke fra Bordings Forretning, og da dennes Mestersvend, Tiltalte Meyer, fik Mistanke om, at hun besveg Bording ved ikke at tilbagelevere denne, hvad hun fik til Rest af den hende udleverede Silke, underrettede han Bording herom, og for at prøve hende, udleverede han hende efter Aftale med Bording den 20 Mai d. A. et større Kvantum Silke end nødvendigt til Brug ved Bearbejdelsen af det hende samtidig udleverede Parti Handsker. Da hun nu kun leverede et forholdsviis mindre Kvantum Silke tilbage, mente saavel Bording som Meyer herved at have erholdt Bevis for, at hun besveg Bording, og de bleve nu enige om, i den Anledning at affordre hende et Beløb af 150 Kr., som skulde tilfalde Bording. Den 21 s. M. indfandt de sig herefter hos hende og Bording beskyldte hende da for, at have tilvendt sig endel af den hende udleverede Silke, samt affordre hende et Beløb af 150 Kr., idet han truede hende med, at han, hvis hun ikke betalte ham dette Beløb, vilde anmelde Sagen for Politiet, i hvilken Anledning han og Meyer talte sammen om, til hvilken Politistation, de skulde henvende sig. Da hun blev forskrækket over Bordings Optræden, og derhos vidste, at hun ikke var ganske uskyldig i det hende paansigtede Forhold, idet hun i Virkeligheden til egen Fordel havde tilbageholdt lidt af den hende leverede Silke, forpligtede hun sig til næste Dag at betale Bording det hende afkrævede Beløb. Og efterat hun havde laant Pengene af sin Broder, indbetalte hun derefter Beløbet til Meyer paa Bordings Vegne. Begge de Tiltalte have erklæret, at de ikke havde gjort sig klart, om de, hvis Kjørumbaards Hustru

havde vægret sig ved at efterkomme deres Forlangende, vilde have gjort Alvor af deres Trudsel om at anmelde Sagen for Politiet, idet de stoled paa, at hun nok vilde gaa ind paa, at betale Beløbet. Under Sagen har Kjærumgaard's Hustru — som berort — erkjendt, at hun i det Tidrum, hun har arbejdet for Tiltalte, har tilegnet sig noget af den Silke, der blev hende leveret, men efter hendes Forklaring har den samlede Værdi af den Silke, hun har tilegnet sig, kun beløbet sig til ca. 3 Kr. Om det nu end ikke under Sagen har ladet sig nøjagtigt konstatere, hvorvidt hendes Forklaring i denne Henseende er rigtig, er det dog efter Sagens Oplysninger fuldstændig klart, at hun ikke har kunnet tilvende sig Silke til en blot tilnærmelsesvis saa stor Værdi, som det hende afkrævede Beløb. For sit Vedkommende har da ogsaa Meyer erkjendt, at han under alt det Passerede indsaan, at der ikke kunde være Spørgsmaal om, at hun havde besveget Bording for et saa stort Beløb, og at han ved, som anført, at følge med Bording op til hende og støtte hans Opræden, har medvirket til at skaffe denne en Fordel, paa hvilken han ikke havde Krav. Han har derhos udsagt, at det stod ham klart, at det Beløb, hvorfor Kjærumgaard's Hustru havde besveget Bording, kun kunde være forsvindende i Sammenligning med det, der blev hende afkrævet, og forsaavidt han senere har forklaret, at han dog tænkte sig, at hun kunde have besveget ham for ca. 50 Kr., findes der ikke at kunne tages Hensyn til dette saavel med hans tidligere Forklaring som med Sagens øvrige Oplysninger stridende Anbringende. Om det omhandlede Punkt har Bording for sit Vedkommende afgivet forskellige, i høj Grad vaklende og hverandre modsigende Forklaringer, blandt Andet har han saaledes snart paastaaet, at han, til hvem Meyer, forinden de indfandt sig hos Kjærumgaard's Hustru, havde yttret, at hun vel kunde have besveget ham for 200 Kr., handlede i den Overbevisning, at hun virkelig havde besveget ham for et tilsvarende Beløb, som det han afkrævede hende, snart udsagt, at han, der meget vel indsaan at Meyers ovennævnte Anbringende umulig kunde være rigtigt, da han afkrævede hende Beløbet, slet ikke gjorde sig klart, om hun havde besveget ham for et sandt Beløb. For saavidt Tiltalte herefter ikke vil have indset, at han ved at afkræve hende det omhandlede Beløb forlangte Mere end han havde Krav paa, fortjener hans Forklaringer imidlertid ikke Tiltro. Efter alt det Foreliggende kan der ikke være Tvivl om, at han, som oppe hos Kjærumgaard's Hustru fik Meddelelse om, at hun kun havde arbejdet hos ham et halvt Aarstid, i ethvert Fald da har maattet være paa det Rene med Misforholdet mellem det Beløb, han afkrævede hende, og Værdien af den Silke, for hvilken hun kunde have besveget ham, og overensstemmende hermed har han da ogsaa en Tid lang under Sagen erkjendt, at det var selvind-

lysende, at hun umtøligt kunde have besveget ham for et saadant Beløb som det, han affordrede hende, medens han desuagtet fremkom med Fordringen, ikke blot fordi dette var i hans egen Interesse, men ogsaa fordi hun efter hans Mening stod sig bedre ved at udrede dette Beløb, end ved at blive straffet. Idet der herefter for begge de Tiltaltes Vedkommende maa gaas ud fra, at de have indset, at det Beløb, Bording ved den omhandlede Lejlighed affordrede Kjørungaards Hustru, ikke med Rette kunde tilkomme ham, ville de være at anse efter Straffelovens § 245, jfrt. for Meyers Vedkommende med § 47, 1ste Stk. og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 3 Gange 5 Dage. De ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til den befalede Aktor og til den for Tiltalte Meyer beskikkede Defensor, 50 Kr. til hver, medens der ikke vil være at træffe Bestemmelse om Salær for Defensionen for Bording, da denne har ladet sit Forsvar besørge ved en af ham selv antaget Sagfører.

Nr. 124. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Hans Christian Sørensen (Def. Levinsen),
 der tiltales for Bedrageri.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 September 1885: Tiltalte, Slagter Hans Christian Sørensen af Torpe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, udrede i Erstatning til Slagter Salomon i Kallundborg 50 Kr. 75 Øre, samt derhos betale Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch og til Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsee og Gottschalck, betaler Tiltalte Hans Christian Sørensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8

Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Christian Sørensen aktioneret for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende: En Dag i Oktober Maaned 1884 indfandt Tiltalte sig i Slagter Salomons Butik i Kallundborg og solgte denne 3 Lam, som han havde gaaende hos en af ham for Salomon opgiven Tredjemand for en Pris af 18 Kr. pr. Stk., paa hvilken Kjøbesum Tiltalte, der skulde levere Lammene et Par Dage efter, strax af Salomon i Forskud fik Kjød for 30 Kr. 50 Øre, hvorhos det aftaltes mellem Parterne, at der i Kjøbesummen skulde likvideres 20 Kr. 25 Øre, som Tiltalte fra tidligere Tid skyldte for Kjød. Tiltalte leverede imidlertid ikke de solgte Lam efter Aftalen, men disponerede over dem til egen Fordel, og har Tiltalte erkjendt, at da han den omhandlede Dag havde faaet det Kjød, han modtog som Forskud paa Kjøbesummen for Lammene, ud paa sin Vogn, besluttede han ikke at levere Salomon Lammene og saaledes at unddrage sig Betalingen af sin Skyld til denne, i hvilken Henseende han derhos under et paa Foranledning herfra Retten optaget Reassumtionsforhør nærmere har forklaret, at det vel ikke var hans Hensigt helt at unddrage sig Betalingen af Kjødets, saafremt han kunde have tilvejebragt Pengene, men at hans pekuniære Omstændigheder vare saa slette, at han aldrig paa en Gang vilde have kunnet tilvejebringe den Sum, han skyldte Salomon, men i det højeste kunde betale den i meget smaa Afdrag. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, som er født den 19 April 1841 og ved Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 3 Mai 1856 i Medfør af Frd. 11 April 1840 § 29 er anset med 10 Rotting-

slag ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 153, og da den i Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, samt da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, samt om den Tiltalte paalagte Erstatning tiltrædes, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 3 Mai.

Nr. 162. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Olafur Arnason (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Arnæs Syssels Extrarets Dom af 5 Januar 1885: Tiltalte Olafur Arnason af Sogn bør straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; desuden betaler han samtlige af Sagen lovlige flydende Omkostninger. Dommen bør at fuldbyrdes ifølge Overovrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 21 September 1885: Olafur Arnason bør straffes med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Hvad Sagens Omkostninger angaar, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Tiltalte bør betale samtlige af Sagens Appel til Overretten flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Páll Melsted og Franz Siemsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme (fuldbyrde) under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er rettelig henført under den islandske Straffelovs § 231, navnlig sammes Nr. 1. Men idet der efter samtlige foreliggende Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand ved Straffens Fastsættelse findes at maatte tages Hensyn til

samme Lovs § 40, vil Straffen kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Olafur Arnason bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn for Højesteret 30 Kroner til hver.

Med Dom, afsagt for Arnæs Syssels Extraret den 5 Januar d. A., blev Tiltalte Olafur Arnason domt for Faaretyveri, overensstemmende med den almindelige Straffelovs § 231, til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt til at udrede Sagens samtlige Omkostninger. Denne Dom har vedkommende Amtmand paa Justitiens Vegne indanket for Overretten. Med Tiltaltes egen Tilstaaelse samt andre under Sagen fremkomne Oplysninger, er det lovlige bevist, at han ifjor Efteraar rapsede et Lam i Faaresamlingsstedet paa Hveragerdi, tilhørende Konen Gudfinna Eiriksdatter af Ytri-Pura i Ølfus, og solgte samme til en vis Einar Einarsson for 2 Kr. 75 Øre. Paa Vejen til Selvog, hvor Einar havde sit Hjem, blev Lammet kjendt, hvorpaa den rigtige Ejer modtog det, men Tiltalte tilbageleverede noget senere Betalingen for Lammet til Einar. Denne Tiltaltes Forbrydelse, som er over kriminel Lavalder, og aldrig før har været straffet for nogen Lovovertrædelse, henhører under den almindelige Straffelovs § 231, og den Straf, som han har forskyldt, synes passende fastsat til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Hvad Sagsomkostningerne for Underretten angaar, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Tiltalte bør udrede samtlige af Sagens Appel flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor for Overretten med 10 Kr. til hver. Det skal fremhæves, at det ses ikke, at Underrettsdommeren har tilbudt Tiltalte at faa en Talsmand beskikket; iøvrigt har Sagens Drift for Underretten været forsvarlig. Aktion og Defension for Overretten har været lovmæssig.

Tirsdagen den 4 Mai.

Nr. 52. Snedkermester J. Schlüter (Lunn)

contra

Overretssagfører O. Th. N. Krarup, som Inkassator i afdøde Murmester Jørgen Flindt's og efterlevende Enkes Fællesbo (Asmussen),

betr. Spørgsmaal om Citantens Forpligtelse ifølge et af ham udstedt Ansørgsbevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1885: Mod Extradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede Ansørgsbevis bør Indstævnte, Snedkermester J. Schlüter, til Citanten, Overretssagfører O. Th. N. Krarup som Inkassator i afdøde Murmester Jørgen Flindts og efterlevende Enkes Fællesbo betale 1466 Kr. 90 Øre med Rente heraf 5 pCt. aarlig fra 17 Mai f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte den 7 Juli f. A. irrettelagte Ansørgsbevis er skrevet paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Citanten ikke har tilvejebragt Bevis eller vis Formodning for Rigtigheden af den af ham givne, i Dommen nærmere anførte Fremstilling af sit Mellemværende med afdøde Flindt. Det er imidlertid for Højesteret oplyst, at Flindts Bo ved Prøvelsen af de deri anmeldte Fordringer, medens det iøvrigt ikke indrømmede Rigtigheden af den af Citanten indgivne Opgjørelse af Mellemværendet, dog har anerkjendt forskellige derpaa opførte Poster for udført Arbejde ved en Afdøde tilhørende Ejendom til et samlet Beløb af 479 Kr. 10 Øre, og da det ikke af Indstævnte er oplyst, at Citanten er fyldestgjort for dette Beløb, vil det være at fradrage i de 1500 Kr., hvorpaa det under Sagen omhandlede Ansørgsbevis lyder. Citanten vil derfor ikkun være at tilpligte at betale 1020 Kr. 90 Øre med Renter som paastaet. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Mod Extradition i kvitteret Stand af det under Sagen omhandlede Ansørgsbevis af 4 Mai 1872

bør Citanten til Indstævnte betale 1020 Kroner 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17 Mai 1884 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører O. Th. N. Krarup, som Inkassator i afdøde Murmester Jørgen Flindts og efterlevende Enkes Fælledsbo, paastaet Indstævnte, Snedkermester J. Schlüter, tilpligtet imod Extradion i kvitteret Stand af et af Indstævnte den 4 Mai 1872 til bemeldte Afdøde udstedt Anfordringsbevis, stort 750 Rdl. eller 1500 Kr., at betale Citanten i hans nævnte Egenskab Bevisets Paalydende med Fradrag af Indstævntes paa Boet anerkjendte Krav 33 Kr. 10 Øre, altsaa 1466 Kr. 90 Øre tilligemed Rente heraf fra Klagens Dato til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han vel har erkjendt at have udstedt det ommeldte Bevis, men anbragt, at det er afgjort ved senere stedfunden Opgjorelse mellem ham og afdøde Flindt, med hvem Indstævnte i mange Aar indtil hans Død stod i et betydeligt Mellemregningsforhold, hidrørende fra gjensidige Laan, gjensidig ydet Arbejde og Fællesskab med Hensyn til saadant m. v. og særlig har Indstævnte anført, at deres Mellemværende i det samme Aar, da Flindt senere afgik ved Døden, blev opgjort saaledes, at Sidstnævnte hos Indstævnte fik tilgode et Beløb af 446 Kr., i hvilken Opgjorelse det efter Beviset skyldige Beløb var optaget, men at Beviset ikke tilbageleveredes, fordi Flindt endnu beholdt det nævnte Resttilgodehavende, der efter Aftale skulde likvideres og ogsaa er blevet likvideret ved udført Arbejde. Da Indstævnte imidlertid ikke har bevist sin Fremstillings Rigtighed og denne heller ikke ved et under Sagen afhørt Vidnes Forklaring — hvorefter der formentlig i 1879 skal være sket en Opgjorelse mellem Flindt og Indstævnte, men uden at Vidnet véd, om den omfattede deres hele Mellemværende — er bragt til saadan Formodning, at det efter den derom nedlagte subsidiære Paastand kan tilstedes Indstævnte at udfylde Beviset ved sin Ed, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Renten beregnes til 5 pCt. aarlig fra den 17 Mai f. A. og saaledes at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovennævnte,

den 7 Juli f. A. irettelagto Anfordringsbevis er skrevet paa ustemplet Papir. Iøvrigt er ingen Stempelovertrædelse begaaet under Sagen.

Onsdagen den 5 Mai.

Nr. 4. Grosserer **C. F. Geismar** (Nellemann)
 contra
 Fabrikant **M. Th. J. Brandt** (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Indgreb i en Patentret.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Februar 1885: Indklagede, Fabrikant Magnus Thorvald Julius Brandt, bør for Klageren, Grosserer Christian Frederik Geismars Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at den Omstændighed, at selve Anbringelsen af Sengebundene i de af Indstævnte leverede Senge er foregaaet her i Landet, ikke indeholder et Indgreb i den Citanten meddelte Eneret, og at der heller ikke kan gives Citanten Medhold i, at saadant Indgreb, som af ham navnlig for Højesteret gjort gjældende, skulde være sket ved den af Indstævnte her foretagne Forfærdigelse af Sengerammer, da Patentet ikke ses at omfatte disse,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Juni 1886.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads** Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 12.

Onsdagen den 5 Mai.

Nr. 4. Grosserer C. F. Geismar (Nellemann)
contra
Fabrikant M. Th. J. Brandt (Ingen).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Klageren, Grosserer Christian Gersmar, hvem der ved allerhøjeste Bevilling af 25 Juni 1879 er tilstaaet Eneret til for et Tidsrum af 10 Aar overalt i Danmark, med Undtagelse af Færøerne, Island og Kolonierne, at forfærdige og lade forfærdige Senge med Spiralbunde af en vis nærmere angiven Konstruktion, paastaar under nærværende ved Sagforere procederede Sag Indklagede, Fabrikant Magnus Thorvald Julius Brandt, for i Strid med denne hans Eneret at have forfærdiget og afhændet en Del Senge med Spiralbunde, anset med Lovens strængeste Straf og kjendt uberettiget til at forfærdige eller lade forfærdige saadanne Senge, samt tilpligtet at betale ham en Erstatning af 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 3 Januar f. A., til Betaling sker, medens Indklagede principalt procederer til Frifindelse og subsidiært paastaar sig frifunden for at kjendes uberettiget til at forfærdige eller lade forfærdige de omtalte Senge, samt at den eventuelle Erstatning fastsættes ved uvillige Mænds Skjon. Begge Parter procedere derhos til, at Sagens Omkostninger tillægges enhver af dem hos Modparten skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Indklagede, som ved en i en tidligere mellem Parterne verserende Sag af nærværende Ret den 3 Juli 1883 afsagt Dom blev dømt blandt Andet til en Bode af 50 Kr. til Kjøbenhavns Kommunes Kasse for at have gjort Indgrib i Klagerens ovenomtalte Eneret ved at have forfærdiget

og afhændet Senge med Spiralbunde, har erkjendt at have siden bemeldte Doms Afsigelse til Kjøbenhavns Magistrat til Brug i Blegdamshospitalet for Betaling leveret 92 Senge med Spiralbunde af lignende Konstruktion som de i Dommen omhandlede, men har til Støtte for sin Frifindelsespaastand bl. A. anført, at han ikke selv har forfærdiget eller her i Landet ladet forfærdige de ommeldte Spiralbunde — hvilke, efter hvad der er uomtvistet imellem Parterne, ene bevirke, at der overhovedet kan være Tale om at henføre Sengene til den Slags, paa hvis Forfærdigelse der er meddelt Klageren Eneret — idet han har opgivet at have kjøbt disse efter Bestilling hos en navngiven Naalemager i Malmø, som ogsaa paa Blegdamshospitalet har anbragt dem i de af Indklagede forfærdigede Sengesteder, og da Klageren, hvem Bevisbyrden maa paahvile for, at den ham ved Patentet tilstaacde Eneret er bleven krænknet indenfor det i Eneretsbevillingen angivne Territorialomraade, ikke har ført dette Bevis, medens Indklagede efter Omstændighederne findes fyldestgjørende at have opfyldt den ham paahvilende Forpligtelse til paa Opfordring at oplyse, hvorfra han udenfor det angivne Territorialomraade har erhvervet de ommeldte Spiralbunde, vil Indklagedes Paastand om Frifindelse som Følge heraf være at give Medhold. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Mandagen den 10 Mai.

Nr. 83.

Advokat Klubien

contra

1) **Ane Kirstine Christiansen** og 2) **Christiane Gotfredsen** (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 for Barnefødsel i Dølgemaal, Barnemord og falsk Angivelse, Nr. 2 for Delagtighed i disse Forbrydelser og Mishandling af sine Born, hvilken Sag, efter at den under 29 Oktober 1884 var af Højesteret paakjendt, nu ifølge Allerhøjeste Resolution af 17 August 1885 er beordret paany for Højesteret at maatte procederes og af Højesteret tages under Paakjendelse.

Feio Birks Extrarets Dom af 20 Marts 1884: Arrestantinden Ane Kirstine Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Arrestantinden Christiane Gotfredsen

bør have sit Liv forbrudt. Tiltalte, Husbestyrerinde Karen Johanne Katrine Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Tiltalte Karen Sio Nielsen, Andersens Enke, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Arrestantinderne Christiansen og Gotfredsen tilsvare in solidum Aktionens Omkostninger for deres Vedkommende, og de to Tiltalte, Hansen og Andersens Enke, hver for sit Vedkommende, saaledes at Arrestantinderne En for Begge og Begge for En udrede $\frac{4}{5}$, de Tiltalte hver $\frac{1}{10}$ af Salærene, nemlig 50 Kr. til Aktor, Overretssagfører Zwick og et ligesaa stort Beløb til Defensor, Overretssagfører Fasting, og af Diæterne, der tillægges de nævnte Sagførere efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1884: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Prokuratorerne Juel og Seidelin for Overretten tillægges i Salær hver 40 Kr., der udredes af Arrestantinderne Ane Kirstine Christiansen og Christiane Gotfredsen in solidum med $\frac{9}{10}$ samt af Tiltalte Karen Johanne Kathrine Hansen med $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesteretsdom af 29 Oktober 1884*): Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 3 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salærene for Overretten fastsatte Maade.

Allerhøjeste Bevilling af 17 August 1885:

Christian den Niende osv.

Vor synderlige Gunst! Vi give Eder herved tilkjende, at da det for Os af Vor Justitsminister allerunderdanigst er andraget, at der ved de Undersøgelser, som ere anstillede af en dertil allernaadigst forordnet Kommission, er tilvejebragt Oplysninger, som vække grundet Tvivl om Paalideligheden af de Bevisligheder, hvormed den paa Justitiens Vegne mod Ane Kirstine Christiansen og Christiane Gotfredsen med Flere anlagte, den 29 Oktober f. A. af Eder paa kjendte Sag, hvorunder Førstnævnte tiltaltes for Barnefødsel i Dølgemaal, Barnemord og falsk Angivelse, Sidstnævnte for Delagtighed i disse Forbrydelser og Mishandling af sine Børn, for de nævnte tvende Tiltaltes Vedkommende har været Eder forelagt, saa ville Vi efter de Os af Vor Justitsminister derhos allerunderdanigst foredragne Omstændigheder allernaadigst have bevilget, at bemeldte Sag man for førstnævnte tvende Tiltaltes Vedkommende paany for Eder pro-

*) se Højesteretstidende for 1884—85 p. 410—415.

cederes og af Eder tages under Paakjendelse. Derefter I Eder allerunderdanigst have at rette og det videre Fornodne at iagttage.

Befalende Eder Gud!

Skrevet i Vor Residentsstad Kjøbenhavn den 17 August 1885.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

I Kongens Navn

Frederik,

Kronprinds.

Nellemann.

Til Justitiarius og øvrige Tilforordnede i Højesteret.

Højesterets Dom.

Ved den af Højesteret den 29 Oktober 1884 afsagte Dom i en mod Ane Kirstine Christiansen og hendes Moder Christiane Gotfredsen samt 2 andre Tiltalte anlagt Justitssag blev ligesom ved de foregaaende Instantsers Domme Førstnævnte anset efter Straffelovens § 192 in fine og § 225 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, Sidstnævnte efter dens § 190 med Livsstraf, hvorved den Straf ansaas absorberet, som hun endvidere havde forskyldt dels efter § 202, dels efter § 225, jfr. § 52. Ved Kongeligt Reskript af 29 November s. A. blev dog Livsstraffen eftergivet Christiane Gotfredsen, mod at hun hensattes til Tugthusarbejde paa Livstid, og de bleve derefter Begge indsatte i Straffeanstalten paa Christianshavn. Her forlangte de strax, ligesom gjentagne Gange senere, at Ane Christiansen maatte blive underkastet en Undersøgelse af Fængselslægen, hvilken efter deres Paastand vilde godtgjøre, at hun — som de stadigen forsikkrede — ingensinde havde født et Barn. Dette foranledigede, at der blev anstillet Lægeundersøgelser, ifølge hvis Resultat der under 1 April f. A. blev udfærdiget et Kongeligt Kommissorium til Gjenoptagelse af Undersøgelsen i Sagen, og da der herved var tilvejebragt Oplysninger, som fandtes at vække grundet Tvivl om Paalideligheden af de Bevisligheder, hvormed Sagen havde været forelagt Højesteret, blev det ved et under 17 August f. A. udstedt Kongeligt Reskript bevilget, at Sagen for de ovennævnte 2 Tiltaltes Vedkommende maatte paany procederes for Højesteret og af denne Ret tages under Paakjendelse.

Som det fremgaar af den af Højesteret stadfæstede Overretsdøm af 24 Juni 1884, blev der den 28 Mai 1881 paa Fejø Kirkegaard fundet et Barnelig, der var i en i høj Grad opløst Tilstand og som af de obducerende Læger antoges at være af et nyfødt Barn, der havde haft en saadan Modenhedsgrad, at det maatte anses for at have været levedygtigt, hvorhos det ansaas sandsynligt, at det havde aandet og altsaa

levet efter Fødslen. Det var for dette Barns Fødsel i Dølgemaal og Drab af Ane Christiansen og for Moderens Delagtighed heri, at de Tiltalte bleve dømte i Henhold til deres i saa Henseende afgivne, i Dommen nærmere fremstillede Tilstaaelser, der maatte anses i høj Grad bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger, blandt hvilke kan mærkes, at Ane Christiansen elter endel Deponenters Forklaringer maatte antages at have været frugtsommelig i Sommeren 1880, at hendes i Dommen nævnte, paa Fejø boende Sosters Forklaring bekræftede de Tiltaltes Forklaringer om disses Rejse til og Færden paa Fejø, og at Distriktslægen — der havde deltaget i Barneligets Obduktion i 1881 —, efter at have undersøgt Ane Christiansen, under 19 Juli 1883 afgav den Erklæring, at navnlig de ydre Kjønndeles Beskaffenhed talte for, at hun tidligere havde født. Under de nye Forhører have imidlertid begge de Tiltalte bestemt påstaaet, at de af dem angaaende Barnefødslen og Barnemordet afgivne Tilstaaelser ere aldeles usandfærdige, og særlig har Ane Christiansen, der nu skildres som temmelig indskrænket af Aandsevner, forklaret, at hun ingensinde har været frugtsommelig og altsaa heller ikke har født noget Barn, fuldbaarent eller ufuldbaarent, men at hun, som er en svag og eftergivende Karakter, ved desuagtet at tilstaa har givet efter for det stærke Tryk, der navnlig af underordnede Betjente er blevet udøvet imod hende for at faa hende til at tilstaa, hvorhos hun har anført, at hun stadig nærrede det Haab, at hun, naar Undersøgelsen var sluttet, vilde komme til Kjøbenhavn, og at det her ved en ny Lægeundersøgelse vilde kunne godtgjøres, at hun aldrig havde født — hvorved bemærkes, at hun allerede for Forhørsdommeren havde fremsat, men dog ikke fastholdt Ønsket om at undersøges af en anden Distriktslæge. For sit Vedkommende har Christiane Gottredsen, der i lang Tid nægtede at være skyldig, forklaret, at hun, hvis Helbredstilstand, da hun blev arresteret, ikke var god og som ved en hende foreskrevne Mælkekur i Arresten blev mere og mere svækket, tilsidst ikke var istand til at modstaa det Tryk af forskjellig Art — deriblandt indstændige Opfordringer fra Datterens Side til at tilstaa — for hvilket hun var udsat. De nu fremkomne Oplysninger om de Omstændigheder, under hvilke Tilstaaelserne ere afgivne, findes nu ogsaa i og for sig at maatte bidrage til at svække disses Paalidelighed; men dertil kommer, at det saavel efter, hvad de tidligere derom afhørte Deponenter nu nærmere have forklaret, som efter nye Deponenters Forklaringer ikke længere tør antages, at Ane Christiansen var frugtsommelig i Sommeren 1880, at hendes ovennævnte Søster har tilbagekaldt sin Forklaring om de Tiltaltes Besøg paa Fejø i December 1880, og i Særdeleshed at det Kongelige

Sundhedskollegium paa Grundlag af de af Fængselslægen, tildels i Forbindelse med Overaccoucheuren, autillede Undersøgelser af Ane Christiansen og de ved Obduktionen foretagne Maalinger af det paaagjældende Barneligs Knogler i Skrivelser af 5 Februar, 20 Marts og 16 April d. A. har erklæret, at det maa anses for sikkert, at Ane Christiansen ikke nogen-sinde har født et fuldbaarent eller næstet fuldbaarent Barn, og at Kollegiet maa antage, at det nævnte Barnelig var af et fuldbaarent eller dog saa nær fuldbaarent Barn, at det maa anses for sikkert, at Ane Christiansen ikke kan have født dette Barn.

Som Følge heraf og da der ikke under Sagen er Spørgsmaal om, at Ane Christiansen skulde have født noget ufuldbaarent Barn, ville de afsagte Domme, forsaavidt de Tiltalte derved ere dømt henholdsvis efter Straffelovens § 192 og efter dens § 190, blive at ophæve og de Tiltalte at frifinde.

Det samme maa statueres, forsaavidt de Tiltalte ere blevne dømt efter Straffelovens § 225, jevnfort for Moderens Vedkommende med § 52, idet det under de forhaanden-værende Omstændigheder findes betænkeligt at forkaste deres nu fremkomne Anbringende om, at de ansaa Mistanken mod den af dem angivne Pige for velgrundet.

Derimod maa det, idet Christiane Gotfredsen har vedstaaet sin ved de fremkomne Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse om den Behandling af Datteren Ane i dennes Barn-dom, for hvilken hun er anset skyldig til Straf efter Straffelovens § 202, have sit Forblivende herved, men den Straf, hun for dette Forhold har forskyldt, kan anses afsonet ved den Straf, hun allerede har udstaaet — hvorved iøvrigt bemærkes, at saavel hun som Datteren for længere Tid siden ere satte paa fri Fod.

Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den neden-anførte Maade.

Med Hensyn til Sagens Behandling ved Birkeretten bemærkes, at der, navnlig efter hvad der nu for Højesteret er oplyst om Forhørsdommerens mentale Tilstand, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge ham Ansvar, og at det ikke under denne Sag kan afgjøres, hvorvidt Ansvar maatte kunne paalægges nogen af de underordnede Betjente for det af dem udviste Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Den af Christiane Gotfredsen efter Straffelovens § 202 forskyldte Straf bør være afsonet ved den af hende i Henhold til Højesterets Dom af

29 Oktober 1884 og Kongeligt Reskript af 29 November s. A. allerede udstaaede Straf, men iøvrigt bør bemeldte Dom og de foregaaende Instantsters Domme for den nævnte Tiltaltes og Ane Kirstine Christiansens Vedkommende være ophævede og disse Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Af de bemeldte to Tiltalte ved fornævnte Højesteretsdom paalagte Aktionsomkostninger udreder Christiane Gotfredsen en Ottendedel; den øvrige Del af disse Omkostninger samt de senere paaløbne Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Klubien og Halkier 150 Krouer til hver, udredes af det Offentlige.

Tirsdagen den 11 Mai.

Nr. 146.

Advokat Halkier

contra

Johannes Jensen (Def. Overretssagfører Winther),

der tiltales for Falsk.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Februar 1886: Arrestanten Johannes Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og samtlige Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Rothe og Defensor, Prokurator, Kammerraad Valeur, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landoverrets Dom af 8 Marts 1886: Arrestanten Johannes Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at de i den indaukede Dom ommeldte 2 Kvitteringer, som Tiltalte

dels falskelig har underskrevet dels har forfalsket, ikke kunne henregnes til de i Straffelovens § 268 omhandlede Kvitteringer, vil Tiltalte for sit i saa Henseende udviste Forhold være at dømme dels efter bemeldte Paragraf, hvis sidste Del dog efter Omstændighederne findes anvendelig, dels efter § 274 sammenholdt med den nævnte Lovbestemmelse. Derimod maa Forfalskningen af Rejsbogens Udstedelsesaar henføres under § 274, sammenholdt med § 270. Tiltaltes Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Johannes Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Halkier og Overretssagfører Winther for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Johannes Jensen, der er født i Aaret 1860 og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjeneste tvende Gange har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Falsk. Under 20 December 1882 erholdt Arrestanten, som er Smedesvend, af Foreningen til Understøttelse af rejsende Haandværksvende i Nykjøbing paa Falster, der er en Afdeling af Foreningen „Danmarks Rejseunderstøttelseskasser for Haandværksvende“, udleveret en paa hans Navn lydende saakaldet Rejsbog, der skulde tjene ham som Legitimation, naar han paa sine Rejser søgte Understøttelse af de i Kjøbstæderne og Handelspladserne i det nævnte Ojemed oprettede lokale Foreninger. I denne Bog, hvis første Afdeling indeholder trykte Blanketter til Kvitteringer for de af Boghaveren ydede Bidrag til Foreningerne, medens den sidste Afdeling er indrettet til Notering af de ham ydede Understøttelser m. v., findes indheftet et Aftryk af de af „Repræsentantskabet for Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk“ i Juli 1881 vedtagne Fællesregler for bemeldte Understøttelsesforeninger, i hvis § 5, som angiver de almindelige Regler for Adkomst til Understøttelse, det under Litra c. er nævnt som en Betingelse for at erholde saadan, at Boghaveren

idetmindste i de 3 sidste Maaneder af den Tid, han har havt Arbejde, selv har ydet Bidrag til en Understøttelseskasse. Ved Tiltaltos egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han i Slutningen af November Maaned f. A. opholdt sig hos sin Moder i Kjøbenhavn og agtede at rejse paa sin Profession i det østlige Jylland, for at give det Udseende af, at han opfyldte den nævnte Betingelse — fra hvilken de vedkommende Bestyrelser iøvrigt i Medfør af Paragrafens Slutningsbestemmelse kunne dispensere, naar særlige Omstændigheder tale derfor — og derved vinde Adgang til Hjælp af de i bemeldte Del af Landet værende lokale Foreninger, falskelig har udfyldt den tredie af de i Bogen værende Kvitteringsblanketter, af hvilke de to første alt vare benyttede, saaledes at den kom til at lyde paa, at han fra 1 Juni 1885 til 1 December s. A. havde betalt Bidrag til Rejsseunderstøttelseskassen i Roskilde — hvilket Bidrag efter Arrestantens Forklaring vilde have beløbet sig til 3 Kr. 20 Øre — samt paa den Plads paa Blanketten, der var bestemt til Underskriften, over det trykte Ord „Formand“ skrevet Navnet Duhn, hvorved han sigtede til en Bødker Dohn, som han troede havde den Funktion, at modtage Svendenes Bidrag til den paagjældende Kasse i Roskilde, og som ogsaa havde været Forretningsfører for den i nævnte Kjøbstad værende lokale Forening, men iøvrigt til den anførte Tid var fratraadt denne Stilling og bortflyttet fra Byen. Efter hvad der er oplyst under Sagen, er det sædvanligt, at Bidragskvitteringerne foruden Formændenes eller Forretningsførerens Underskrift forsynes med vedkommende Forenings Stempel, men dette er dog ikke nogen Betingelse for Kvitteringernes Gyldighed, og Arrestanten har da ogsaa, uagtet den af ham skrevne Kvittering manglede saadant Stempel, ved Forevisning af Rejssebogen efterhaanden i Tiden fra den 14 December f. A. til den 5 eller 6 Januar d. A. erholdt Understøttelse af Foreningerne i Aarhus, Silkeborg, Skanderborg, Horsens, Vejle, Kolding og Fredericia, nemlig hvert Sted frit Ophold i et Dogn og desuden i Silkeborg og Horsens 50 Øre i Penge. Det er endelig paa samme Maade oplyst, at Arrestanten den 9 Januar f. A., da han under et Ophold i Fredericia vilde have Hjælp af den derværende Forening, har, forinden han foreviste Rejssebogen for Formanden for Foreningen, forandret Udstedelsesaaet fra 1882 til 1883 samt forandret den første i Nykjobing paa Falster udfyldte Kvitteringsblanket saaledes, at denne kom til at lyde paa, at han havde betalt Bidrag til den derværende Forening fra 1 Februar 1881 til 1 Oktober 1883 i Stedet for, som der oprindeligt stod, til 1 Oktober 1882, hvilken Forfalskning han vil have udført, fordi han havde hørt, at Bogen var bleven for gammel til, at han i Henhold til samme kunde vente at modtage Understøttelse i Fredericia. Da det efter Forholdets Natur samt Indholdet af de

ovennævnte Fællesregler ikke kan antages, at en Rejsebog som den i Sagen omhandlede giver vedkommende Boghaver, selv om han opfylder samtlige de opstillede Betingelser, noget Retskrav paa de omtalte Foreninger, til hvilke der ifølge Fællesreglernes § 4 modtages Bidrag ikke blot fra Arbejdere og Arbejdsgivere, men ogsaa fra Folk af andre Samfundsklasser, hvorimod det maa antages at være overladt til paagjældende Bestyrelse at skjønne om, hvorvidt Boghaveren er værdig og trængende til Hjælp, ligesom Hjælpens Størrelse i hvert Fald maa staa i Forhold til den forefundne Trang, vil Rejsebogen og særligt den omhandlede af Arrestanten falskelig i samme indførte Kvittering ikke kunne henføres under de i Straffelovens § 268 ommeldte Dokumenter, som sigte til at stifte Rettigheder eller ophæve Forpligtelser, men ikkun under de i Straffelovens § 270 ommeldte Dokumenter af mindre Betydning. Som Følge heraf vil Arrestanten for sit anførte Forhold være at anse efter sidstnævnte Straffebestemmelse samt efter Straffelovens § 274 første Led cfr. § 270 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 152.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Johannes Gotfred Jacob Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1886: Arrestanten Johannes Gotfred Jacob Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Nyegaard, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen tilvejebragte, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger findes der ikke imod Tiltaltes Benægtelse at være ført et efter Forordningen af 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham

paasigtede Bedrageri. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Johannes Gotfred Jacob Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Gotfred Jacob Rasmussen, som er født den 7 April 1858 og tidligere er anset ved nærværende Rets Dom af 15 Mai 1880 og efter Straffelovens §§ 228, 253 og 247 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Højesteretsdom af 1 Marts 1883 efter sammes § 238 jfr. § 241, 1ste Led, som for 2den Geng begaaet Hæleri, samt efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri. Ifølge den af Toldfuldmægtig Anton Martin Hansen, som har frafaldet Erstatningskrav ligeoverfor Arrestanten, afgivne beedigede Forklaring har denne gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han tiltales under følgende nærmere Omstændigheder: Da Hansen, der er ansat i Toldklaringskontoret hersteds, opgjorde sit Regnskab for den 6 November f. A. i Forening med nedennævnte Kontorist Frederik Lauritz Munch, fandtes det, at der manglede 20 Kr. i de Penge, Hansen skulde have modtaget i Toldoppebørsler. Ved derefter at sammentælle den af Hansen samme Dag til egen Underretning førte Liste over stedfundne Toldindbetalinger, i Henhold til hvilken Liste han i Reglen afkrævede Paagjældende, hvad de havde at betale i Told, med en Bog, der af Munch føres paa Grundlag af de paa Toldangivelserne skete Beregninger, saa de, at Fejlen hidrørte fra, at Hansen paa denne Liste fejlagtig havde opført Tolden for nogle af Arrestanten, der er Bud hos Skrædermester Børresen, samme Dag for hans Principal indklarede Varer, med 20 Kr. for lidt, nemlig med 37 Kr. 52 Øre istedetfor med 57 Kr. 52 Øre. Han erindrede da ogsaa; hvad han fremdeles er fuldkommen sikker paa, at han i Henhold til bemeldte fejlagtig førte Liste kun havde afkrævet Arrestanten 37 Kr.

52 Øre istedetfor 57 Kr. 52 Øre — hvilket sidste Beløb stod paa den Arrestanten overleverede, af Hansen underskrevne Toldseddel — samt at han af Arrestanten kun havde modtaget 40 Kr. paa hvilke han gav tilbage. Da han herefter henvendte sig til Arrestanten, paastod denne imidlertid at have betalt ham 57 Kr. 52 Øre, idet han gav ham 6 Tikronesedler, paa hvilke han fik 2 Kr. 48 Øre tilbage. Denne Paastand har Arrestanten under Sagen vedblivende fastholdt, idet han nærmere har forklaret, at han, der af sin Principal havde faaet 100 Kr., nemlig en Halvhundredekroneseddel og 5 Tikronesedler til Betaling af Tolden, havde disse Penge liggende lose i en Benklædelomme tilligemed en ham selv tilhørende Tikroneseddel, og at han, da han vilde tage Penge til at betale med, kom til at tage alle disse Sedler op af Lommen, hvorefter han betalte med de 6 Tikronesedler, medens han beholdt Halvhundredekronesedlen tilbage. Efterat have forladt Toldboden, vil han dernæst have vovet denne Seddel, hvorefter han tilbageleverede sin Principal 42 Kr. 48 Øre. Af Kontorist i Toldklaringskontoret Frederik Lauritz Munch, som under Expeditionen i Kontoret har sin Plads ligeoverfor Hansen, samt — som meldt — fører den af denne omtalte Bog over Toldangivelserne, er imidlertid under Sagen edelig forklaret aldeles i Overensstemmelse med, hvad Hansen har udsagt. Han har saaledes navnlig forklaret, at det ved en strax efter Expeditionstidens Udlob den paagjældende Dag stedfunden Konferering af den af Hansen førte Liste med bemeldte Bog, viste sig, at Listen udviste et Beløb af 20 Kr. mindre end Bogen, at det ved et nærmere Eftersyn fremgik, at Uoverensstemmelsen hidrorte fra, at den omhandlede Post paa Listeu fejlagtig var opført med 37 Kr. 52 Øre, medens der i Bogen i Overensstemmelse med Toldangivelsernes Indhold, stod 57 Kr. 52 Øre, samt at der ved en Optælling af de af Hansen i Dagens Lob indkasserede Penge viste sig at være 20 Kr. mindre, end der efter Toldangivelserne og tidtomtalte Bog skulde være, hvorfor det strax stod klart for dem Begge, at Fejlen maatte være fremkommen paa den af Hansen angivne Maade. Fremdeles har Boghandler August Frederik Boller, som stod ved Siden af Arrestanten, da den omhandlede Betaling af Told fandt Sted, ligeledes edelig forklaret, at han er aldeles sikker paa, at Arrestanten, efterat have betalt Hansen det Beløb, denne afkrævede ham, endnu havde en Halvhundredekroneseddel og 1 Tikroneseddel liggende paa Skranken, hvortil Boller særlig lagde Mærke, fordi det var ham paafaldende at Arrestanten havde fremtaget et Beløb, der var saameget større, end det han skulde betale i Told, saunt at han er temmelig sikker paa, at det kun var 37 Kr. og nogle Øre, Hansen afkrævede Arrestanten, hvilket Beløb denne betalte med 4 Tikronesedler, paa hvilke han saa fik nogle Solvpenge tilbage. Naar hertil kommer, at Arre-

stanten end ikke har gjort noget Forsøg paa at bortforklare det mindre Sandsynlige i, at han, naar han ved den omhandlede Lejlighed havde fremme til at betale med: 1 Halvhundredekrone-seddel og 5 Tikronesedler tilhørende hans Principal og 1 Tikrone-seddel, tilhørende ham selv, skulde have valgt at betale det paagjældende Beløb med de 6 Tikronesedler istedetfor med Halvhundredekronesedlen og 1 Tikroneseddel, ungtet han derved kun skaffede sig selv forøget Ulejlighed ved senere at faa Halvhundredekronesedlen vexlet, samt at Arrestanten, som ovenfor ommeldt, er en tidligere gjentagne Gange for Bedrageri og andre Ejendomsindgreb straffet Person, findes der at foreligge et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Bedrageri, og han vil derfor være at anse i Henhold til Straffelovens § 252 efter Omstændig-hederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 3. Kjøbmand J. E. Sørensen (Nellemann)

contra

Carl A. Møller (Ingen),

betr. Spørgsm. om Betalingen af Købesummen for et Vareparti.

Hobro Kjøbstads Gjæsterets Dom af 15 Marts 1883: Kontracitanten, Kjøbmand J. E. Sørensen i Hobro, bør til Hovedcitanten, Carl A. Møller, i Frederikshavn, betale 2665 Kr. 58 Øre. Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedsøgsmaalets Omkostninger betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 50 Kr. Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Februar 1885: Indstævnte, Kjøbmand J. E. Sørensen, bør til Citanten, Carl A. Møller, betale 2838 Kr. med 7 pCt. aarlige Renter heraf fra den 19 April 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den mellem Parterne afsluttede Handel, der gik ud paa Levering i Hobro af et omtrentlig angivet

Parti Kul, som skulde betales tøndevís, kunde Citanten ikkun være pligtig at betale for det i Hobro virkelig leverede Antal Tønder. Vel er nu Størrelsen af det her leverede Kvantum ikke, saaledes som det kræves i det i den indankede Dom ommeldte Responsum af Grosserer-Societetet af 16 Juni 1882, godtgjort ved Udmaaling af autoriserede Maalere, men til at benytte saadanne Maalere kunde Citanten efter den mellem ham og Indstævnte derom førte Brevvexling ikke anses pligtig. Ved sin Skrivelse til Indstævnte af 14 Januar 1882, hvori han spurgte, om han maatte losse med sine egne Maalere eller om Indstævnte forlangte anvendt kongelige Maalere, hvilket vilde forhale Maalingen, havde han nemlig tilstrækkelig tydeligt tilkjendegivet, baade at han herved sigtede til en Maaling, der skulde lægges til Grund for Betalingen, og at han foretrak dertil at benytte sine egne Maalere; og naar da Indstævnte i sin Skrivelse af 15 s. M. hertil svarede, at han ikke kunde udtale noget Ønske i saa Henseende, maatte Citanten være berettiget til heri at finde en Tilkjendegivelse af, at Indstævnte ikke forlangte kongelige Maalere anvendte, men samtykkede i, at Citanten brugte sine egne Maalere, uden at Tilføjningen i Skrivelsen om, at Kullene vare maalte i Frederikshavn og antagelig ogsaa vilde holde Maal i Hobro, kunde lede til en anden Opfattelse eller endog fremkalde grundet Tvivl, saameget mindre som Indstævnte derved antydede, at det dog var Maalingen i Hobro, hvorpaa det kom an.

Da nu den af Citanten i Hobro ved hans egne Maalere foretagne Udmaaling af Kullene har givet det Resultat, at Partiet ikkun udgjorde 1138½ Tdr. og da intet Hensyn kan tages til Indstævntes Benægtelse af Rigtigheden af denne Maaling, ettersom han, uanset det af Citanten i 1ste Instants fremsatte Tilbud om at lade Maalerne beedige deres derom afgivne Forklaring, ikke har fremsat noget Forlangende om saadan Edfæstelse og dertor maa anses at have erkjendt Forklaringen for lige saa gyldig, som om den var beediget, samt da der ikke heller kan tillægges de af Indstævnte iøvrigt mod Gyldigheden af den i Hobro iværksatte Maaling fremsatte Indsigelser nogen Betydning, vil Citanten ikkun kunne tilpligtes at udrede i Betaling for Kullene et Beløb af 2665 Kr. 58 Øre. Da han imidlertid ikke under den mellem Parterne forinden Sagens Anlæg førte Brevvexling kan anses at have fremsat lovligt Tilbud om Betalingens Erlæggelse, idet han ikkun har erklæret sig villig til at betale det nævnte Beløb under Forudsætning af, at Indstævnte vilde lade sig nøje dermed, men, da denne ikke vilde dette, ikke præsenterede Beløbet eller Vexel for samme, vil han deraf have at svare Renter, navnlig efter Indstævntes Paastand, hvorimod ingen

særlig Indsigelse er gjort, med 7 pCt. aarlig fra Stævningens Dato. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Kjøbmand Sørensen, bør til Indstævnte, Carl A. Møller, betale 2665 Kr. 58 Øre med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 19 April 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Carl A. Møller i Frederikshavn, i 1ste Instants ved en Gjæsteret sagsøgt Indstævnte, Kjøbmand J. E. Sørensen i Hobro, til i Kjøbesum for et Parti Kul, som han, efter hvad under Sagen er in confesso, havde solgt denne for en Pris af 2 Kr. 85 Øre pr. Td. og at levere ved Hobro Banegaard eller Havn efter Citantens Valg, at betale sig 2838 Kr., nemlig 3417 Kr. 15 Øre for 1199 Tdr. Kul med Fradrag af 579 Kr. 15 Øre for Jernbanefragt, tilligemed 7 pCt. aarlig Rente af Beløbet fra Gjæsteretsstævningens Dato, den 19 April 1882, indtil Betaling sker, medens Indstævnte under Anbringende af, at det paagjældende Parti Kul kun udgjorde 1138½ Tdr., paastod sig frifunden for Citantens Tiltale mod at betale ham 2665 Kr. 58 Øre uden Renter og derhos under et Kontrasøgsmaal søgsøgte ham til at yde Erstatning for, at Kullene formentlig ikke vare af den ved Handelens Indgaaelse vedtagne Kvalitet. Ved Gjæsteretsdommen er Citanten frifunden for Indstævntes Tiltale i Kontrasagen, og dennes Omkostninger ophævede, hvorhos i Hovedsagen Indstævntes ovenanførte Paastand er tagen til Følge og Citanten tilpligtet at erstatte ham denne Sags Omkostninger med 50 Kr., og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin ovenanførte Paastand, medens Indstævnte procederer til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse. Saaledes som Sagen efter det Anførte foreligger Overretten, bliver der saammesteds alene Spørgsmaal, om Indstævnte er pligtig at betale Citanten for 1199 Tdr. Kul eller kun for 1138½ Tdr., og i sidstnævnte Tilfælde, om han er pligtig at svare Citanten Renter af Betalingssummen herfor. Efter Sagens Oplys-

ninger blev det omhandlede Parti Kul i Frederikshavn losset fra Skib til Jernbanevogne, ved hvilken Lejlighed Citanten efter sit Anbringende lod, dog ikke ved edsvorne Maalere, foretage en Maaling af Kullene, der gav til Resultat 1199 Tdr., og efterat Indstævnte fra Citanten havde erholdt Underretning om Kullenes forestaaende Forsendelse til Hobro med Jernbanen, tilstillede han Citanten et Expresbrev af 14 Januar 1882, hvori han næst at anmode om, at Forsendelsen paa Grund af Partiets betydelige Størrelse maatte blive udhalet noget, tillige forespurgte, om „han maatte losse med sine egne Maalere, eller Citanten forlangte anvendt kongelige Maalere“, hvortil Citanten i Skrivelse af 16de næstefter svarede, at „han med Hensyn til Maalingen ikke kunde udtale noget Ønske i saa Henseende, da Kullene vare maalte i Frederikshavn og antagelig ogsaa vilde svare Maal hos Indstævnte“. Kullene bleve derefter paa 20 Jernbanevogne befordrede til Hobro i 3 Afdelinger, af hvilke den første ankom sammesteds den 16 Januar Kl. 12 Middag, den anden senere samme Dag og den sidste den 17 Januar Kl. 4¹/₂ Eftermiddag, hvorhos der med hver Sending fulgte Opgivende af det tilsendte Kvantum, og Indstævnte lod derpaa Kullene aflente fra Jernbanen og hjemkjøre, idet han efter sit Anbringende samtidig med Losningen, der maa antages at være tilendebragt i Lobet af Dagen den 18 Januar, lod Kullene maale ved sine egne Maalere, hvorved de befandtes at udgjøre 1138¹/₂ Tdr., hvor-næst Indstævnte — hvem Citanten først ved Brev af 18 Januar tilstillede Faktura over Kullene lydende paa 1199 Tdr. — ved Skrivelse af 20 s. M. meddelte Citanten Underretning herom, idet han lod medfølge en Fortegnelse over de Kvantiteter Kul, der vare udmaalte af hver enkelt Jernbanevogn.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juli 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 13.

Tirsdagen den 11 Mai.

Nr. 3. Kjøbmand J. E. Sørensen (Nellemann)

contra

Carl A. Møller (Ingen).

Da Citanten imidlertid ikke vilde godkjende den af Indstævnte saaledes opgivne Maaling, og Sidstnævnte tillige i et Brev til ham af 22 Januar besværede sig over, at Kullene ikke vare af den vedtagne Kvalitet, udspandt der sig angaaende disse Differencer en Brevvexling mellem Parterne, som afsluttedes med en Skrivelse fra Indstævnte af 14 April 1882, hvori han bl. A. yttrede, at da der kun var faa Dage tilbage af den vedtagne Kredittid med Hensyn til Kullenes Betaling, vilde han betale kontant istedetfor, som oprindelig bestemt, med Vexel. Efter et under Sagen fremlagt Responsum fra Grosserersocietetets Komité i Kjøbenhavn af 16 Juni 1882 maatte det antages, at den, der har modtaget og ladet hjemkjøre et af ham kjøbt og ham pr. Jernbane tilstillet Parti Kul, efter Handelssædvane ikke kan fremkomme med nogen Indsigelse mod Maalet, medmindre han har ladet Partiet maale ved en authoriseret Maaler umiddelbart fra Jernbanevognene. Dette er nu efter det Ovenanførte ikke sket i nærværende Tilfælde, og da der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Citanten i sin ovennævnte Skrivelse til ham af 16 Januar 1882 maatte anses at have samtykket i, at en af ham ved hans egne Maalere foretagen Maaling af det heromhandlede Parti Kul i Tilfælde af Tvist mellem Parterne skulde have samme Gyldighed, som om den var foretagen af en authoriseret Mægler, idet Skrivelsen i Virkeligheden kun indeholder en Tilkjendegivelse af, at det er Citanten ligegyldigt, om og hvorledes Indstævnte lader

Kullene maale i Hobro, eftersom behørig Maaling allerede er foretaget i Frederikshavn, og saaledes Intet afgjør om, hvilken af de to Maalinger, der i Tilfælde af Uoverensstemmelse mellem deres Resultater skulde tillægges størst Gyldighed, kan der ikke tages Hensyn til Indstævntes paa den af hans egne Maalere foretagne Maaling — om hvis Resultat der iøvrigt, idet de nævnte Maalere ikke ere førte som Vidner under Sagen, ikke haves anden Oplysning end Indstævntes eget Opgivende — stottede Vægning ved at betale Citanten det fulde Antal Tønder Kul, som denne efter sit Opgivende har tilstillet ham, og da Indstævnte ikke har gjort særlig Indsigelse imod den af Citanten herfor fordrede Betaling af 2838 Kr., vil han saaledes være at tilpligte at betale Citanten dette Beløb med Renter som paa-
staaet. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 12 Mai.

Nr. 133.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Peter Sivert Østergaard Simonsen (Def. Lunn),

der tiltales for begaaet Bissekramhandel.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 16 Oktober 1885: Tiltalte Peter Sivert Østergaard Simonsen bør til Ramsø-Thune Herreders Politikasse bøde 20 Kr. samt tilsvare Sagens Omkostninger. Saa bør og samtlige de hos ham anholdte Varer af Værdi 178 Kr. 75 Øre være konfiskerede til Fordel for Anholderen. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 50 Kr. I Saler til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bocher og Alberti betaler Tiltalte Peter Sivert Østergaard Simonsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms

ovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramso-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Peter Sivert Østergaard Simonsen for Bissekramhandel. Tiltalte, der er født den 12 Mai 1862 i Hammerum Herred, men siden April 1883 har havt Bopæl i Roskilde, er ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om at have i det siden April 1886 forløbne Tidsrum i Sjælland og paa Bornholm omført til Forhandling Varer, som han indkjøbte hos tvende Ekviperingshandlere i Roskilde, hos den ene af dem til et Beløb af 5260 Kr. 49 Øre. Den 8 Mai f. A. blev Tiltalte truffet i Ramso-Thune Herreder, omforende Uld- og Linnedvarer m. m. til Forhandling, vurderede til 178 Kr. 75 Øre. Om disse Varer angav Tiltalte først, at de alle vare indkjøbte i Hammerum Herred, men senere erkjendte han, at endel af dem til Værdi 68 Kr. 50 Øre henhørte til Indkjøbene i Roeskilde, medens han fastholdt, at Resten henhørte til et Parti Varer, som han havde medbragt fra Hammerum Herred, da han i Foråret 1883 tog Bopæl i Roeskilde, men uden at han har kunnet opgive, hvor eller af hvem han har kjøbt dem. Ligesom det imidlertid er usandsynligt, at Tiltalte, om han end i 1883 havde gjort saadant Indkjob, skulde, uagtet den af ham derefter drevne betydelige Handel og hans stadige Forsyning med nye Varer i Roskilde, endnu 2 Aar efter have de herhenhørende Varer i Behold, saaledes ere de omhandlede Varer efter Udsagn af den ene Ekviperingshandler i Roskilde, hos hvem Tiltalte stadig har forsynet sig, ganske af samme Beskaffenhed som de, han har solgt Tiltalte, ligesom det af Skjønsmænd i Hammerum Herred er forklaret med Hensyn til nogle af Varerne, at de

ikke kunne være tilvirkede i Herredet, med Hensyn til andre, at, om der end er en Mulighed for, at saadanne kunne tilvirkes, saa vides det dog ikke, at lignende virkelig ere tilvirkede der, hvorfor Skjønsmændene føle sig overbeviste om, at de ikke hidrøre fra Herredet, og med Hensyn til de øvrige, at de ere saadanne, som kunne tilvirkes i Herredet, men uden at det kan afgjøres, om de ere det eller ikke. Da der efter det Foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til Tiltaltes foranførte Forklaring om, at endel af Varerne skulde hidrøre fra Hammerum Herred, maa det billiges, at han, der ikke er funden forhen straffet, ved Politiretsdommen er anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839 med en Bøde til Herredernes Politikasse, og at samtlige anholdte Varer ere konfiskerede til Fordel for Angiveren, men Bøden, der er bestemt til 20 Kr., findes at kunne bestemmes til 50 Kr. Med denne Forandring vil Dommen, idet det bifaldes, at Sagens Omkostninger ere paalagte Tiltalte, være at stadfæste.

Fredagen den 14 Mai.

**Nr. 27. Gouvernementet for de dansk-vestindiske
Øer paa St. Croix Kolonialkasses Vegne
(den est. Kammeradvokat)**

contra

**Det grevelige Schimmelmansske Fideikommis
(Nellemann),**

betr. Spørgsmaal om Absentskat paa St. Croix.

Christiansteds Bythings Dom af 29 Juli 1884: Indstævnte, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa St. Croix Kolonialkasses Vegne bør til Citanten, det Greveligo Schimmelmansske Fideikommis betale Dll. 8839. 75 Cts. med Renter 7 pCt. p. a. fra 3 Marts d. A. til Betaling sker. Derimod bør Indstævnte iøvrigt for Citantens Tiltale i Sagen fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 Februar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens

Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, tiltræder Højesteret det deri antagne Resultat, der tildels bestyrkes ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger, deriblandt en kongelig Resolution af 27 April 1798, hvorved nogle nærmere Bestemmelser angaaende Fideikommis-Indtægternes Fordeling bleve stadfæstede. I Medfør af begge Parter i saa Henseende nedlagte Paastande for Højesteret bliver Domskonklusionen dog at ændre derhen, at det indstævnte Fideikommis kjendes berettiget til af Kolonialkassen at faa udbetalt den paastævnte Sum med Renter som paastaaet, hvorhos Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Det grevelige Schimmelmansske Fideikommis bør være berettiget til af St. Croix's Kolonialkasse at erholde udbetalt 8839 Doll. 75 Cts. med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 3 Marts 1884, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanker Citanten, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa St. Croix Kolonialkasses Vegne en inden Christiansteds ordinære Bythingsret den 29 Juli 1884 afsagt Dom, hvorved det er blevet tilpligtet at tilbagebetale til Indstævnte, Det Grevelige Schimmelmansske Fideikommis Dll. 8839. 75 Cts. med 7 pCt. Renter fra den 3 Marts 1884 indtil Betaling sker, hvilket er det Beløb, som Indstævnte til forskellige Tider har under Protest betalt til St. Croix Kolonialkasse i Absentskat og Exekutionsgebyrer, og har Citanten paastaaet Dommen derhen forandret, at det frifindes for Indstævntes Tiltale, og at denne tilpligtes at erstatte Citanten Processens Omkostninger skadesløst for begge Retter, derunder Sagførersalær. Indstævnte har paastaaet den indankede Underrettsdom stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale til Indstævnte Sagens Omkostninger i begge

Instantser skadesløst, derunder Sagforersalær eller i ethvert Tilfælde Sagens Omkostninger for Overrotten skadesløst, derunder Sagforersalær. Sagens faktiske Grundlag er ikke omdisputeret. Indstævnte, det Grevelige Schimmelmanske Fideikommis, har i Tidsrummet fra 1 November 1865 til 1 Juni 1883 under Protest erlagt til Citanten i Absentskat samt nogle Executionsomkostninger et samlet Beløb af Dll. 8839. 75 Cts. Parternes Procedure samt den afsagte Underrettsdom have derfor indskrænket sig til at undersøge, om i Henhold til Lovgivningen og da særlig Frd. 19 Februar 1817 om en Absentskat for St. Croix Betingelserne for at fordrø denne Skat af Indstævnte have været tilstede. Skatten har været svaret af Plantagerne Big Princess og La Grange, som i Henhold til Fideikommissets Erektionspatent af 29 Marts og 2 April 1785 danne en mindre Del af dets Kapital-Fond, med Hensyn til hvis Indtægter det bestemmes, at der først skal afsættes 64 Portioner hver paa 1000 Rdl., som tildeles Fideikommisarvingerne i et forskjelligt Forhold; de øvrige Indtægter samles dernæst til et Reservefond, som skal bringes op til en Størrelse af 400,000 Rdl., hvoraf skal udredes extraordinære Udgifter, og eventuelt Fideikommissets Indtægter suppleres, forsaavidt de i et Aar ikke skulde naa op til 64,000 Rdl. Det bestemmes endvidere, at Fideikommisset under Firma: „Grevelige von Schimmelmanske Fideikommisarvinger“ skal have et Kontor i Kjøbenhavn, og bestyres af tvende Direktører, Cheferne for de to ældste arveberettigede Linjer, overfor hvis Virksomhed en af de Arveberettigede bestaaende Generalforsamling udøver en vis kontrollerende Myndighed. Endelig bestemmes det, at Fideikommisset, hvis alle Arveberettigede, derunder foruden Opretterens Descendenter, fem Linjer i Tallet, ogsaa Arvingerne i Iste Sidelinje skulde uddø, da skal gaa over til at blive en almindelig Opdragelsesanstalt, hvis Ordning overlades til Regeringens Bestemmelse. Af disse Bestemmelser fremgaar det, saaledes som ogsaa gjort gjældende fra Indstævntes Side, at Fideikommisarvingerne ikke have direkte Del i Indtægtene af nogen enkelt Gjenstand af Fideikommissets Formue, ligesom der heller ikke paahviler dem nogen personlig Forpligtelse med Hensyn til den Gjæld og de Udgifter, som Fideikommissets Administration maatte medføre. De Personer, der til enhver given Tid oppebære Fideikommissets Revenuor, kunne ingensinde hverken samlede eller særlig indtale Fideikommissets Rettigheder, og paa den anden Side heller ikke forfølges af Fideikommissets Kreditorer; til i disse Henseender at repræsentere Fideikommisset er der etableret en særlig Bestyrelse. At Fideikommisset ikke er et Fideikommis i dette Ords juridiske Forstand, fremgaar endvidere af Bestemmelsen om, at hvis de til Fideikommisset arveberettigede Linjer skulde uddø, skal dets Formue anvendes til Oprettelsen af en almindelig Opdragelses-

anstalt efter Regjeringens nærmere Ordning. Det maa, paa Grund af at Rettigheder og Forpligtelser her ikke udelukkende kunne henføres til enkelte fysiske Personer, betragtes som en juridisk Person, og da nærmest som en Stiftelse, som en enkelt Slægt for Tiden nyder godt af, men som ved denne Slægts Uddøen faar et videregaaende Formaal i et almennyttigt Øjemed, aldeles paa samme Maade som det er Tilfælde med mangfoldige i de sidste Aarhundreder oprettede i Almindelighed „Legater“ benævnedes Institutioner. Herefter bliver altsaa den juridiske Person eller Stiftelse: „Grøvelige von Schimmelmanske Fideikommissarvinger“ at betragte som Ejer af de Plantager paa St. Croix, som Absentskatten in quæstione i Henhold til Frd. 19 Februar 1817 har været paalagt, men ikke med Rette, eftersom Fideikommisset, der efter det Udviklede maa betragtes som Ejer, maa anses for at have Domicil i Kjøbenhavn og ingensinde at have været fraværende paa frommed Sted. Naar saaledes Ejendomsretten maa antages at bero hos Fideikommisset som juridisk Person, vil der ikke kunne være Spørgsmaal om, at de Personer, der nyde Revenuerne af Fideikommisset, opfattes som af den Grund udøvende en ufuldkommen og begrændset Ejendomsret. Det vil imidlertid herefter være at undersøge, om Fideikommisset dog ikke maa anses for forpligtet til at udrede Absentskatten, forsaavidt de Personer, der nyde Fideikommissets Indtægter, opholde sig i fremmede Lande. I saa Henseende er det fra Citantens Side saavel for Underretten som for Overretten gjort gjældende, at den i Forordningens Præmisser udtalte Grund til dens Fremkomst, nemlig: „at vedkommende Plantage-Ejere, som opholde sig i fremmede Lande, unddrage sig fra forskellige personlige Byrder og Afgifter“ taler for Frd.s Anvendelse ogsaa i et Tilfælde som det foreliggende, og er der til Støtte herfor endvidere henvist til en Række administrative Udtalelser samt til Anrd. 22 Februar 1855 § 2, der bestemmer, at Absentskat skal svares af Arvinger i Dødsboer under de i Forordningen omhandlede Forudsætninger. Af Bestemmelserne i Frd. 19 Februar 1817 § 2 om Beboelse og i § 4 om pro forma Afhændelser fremgaar det imidlertid tilstrækkeligt, at Frd. ved „Ejere af faste Ejendomme“ kun har sigtet til fraværende Ejere, som kunne ødøve personlig Ejendomsbesiddelse ifølge personlig Ejendoms-Adkomst, men derimod ikke til Enhver, som i Udlandet oppebærer Revenuerne af Ejendomme paa St. Croix; denne Opfattelse bestyrkes ved den af Indstævnte citerede Højesteretsdom af 6 November 1845 og tillige ved Anrd. 22 Februar 1855 § 2, der vilde have været overflødig, om Frd. 1817 allerede havde angaaet samtlige Tilfælde, hvor Nogen oppebar Revenuerne af en Ejendom uden at have Adkomst til den. Om en analogisk Anvendelse af Frd. 19 Februar 1817 i det nærværende Tilfælde vil der alene paa Grund af Frd.s Indhold som en exceptionel

Skattelov ikke kunne være Spørgsmaal. Citantens Paastand om Forandring af Underretsdommen vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod denne Dom, mod hvis Bestemmelser om Procesomkostningerne i første Instans Intet findes at erindre, vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelpapirslovgivningen er ikke her for Retten overtraadt.

Nr.149 . Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Johan Henrik Bülow (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1886: Tiltalte, Cigar- og Tobakshandler Johan Henrik Bülow, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller, saafremt ikke Bøden fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til Tiltaltes Frifindelse,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Cigar- og Tobakshandler Johan Henrik Bñlow for Overtrædelse af Varemærkeloven anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Tiltalte i Tiden fra Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August Maaned f. A., paa hvilken Tid en af ham med Grosserer Poul Frederik Jess her af Staden indgaaet Overenskomst, hvorefter han havde Udsalg i sin Butik her i Staden af Tobak og Cigarer fra nævnte Grosserer Jess, blev ophævet, har solgt i sin Butik Tobak og Cigarer, der ikke vare indkøbte hos Jess, men som dog ikke kunne antages at have været af væsentlig ringere Beskaffenhed end lignende Varer, Sidstnævnte fører i sin Forretning, i Indpakninger, forsynede med Etiketter, der have Lighed med den Etiket, hvorpaa Grosserer Jess som Indehaver af Firmaet „Den Nederlandske Tobaksfilial“, saaledes som Tiltalte bekendt, ifølge Anmeldelse af 17 Juni f. A. til Varemærkeregisteret har erhvervet Eneret i Overensstemmelse med Lov om Beskyttelse af Varemærker af 2 Juli 1880. Ligheden mellem bemeldte Tiltaltes Etiketter, som han har benyttet paa den nævnte Maade i 3 indbyrdes noget forskellige Skikkelser, og den Etiket, paa hvis Benyttelse fornævnte Firma har Eneret, findes imidlertid for de tvende Arters Vedkommende ikke at være en saadan, at Nogen, der med almindelig Opmærksomhed betragter samme, kan antage dem for oftnævnte Firmas. Medens Firmaets Etiketter nemlig fremstille det nederlandske Rigsvaaben med Ordene: „Den nederlandske Tobaksfilial“ anbragte over Vaabenet og Ordene „P. F. Jess Kjøbenhavn“ anbragte under samme i 2 Linjer, har den ene af Tiltaltes Etiketter Vaabenet omgivet af to koncentriske Cirkellinjer paa blaa Grund, mellem hvilke Linjer paa tydelig Maade findes Indskriften: „Johan H. Bñlow Kjøbenhavn“, og den anden Art Intet anbragt over Vaabenet og under samme Ordene: „Nederlandske Tobaksfabriks Udsalg Joh. H. Bñlow, Bredgade 45, Kjøbenhavn K.“ i 5 Linjer. Hvad derimod angaar den tredje af Tiltalte benyttede Art Etiketter, findes disse, paa hvilke Tiltalte ikke har anbragt sit Navn, uanset, at de paa dem værende Indskrifter iøvrigt ere noget forskellige fra dem, som findes paa Firmaets Etiketter, dog at have en saadan Lighed med disse, at man kun vil kunne opdage Forskjellighederne ved Anvendelsen af mere end almindelig Opmærksomhed, og Tiltalte, der er født den 24 Juli 1852, og som ikke er funden forhen straffet, vil som Følge heraf forsaavidt, idet der efter det i Sagen Oplyste ikke kan tillægges hans Formening om, at Indregistreringen af Firmaets Varemærke som indeholdende det nederlandske Rigsvaaben er ulovlig, nogen Betydning, være at anse i Henhold til ovennævnte Lovs § 17 efter Straffelovens § 278, 2det Stykke efter Omstændighederne

med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden Exekutionsfristens Udløb, med simpelt Fængsel i 30 Dage.

Mandagen den 17 Mai.

Nr. 134. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Vilhelm Elof Solter (Def. Hindenburg),

der tiltales for den i Straffelovens § 260 ommeldte Forbrydelse.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 25 November 1885: Tiltalte Vilhelm Elof Solter bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og at udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Dumreicher, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Herforth, betaler Tiltalte, flv. Kjøbmand Vilhelm Elof Solter af Helsing, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Tiltalte, fhv. Kjøbmand Vilhelm Elof Solter af Helsingø aktioneres for den i Straffelovens § 260 ommeldte Forbrydelse, er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring godtgjort, at han, efterat have opgivet sit Bo som fallit til Skifterøttens Behandling, under Begyndelsesforretningen i Konkursboet, den 10 Februar f. A., da han afleverede den i hans Kasse værende med Kassebogen stømmende Beholdning af 1075 Kr. 98 Øre, har undladt at aflevere et ikke i Kassebogen indført Beløb, som han da havde i sin Lomme, og som maa antages at have udgjort mellem 50 og 60 Kr. Beløbet, der senere er refunderet Fallitboet, forbrugte han i den følgende Tid til sine egne og sin Hustrues Fornødenheder sammen med de Midler, der hertil tilstodes ham af Boet. Om Grunden til, at det omhandlede Beløb ikke fundtes i Kassen og ikke var indført i Kassebogen, har Tiltalte forklaret, at han antager, at Beløbet er indkommet ved Salg af Varer, der ikke har fundet Sted i Butiken, men i andre til hans Forretning hørende Lokaler, samt at Beløbet maa antages at være indgaaet i Løbet af den sidste Dag for Forretningen, medens han var vant til først hver Dags Aften i Kassebogen at indføre, hvad der var indgaaet i Dagens Løb. Ligeledes har Tiltalte forklaret, at han, da han afleverede den øvrige Kassebeholdning, ikke kom i Tanker om, at han havde et yderligere Beløb i sin Lomme, idet han ikke tvivler om, at han i modsat Fald vilde have afleveret Beløbet til Skifteretten. Da han senere samme Dag blev opmærksom paa Pengene, gjorde han sig ikke videre Tanker om det Ulovlige i at beholde dem, idet han betragtede sig som berettiget til i den nærmeste Tid at anvende dem til sine egne og sin Hustrus Fornødenheder. For det anførte Forhold findes Tiltalte, der er født den 12 November 1849, og ikke er funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter den nævnte Bestemmelse i Straffeloven, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 161. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Camilla Augusta Schjul (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1886: Arrestantinden Camilla Augusta Schjul bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Camilla Augusta Schjul for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist at hun, medens hun i afvigte December og Januar Maaneder gik tilhaande i Huset hos Agent Jens Degn Petersen, i 4 forskellige Gange har frastjaalet ham et Tørklæde og forskellige Stykker Linned, i Alt af Værdi 10 Kr., der beroede i en unflaaset Chiffoniereskuffe i hans Lejlighed. Arrestantinden er født den 4 December 1846 og tidligere anset bl. A. ved Frederikshavns Kjøbstads Extraretsdom af 21 Juli 1866 efter Straffelovens § 39 og § 228 jfr. § 306 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved Kjær Herreds Extraretsdom af 6 September 1869 efter Straffelovens § 230 cfr. §§ 39, 57 og 58 med lige Fængsel i 20 Dage, ved Dronninglund Herreds Extraretsdom af 3 September 1872 efter Straffelovens § 231 II, sammenholdt § 39, med lige Fængsel i 60 Dage, ved Frederikshavns Kjøbstads Extraretsdom af 23 April 1873 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 jfr. § 39 med lige

Fængsel i 3 Maaneder, ved Borglum Herreds Extraretsdom af 30 December 1874 efter Straffelovens § 232 I, sammenholdt med § 39 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Nørhald m. fl. Herreders Extraretsdom af 8 Oktober 1877 efter Straffelovens § 232 sammenholdt med § 39, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved nærværende Rets Dom af 25 November 1884 efter Straffelovens § 232 jfr. § 39 for 7de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Som det af de sualedes anførte Domme fremgaar, er Arrestantinden under de tidligere mod hende anlagte Sager stedse antaget ikke at være fuldstændig tilregnelig, og Retslægen har under nærværende Sag efter foregaaende Undersøgelse af hende i en den 21 f. M. afgiven Erklæring udtalt, at hendes Tilstand nu er ganske som ved Observationen i 1884, der laa til Grund for Rettons Dom af 25 November s. A. og gav til Resultat, at Arrestantinden lider af en Svækkelse af de aandelige Evner, samt tilføjet, at hun maa anses for ikke havende den fulde Tilregnelighed, der findes hos sunde voxne Personer. Da dette stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 jfr. § 39, for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 167.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Dagmar Frederikke Christine Thorup (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 April 1886: Arrestantinden Dagmar Frederikke Christine Thorup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Dagmar Frederikke Christine Thorup er under nærværende mod hende for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist, at have dels den 1 Februar d. A., medens hun i lovligt Ærinde opholdt sig i den af Ane Hansen, Poulsens Hustru, beboede Lejlighed, frastjålet hende en til 2 Kr. vurderet Paraply, som stod frit fremme i Lejligheden, dels overtraadt et hende den 8 September f. A. til Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet, den 5 Januar d. A. modificeret, Tilhold, hvorefter det paulaa hende at melde sig til Protokollen hveranden Tirsdag for at give Oplysning om, at hun ernærede sig paa lovlig Maade, og at anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet hun har undladt at melde sig til Protokollen den 2 Marts d. A. og de sidste 14 Dage for sin Anholdelse den 5 næstefter gjentagne Gange har skiftet Bopæl uden at foretage nogen Melding derom. Som Følge heraf vil Arrestantinden, der er født den 20 Februar 1862 og tidligere anset ved Højesteretsdom af 29 August 1882 efter Straffelovens §§ 225, 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt ved nærværende Rets Domme af 26 Juli 1884 og 6 Januar 1885 henholdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste Led og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvori er indbefattet den af hende efter Lov 3 Marts 1860 § 1 forskyldte Straf.

Tirsdagen den 18 Mai.

Nr. 110. Højesteretssagfører Shaw

contra

1) Anders Peder Jørgen Emil Hansen, 2) Anton Christian Jensen eller Baggesen, 3) Paul Ludvig Hansen (Inger), 4) Hans Peter Andersen, 5) Christian Hansen, 6) Carl Edvard Schmidt, 7) Hans Peter August Buxbom og 8) Lauritz Sørensen (Det. Klubien),

der tiltales: Nr. 1—5 for Tyveri, Nr. 6 for Tyveri og eventuelt tillige for Forsøg paa Tyveri, og Nr. 7—8 for Tyveri eller Forsøg herpaa.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 5 September 1885: Arrestanten Hans Christian Dreyer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Anton Christian Jensen (Baggesen) bør tildeles 10 Rottingslag, eventuelt simpelt Fængsel i 8 Dage, Carl Edvard Schmidt og Hans Peter Buxbom hver 20, Anders Peter Jørgen Emil Hansen og Hans Peter Andersen hver 15, Lauritz Sørensen, Poul Ludvig Hansen, Christian Hansen hver 10 Slag Ris. Saa bør Arrestanten og de Tiltalte og udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rasmussen og Stürup, med 15 Kr. til hver, hver med $\frac{1}{9}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1885: De Tiltalte: Nr. 2) Anton Christian Jensen (Baggesen), Nr. 3) Poul Ludvig Hansen (Inger), og Nr. 5) Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte: Nr. 1) Anders Peter Jørgen Emil Hansen, Nr. 4) Hans Peter Andersen, Nr. 6) Carl Edvard Schmidt, Nr. 7) Hans Peter August Buxbom og Nr. 8) Lauritz Sørensen bør straffes med Ris, Schmidt med 20 Slag, Hansen, Andersen og Buxbom hver med 15 Slag og Sørensen med 10 Slag. Aktionens Omkostninger derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Hvalsoe, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Nr. 6) Schmidt, dog saaledes at in solidum med ham de Tiltalte Nr. 1) Hansen, Nr. 4) Andersen, Nr. 7) Buxbom og Nr. 8) Sørensen udrede hver $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tiltræder Højesteret det deri antagne Resultat, alene med den Forandring, at Straffen for Lauritz Sørensen, da han nu er fyldt 15 Aar, vil være at bestemme til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Lauritz Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juli 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 14.

Tirsdagen den 18 Mai.

Nr. 110.

Højesteretssagfører Shaw

contra

1) Anders Peder Jørgen Emil Hansen, 2) Anton Christian Jensen eller Baggesen, 3) Paul Ludvig Hansen (Inger), 4) Hans Peter Andersen, 5) Christian Hansen, 6) Carl Edvard Schmidt, 7) Hans Peter August Buxbom og 8) Lauritz Sørensen (Def. Klubien).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres de Tiltalte Nr. 1) Anders Peter Jørgen Emil Hansen, Nr. 2) Anton Christian Jensen (Baggesen), Nr. 3) Poul Ludvig Hansen (Inger), Nr. 4) Hans Peter Andersen, Nr. 5) Christian Hansen, Nr. 6) Carl Edvard Schmidt, Nr. 7) Hans Peter August Buxbom og Nr. 8) Lauritz Sørensen, der ere fødte Nr. 1 den 9 Marts 1874, Nr. 2 den 13 Juli 1870, Nr. 3 den 6 Mars 1872, Nr. 4 den 6 Mai 1873, Nr. 5 den 27 Mai 1872, Nr. 6 den 18 August 1872, Nr. 7 den 30 Mai 1872 og Nr. 8 den 28 Marts 1871 og af hvilke ingen findes tidligere dømt eller tiltalt — de Tiltalte Nr. 7 og Nr. 8 for Tyveri eller Forsøg herpaa og de øvrige Tiltalte for Tyveri samt Tiltalte Nr. 6 eventuelt tillige for Forsøg paa Tyveri, og ere de Tiltalte ved egne af det iøvrigt oplyste be- styrkede Tilstaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Tyverier. Tiltalte Nr. 6 Schmidt har noget for Jul 1884 i For-

ening med den i første Instants Medtaltale, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, fra et Kuloplag i Havnen stjaalet 2 Stkr. Kul, hvis Værdi efter det Oplyste maa antages i det højeste at have udgjort 15 à 20 Øre, og som han hjembragte, og lagde i sine Forældres Brændselsrum uden at omtale dette for dem. Endvidere har denne Tiltalte i Forening med Tiltalte Nr. 7 Buxbom og Nr. 8 Sørensen i Februar f. A. forsøgt at stjæle 3 à 4 Lpd. gammelt Tovværk, som er vurderet til 4 Kr. og henlaa paa et Fisker Johansen tilhørende Fartøj, der var trukket paa Land, Tiltalte Nr. 7 var steget op i Fartøjet og begyndte med at kaste noget af Tovværket ned til de Andre, som skulde til at fylde det i en medbragt Sæk, da de bleve forstyrrede af en Baadfører, som tilfældig kom tilstede og forhindrede dem i at medtage noget af Tovværket. Endelig have de 6 førstnævnte Tiltalte i April Maaned f. A. forøvet flere Tyverier, hvorved der af 3 à 4 Kasser, som henstode ved det forenede Dampskibsselskabs Varehus i Havnen og bleve brudte op med Magt, blev udtaget 10 Flasker Sodavand, 25 Flasker Limonade og 18 Flasker bajersk Øl, hvis Indhold er vurderet henholdsvis til 10, 15 og 8 Øre pr. Flaske og tilhørte forskellige Kjøbmænd i Rudkjøbing. Efter at have udtaget Flaskerne af Kasserne, tømte de deres Indhold eller gav dem til nogle andre Drengene og kastede tildels Flaskerne bort, men have dog ogsaa solgt nogle af dem. Det har ikke med Bestemthed kunnet oplyses, hvorledes de Tiltalte hver for sig have deltaget i Tyverierne, som ere udførte i flere Dage og hvori andre Drengene, som ere under 10 Aar have været Deltagere, men lige som Tiltalte Nr. 6 Schmidt var den, som først gav Anvisning paa Tyverierne, saaledes er det denne Tiltalte og de Tiltalte Nr. 1 Hansen og Nr. 4 Andersen, der brød Kasserne op. De 3 andre Tiltalte Nr. 2 Jensen (Baggesen), Nr. 3 Hansen og Nr. 5 Hansen have derimod kun tilvendt sig enkelte Flasker, hvis Indhold maa antages af dem at være fortæret paa Stedet. Da Tyverierne for disse tre Tiltaltes Vedkommende maa henføres under Straffelovens § 235 og de derfor i Medfør af sammes § 36 ville være at frifinde for Aktors Tiltale, vil Underrettsdommen, der har anset dem efter § 233 Nr. 2 Jensen cfr. § 29 1ste Mb. med 10 Rottingslag, eventuelt simpelt Fængsel i 8 Dage, Nr. 3 Hansen og Nr. 5 Hansen hver med 10 Slag Ris, forsaavidt være at forandre, men det maa billiges, at de øvrige Tiltalte ere ansete efter bemeldte Lovs § 233, for Tiltalte Nr. 6 Schmidts Vedkommende tildels og for Nr. 7 Buxboms og Nr. 8 Sørensens Vedkommende i det Hele sammenholdt med § 46 og findes de i Underrettsdommen bestemte Straffe for Tiltalte Nr. 1 Hansen, Nr. 4 Andersen 15 Slag Ris til hver, for Nr. 6 Schmidt 20 Slag og for Nr. 8 Sørensen 10

Slag at være passende, medens Straffen for Tiltalte Nr. 7 Buxbom, der er fastsat til 20 Slag Ris, skjønnes at burde ned sættes til 15 Slag.

Onsdagen den 19 Mai.

Nr. 11. Prokurator **L. Sidenius** (Selv)
 contra
 Sognepræst **Krøyer** (Alberti),

betr. Spørgsm. om en Ejendomshandel m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1884: Hovedcitanten, Sognepræst i Taarnby, Krøyer bør for Tiltale af Kontracitanten, Prokurator L. Sidenius, i denne Sag fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale 1110 Kr., samt et saadant Beløb i Vederlag for den Brug, han i Sommeren 1880 har gjort af den i Sagen omhandlede Gaard Cathrinebjergs Bygninger og Have, som herfor maatte fastsættes ved Skjøn af tvende uvillige inden Retten udmeldte Mænd, ikke over 300 Kr. og ikke under 50 Kr., samt Renter af de Hovedcitanten saaledes tillagte Beløb 5 pCt. aarlig fra den 13 November 1880, til Betaling sker. Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse af Sagen, maa det billiges, at Indstævnte er frifunden for Citantens Tiltale og kjendt berettiget til Erstatning hos Citanten for dennes Brug af den i Sagen omhandlede Ejendoms Bygninger og Have samt Godtgjørelse for det af ham solgte Korn og Græs. Sidstnævnte Godtgjørelse vil imidlertid ikke, som i den indankede Dom sket, kunne bestemmes til det af Indstævnte opgivne Beløb af 1110 Kroner, mod hvilket Citanten findes betimeligt at have gjort Indsigelse, hvorimod det efter de foreliggende Op-

lysninger bliver at fastsætte til 700 Kroner. Med den heraf følgende Forandring bliver den indankede Dom at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Indstævnte hos Citanten tilkjendte Beløb af 1110 Kroner nedsættes til 700 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Da Hovedcitanten, Sognepræst i Taarnby, Krøyer, der ejede Gaarden Cathrinebjerg ved Aarhus, ønskede at afhænde samme, henvendte han sig derom til Prokurator, Kammerraad Esmann i Aarhus ved et Brev af 16 Mars 1880, hvori han henstillede, om der ikke kunde prøves en Auktion, samt tilføjede, at han gjerne vilde sælge Gaarden underhaanden for 18,000 Rdlr., og efter at have givet Oplysning om de i Gaarden indestaende Prioriteter, nemlig tre paa tilsammen 26,000 Kr. og derefter en fjerde paa 6,400 Kr., sluttede saaledes: „Bedste Hr. Kammerraad, lad mig nu se, De giver mig et gunstigt Svar eller, hvad jeg heller vilde, solgte mig Gaarden“. Herpaa svarede Kammerraad Esmann, at han skulde forsøge paa at faa Gaarden solgt, men forinden noget i saa Henseende ses at være sket, indlagde Hovedcitanten, der i Aviserne havde set et af Kontracitanten, Prokurator L. Sidenius indrykket Avertissement om, at han søgte en Ejendom mod at betale samme med en sekundær Prioritetsobligation. Billet herpaa og tilbød mulig at sælge Cathrinebjerg paa saadan Maade, og efter en Forhandling med Kontracitanten, hvorved det viste sig, at den paagjældende sekundære Obligation skulde lyde paa 6 à 10,000 Kr. og sikres ved Pant i en Ejendom paa Nørrebrogade heri Staden samt ved Kaution af Kontracitanten selv, henviste Hovedcitanten denne til at forhandle med Kammerraad Esmann, hvem Hovedcitanten derhos under 16 April 1880 tilskrev et Brev, hvori han nærmere oplyste ham om Kontracitantens Tilbud samt tilføjede: „Jeg har begjært 19,000 Rdlr. for Ejendommen. Dersom Prokurator S.“

— 3: Kontracitanten — „gaar ind paa Kjobet og Obligation skal udstedes, vil det jo blive Gjenstand for Forhandling, hvorledes der er at forholde sig, idet hvis vi gaa ud fra 10,000 Kr., den sidste Obligation som er Grosserer Schultzes“ — hvorved sigtedes til den fjerde Prioritet i Cathrinebjerg paa 6,400 Kr. — „vel nok derved kan udslettes paa Cathrinebjerg, men saa maa der udstedes en ny paa Restsummen, men ogsaa det faar De nok ordnet, naar først Salg kommer i Stand. Lad mig nu se, De gjor Deres yderste Flid“. Under 22 April besvarede Kammerraad Esmann dette Brev, idet han næst at bemærke, at Kontracitanten endnu ikke havde været hos ham, opfordrede Hovedcitanten til i Forening med en opgiven Prokurator, at bese den paa gjældende Ejendom paa Nørrebro og derefter snarest at meddele ham, hvorledes Hovedcitanten stillede sig til den tilsigtede Ordning, samt hvad Værdi han og den ommeldte Prokurator tillagde Kontracitantens Kaution m. m., hvorhos han sluttede med de Ord: „Jeg venter dog, som sagt, snart Brev fra Dem“. Forinden Hovedcitanten imidlertid havde foretaget videre i denne Anledning, afsluttede Kammerraad Esmann den 11 Mai næstefter en Handel med Kontracitanten, hvorom oprettedes en Slutteddel, hvori det hedder:

Post 1. Pastor Krøyer ved Kammerraad Esmann sælger og overdrager herved til L. Sidenius Ejendommen Cathrinebjerg osv.

Post 2. Kjøbesummen er bestemt til 36,000 Kr., der betales derved, at Kjøberen overtager den i Ejendommen indestaende faste Gjæld, nemlig 26,000 Kr. Resten 10,000 Kr. afgjøres ved Panteobligation for samme Beløb i den Kjøberen tilhørende Ejendom Nr. 206 paa Nørrebrogade.

Post 3. Skjøde udstedes paa Kjøberens Anfordring med Borigtigelse af Kjøbesummen paa den ovenomhandlede Maade.

Post 4. Kjøbesummen forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra den 17 ds. at regne, ligesom Kjøberen fra denne Dato betaler Skatter og Afgifter.

Post 5. Ejendommen er tiltraadt af Kjøberen og Omkostningerne ved Handelen betales af Kjøber og Sælger hver med det halve.

Der blev derhos givet Kontracitanten en Betækningsfrist i 8 Dage, men efter hvad der er in confesso, meddelte Kontracitanten under 17 Mai — som det maa antages, til Kammerraad Esmann — en Erklæring om, at han akcepterede Handelen som indgaaet. Under 13 Mai tilskrev Kammerraad Esmann Hovedcitanten, at han havde „givet Kontracitanten Cathrinebjerg paa Haanden til 36,000 Kr. at afgjøre med den tidligere omskrevne Prioritet med personlig Kaution ved Siden af“ og iøvrigt paa de i den anførte Slutteddel indeholdte Vilkaar, idet han efter at have udviklet, hvad der efter hans Formening talte for at af-

bænde Ejendommen paa denne Maade, sluttede saaledes: „De bedes nu lade mig høre fra Dem, om De er enig med mig, en af Dageno, skjøndt jeg som sagt — har givet S. Gaarden paa Haanden i 8 Dage“. Efter Modtagelsen af dette Brev havde Hovedcitanten en Samtale med Kontracitanten allerede den 14 Mai, hvori han efter sit Anbringende vil have meddelt denne, at Handelen ikke kunde betragtes som afsluttet, da fjerde Prioritet ikke var dækket ved kontant Betaling, og det derfor kom an paa, om Indehaveren af denne Prioritet vilde opgive sin Panterot i Cathrinebjerg og tage den af Kontracitanten lovede Obligation som Sikkerhed i Stedet, medens han derimod efter Kontracitantens Fremstilling, der har benægtet Rigtigheden af det saaledes anbragte, uden at protestere mod Handelens Gyldighed kun skal have gjort nogle Bemærkninger om, at han vilde faa Vanskelighed med at ordne Sagen med fjerde Prioritetshaver, hvad der imidlertid var Kontracitanten uvedkommende, da han ifølge den med Esmann indgaaede Handel Intet havde med denne Prioritet at bestille, og det saaledes maatte blive Hovedcitantens egen Sag at skaffe den udslettet af Cathrinebjerg. Efter at have modtaget endnu et Brev fra Esmann af 16 Mai angaaende Fordelene ved Handelen med Kontracitanten og Ordningen af 2den og 3dje Prioritet, som denno skulde overtage, tilskrev Hovedcitanten derpaa under 19 s. M. Esmann, at Spørgsmaalet om et Arrangement med bemeldte Prioriteter først kom frem naar Sagen med fjerde Prioritetshaver var ordnet, men at denne havde erklæret, at han under ingen Betingelse vilde have med Gaarden paa Norrebro at bestille, hvorimod han forlangte sin Fordring udbetalt ved Afdrag dels strax dels i visse Terminer og indtil Udbetalingen vilde beholde sin Obligation i Cathrinebjerg, hvorpaa Hovedcitanten sluttede saaledes: „De maa nu selv se, hvorledes De kommer over det med Sidenius angaaende disse ulykkelige 6400 Kr. Jeg foreslog Sidenius at betale 1400 Kr. kontant og saa byde de 5000 Kr. udbetalt i 10 Terminer, men han svarede, at det ikke vedkom ham, men derimod den befuldmægtigede Sælger. Han vilde gjennem en Slægtning, som kjendte Schultz, prøve paa at indvirke paa ham og derom vil han vist skrive til Dem“. I et senere Brev af 8 Juni udtalte Kammerraad Esmann til Hovedcitanten at han — som tidligere meddelt — havde „endelig afsluttet“ med Kontracitanten om Cathrinebjerg „saaledes som tidligere aftalt“, og at den Sikkerhed, fjerde Prioritetshaver kunde faa ved Obligationen i Ejendommen paa Norrebrogade, var bedre end den Sikkerhed, han havde i Cathrinebjerg, samt at han (Esmann) mente at have handlet i alles Interesse. Endelig tilskrev Kontracitanten den 17 Juni 1880 Hovedcitanten et Brev, hvori det hedder: Handelen bliver i hvert Fald ikke ordnet i den nærmeste Tid, saa at der ikke er andet at gjøre

end indtil videre at lade alt staa ved det gamle. Jeg skal betale Dem en Maanedes Rente af 36,000 Kr. à $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. = 135 Kr., men De skal betale det halve Stempel af Kjøbekontrakten, hvilket bliver 120 Kr., altsaa faar De tilgode 15 Kr. som vedlagt følger i Anvisning paa Privatbanken“ hvorpaa Hovedcitanten svarede ved at tilbagesende Anvisningen og henvise Kontracitanten til Kammerraad Esmann „der først maa blive færdig med Dom om Prioritetshavernes Fordringer. Saalænge disse ikke have givet deres Samtykke, nedlægger jeg den bostemtteste Protest imod, at Salg er sket“. Kontracitanten tog ikke destomindre Eiendommen i Besiddelse og flyttede med Familie ind i samme den 2 eller 3 Juli 1880, hvorhos han disponerede over en Del af den paa Jorderne værende Avl af Korn og Græs ved at sælge samme. Den 23 August næstefter indgik imidlertid Hovedcitanten et Forlig med 4de Prioritetshaver om samme Dag at betale dennes Fordring paa 6,400 Kr., der var forfalden til Betaling, og da saadant ikke skete, gjorde Prioritetshaveren bemeldte Dag Exekution i Cathrinebjerg og lod sig sætte i Besiddelse af samme med Undtagelse af Stuehuset, som Kontracitanten vedblev at bebo indtil ind i September Maaned, da han fraslyttede det. Kontracitanten udtog derpaa under 21 September 1880 en Forligsklage mod Hovedcitanten for at prøve, om denne vilde forpligte sig til at berigtige Handelen og give ham Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde paa Grund af den ommeldte Fogedforretning eller yde ham Erstatning for Handelens Misligholdelse, men da han tillige allerede havde anlagt Sag ved Aarhus Kjøbstads Gjæsteret mod Kammerraad Esmann til Handelens Berigtigelse m. v., vilde han, forinden han foretog videre mod Hovedcitanten, afvente Udfaldet af denne Sag, der imidlertid saavel ved Underretten som Overretten er bleven det, at Esmann er frifunden for hans Tiltale. Hovedcitanten anlagde da ved Hovedstævning af 1 Marts d. A., nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet Kontracitanten tilpligtet at betale i Vederlag for Afbenyttelsen i Sommeren 1880 af Cathrinebjergs Bygninger og Have 300 Kr., i Erstatning for den fra Ejendommen borttagne Rug, dennes Salgsværdi 810 Kr., i Erstatning for det fra Ejendommen borttagne Græs eller Ho, dennes Salgsværdi 300 Kr., tilsammen 1410 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 13 November 1880, til Betaling sker. Kontracitanten har derimod næst at paastaa sig frifunden i Hovedsagen kontrasøgt Hovedcitanten til enten under en passende Dagmulkt at give ham formelig Adkomst paa Ejendommen Cathrinebjerg Matr.-Nr. 77 b af Aarhus Kjøbstads Markjorder af Hartkorn 2 Tdr. 3 Skpr. 1 Fdk. $1\frac{1}{4}$ Alb. overensstemmende med de foran ommeldte Salgsbetingelser, saaledes at den Prioritet paa 6,400 Kr., i Henhold til hvilken Udlæg er iværksat, udslettes, og Kontracitanten igjen sættes i Besiddelse

af Ejendommen, samt derhos betale ham en Erstatning af 10,000 Kr. eller efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjon for Tab, Tort og Kreditspilde ved den passerede Udlægsforretning eller at betale ham en Erstatning af 14,000 Kr. eller efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjon, fordi Handelen ikke kan fuldbyrdes, samt for Tab, Tort og Kreditspilde i Anledning af det passerede, samt for alle Tilfælde Renter 5 pCt. aarlig af de tilkjendte Beløb fra Forligsklagens Dato den 21 September 1880, til Betaling sker. Subsidiært har Kontracitanten protesteret mod Størrelsen af de af Hovedcitanten beregnede Beløb for Afbenyttelsen af Ejendommen og forment, at Vederlaget for Brugen af Bygningen m. v. ikke kunde beregnes højere, end til 50 Kr., og at der, da han kun har oppebaaret 700 Kr. i Betaling for den solgte Afgrøde af Rug og Græs, ikke kan paalægges ham yderligere end at lægge dette Beløb fra sig. Hovedcitanten har paastanden sig frifunden i Kontrasagen og begge Parter have gjensidig paastanden sig Sagens Omkostninger godtgjorte af Modparten. Hovedspørgsmaalet under Sagen drejer sig, som det fremgaar af det anførte, om hvorvidt Hovedcitanten kan anses bunden ved den af Kammerraad Esmann med Kontracitanten afsluttede Handel, enten fordi Esmann har været i Besiddelse af fornøden Fuldmagt til med forbindende Virkning for Hovedcitanten at indgaa Handelen, eller fordi Hovedcitanten efter dennes Indgaaelse har ratihaberet den og ligeoverfor Hovedcitantens Benægtelse i begge Retninger maatte det efter Sagens Stilling paa hvile Kontracitanten at fore Beviset herfor, men saadant Bevis findes ikke at være tilvejebragt. Hvad Spørgsmaalet om Esmanns Fuldmagt til at handle med Kontracitanten angaar, da har denne vel anbragt, at Esmann til ham har udtalt, at han havde fornøden Bemyndigelse til at indgaa den paa gjældende Handel paa Hovedcitantens Vegne, medens han dog ikke har forevist nogen skriftlig Udfærdigelse, der skulde indeholde saadan Bemyndigelse, samt at Hovedcitanten selv ved at henvise ham til Esmann har udtalt sig saaledes, at Kontracitanten maatte antage denne for bemyndiget til at afgjøre Sagen for Hovedcitanten; men ligesom Rigtigheden af dette sidste ikke mod Hovedcitantens Benægtelse er godtgjort, eller stemmer med Indholdet af Hovedcitantens Brev af 16 April 1880 til Kammerraad Esmann, saaledes har Kontracitanten og heller paa anden Maade bevist, at der forelga tilstrækkelig Fuldmagt for Esmann til at afslutte Handel navnlig paa saadanne Vilkaar, som her handles om, og saadan Fuldmagt kan ikke udledes af den i Sagen fremkomne Korrespondance mellem Hovedcitanten og Esmann. Selv om der nemlig af Skrivelser af 10 Marts 1880 kunde udledes en Bemyndigelse for denne til at aflhænde Cathrinebjerg for 36,000 Kr., maatte det dog forudsættes, at Handelen skete paa en

saadan Maade, at do i Ejendommen indestaende Prioriteter bleve overtagne af Kjøberen eller dækkede af den kontante Kjøbesum, og ej heller kan det af Skrivelsen af 16 April udledes, at Hovedcitanten vilde handle paa anden Maade, end at Prioritetshaverne ligeoverfor ham erklærede sig fyldestgjorte ved den ved Salget trufne Ordning angaaende deres Fordringer, ligesom Hovedcitanten ogsaa ses bestandig under Forhandlingerne at have fastholdt, at fjerde Prioritetshaver skulde erklære sig tilfredsstillet ved den Sikkerhed, der i Henhold til Handelen kunde ydes ham for hans Fordring, forinden Hovedcitanten kunde gaa ind paa denne Handel. Det er heller ikke godtgjort, at Hovedcitanten paa nogen Maade skulde have ratihabet Handelen efter dens Afslutning; thi vel har Hovedcitanten ikke ligeoverfor Kontracitansens Benægtelse bevist, at han som af ham anbragt, strax efter at have modtaget Underretning om den indgaaede Handel har protesteret mod, at Handelen ansaes endelig afsluttet, eller benægtet Kammerraad Esmanns Kompetence i saa Henseende, men paa den anden Side har Kontracitanten intet godtgjort, der kunde opfattes som en Ratihabition fra Hovedcitansens Side. Naar Kontracitanten har anbragt, at Hovedcitansens Bestyrer af Ejendommen har i Henhold til den afsluttede Handel paa Hovedcitansens Vegne overleveret ham Ejendommen, er det mod Hovedcitansens Bonægtelse hverken godtgjort, at Hovedcitanten har havt nogen Bestyrer, der kunde handle paa hans Vegne, eller at der overhovedet er nogen, der paa saadan Maade har overleveret Ejendommen til Kontracitanten, og denne har ikke oplyst, hvorledes der nærmere i saa Henseende er tilgaaet, og af den Omstændighed, at Hovedcitanten ikke har nedlagt nogen formelig Protest mod Handelen eller, efter at Kontracitanten var kommen i Besiddelse af Ejendommen, har ladet ham udsætte ved Fogdens Hjælp, kan ej heller udledes noget Santykke fra Hovedcitansens Side til Handelen, og det saameget mindre som Hovedcitanten i sit ovenanførte Svar paa Kontracitansens Skrivelse af 17 Juni 1880, ved hvilken han vilde formaa Hovedcitanten til at modtage Renter af Kjøbesummen, havde aldeles utvetydig tilkjendegivet Kontracitanten, at han ikke erkjendte, at noget ham forbindende Salg var afsluttet. Naar Kontracitanten derfor uanset denne Udtalelse dog i Juli Maaned flyttede ind paa Ejendommen og disponerede over dennes Tilbehør, kan han ikke have været i Tvivl om, at saadant skete mod Hovedcitansens Villie, og uden at denne anerkjendte nogen Ret for Kontracitanten dertil. Hovedcitanten kan derefter ikke antages at have været forpligtet til at opfylde den mellem Kammerraad Esmann og Kontracitansens afsluttede Handel, og han vil saaledes være at frifinde for Kontracitansens Tiltale i Kontrasagen, hvorhos Kontracitanten, der har savnet tilstrækkelig Beføjelse til at sætte sig i Besiddelse af

Hovedcitantens Ejendom, ikke vil kunne undgaa at tilpligtes at yde Hovedcitanten et Vederlag for den Brug, han har gjort af Ejendommen. Hvad i saa Henseende angaar Vederlaget for Brugen af Bygninger og Have, har som anført Kontracitanten protesteret mod, at dette fastsættes til 300 Kr., som for højt, medens 50 Kr. skulde være et tilstrækkeligt Vederlag, og da der ikke i Sagen foreligger nogen Oplysning, der kan sætte Retten i Stand til at dømme herom, vil det være at afgjøre ved uvillige Mænds Skjon, hvilket Vederlag der kan tilkomme Hovedcitanten for den Brug, Kontracitanten i Sommeren 1880 har gjort af Cathrinebjergs Bygninger og Have, dog at Belobet ikke kommer til at overstige 300 Kr. eller sættes lavere end 50 Kr. Med Hensyn dernæst til Erstatningen for det af Kontracitanten solgte Korn og Græs, har Kontracitanten i sit første Tilsvar ikke fremsat nogen Indsigelse imod, at disse Gjenstandes Salgsværdi udgjorde de paastaaede 1110 Kr., men indskrænket sig til at bemærke, at det var Modparten bekendt, at han for de paagjældende Afgrøder, som han havde solgt paa Roden, ikke havde oppebaaret 1110 Kr., men kun 700 Kr., og først senere, da Hovedcitanten havde urgeret, at han ikke var pligtig til at nøjes med den Kjøbesum, for hvilken Kontracitanten havde afhændet Afgrøderne, men var berettiget til at erholde Vederlag for deres virkelige Værdi, har Kontracitanten benægtet, at denne kunde ansættes, som af Hovedcitanten gjort, til 1110 Kr. Idet der nu maa gaas ud fra, at Hovedcitanten er berettiget til at fordrø sig vederlagt af Kontracitanten den virkelige Værdi af de paagjældende Afgrøder uden Hensyn til, om Kontracitanten har solgt dem for et mindre Beløb, maa der tillige gives Hovedcitanten Medhold i, at Kontracitantens Indsigelse mod den i Hovedcitantens Forligsklage specificerede Opgjørelse af Afgrødernes Salgsværdi til 810 Kr. for Kornet og 300 Kr. for Græsset er for sent fremkommen, og Kontracitanten vil derfor være at dømme til under disse Poster at betale de paastævnte Beløb, ligesom han endelig vil have at svare Hovedcitanten Renter efter Paastanden af de denne tilkjendte Summer. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves saavel for Hovedsagens som for Kontrasagens Vedkommende. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 25 Mai.

Nr. 65. Justitsminister J. Nellemann

contra

den ansvarhavende Redaktør af Sorø Amtstidende
J. H. G. Tauber,

betr. trykte Injurior.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1885: De paastævnte, for Citanten, Justitsminister J. Nellemann fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Iøvrigt bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Sorø Amtstidende J. H. G. Tauber for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Mundt og Prokurator Flor i Sorø i Salær henholdsvis 80 Kr. og 10 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at de af Citanten paaklagede, i Dommen fremstillede Ytringer ere fornærmelige for Citanten, og naar Indstævnte til Støtte for sin Paastand om desuagtet at frifindes har paaberaabt sig, at den paaklagede Del af Artiklen kun indeholder en rigtig Gjen- givelse af en af Overretssagfører Cantor paa et offentligt Møde holdt Tale, da findes han ikke herfor at have ført tilstrækkeligt Bevis. Ligesom nemlig Cantor selv i en af ham afgiven Erklæring har forvaret sig imod Referatets Korrekthed, karakteriseret det som uheldigt og udtalt, at det har skabt et fra de virkelige Forhold og Udtalelser i ikke faa Henseender afvigende Billede af disse, saaledes er det heller ikke ved de af Indstævnte førte Vidner godtgjort, at de i Referatet forekommende, fornærmelige Udtryk ere brugte af Taleren. Alle- rede paa Grund heraf vil Indstævnte som Redaktør og Udgiver af det paagjældende Blad ikke kunne fritages for Ansvar for de paaklagede Udladelser, ved hvis Mortifikation det allerede efter Sagens processuelle Stilling maa have sit Forblivende. Straffen for de omhandlede Udladelser, der maa henføres dels under Straffelovens § 215, jfr. § 216, dels under dens § 217, findes at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage. Indstævnte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

De paastævnte, for Citanten fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte til Statskassen bøde 200 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. Saa bør Indstævnte og udrede det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu lægges, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende for begge Retter havde været beneficeret. Endelig udreder Indstævnte de i den indankede Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Hindenburg for Højesteret 120 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Sorø Amtstidende Nr. 71 for Mandagen den 24 Marts f. A. findes der en Beretning om et i Bromme den foregaaende Dag afholdt offentligt politisk Møde og særlig om, hvad Overretssagfører Cantor paa dette Møde skal have udtalt. I Referatet af fornævnte Talers Yttringer forekommer der bl. A. følgende Stykke: „Raaddenskabens i vor Administration er nu rigtig kommen for Dagen og har vist sig lige stor fra de overste til de laveste Grene. Fuldmægtige, Herredsfogder, Amtmænd, ja lige fra Skarpretteren til de højeste Embedsmænd hænge sammen. De største Kasseangler ere først blevne opdagede efter at være dækkede af formuende Venner, og Vedkommende have saa faaet indtil 4000 Kr. i Pension. Tugthussagen i Horsens har vist Administrationen i et endnu grellere Lys, end den hidtil havde vist sig. Ihændehaveren af Crome & Goldschmidts Fabriker har forleden udtalt, at han i længere Tid har havt Formodning om, at det var galt fat, men mente desuagtet at staa sig ved det, idet Arbejdslonnen paa Mazantis Forestilling var bleven betydelig nedsat, hvilket langt opvejede det Tab, Bedragerierne forvoldte ham. Da Undersøgelsen endelig blev fremtvungen, blev den saa uheldig, at kun de Smaa og mindst Skyldige bleve straffede. Præstens Lejlighed var Oplag for Tyvekoster; men det er Ministeren, der har bestemt, hvem der skulde tiltales, og for hvad der skulde tiltales. Forhørsdommeren er uskyldig; han spurgte

Ministeren, om han skulde arrestere Bestyreren og Præstens Kone, men det blev forbudt, og Mazanti var af Ministeren kun beordret tiltalt efter den § i Straffeloven, som han er dømt efter, saa Dommeren kunde ikke anvende haardere Straf. Det samme er Tilfældet i Bælum. Det var ogsaa Assessor Jensen. Da han kom derover, modtoges han af Herredsfogdens Svigerson, der erklærede, at Wældike var sindssyg; men Jensen svarede, at han nok kom sig igjen og holdt ham under Opsigt, indtil Ministeren forbød dette. Anderledes gik det med Fyens Folkebank, som man erklærede fallit, skjønt den først blev insolvent paa Grund af de mange Skifteomkostninger, ligesom man ogsaa pr. Express arresterede Lederne. Ligeledes med Undersøgelsen mod Folke-tingsmand Dam, der var fortsat i 4 Maaneder, medens Redaktøren af „Jyllandsposten“ ikke er bleven afhørt; man vidste, at han ikke havde Meddelelsen nogen Steds fra. Gad og P. Petersen siger, at Kongen staar paa deres Side og Parti, men blive ikke tiltalte; derimod er Hertz dømt haardt for en Udtalelse om, at Kongen ikke staar over Partierne. Ploug har tidligere grovt injurieret Kongehuset uden at blive straffet, men naar en Mand ude ved Skodsborg siger, at Kongen er en „Løisør“ — et Udtryk, man næppe véd, hvad Meningen er med — kaster man sig derimod over ham som hungrende Ulve“. Da Citanten, Justitsminister J. Nellemann, har anset hele det oven citerede Stykke for i høj Grad fornærmeligt baade for ham personlig og for ham som Justitsadministrationens Chef, har han efter meddelt fri Proces under nærværende Sag paastaet Indstævnte, den ansvarshavende Redaktor af Sorø Amtstidende, J. H. G. Tauber herfor anset efter Straffelovens §§ 215 og 217 samt det paagjældende Stykke mortificeret, hvorhos han har paastaet Indstævnte dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, der i alt Fald har paastaet sig Salær tillagt hos det Offentlige. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært imod at de paastævnte Udladelser mortificeres. Til Støtte for denne Paastand har Indstævnte anført, dels at den paagjældende Artikel kun fremtræder som en Beretning om, hvad der er passeret ved et offentligt politisk Møde, dels at de paagjældende Udladelser i alt Fald ikke ere fornærmelige for Citanten. Vel er det nu af Citanten benægtet, at Overretssagfører Cantor ved det nævnte Møde har brugt de i det paastævnte Stykke refererede Udladelser, men, da det under et af Indstævnte fort Tingsvidne ved 4 Vidners Forklaringer er godtgjort, at det paagjældende Referat af Overretssagfører Cantors Foredrag i alt Væsentligt er korrekt, forsaavidt det i Korthed gengiver Meningen af Foredraget, og at der ikke i Referatet indeholdes noget Urigtigt, Nyt eller Fremmed, om end Vidnerne ikke kunde huske, om de

enkelte i Referatet forekommende Vendinger og Udtryk netop vare brugte af Taleren, maa der gives Indstævnte Medhold i, at han, der i det her foreliggende Tilfælde har indskrænket sig til i den af ham redigerede Avis at give en objektiv Beretning om det ved bemeldte Møde Passerede uden at ledsage samme med nogen som helst Bemærkning, hvorved han kunde siges at have gjort de i Referatet forekommende Udladelser til sine, ikke herfor kan paalægges Strafansvar efter Injurielovgivning, uanset de refererede Udladelsers fornærmelige Karakter. Medens Indstævnte saaledes forsaavidt vil være at frifinde, vil derimod Citantens Paastand om Mortifikation være at tage til Følge, idet de i hele det paastævnte Stykke indeholdte Udladelser, uanset det af Indstævnte herimod Anførte, som af Citanten paastaet, maa anses fornærmelige saavel for ham personlig, som for ham som Chef for Justitsadministrationen. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 80 Kr. og Prokurator Flor, der har været beskikket til at varetage Citantens Tarv under et inden Sorø Bything optaget Tingsvidne, et Salær af 10 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 31 Mai.

Nr. 85. Højesteretssagfører Bagger
contra

1) **Hans Christopher Rydahl** og 2) **Ane Sophie Nielsen**
(Def. henholdsvis Hindenburg og Hansen),

der tiltales Forstnævnte for Voldtægt og Sidstnævnte for Afgivelse af falsk edelig Forklaring inden Retten.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 2 Maj 1885: Tiltalte, Hans Christopher Rydahl, bør for Aktors Tiltalte i denne Sag fri at være, Arrestantinden, Ane Sophie Nielsen, derimod at hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar; saa udrede de og begge de enhver især vedkommende af Aktion og deres Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær Hans Christopher Rydahl til Aktor, Sagfører Dumreicher, 50 Kr., og Defensor, Prokurator Wodschow, 40 Kr., og Ane Sophie Nielsen til Aktor, Prokurator Langkilde, 40 Kr., og Defensor,

Sagfører Dumreicher, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 September 1885: Tiltalte, Hans Christopher Rydahl, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at de Aktorerne og Defensorerne for Underretten, Sagfører Dumreicher, Prokurator Langkilde, Prokurator Wodschow og Sagfører Dumreicher, tilkendte Salærer nedsættes til henholdsvis 30 Kr., 25 Kr., 30 Kr. og 20 Kr., og at Tiltalte endvidere til Overretsprokurator Casse betaler 10 Kr. i Salær. I Salær til Overretsprokurator Lange udrede Tiltalte og Arrestantinden, Ane Sophie Nielsen, En for Begge og Begge for En 40 Kr., og til Højesteretsadvokat Hindenburg udreder Tiltalte 40 Kr. i Salær, hvorhos Arrestantinden til Overretsprokurator Steinthal betaler 40 Kr. i Salær. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Christopher Rydahls Vedkommende anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 171 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Forsaavidt Tiltalte Ane Sophie Nielsen den 22 Oktober 1884 med Ed har bekræftet den af hende i Sagen afgivne Forklaring og derunder den af hende den foregaaende Dag ved Forhorets Begyndelse afgivne Forsikkring, at hun aldrig tidligere havde havt med Mandfolk at gjøre, findes det betænkeligt af gaa ud fra, at hun har været sig tydelig bevidst, at der med Hensyn til denne, hendes eget tidligere Levnet vedrørende Udtalelse paahvilede hende en ligesaa bindende Forpligtelse til at følge Sandheden som under Forklaringen om det mod hende udviste Forhold, og hendes Straf under denne Del af Sagen vil herefter kunne bestemmes i Henhold til Straffelovens § 148. Hvad dernæst angaar den af hende den 2 Januar 1885 afgivne og samme Dag beedigede, i Dommen nærmere omhandlede Forklaring, bemærkes, at der allerede dengang i Virkeligheden var Spørgsmaal om, hvorvidt den af hende tidligere aflagte Ed var falsk, og hendes Forhold for saavidt maa derfor henføres under Straffelovens § 147, 1ste Stykke. Den Straf, denne Tiltalte — hvis Arrest, efter hvad der er oplyst for Højesteret, allerede hævedes den 27 Mai f. A. — efter de nævnte Lovbestemmelser har forskyldt,

findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte som nedenanført.

Thi kjendes for Ret:

Ane Sophie Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at de Tiltalte hver for sig udrede Halvdelen af det Prokurator Lange tillagte Salarium. Paa samme Maade betale de Tiltalte i Salarium til Højesteretssagfører Bagger, Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Hans Christopher Rydahl tiltales for Voldtægt og Arrestantinden Ane Sophie Nielsen for Afgivelse af falsk edelig Forklaring inden Retten, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Den 20 Oktober f. A. blev det til Politimesteren i det nævnte Birk anmeldt, at Arrestantinden, der siden sidst i Juni f. A. havde tjent hos Fyrmester Rydahl paa Nakkehoved, under Fyrmesterens Fraværelse Natten mellem den 16 og 17 Oktober f. A. var bleven voldtagen af Tiltalte, der er en Son af Fyrmesteren og opholder sig hos denne som Bestyrer af hans Landbedrift.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 August 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 15.

Mandag den 31 Mai.

Nr. 85.

Højesteretssagfører Bagger

contra

1) Haas Christopher Rydahl og 2) Ane Sophie Nielsen
(Def. Hindenburg).

Under det i denne Anledning optagne Forhør forklarede Arrestantinden bl. a., at hun, der den 16 Oktober om Aftenen ca. Kl. 10 var gaaet i Song i det hende anviste Kammer, paa hvis Dør hun havde pansat en indvendig værende Krog, saa at formentlig ingen kunde komme ind, efterat have sovet i nogen Tid — som det maa antages lidt over Kl. 12 — blev vækket ved et Brag eller Rabalder ved Døren, hvorefter en Mandsperson traadte ind i hendes Kammer og tiltalte hende, hvorfor hun gav et højt og gjennemtrængende Skrig for at tilkalde Hjælp, men uden Nytte; den nævnte Person, der viste sig at være Tiltalte, satte sig paa hendes Seng og saaledes, at han tyngede paa hendes Ben, hvorved han hindrede hende i at rejse sig og springe ud af Sengen, og efterat han havde fjernet Overdynen. saa at hun laa ganske ubedækket ikkun ifort Chemise, Nattrojo og Underbenklæder, lagde han sig op i Sengen til hende. Der opstod da efter Arrestantindens Forklaring en Kamp mellem hende og Tiltalte, hvorunder denne, dels ved Overtalelser, dels ved Anvendelse af den yderste Vold søgte at forskaffe sig Samleje med hende, medens hun gjorde al den Modstand hun kunde og gjentagne Gange skreg saa højt, hun formaaede, men uden Nytte; denne Kamp, hvorunder Tiltalte undertiden befolte hende paa hendes bare Legeme, og under hvilken Arrestantinden søgte at gjøre Indtryk paa Tiltalte ved at spørge ham, om han ikke

kjendte det sjette Bud og ved at sige til ham, at hun nedkaldte Himmelenes Hævn over ham, fortsattes i flere Timer, og tilsidst blev hun saa udmattet, at hun ikke kunde gjøre yderligere Modstand, hvorfor han opnaede sin Hensigt og tiltvang sig legemlig Omgang med hende. Efterat Tiltalte derpaa omtrent Kl. 3 havde rejst sig og forladt hendes Kammer, sprang hun strax op af Sengen, kastede nogle Klæder om sig og ilede til Husjomfruen Marie Leopold, der havde sit Værelse i en anden Del af Bygningen, og hvem hun derpaa meddelte det passerede, hvorefter de bleve enige om, at hun fremtidig ikke kunde blive der i Huset og at hun strax skulde vække en paa Nakkehoved værende Husmand og anmode ham om at ledsage hende til Sognefogden for til denne at gjøre Anmeldelse om det passerede; da bemeldte Husmand imidlertid ikke vilde følge hende til Sognefogden, forblev hun paa Nakkehoved til den næste Dags Eftermiddag, til hvilken Tid det først lykkedes hende at træffe Tiltalte, hvem hun efter Husjomfruens Raad vilde sætte i Kundskab om, at hun vilde forlade Huset, inden hun gjorde dette, og hvem hun derefter meddelte, at hun vilde melde ham og derfor forlade Nakkehoved, hvilket hun ogsaa gjorde, idet hun, efter den næste Nat at have opholdt sig hos en i Nærheden boende Parcellist, rejste hjem til sine Forældre i Kjøbenhavn, hvorpaa der skete Anmeldelse til vedkommende Politimester. Arrestantinden havde imidlertid tillige i det over hende den 21 Oktober f. A. optagne Forhør forklaret, at hun ikke tidligere havde havt med Mandfolk at gjøre, og denne Forklaring havde hun ligesom den øvrige af hende afgivne Forklaring bekræftet med sin Ed; fremdeles havde hun den 2 Januar d. A. i Retten forklaret, at hun, som af Tiltalte var sigtet for at have staaet i Kjæresteforhold til en Mursvend, aldrig havde staaet i noget-somhelst Forhold til bemeldte Mursvend, nemlig Mursvend Vilhelm Larsen, der i Sommeren f. A. havde arbejdet paa Nakkehoved, og at der aldrig har fundet Fjassen eller lignende Sted mellem dem, men at hun kun af og til havde talt med ham, medens han arbejdede paa Nakkehoved, og denne Forklaring havde hun ogsaa bekræftet med sin Ed. Arrestantinden har imidlertid senere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med den af Mursvend Vilhelm Larsen afgivne Forklaring, at hun, medens Sidstnævnte i Sommeren f. A. arbejdede paa Nakkehoved, altsaa forinden det af Tiltalte imod hende udviste Forhold fandt Sted, havde havt Samleje med ham, og at dette ligeledes havde fundet Sted, efterat de efter den 1 November f. A. vare trufne sammen i Kjøbenhavn, og at hun saaledes forsaavidt havde afgivet og beediget en falsk Forklaring for Retten, hvorhos hun som Grund hertil har angivet, at hun ikke for Dommeren turde være bekyndt, at hun havde staaet i det omforklarede usædclige Forhold til Mursvend Larsen. Forøvrigt har hun fastholdt den af hende

afgivne Forklaring, der forsaauidt angaar det ligeoverfor Marie Leopold og den omtalte Husmand passerede, i det væsentlige stemmer med de af disse afgivne Forklaringer. Tiltalte har derimod benægtet at have gjort sig skyldig i Voldtægt ligeoverfor Arrestantinden. Han har vel erkjendt, at han den omhandlede Nat har trængt sig ind i Arrestantindens Kammer ved udvendig fra at anvende et Tryk mod Døren, men han har paastaet, at dette kun skete i hans Egenskab af Faderens Forvalter under dennes Fraværelse for at forvise sig om, at Pigen var i sit Kammer, idet han nemlig efter ved Døren at have spurgt, om hun var derinde, intet Svar fik. Først efter at han var kommet indenfor, opstod, efter hvad han har anført, Lysten hos ham til at have Samleje med Arrestantinden, han satte sig derfor først paa Sengen og lagde sig senere i Sengen hos hende med nedknappede Benklæder og anmodede hende gjentagne Gange om at tilstede ham Samleje, hvilket hun dog hver Gang afslog, og han har erkjendt, at hun herunder bl. a. har betjent sig af de Ord ligeoverfor ham, at hun nedkaldte Himlens Hævn over ham, han har fremdeles erkjendt, at han desuagtet efterhaanden gik videre og videre i sin Paatrængenhed, og at han befolte hende paa hendes bare Krop, Kjønsdele m. v., hvilket hun kun mere eller mindre modstræbende fandt sig i, han har ligeledes indrommet, at han fra Tid til unden har holdt paa Pigens Arme og Hænder, ligesom hun stundom holdt paa hans Hænder, men han har paastaet, at det hele, efterat han havde været hos hende 2 à 3 Timer, endte med, at han havde legemlig Omgang med hende med hendes Samtykke og hendes gode Vilje, selv om han, som han har udtrykt sig, maatte hjælpe til for at faa hende til at skille Benene fra hinanden. Efter hvad der er oplyst, laa Arrestantindens Kammer saa afsides, at hendes Skrig derfra vanskelig kunde høres af de andre Beboere paa Nakkehoved og navnlig ikke om Natten, naar de sov, og der vil ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes af Intet bestyrkede og i og for sig usandsynlige Forklaring om Grunden til, at han paa den omhandlede Tid af Natten har trængt ind i Arrestantindens Kammer. Dø der imidlertid ikke, efter at Arrestantinden er overbevist om i et enkelt Punkt af sin Forklaring at have fraveget Sandheden, kan tillægges hendes Forklaring i det Hele Beviskraft, vil Sagen iøvrigt for Tiltaltes Vedkommende i det Væsentlige være at afgjøre efter hans egen Forklaring, og han kan herefter ikke anses overbevist om at have voldtægt Arrestantinden, hvorimod hans Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 171, og vil han, der er født den 18 Januar 1859 og ikke funden forhen straffet, ifølge nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne og med særligt Hensyn til, at Arrestantinden ikke kan anses uberygtet, være at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Over

ensstemnende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, være at forandre. Hvad dernæst Arrestantinden angaar, er hun, der er født den 21 April 1865 og ikke funden forhen straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 145 med en Straf, som efter Omrændighederne findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ligeledes tiltrædes den indankede Doms Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte og Arrestantinden at udrede hver for sit Vedkommende, dog at de Aktorerne og Defensorerne for Underretten, Sagfører Dumreicher, Prokurator Langkilde, Prokurator Wodschow og Sagfører Dumreicher, tilkjendte Salærer af henholdsvis 50 Kr., 40 Kr., 40 Kr. og 30 Kr. findes at burde nedsettes til henholdsvis 30 Kr., 25 Kr., 30 Kr. og 20 Kr., hvorhos Tiltalte vil have at udrede 10 Kr. i Salær til Overretsprokurator Casse, der har været beskikket til at varetage hans Tare under en ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret stedfunden Idfæstelse, og som i denne Anledning har givet Møde for den nævnte Ret. I Overensstemmelse med Foranstaaende vil Underrettsdommen være dels at forandre og dels at stadfæste.

Nr. 156.

Advokat Nellemann

contra

Andreas Hansen (Def. Hansen).

der tiltales for Betleri og Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Februar 1886: Arrestanten, Arbejdsmand Andreas Hansen af Grimstrup, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa bør han ogsaa udrede samtlige af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionen og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Ferslev og Defensor, Sagfører Therkildsen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lundsoverrets Dom af 29 Marts 1886: I Henseende til den Tiltalte idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Sa-

lærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Andreas Hansen — der er født i Aaret 1835 og som foruden gjentagne Gange at være særlig straffet for Bedrageri, endvidere har været straffet ifølge Riberhus Birks Extraretsdom af 15 November 1853 efter Frd. 11 April 1840 §§ 6 og 58 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Ribe Kjøbstads Extraretsdom af 8 Februar 1859, efter samme Forordnings §§ 13, 41, 76, 78 og 79 med samme Art af Strafarbejde i 2 Aar, ifølge Ribe Extraretsdom af 8 Februar 1873 efter Straffelovens §§ 228 og 247, jfr. § 61 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Gjording og Malt Herreders Extraretsdom af 5 Juli s. A. efter §§ 230, 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 1 December 1860 efter §§ 231 og 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar samt ifølge Overrettens Dom af 15 Oktober 1883 efter Straffelovens § 232 med samme Art af Strafarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag paa ny for Tyveri samt for Betleri. Den 6 Februar d. A. anmeldte Kontorist paa Ribe Herredskontor Joachim Kinch for Politiet i Ribe, at der den 4 eller 5 s. M. var frastjaalet ham en næsten ny Vinterfrakke, der havde hængt i Forstuen til hans Faders, Overlærer Kinchs Bolig i bemeldte By, og i hvis Lomme havde beroet et Par Handsker samt en Regning fra Barber Stieper i Ribe for Barbering af en paa den Tid i Arresten sammesteds hensiddende navngiven Arrestant, og efterat det derpaa samme Dag var bleven oplyst, at den ommeldte Frakke beroede paa Byens offentlige Pantelaaerkontor, hvor den var bleven pantsat

for 8 Kr. 50 Øre af en Person, der havde navngivet sig Arbejdsmand Andreas Hansen, blev Tiltalte eftersøgt i Byen og anholdt samt ved den derefter paa hans Person foretagne Visitation funden i Besiddelse af den ovenfor nævnte Barberregning. Under den derefter imod Tiltalte indledede Undersøgelse har han vedgaaet, at han, der den 26 Oktober f. A. blev løsladt af Horsens Tugthus, efter sammesteds at have udstaaet den ham ved den ovenmeldte Overretsdøm af 15 Oktober 1883 idømte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar, og som derpaa vil have opholdt sig en Tid i Slesvig, hvorfra han den 2 Februar d. A. begav sig over Grændsen til Ribe, har i nogle Dage gaaet omkring fra Hus til Hus i den nævnte By og betlet, hvorved han vil have havt en Indtægt af flere Kroner, ligesom Tiltalte endvidere — dog først efterat han saavel til den over ham ved Anholdelsen optagne Rapport, som i det første Forhør havde nægtet at have stjaalet den heromhandlede Frakke eller overhovedet at kjende Noget til samme, samt efterat Bestyreren af Laanekontoret havde i Tiltalte gjenkjendt den Person, der den 4 s. M. om Aftenen havde pantsat Frakken — har tilstaaet, at det forholder sig rigtigt, at han bemeldte Dag har pantsat Frakken i det ommeldte Laanekontor, og ej heller har turdet benægte, at han har tilvendt sig den i Overlærer Kinchs Forstue. Han har imidlertid anbragt, at han, der hele den paagjældende Dag gik omkring i en noget bekjænkert Tilstand, ikke kan erindre, hvor eller under hvilke nærmere Omstændigheder han har taget Frakken, men kun kan mindes, at han, da han den paagjældende Dag paa sin Betlerivandring fra Sted til Sted kom fra et Hus ud paa Gaden, saa sig i Besiddelse af en fremmed Frakke, uden dog at kunne mindes, om han da alt havde iført sig denne eller kun havde den paa Armen, og at han da strax var sig bevidst at han maatte have tilegnet sig den inde i et Hus, idet han ved Ankomsten til Ribe ikkun havde været i Besiddelse af en Frakke, som han allerede havde pantsat den 2 s. M. og ej heller havde havt Penge til at tilforhandle sig nogen Frakke for, og han desuden ved fra tidligere Løjligheder, at han — der efter sit Anbringende ikke i ædru Tilstand begaar Tyveri — ikke godt kan lade være at stjæle, naar han har noget i Hovedet. Ungtet Tiltalte saaledes øjeblikkelig var paa det Rene med, at han havde stjaalet Frakken, besluttede han sig dog strax til at pantsætte den paa Laanekontoret og udførte dette kort efter. Derimod har Tiltalte benægtet at have solgt eller i det Hele lagt Mærke til det Par Handsker, der, som meldt, skal have ligget i Frakken og som han derfor formener, at han maa være kommen til at rive op af Lommen, og han har ligeledes benægtet at kunne erindre, at han af Frakken har udtaget den i hans Besiddelse forefundne Barberregning. Den paagjældende Frakke er bragt

tilstede under Sagen og, efterat være vurderet til 30 Kr., udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Medens der nu ikke findes at være tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Benægtelse af at kunne give nogen nærmere Oplysning angaaende det ovennævnte Par Handsker, vil der derimod efter Sagens Omstændigheder i det Hele intet Hensyn kunne tages til hans Anbringende om ikke at kunne erindre at have tilegnet sig Frakken, idet han saavel efter sin egen Forklaring, som efter hvad Bestyreren af Laanekontoret nærmere har forklaret om Tiltaltes Optræden, da han pantsatte Frakken, ikke kan antages at have været beruset i en saadan Grad, der kunde øve Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Det maa herefter billiges, at Tiltalto ved Underretsdommen er anset dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, dels for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 173.

Advokat Hindenburg

contra

Andreas Weidemann Stude (Def. Levinsen),

der tiltales for Losgængeri og Betleri.

Svendborg Kjobstads Politirets Dom af 17 Marts 1886: Arrestanten Andreas Weidemann Stude bor straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1886: Politiretsdommen bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Engberg, betaler Arrestanten Andreas Weidemann Stude 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Andreas Weidemann Stude tiltalt for Løsgænger og Betleri, og er det ogsaa i saa Henseende ved Arrestantens egen ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 21 Januar d. A. var bleven indlagt i Faaborg Forsorgelses- og Arbejdsanstalt, efter at der samme Dag til Politiprotokollon under sædvanlig Straffeutrulsel var givet ham Tilhold om ikke at forlade bemeldte Anstalt uden Fattigbestyrelsens Tilladelse, har den 14 Februar d. A. overtraadt dette Tilhold ved uden Tilladelse at forlade Anstalten og, indtil han den 24 s. M. anholdtes, strejft omkring imellem Faaborg, Assens og Svendborg og i disse Kjøbsteder, under hvilken Omvandring han, der iøvrigt vil have søgt Arbejde i sin Profession som Skomagervend, udelukkende har levet af Betleri. For dette Forhold er Arrestanten, der er født den 26 Marts 1860 og som tidligere, foruden at han ved Holstebro Kjøbstads Extraretsdom af 24 Juli 1883 er anset efter Straffelovens § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, er straffet 1 Gang for Løsgænger og Betleri samt 7 Gange alene for Betleri, senest i Følge Præsto Kjøbstads Politiretsdom af 31 December 1885 i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den ved Dommen valgte Straf af Arbejde i Odense Trangsarbejdsanstalt i 120 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligesledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 176.

Advokat Levinsen

contra

William August Carl Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 27 Januar 1886: Tiltalte William August Carl Nielsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa og være pligtig at tilsvare alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Jespersen og Sagfører Kjørboe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1886: Tiltalte, Slagter William August Carl Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Bocher for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Slagter William August Carl Nielsen, der er født den 28 Marts 1863 og som, foruden tvende Gange at have erlagt Bøde for Gadenorden, ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 22 April 1884 i Medfør af Straffelovens § 185 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, aktioneret for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse er det godtgjort, at han, der den

1 December f. A. kom kjørende til et Hus paa Nislefgaard Mark, hvor Husmand Hans Hansens Enke Ane Sophie Birgitte Hansine Johansen bor, her afkjøbte hende et Lam for 18 Kr., der skulde betales strax ved Modtagelsen, at han, da Enken stod paa, at Beløbet skulde betales, forinden Lammet blev lagt op i Tiltaltes Vogn, anstillede sig fornærmet og spurgte, om hun ansaa ham for en Kjæltring, og at han, efterat Lammet derpaa var blevet læsset paa Vognen, som derefter blev kjørt bort af en Dreng, først kun udbetalte Enken 12 Kr. og da hun forlangte de resterende 6 Kr., modstræbende lagde endnu 2 Kr. til hende, men derpaa skyndsomt fjernede sig uden at opgive Enken, for hvem han var aldeles ubekjendt, sit Navn eller sin Bopæl, og uden at rønde hendes Raab lob efter Vognen, sprang op i denne og kjørte bort i den Hensigt at unddrage sig for Betalingen af den tilbagestaaende Del af Kjøbesummen 4 Kr. Da Politiet imidlertid efter Enkens strax gjorte Anmeldelse og det af hende opgivne Signalement havde udfundet, at Tiltalte var Gjærningsmanden og i den Anledning tilsagt ham til Møde paa Lunde-Skam Herreders Kontor, indfandt Tiltalte sig hos Enken — 8 Dage efter det Passerede — og betalte hende de resterende 4 Kr. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, der bliver at henføre under Straffelovens § 251, medens det ved den indankede Dom er henført under bemeldte Lovs § 252, vil han være at anse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes som ved Underrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr 151. Højesteretssagfører Shaw

contra

Niels Føldbæk Nielsen (Def Halkier),

dær tiltales for falsk Forklaring for Retten og for Meddelagtighed heri samt for Overtrædelse af Lov af 2 Marts 1861 § 20.

Ulborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 18 December 1885: Tiltalte, Niels Føldbæk Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerraad Krarup og Defensor, Prokurator Bagge, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Februar 1886: Tiltalte, Niels Feldbæk Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Ulfborg og Hind Herreders Politikasse bøde 10 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 20, vil Sagen, da den Straf, som herfor kunde idømmes ham, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, være at afvise. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet m. m. af 2 Marts 1861 § 20 afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Niels Feldbæk Nielsen for falsk Forklaring for Retten og for Meddelagtighed heri samt for Overtrædelse af Lov af 2 Marts 1861 § 20. Efter Sagens Oplysninger afbrændte Natten mellem den 12 og 13 Oktober f. A. et Tiltaltes Husbond, Kjobmand Peter Eriksen tilhørende Hus i Breining, uden at Aarsagen til Ildebranden, der efter Sagens Oplysninger maa antages forst at være opstaaet paa Loftet over Husets Stald, under de derefter optagne Forhør har kunnet oplyses. Under det første, den 13 Oktober optagne Forhør, forklarede Tiltalte bl. A., at han, der, efter den foregaaende Dag at have besørget nogle Ærinder for sin Husbond var kommen hjem om Aftenen omtrent Kl. 9, efter sin Hjemkomst og indtil

han omtrent Kl. 11 gik i Seng i sit Kammer, der laa inde i hans Husbonds Stald, havde været beskjæftiget dels i Husets Vognport, hvor han i Forening med sin Husbond læssede nogle Varer, der den næste Dag skulde til Holstebro, paa en Vogn, dels i Stalden, hvor han fodrede Hestene, og at han og hans Husbond under deres Arbejde i Vognporten og Tiltalte, medens han var i Stalden, havde benyttet en Petroleums Lygte, men at Ruderne i denne, som han, forinden han gik i Seng havde sat paa et Bord i sit Kammer og slukket efterat være kommen i Seng, havde været hele. I et senere Forhør den 20 Oktober, hvorunder Tiltaltes Husbond bl. A. udtalte sig om, at han nærmest maatte tro, at Ilden kunde være opkommen derved, at Tiltalte havde været med Lygten paa Loftet over Hestestalden, hvortil der efter Sagens Oplysninger var Adgang fra Stalden gjennem en Lem, og som var tilsat med Halm eller Sæd, nægtede Tiltalte derhos bestemt den paagjældende Aften at have været paa Loftet, ligesom han ogsaa, da hans Husbonds 15 Aar gamle Tjenestepige Mariane Pedersen i samme Forhør forklarede, at hun, medens hun malkede sin Husbonds Koer den Aften, da Branden fundt Sted, havde slaaet den ene af den af Tiltalte omforklarede Lygtes Ruder itu, og at denne Rude var falden helt ud af Lygten, nægtede at kunne erindre, at den ene Rude havde været ude af Lygten, idet han tilføjede, at Ruderne ialt-fald den foregaaende Aften havde været hele, Efterat Mariane Pedersen imidlertid til en af en Politibetjent den 7 November optagen Rapport havde udsagt, at hendes Forklaring den 20 Oktober om at have slaaet en af Lygtens Ruder itu, var urigtig, idet denne Rude allerede nogle Dage før Branden var bleven slaaet itu af Tiltalte, der ligeledes havde ituslaaet to andre af Lygtens Ruder, og at det var Tiltalte, der havde paalagt eller anmodet hende om, at afgive den urigtige Forklaring, hvilket han havde gjort den 20 Oktober paa Torvet i Ringkjøbing, forinden de samme Dag kom i Forhør, vedgik Tiltalte for Politibetjenten, at dette var rigtigt, hvorhos han, efterat Mariane Pedersen den 11 November i Retten havde ratificeret sin Forklaring til Rapporten, paany erkjendte denne Forklarings Rigtighed med Tilføjende, at det dog kun var den ene af Lygtens Ruder, der havde været ude, idet de to andre kun havde været brækkede, saaledes at Glasset endnu sad i Rammerne. Ligeledes har Tiltalte under de senere Forhør vedgaaet, at det var urigtigt, naar han tidligere havde nægtet at have været oppe paa Husets Loft den Aften, Branden fandt Sted, idet han havde været deroppe, lige før han gik i Seng for at fylde en Sæk med Havre, som skulde bruges til hans Husbonds Heste, naar disse næste Dag skulde til Holstebro, og at han ved denne Lejlighed maa have havt Lygten, som han var vant til at tage med paa Loftet, naar han om Aftenen skulde skære Hakkelse sammesteds, med sig

og have sat den fra sig deroppe, uden at han, der maa antages at have været endel beruset, kan huske paa hvilket Sted af Loftet; men han har paastaent, at han, da han den 20 Oktober nægtede at have været paa Loftet den Aften, Branden fandt Sted, ikke havde til Hensigt at afgive en urigtig Forklaring. Idet han virkelig den Gang trode, at han ikke den nævnte Aften havde været paa Loftet og først blev bragt til at erindre dette ved at huske sig om i Anledning af, at hans Husbond og Mariane Pedersen under Forhørene havde udsagt, at Lemmen, gjennem hvilken der var Adgang fra Stalden til Loftet — hvilken Løn han besteint erindrede at have lukket den foregaaende Eftermiddag — havde staaet nabu under Branden. Iøvrigt udsagde Tiltalte, at han ikke, da han kom i Forhør, havde tænkt sig, at Sagen gjaldt ham selv, idet han navnlig havde ment, at Ansaret for Benyttelsen af Lygten med de ituslaaede Ruder maatte paa hvile ikke ham, men hans Husbond, og at naar han havde afgivet en urigtig Forklaring om Lygten og ogsaa faaet Mariano Pedersen til at afgive en saadan, var det derfor alene, som han har udtrykt sig, for „at hytte“ sin Husbond for en Mulkt, og han fik navnlig Mariane Pedersen til at forklare om Tidspunktet for Lygtens Beskadigelse, som sket er, fordi han mente, at hans Husbond ikke kunde straffes for Benyttelsen af Lygten, naar dens Ruder først vare blevene ituslaaede den samme Aften. Branden fandt Sted. Da Tiltalte imidlertid under de heromhandlede til Oplysning om Aarsagen til den hans Husbonds Hus overgaaede Ildebrand optagne Forhør maatte betragtes som Inkvisit, idet Mistanken om at have foranlediget den ommeldte Brand efter Omstændighederne nærmest maatte være rettet imod ham, samt da hans Formening om, at der ikke kunde paa hvile ham noget Ansvar for den Overtrædelse af Brandpolitiloven, der var begaaet ved hans Benyttelse af Lygten i Stalden og paa Loftet, hvor den i dens beskadigede Tilstand ikke kunde bruges uden Brandfare, derhos maa anses for ubefojet, vil der, uanset at Tiltalte efter sin Forklaring, som meldt, ikke vil have tænkt sig, at Sagen gjaldt ham, i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Led ikke kunne idømmes ham nogen Straf for de af ham selv under Sagen afgivne urigtige Forklaringer, men derimod vil han, der er født i Aaret 1863 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for at have forledet Mariane Petersen til at afgive den ovennævnte urigtige Forklaring være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Pængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han efter det Ovennførte tillige vil være at straffe efter Brandpolitilovens § 24, jfr. § 20 med en Bøde til Ulfborg-Hind Herreders Politikasse. der findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr.

Mandagen den 7 Juni.

Nr. 139.

Advokat Nellemann

contra

Hans Sophus Ditlev Krohn (Def. Klubien),

der tiltales for Eftergjørelse af Nationalbankens Sedler.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1886: Arrestanten Hans Sofus Ditlev Krohn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og i Erstatning til Kjøbmand Wulff Isac Heymansson i Lübeck betale 2400 Kr. Saa udreder han og denne Aktions Omkostninger derunder Salærer til Aktor, Prokurator Casse, 300 Kr. og til Defensor, Prokurator Mundt, 150 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 500 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Sofus Ditlev Krohn, der er født den 17 November 1853, og som ikke er fundet forhen straffet ifølge Dom, for Eftergjørelse af Nationalbankens Sedler. Ifølge Sagens Oplysninger vexlede Arrestanten den 21 Oktober 1884 i en Vexelerforretning i Hamborg fire tilsyneladende af Nationalbanken her i Staden udstedte Hundredekronesedler, og den 25 s. M. fem og tyve lignende Hundredekronesedler hos Kjøbmand Wulf Isac Heymansson i Lübeck, Den 17 November s. A. tilstillede endvidere Arrestanten, der da opholdt

sig i Paris, en Bekjendt af sig heri Staden ti ligeledes tilsyneladende af Nationalbanken udstedte Hundrekronesedler, idet han i det medfulgte Brev anmodede Adressaten om at vexele dem i Sverrig og tilstille ham Størstedelen af det herved indkomne Belob. Alle disse Sedler have vist sig at være falske, og at dette var Tilfældet, udtalte Arrestanten da ogsaa udtrykkelig i Brevet af 17 November med Hensyn til de med samme fulgte ti Sedler. Den ommeldte Person, til hvem dette Brev var adresseret, undlod imidlertid at vexele de ham tilstillede Sedler, men meddelte det Forefaldne til en Trediemand, der atter underrettede det herværende Politi om Sagen. Arrestanten blev derefter i Slutningen af November 1884 arresteret i Paris, men ankom først hertil den 30 Januar 1885. I et den følgende Dag afholdt Forhør erkjendte han, at han, da han afsendte de sidstnævnte Sedler, vidste, at de vare falske, og senere under Sagen har han tilstaaet, at han ogsaa, da han udgav de 29 Sedler i Hamborg og Lübeck, vidste, at de vare falske. Angaaende Maaden, paa hvilken han var kommen i Besiddelse af disse Sedler, har han stadig fastholdt, at de ere overgivne ham af en Person ved Navn „O. Johansen“, som han vil have truffet paa Rejser, og med hvem han vil være traadt i Forbindelse om at oprette en Smorforretning i Paris, og hans første Forklaring gik da ud paa, at han var uden enhver Meddelagtighed i Forførdigelsen af dem, og at han, da han modtog dem af Johansen, trode, at de vare ægte. At Arrestantens Forklaringer i saa Henseende vare urigtige, blev imidlertid efterhaanden sat udenfor enhver Tvivl ved de i Sagen tilvebragte Oplysninger, der i det væsentlige gik ud paa Følgende: Efterat Arrestanten i Aaret 1880 havde etableret et Ismejeri i Hamborg, men Aaret efter var gaaet fallit, har han senere ikke havt nogen fast varig Beskæftigelse og jævnlig været trykket af pekuniære Vanskeligheder. I Sommeren 1884 skaffede han sig ved nogle Transaktioner en Del rede Penge og rejste derefter til Udlandet, hvor han den paafølgende Tid fornemmelig opholdt sig først i Paris derefter i Hamborg og hos en Besvogret af sig i Grossenhain i Sachsen, endelig atter i Hamborg og i Paris. Allerede i den første Halvdel af Juli 1884 bestilte han hos Firmaet Schlachter & Rühger i Hamborg, efter hvad han foregav til Brug ved en Smorforretning, nogle Kuponbeviser, paa hvis Ydersider fandtes nojagtige Efterligninger dels af Bagsiden af en dansk Hundrekroneseddel, dels af Krandsen paa Forsiden af en saadan Seddel. Efter at have erholdt saadanne Aftryk traadte han under sit Ophold i Grossenhain i Forbindelse med flere Gravører i Dresden og sk fra dem tilstillet forskellige Stempler m. m. blandt andet indeholdende Efterligninger af Midterpartiet paa Forsiden af en dansk Hundrekroneseddel og af det paa en saadan Seddel anbragte Navn „Engelhardt“. Efter at han fremdeles i September

1884 var ankommen til Hamborg, lejede han et Værelse paa Steindamm, medens han selv boede andetsteds, købte 2 Bogtrykkerpresser og en lithografisk Presse, som bleve henbragte til det af ham lejede Værelse paa Steindamm, fik hos Firmaet Schlachter & Rühger udleveret de to Stene, som vare benyttede til de paa de ovennævnte Kuponbeviser trykte Efterligninger af danske Hundredekronesedler, forskaffede sig forskellige Farver tilberedte, deriblandt en Farve af lignende Tone, som den paa danske Hundredekronesedler anvendte, erholdt fra en Lithograf i Kölln efter Bestilling tilsendt en Sten indeholdende Efterligning af Midterpartiet paa Forsiden af en dansk Hundredekroneseddel, skaffede sig hos en Lithograf i Hamborg noget Kjendskab til Brugen af de ommeldte Presser og arbejdede nu jævnlig med disse i det af ham lejede Værelse paa Steindamm. Det er derhos oplyst, at han, der, som nogle Breve til en Bekjendt af ham i Hamborg vise, allerede i Grossenhain havde havt Brug for ægte danske Hundredekronesedler, har i en Bankierforretning i Hamborg vexlet en saadan, der var udklippet paa en Maade, som tydede paa, at en eller flere Dele af samme havde været benyttet til Efterligning. Efterat Arrestanten dels i Hamborg dels i Lübeck havde vexlet de ovenomtalte 29 falske Hundredekronesedler, forlod han i Slutningen af Oktober 1884 Hamborg, og efter hans Afrejse fandtes da i det af ham lejede Værelse paa Steindamm den ene af de ham af Schlachter & Rühger udleverede Stene. Med Hensyn til denne, som er bragt tilstede under Sagen, have herværende Sagkyndige udtalt, at den formentlig har dannet Grundlaget for Forfærdigelsen af de i Sagen omhandlede falske Hundredekronesedlers Bagside. En af de sidste Dage i Oktober 1884 kom Arrestanten til Paris og han lejede da der et Værelse i Gaden rue des petites écuries til „Arbejdsværelse“, medens han selv boede paa et Hotel. Fra den nævnte Lithograf i Kölln fik han efter Bestilling tilsendt et Træsnit indeholdende en Efterligning af Midterpartiet paa Forsiden af en dansk Hundredekroneseddel, og han købte derhos i Paris forskellige Trykkeredskaber og lignende, blandt andet en Nummerator og Bogtrykkerpresse, som blev bragt hen til det ommeldte Værelse i rue des petites écuries, til hvilket han alene havde Nøglen, og i hvilket han i den paafølgende Tid jævnlig opholdt sig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 August 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kløbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Bække.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 16-17.

Mandagen den 7 Juni.

Nr. 139.

Advokat Nullemann

contra

Hans Sophus Ditlev Krohn (Def. Klubien).

I Slutningen af November 1884 blev han — som meldt — efter at have afsendt de 10 falske Hundredekronesedler hertil Staden arresteret. Han blev da ikke funden i Besiddelse af falske Hundredekronesedler eller overhovedet af noget, der tydede hen paa en Virksomhed med at forfærdige saadanne, og der fremkom heller ingen Oplysning om, at han havde havt det ommeldte Værelse til Leje, og ligesom han under de her optagne Forhør havde forsøgt at skjule, at han havde lejet det ommeldte Værelse paa Steindamm, saaledes lagde han ogsaa Dølgemaal paa, at han havde lejet Værelset i rue des petites écuries. I Sommeren f. A. lykkedes det imidlertid den herværende Undersøgelsesdommer under et Ophold i Paris at opdage, at Arrestanten havde havt det sidstnævnte Værelse til Leje, og ved den herefter af de stedlige Autoriteter anstillede Undersøgelse blev der da i bemeldte Værelse forefundet og taget i Bevaring dels 164 ikke aldeles færdige falske Hundredekronesedler af samme Beskaffenhed som de af Arrestanten her til Staden afsendte, dels forskellige Redskaber m. m., der maatte antages at være benyttede til Forfærdigelse af saadanne Sedler. Blandt andet forefandtes saaledes den anden Arrestanten af Firmaet Schlachter & Rühger udleverede Sten, der maatte antages at have dannet Grundlaget for Forfærdigelsen af Krandsen paa Forsiden af de falske Hundredekronesedler, de Arrestanten fra Dresden tilstillede Stempler m. m., det ham fra Köln tilsendte Træsnit, den af

ham i Paris købte Bogtrykkerpresse og Nummeratoren samt forskellige Træsnit og galvaniserede Affældninger i Kobber efter disse (Clichéer) indeholdende Efterligning af forskellige Partier af en dansk Hundredekroneseddel. Disse Gjenstande ere bragte tilstede her under Sagen og foreviste Sagkyndige, der blandt andet have erklæret, at efter deres Formening ere de i Paris forefundne falske Hundredekronesedler netop trykkede paa den omhandlede Presse og med nogle af de forefundne Clichéer og Træsnit. Efterat Storstedelen af de omhandlede Oplysninger vare tilvejebragte og foreholdte Arrestanten, forandrede han i væsentlige Henseender sine tidligere Forklaringer, idet han nu udtogde, at der, efterat han i Sommeren 1884 var rejst fra Danmark, mellem ham og den tidligere omtalte „Johansen“ blev truffet Aftale om til fælles Fordel at forfærdige falske danske Hundredekronesedler, og at hans i det foregaaende omtalte Handlinger ialtfald tildels vare foretagne med Udførelsen af denne Forbrydelse til Maal. Han paastod imidlertid ved Siden heraf, at han i saa Henseende dog kun havde handlet paa „Johansens“ Vegne, og nægtede særlig, at han havde deltaget i selve Forfærdigelsen af de falske Sedler, som derimod var foretagen af „Johansen“. Denne Forklaring og Tilstaelse — hvis Betydning for Sagens Afgjorelse ikke kan anses svækket ved, at Arrestanten senere paa en dog usikker og vaklende Maade har tilbagekaldt, hvad han under samme har erkjendt om sin Medskyld i Forbrydelsen — kan dog ikke anses at indeholde den fulde Sandhed, idet der efter Sagens Oplysning ikke kan være Tvivl om, at Arrestantens Paastand om, kun at have udvist en mindre væsentlig Virksomhed med Hensyn til selve Forfærdigelsen af de falske Sedler er urigtig. Efter det foreliggende er det vel muligt, at Arrestanten ikke har været alene om at udføre denne Forbrydelse, men har havt en Medskyldig; har dette været Tilfældet, kan det dog ikke antages, at den Virksomhed, den Medskyldige har udvist, har været af den Karakter og Betydning, at han skulde være den egentlige Hovedmand for Forbrydelsens Udførelse, og at Arrestanten kun skulde have ydet en underordnet Bistand. I disse Henseender maa først fremhæves, at ligesom Arrestantens Forklaringer under Sagen fra første Færd i det hele have været prægede af Usandfærdighed og Forbeholdenhed, saaledes ere særlig hans Udsagn om den ommeldte „Johansen“, dennes Forhold og Arrestantens Forbindelse med ham i sig selv usandsynlige og ofte indbyrdes modstridende. Til Trods for, at der baade her i Landet og i Udlandet er autillet Undersøgelser om bemeldte Johansen paa de Steder, hvor han efter Arrestantens Udsagn skulde have opholdt sig, er det ikke lykkedes at finde det ringeste Spor af ham, og Sagens Oplysninger sætte det overhovedet udenfor enhver Tvivl, at Arrestantens Udsagn om Johansen — saaledes som disse foreligge — ere fuldstændig Op-

spind. Samtlige Sagens Omstændigheder tale dernæst noksom for, at Arrestantens hele Virksomhed med Anskaffelsen af de i det foregaaende omtalte Trykkeredskaber m. m. og med Indgaaelsen af Lejemaalene om Værelserne paa Steindamm og i rue des petites écuries i Virkeligheden ikke har havt andet Maal for Øje end netop at tilvejebringe de til Forbrydelsens Udførelse fornødne Rekvisiter og Lokaler, og de fremkomne Oplysninger vise derhos, at Arrestanten ved disse Lejligheder optraadte selvstændig og paa egne Vegne. At Arbejdet med at forfærdige de falske Sedler nu ogsaa i alt Fald for en væsentlig Del er foregaaet med de ommeldte Redskaber og i de lejede Værelser, lader sig fremdeles ikke betvivle, men efter det Oplyste er det netop Arrestanten og ingen Anden, der har arbejdet i de nævnte Værelser med de omhandlede Redskaber. Endelig indeholde mangfoldige Breve fra Arrestanten til hans Hustru i bemeldte Tidsrum Antydninger af, at Arrestanten havde paabegyndt et Foretagende, som han maatte holde hemmeligt, men af hvilket han lovede sig overordentlig stor Fordel, og at dette Foretagende har været Fabrikation af falske Sedler, bestyrkes yderligere ved Indholdet saavel af Brevet af 17 November 1884, hvormed han sendte de ovennævnte falske Hundredekronesedler til en Bekjendt af sig her i Staden, som af et noget tidligere Brev til samme Person. I denne Korrespondance findes imidlertid intet, der tyder paa, at det ommeldte Foretagende ikke udførtes af Arrestanten selv. At Arrestanten i Virkeligheden har været Hovedmand for Forfærdigelsen af de i Sagen omhandlede falske Sedler, bestyrkes da ogsaa ved, at saadanne efter det foreliggende alene ere udgivne af ham. Efter det foranstaaende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har forfærdiget eller dog som Gjærningsmand deltaget i Forfærdigelsen af samtlige de i Sagen omhandlede falske Hundredekronesedler; 29 af disse har han derhos, som meldt, selv udgivet i Udlandet, og 10 har han forsøgt at faa udgivet ligeledes i Udlandet; at de i Paris forefundne 164 Sedler ogsaa have været bestemte til Udgivelse, naar de vare færdige, maa anses for utvivlsomt. Samtlige Sedler og særlig de i Paris forfærdigede frembyde trods enkelte Mangler en skuffende Lighed med ægte Hundredekronesedler. Som her hjemmehørende Undersaat vil Arrestanten herefter i Medfør af Straffelovens § 5 være at anse efter dens § 264 og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Han vil derhos efter den af fornævnte Kjøbmand Wulff Isac Heymansson i Lübeck derom nedlagte Paastand have i Erstatning til denne at udrede 2400 Kr. og endelig have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 8 Juni.

Nr. 36. Klodsemager **J. P. Nielsen** (Ingen)

contra

Klodsemager **Niels Johansens Enke Karen**, f. Petersen,
med Lavvæрге, Garver **Henriksen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 40. Sadelmager **Alfred Freitag** (Ingen)

contra

Partikulier **E. W. Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 9 Juni.

Nr. 69. **Kirsten Mortensdatter** med beskikket Procesvæрге, Gaardejer **Jens Hansen**
(Hansen efter Ordre)

contra

Gaardfæster **Jeppe Jeppesen** (Asmussen),

betr. Spørgsm. om en Mands Forpligtelse til at svare Underholdningsbidrag til sin Hustru.

Hads Herredsthings Dom af 5 November 1883: Hovedcitantinden, Kirsten Mortensdatter, bor for Tiltale af Kontracitanten, hendes Mand, Gaardfæster Jeppe Jeppesen af Gylling Soby, i Kontrasagen fri at være. Hovedcitantinden kjendes derimod i Hovedsagen berettiget til, saalænge hun, benyttende sig af den hende efter Overenskomsten af 16 Oktober 1882 tilkommende Ret, lever adskilt fra Kontracitanten, af denne at erholde et aarligt Underholdningsbidrag af 572 Kr., som betales med 143 Kr., hvert Aars 1 Februar, 1 Mai, 1 August og 1 November, samt desuden i Sygdomstilfælde et yderligere Bidrag efter Regning for Befordring, Lægehjælp, Medicin og Opvartning, dog ikke over 28 Kr. aarlig, saa bor og Kontracitanten betale til Hovedcitantinden med den hende beskikkede Væрге do den 1 November f. A. og den 1 Februar d. A. forfaldue Bidrag med 286 Kr. med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra den 8 Februar d. A., indtil Betalingen sker, samt Hoved- og Contrasogsmaalets Omkostninger med 30 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Januar 1885: Citanten, Gaardfæster Jeppe Jeppesen, bor til Indstævnte, hans Hustru, Kirsten Mortensdatter, betale 286 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 8 Februar 1883 indtil Betaling sker, men iøvrigt bor Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges Indstævntes befalede Sagfører for Overretten, Prokurator Fasting, i Salær 70 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter den skete Indstævning for Højesteret alene bliver at undersøge, hvorvidt Citantinden kan

kjendes berettiget til paa den i Underrettsdommen nærmere bestemte Maade fremtidigt af Indstævnte at erholde det under Sagen omhandlede aarlige Underholdningsbidrag m. v., og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil sidstnævnte Dom efter Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantindens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem Citanten, Gaardfæster Jeppe Jeppesen af Gylling-Soby og hans Hustru, Indstævnte Kirsten Mortensdatter af Gylling, den 16 Oktober 1882 indgaaet Overenskomst, forpligtede Citanten i Anledning af, at bemeldte Ægtefæller vare blevne enige om at leve adskilte fra hinanden, sig bl. A. til at udrede til sin Hustrus Underholdning m. v. et saa stort aarligt Beløb, som maatte blive fastsat af 2 af dem udvalgte Mænd eller eventuelt af en Opmand, men efterat Beløbet paa den i Overenskomsten foreskrevne Maade var bleven bestemt til 572 Kr. aarlig at erlægge hvert Fjerdingaar med 143 Kr., første Gang den 1 November 1882, samt desuden i Hustruens Sygdomstilfælde et yderligere Bidrag efter Regning for Befordring, Lægehjælp, Medicin og Opvartning, dog ikke over 28 Kr. aarlig, vægrede Citanten sig ved at betale det først forfaldne Bidrag, og Indstævnte har derefter tilligemed den for hende beskikkede Værge, Gaardejer Jens Hansen under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet sig kjendt berettiget til hos Citanten at erholde det ovennævnte aarlige Underholdningsbidrag samt Bidrag i Sygdomstilfælde og Citanten tilpligtet at betale sig de den 1 November 1882 og 1 Februar 1883 forfaldne Bidrag af ialt 286 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, den 8 Februar 1883, indtil Betaling sker, hvorimod Citanten — næst at paa-

staa sig frifunden for Indstævntes Tiltale — under et Kontrasogsmaal har paastaet dels Indstævnte tilpligtet under en Dagmulkt at tage Ophold og Bolig hos ham, dels den ovennævnte Overenskomst kjendt kraftesløs og uforbindende for ham. Ved Underrettsdommen, der forkastede flere af Parterne nedlagte Afvisningspaastande, hvilke Parterne her for Retten have frafaldet, er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale i Kontrasagen og hendes ovenanførte Paastande i Hovedsagen i deres Helhed tagne til Følge, dog saaledes at hendes Ret efter Overenskomsten til de ved samme tilsagte fremtidige Ydelser er begrændset til den Tid, i hvilken hun benytter sig af den Ret til at leve adskilt fra Citanten, som det ved Dommen statueres, at Overenskomsten hjemler hende, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine fornævnte i 1ste Instants fremsatte Paastande. Indstævnte med Værge procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse. Citanten, der ikke — som af Indstævnte paastaet — kan anses ved sin Procedure for Underretten at have afskaaret sig fra at fremsætte sine Realitetsindsigelser eller at anlægge sit Kontrasogsmaal i 1ste Instants, har til Støtte for sine Paastande anført, at, da Indstævnte stadig lever i Formuefællesskab med Citanten, maa det allerede af de for Ægtefællernes retslige Stilling gjældende Regler blive en Følge, at hun ikke mod Manden kan gjøre en generel Formueforpligtelse som den heromhandlede gjældende og søge Namsdom over ham med eventuel Ret til at gjøre Exekution i Boet, og at det derfor maa anses ubefojet, naar Underrettsdommen har paalagt ham at udrede de ved Sagens Anlæg forfaldne tvende Bidrag. Citanten har fremdeles paaberaabt sig, at medens Overenskomstens Ugyldighed allerede maa antages at følge af, at hans Hustru har manglet Myndighed til at afslutte den, da hun er optraadt paa egen Haand, uden at der har været beskikket nogen Værge til at varetage hendes Tarv ved dens Indgaelse, maa det i et hvert Fald antages at hans Forpligtelse til at udrede Underholdningsbidraget m. v. er fulden bort, efterat han har forlangt Samlivet med Indstævnte fornyet og saaledes tilbagekaldt den hans ovennævnte Forpligtelse betingende, mellem Ægtefællerne truffne Aftale om at leve adskilte, en Tilbagekaldelse, der formentlig til enhver Tid maa staa ham aaben, da det vilde stride mod Ægteskabets sædelige Karakter, at en privat Aftale mellem Ægtefællerne som den nysnævnte, skulde kunne vedtages for bestandig eller som bindende for begge Parter. Ligesom Citanten imidlertid efter Forholdets Natur ikke vil kunne erholde Dom over sin Hustru til under retlig Tvang at forny det efter fælles Aftale ophævede Samliv, saaledes vil hans Paastand om, at faa Overenskomsten kjendt ugyldig, fordi den er indgaaet af Indstævnte alene uden Værge, heller ikke kunne tages til Følge, idet bemeldte Overenskomst — der iøvrigt maa anses senere at

være ratihaberet af den for Indstævnte beskikkede Væрге — efter sit Indhold ikkun gaar ud paa at fastsætte Omfanget af den Manden paa hvilende Underholdningspligt i Tilfælde af den aftalte Ophævelse af Samlivet, og saaledes ikke stifter formuereftlige Forpligtelser for Indstævnte, der derhos maa anses at have været myndig til paa egen Haand at træffe Bestemmelse om Samlivets Ophævelse. Hvad derimod angaar Henvisningen fra Citantens Side til hans Forlangende om, at Indstævnte skal forny Samlivet, og til den af ham paaberaabte formentlige Utiladelighed i, at Ægtefællerne vedvarende og med forbindende Virkning for begge vedtage en Overenskomst om Samlivets Ophævelse, bemærkes, at der her under Sagen kun bliver Spørgsmaal om Betydningen af det ovenmeldte Forlangende, forsaavidt samme har Hensyn til Citantens Forpligtelse efter den under Sagen omhandlede Overenskomst til at yde Indstævnte Underholdningsbidrag m. v., og i saa Henseende maa der gives Citanten Medhold i, at ligesom den nævnte Forpligtelse efter sin Natur maatte bortfalde, naar Samlivet mellem Citanten og Indstævnte fornyedes, saaledes vil Indstævnte ikkun kunne kræve denne Forpligtelse der — efter Overenskomstens eget Indhold hviler paa den mellem Citanten og Indstævnte truffne Aftale om at leve adskilte som sin Forudsætning — opfyldt, saalænge de vedblive med efter fælles Aftale at leve adskilte, og at det navnlig vilde være uforeneligt med det ægteskabelige Forholds Natur, at hun vedblivende skulde kunne kræve den ommeldte Forpligtelse opfyldt selv i Tilfælde af, at hun ligeoverfor Citantens udtrykkelige Forlangende til hende om at forny Samlivet med ham, vægrede sig herved. Da nu Citanten ved under nærværende Sag at have paastaet sin Hustru tilpligtet at forny Samlivet med ham, maa anses paa tilstrækkelig Maade at have tilkjendegivet sin Vilje ligeoverfor hende i den nævnte Henseende, maa det deraf blive en Følge, at Indstævntes Paastand om at kjendes berettiget til fremtidig at erholde de hende ved Overenskomsten tilsagte Ydelser ikke vil kunne tages til Følge, hvorimod Citanten — idet der ikke skjønnes at være nogen Hjemmel i Lovgivningen til at betragte den omhandlede Overenskomst som i og for sig ugyldig, og der derhos ikke efter Ægtefællernes retlige indbyrdes Stilling kan være noget til Hinder for, at en Hustru i et Tilfælde som det heromhandlede indtaler overfor sin Mand en af ham tilsagt Formueforpligtelse og erhverver exigibel Dom derfor over ham — findes efter Indstævntes Paastand at maatte tilpligtes at tilsvare hende de forinden nærværende Sags Anlæg, nemlig den 1 November 1882 og 1 Februar 1883 forfaldne Bidrag efter Overenskomsten med Renter deraf som paastaet. Som Følge heraf — samt idet der efter det Ovenanførte ikke findes at være Foje til efter Citantens Paastand at kjende den paagjældende Overenskomst ugyldig —

vil saaledes Citanten være at tilpligte at betale Indstævnte 286 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 Februar 1883, indtil Betaling sker, medens Parterne iøvrigt ville være at frifinde for hinandens Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Indstævntes befalede Sagfører for Overretten i Salær 70 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 153.

Advokat Klubien

contra

Anna Cecilia Olsson eller Olsdatter (Def. Asmussen),

der tiltales for Barnemord.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 30 December 1885: Arrestantinden Anna Cecilia Olsson eller Olsdatter bør have sit Liv forbrudt. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1886: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Engberg for Overretten betaler Arrestantinden Anna Cecilia Olsson eller Olsdatter 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte yderligere Oplysninger angaaende Tiltaltes Tilregnelighed

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højeste- retssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Kjobenhavns Amts sonde Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Anna Cecilia Olsson eller Ols- datter, der er født i Sverrig den 2 Marts 1866 og ikke forhen straffet heri Landet, aktioneret for Barnemord, og ved egen Til- staaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Arrestantinden, der var Kjæreste med en Karl i Sverrig, kom her til Landet i Efter- aaret 1884 og tog Tjeneste paa Herregaarden Svenstrup 1 No- vember s. A., under hvilken Tjeneste hun i Løbet af Vinteren følte sig frugtsommelig, hvorom hun vil have tilskrevet den nævnte Karl, der ogsaa i sit Svar herpaa skal have erkjendt at være Fader til Barnet. Den 1 Mai f. A. fik hun Tjeneste hos en Gaardmand i Ringsbjerg ved Tureby Jærnbane station og fødte 20 Juni f. A. et Pigebarn, der i Daaben blev kaldet Ellen Marie Olsen. Allerede kort efter Barnets Fødsel — om hvilken Arrestantinden underrettede Barnefaderen, der havde faaet Tjeneste her i Byen, uden at hun fik Svar fra ham — tænkte hun — uden dog dengang at tage en bestemt Beslutning — paa at rydde det af Vejen. I Begyndelsen af September f. A. gjorde Arrestantinden en Tur her til Byen for at træffe Barnefaderen og muligt faa nogen Hjælp af ham til Barnet, men her vil hun have erfaret, at Barnefaderen — om hvem der ikke har kunnet skaffes Oplysning — var kommen ulykkeligt af Dage, og hun tog da den bestemte Beslutning at dræbe Barnet — en Beslut- ning, som hun derefter fastholdt hele Tiden, indtil hun satte den i Værk — idet hun bestemte sig til, naar hun den 1 November s. A. forlod Ringsbjerg, at medtage Barnet — der siden dets Fødsel havde været i Pleje hos en Væver dersteds — og søge Lejlighed til at drukne det et eller andet Sted. Som sin Bevæg- grund hertil har hun angivet, at hun, hvis Forældre levede i trange Kaar, ikke mente selv at kunne forsørge Barnet, ligesom hun ogsaa syntes, at det var det bedste for Barnet selv, om det kom af med Livet. Arrestantinden foregav saavel for Væverens som Gaardmandens Hustru, at hun vilde tage med Barnet til- bage til sin Slægt i Sverrig, hvem hun imidlertid ikke havde

underrettet om, at hun var besvangret eller havde født noget Barn. Den 1 November f. A. forlod Arrestantinden Tjeneren i Ringsbjerg og medtog Barnet. Paa Tureby Station løste hun Billet til Kjøbenhavn, men forlod allerede Jærnbanetoget, da det omtrent Kl. 2 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen holdt ved Frederiksberg Station, idet hun havde bestemt at udføre sit Forsæt der i Nærheden, skjøndt hun var ukjendt med de lokale Forhold. Arrestantinden gik derefter over nogle til Lykkesholm hørende Marker, og da hun her paa et ensomt Sted bemærkede en af Siv omgiven Mergelgrav — der var fyldt med omtrent 5 Alen dybt Vand — kastede hun Barnet, der var vaagent, over Sivene ud i Vandet, saa langt hun kunde, hvorefter hun strax vendte sig om og forlod Stedet, uden at se efter Barnet, som hun ikke hørte give nogen Lyd fra sig, hvorfor hun antog, at det strax kom under Vandet. Hun begav sig derefter ind til en Fæstemand her i Staden, af hvem hun blev fæstet til at tjene paa en Herregaard i Fyen, hvor hun, efter at Liget af Barnet var fundet i Mergelgravon den 14 November f. A., blev anholdt den 20 s. M. Den foretagne legale Obduktionsforretning gaar ud paa, at Barnet er kommet af Dage ved Drukning. For den anførte Forbrydelse er Arrestantinden ved den indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom rettelig anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, ligesom det med Føje er paalagt hende at udrede Aktionens Omkostninger. Birke-
thingsdommen vil derfor være at stadfæste.

Nr. 179.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Christiansen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 1 Marts 1886: Arrestanten Søren Christiansen bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog

at Straffetiden forhojes til 150 Dage. I Salær til Prokuratorerne P. A. Petersen og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten Søren Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Søren Christiansen, der er født 31 Mai 1838 og som forhen er straffet mange Gange for Løsgængeri og Betleri, bl. A. ved nærværende Rets Dom af 4 April 1882 for begge disse Forseelser med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved Bregentved Gisselfeld Birks Politiretsdom af 12 Oktober 1882 for samme Forseelser med lige Arbejde i 150 Dage, ved Højesteretsdom af 18 Oktober 1883 for samme Forseelser med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Lejre Herreds Extraretsdom af 18 Februar 1884 for Botleri med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved Ramsø Thune Herreders Politiretsdom af 22 November 1884 for Betleri med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Merlose-Tudse Herreders Politiretsdom af 20 Mai f. A. for Løsgængeri med Tvangsarbejde i 30 Dage — er under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtet for Overtrædelse af Polititilhold og for Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det iovrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Forseelser. Den 27 Oktober f. A. blev der i Arts og Skippinge Herreders Politiret givet Arrestanten, der af vedkommende Sogneraad var indlagt paa Fattiggarden i Rumperup, under sædvanlig Straffetrusel Tilhold bl. A. om ikke uden Sogneraadets Tilladelse at forlade det ham anviste Arbejde og Opholdssted. Arrestanten, der den 14 Februar d. A. fik Tilladelse af Bestyreren af Fattiggarden til at gaa bort imod at vende tilbage samme Dags Aften, udeblev imidlertid fra Fattiggarden, hvorefter han gik omkring i Holbæk Amt og betlede sig frem —

idet han forgjæves vil have søgt om Arbejde — indtil han den 21 s. M. blev anholdt i Løjre Herreds Jurisdiktion, hvor han ligeledes betlede. For sit udviste Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, men findes den ham ved Politiretsdommen ikjendte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage efter Omstændighederne at burde forhojes til lige Arbejde i 150 Dage. Med den heraf flydende Forandring vil bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger rettelig ere paalagt Arrestanten, være at stadfæste.

Nr. 178.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Henriksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasse-
lotteriets Ordning og Forbud mod andre Lotterispil m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1886:
Tiltalte Jens Christian Henriksen bør til Statskassen bøde 200 Kr.
samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at
udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyn-
delse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd
efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
talte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Henriksen for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869. Han, der har Borgerskab som Cigarfabrikant, Drejer og Glarmester heri Staden og som i Henhold til sit Borgerskab har Udsalg fra 2 herværende Butikker, har siden Midten af Oktober f. A. arrangeret forskellige Præmiefordelinger til Fordel for sine Kunder, af hvilke enhver, der købte for et vist Beløb, fik Ret til at deltage i Præmiefordelingerne, uden herfor at erlægge yderligere Betaling. Fremgangsmaaden var i den ene Butik den, at der for den paagældende Kjøber udstædtes et Kort, som nedlagdes i en forsegleet Krukke, medens der samtidig leveredes ham et Kontramærke med Navn og Adresse, og at de, hvis Kort paa den til Trækningen nærmere bestemte Dag blev udtrukne af Krukken, fik de udsatte Præmier; i den anden Butik den, at der gaves Kjøberne Adgang til at skjønde over, hvort stort et Antal Ærter eller Bonner der var nedlagt henholdsvis i en forsegleet klar Trepægleflaske og i et forsegleet klart Sylteglas, der stod frit fremme i Butikken, saaledes at de Personer, der paa den til Flaskens Aabning bestemte Dag fandtes at være komne det rette Tal nærmest, erholdt de udsatte Præmier. Ved disse Præmiefordelinger har han ikke alene ikke tilsigtet eller opnaet nogen direkte pekuniær Fordel, men de have endog paaført ham et øjeblikkeligt økonomisk Tab, hvorimod han har ment at kunne finde sin Regning ved paa denne Maade at knytte en Kundekreds til sin Forretning, idet han haabede fremtidig at bevare de Kunder, som han saaledes havde draget til sig. Medens Tiltalte nu ikke kan anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 ved de af ham paa sidstnævnte Maade arrangerede Præmiefordelinger, vil han for sit førstomtaltte Forhold være at anse efter Lovens § 2 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Fredagen den 11 Juni.

Nr. 48. Sognefoged, Gaardejer **P. Hammer**, Gaardejer **H. C. Hammer** og Gaardejerske **Else Sophie Hammer** (Nellemann)

contra

Tomrer **Peder Poulsen** (Lunn efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Besiddelsesretten til en Jordlod m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1885: Forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Indstævnte Peder Poulsens Forpligtelse til at fravige den ovennævnte Torvelod med Undtagelse af den Del af samme, hvorpaa det under Sagen omhandlede Hus staar, afvises Sagen. Iøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanterne, Sognefoged, Gaardejer P. Hammer, Gaardejer H. C. Hammer og Gaardejerske Else Sophie Hammer, alle af Skibstrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger opbæves. I Salær betaler det Offentlige til Overretsprokurator Lehmann 40 Kr. og til Overretssagfører Raaschou 15 Kr. Der forelægges Overretssagfører Sinding en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 17 November f. A. fremlagte Protokollation.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 6 August f. A. er Højesteret be- myndiget til, saafremt Retten ikke maatte billige den ind- ankede Dom, forsaauidt den gaar ud paa Afvisning, uanset denne at tage Sagen i dens Helhed under Paakjendelse i Realiteten. Da nu den formentlige Mangel ved Sagens Op- lysninger, der har bevirket dens delvise Afvisning, ikke findes at burde have medført denne, men i hvert Fald alene kunde komme i Betragtning ved Paakjendelsen af Sagens Realitet, bliver denne i sin Helhed at paakjende af Højesteret.

For Højesteret er fremlagt et Kort, paa hvilket der efter Overretsdømmens Afsigelse af en Landinspektør er afsat et med rod Skygge anlagt og med Bogstaverne abcdefgh betegnet Areal paa 18,555 □ Alen, med Hensyn til hvilket Parterne ere enige om, at det er opdyrket og i over Hævdstid har været besiddet og brugt af Indstævntes Forældre, der derpaa have opført et Hus. For den øvrige Lods Vedkommende har Indstævnte for Højesteret erkjendt, at Betingelserne for dens Erhvervelse ved Hævd ikke ere tilstede — hvilket ogsaa

frengaar af Sagens Oplysninger — og han har derfor ikke fastholdt sin tidligere principale Paastand om fuldstændig Frifindelse, hvorimod han for Højesteret dels under Paaberaabelse af en mellem ham og den ene af Citanterne i Efteraaret 1879 afsluttet Overenskomst om Forholdets Ordning, dels under Henvisning til Forordningen 27 Mai 1848 § 11, principalt har paastaet sig kjendt berettiget til at beholde hele Jordlodden, men dog ikkun indtil Aaret 1933 eller dog til 1929 eller i alt Fald for sin og Hustrus Livstid og mod en aarlig Afgift af 18 Kr. Da der imidlertid mangler Bevis for, at den paaberaabte Overenskomst er endelig afsluttet, og da Forordningen af 27 Mai 1848 § 11 er uanvendelig i nærværende Tilfælde, allerede fordi Indstævnte ikke gjør gjældende, at Brugen af Huset med Jord skulde være overdraget ham i Livsfæste, kan den nævnte Paastand ikke tages til Følge. Derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at der af hans Forældre, som antydet i Overretsdommen, hvis Bemærkninger i saa Henseende Højesteret tiltræder, er vundet Hævd paa den af dem bebyggede og opdyrkede Del af Lodden, der efter det Ovenanførte udgjør 18,555 □ Alen, og han vil derfor i væsentlig Overensstemmelse med Parternes subsidære Paastand for Højesteret være at tilpligte at fravige den under Sagen omhandlede Tørvelod med Undtagelse af den nysnævnte Del af samme, af hvilken han fra Aaret 1880 at regne vil have at svare en aarlig Afgift af 12 Kr. til Citanterne og efterfølgende Ejere af Aldersborg, hvorhos han til disse vil have at afgive fornøden Vej over Jordstykket til den øvrige Lod. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve og de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør fravige den under Sagen omhandlede saakaldte Tørvelod med Undtagelse af den Del af samme, der paa det fremlagte Kort er betegnet med Bogstaverne abcdefgh, hvorhos han og efterfølgende Besiddere af bemeldte Del af Lodden bør fra Aaret 1880 at regne svare en aarlig Afgift af 12 Kroner til Citanterne og efterfølgende Ejere af Aldersborg, samt derhos afgive fornøden Vej for disse over Jordstykket til den øvrige Del af Tørvelodden. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. Højesteretssagfører Lunn tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der tilligemed

de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat on af Citanterne, Sognefoged, Gaardejer P. Hammer, Gaardejer H. C. Hammer og Gaardejerske Else Sophie Hammer, alle af Skibstrup, ved Kronvorg østre Birks Ret anlagt Sag, hvorunder de sogte Indstævnte, Tømmer Peder Poulsen, dengang af Holmene, tilpligtet under en daglig Mulkt at borttage en Kjæde, hvorved han havde afspærret Vejen til en under Citanternes Ejendom Matr.-Nr. 7 af Skibstrup, Aldersborg kaldet, hørende Torvelod samt endvidere at nedrive og bortføre et af Indstævntes Fader paa den omhandlede Lod opført Hus og afstaa Besiddelsen af bemeldte Lod, ved fornævnte Rots Dom af 17 Mai 1882 var afgjort derhen, at Indstævnte under en Dagmulkt af 1 Kr. til Frederiksborg Amtsfattigkasse tilpligtedes at borttage den ommeldte Spærring af Vejen, men iøvrigt frifandtes for Citanternes Tiltale, blev denne Dom af Citanterne indanket her for Retten, ved hvis Dom af 11 Februar 1884 Sagen, forsaavidt angik Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige Besiddelsen af den ommeldte Torvelod samt nedrive og bortføre det paa samme opførte Hus, afvistes fra Underretten, medens Underretsdommen iøvrigt stadfæstedes. Citanterne have derefter ifølge Stævning af 31 Mai 1884 ved nærværende Ret som vedtaget Værnething sogt Indstævnte tilpligtet under en daglig eller ugentlig Mulkt at fravige Besiddelsen af den ommeldte Torvelod og at nedrive samt bortføre det paa samme værende Hus, subsidiært saaledes, at Fravigelsen og Nedrivningen af Huset bortfalder, og mere subsidiært saaledes, at endvidere Fravigelsen af $1\frac{1}{2}$ Td. Land fra Loddens nordre Spids, udmaalt og afsat af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, bortfalder, hvorhos de i hvert Fald have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces under Sagen, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lehmann principalt paastaet sig frifunden i det Hele og subsidiært ialtfald for Husets og den samme nærmest tilliggende c. $1\frac{1}{2}$ Td. Lands Vedkommende, hvorhos han har paastaet Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Lehmann samt til Overretssagfører Raaschou, som efter Ordre har givet Mode for

Indstævnte under et inden Kronborg østre Birks Ret optaget Thingsvidne, hvilko Sakerer i hvert Fald forventes tilkjendte hos det Offentlige. Det er in confesso, at den omhandlede Torvelod, der er ca. $5\frac{1}{2}$ Td. Land stor, indtil 1834, paa hvilken Tid den henlaa som uopdyrket Lynghede, har hort til Aldersborg, der endnu, da Torvelodden ikke er særskilt matrikuleret, svarer Skatter og Afgifter af den, at Indstævntes Forældre Poul Nielsen og Hustru i 1834, uden at der i den Anledning blev oprottet nogen skriftlig Kontrakt, kom i Besiddelse af ialtfald en ca. $1\frac{1}{2}$ Td. Land stor Del af den ommeldte Torvelod, samt at Poul Nielsen, der strax i 1834 paa denne Del opførte det under Sagen omspurgte Hus, og hans efterlevende Enke derefter indtil 1879, da Sidstnævnte afgik ved Døden, have besiddet ialtfald den nævnte Del af Torvelodden og ovennævnte Hus. Men medens Indstævnte har gjort gjældende, at hole Torvelodden i 1834 af den daværende Ejer af Aldersborg ved en mundtlig Overenskomst blev overdraget hans Fader saaledes, at den aldrig skulde falde tilbage igjen til Gaarden, imod at der af bemeldte Lod som Vederlag for Skatter skulde svares en aarlig saakaldt Grundskat af 6 Rdl., og at Ejeren af Aldersborg skulde have Ret til paa Lodden at tage Torv, saalænge saadanne fandtes der, og fornøden Læggeplads dertil, at Indstævntes Forældre derhos i langt over Hævdstid havde besiddet hele den omspurgte Torvelod, og at den med Hensyn til samme foregaaede Erhvervelse maa komme Indstævnte som deres Arving tilgode, gaar Citanternes Fremstilling derimod ud paa, at den i 1834 trufne Overenskomst kun angik Stiftelsen af et Lejeforhold for Poul Niensens og Enkes Livstid, at den aarlige Afgift af 6 Rdl., de skulde svare til Ejeren af Aldersborg, var en Lejeafgift, samt at Overenskomsten kun angik en Del af den omhandlede Torvelod, stor ca. $1\frac{1}{2}$ Td. Land, ligesom det ogsaa kun er en saadan Del, Indstævntes Forældre have haft i deres Brug og i Besiddelse. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer kan det ikke anses for godtgjort, at den i 1834 afsluttede Overenskomst har angaaet et større Areal end det af Citanterne angivne, eller at Indstævntes Forældre have haft den Del af den omhandlede Torvelod, som efter Citanternes Anbringende faldt udenfor Overenskomsten, i saadan udelukkende Besiddelse, som kunde afgive Grundlag for en Hævdserhvervelse efter L. 5—5—1. Derimod er det, som ovenanført, in confesso, at Indstævntes Forældre i mere end Hævdstid have besiddet det af Poul Nielsen opførte Hus og dyrket det samme nærmest tilliggende Areal af ca. $1\frac{1}{2}$ Td. Land, og ligesom det ikke mod Indstævntes Benægtelse er bevist, at Overenskomsten af 1834 kun gik ud paa Livsfæste eller Leje — hvilket ikke, som af Citanterne forment, kan udledes af den Omstændighed alene, at Indstævntes Forældre i deres Besiddelsestid have svaret Ejeren af Aldersborg den oven-

nævnte aarlige Afgift, saaledes kan der heller ikke gives Citanterne Medhold i, at Indstævnte ved sin Proceduro i den tidligere mellem ham og Citanterne forte Sag skulde have afskaaret sig fra at paaberabe Hævdserhvervelse efter L. 5—5—1 af det ommeldte Grundstykke. Bortset fra den Grund, hvorpaa det omhandlede Hus staar, foreligger der imidlertid til Bestemmelsen af det Areal, som Indstævntes Forældre saaledes efter Citanternes egen Fremstilling have besiddet i Hævdetid, ikke andet Datum, end at det udgjør de Huset nærmest tilliggende ca. 1½ Td. Land, og da denne Angivelse ikke har en saadan Bestemthed, at en Domsafgjorelse derpaa kan bygges, findes under nærværende Sag alene Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige og nedrive Huset at kunne blive Gjenstand for Paakjendelse i Realiteten og vil Indstævnte forsaavidt i Henhold til Foranførte være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagen, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige den øvrige Del af Tørvelodden, ex officio vil blive at afvise. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. De for Indstævnte beskikkede Sagforere, Overretsprokurator Lehmann og Overretssagfører Raaschau, hvis Sagforelse har været forsvarlig, vil der være at tillægge i Salær hos det Offentlige henholdsvis 40 Kr. og 15 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører Sinding en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af den af ham den 17 November f. A. fremlagte Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 16 Juni.

Nr. 188. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
 Nils Jønsson (Def. Shaw),

der tiltales for at have tilfojet anden Person Saar eller Skade paa Helbred.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Mai 1886:
 Tiltalte Niels Jønsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 4 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører C. Petersen og N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til, at det efter det Oplyste ikke er uantageligt, at Strøm først har lagt Haand paa Tiltalte,

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Jonsson som under nærværende Sag er sat under Tiltale for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred er ved sin egen Tilstaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i dette Forhold. Fredag Aften den 16 April d. A., efter at det var blevet mørkt, indfandt Tiltalte sig hos Arbejdsmand Per Nilssons Hustru for at tale med hendes Born om en Duen, som tilhørte ham og som disse Born havde sat sig i Besiddelse af. Medens han talte med Konen og Bornene om Duen, kom svensk Bødkersvend Strøm, der logerer der, og tog Parti med Bornene. Herefter blev Tiltalte forbittret og kastede Strøm om paa Sengen, og bibragte ham derefter enten med sin Lommekniv eller sin Snustobaksdaase, som er en sirkantet Daase af Plet med skarpe Kanten, nogle Slag i Hovedet. Efter den fremlagte Lægeattest fik Strøm ved nævnte Overfald 4 Saar i Ansigtet, 1 paa hver Side af Pandebenet af $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, ikke dybe, 1 mindre Saar af en gjennemskaaret Ærts Størrelse lidt over Saaret paa venstre Side af Pandebenet og endelig 1 paa tværs i det Bløde under højre Øje lineært af $\frac{3}{4}$ Tommes Længde. Efter Lægens Erklæring vilde Saarene læges i Løbet af en Uges Tid uden Mèn for Strøms Udscende og Helbred i Fremtiden. For sit ovenfremstillede Forhold vil Tiltalte, der er født i Sverig den 15 Juli 1858 og ej forhen har været tiltalt eller straffet, være

at anse efter Straffelovens § 203, og bestemmes Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, hvornæst han vil have at udrede Sagens Omkostninger. Strom har frafaldet Erstatning.

Fredagen den 18 Juni.

Nr. 170. Højesteretsagfører Bagger
c o n t r a

1) **Axel Ferdinand Voss** og 2) **Ove Carsten Peters**
(Def. Hindenburg),

der tiltales for deres ombord i Dampskibet „Thingvalla“ mod Fyrboder Anders Nilsson Eksted udviste lovstridige Forhold.

So- og Handelsrettens Dom af 7 April 1886: De Tiltalte, Maskinmestrene 1) Axel Ferdinand Voss og 2) Ove Carsten Peters bor straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Forstnævnte i 14 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. Sagens Omkostninger betaler hver af de Tiltalte for sit Vedkommende, derunder hver af dem med Halvdelen i Salær til Aktor, Overretsprokurator Leth, 100 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator Mundt, 75 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes at kunne tiltrædes i det Væsentlige, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete skyldige til Straf efter Lov om Disciplin i Handelsskibe m. v. af 23 Februar 1866 § 11, men under Hensyn til de i Dommen fremhævede formildende Omstændigheder vil Straffen for Voss kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, medens den af Peters forskyldte Straf af en kort Tids simpelt Fængsel findes at kunne bortfalde paa Grund af den Varetægtsarrest, han har udstaaet, hvilken ikke kan anses begrundet i denne Tiltaltes Forhold under Sagen, men alene maa antages fremkaldt ved de mod ham fremkomne urigtige Angivelser.

Med Hensyn til Erstatningspaastanden og Aktionens Omkostninger vil det have sit Forblivende ved Dommen, dog at

der bliver at tillægge Prokurator Leth efter hans Paastand 39 Kroner 36 Øre for havte Udlæg.

Thi kjendes for Ret:

Den af Ove Carsten Peters forskyldte Straf bortfalder. Axel Ferdinand Voss bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Sø- og Handelsrettens Dom ved Magt at stande, dog at de Tiltalte endvidere hver med Halvdelen udrede 39 Kroner 36 Øre til Prokurator Leth. Paa samme Maade betale de Tiltalte i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Højesteret 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Maskinmestrene 1) Axel Ferdinand Voss og 2) Ove Carsten Peters for deres i en under Sagen fremlagt Forhørsudskrift ommeldte, ombord i Dampskibet „Thingvalla“ mod Fyrbøder Anders Nilsson Ekstedt udviste lovstridige Forhold. Ifølge det i Sagen Oplyste, derunder navnlig ogsaa de Tiltaltes Forklaringer, ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Forend Dampskibet „Thingvalla“ i Juli Maaed f. A. skulde afgaa herfra til New York, var fornævnte Ekstedt, der kort Tid forinden var ankommen hertil fra Malmø, hvor han i længere Tid havde arbejdet, tildels som Maskinarbejder, bleven paamonstret Skibet som Fyrbøder. Den 8 Juli, paa hvilken Dag Skibet begyndte sin Rejse, kom Ekstedt ombord og tiltraadte sin Tjeneste. Han var da beruset, og da han gjorde Uorden ombord, vægrede sig ved at arbejde og var uartig mod 1ste Maskinmester, Tiltalte Voss, og imod Skibets Fører, Kaptajn Laub, blev han, der i den Anledning af Voss havde faaet nogle Lusinger, samme Dags Eftermiddag, medens han endnu var beruset og vedblev sit nævnte Forhold, efter Kaptajns Ordre indsat i et ombord værende Badekammer, i hvilket han blev holdt indespærret, indtil han den næste Morgen tidlig bankede paa Døren og erklærede sig villig til at arbejde. Der blev derhos den næste Dag af Kaptajnen ikjendt Ekstedt som Straf for hans ommeldte Forhold Tab af 4 Dages Hyre, hvorom Tilførsel skete i Journalen. Det ommeldte Badekammer, til hvilket der var

Indgang fra Maskingangen, var 3 Alen langt, 4 Alen dybt og 3 Alen 7 Tommer højt og i samme fandtes foruden et Badekar, endvidere en Kistebænk af Længde 1 Alen 21 Tommer, af Brede 17 Tommer og af Højde 17 Tommer, hvorhos der mulig i Kammeret paa den omhandlede Rejse har staaet en Stol. Badekammeret har, ifølge Kaptajn Laubs Forklaring, undertiden, naar en Fyrbøder nægtede at arbejde, eller sagde, at han ikke kunde arbejde, men det maatte antages at han simulerede, været benyttet som Arrest for at fremtvinge Lydighed. Paa Skibets ommoldte Rejse var der paa dette, ved Maskinen ansat 4 Maskinmestre og 6 Fyrbødere og desuden 1 Overfyrbøder, 1 Donkeymand og 1 Smorer. Medens 1ste Maskinmester ikke havde nogen bestemt Vagt, havde de 3 andre Mestre, hver med 2 Fyrbødere, Vagt 2 Gange i Døgnet, og da hver Vagt varede 4 Timer, havdes altsaa efter hver Vagt 8 Timers Frivagt. Til Tiltalte Peters, der var 2den Maskinmester, var det af Tiltalte Voss overdraget at sætte Fyrbøderne til Arbejde. Ekstedt hørte til 4de Maskinmesters Vagt og havde hver Etmaal Vagt i Maskinen fra Kl. 4—8 Formiddag og fra Kl. 4—8 Eftermiddag. Han var 31 Aar gammel, og ligesom den ombord værende Skibsløge har udtalt, at han var kraftig bygget, saaledes har 4de Maskinmester forklaret, at Ekstedt efter hans Mening var en kraftig Mand, og at han navnlig ogsaa kunde udføre det Arbejde, der for en Fyrbøder kræver mest Kræfter, nemlig Indfyringen. Dog gaar Tiltalte Voss' Forklaring ud paa, at Ekstedt var spinkel af Bygning, ikke kraftig og efter Tiltaltes Mening i høj Grad svækket af Drik. Efter hvad der er oplyst, kan det ikke antages, at Ekstedt var uvillig til sit Arbejde, men efter 4de Maskinmesters Forklaring gjorde han ikke Indfyringen godt, og naar 4de Mester foreholdt ham, at han havde gjort dette Arbejde slet, svarede Ekstedt, der var meget tavs ved sit Arbejde, intet dertil, og det lod, ifølge 4de Mesters Forklaring, som om han ikke brod sig videre derom. Saavel til de andre Fyrbødere som til 4de Mester og til Tiltalte Peters klagede Ekstedt flere Gange over, at han ikke kunde udholde Arbejdet og Varmen, ligesom han ifølge Tiltalte Peters Forklaring til denne flere Gange klagede over, at han ikke kunde udføre sit Arbejde, og allerede ikke længe efter Rejsens Begyndelse begyndte at true med, at han vilde springe overbord, og denne Tiltalte har forklaret, at Ekstedt derfor efter hans Mening ved at lade sig forhyre som Fyrbøder havde paataget sig et Arbejde, som han ikke var dulig til at udføre. 4de Maskinmester har dog forklaret, at han, uagtet Ekstedt saaledes ikke udførte Indfyringen tilfredsstillende, aldrig har fremført nogen Klage over ham, hvorimod han vel enkelte Gange til Tiltalte Peters har talt om, at han ikke var flink til sit Arbejde. Den 15 Juli om Eftermiddagen paa 4de Mesters Vagt blev Tiltalte Voss kaldt ned i Maskinen, fordi

der ikke var tilstrækkelig Damp. Ifølge denne Tiltaltes Forklaring, der i saa Henseende vil være at lægge til Grund, fandt Tiltalte, da han kom ned i Maskinen, at Ekstedt havde raget det ene Fyr helt ud og sad paa en omvendt Pos eller Spand foran Fyret. Da Tiltalte havde taget Ekstedt ved Skulderen og sagt til ham, at han maatte skynde sig at gjøre Fyr, svarede Ekstedt, at naar Tiltalte vilde have gjort Fyr, maatte han selv gjøre det, hvorofter Tiltalte, der blev hidsig, gav Ekstedt med flad Haand et Par Lussinger, og Ekstedt smed sig da ned paa Gulvet og blev liggende og gispede. Tiltalte begyndte derpaa at gjøre Fyr, og da Ekstedt laa i Vejen for Tiltalte til at tage Kul, og uagtet gjentagne Opfordringer fra Tiltaltes Side ikke flyttede sig, skjøndt han efter Tiltaltes Mening godt kunde, kastede Tiltalte 1 eller 2 Pøse koldt Vand over ham, hvorefter Ekstedt ogsaa rejste sig op. Tiltalte befalede derpaa Ekstedt at gaa ind i Badekammeret, hvor han efter Tiltaltes Begjæring blev undersøgt af Skibslægen, der fandt, at Ekstedt havde nogen tremor, men som, da hans Undersøgelse iovrigt efter hans Forklaring gav et negativt Resultat, erklærede, at Ekstedt maatte anses som arbejdsdygtig. Da Ekstedt dog erklærede, at han ikke kunde arbejde, blev han af Tiltalte Voss indelukket i Badekammeret, uden at Voss drog Omsorg for, at han fik tørre Klæder paa. Medens Ekstedt derefter sad indelukket i Badekammeret, have begge de Tiltalte ifølge deres Forklaringer flere Gange set til ham og spurgt ham, om han vilde arbejde og om han trængte til noget; men da han hver Gang svarede, at han ikke trængte til noget og at han ikke kunde arbejde, blev han siddende indelukket der, indtil han den næste Dags Eftermiddag bankede paa Døren eller blev tilset af Voss og nu erklærede at han vilde arbejde, hvorefter Voss lukkede ham ud og lod ham gaa hen for at spise, forend han Kl. 4 kom paa Vagt. Under denne Ekstedts Indespærring i Badekammeret fik han ingen Føde, og efter flere andre Fyrbøderes Forklaringer fortalte Ekstedt dem, efter at han var kommen ud, at han havde maattet drikke Saltvand af et Rør, medens Voss dog har forklaret, at der i Badekammeret stod en Blikspand indeholdende 2 à 3 Potter fersk Vand. Efter hvad af flere andre Fyrbødere er forklaret, blev Ekstedts Mod knækket ved denne Indespærring, og han talde til sine Kammerater om, at han, dersom han paaany blev indespærret i Badekammeret, vilde hænge sig i et Lagen eller et Baadekaandklæde, der fandtes sammesteds, hvorom dog efter det Oplyste ingen af Maskinmestrene kan antages at være blevet underrettet. Fra den 16 Juli blev Ekstedt endvidere sat til at lempe Kul om Formiddagen i sin Frivagt. Denne Kullempning, der bestod i fra Skibets overste Kulkasser gennem Huller i Gulvet at skyde eller kaste Kullene ned i de underste Kulkasser, plejede at begynde 8 à 10 Dage efter Rejsens Begyndelse, og

dette Arbejde, der da varede omtrent til Rejsens Slutning, plejede at fordeles ligeligt paa alle Fyrboderne i deres Frivagter, saaledes at det efter det Oplyste maa antages at have medtaget 1 à 2 Timer i hvert Dogn, og saaledes at Arbejdet tiltog i Besværlighed og Omfang, efterhaanden som Rejsen nærmede sig sin Ende. Tiltalte Voss har ikke turdet nægte at have givet Tiltalte Peters Ordre til at lade Ekstedt besørge denne Kullempning, hvilken Ordre han har forklaret, at han anser det for meget sandsynligt at han har givet, uden at han dog bestemt vil kunne erindre det, og denne Ordre vil han da have givet, fordi han fandt, at Ekstedt var sløj til sit Arbejde og Voss i det Hele var utilfreds med ham. Voss har derhos erkjendt, at det Frivagtsarbejde, der saaledes blev paalagt Ekstedt, var ikke blot ubehageligere, men ogsaa ulige større end den daglige Renholdelse af Gange, Lukafser m. m., der fordredes af de andre Fyrbodere i deres Frivagter, og for hvilket sidste Arbejde i alt Fald en enkelt Fyrboder har forklaret, at Ekstedt ej heller blev fritaget. Ekstedt blev da fra den 16 Juli hver Dag paa sin Frivagt, som det maa antages, omtrent Kl. 9¹/₂, eller mulig lidt tidligere, af Tiltalte Peters sat til den ommeldte Kullempning, hvilket Arbejde han da maatte vedblive indtil Kl. 12, 12¹/₂ eller 1, hvorefter han skaffede, og det er ikke oplyst, at han, som af en enkelt Fyrboder forklaret, nogensinde efter at have skaffet igjen er bleven sat til at lempe, hvad Tiltalte Peters har forklaret ikke at kunne erindre at være sket, medens han dog ikke bestemt har villet nægtet det. Om at Ekstedt saaledes var bleven holdt indespærret i Badekammeret og om at han i sine Frivagter blev sat til ene eller i alt Fald næsten ene at besørge Kullempningen, meddelte Voss ikke Kaptajnen Underretning. Endnu maa det bemærkes, at Ekstedt lige som de øvrige Fyrbodere hver Gang, for han overtog sin Vagt, maatte deltage i Aækeophejsning, hvilket Arbejde efter det Oplyste og navnlig ogsaa Tiltalte Peters Forklaring maa antages hver Gang at have medtaget 1/2 à 1 Time. Ekstedt klagede til sine Kammerater over, at han ikke kunde udholde det, og det er af flere af de andre Fyrbodere forklaret, at de oftere indbyrdes taledes om, at Ekstedt blev daarlig behandlet, hvorhos 1 af dem har forklaret, at han en Dag raadede Ekstedt til at gaa til Kaptajnen og beklage sig, men at Ekstedt dertil svarede, at det vilde han ikke, fordi Tiltalte Peters havde sagt til ham, at det kunde han prøve paa, saa skulde Peters nok tale med ham. At Peters har udtalt sig saaledes til Ekstedt, har han imidlertid bestemt benægtet; og der er intet oplyst til Bestyrkelse for Rigtigheden heraf. Da Ekstedt den 22 Juli om Morgen var blevet purret til Vagt, yttrede han, efter hvad Fyrboder Kohn, der havde Lukaf sammen med ham har forklaret: „Oh, Gud, hvorledes skal det gaa mig idag“ eller omtrent saaledes. Han gik imidlertid til sit Arbejde,

men da han havde været omtrent $\frac{1}{2}$ Time i Maskinen, sagde han efter hans Fyrkammerat Thomsens Forklaring til denne: „Hiils min Svoger i Kjøbenhavn, jeg gaar over Bord“, hvorefter han løb op ad Trappen fra Maskinen. Thomsen meddelte strax til 4de Maskinmester, at Ekstedt var løben op for at springe over Bord, hvorefter 4de Mester ilede op efter ham og holdt ham tilbage, og da han derpaa havde tilkaldt Skibets Bager Jensen, der holdt paa Ekstedt og forhindrede ham fra at komme over Lonningen, gik han ned og underrettede Tiltalte Peters om, at Ekstedt var løben op paa Dækket og vilde springe overbord. 4de Maskinmester og Bager Jensen have forklaret, at de føle sig overbeviste om, at det var Ekstedts alvorlige Hensigt at springe overbord, og Bager Jensen har edelig forklaret, at Ekstedt, da Jensen søgte at berolige ham og forholdt ham, at han maatte huske paa, at han havde Hustru og Born, svarede, at det sik at være det samme, eftersom han blev pint saa meget dernede, at han ikke kunde udholde det, og at han navnlig fik Extraarbejde og derfor maatte arbejde fra om Morgenen Kl. 4 til sent ud paa Aftenen, og at Ekstedt, da Jensen sagde til ham, at han nu nok fik Lov til at gaa ned og sove og hvile sig i Lukafet, svarede, at, hvis han kom nogetsteds hen, blev det vistnok i Badekammeret, og at han der fik Spark og Hovl. Efter at 4de Maskinmester havde givet Tiltalte Peters den nævnte Underretning, gik han igjen op paa Dækket og sagde til Ekstedt, at denne skulde gaa ned og lægge sig i sit Lukaf, saa skulde Donkeymanden gjøre hans Arbejde, og efter at have betænkt sig lidt gik Ekstedt ogsaa ned i sit Lukaf. Da 4de Maskinmester lidt efter gik ned til Maskinen, traf han paa Trappen Tiltalte Peters, hvem han meddelte, at Ekstedt nu var gaaet ind i sit Lukaf, men uden at han efter sin og Peters Forklaringer meddelte Peters noget om den Tilladelse, han havde givet Ekstedt, eller da taledede med Peters om det af Ekstedt gjorte Selvmordsforsøg. Peters gik derpaa til Ekstedts Lukaf, tog ham ud af dette og efter at have givet ham nogle Kamferdranber, befalede han Ekstedt at gaa til sit Arbejde ved Fyret, hvad Ekstedt ikke vilde, og da Peters derefter tog fat paa ham og med Magt vilde bringe ham derned, greb han efter Peters Forklaring fat om et Rør, som han holdt fast ved, saa at Peters ikke kunde slide ham fra det, og først da Peters havde givet ham en Lussing, slap han Røret. Ifølge hvad af Bager Jensen edelig er forklaret, græd Ekstedt og bad for sig, hvad ogsaa er bestyrket ved, hvad af enkelte af de andre Fyrbødere er forklaret, men Peters har benægtet dette, hvorimod han har erkjendt, at Ekstedt sagde til ham, at han kunde gjøre ved ham, hvad han vilde, han kunde ikke arbejde. Peters bragte derpaa Ekstedt ind i Badekammeret, hvor han, efter hvad han har erkjendt, gav ham nogle Lussinger med sin flade Haand, hvorimod han

nægter iøvrigt at have tilføjet ham nogen Overlast. Peters hentede derefter i Følge sin Forklaring en Skruenogle, med hvilken han lukkede Koojet i Badekammeret, og han nægter ved den Lejlighed at have tilføjet Ekstedt nogen Overlast, hvad ejheller er bestyrket ved det iøvrigt oplyste, og da Peters derpaa havde indelukket Ekstedt i Badekammeret, leverede han Nøglen til dette til 4de Maskinmester med Anmodning om at se til Ekstedt om en Timestid, hvorimod han intet meddelte om det passerede enten til Tiltalte Voss eller til Kaptajnen. Da 4de Mester i Følge hans Forklaring omtrent $\frac{3}{4}$ Time efter kom ind i Badekammeret for at se til Ekstedt, fandt han denne hængt i en Strimmel af det Haandklæde, der var i Badekammeret, hvilken Strimmel var bunden om et Vandror, der løb under Loftet. Ekstedt blev strax skaaren ned og der blev gjort Op-livningsforsøg, navnlig af Skibslægen, men det lykkedes ham ikke at bringe ham til Live. Der opstod paa Skibet, navnlig blandt Passagererne, Rygte om, at Ekstedt skulde være bleven slaacet ihjel eller forgivet, og efter deres Forlangende blev Liget medtaget til New York, hvor Ligsyn fandt Sted, hvorved det i Følge Attest fra den danske Vicekonsul sammesteds blev konstateret, at Ekstedt havde aflivet sig ved Hængning. Idet det først bemærkes, at intet er oplyst, der kan lade antage, at nogen af de Tiltalte har gjort sig skyldig i andet strafbart Forhold imod Ekstedt, end der fremgaar af det foranstaaende, findes det, hvad angaar Tiltalte Voss, i Henhold til Lov 23 Februar 1866 om Disciplin i Handelsskibe § 3 ikke at kunne lægges ham til Last, at han, da Ekstedt den 15 Juli havde raget Fyret helt ud, og Dampen derved var falden, og han paa Tiltaltes Befaling til ham om at gjøre Fyr gav det fornævnte uhosfige Svar, gav Ekstedt et Par Lussinger for at fremtvinge Lydighed, ligesom denne Tiltalte ej heller findes at have paadraget sig Ansvar derved, at han, da Ekstedt efter Tiltaltes Formening af Modvillie ikke vilde flytte sig, kastede 1 eller 2 Pose Vand over ham, saa meget mindre, som dette Middel almindelig anvendes, naar Fyrbøderne styrte af Varme, og derfor kunde være vel anvendt, dersom Ekstedt virkelig ikke kunde flytte sig. Selv om Tiltalte Voss imidlertid efter den af Skibslægen derpaa afgivne Erklæring kunde være berettiget til at anse Ekstedt for arbejdsdygtig, maatte han være ganske uberettiget til paa egen Haand og uden endog at melde noget derom til Kaptajnen at indespærre ham i Badekammeret og holde ham indespærret der i ca. $\frac{3}{4}$ Dogn uden at give ham Føde, hvortil fornævnte Lovs § 3 ikke kunde give ham Hjemmel, selv om derved kun tilsigtedes at tvinge Ekstedt til Lydighed. Endvidere maa det anses for en grov Overskridelse af denne Tiltaltes Myndighed, naar han, efter at Ekstedt saaledes havde været indespærret, lod ham alene besørge den Kullempning, der ellers plejede at

fordeles mellem alle Fyrbøderne, hvad kun kunde anses som en Straf, til hvis Anvendelse Loven 23 Februar 1866 end ikke gav Kaptajnen nogen Hjemmel, og til hvilken Ekstedts Forhold ej heller kunde give nogen antagelig Grund. Og det var saa meget mere uforsvarligt af Voss at paalægge Ekstedt at udføre dette betydelige Arbejde i hans Frivagter, som Tiltalte, selv om en kraftig og øvet Fyrbøder, hvad Retten vel mener, vilde i nogen Tid kunne udholde alt dette Arbejde, der saaledes paalagdes Ekstedt, maatte have Grund til at antage, at Ekstedt, der efter hvad Tiltalte vidste var uøvet, og hvem han derhos ansaa for ikke kraftig og svækket af Drik, ikke vilde være i Stand til at udholde alt det ham saaledes paalagte Arbejde og derved kun vilde blive end mere uskikket til at udføre sit Arbejde i Maskinen, ligesom det ej heller kunde ligge fjernt for Tiltalte, at Ekstedt ved saaledes at overbebyrdes med Arbejde, hvis Paalæggelse derhos for ham maatte staa som en Uretfærdighed og Vilkaarlighed, medens han efter det Passerede vel kunde befrygte, at han, naar han ikke udførte Arbejdet, vilde blive indespærret i Badekammeret uden at faa Føde, derved kunde bringes til Fortvivelse. Med Hensyn til Tiltalte Peters, der vedblivende har forklaret, at Ekstedt efter hans Mening ikke er bleven overanstrengt, og at han har anset Ekstedt for Simulant, findes han ikke at have paadraget sig Ansvar ved efter Voss' Ordre at have ladet Ekstedt besøge Kullempningen i Frivagten, om han end, naar Ekstedt vedblivende klagede over, at han ikke kunde udholde det, og truede med at ville springe over Bord, burde have gjort Melding herom til Voss. Derimod findes hans Forhold imod Ekstedt, efter at han den 22 Juli om Morgenen havde erfaret, at denne var løbet op paa Dækket for at springe over Bord, at være en utilbørlig Haardhed og et grovt Myndighedsmisbrug, saa meget mere som Tiltalte Voss havde paalagt de andre Maskinmestre strax at gjøre Melding til ham, naar noget passerede paa deres Vagter, og Peters derfor burde afvente 1ste Maskinmesters eller Kaptajnens Bestemmelse. Om end Tiltalte Peters, som han har forklaret, maatte have antaget, at Ekstedt ikke mente det alvorligt med sine Trusler om at springe over Bord, maatte det dog, naar han nu erfarede, at Ekstedt virkelig var løben op paa Dækket for at springe over Bord, paaligge ham nærmere at erkjendige sig om de nærmere Omstændigheder ved dette Forsøg, førend han forsøgte ved Tvang og Lussinger at bringe ham til at gaa til sit Arbejde, uagtet Ekstedt erklærede, at han ikke kunde arbejde, og naar Peters da har undladt at søge saadan Kundskab, hvorved han vilde have erfaret, at saavel 4de Maskinmester som Bager Jensen vare overbeviste om, at det var Ekstedts alvorlige Hensigt at springe over Bord, og at han af 4de Mester havde faaet Tilladelse til at gaa til sit Lukaf og hvile sig, findes hans ikke nærmere

begrundede Paastand om, at han mente, at ogsaa dette Forsøg var Simulation, ikke at kunne fritage ham for Straf. Det maa da ogsaa lægges denne Tiltalte til Last, at han, da han ikke kunde formaa Ekstedt til at gaa til sit Arbejde i Maskinen, under de anførte Forhold har bragt ham ind i Badekammeret og har slaæet og indespærret ham der uden endog om det passerede at melde noget til Kaptajnen eller 1ste Maskinmester. Ved Bedømmelsen af de Tiltaltes omhandlede Forhold finder Retten dog, at der bør tages billigt Hensyn til de vanskelige Omstændigheder, under hvilke de Tiltalte virkede. Der findes da navnlig at maatte tages Hensyn til, at det Antal af Fyrbødere, der havdes i „Thingvalla“, vistnok var meget knapt til Arbejdets Besørgelse, og at der derfor af Maskinmestrene maatte vaages over, at enkelte ikke uden Nødvendighed unddroge sig deres Arbejde, hvorved de øvrige vilde overbebyrdede. Derfor maatte det Ansvar, som Maskinmestrene, og da særlig Tiltalte Voss som 1ste Maskinmester, havde for, at Maskinen i det Hele blev ordentlig og forsvarlig betjent, hvile paa dem med forøget Vægt, fordi Skibet var Udvandrerkskib, og saa Manges Liv derfor kunde bero paa, at ingen Forsømmelse skete med Maskinens Betjening. Det maa vistnok ogsaa antages, at det, da Besætningen af Fyrbødere kun var den højst nødvendige, og den lange Rejse til og fra Amerika ikke kunde tilstede Fyrbøderne længere Hviletider, ikke har været meget eftertragtet at blive Fyrbøder paa disse Skibe, og at det derfor ikke altid har været muligt at forsyne Skibet med Fyrbødere, der alle vare duelige og paalidelige. Det er da ogsaa oplyst, at det stundom er forefaldet, at blandt Fyrbøderne paa Skibet enkelte for at blive fritagne for Arbejde have simuleret Sygdom eller Udygtighed til Arbejde, og herimod maatte Maskinmestrene af de anførte Hensyn være opfordrede til at træde kraftig op. Ogsaa findes det at maatte komme i Betragtning, at Ekstedt, efter hvad der er oplyst, i flere Aar havde været forfalden til Drik og i Følge en af Retslægen afgiven Erklæring efter de foreliggende Oplysninger højst sandsynlig har lidt af kronisk Alkoholisme. Bemeldte Erklæring gaar derhos ud paa, at de Personer, der lide af kronisk Alkoholisme, svækkes i legemlig og aandelig Henseende, undertiden endog i høj Grad, saa at de blive uskikkede til at udholde svært, anstrængende og navnlig vedholdende Arbejde og ikke kunne taale stærke Temperaturforandringer, hvorhos deres aandelige Evner, navnlig deres Energi og Modstandskraft næsten altid sløves, saa at de tidlig tabe Modet, give tabt og henfalde i en fortvivlet Depression, i hvilken Tanken om Selvmord kommer frem ved Lejlighedsaarsager, der muligvis kunne være af mindre Betydning, samt at den kroniske Alkoholisme er en hyppig Aarsag til Selvmord. At Ekstedt led af kronisk Alkoholisme kunne de Tiltalte imidlertid ikke antages at have vidst, om end

Tiltalte Voss som foran anført har forklaret, at Ekstedt efter hans Mening var svækket af Drik, saa lidt som de kunne antages at have været nærmere bekjendte med de beskrevne Følger af den nævnte Lidelse, og det kunde da ikke dadles, at de søgte at forcere ham til at anspænde sine Evner for tilfredsstillende at udføre det Arbejde, til hvilket han havde ladet sig forhyre. Efter det anførte ville de Tiltalte, der begge ere langt over kriminel Lavalder og af hvilke ingen findes tidligere at være straffet eller tiltalt, for deres nævnte Forhold være at anse med Straf efter fornævnte Lov 23 Februar 1866 § 11 eller i alt Fald efter dens Analogi, og Straffen findes efter samtlige de anførte Omstændigheder og under Hensyn til, at de Tiltalte ved at maatte blive tilstede under Sagen have lidt Næringstab, der efter det Oplyste skal andrage for Tiltalte Voss ca. 1200 Kr. og for Tiltalte Peters noget over 700 Kr. samt for Tiltalte Peters vedkommende endvidere til den Varotægtsarrest, han under Undersøgelsen har været underkastet, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Tiltalte Voss i 14 Dage og for Tiltalte Peters i 8 Dage. Derhos ville de Tiltalte blive pligtige enhver for sit Vedkommende at udrede denne Sags Omkostninger, derunder hver med Halvdelen i Salær til Aktor og Defensor, hvis Sagforelse har været lovlig, 100 Kr. til Forstnævnte og 75 Kr. til Sidstnævnte. Naar der endelig af Aktor efter Begjæring af Ekstedts Enke er nedlagt Paastand paa, at de Tiltalte i Henhold til Straffelovens § 302 tilpligtes enten in solidum eller efter et andet af Retten bestemt Forhold at betale en efter Rettens eller efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjon fastsat Erstatning til bemeldte Enke for Tabet af hendes og hendes umyndige Barns Forsorger, vil denne Paastand, imod hvilken de Tiltaltes Defensor paa deres Vegne har protesteret, ikke kunne tages til Følge, da den nævnte Bestemmelse i Straffeloven ikke kan anses anvendelig i det foreliggende Tilfælde, i hvilket Ekstedts Død maa antages forvoldt ved af ham forsætlig begaaet Selvmord, om end de Tiltaltes straffbare Forhold imod ham maatte have været i alt Fald medvirkende til at bestemme ham til at begaa Selvmord.

Mandagen den 21 Juni.

Nr. 54. Justitsraad, Overretssagfører **Grüner** (Ingen)

contra

Overretssagfører **V. Richter** som executor testamenti i Fællesboet efter afdøde, fhv. Proprietær **O. B. Suhr** og efterlevende Enke, **Louise Marie**, født **Heinisch** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 55. Dr. phil. **G. Winther** (Ingen)

contra

Tommermester **F. A. Frandsen**, Grosserer **Moritz Glückstadt** og Tommermester **Th. Schmook** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 58. Overkrigskommissær **Vluggo Schmidt** (Ingen)
 contra
 Snedkermester **E. E. Helmecke** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 117. Kjøbmand, fhv. Handelsagent **Kristian Mikkelsen**
 (Ingen)
 contra
 Kjøbmand **C. Aistrup** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Rettelse: Pag. 219 Linie 2 f. o. tilfojes efter **J. Nellemann**:
 (Hindenburg) og Linie 5 f. o. efter **J. H. G. Tauber**: (Hansen).

Færdig fra Trykkeriet den 24 September 1886.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 18-19.

Mandagen den 21 Juni.

Nr. 190.

Advokat Levinson

contra

Anders Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 3 April 1886: Arrestanterne Anders Nielsen og Peder Halvor Olsen bør hen sættes, den Første til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt En for Begge og Begge for En tilsvare alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Prokurator Heide og Defensor, Prokurator Jacobsen, 18 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Mai 1886: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Jacobsen, betaler Arrestanten Anders Nielsen henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige omfattede en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Anders Nielsen for Tyveri og Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 8 Februar d. Aar paa Grund af Mangel paa Subsistensmidler var bleven hjemsendt fra Sorø her til Staden med Trangspas, den 10 næstefter paa Vejen mellem Ringsted og Roskilde i Forbindelse med Medtalt har betlet i et Par Bondergaarde, og samme Dag i Roskilde har tilbetlet sig 2 Ore paa 2 forskellige Steder, samt endelig at han derpaa, efter at have begivet sig op i en Ejendom i sidstnævnte Kjøbstads Ringstedgade for at betle, har tilvendt sig en paa Trappegangen udenfor en Entré-dør paa 1ste Sal hængende, Smedesvend N. Dreyer tilhørende, til 35 Kr vurderet Dyffels-Overfrakke, i hvis Lommer der be-roede et til 25 Ore vurderet Lærredslommetorklæde og et Par Skindhandsker af Værdi 1 Kr. Han bragte derpaa Frakken udenfor Byen og skjulte den i en Halmstak, hvorfra han næste Dag, da han sammen med Medtalt var paa Vejen til Kjøbenhavn, hentede den, og meddelte han da Sidstnævnte, at han havde stjaalet den. Efter Ankomsten hertil Staden pantsatte Medtalt efter Aftale med Arrestanten Frakken paa Assistenthuset for 14 Kr. og laante de derefter hos en Pantelaaner 1 Kr. 50 Ore paa Assistentshussedlen. De herved indvundne Penge forbrugte de Tiltalte i Fællesskab. Handskerne solgte Arrestanten til en ham ubekjendt Person for 10 Ore og ere de ikke komne tilstede under Sagen, hvorimod Lommetorklædet er tilbagegivet Bestjaalne, der iøvrigt har frafaldet Erstatningskrav mod de Tiltalte. For det anførte Forhold findes Arrestanten — der er født den 28 August 1864 og som forhen er anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1884 i Medfor af Straffelovens § 228 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved samme Rets Dom af 11 April f. A. i Medfor af samme Lovs § 230 1ste Stykke med lige Fængsel i 5 Gange

5 Dage, ved samme Rets Dom af 30 Juni s. A. efter samme Lovs § 231, 1ste Stykke, jfr. § 46, med ligo Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt endelig ved samme Rets Dom af 9 December s. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 1 med 18 Dages Tvangsarbejde — ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke og Lov 3 Marts 1860 § 3, og den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Arrestanten in solidum med den anden Tiltalte, billiges, vil denne Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 166.

Advokat Nøllemand

contra

August Vilhelm Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 261 og 262.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1886: Tiltalte, Detajllist August Vilhelm Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned og udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Seidelin og Forsvareren, Prokurator Zahn, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 April 1886: Tiltalte August Vilhelm Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Krouer til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Detajllist August Wilhelm Hansen i Henhold til Straffelovens §§ 261 og 262. Efter Sagens Oplysninger etablerede Tiltalte sig i Begyndelsen af December Maaned 1884 som Detajlhandler i Kolding, men Forretningen gik ikke videre godt, saa at han stadig var i Pengeforlegenhed, og da en af ham i December Maaned 1885 opgjort Status — der er dateret den 10 s. M., men iøvrigt efter hans Anbringende først blev afsluttet den 16 næstefter, paa hvilken Dag han fik sin Statusbog autoriseret, medens den var paabegyndt nogle Dage for — udviste en Underballance af 1817 Kr. 31 Ore, opgav Tiltalte den 24 s. M. sit Bo til Konkursbehandling. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han nogen Tid førend Falliten har overladt sin Broder, forhenværende Detajllist, Carl Hansen, der bestyrer en Detajlhandel, paa hvilken hans Søster har løst Borgerskab, en Del Jernkramvarer, der derefter en Aften sent af Broderen blev i 2 à 3 Gange transporterede paa en Trækvogn til dennes Hjem, og gaa de af Tiltalte og Broderen i saa Henseende afgivne, i alt væsentligt overensstemmende Forklaringer navnlig ud paa, at Tiltalte ifjor Fornar havde af sin Broder laant 250 Kr., uden at dog nogen af dem havde indført noget herom i deres Handelsbøger, fordi det — som Tiltalte har udtrykt sig — var et privat Laan, og at det var til Fyldestgjørelse for dette Beløb, at denne fik de paagjældende Varer, idet han — der handlede med den samme Slags Varer og jævnlig, naar en og anden Vare var sluppen op for ham, havde faaet, hvad han manglede hos Tiltalte, snart i større, snart i mindre Kvantiteter, hvad omvendt ogsaa havde været Tilfældet med Tiltalte — en Dag i Begyndelsen af December Maaned krævede denne for sit Tilgodehavende og tilføjede, at hvis han ikke kunde faa Penge, maatte han have Varer istedetfor, hvad Tiltalte ogsaa gik ind paa. Et Par Aftener efter — efter Tiltaltes Anbringende den 7 December — kom Broderen hen til ham og udtog da til Indkjøbspris saa mange Varer, som han behøvede for at blive dækket for sit fra det ommeldte Laan hidrørende Tilgodehavende, hvorefter han strax samme Aften lod disse Varer bringe til sit Hjem, men de have begge erklæret sig ude af Stand til fuld-

stændig at oplyse Kvantiteten og Værdien af de heromhandlede Varer, idet dog Tiltaltes Broder har meddelt en Fortegnelse over forskellige Varer til samlet Værdi 64 Kr. 78 Ore, som han formoder ved den paagjældende Lejlighed at have modtaget. Med Hensyn til den heromhandlede Disposition over en Del Varer til Fordel for sin Broder, har Tiltalte imidlertid anbragt, at han paa den Tid, da han overlod Broderen Varene, ikke forudsaa sin Fallit som nærforestaaende, idet han vel, eftersom han bestandig manglede Kontanter, tænkte sig, at der vilde blive et Underskud, og var sig beviøst, at han — som han har udtrykt sig — ikke stod paa faste Fødder, men paa den anden Side dog ventede at kunne klare sig, dels ved den forøgede Afsætning, som han haabede, at Juletiden vilde bringe, dels ved Hjælp af Understøttelse fra hans Forlovedes og hans egen Slægt, og først efterat han den 16 December f. A. havde opgjort sin Status tænkte han, at han, hvis han ikke fik en god Julehandel eller blev hjulpen af sin Slægt, vilde blive nødt til at lukke. Idet nu Tiltaltes ovennævnte Fremstilling findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, navnlig ogsaa forsaavidt han har anbragt, at det først var, da han havde opgjort sin Status, at han kom til at forudse sin Fallit som nærforestaaende — hvilket Anbringende tildels bestyrkes ved, hvad der under Sagen er oplyst om, at han den 22 eller 23 December havde tilkaldt 2 handelskyndige Mænd, med hvem han efter at have forelagt dem sin Status, raadførte sig om, hvorvidt han burde overgive Boet til Konkursbehandling — og at den ovennævnte Overdragelse af en Del Varer til hans Broder allerede var foregaaet nogen Tid iforvejen, kan Tiltalte ikke anses ved denne Overdragelse at have paadraget sig noget Strafansvar efter Straffelovens § 261. Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for Overtrædelse af § 262, bemærkes, at han efter Sagens Oplysninger har ført autoriseret Hovedbog og Journal, samt tillige Kassebog, og at der ikke under Sagen foreligger nogen Oplysning om, at han i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger har gjort sig skyldig i anden Uorden, end at han, som meldt, har holdt en Del af sit Mellemværende med sin Broder udenfor Bøgerne, men denne Unøjagtighed findes ikke at kunne karakteriseres som en saadan grov Uorden, der vil kunne medføre Strafansvar efter den nævnte Lovbestemmelse, og det samme maa statueres, forsaavidt Tiltalte, som meldt, har dateret sin Statusopgjørelse den 10 December f. A., uagtet han først vil have foretaget Opgjørelsen i Dagene fra den 10 til den 16 s. M. — hvilket han vil have gjort, fordi det var ham bekjendt, at en Handlende skal opgjøre Status én Gang om Aaret, og det den 10 December netop var et Aar, siden han havde aabnet Forretningen. Som Følge heraf vil Tiltaltes — der er født i Aaret 1854 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet —

være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 22 Juni.

Nr. 148.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Sinius Theodor Lange (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1886: Arrestanterne Christian Sinius Theodor Lange, Oscar Theodor Bournonville og Carl Vilhelm Jacobsen bør straffes, Lange med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Bournonville med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Jacobsen med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Seidelin 30 Kr. til hver, tilsvares af Arrestanten Lange dog saaledes, heraf in solidum med ham udredes $\frac{5}{14}$ af Arrestanten Bournonville og $\frac{1}{14}$ af denne Arrestant og Arrestanten Jacobsen En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Sinius Theodor Langes Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Sinius Theodor Lange for Tyveri, Overtrædelse af Polititillhold og Betleri, og Arrestanten O. T. Bournonville og C. V. Jacobsen for Hæleri. Arrestanten Lange er født den 2 Mai 1859 og anset blandt Andet: ifølge Rettens Dom af 21 December 1878 efter Straffelovens § 228 jfr. tildels § 46, § 229 Nr. 4 og § 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ifølge Kjøbenhavns Amts sondre Birks Extraretsdom af 1 September 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde paa 10 Kr. til Birkets Politikasse. Ifølge nærværende Rets Dom af 11 August 1883 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge Dom, afsagt i Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager, den 23 September 1885 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage.

Ved deres egne Tilstaelsor og det iøvrigt Oplyste ere de nu overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Arrestanten Lange har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over instændelige Personer den 4 November 1885 under sædvanlig Straffetrusel givet Tillhold, hvorved det blandt Andet paalagdes ham at melde sig hver Mandag til Protokollen, idet han ikke har foretaget nogen saadan Melking i Tiden mellem den 9 s. M. og den 3 December f. A., da han anholdtes herunder Sagen. Han har endvidere efter den ham sidst overgaaede Dom betlet her i Staden. Endelig har han i Tidsrummet mellem den 14 November f. A. og hans Anholdelse her under Sagen, gjort sig skyldig i et simpelt Tyveri og 6 Indbrudstyverier og herved tilvendt sig endel Beklædningsgjenstande, Smykker m. m. af samlet Værdi ca. 250 Kr. og 17 Kr. i rede Penge. Indbrudstyverierne, der alle ere forovede om Dagen, ere begaaede fra aflaaede Lejligheder eller Værelser i Ejendommeno Adelgade Nr. 113, Bredgade Nr. 10, Læderstræde Nr. 5, Landemærket Nr. 51, Pilestræde Nr. 16 og Borgergade Nr. 20, til hvilke Lokaler Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falske Nøgler.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Lange efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begnaet simpelt og grovt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 171. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ane eller Anna Marie Christiansen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1886: Arrestantinden Ane eller Anna Marie Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Ane eller Anna Marie Christiansen for Tyveri anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Januar og Februar d. A. i 7 Gange frastjaalet forskellige Personer nogle Klædningsstykker, 2 Uhre, 3 Cigarror m. m. af samlet Værdi 41 Kr. og 72 Ore i rede Penge. Ved disse Lejligheder havde Arrestantinden uhindret Adgang til de Lokaler, hvori de stjalne Gjenstande beroede, eller skaffede sig Adgang til disse ved — efter hvad hun har udsagt, dog ikke i tyvagtig Hensigt — at aabne Dorene til samme med de dertil hørende Nøgler, der hang paa et Søm paa Dørkarmen eller sad i Døren. Arrestantinden er født den 29 Mai 1861 og anset bl. A. ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 25 Juni 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 18 Marts 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og senest ifølge samme Rets Dom af 10 Marts

1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Som Folge af det Anførte vil hun nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 23 Juni.

Nr. 47. Finantsminister **Estrup** paa Finantsministeriets Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Klokker ved Christiansborg Slotskirke **A. C. Svendsen**
(Klubien efter Ordre),

betr. Indstævntes Ret til Militærpension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1885: Citanten, Klokker ved Christiansborg Slotskirke, A. C. Svendsen, bør være berettiget til af Statskassen at oppebære den ham fra hans militære Stilling tilkommende Pension fra den 1ste Mai 1863 at regne. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Juel i Salær 30 Kr. hos det Offentlige.

Højesterots Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til, at Indstævnte som fast ansat Kirkebetjent har været lønnet af Civillisten, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald og en for Højesteret fremsat Præskriptionsindsigelse ikke kan komme i Betragtning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hojesteret ophæves og Advokat Klubien tillægges i Salarium 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under 30 April 1863 blev Citanten, Klokker ved Christiansborg Slotskirke A. C. Svendsen, der dengang var Hoboist ved den kongelige Livgarde til Fods, afskediget af Militærtjenesten paa Grund af Svagelighed, og Citanten sik, efter hvad der er in confesso, ved sin Afskedigelse i Henhold til Lov af 9 April 1851 Krav paa Pension for tilbagelagt Tjenestetid af 268 Kr., men da han ifølge kongeligt Reskript af 29 Marts 1863 til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet var bleven konstitueret som Kirkebetjent ved Christiansborg Slotskirke med en til 670 Kr. anslaaet Indtægt, blev Pensionen i Henhold til Lov af 9 April 1851, § 7, Nr. 1 ikke udbetalt ham. Efterat derpaa Udgifterne ved Lønningen af de ved Slotskirken ansatte Betjente, derunder indbefattet Lønnen til Citanten ifølge tvonde kongelige Reskripter af 26 Januar og 15 Marts 1864 fra 1 April 1864 vare overgaaede til Udredelse af Civillisten, erholdt Citanten ved allerhojeste Resolution af 1 September 1864, der meddeltes ham gennem Overhofmarskallatet, fast Ansættelse som Kirkebetjent ved Slotskirken, med den for Stillingen normerede Lon fra 1 Juli 1864 at regne, hvornæst han paa Hofmarskallatets derom nedlagte allerunderdanigste Forestilling ved allerhojeste Resolution af 26 Mai 1879 blev ansat som Klokker ved samme Kirke fra 1 Juni s. A. at regne, hvilken Stilling han endnu beklæder. Da Citanten formener, at den ham fra hans militære Stilling tilkommende Pension uden tilstrækkelig Grund er tilbageholdt, og efterat et af ham i forrige Aar indgivet Andragende om at erholde Pensionen udbetalt, ligesom et tidligere lignende Andragende er bleven afslaaet af Finantsministeriet, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Oyerretsprokurator Juel, anlagt nærværende Sag, hvorunder han paaistaar sig kjendt berettiget til at oppebære og Indstævnte Finantsminister Estrup paa Finantsministeriets Vegne kjendt pligtig til at udrede til ham Pension efter ovennævnte Lov af 9 April 1851, at regne fra hans Afsked af Militærtjenesten den 30 April 1863 eller ialtfald fra nærværende Sags Paatale den 16 August 1884, hvorhos han endvidere paaistaar Indstævnte paa Finantsministeriets Vegne tilpligtet at udrede nærværende

Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sager til hans beskikkede Sagfører, hvilket sidste i alt Fald paa staas udredet af det Offentlige. Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, procederer til Frifindelse samt Tilkjendelse af Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sager til Kammeradvokaten. Indstævnte har navnlig paaberaabt sig, at den omhandlede Pension, da Citanten var bleven konstitueret som Kirkebetjent ved Slotskirken, formentlig med Rette er nægtet udbetalt i Henhold til oftnævnte Lov af 9 April 1851 § 7 Nr. 1, hvorefter Pensionen ophører ganske eller forholdsvis, naar Regjeringen bevilger den Vedkommende Ansættelse i en lønnet militær eller civil Bestilling, og at det formentlig ikke kunde gjøre nogen Forandring i Citantens Pensionsberettigelse, at Civillisten overtog Lønningens Udredelse, eftersom Citantens Stilling i Realiteten ikke undergik nogensomhelst Forandring herved, eller at Citanten senere erholdt fast Ansættelse af Kongen uden noget Ministeriums Mellekomst, idet Kongen ved Ansættelsen formentlig maa siges at have handlet som Regjeringens Chef. Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at der ved den anførte Bestemmelse i Lov 9 April 1851 § 7 Nr. 1 ligesom ved den tilsvarende Bestemmelse i Pensionsloven af 5 Januar 1851 § 7 Nr. 1 — jfr. derimod Pensionsloven af 24 Februar 1858 § 9 Nr. 1 — ikke kan være tænkt paa en Konstitution i en lønnet Bestilling, og at Citantens Pensionsret derfor ikke kunde høre op derved, at han var bleven konstitueret som Betjent ved Slotskirken, og fremdeles findes der at maatte gives Citanten Medhold i, at den ham af Kongen meddelte faste Ansættelse ikke kan siges at være sket af Regjeringen, idet der nemlig, hvis den omhandlede Ansættelse skulde betragtes som en Regjeringshandling, maatte efter Grundlovens § 13 til dens Gyldighed kræves en Ministers Medvirkning, hvilken, efter hvad der er in confesso, ikke har fundet Sted. Den af Citanten nedlagte principale Paastand findes herefter at burde tages tilfølge; dog ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke her under Sagen kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salar. Overretsprokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge 30 Kr. i Sager hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 186. Højesteretssagfører Bagger
 c o n t r a
Jens Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100 cfr. § 98.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Februar 1886: Tiltalte, Kolportør Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stunde, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Kancelliråd Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stunde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kolportør Jens Peter Jensen — der er født i Aaret 1847, og som foruden at han ifølge en Politiretsdom af 4 Januar 1884 har for Bedrageri været anset efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 8 Dage, tidligere, dels ved Forlig inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret af 27 Oktober 1882 har vedtaget at bøde 100 Kr. til vedkommende Kriminelkammers Fattigkasse for Gadeuorden og Fornærmelse mod en Politibetjent, dels ifølge Politiretsdom af 7 Marts 1884 har været anset med Bøde for Overtrædelse

af Aarhus Kjøbstads Politivedtægt — for hvilket Forhold han desuden flere Gange har vedtaget at erlægge Boder — samt ifølge to Underrettsdomme af 1 December 1883 og 17 Januar f. A. efter Straffelovens § 100, begge Gange med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for Overtrædelse af nysnævnte Paragraf i Straffeloven, cfr. § 98. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 6 Oktober f. A., da han paa Torvet i Holstebro havde yppet Klammeri og slaet to andre Personer, og den ene af disse hentede en Politibetjent, har, da denne kom tilstede, iført Uniform og erklærede Tiltalte for anholdt, slaet efter Betjenten med Armen uden dog at ramme ham, ligesom han, da Betjenten med Assistance af den tilstedekomne Arrestforvarer — der havde Uniformskaskjet paa og iøvrigt saavel som Politibetjenten var Tiltalte personlig bekendt — vilde transportere ham til Raadhuset gjorde Modstand herimod. uden dog at bruge Vold, og efterat være kommen til Torvet foran Raadhuset, kastede sig ned paa Jorden samt, da Arrestforvareren tog ham i Benet for at bære ham ind i Raadhuset, sparkede Arrestforvareren for Brystet og paa den ene Arm. Iøvrigt maa Tiltalte antages ved den paagjældende Lejlighed at have været endel beruset, men dog ikke i en saadan Grad, som kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, og Arrestforvareren har erklæret, at han ingen Ulempe har følt af det ham af Tiltalte tilføjede Spark. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 100, cfr. § 98, men Straffen, der ved Dommen er faetsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 154.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Peter Lund (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Fornærmelser mod en Politifunktionær.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Januar 1886: Tiltalte, Slogtersvend Johan Peter Lund, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han

og udrede samtlige af nærværende Sags Undersøgelse og Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Andresen og Holst, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Bloch for Overretten betaler Tiltalte, Slagtersvend Johan Peter Lund, 15 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at en af det kongelige Sundhedskollegium under 15 f. M. afgiven Erklæring gaar ud paa, at Kollegiet maa anse Tiltalte for fuldt tilregnelig,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Bindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Slagtersvend Johan Peter Lund, aktioneret for Vold og Fornærmelse mod en Politifunktionær, men efter som Sagen foreligger for Overretten, hvortil den er indanket alene ifølge Tiltaltes Begjæring, er der her for Retten kun Spørgsmaal om, hvorvidt han har gjort sig skyldig i Vold mod den paa gjældende Politifunktionær. Da Haandværkersvendenes Sangforening i Nykjøbing paa Falster den 14 Novbr. f. A. afholdt et Bal i Hotel Royal i bemeldte Kjøbstad, ved hvilken Lejlighed Politibetjent Emil Krause af Bestyrelsen var anmodet om at være tilstede for at hindre Uvedkommende i at trænge ind i de af Foreningen lejede Lokaler, kom Tiltalte, der ikke var Medlem af bemeldte Forening, tilligemed en Billedhuggersvend Schor, der heller ikke hørte til Foreningen, om Aftenen Kl. mellem 11 og 12 ind i Hotellets Gjæstestue og forlangte noget at drikke, hvad Værten imidlertid nægtede dem, hvorfor de forfojede sig ud i Hotellets

Gaard. Her traf Tiltalte en Skomagersvend af den ommeldte Forenings Medlemmer, som han overfaldt med Slag, hvorfor Politibetjent Krause blev kaldet til, og da han havde faaet de Paagjældende skilt ad, kom Tiltalte, der udskjældte Foreningen for en Bondeforening, i Klammeri med Andro af dennes Medlemmer, der ogsaa vare komne ud i Gaarden, og navnlig i Slagsmaal med en Smedesvend Snekloth, hvorunder Tiltalte faldt eller blev slaact til Jorden. Politibetjent Krause befalede derpaa Snekloth at slippe Tiltalte, og da denne, der havde faaet et Saar i Hovedet, der blødt temmelig stærkt, var kommen op, gik han hen til Gaardens Post for at afvadske Saaret, hvori han maa antages at være bleven hjulpen af den fornævnte Billedhuggersvend Schnor. Medens Tiltalte var saaledes beskjæftiget, for han imidlertid pludselig og uden dertil given Anledning fra Politibetjent Krauses Side ind paa denne, der vedblivende stod i Gaarden for at hindre Spektakler, og bibragte ham et voldsomt Slag i det venstre Oje, saa at Betjenten tumlede tilbage, ligesom ogsaa Schor optraadte truende mod Betjenten. Denne trak derfor sin Stav og bibragte Tiltalte et Par Slag, hvorpaa han anholdt ham og ved en tilkommende Vægters Hjælp førte ham bort fra Gaarden. Tiltalte har vedblivende forklaret, at han, der havde nydt en Del Spiritus, ikke efter Slagsmaalet med Snekloth og efterat have faaet det ham derunder tilføjede Slag i Hovedet, erindrer andet, end at han vadskede sig ved Posten og senere blev fulgt henad Gaden af Krause og en Vægter, ved hvilken Lejlighed Krause gav ham et Par Slag, men at han ikke véd noget af at have øvet Vold mod Betjenten. Efter de Vidneforklaringer, der ere afgivne dels af flere Personer, der vare tilstede i Hotel Royals Gaard til den paagjældende Tid og saa det Passerede, dels af den Læge, der kort Tid efter tilsaa Tiltalte og forbandt hans Saar, kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte har været i en saadan Tilstand, at han ikke skulde kunne erindre, hvad han foretog sig imod Betjenten, eller at han overhovedet har været i en Tilstand, der kan formindske hans Tilregnelighed. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 14 Juli 1862 og ikke tidligere har været kriminaliter tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 100, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Forskrifter om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Torsdagen den 24 Juni.

Nr. 182.

Højesteretsagfører Hansen

contra

Christen Olesen og Hustru Inger Johanne Olesdatter
(Def. Shaw),

der tiltales for Assurancesvig og Forstnævnte tillige for Brandstiftelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 18 Februar 1886: Arrestanten Christen Olesen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar, og hans tiltalte Hustru, Inger Johanne Olesdatter til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage og hans tiltalte Søn Ole Christian Peter Olsen bør straffes med 12 Slag Rotting. Forstnævnte vil derhos have at udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Sakr til Aktor, Prokurator Kjelgaard og Defensor, Sagfører Christiansen, 15 Kr. til hver, dog saaledes, at hans tiltalte Hustru og Søn hver for sig in solidum med ham foruden Omkostninger ved Eksekutionen af deres Straf, udreder en Fjerdedel af Aktionens Omkostninger. Landbygningernes almindelige Brandforsikring eventuelle Ret til Erstatning hos Arrestanten forbeholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffene for Arrestanten Olesen og for Tiltalte Ole Christian Peter Olsen fastsættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar for den Første og til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage for den Sidste. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Sakr til Aktor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, hvorhos de Tiltalte Ole Christian Peter Olesen og Inger Johanne Olesdatter in solidum med ham tilsvare hver især en Fjerdedel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Christen Olesen og Inger Johanne Olesdatter udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de rettelig ansete efter de i Dommen for deres Vedkommende anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes for Forstnævnte til Tugthusarbejde i 3 Aar og for Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brod i

2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen for disse Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen Olesen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar, Inger Johanne Olesdatter i Fængsel paa Vand og Brød i to Gauge fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Hansen og Shaw tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af Christen Olesen, hvorhos Inger Johanne Olesdatter in solidum med ham deraf tilsværer en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Olesen for Brandstiftelse og Assurancesvig, hans Søn Ole Christian Peter Olesen for Delagtighed i sidstnævnte Forbrydelse og hans Hustru Inger Johanne Olesdatter for Assurancesvig, og ma det ogsaa ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de anførte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder. Da Arrestanten, der ejede et Hus „Snedkerholt“ i Torslev Sogn, af hvis Bygninger et Torvehus var uforsikret, medens den sydøst for dette beliggende Bygning, der var indrettet til Vaaningshus, Stald og Lade, var forsikret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for 1180 Kr., ligesom hans Losøre var forsikret i Brandforsikringsforeningen for Landboeres rorlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjør Herred i Aalborg Amt for 2400 Kr., havde faaet en i Huset indestaaende Prioritetsgjæld paa 2000 Kr. opsagt til Udbotaling i December Termin f. A. og hverken kunde formaa Pantekreditor til at lade Pengene forblive indestaaende i Ejendommen eller tilvejebringe et nyt Prioritetslaan, hvorhos han endvidere var trykket af Vexelgjæld, faldt det ham ind, at det vilde være en Udvej, naar Huset kunde brænde, og skjonndt baade hans Hustru, med hvem han flere Gange — første Gang efter hendes Forklaring i December Termin, da han kom hjem efter forgjæves at have tilbudt Kreditor Renten af den opsagte Pantegjæld — talte derom, idet han tillige møddelte hende, at det var hans Hensigt at nedgrave en Del af deres Ejendele i Marken for at besvige Assurancen, og hans Søn, Tiltalte Ole

Christian Peter Olesen, hvem han ligeledes engang meddelte sit Forehavende, fraraadede ham at begaa Brandstiftelse, besluttede han sig dog dertil. Efterat han Søndagen den 27 December f. A., paa hvilken Dag det blæste haardt fra Sydvest, havde meddelt sin Hustru, at han i den kommende Nat vilde sætte Ild paa Huset og forinden nedgrave en Del Losore i Torvehuset, der paa Grund af sin Belliggenhed og efter Vindretningen ikke vilde kunne blive antændt ved Branden, lod han hende, da hun ved denne Lejlighed paany fraraadede ham at begaa Forbrydelsen og erklærede, at hun intet hermed vilde have at gjøre, kjøre i Besøg til en Slægtning tilligemed deres lille Datter, hvorimod han ikke paa hendes Begjæring derom vilde samtykke i, at hun medtog Sonnen, som hun ønskede at holde udenfor Forbrydelsen, da han vilde benytte Sonnens Hjælp til at forstikke det ommeldte Losore, for at besvige Assurancen. Sonnen, hvem han strax efterat hans Hustru og Datter vare kjorte, ligeledes meddelte sit Forsæt om at afbrænde Huset i Nattens Lob, idet han derhos beordrede ham til at være behjælpelig med paa den ovenanførte Maade at forstikke en Del af Losoret, bad ham paany om ikke at udføre sit Forsæt, men da Arrestanten gjentog, at det var den eneste Redning, lod han sig derved, uden at Arrestanten brugte nogen Trusel mod ham, og uagtet det var ham indlysende, at det var Arrestantens Hensigt at besvige Assurancen, bevæge til at være Arrestanten behjælpelig med at forstikke noget af Losoret, hvilket blev iværksat ved, at Arrestanten gravede et Hul inde i Torvehuset og lod Sonnen hente to Kar fra Huset, hvilke de anbragte i Hullet og fyldte med Sengklæder og andet Bohave, som de hentede i Huset, hvorpaa de efterat have lagt et Bordblad over Karrene fyldte Hullet efter med Jord, hvorhos Sonnen lagde Roer over det, for at det ikke skulde være kjendeligt, at der var blevet gravet. Da ikke alle de Gjenstande, som Arrestanten ønskede at bringe tilside, kunde rummes i Karrene, stoppede han i Forening med Sonnen en Del Sager, bl. A. et Stykke Bomuldslærred i en Sæk og en Pose, som Sonnen, efterat Arrestanten havde naalagt ham at skjule dem, nedlagde i en Stendynge paa en nærliggende Gaards Marker. Efterat han omtrent Kl. 5 Morgen var kommen tilbage, meddelte Arrestanten ham, at han nu vilde foretage Ildspansættelsen, som han ogsaa iværksatte ved at anbringe en Lygte, hvis ene Side var itu, paa et af Sparretræerne paa Loftet i Husets vestlige Ende, umiddelbart ind til Straataget, saaledes at Flammen fra en i Lygten værende Lampe frit kunde virke paa dette, i hvilket der gik Ild efter et Øjeblik Forlob, hvad Arrestantens Forfissede sig om, inden han forlod Loftet. Efter Arrestantens Opfordring reddede Sonnen, der først havde udbragt en Kiste, hvori han havde sine uassurerede Gangklæder, og i hvilken han efter Arrestantens Ordre tillige havde nedpakket

nogle af dennes Gangklædor, medens Arrestanten udbar et Hængeskab, hvori han havde sine Papirer, Arrestantens 4 Koer, og da han havde faaet dom ud, var Ilden naaet over hele Husets Tag, men ved Naboernes Hjælp blev dog endnu en Del Løsoere reddet, hvorimod Huset, som kun var beboet af Arrestanten og hans Familie, nedbrændte. Da Arrestantens Hustru efter at være kommen tilbage fra sin Rejse, af Løsoreforsikringsforeningens Taxationsmænd blev opfordret til at oplyse, hvilke Effekter hun havde haft med sig, undlod hun forsætlig og for at besvige Assurancen at oplyse, at hun var i Besiddelse af en Arrestanten tilhørende Vadmelsfrakke af Værdi 12 Kr., som hendes Son havde svøbt sin Søster ind i, da hun kjøerte bort, for at hun ikke skulde fryse. Baade denne Frakke, som Arrestantens Hustru havde indpakket i et Tørklæde og skjult bag et Skub i et Hus, hvor hun efter Branden havde faaet Husly, og de af Arrestanten og hans Son forstukne Sager, der ere vurderede til ialt 40 Kr., ere bragte tilstede under Sagen. Medens der iovrigt ikke er Spørgsmaal om Erstatning under Sagen, vil efter Begjæring fra den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger dennes Ret til Erstatning hos Arrestanten være at forbeholde, forsaavidt Forsikkringssummen for det nedbrændte Hus, helt eller delvis maatte blive at udbetale til Panthaverne eller andre Fortrinsberettigede. Arrestanten, der er født i Aaret 1828, har tidligere ifølge Overrettens Dom af 24 April 1871 været anset efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, foruden at han har været tiltalt for Falsk, hvorfor han imidlertid ved Højesteretsdom af 9 Januar 1865 blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, samt for Tyveri, hvorfor han ved Dronninglund Herreds Extraretsdom af 28 Mai 1878 ligeledes blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Tiltalte Inger Johanne Olesdatter, der er født i Aaret 1836, har ifølge Højesteretsdom af 4 Oktober 1871 været anset efter Straffelovens § 238, jfr. § 56 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, og har været tiltalt for Meddelagtighed i Tyveri, hvorfor hun imidlertid ved Dronninglund Herreds Extrarets foranførte Dom af 28 Mai 1878 blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Tiltalte Ole Christian Peter Olesen, der er født i Aaret 1869, har derimod ikke tidligere været tiltalt eller straffet. For det af de Tiltalte efter det Ovenanførte udviste Forhold ville de være at anse, Arrestanten Christen Olesen efter Straffelovens § 281 og 259, Tiltalte Ole Christian Peter Olesen efter § 259, jfr. §§ 47, 56, 37 og 21, og Tiltalte Inger Johanne Olesdatter efter § 259 med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, for Tiltalte Olesen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og for Tiltalte Olesdatter til Fængsel paa

Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen ere Straffene bestemte for Arrestanten til Tugthusarbejde i 4 Aar og for Tiltalte Olesen til 12 Rottingslag, medens den for Tiltalte Olesdatter er fastsat som nysanført til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da det efter det Ovenanførte maa billiges, at der ved Dommen er forbeholdt den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger Ret til eventuelt at erholde Erstatning hos Arrestanten, samt idet det endelig vil kunne have sit Forblivende ved dens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instants, vil Underrettsdommen kunne stadfæstes med den Forandring, at Straffene for Arrestanten og for Tiltalte Olesen fastsættes saaledes som foran anført.

Fredagen den 25 Juni.

Nr. 121. Bagermester **J. N. Marstrand** (Hansen)

contra

Politidirektoren, Etatsraad **V. C. Crone** paa det Offentliges Vegne (Lunn efter Ordre),

betr. Bageres Ret til at forhandle Mælk, Kager og Wienerbrød til Fortæring paa Stedet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1886: Tiltalte, Bagermester Jacob Nicolai Marstrand bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3de Solmærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 Marts d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Af Næringsloven af 29 December 1857, navnlig dens § 58, kan ikke udledes, at det ikke skulde være Bagere tilladt, saaledes som det efter det Oplyste har været Skik og

Brug i længere Tid heri Staden, at sælge de Varer, som de ifølge § 23 jfr. § 20 c ere berettigede til at forhandle — eller Mælk, hvis Forhandling efter § 53 er fri for Alle — til Fortæring paa Stedet, uden at særlig Tilberedning af Varerne har fundet Sted; og saadant Salg findes ikke at faa Karakter af Beværtning derved, at der paa den Maade, som det efter det Oplyste er sket hos Citanten, til Bekvemmelighed for Kjøberne hensættes Bord og Stole i Butikken, uden at iøvrigt nogen videre Anretning finder Sted.

Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves, og der tillægges Højesterets-sagfører Lunn i Salarium 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende mod Tiltalte, Bagermester Jacob Nicolai Marstrand for Overtrædelse af Næringslovgivningen anlagte Sag, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der under 26 Marts 1874 har vundet Borgerskab som Bager her i Staden, men ikke er i Besiddelse af nogen anden Næringsadkomst, har i Tiden fra 1 April s. A. i den Butik heri Staden, hvor han har Udsalg fra sit Bageri, ladet sælge Mælk, Kager og Wienerbrod til umiddelbar Fortæring paa Stedet ogsaa til siddende Gjæster, saaledes, at han for Mælk, der solgtes til Fortæring paa Stedet, har ladet sig betale en ikke lidet højere Pris end for Mælk, der solgtes ud af Huset, medens han for Kager og Wienerbrod har taget samme Betaling, hvad enten de fortæredes paa Stedet eller solgtes ud af Huset. Da nu Tiltalte ved sit ommeldte Forhold maa anses at have drevet en Art Beværtning, til hvis Udøvelse han i Medfør af Næringsloven af 29 December 1857, 4de Afsnit, sammenholdt med denne Lovs §§ 20 og 23, ikke har Hjemmel i sit Borgerskab som Bager, og da den af Tiltalte paaberabte Omstændighed, at det Samme i en længere Aarrække upaataalt er gaaet for sig i Bagerbutiker her i Staden, selv om den maatte anses bevist, ikke findes at

kunne tillægges nogen Betydning, vil Tiltalte, der er født den 10 August 1848 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter fornævnte Lovs § 75 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

Mandagen den 28 Juni.

Nr. 79. Landshovdingen paa Island paa den islandske Landkasses Vegne (Levinsen efter Ordre)

contra

Assessor i den islandske Landsoverret Lauritz Eduard Sveinbjørnsson (Klubien efter Ordre),

Reykjavik Bythingsrets Dom af 7 September 1882: Indstævnte i Hovedsagen, Landshovdingen over Island har paa Landkassens Vegne at betale til Hovedcitanten, Assessor L. E. Sveinbjørnsson 164 Kr. 45 Øre med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker. I Kontrasagen bliver Kontraindstævnte for Kontracitantens samtlige Paastande at frifinde. I Sagsomkostninger betaler Landskassen til Hovedcitanten i Hoved- og Kontrasagen, 25 Kr.

Den islandske Landsoverrets Dom af 5 Marts 1883: Til Indstævnte, Overretsassessor L. E. Sveinbjørnsson, bliver at udbetale af Landskassen 164 Kr. 45 Øre med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato; for Appellantens Paastande og Krav i denne Sag bliver han i alle Maader at frifinde. Sagsomkostningerne for begge Instantser har Appellanten at betale til Indstævnte med 40 Kr.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Januar 1884 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel er det under Sagen givet, at den i den indankede Dom nævnte Skrivelse af 15 Mai 1878 fra Landshøvdingen

til Indstævnte efter dens islandske Text kun kan forstaaes saaledes, at Indstævnte som konstitueret i de omhandlede Embeder foruden Halvdelen af Byfogedembedets faste Gage skulde oppebære alle de andre med Embederne forbundne Indtægter, men Tilsagnet om dette sidste har ikke Hjemmel i Loven om islandske Embedsmænds Lønningsforhold m. m. af 15 Oktober 1875 § 4 jfr. § 3. Ligesom det nu, efter hvad der foreligger, ikke har været Landshøvdingens Hensigt at love Indstævnte større Indtægt, end han efter den nævnte Lovbestemmelse var berettiget til, idet Tilsagnet alene hidrørte fra en urigtig Lovfortolkning, saaledes har Indstævnte heller ikke havt Føje til at gaa ud fra, at Landshøvdingen har villet give et saadan Løfte. Dette fremgaar af de Udtalelser, som Landshøvdingen ifølge Indstævntes egen Fremstilling brugte under den mundtlige Forhandling mellem dem, der var foranlediget ved hans eget Tilbud om at modtage Konstitutionen, og der foreligger heller intet for, at det ikke lod sig gjøre at faa Embederne forsvarlig bestyrede paa de ved Loven hjemlede Vilkaar.

Allerede som Følge heraf vil Citanten ikke kunne tilpligtes paa Landskassens Vegne at udbetale til Indstævnte de ham ved Dommen tilkjendte 164 Kroner 45 Øre, om hvilket Beløb der for Højesteret alene er Spørgsmaal, og han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve og de Parternes befalede Sagforere for Højesteret tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges Advokaterne Levinsen og Klubien hver 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Denne Sags Tildragelse og Gang ere, at Aar 1878 den 12 April blev daværende Byfoged i Reykjavik og Sysselmand i Gullbringu- og Kjósarsyssel L. E. Sveinbjørnsson beskikket til 2den Assessor og Justitssekretær i Overretten, hvilket Embede han overtog den 1 Mai næstfolgende med de dermed forbundne Gager, men ved

tildømmes at betale til Kontracitanten alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. I denne Sag blev der paa Reykjavik Bything den 7 September f. A. afsagt Dom, gaaende ud paa, at Kontracitanten tildømtes paa Landskassens Vegne at betale til Hovedcitanten 164 Kr. 45 Øre med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato, men Hovedcitanten blev i alle Maader frifunden for Kontracitantens Paastande og Krav i Sagen, og Hovedcitanten tillige tildømt 25 Kr. i Sagsomkostninger af Landskassen. Denne Dom har Landshovdingen ved Stævning dateret 18 December f. A. appelløret til Overretten og der nedlagt de samme Hoved- og Subsidiærpaastande som for Underretten, og derhos paastaet sig Sagsomkostninger for Overretten tilbagebetalt hos Indstævnte, men Indstævnte har paastaet Bythingsdommen stadfæstet og sig hos Appellanten tildømt Sagsomkostninger for Overretten efter sammes Skjøn. I denne Sag ere begge Parter enige om, at der til Indstævnte er udbetalt 164 Kr. 45 Øre for lidt af hans Gage som Overretsassessor for Januar Maaned 1882, men Hoveduenigheden bestaar i, om Indstævnte bør tilbagebetale Halvdelen af de uvisse Indtægter ved Byfogedembedet i Reykjavik og Sysselmandsembedet i Gullbringu- og Kjósarsyssel, hvilke han oppebar ubeskaarne som konstitueret i Tidsrummet fra 1 Mai til 6 Juni 1878. Indstævnte begrundet sin Vægring ved at tilbagebetale Noget af disse Indtægter paa, at Landshovdingen har tilsagt ham, da han paatog sig at varetage oftbemeldte Embeder som konstitueret, at han skulde have i Gage Halvdelen af Byfogedembedets Gage af Landskassen og alle andre Indtægter af Embederne ubeskaarne, og at han har paataget sig at varetage Embederne netop i Haabet om at maatte stole paa dette Landshovdingens Tilsagn. Men fra Appellantens Side, jfr. hans Brev til Indstævnte 3 September 1881, er det forfulgt, at Indstævnte ikke kan oppebære højere Gage for den Tid, han var konstitueret, end der er fastsat i Lønningslovens § 4 (Lov om Lønninger), og at der ikke kan være Tale om som i dette Tilfælde, at en Overenskomst om nogen anden Ordning har fundet Sted, thi man kan hverken antage, at slikt har været Landshovdingens Hensigt, eller at han har havt Myndighed til at fravige Lovens Forskrift. Overretten maa dog, i Henhold til Alt, hvad der er fremkommet i Sagen, slutte sig til den Mening, at ovennævnte Brev fra Landshovdingen, den 15 Mai 1878, ikke er forstaaet paa anden Maade, end at Landshovdingen deri har lovet Indstævnte de Gagebetingelser, som denne gjør Krav paa at nyde, og at Landshovdingen ved i Brevet med klare Ord at fremhæve disse Lønningsvilkaar har villet give ham fra sin Side et bindende Løfte om, at han skulde nyde samme, og dette Landshovdingens Løfte maa nødvendigvis først og fremmest indeholde et Løfte om, at Bevillingemyndighedens Samtykke skulde indhentes, forsaavidt Landshovdingens Løfte fraveg Lønnings-

lovens Bestemmelse; men dette hans Lofte er, som man kan se, endnu ikke opfyldt fra hans Side. Da Landshovdingen, ifølge Bekjendtgjørelse om hans Myndigheds Omraade, 22 Februar 1875 § 4, er bemyndiget til at meddele Konstitution i vakante Embeder, maa endvidere nødvendigvis den, som pantager sig en sliq Bestilling, kunne gjøre Regning paa at faa det Vederlag, Landshovdingen har lovet ham for sin Tjeneste, og ifald dette Vederlag ikke er hjemlet i de gjældende Love, at Bevillingsmyndighedens Samtykke da vil blive indhentet med Hensyn til Udbetalingen heraf, men et sliq Samtykke er, som tidligere bemeldt, endnu ej blevet indhentet. Overretten kan derfor ikke bedre indse, end at det Lofte, Landshovdingen saaledes har givet Indstævnte, er forbindende ligeoverfor denne, og at Landshovdingen ikke kan gjøre nogensomhelst Fordring paa, at Indstævnte tilbagebetaler Noget af den Gage, som han i Henhold til dette Landshovdingens Lofte har oppebaaret, idetmindste ikke saalænge Bevillingsmyndigheden ikke har nægtet sit Samtykke dertil. I Overensstemmelse med det foran fremhævede maa Overretten komme til det samme Resultat i denne Sag, som Underretten, at der tilkommer Indstævnte af Landskassen 164 Kr. 45 Øre, hvilket Beløb er tilbageholdt af hans Gage som Overretsassessor for Januar Maaned 1882, med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato, men at Indstævnte fra Appellantens Paastande og Krav i Sagen i alle Maader bliver at frifinde. Som Følge heraf og med særlig Hensyn til, at det Beløb, hvoraf denne Sag oprindelig er fremstaet, er blevet tilbageholdt af Indstævntes Gage som Overretsassessor, saa at han er bleven sat i den Nødvendighed at søge sin Ret hos Domstolene til at faa den udbetalt, har Apellanten at tilbagebetale Indstævnte Sagens Omkostninger i begge Instantser, som anslaaes til 40 Kr.

Nr. 56. Grosserer **G. Andersson** med Tilnavn **Hossy**
(Ingen)

contra

Fuldmægtig **Holger Schou** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høje-

steret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 64. Dødsboet efter **F. C. L. A. Kruckow** (Ingen)
 contra
Kreaturhandler Johan Schmeltzer (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 77. Møllejer **Jens Peter Christensen** (Ingen)
 contra
Aftægtsmand Jens Nielsens Enke, Marie Clausen eller
Clausdatter (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers

Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 144. Strandfoged **Carl A. Mariager** (Ingen)
 contra
 Kjøbmand **Janus A. Lassen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

• Tirsdagen den 29 Juni.

Nr. 53. **Finansministeren** paa Statskassens Vegne
 (den cst. Kammeradvokat)

contra

Grosserer **Roberth Groth**, Skrædermester **Carl Larsen** og Højesteretssagfører **Fr. Zahlø** som executores testamenti i Boet efter afdøde Handskefabrikant **N. F. Larsen** og efterlevende Enke **Ida, f. Storm** (Ingen),

bctr. Beregningen af Arveafgift m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1885: Indstævnte, Finantsministeren, bor paa Statskassens Vegne til Citanterne, Grosserer Robert Groth, Skrædermester Carl Larsen og Højesteretssagfører Fr. Zahle som executores testamenti i Boet efter afdøde Handskefabrikant N. F. Larsen og efterlevende Enke Ida, født Storm, betale 711 Kr. 9 Ore med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 December 1883, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og den for Højesteret nedlagte Paastand bliver det alene at undersøge, hvorvidt der med Rette er forlangt 1 pCt. Arveafgift af det i den indankede Dom ommeldte Beløb 67,228 Kr. 82 Ore, der paa Skiftet efter afdøde Handskefabrikant N. F. Larsen og hans efterlevende Enke er tilfaldet hans Livsarvinger som Følge af Bestemmelserne i Ægtefællernes Testament af 17 Juni 1878 §§ 2 og 4.

Under Hensyn hertil og i Henhold til de i Dommen under den nævnte Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke kun bemærkes, at Hustruens Gave af foranførte Beløb maa anses sket ved selve Testamentet, om den end først maatte have opnaaet fuldstændig Gyldighed derved, at hun ikke paa Skiftet har fremsat nogen Indsigelse derimod, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Grosserer Robert Groth, Skrædermester Carl Larsen og Højesteretssagfører Fr. Zahle som executores testamenti i Boet efter afdøde Handskefabrikant N. F. Larsen og efterlevende Enke Ida, født Storm, paastaet Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne tilpligtet at tilbagebetale Citanterne paa Boets Vegne følgende formentlig for meget erlagte Beløb, der ere betalte under Forbehold: som Arveafgift dels 350 Kr., dels 672 Kr. 29 Ore, som Stempelaafgift

531 Kr. 30 Øre og som Halvprocentafgift 400 Kr., ialt 1953 Kr. 59 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 11 December 1883, indtil Betaling sker, hvorhos Citanterne have paastaet sig Sagens Omkostninger tilkjendte skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Den konstituerede Kammeradvokat, der er modt for Indstævnte, har paastaet Statskassen frifunden for Citanternes Tiltale og disse idømte Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten. I et af ovennævnte Ægtefæller — af hvilke Handskefabrikant Larsen tidligere havde været gift og efterlod sig Børn af første Ægteskab, medens hans efterlevende Hustru ikke havde Livsarvinger — under 17 Juni 1878 notarialiter oprettet Testament, der er forsynet med kgl. Konfirmation, forsuaavidt angaar Bestemmelserne i samme om Baandlæggelse under Overformyndieriet af nedennævnte 120,000 Kr., har Larsen og Hustru bestemt i § 8, at der efter Larsens Død, der indtraf 26 December 1881, skal grundes en Stiftelse, der skal hedde „N. F. Larsens og Hustrus Friboliger“, og til denne Stiftelse er der testamenteret 2 Arbejderboliger i Krusemyntegade og 17 Kontrabøger i „Arbejdernes Byggeforening“ med de derpaa ved Larsens Død indestaaende Beløb, hvorhos det er paalagt et Interessentskab — som Testamentet bestemmer at skulle oprettes og bestaa af Larsens Børn, der under Firma „N. F. Larsen & Sonner“ skulle fortsætte hans Handskeforretning — at betale Omkostningerne ved Husenes Vedligeholdelse og de lovmæssige Indbetalinger paa Kontrabøgerne, indtil Husene ere udbetalte og Kontrabøgerne efter Foreningens Regler kunne indløses. I en af Exekutorerne den 18 April 1883 oprettet Fundats for den nævnte Stiftelse er det bestemt, at saafremt bemeldte Firma maatte ønske det, er det berettiget til at frigjøre sig for Forpligtelsen til at afholde Udgifterne ved Husenes Vedligeholdelse m. m. ved til Legatets Bestyrelse at indbetale et kontant Beløb lig det 25dobbelte af Gjennemsnitsbeløbet af Udgifterne i nævnte Anledning for de sidstforløbne 3 Aar, dog ikke under 5000 Kr. Generaldirektoratet for Skattevæsenet har nu ikke blot beregnet Arveafgift af de bemeldte Stiftelse tilfaldne Værdier, nemlig Husene og Kontrabøgerne, der ere ansatte til ialt 9202 Kr. 67 Øre, men ogsaa af de 5000 Kr., hvortil Fundatsen har anslaaet Værdien af den Interessentskabet ved Testamentet paa lagte Forpligtelse til at afholde forskellige Udgifter for Stiftelsen, hvilken sidste Arveafgift, beregnet til 7 pCt., udgjør ovennævnte 350 Kr. Da den ommeldte Interessentskabet paa lagte Forpligtelse nu maa anses som et Arvingerne til Fordel for bemeldte Stiftelse paa lagt Legat, af hvis Kapitalværdi maa svares 7 pCt i Arveafgift, og da der ikke er rejst nogen Indsigelse mod, at det nævnte Legats Kapitalværdi kan ansættes til 5000 Kr., vil Citanternes Paastand om Tilbagebetaling af 350 Kr. ikke kunne tages til Følge, men da Arvingerne ved at betale i

Arveafgift 1 pCt. af den dem tilkommende Arv ikke have fradraget det nævnte Beløb af 5000 Kr., hvortil de maatte have været berettigede, vil den af dem nedlagte subsidiære Paastand om Tilbagebetaling af 1 pCt. af 5000 Kr. eller 50 Kr. være at tage til Følge. I Testamentets § 2 c har Fabrikant Larsen bestemt: „Min kjære Hustru erholder som Boslod og Arv efter mig en Fordring paa Interessentskabet paa 120,000 Kr.“ og i § 4 har Fru Larsen samtykket i denne Bestemmelse. Da hendes Boslod efter Status ved Boets Opgjørelse vilde andrage 205,575 Kr. 62 Ore, medens hun, hvem der, foruden det nævnte Beløb, ved Testamentet endvidere var tillagt et Moblement og Fribolig for Livstid — ialt kun erholder 138,346 Kr. 80 Ore, tilfalder der saaledes Fabrikant Larsens Livsarvinger 67,228 Kr. 82 Ore af Fru Larsens Boslod. Citanterne have forment, at sidstnævnte Beløb maatte betragtes som en af Fru Larsen efter sin Mands Død hans Livsarvinger tillagt Gave, og at Testamentet derfor forsaavidt maatte stemples som et Gavebrev til Tæxt 11 Kr. 20 Ore. Indstævnte derimod har anset det nævnte Beløb som falden i Arv efter Fabrikant Larsen og har derfor beregnet 1 pCt. i Arveafgift af samme eller ovennævnte 672 Kr. 29 Ore. Retten kan imidlertid ikke være enig med Indstævnte i saa Henseende. Testamentet fastsætter, hvorledes der skal forholdes med Formuen, naar en af Ægtefællerne afgaar ved Døden, men der er intet i Testamentet, som antyder, at Testatorerne, der maatte antages at have levet i sædvanligt Formuefællesskab, have havt til Hensigt at omordne Formueforholdet, medens de levede, eller at Fru Larsen har tilsigtet i levende Live at gjøre sin Mand en Gave og tillægge ham en Del af sin Boslod. Det nævnte Beløb 67,228 Kr. 82 Ore kunde derfor ikke, dengang Fabrikant Larsen døde, anses som en Del af hans Boslod, og det kunde folgelig ikke falde i Arv efter ham. Den heromhandlede Del af Testamentet maatte betragtes som en Udtalelse om, at Fru Larsen, naar hendes Mand døde, vilde lade sig nøje med at erholde som Boslod og Arv efter ham den hende ved Testamentet tillagte Kapital m. m., og hun maatte derfor anses paa Skiftet efter sin Mand at have gjort hans Livsarvinger en Gave af sin Boslod af 67,228 Kr. 82 Ore. Indstævnte findes derfor pligtig til at refundere Citanterne de ommeldte 672 Kr. 29 Ore med Fradrag af 11 Kr. 20 Ore eller 661 Kr. 9 Ore. Tvende Arvinger i Boet, Grosserer Carl Larsen og Handskefabrikant Frederik Larson tilkom der Arvelodder til et samlet Beløb af 90,010 Kr. 67 Ore, der udlagdes dem i Forening saaledes: en Andel i Forretningen „N. F. Larsen & Sonner“ stor 76,811 Kr. 44 Ore, og tvende Ejendomme paa Kjobmagergade og Norregade, der udlagdes dem for Vurderingssummen med Fradrag af den i de ommeldte Ejendomme indestaaende Prioritetsgjæld og en kapitaliseret, den ene Ejendom paa hvilende Friboligforpligtelse, eller for 93,199 Kr.

23 Øre. Herved fik de anførte tvende Arvinger Udlæg for 170,010 Kr. 67 Øre eller for 80,000 Kr. mere end deres Arvepart. Samtidig med Overtagelsen af Ejendommene udstedte derfor disse Arvinger til tvende Medarvinger en Obligation paa 20,000 Kr. med Pant i Ejendommen paa Kjøbmagergade og en Obligation paa 60,000 Kr. med Pant i Ejendommen paa Norregade, ialt 80,000 Kr. Indstævnte har derfor forlangt Udlægsskjoderne paa de tvende Ejendomme stemplede til henholdsvis 133 Kr. 30 Øre og 400 Kr., tilsammen 533 Kr. 30 Øre. Citanterne have imidlertid forment, at Skjoderne maa stemples som tvende Deklarationer, hvert til Taxt 1 Kr., idet de anse Stempelovens § 30 anvendelig, eftersom der in casu kun skal foreligge en Omfordeling mellem Arvingerne af Arveladerens Efterladenskaber. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold. De af Arvingerne Carl og Frederik Larsen til Medarvinger udstedte tvende Panteobligationer ere ikke en Del af Arveladerens Efterladenskaber, og det. foreliggende Tilfælde gaar, som Indstævnte antager, ligefrem ind under Stempelovens § 28; de nævnte tvende Arvinger have ved Udstedelse af Panteobligationerne tilsvaret Medarvinger et Vederlag af 80,000 Kr. for de udlagte Ejendomme, og der skal i saa Fald ifølge Stempelovens § 28 betales Stempelafgift efter Vederlagets Størrelse og Overdragelsens Beskaffenhed. Citanternes Paastand om Tilbagebetaling af 533 Kr. 30 Øre med Fradrag af 2 Kr. eller 531 Kr. 30 Øre kan derfor ikke tages til Følge. Det samme maa gjælde om den af Citanterne forlangte Tilbagebetaling af erlagt Halvprocentafgift af de tvende Udlægsskjøder, henholdsvis 100 Kr. og 300 Kr., ialt 400 Kr., idet Parterne ere enige om, at Spørgsmaalet i saa Henseende maa afgjøres paa samme Maade som Spørgsmaalet om Stempelafgiften. I Henhold til Anførte vil Indstævnte have at tilbagebetale Citanterne 50 Kr. og 661 Kr. 9 Øre, ialt 711 Kr. 9 Øre med Renter som psastuet, men iøvrigt være at frisinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke under Sagen kunne tilkjendes Kammeradvokaten Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Oktober 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 20.

Onsdagen den 30 Juni.

Nr. 192. Tommerhandler **S. M. Mårtenson**
af Halmstad (Alberti)

contra

Brolægningsentreprenør **H. Hansen** og Tommermester **Fritz**
O. Nielsen (Strom for Førstnævnte, Sidstnævnte Selv),

betr. Spørgsmaal om Fremme af en Tvangsauktion.

Kjøbenhavns Auktionsdirektors Kjendelse af 20 Mai
1886: Auktionen kan ikke nyde Fremme.

Højesterets Dom.

Som Udlægshaver i Ejendommen Matr.-Nr. 563 i udenbys Vester Kvarter har Citanten været berettiget til at stille denne Ejendom til Auktion, og naar det i den indankede Kjendelse er forudsat, at han ved Auktionen over Matr. Nr. 564 har faaet fuld Dækning for sit Tilgodehavende efter den i Kjendelsen nævnte, oprindelig til Overretssagfører Meyer udstedte Obligation paa 25,000 Kroner, stemmer dette ikke med det paa bemeldte Auktion Passerede, idet Citanten under denne frafaldt Panteret i Mart.-Nr. 564 for 23,000 Kroner af ovennævnte Obligations Paalydende, hvortil han maa anses at have været berettiget, og som Følge heraf kun var bleven dækket for de resterende 2000 Kroner. Vel har nu Indstævnte Hansen mod Auktionens Fremme efter de fremlagte

Konditioner endvidere gjort gjældende, at Citanten har været uberettiget til deri at fordre sig forlods fyldstgjort for de nævnte 23,000 Kroner, men der maa gives Citanten Medhold i, at Obligationen efter sit Indhold i Forbindelse med de af Indstævnte Hansen og en sideordnet Panthaver afgivne Erkjendelser af, for deres Fordringer at være rykkede tilbage efter 23,000 Kroner, har for dette Beløb opnaaet 1ste Prioritets Panteret i Matr.-Nr. 563. Da nu heller ikke denne Indstævntes Indsigelse mod den Bestemmelse i Auktionskonditionerne, at Ejendommen først kan tiltrædes af Kjøberen, saasomt den Citanten tilkommende Del af Kjøbesummen er berigtiget, efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder kan anses tilstrækkelig begrundet, vil Indstævnte Hansens Protest mod Auktionens Fremme ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den af Indstævnte Hansen fremsatte Indsigelse mod Auktionens Fremme efter de fremlagte Konditioner kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler bemeldte Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Efterat Tommerhandler Mårtenson havde udlost den oprindelige Panthaver, Overretssagfører M. A. Meyer, for den denne tilhørende i Ejendommene Matr.-Nr. 563 og 564 i Udenbys Vester Kvarter indestaaende Prioritet af 25,000 Kr. og erholdt Obligationen overleveret med Paategning herom, erholdt han af Kongens Foged under 16 Marts d. A. Udlæg i begge de nævnte Ejendomme, under hvilken Forretning han af Rekvisitus, Tommermester F. C. Nielsen, fik godkjendt, at bemeldte Obligation for 23,000 Kr. har 1ste Prioritets Panteret i Eiendommen Matr.-Nr. 563. Paa bemeldte Mårtensons Vegne og som hans Befuldægtigede begjærer nu Højesteretssagfører Alberti bemeldte Ejendom stillet til Auktion. Overretssagfører Henrichsen protesterer derimod paa Brolægningsentreprenør Hansens Vegne mod Auktionens Fremme. Naar nu henses til den Paategning af 30 Ja-

naar d. A., som af Rekvisitus findes anført paa fornævnte Obligation, hvorefter „nærværende Obligation har 1ste Prioritets Panteret i Matr.-Nr. 564 i Udenbys Vester Kvarter og Prioritets Panteret næstefter Grundkapitalen m. v. i Matr.-Nr. 563“, samt til Rekvisiti Paategning af 16 April d. A. paa Hansens Obligation, hvorefter Rekvisitus i aabenbar Strid med, hvad han har godkendt under Udlægsforretningen, erklærer sig „endnu ikke berettiget til, da Bygningerne paa den pantsatte Ejendom endnu ikke ere komne under Tag, foran nærværende Obligations Paalydende at optage noget Laan, og Kapitalens Restpaalydende har derfor endnu første Prioritets Panteret“, samt endelig til den Omstændighed, at Mårtenson, der efter Paategning af 30 Januar d. A. jo har 1ste Prioritets Panteret i Tvillingejendommen Matr.-Nr. 564, ved 3die Auktion den 6 Mai d. A., mod hvis Afholdelse der ingen Protest var fremkommen, i Forening med en Trediemand som Hoistbydende med 26,000 Kr. erklærede at ville lade sig denne Ejendom udlægge og ved dette Bud saaledes antages at være mere end dækket for de nævnte 23,000 Kr. -- saa skjønnes ikke rettere — naar det tilmed er konstateret, at Bygningerne paa den til Salg stillede Ejendom endnu ere ufuldendte, og i Betragtning af de i det Hele taget uordnede Prioritetsforhold i begge de fornævnte Ejendomme — end at Protesten maa tages tilfølge og Auktionen være at nægte Fremme, uden at det behøves nærmere at undersøges, hvorvidt de øvrige mod Auktionens Fremme anførte Omstændigheder have nogen Betydning. Det stemplede Papir har under Proceduren været rigtig forbrugt.

Hermed endte 1ste ordinære Session.

Første extraordinære Session.

Mandagen den 26 Juli.

Nr. 203.

Advokat Klubien

contra

Emanuel Jacob Henrik Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juni 1886: Arrestanterne Emanuel Jacob Henrik Jensen, Peter Julius Andersen og Edvard Georg Niebe bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jensen og Andersen hver især i 18 Maanedes og Niebe i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Bloch, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Andersen, dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{3}$ af Arrestanten Jensen og $\frac{1}{3}$ af Arrestanterne Jensen og Niebe, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emanuel Jacob Henrik Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanterne Emanuel Jacob Henrik Jensen, Peter Julius Andersen og Edvard Georg Niebe for Tyveri anlagte

Sag ere de ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I Februar d. A. har Andersen — — — Den 29 Januar og 1 Marts d. A. begge Gange om Eftermiddagen have Jensen og Andersen i Forening og i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nogle skaffet sig Adgang til en aflaaet Lejlighed i Ejendommen Antoniestræde Nr. 15, og der stjaalet en Del, Uldhandler Jens Jensen og Smedesvend Vilhelm Thomsen tilhørende Klædningsstykker af Værdi, første Gang 8 Kr. og anden Gang 100 Kr. Det sidste Tyveri begik Arrestanterne efter Aftale med Niebe og til fælles Fordel for dem Alle, og Niebe, der under Tyveriets Udførelse havde opholdt sig paa Gaden i Nærheden af Gjærningsstedet, deltog derefter i at pantsætte de stjaalne Koster og fik Andel i det herved indvundne Udbytte. Arrestanten Jensen er født den 7 Juni 1866 og anset ifølge Rettens Domme af 5 September 1885 og 15 December s. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage og efter dens § 230 II jfr. § 46 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. Arrestanten Andersen — — — Arrestanten Niebe — — — Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Jensen efter Straffelovens § 230 II — — — og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Jensen — i 18 Maaneder —.

Nr. 174.

Advokat Klubien

contra

Hendrik Frederik Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Blodskam og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1886: Arrestanten Hendrik Frederik Jørgensen og Tiltalte, Sophie Henriette Frederikke Johanne Jørgensen bor straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rode og Gottschalek, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at heraf in solidum med ham $\frac{1}{2}$ tilsvares af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hendrik Frederik Jørgensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hendrik Frederik Jørgensen og Tiltalte Sophie Honriette Frederikke Johanno Jørgensen, af hvilke Arrestanten er født den 8 Januar 1842 og Tiltalte den 23 December 1865, og som ikke ere fundne forhen straffede, for Blodskam, Arrestanten tillige for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten. Hvad angaar Sigtelsen for Blodskam, har Tiltalte, der er Arrestantens ægtefødte Datter, tilstaaet, at hun oftere, første Gang kort Tid, efter at hun i April 1880 blev konfirmeret, og senest i Foraaret f. A. har haft legemlig Omgang med Arrestanten og med ham avlet et den 26 September f. A. født Barn. Hun har derhos udsagt, at Arrestanten ikke nogensinde har anvendt Tvang mod hende for at formaa hende til at tilstede ham Samleje med sig, men bevæget hende hertil ved Overtalelser og Løfter om Gaver. Arrestanten har nu vel benægtet at have haft legemlig Omgang med Tiltalte. Ligesom imidlertid den Omstændighed, at der ikke af Arrestanten er paavist eller overhovedet oplyst nogen rimelig Bevæggrund for Tiltalte til — uagtet hun derved selv udsatte sig for Strafansvar — at paasige ham en Brode, han ikke har begaaet, i ikke ringe Grad taler for, at Arrestanten er skyldig, saaledes bestyrke Sagens øvrige Oplysninger yderligere Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring. I saa Henseende maa først fremhæves, at det under Sagen er godtgjort og af Arrestanten da ogsaa efter nogen Tids Nægten erkjendt, at han lige til Slutningen af Marts f. A. har om Natten ligget sammen med Tiltalte i én Seng, der stod i et Værelse for sig, medens hans Hustru og Børn laa i andre Værelser, og at dette Forhold, som har været Arrestantens Hustru meget imod, saaledes vedblivende har fundet Sted, endog efterat Tiltalte forlængst var bleven voksen, af andre

Hensyn end for at give Arrestanten og Tiltalte Lejlighed til at bedrive Utugt sammen, giver det Foreliggende ingen Anledning til at antage. At Tiltalte skulde have havt Samleje med andre Mandspersoner, særlig paa et Tidspunkt, da det af hende i September f. A. fødte Barn er avlet, er ikke alene ikke oplyst, men forsaavidt Tiltalte overfor sin Moder har angivet en Smedesvend Jensen som Fader til Barnet, maa det efter alt det Foreliggende antages, at denne Person, som af Tiltalte ogsaa under Sagen erklæret, er en opdigtet Person. Overensstemmende med Tiltalte har fremdclos dennes 11aarige Soster Thyra Jorgensen forklaret, at Arrestanten og Tiltalte, ogsaa eftert de i Slutningen af Marts f. A. vare ophorte til Stadighed at have Natteleje sammen, dog et Par Gange have søgt Seng sammen, og endelig har Arrestantens Hustru forklaret, at hendes Mand's Optræden, særlig da hun meddelte ham, at Tiltalte var frugt-sommelig, yderligere maatte bestyrke hendes Mistanke om, at der bestod eller havde bestaaet et ulovligt Forhold mellem ham og Tiltalte, idet han blandt Andet ikke vilde have, at der maatte gjøres Skridt mod den af Tiltalte opgivne Barnefader, eller at der maatte rettes Bebrejdelser mod Tiltalte, fordi hun havde ladet sig besvangre. Herefter findes samtlige Sagens Omstændigheder saa bestemt at tale for, at den af Tiltalte afgivne Forklaring er rigtig, at denne vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, ikke blot for hendes, men ogsaa for Arrestantens Vedkommende. Forsnavidt Arrestanten dernæst sigtes for Forsøg paa Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, medens han under Sagens Undersøgelse var arresteret, har set Lejlighed til at tilstille sin Hustru tvende af ham skrevne Sedler angaaende, hvad hun skulde forklare i Retten. Sedlerne bleve af Arrestanten skrevne paa en Tid, da han i Strid med Sandheden forklarede, at han de sidste Par Aar ikke havde ligget sammen med Tiltalte, og Indholdet af Sedlerne gik nu tydelig nok ud paa at formaa hans Hustru til at afgive en lignende urigtig Forklaring, hvilket hans Hustru, efter hvad hun har udsagt, ogsaa vel forstod. At Arrestanten herved har havt til Hensigt at bevæge sin Hustru til at afgive falsk Forklaring for Retten, kan efter alt det Foreliggende, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til hans i modsat Retning gaende Anbringender, ikke betvivles. Arrestantens Forsøg mislykkedes imidlertid, idet hans Hustru, der efter Modtagelsen af Sedlerne afleverede disse til Retten, ikke ved dem lod sig bevæge til i sine Forklaringer at fravige Sandheden. Idet saavel Arrestanten som Tiltalte herefter maa anses overbeviste om de dem paasigtede Forbrydelser, ville de være at anse efter Straffelovens § 161, for Tiltaltes Vedkommende — idet der for det af hende forinden hendes fyldte 15 Aar udviste Forhold efter Straffelovens § 68 ikke vil kunne

paalægges hende Strafansvar — jfr. tildels § 37 og for Arrestantens Vedkommende jfr. tildels § 174 og Arrestanten tillige efter Straffelovens § 146 jfr. § 52, 3die Stykke, og findes Straffene efter Omstændighederne at kunne bostemmes for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 6 Aar og for Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 201. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 August Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juni 1886: Arrestanten August Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Herforth og Hvalsoe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Peter Jensen, der er født den 3 November 1857 og bl. A. anset ved denne Rets Domme af 10 Februar 1877 og 20 Marts 1880 henholdsvis efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige

Fængsel i 6 Gange 5 Dage og senest ifølge Rettens Dom af 11 Marts 1884 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Ran, og er det i saa Henseende ved hans egen med det ovrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 4 April d. A. begav Arrestanten sig ned i en herværende Beværtning, hvor han tidligere oftere havde spillet Tærninger og derved efterhaanden tabt ikke faa Penge til Bagersvend Niels August Theodor Johansen, i det Ojemed at fravende denne, hvem han ventede at træffe der, nogle Penge, for saaledes at holde sig skadesløs for sit Tab. Arrestanten traf ogsaa Johansen siddende ved et Bord i Spil med nogle andre Personer, og, da han saa, at Johansen paa Bordet i en Kop ved Siden af sig havde beroende en Tikroneseddél, satte han sig anbenlyst i Besiddelse af den for i Overensstemmelse med det af ham fattede Forsæt at tilegne sig samme, idet han yttrede, at han vilde beholde den, og, efter at være opfordret til at udlevere den, nægtede dette. Arrestanten blev iovrigt kort efter anholdt, og han fik ikke Lejlighed til at benytte Pengene. Som Følge heraf vil han være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 237, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktens Omkostninger.

Tirsdagen den 27 Juli.

Nr. 187. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Rasmus Mortensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for forsøgt Voldtægt eller ialtfald for uterligt Forhold, udøvet mod en tolvaarig Pige.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 6 Marts 1886: Arrestanten, Snedkervend Rasmus Mortensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udredo alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Sælærer til de befalede Sagførere, Prokurator Groth Petersen og Sagfører J. Peterson, 10 Kr. til hver, foruden Diæter efter Overovrighedens Bestemmelser. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Mai 1886: Arrestanten Rasmus Mortensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og P. A. Petersen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Forklaring bestyrker det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadel Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Mortensen, der er født den 5 November 1861 og — med Undtagelse af, at han har erlagt en Bøde for Gadeuorden — ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for forsøgt Voldtægt eller ialtfald for uterligt Forhold udovet mod en 12aarig Pige, og ere ifølge Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse Sagens Omstændigheder i det væsentlige følgende: Den 3 Februar d. A. henimod Aften modte Arrestanten paa Odense-Faaborg Landevej i Østerhæsing Sogn det den 30 November 1873 fødte Pigebarn Anne Cathrine Skov, der var ham ganske ubekjendt; han gik hende først forbi et kort Stykke, men vendte derpaa om og indledede en Samtale med hende, og efter derpaa at have forlangt at kysse hende, hvad hun afslog, tog han hende om Livet og lagde hende ned i Groften, hvor han forgjæves forsøgte at kysse hende, og idet han holdt sit Lommelørklæde for hendes Mund, forat hendes Skrig ikke skulde høres, stak sin Haand under hendes Klæder op imellem hendes Ben, medens Arrestanten iøvrigt ikke erindrør, om han herved umiddelbart berørte hendes Kjønnsdele, hvad Pigebarnet bestemt har paastaet. Arrestanten,

der ikke kan antages at have haft sine Benklæder nedknappede eller overhovedet sit Lem blottet, laa en kort Tid med hende, uagtet hun bad for sig, og efter hvad hun har forklaret ogsaa søgte at afværge Behandlingen ved at sprælle med Benene, saa meget hun kunde; men efterat hun havde sagt til ham, at hendes Fader havde lovet at komme hende i Møde, stod han op og lod hende gaa. Arrestanten, der vel i Gjerningens Ojeblik har været under Indflydelse af nydt Brændevin, men dog maa antages at have været fuldt tilregnelig, har vedgaaet, at det, da han vendte om paa Vejen, var hans Hensigt at søge logemlig Omgang med hende, hvorhos han under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør yderligere har forklaret, at han paa det sidstnævnte Tidspunkt ikke tænkte paa at anvende Magt imod hende, og at Tanken herom først opstod hos ham, efter at han havde indladt sig med hende og forlangte at kysse hende, hvorefter han kastede hende om i Grøften; men da han mærkede, at det ikke kunde blive til Noget, afstod han fra at faa Omgang med hende. For sit anførte Forhold vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 168 jfr. § 46 være at anse med en Straf, der passende findes at kunne ansættes til 1 Aars Forbedringshusarbejde, og den indankede Dom, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med lige Arbejde i 8 Maaneder, vil saaledes forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges.

Nr. 66. Exam. jur., Vexellerer **Jørgen Thomsen** (Selv)

contra

Bogbinder **Th. Meyer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Da den af Citanten i nærværende Sag irettelagte Højesteretsstævning, hvorved han til Forandring paaanker en den 17 November 1884 ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten afsagt Dom, først er udtagen den 20 Januar d. A., altsaa efter Udløbet af den i L. 1—6—14 jfr. Forordningen 24 Januar 1755 fastsatte Paaankefrist, uden at der for Berettigelsen hertil er oplyst eller engang paaberaabt nogen særlig Hjemmel, vil bemeldte Stævning være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 207.

Advokat Halkier

contra

Louise Brown alias Cutpocket (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 17 April 1886: Arrestantinden Louise Brown alias Cutpocket bor hensesættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, samt betale i Erstatning til Cathrine Todmann 1 vest. Daler. Saa bor Arrestantinden og betale Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 8 Mai 1886: Underretsdommen bor ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Louise Brown kaldet Cutpocket, der under nærværende

fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste overbevist om afvigte 22 Marts om Eftermiddagen, da hun var tilstede ved en Dands paa St. Thomas, at have tilegnet sig et Par til 1 vest. Daler vurderede Stovler, der tilhorte en af de Dandsende, Cathrine Todmann, og som denne havde sat fra sig i en Krog af Lokalet. Efterat have fjernet sig med Stovlerne, provede hun dem og afskar, da de vare for smaa, med et Flaskeskaar Kapperne og Hælene for at benytte dem som Tøfler, men blev umiddelbart efter anholdt. Ifølge sin egen Forklaring var hun en Del beskjenket, da hun satte sig i Besiddelse af Stovlerne, og vilde ikke have taget dem, hvis hun havde været ædru; men da hun dog har indrømmet, at hun ikke var mere beruset end, at hun vidste, hvad hun foretog sig, hvormed ogsaa stemme de Forklaringer, som Bestjaalne og en Politibetjent have afgivet om hendes Tilstand, da hun anholdtes, maa hun anses for at have været fuldt tilregnelig. Arrestantinden, der er langt over kriminel Lavalder, har ofte været straffet. Akterne i de tidligere Sager have ikke været at tilvejebringe; men i en fremlagt Udskrift af en hende her ved Retten den 9 Februar 1880 overgaaet Dom, hvorved hun for 3die Gang begaaet Hæleri blev idømt Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar, omtales hun som idelig straffet for Losgjænger og Tyveri, senest med lige Straf ifølge Højesterets Dom af 4 November 1873 i Henhold til Frd. 11 April 1840 §§ 13 og 14. Efterat have udstaaet den hende ved hin Dom idømte Straf har hun derhos i Aaret 1884 ved St. Thomæ Politiret tvende Gange for Gadeuorden været anset med Tvangsarbejde. I Henhold til det Foranførte vil hun nu være at anse for 3die Gang begaaet Tyveri efter den citerede Frd. 1840 § 15 eller som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Frd.s § 22 jfr. § 25, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Aktionsomkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

senere viste sig at være Arrestanten, gjøntagne Gange yttrede til den anden, om denne var bange, forekom dette ham mistænkeligt, og han stillede sig derfor hen ved et Træ for at iagttage Personerne. Han saa da, at disse standsede udenfor den ny opførte Bygning paa Hjornet af Frederiksberg Allé og Mynsters Vej, og at den ene af dem, hvis Navn senere viste sig at være Peter Charles Olsen, gik hen til Bygningen og krob igjennem et mod Alléen vendende Kjældervindu ned i Bygningens Kjælder, medens Arrestanten gik hen ved Bygningens vestre Gavl, hvor der findes nogle Buske, saa at han ikke kunde se, hvad han tog sig for der, hvorhos han har bemærket, at Olsen, allerede inden Arrestanten var kommet hen ved Gavlen, var ifærd med at stige ind igjennem Vinduet, saa at det er fuldkommen sikkert, at Arrestanten saa, at Olsen gik ned igjennem Vinduet. Lidt efter gik Arrestanten igjen frem foran Huset, og i det Samme kom Olsen krybende ud af Kjældervinduet og gik hen til Arrestanten, med hvem han samtalede lidt, uden at Politibetjenten tydelig kunde høre, hvad de talte om, medens han dog fik det bestemte Indtryk, at Arrestanten skjændte paa Olsen og rettede Bebrejdelser til ham. Derpaa gik Olsen atter hen til Bygningen og steg paany ned gennem Kjældervinduet, medens Arrestanten i sin Skridts Afstand stod og saa derpaa, og Politibetjenten kunde da se, at Olsen nede i Kjælderen afrev en eller flere Tændstikker, hvorefter han stak en Hakke og en Skovl ud gjennem Vinduet og selv krob op gennem dette, medens Arrestanten traadte tæt hen til det. Politibetjenten gik derpaa hen til Personerne, og, da han naede dem, stod Arrestanten med Hakken og Skovlen, uden at han havde set, om Arrestanten selv havde taget dem op, eller om Olsen havde rakt ham dem. Begge Personer bleve derefter anholdte og indbragte til Frederiksberg Politistation. Rigtigheden af denne Forklaring er i Et og Alt erkjendt af Olsen, for hvis Vedkommende Sagen er afgivet til Behandling ved Krigsret, da det under Forhorene blev oplyst, at han i Aaret 1884 var deserteret fra Ingeniørregimentet. Den af ham om det Passerede afgivne Forklaring gaar derhos ud paa følgende: Om Eftermiddagen den paagjældende Dag vare han og Arrestanten trufne sammen her i Staden og havde nydt forskellige Drikkevarer paa Værtshuse, ved hvilken Lejlighed Arrestanten havde spurgt ham, om han ikke var kjendt paa en eller anden Bygning, hvor han kunde tilvende sig noget Værktøj, som Arrestanten saa kunde sælge for dem. Olsen meddelte da, at han nogle Dage forud havde arbejdet en Dag i den ovennævnte Bygning og vidste, hvor der i denne beroede noget Værktøj, og efterat de derpaa havde været inde paa endnu et Værtshus, fulgtes de ad ud til Bygningen. Her steg Olsen saa gennem Kjældervinduet ned i Kjælderen, men fortrød derefter sin Gjerning, hvorfor han atter krob ud af Vinduet og gik hen

til Arrestanten, som havde fjernet sig lidt. Da Arrestanten imidlertid yttrede til ham, om han var bange, steg han atter ned i Kjælderen, afrev en Tændstik, ved hvis Skin han fandt fornævnte Hakke og Skovl, som han saa stak ud gennem Vinduet til Arrestanten, som dengang stod lige udenfor dette, hvorefter han krob ud gennem Vinduet, og umiddelbart derpaa blev saavel han som Arrestanten anholdte. Arrestanten har derimod vedblivende nægtet at have opfordret Olsen til at begaa Tyveri eller at have vidst, at det var Andenmands Ejendom, Olsen tilvendte sig. Hans Forklaring gaar ud paa, at Olsen under deres Ophold paa Værtshusene omtalte, at han selv havde noget Værktøi beroende paa fornævnte Bygning, hvor Arrestanten var ganske ubekjendt, og at han vilde hente det, fordi han vilde søge Arbejde ved Volden, i hvilken Anledning Arrestanten fulgte med ham ud til Bygningen. Ved deres Ankomst til denne gik Arrestanten strax hen til den vestre Gavl for at forrette sin Nødtorft, og Arrestanten vil derfor slet ikke have set, at Olsen steg ned gennem Vinduet, hvorhos han har nægtet at have talt med Olsen eller ialtfald at kunne mindes at have talt med ham fra dette Øjeblik og indtil han umiddelbart for sin Anholdelse atter gik frem foran Bygningen, og han saa da, at Olsen rakte de forannævnte Koster op gennem Vinduet, hvilke han derefter tog op, og derpaa selv krob ud gennem dette.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 Oktober 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 21.

Tirsdagen den 27 Juli.

Nr. 210.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christensen (Def. Bagger).

Han har derhos først bestemt nægtet at have yttret til Olsen, om denne var bange, men senere har han erkjendt, at han den paa-gjældende Aften er fremkommet med denne Yttring, men derhos forklaret, at den var motiveret ved, at Olsen havde yttret Frygt for at blive anholdt, fordi han var beruset, hvorved det kunde blive oplyst, at han var deserteret fra Ingeniørregimentet. Den ommeldte Skovl og og Hakke, der tilhorte Arbejdsmand Jens Poulsen, ere under Sagen vurderede til ialt 3 Kr. Efter Sagens Oplysninger var den paa-gjældende Bygning, hvis Port var tilspigret, endnu ikke helt fuldført; der var vel anbragt fuldstændige Vinduer i de øvre Etager, men i Kjælderen vare Ruderne i de der anbragte Vinduer endnu ikke indsatte. Under Hensyn til det Vakilende og Usandsynlige i Arrestantens Forklaring, der er aldeles ubestyrket, og under Hensyn til, at Arrestanten mange Gange tidligere er straffet for Tyveri, findes det ved det Ovenanførte mod hans Nægtelse bevist, at han har deltaget i Udøvelsen af det ommeldte Tyveri, og da han, der er født den 27 December 1842 og flere Gange forhen er anset blandt Andet ifølge Frederiksborg Birks Extraretsdom af 10 September 1869 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 jfr. Straffelovens § 14 med Tugthusarbejde i 3 Aar, og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 29 April 1884 efter dens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen herfor rettelig er anset efter Straffelovens § 230, 2det

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Sorensen Holm — der er født i Aaret 1814 og som tidligere foruden et Par Gange at være straffet i Hertugdømmet Slesvig for Bedrageri, gjentagne Gange har været straffet her i Landet, nemlig ifølge Norvang-Torrild Herreders Extraretsdom af 16 Juni 1845 for Bedrageri efter Forordning af 11 April 1840 § 41, samt for Løsgjængeri med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage, ifølge Højesteretsdom af 10 November 1846 for Forsøg paa Tyveri og Roveri efter samme Forordnings §§ 12 og 34, jfr. § 80 med Fæstningsarbejde i 7 Aar, hvilken Straf tildels udstodes i Straffeanstalten paa Christianshavn, hvorfra han efter sin Forklaring paa Grund af gjentagne Undvigelser først løslodes den 8 April 1864, ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Politiretsdom af 12 December 1868 for Løsgjængeri og Betleri med Fængsel paa Vand og Brod i 8 Dage, ifølge Norvang-Torrild Herreders Extraretsdom af 4 Marts 1870 for Bedrageri efter Straffelovens §§ 251 og 253 med samme Art af Fængsel i 2 Gang 5 Dage, ifølge Gjording-Malt Herreders Extraretsdom af 21 Januar 1871 for Bedrageri og Løsgjængeri efter Straffelovens § 251 og Lov af 3 Marts 1860 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 20 Juli 1874 for Bedrageri efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, samt efter §§ 253 og 257 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Højesteretsdom af 24 Januar 1877 for Bedrageri efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge Hjelmlev-Gjern Herreders Extraretsdom af 7 Juni 1880 for Bedrageri efter samme Lovs § 253, jfr. § 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ifølge Højesteretsdom af 30 Juli 1883 for Bedrageri efter samme Lovs §§ 253 og 251 med Tugthusarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag for Bedrageri og Løsgjængeri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sugens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efterat han i Sommeren 1885 havde udstaaet den ham senest idomte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar, blev af Sogneraadet for sin Forsorgelseskommune anbragt paa Kjærgaard Fattiggaard i Ribe Herred, hvor han derpaa opholdt sig indtil den 14 Decbr. f. A., da han forlod Fattiggaarden uden at melde det til Bestyreren, har fra den nævnte Dag og indtil den 1 Januar d. A., da han blev anholdt i Hinnum, Grindsted Sogn, som mistænkt for at have begaaet et Tyveri i en Gaard sammesteds, hvilken Mistanke iøvrigt under den mod ham derefter indlede Undersøgelse viste sig at være ubegrundet — strejfsede omkring uden Erhverv i den sydvestlige Del af Jylland, idet han efter sin Forklaring under denne sin Omflakken efterat have forbrugt et Beløb af 10 à 12 Kr., som han havde tjent paa Fattiggaarden, har levet af, hvad han under forskjellige usande Foregivender om sin Stilling fik hos Folk, hos hvem han indfandt sig. Paa

samme Maade er det godtgjort at han under sin ommeldte Omstrejfen den 18 December f. A. har indfundet sig hos Restaurator Carsten Schmidt i Ribe og, idet han overfor denne navngav sig Christen Bro fra Ringkjøbing Egnen og foregav, at han var Overtaxator eller Overtaxeringsmand for den derværende Kreditforening og nu paa dennes Vegne rejste omkring for at efterse Panterne, samt at han i dette Øjemed skulde til Jedsted Mølle, hvorfor han ønskede et Kjøretøj, formaaet Schmidt, der troede hans nævnte Udsagn, til at laane sig hans Overfrakke til Afbenyttelse paa den ommeldte Tur samt til ligeledes at laane sig et Beløb af 8 Kr., idet han lovede at tilbagelevere Frakken samme Dag, naar han kom tilbage fra Turen, og at tilbagebetale Pengene den næste Dag, naar han fik Beløbet hævet hos en Mand i Ribe, hos hvem han skulde have Penge, Schmidt var derhos Arrestanten behjælpelig med at skaffe denne en Befordring til Leje, idet han ledsagede ham hen til Vognmand Knud Clausen i Ribe, der ogsaa erklærede sig villig til at leje Arrestanten en Befordring til Jedsted Mølle, og med hvem det derpaa blev aftalt, at Arrestanten skulde betale 4 Kr. for Turen, hvis denne ikke gik længere end til Jedsted Mølle, men i modsat Fald noget mere. Arrestanten kørte derpaa med den lejede Befordring ad Vejen til Jedsted, men efterat han sammen med Clausens Karl, der kørte Vognen, havde været inde i en Kro paa Vejen, hvor han trakterede Karlen med Kaffe og Punsch, lod han Vognen holde udenfor en ny Gaard, hvor han erklærede at han skulde ind, og idet han stod af, sagde han til Karlen, at denne kunde kjøre hjem, idet Arrestanten vilde vende tilbage til Ribe med Toget næste Morgen og da komme ind til Clausen og afgjøre sit Mellemværende med denne, hvorhos han gav Karlen, der ikke nærede nogen Mistanke til Arrestanten og derfor fulgte dennes Opfordring, 1 Krone i Drikkepenge. Arrestanten vendte imidlertid ikke tilbage til Ribe, ligesom han ej heller senere har tilbageleveret Frakken til Ejeren eller betalt de Paagjældende de foranævnte Beløb af 8 Kr. og 4 Kr. Endvidere er det oplyst, at Arrestanten, der den 21 December f. A. om Aftenen havde indfundet sig paa Damkjærs Hotel i Varde, hvor han derefter havde logeret om Natten og fortæret forskellige Spise- og Drikkevarer, saaledes at han herfor var bleven 4 Kr. 50 Øre skyldig, har om Formiddagen den følgende Dag forladt Hotellet uden at betale den nævnte Gjæld, idet han foregav at han skulde rejse med Toget Kl. 1 om Middagen, men at han forinden sin Afrejse vilde komme tilbage til Hotellet, hvilket han imidlertid undlod. Ved sin Bortgang fra Hotellet efterlod han C. Schmidts ovenommeldte Overfrakke i Gæstestuen, men efter hvad han i saa Henseende har forklaret, antager han ikke, at det hermed har været hans Tanke, at Frakken kunde være Betaling for, hvad han havde modtaget paa Hotellet. Endelig er det oplyst,

at Arrestanten, der Natten mellem den 22 og 23 December f. A. havde havt Logis i Gjæstgiver Chr. Christensens Gjæstgiveri i Varde, hvor han tillige om Aftenen og Morgenens havde faaet forskellige Spise- og Drikkevarer, har den 23 s. M. efterat han efter nævnte Chr. Christensens Forklaring havde foregivet, at han var syg og derfor vilde lægge sig tilsens i sit Kammer, hemmelig forladt Gjæstgiveriet uden at betale hvad han var bleven skyldig, nemlig 1 Kr. 70 Øre, og uden senere at have ladet høre fra sig. Arrestanten har nu vel villet gjøre gjældende, at han, der forsikrer, at det ikke i ædru Tilstand vilde kunne falde ham ind at forurette Nogen, ikke blot var beruset, da han forlod Fattiggaarden, men at han ogsaa under sin derpaa følgende Omstrejfen i den sidste Halvdel af December Maaned har gaaet i en stadig Rus, i hvilken Tilstand han, som han har udtrykt sig, ikke kan lade være med at give den store Mand, hvorhos han tillige har anbragt, at han kan være saa beruset, at han ikke véd hvad han gjør, uden at Andre kunne se det paa ham, men efter Alt, hvad der i Sagen foreligger, findes der ingen Grund til at antage, at Arrestanten ikke skulde have været fuldt tilregnelig med Hensyn til de af ham begaaede Forbrydelser, ligesom der ej heller findes Føje til efter en af Arrestanten ved hans Defensor for Underretten gjort Henstilling, der er gjentaget af hans Defensor for Overretten, at lade foretage en nærmere Undersøgelse af hans mentale Tilstand. Ligesom det nemlig efter hvad Arrestanten selv har erkjendt under de optagne Forhør — hvorunder han iøvrigt efterat de af vedkommende Deponenter afgivne Forklaringer angaaende de af ham begaaede Bedragerier vare blevne ham foreholdte erklærede, at han ikke havde noget at erindre imod disse Forklaringer, og at han ikke betvivlede deres Rigtighed — har vist sig, at han, afset fra forskellige Enkeltheder ved de ommeldte Bedragerier, som han ikke vil kunne erindre, dog nok i Hovedtrækkene har kunnet huske, hvad der i saa Henseende er passeret, saaledes er der navnlig efter de afhørte Deponenters Forklaringer ingen Føje til at antage, at Arrestanten ved de paagjældende Lejligheder skulde have været i nogen videre høj Grad beruset, og der vil saameget mindre kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ovennævnte Anbringende eller den dertil knyttede Henstilling, som det af Akterne i de Arrestanten vedkommende Straffesager fremgaar, at han ogsaa under flere af de tidligere imod ham for Bedrageri anlagte Sager har søgt ved lignende Anbringender at undgaa Straffeansvar, men at disse Anbringenders Rigtighed ikke er bleven bestyrket ved de i den Anledning tilvejebragte Oplysninger, der tvertimod bestemt tydede paa, at de vare usande. Den ovenfor ommeldte Frakke, som Arrestanten havde laant af Restauratør Carsten Schmidt og senere har efterladt i Damkjærs Hotel i Varde, er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 15 Kr. tilbageleveret Ejeren,

der har frafaldet Krav paa videre Erstatning i saa Henseende. Derimod har C. Schmidt paastaet sig det ovennævnte Beløb af 8 Kr., som han har laant Arrestanten, erstattet af denne, og ligeledes har Vognmand Knud Clausen paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 4 Kr. for den af Arrestanten hos ham lejede Befordring. Hotelejer Damkjær og Gjæstgiver Chr. Christensen have for deres Vedkommende frafaldet Krav paa Erstatning, men derimod paastaet Arrestanten straffet for hans Forhold overfor dem. I Henhold til Foranstaaende maa det billiges, at Arrestanten for sit ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen er anset dels for Bedrageri efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257, dels for Løsgjængereri efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger og de idømte Erstatningsbeløb ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 28 Juli.

Nr. 197. Højesteretssagfører Hansen
 contra

Hanne Marie Benzen, kaldet **Kølberg** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1886: Arrestantinden Hanne Marie Benzen, ogsaa kaldet Kolberg, Asta Ottilie Hansen og Kirstine Noline Andreasen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Benzen ogsaa kaldet Kolberg i 2½ Aar, Hansen i 18 Maaneder og Andreasen i 1 Aar samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hanne Marie Benzens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt

paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende imod Arrestantinderne Hanne Marie Benzen, ogsaa kaldet Kolberg, Asta Ottilie Hansen og Kirstine Nicoline Andreassen for Tyveri anlagte Sag ere de ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 18 Januar d. A. frastjal Arrestantinderne i Forening og til fælles Fordel Andrea Villhelmine Caroline Medjord, Kolbergs Enke, 1 Lampe, 1 Kjole og 1 Par Lagener, ialt af 10 Kroners Værdi, som beroede i Bestjaalnes aflaaede Lejlighed i Stuen i Ejendommen Norrebrogade Nr. 216, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en falsk Nogle. Efterat Arrestantinderne senere paa Dagen havde besluttet paany at begaa Tyveri til fælles Fordel i den nævnte Lejlighed, lode Arrestantinderne sig samme Dags Aften Kl. ca. 10 lukke ind i Lejligheden af en hos Enken Kolberg, som selv var fraværende, boende Dreng, som kjendte en af Arrestantinderne, hvorefter de i Forening frastjal Enken Kolberg endel Klædningsstykker m. fl. Gjenstande, ialt af 22 Kr.s Værdi, hvilke Gjenstande de dog først den følgende Dag, efterat de havde tilbragt Natten i Lejligheden, toge bort fra denne. Samtlige de stjaalne Gjenstande beroede frit fremme eller i aflaaede Gjemmer i Lejligheden. Arrestantinden Hanne Marie Benzen, ogsaa kaldet Kolberg, er født den 8 April 1865 og senest anset ved nærværende Rets Domme af 15 December 1883, 11 November 1884 og 14 April f. A. henholdsvis efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød 4 Gange 5 Dage, efter sammes § 230, 1ste Led, med lige Fængselstraf i 6 Gange 5 Dage og efter sammes § 231, 1ste Led og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Arrestantinden Asta Ottilie Hansen — — — Arrestantinden Kirstine Nicoline Andreassen — — — Som Følge heraf ville Arrestantinderne være at anse, Benzen, ogsaa kaldet Kolberg, efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. — — —

Nr. 195.

Advokat Halkier

contra

Niels Christensen, ogsaa kaldet **Castrup** (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 7 April 1886: Tiltalte, Arrestanten Niels Christensen, ogsaa kaldet Castrup, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Godsejer A. Bech 90 Kr. Saa bor Tiltalte betale samtlige af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Strøbech 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Melson, 10 Kr. og til Overretsprokurator Leth 5 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at det Overretsprokurator Leth tillagte Salær forhøjes til 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Gottschalch, betaler Arrestanten, Niels Christensen ogsaa kaldet Castrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden under særligt Hensyn til Straffelovens § 58, 1ste Punktum, findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Korsør Kjobstads Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen, ogsaa kaldet Castrup, der er født den 2 September 1830 og ved Aarhus Kjobstads Politiretsdom af 18 April 1883 er anset efter Straffelovens § 257 jfr. Analogien af dens § 254 med simpelt Fængsel i 8 Dage, for Bedrageri. I saa Henseende er det ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han, der ernærer sig ved at rejse om og forevise Mærkværdigheder samt handle med Oldsager, i Januar og Februar Maaneder d. A. to Gange har indfundet sig hos Godsejer Bech paa Krusesminde og solgt denne den ene Gang 4, den anden Gang 8 Flintespidser, bestaaende af værdiløse Brudstykker af Oldsager fra Stenalderen, der af Arrestanten ved Tildannelsen af Brudflader, Egge eller Spidser vare givne Udseende af at være fuldstændige Oldsager, for henholdsvis 40 Kr. og en Krokodille, han tog i Bytte for 10 Kr., og 50 Kr. og undladt at underrette Bech, der efter Arrestantens egen Erkjendelse stod i den Formening, at Flintestykkerne havde deres oprindelige Skikkelse, og som efter sin Forklaring, saafremt han havde vidst, at de paaagjældende Gjenstande ikke vare fuldstændige Oldsager, slet ikke vilde have indladt sig i Handel med Arrestanten, om, at han havde givet dem Udseende af at være det, uagtet de efter Arrestantens egen Erkjendelse vare omtrent værdiløse. Ved sagkyndigt Skjon ere de ommeldte Gjenstande i deres forfalskede Tilstand blevne erklærede for værdiløse for Musæer og Samlere i videnskabeligt Ojemed, hvorhos det er blevet udtalt, at de kunde ventes udbragte ved Auktion, hvor der var bleven gjort opmærksom paa, at der var pyntet paa dem, til 20 Kr., medens de derimod, saafremt de havde været ægte Oldsager, ere blevne ansatte til en Værdi af ca. 120 Kr. Bech har paaستاet sig tilkjendt en Erstatning af 90 Kr. For sit ommeldte Forhold findes Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dominens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger bifaldes med Undtagelse af, at det Overrettsprokurator Leth som subsidær Defensør tillagte Salmør findes at burde forhøjes til 10 Kr., vil bemeldte Dom med nævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 184. Højesteretsagfører Shaw

contra

Christen Nielsen, med Tilnavn **Halskov** (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 31 Marts 1886: Arrestanten Christen Nielsen, kaldet Christen Halskov, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt til Brandlidte, Gaardmand Christen Pedersen af Allerup, udrede en Erstatning af 542 Kr., saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Mai 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christen Nielsen med Tilnavn Halskov for Brandstiftelse. Efter Sagens Oplysninger nedbrændte den 22 Februar d. A. omtrent Kl. 10 om Aftenen et Gaardmand Christen Pedersen af Allerup tilhørende, til Beboelse indrettet, men paa den Tid, Branden fandt Sted, ubeboet Hus, der laa Øst for Allerups By i en Afstand af ca. 1000 Alen fra det nærmest beboede Sted, og maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godt-

gjort, at han forsætlig har foranlediget denne Ildebrand. Efter hans Forklaring havde han, der den 22 Februar havde været paa Snekastningsarbejde og som senere paa Dagen havde opholdt sig i nogen Tid hos et Fruentimmer, der bor paa Skinderhede, saavel under Snekastningsarbejdet som under sit Ophold hos det nævnte Fruentimmer nydt endel Brændevin, og var derfor, da han om Aftenen i Mørkningen forlod Fruentimmerets Bopæl for at begive sig til Gaarden Roelslund, hvor han dengang tjente, saa beruset, at han flere Gange faldt omkuld. Da han saaledes havde Besvær ved at gaa, opgav han at begive sig til Roelslund og gik derimod ind i Christen Pedersens ommeldte Hus, som han, der oftere i Lobet af Vinteren havde taget Natteophold sammesteds, vidste var ubeboet og uafsaaset. Han gik dog ikke ind i Husets Beboelseslejlighed, men derimod i det lille Rum i Husets vestlige Ende, idet det, efter hvad han har paastaet, var hans Hensigt derfra at stige op paa Husets Loft, der ikke naaede hen over det nævnte Rum, for at tilbringe Natten paa Loftet. I Rummet henstod en Bør, paa hvilken han steg op, og staaende paa denne afrev han en Tændstik for at se, paa hvilken Maade han kunde krybe op paa Loftet, der iøvrigt maa antages at have været anbragt saa højt fra Jorden, at det vilde have været vanskeligt for ham, selv om han havde været ædru, at krybe op derpaa fra Børen. Efterat have afrevet Tændstikken paakom der ham imidlertid en pludselig Lyst til at sætte Ild paa Huset, og dette Forsæt udførte han strax, idet han, efterat have afrevet flere Tændstikker, antændte Husets Straatag ved at holde de brændende Tændstikker hen til samme, hvorefter han forlod Huset og begav sig til Roelslund. Iøvrigt har Arrestanten udsagt, at han, der ikke kunde have nogensomhelst Interesse eller Fordel af, at Huset brændte, og han heller ikke havde nogen Grund til at ønske at tilføje Brandlidte, der havde været god imod ham, Tab eller Skade, ikke kan angive nogen anden Grund til at han begik den heromhandlede Forbrydelse, end at han mener, at han handlede efter en Indskydelse, der kom over ham i hans drukne Tilstand, men efter hvad der foreligger, er der dog ikke tilstrækkelig Foje til at antage, at Arrestanten — der efter Sagens Oplysninger ikke, da han om Aftenen d. 22 Februar forlod Huset paa Skinderhede, var beruset i nogen overdreven høj Grad og som, forinden han satte Ild paa Christen Petersens Hus, maa have opholdt sig sammesteds i flere Timer, i hvilken Tid han selv, efter hvad han har forklaret, antager at have siddet og sovet paa den ovennævnte Bør — har, da han udførte Ildspaaættelsen, været beruset i den Grad, der kunde have Indvirkning paa hans Tilregnelighed. Brandlidte, der har ansat Værdien af det brændte Hus, som ikke var brandforsikret, til 500 Kr. og Værdien af den ovennævnte Bør og en Kakkelvov, som ved Branden fandtes i Huset, og odelagdes tilligemed dette,

tilsammen til 42 Kr., har påstaaet sig disse Beløb erstattede af Arrestanten, og denne har ikke fundet noget herimod at erindre. For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1858 og som tidligere har været straffet to Gange for Tyveri, nemlig ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 8 Novbr. 1880 efter Straffelovens § 229 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ifølge samme Rets Dom af 16 Januar f. A. efter den nævnte Lovs § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Led med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste. — — — Da Arrestanten, der man antages at være bleven anholdt af vedkommende Sognefoged senest den 24 Februar om Aftenen Kl. 9, men som, da Vejene ved hans Anholdelse paa Grund af Snestorm vare ufarbare, først den 25 Februar om Aftenen Kl. 6 ankom til Sæby og indsattes i den derværende Arrest, ikke er stillet for Forhør forend den paafølgende Formiddag Kl. 11, kunne Bestemmelserne i den gjennemsete Grundlovs § 80 ikke anses fyldestgjorte, men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Foje til i denne Anledning at gjøre noget Ansvar gjældende imod Forhørsdommeren, og iøvrigt har der ikke under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter fundet noget ulovligt Ophold Sted.

2den extraordinære Session.

Mandagen den 30 August.

Nr. 218.

Advokat Nellemann

contra

Hans Peter Lauritz Petersen (Def. Levinsen),

der tiltales for Betleri.

Nyborg Kjøbstads Politiretsdom af 2 Juni 1886:
Arrestanterne, Skomagervendene Peter Julius Nielsen og Hans

Pefer Lauritz Petersen, bør straffes med Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt lønholdsvis i 30 og 60 Dage, samt in solidum udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1886: Arrestanterne Peter Julius Nielsen og Hans Peter Lauritz Petersen bør straffes: Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og Sidstnævnte med Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Sagens Omkostninger udrede Arrestanterne En for Begge og Begge for En og derunder i Salær til Prokuratorerne for Overretten, Engberg og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Lauritz Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Nyborg Kjobstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Peter Julius Nielsen og Hans Peter Lauritz Petersen for Betleri, og er det ved deres egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at de, der begge ere Skomagersvende af Profession og efter deres Angivende villo være ankomne fra Odense til Nyborg den 21 Mai d. A., den følgende Dag i sidstnævnte Kjobstad have gjort sig skyldige i det nævnte Forhold. Det maa derfor billiges, at de — af hvilke Nielsen, der er født den 19 November 1860, ikke findes tidligere straffet ifølge Dom, medens han i Militærtjenesten gjentagne Gange har været anset arbitrært for disciplinære Forseelser, og Petersen, der er født den 19 Oktober 1859, oftere har været straffet, dels for Falsk og for Bedrageri, dels mange Gange efter

Aaret 1881 for Losgjænger, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, senest ifølge Kolding Herreds Politiretsdom af 20 August 1885 efter sidstnævnte Frdn. og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 120 Dage og ifølge Odense Kjobstads Politiretsdom af 5 Marts d. A. efter bemeldte Lovs § 3 med lige Arbejde i 60 Dage — nu ved den indkaldede Dom ere ansete efter samme Straffebestemmelse, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten i Odense for Nielsen i 30 Dage og for Petersen i 60 Dage, findes at burde fastsættes for Arrestanten Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og for Arrestanten Petersen til Tvangsarbejde i bemeldte Anstalt i 90 Dage.

Nr. 205.

Advokat Levinson

contra

Otto Simon Rasmussen, ogsaa kaldet **Christensen**
(Def. Halkier),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Rødby Kjobstads Extrarets Dom af 29 Marts 1886: Arrestanten Otto Simon Christensen eller Rasmussen bor hensesættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og erstatte Enkefru Johannesen af Rødby Mølle 1103 Kr. 98 Øre, saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Soegaard og Defensor, Prokurator Koefoed, 15 Kr. til hver samt til Sidstnævnte de ham lovligt tilkommende Diæter og Befordringsgodtgjørelse. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1886: Underrettens Dom bor ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Nissen, betaler Arrestanten Otto Simon Rasmussen ogsaa kaldet Christensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Underrettsdommen i nærværende Sag er afsagt ved Rodby Kjøbstads Extraret, vil den indankede Dom i Henhold til de iøvrigt deri anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De med nærværende, fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Otto Simon Rasmussen ogsaa kaldet Christensen, som er født den 26 Oktober 1855 og ikke findes tidligere dømt eller tiltalt, aktioneres for Falsk og Bedrageri, forbundne Omstændigheder ere ifølge hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse i det væsentlige følgende: Arrestanten, som i ca. 3 Aar og 3 Maaneder tjente som Brødkusk hos Mollejer Johannesen af Rodby Mølle og efter dennes Død hans Enke, indtil han den 8 April f. A. blev afskediget, har i de første 3 Aar, naar han om Morgenen modte for at kjøre ud med Brød og fra Bagersvendenes Sovekammer havde hentet Nøglen til Brødkamret, af samme udtaget saamange Brød, som han efter Erfaring vidste, at der kunde sælges, men naar han, med hvem der ikke fortes nogen Kontrol med, hvormange Brød han havde modtaget, kom hjem, afleverede han ikke alle de Penge, som han havde faaet ved Salget, men tilbageholdt gennemsnitlig Betaling for et Brød hver Dag. Da Prisen for et saadant i det omhandlede Tidsrum har varieret fra 72 Ore til 1 Kr., har Arrestanten selv erkjendt, at han paa denne Maade har besveget sin Husbond for mindst 1000 Kr. Da der imidlertid i de sidste 3 Maanedes paa Møllen var antagen en Bestyrer, som førte Kontrol med Udleveringen af Brødene, og Arrestanten maatte aflægge nojagtigt Regnskab for de ham udleverede Brød, kunde han ikke længere paa denne Maade tilbageholde noget af de modtagne Beløb. Ligesom han imidlertid allerede tidligere havde undladt at udbetale og selv forbrugt 32 Kr. 41 Ore, som en Kunde havde leveret ham i Bagepenge, saaledes har han efterat være sat under Kontrol paa samme Maade tilbageholdt

og forbrugt Penge, som han paa Johannesens Enkes Vegne modtog af vedkommende Kunder navnlig i Bagepenge, idet han on enkelt Gang i Mollebogen, mod hvis Forelse han intet havde at gjøre, har afskrevet 4 Kr. som betalt, uagtet han, som havde modtaget Belobet, selv beholdt dotte. Efter en under Sagen foretagen Opgjorelse har Arrestanten paa denne Maade foruden de ovenanførte 32 Kr. 41 Ore tilbageholdt og forbrugt 195 Kr. 57 Ore, paa hvilke han dog har gjort et Afdrag af 124 Kr., saa at han endnu har at tilsvare 71 Kr. 57 Ore, hvortof hans Erstatningsansvar til Mollejer Johannesens Enke under nærværende Sag i det hele andrager 1103 Kr. 98 Ore. Arrestanten har fremdeles falskelig efterskrevet bemeldte sin Madmoders Navn uden dennes Samtykke paa en Regning, stor 10 Kr. 50 Ore, til Husmand P. Christiansen i Hyltofte. Denne Regning var nemlig i Februar Maaned d. A. med Posten sendt til Christiansen, men da hans Hustru Maren Pedersen vidste, at de intet skyldte til Mollen, idet de altid betale kontant, gav hun Arrestanten Regningen, idet hun beklagede sig over, at de havde faaet den tilsendt. Arrestanten lovede at ordne Sagen, men der hengik nogen Tid, uden at hun fik Regningen tilbage i kvitteret Stand, og da hun paa anden Maade erfurede, at denne Gjæld fremdeles stod uafskreven, trængte hun ind paa Arrestanten, for at han skulde berigtige Sagen. Da Christiansen nogen Tid efter var i Rødby, kom Arrestanten, som havde tilbageholdt og forbrugt Belobet, lobende efter ham, idet han spurgte ham, om han skulde til Mollen, og lovede, at han nok skulde skaffe Kvitteringen tilveje. Den følgende Dag afleverede han ogsaa, da han bragte Brød til Maren Pedersen, Regningen, efterat han paa den havde skrevet: Opgjort og betalt til $2\frac{2}{3}$ E. Johannesen, idet han fordrejede sin Haandskrift for at det skulde se ud, som hun selv havde skrevet Navnet. For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 og efter § 268, og da den valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser saavel med Hensyn til den idømte Erstatning som Aktionens Omkostninger, der ere paanlagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Oktober 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triets Løgtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 22.

Tirsdagen den 31 August.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Shaw

contra

1) Carl Julius Eibye, 2) Jørgen Peter Willumsen
og 3) Christian Larsen (Def. for Nr. 1 og 2 Levinsen, for
Nr. 3 Halkier),

der tiltales: Nr. 1 og 3 for Tyveri, Roveri, Ran, Pengespres-
ning og Betleri, og Nr. 2 for Roveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1886:
For Tiltalte Jens Larsens Vedkommende hæves Sagen. For
Tiltalte Niels Feldbæk Christiansens Vedkommende afvises Sagen.
Arrestanterne Carl Julius Eibye, Lars Peter Jensen, Jørgen
Peter Vilhelm Willumsen, Niels Carl Hansen, Otto Hansen Bruun,
Christian Larsen, Christian Sophus Rasmussen og Jens Peter
Goth, samt de Tiltalte Niels Peter Kristensen, Waldemar Hen-
ningsen og Christen Hansen Bruun bør straffes. Arrestanterne
med Forbedringshusarbejde: Eibye i 3 Aar, Jensen i 2 Aar,
Otto Hansen Bruun i 18 Maaneder, Willumsen og Hansen hver
især i 1 Aar, Larsen, Rasmussen og Goth hver især i 8 Maa-
neder, de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød: Kristensen
og Christen Hansen Bruun hver især i 3 Gange 5 Dage og
Henningsen i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Sa-
lærer til Aktor, Prokurator Mundt, 300 Kr., til den for Arre-
stanten Larsen beskikkede Defensor, Prokurator Nissen, 50 Kr.,
og til den for de andre Arrestanter og de Tiltalte beskikkede
Defensor, Prokurator Steinthal, 150 Kr., indredes af Arrestanten

Eibye med $\frac{1}{4}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$ af Arrestanten Jensen, og $\frac{1}{4}$ af denne Arrestant og Arrestanten Willumsen En for Begge og Begge for En, af Arrestanten Jensen med $\frac{1}{8}$, af Arrestanten Hansen med $\frac{3}{16}$, af Arrestanten Otto Hansen Bruun med $\frac{1}{16}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$ af Tiltalte Christen Hansen Bruun, af Arrestanten Larsen med $\frac{3}{16}$, af Arrestanterne Rasmussen og Goth, En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{16}$, af Tiltalte Kristensen med $\frac{1}{16}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{6}$ af Arrestanten Hansen, $\frac{1}{6}$ af Arrestanten Otto Hansen Bruun og $\frac{1}{6}$ af Arrestanten Larsen samt af Tiltalte Henningsen med $\frac{1}{16}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Julius Eibyes, Jørgen Peter Willumsens og Christian Larsens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen, forsaavidt disse Tiltalte angaar, være at stadfæste, dog at Straffetiden bliver at forlænge for Eibye til 4 Aar og for Larsen til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Carl Julius Eibye til fire Aar og for Christian Larsen til eet Aar. I Salarium for Højesteret tillægges Højesteretssagfører Shaw og Advokaterne Levinson og Halkier hver 100 Kroner, der udredes af Tiltalte Larsen med en Trediedel og af Tiltalte Eibye med to Trediedele, saaledes at Tiltalte Willumsen in solidum med ham heraf tilsvares en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Aktionsordrer af 22 Oktober og 20 November forrige Aar tiltales under nærværende Sag Arrestanten Carl Julius Eibye for Tyveri, Roveri, Ran, Pengeafpresning og Betleri. — — — Arrestanten Jørgen Peter Vilhelm Willumsen for Roveri og Betleri. — — — Arrestanten Christian Larsen for Tyveri, Roveri, Ran, Pengeaf-

presning og Betleri. — — — Forsaauidt saaledes ifølge Aktionsordrerne Arrestanten Villumsen tiltales for Betleri — er Tiltalen i disse Henseender dog ifølge senere Beslutning af Aktionsmyndigheden bortfalden. — — — Tiltalte Kristensen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 24 Juli 1883 frastjaalet Arbejdsmand Hans Kløvstad ca. 60 Kr., der beroede i dennes Portemonnaie. Medens nemlig Kløvstad den nævnte Dag laa og sov paa Østervold, trak Tiltalte hans Buxelomme frem, og udrev eller udskar Portemonnainen af denno. Efter Tiltaltes Forklaring begik han bemeldte Tyveri efter Opfordring af Arrestanten Christian Larsen, der var tilstede, medens Tyveriet blev udført, og paa Forlangende fik udleveret af Tiltalte Portemonnainen med de deri værende Penge, af hvilke Tiltalte som sin Anpart fik 10 Kr. Rigtigheden af denne Forklaring har imidlertid Arrestanten Larsen forsaauidt benægtet, som han ikke vil have opfordret Tiltalte til at begaa Tyveriet og først vil være bleven gjort bekendt med dette, efterat det var begaaet. Han har derimod erkjendt, at han derimod af Tiltalte har modtaget Portemonnainen med Indhold, og at han af Pengene har beholdt 30 Kr. som sin Anpart. Denne Arrestantens Forklaring findes for hans Vedkommende at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og hans Forhold i den omhandlede Henseende findes herefter kun at kunne paaføre ham Straf for Hæleri. Det er fremdeles oplyst, at flere af de under Sagen tiltalte Personer have staaet i uterligt Forhold til forskellige Mandspersoner, uden at dette Forhold dog kan antages at have været af strafbar Karakter. Overfor saadanne Personer sigtes nu efternævnte Arrestanter og Tiltalte for at have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser og Lovovertrædelser: Om Arrestanten Christian Larsen har en forhenværende Sporvognskusk afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Efterat bemeldte Kusk havde indladt sig i uterligt Forhold med Arrestanten, har denne oftere i Tiden fra Sommeren 1883 til midt i Maj 1884 affordret ham Penge, tildels under Trusler om at melde ham til Politiet, eller endog om at tilføje ham personlig Overlast, og herved afpresset ham ialt ca. 30 Kr. i rede Penge, samt formaaet ham til at udlevere en Frakke. I Oktober s. A. fratog Arrestanten ham endvidere under Anvendelse af personlig Vold en anden Frakke; efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, indfandt Arrestanten sig endelig den 15 Juni f. A. om Aftenen hos ham og blev beværtet med Mad og Drikke. Arrestanten afkrævede ham nu et Beløb af 2 Kr., og da han vægrede sig ved at give ham dette Beløb, tog Arrestanten en Kudsken tilhørende Frakke af Værdi 25 Kr., der hang i Lejligheden, og gik ned ad Trappen med den, idet han yttrede, at han vilde pantsætte den. Han — Kudsken — greb imidlertid fat i Frakken, som Arrestanten atter gjorde Forsøg paa at rive til sig, men sluttelig kastede i Hovedet

paa Kudskon, hvem han gav et Puf i Nakken, hvorhos han gjorde Mine til at bibringe ham en Skalle, hvad han dog undlod. Forsaavidt angaar det Forhold, der skal have fundet Sted, forinden Undersøgelsen i denne Sag begyndte, har Arrestanten bestemt bønnet Rigtigheden af de mod ham rejste Sigtelser, og vel ere disse nu noget bestyrkede ved Sagens andre Oplysninger, men efter Omstændighederne og navnlig naar henses til, at bemeldte Sporvognskudsk efter sin Optræden i Begyndelsen af Sagens Undersøgelse ikke kan anses som et fuldstændig troværdigt Vidne, findes det dog betænkeligt at anse Arrestanten overbevist om i saa Henseende at have udvist noget ulovligt Forhold. Med Hensyn til det den 15 Juni f. A. Passerede, har Arrestanten derimod i et den 24 f. M. afholdt Forhør erkjendt, at Kudskens Fremstilling af det da Passerede var rigtig, idet han alene bemærkede, at han et Par Dage iforvejen af Kudskon havde faaet Løfte om, at erholde det Beløb af 2 Kr., som han afkrævede ham, og at han ikke havde til Hensigt at bibringe denne nogen Skalle. Den nævnte Fremstilling med de af Arrestantens Bemærkninger til samme følgende Lempelser, vil herefter være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse, uden at det findes at kunne tillægges nogen Betydning, at Arrestanten, efter at have afgivet den ommeldte Erkjendelse, derpaa har paa- staaet, at han slet ikke har havt fat i Kudskens Frakke. Arrestanten er derhos ved egen Tilstaaelse og dog iøvrigt Oplyste overbevist at have i Lobet af de tre sidste Aar af en Bager, til hvem han stod i utæerligt Forhold, tilbøjet sig ca. 120 Kr., og dels for et Par Aar siden dels i forrige Aar betlet hos en Skræder, til hvem han ligeledes havde staaet i utæerligt Forhold. ligesom han endelig — som nedenfor nævnt — en Dag i Mai f. A. i Forening med Arrestanten Bruun, har betlet af den fornævnte Sporvognskudsk. — — — Arrestanten Otto Hans Bruun — den 20 Mai f. A. traf Arrestanten og Arrestanten Larsen den ommeldte Kudsk, der trakterede dem med Øl i en Beværtning. Da de senere hen stode i Begreb med at forlade hinanden i Bredgade, bad de ham om Penge og Kudskens fremtog da sin Portemonnø og gav Larsen 25 Øre. Bruun rev nu Portemonnøen fra Kudskon og tilvendte sig ca. tre Kr. af dens Indhold, og da Kudskon gjorde ham Forestillinger i den Anledning, gik han ind paa Livet af denne, der stod med Ryggen op mod en Ejendom, stak sin Haand ned i hans Vestelomme, hvor hans Uhr var, og rev dette til sig ved at rykke den Staalkjæde, hvormed Uhret var gjort fast, over, hvorefter han lob sin Vej med Uhret. I det saaledes Passerede havde Larsen ingen Andel. Arrestanterne Carl Julius Eibye, Lars Peter Jensen og Jørgen Peter Villhelm Villumsen ere ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: — — — Den 11 Marts f. A. om Aftenen aftalte

Jensen og Eibye, at de til fælleds Fordel skulde søge at afpresse en Herskabstjener, der havde gjort utugtige Tilmærmelser til Jensen, Penge. Medens Jensen og den ommeldte Tjener derefter bedrev Uteerlighed sammen i et Pissoir, indfandt Eibye sig sammesteds i Henhold til den trufo Aftale og greb Tjeneren i Armen, idet han paa en truende Maade spurgte om, hvad det var for noget Svineri. Tjeneren yttrede nu Ønsket om, at faa Sagen afgjort i Mindelighed, men da han paa Eibyes Forespørgsel nægtede at være i Besiddelse af Penge, greb Eibye ham i Halslinningen af Frakkokraven, trykkede ham op mod Krogen af Pissoiret og tog samtidig med Magt et Uhr, Tjeneren havde i Lommen fra ham, idet Arrestanten yttrede, at han vilde beholde dette som Pant, indtil Tjeneren havde skaffet Penge, i hvilken Henseende de bleve enige om, at Tjeneren skulde betale 10 Kr. Efterat Eibye og Tjeneren vare fulgte hen til en Ejendom i Borgergade og Sidstnævnte hos en derboende Bekjendt af sig havde modtaget en Tikroneseddel tillaans, begav han sig med denne hen til Eibye, der ventede ham paa Gaden. Eibye, der tidligere efter sin Forklaring ikke havde havt til Hensigt at beholde Uhret, besluttede nu at tilegno sig saavel Uhret som Sedlen. Han snappede derfor denne fra Tjeneren og bortfjernede sig med den, idet han tillige beholdt Uhret. Medens Eibye i Pissoiret overfaldt Tjeneren og fratog ham Uhret, var Jensen tilstede, idet han vel forholdt sig passiv, men dog ganske billigede Eibyes Handlomaade. Da Eibye og Tjeneren havde begivet sig hen i Borgergade, opholdt Jensen sig i nogen Afstand, og vil han ej have set, hvad der passerede i bemeldte Gade, hvilket han derimod erfarede, da Eibye atter stødte til ham. De pantsatte derefter Uhret, der er vurderet til 20 Kr., og forbrugte saavel de herved indkomne Penge som de ovennævnte 10 Kr. i Forening. Den 15 Marts f. A. om Aftenen aftalte Eibye, Jensen og Villumsen, at de til fælles Fordel vilde søge at afpresse en Tjenestekar, som de ansaa tilbøjelig til at bedrive Uteerlighed med Mandfolk, Penge. Efter Aftale lokkede Villumsen ham derpaa hen paa et afsides Sted i Studiestrædes Forlængelse, og begyndte at behandle ham uteerligt. Eibye og Jensen kom nu til, og idet Jensen truende spurgte, hvad det var for Svineri, greb de begge fat paa Karlen, hvem Jensen derhos gav et Slag i Hovedet, for at indjage ham Frygt, bl. a. for yderligere Overlast, og derved formaa ham til at give dem Penge. Da Jensen endvidere — som han har udsagt, i Kaadhed — vilde gribe om Karlens Kjønnsdele, fik han fat i hans Bonklæder og slaede dem fra Linningen, hvorved Karlens Portemonnæ faldt til Jorden. Eibye snappede den, og da Karlen nu raabte om Hjælp, flygtede saavel han som Jensen, medens Villumsen allerede forinden havde fjernet sig noget. Hverken Jensen eller Villumsen ville have bemærket, at Eibye bemægtigede sig Portemonnæen, men de fik

kort efter Underrotning herom, og alle tre Arrestanter forbrugte nu i Fællesskab dens Indhold, 4 Kr. 80 Oer. Arrestanten Eiby har endvidere erkjendt, at han i Tidsrummet fra Sommeren 1880 og til Forsommeren 1884 oftere har henvendt sig til den tidnævnte Sporvognskudsk, med hvem han en Tid lang havde bedrevet Uteorlighod, og dels betlet af ham, dels afpresset eller aftvungen ham Penge ved Trusler om at melde ham til Politiet eller om at gjøre Skandale eller et Par Gange endog om at tilføje ham personlig Overlast. Han har herved formaaet Kudskan til at give ham ialt ca. 200 Kr. Forsaauidt han senere har forklaret, at han ikke mindes, at have truet Kudskan med Frygl, eller med at vilde melde ham, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne delvise Tilbagetagelse af hans Tilstaaelse, hvorimod denne, som bestyrkes af Sagens øvrige Oplysninger, i sin Helhed vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Arrestanten er fremdeles ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Ved en af de ovennævnte Lejligheder, hvor han havde indfundet sig i Kudskens Hjem, var han ved en Fejltagelse kommen i Besiddelse af dennes Hat, der havde en Værdi af 7 Kr., hvilken han, da han ved en senere Lejlighed — en Dag i Sommeren 1884 — indfandt sig hos Kudskan, besluttede at beholde, hvorhos han ved sidstnævnte Lejlighed endvidere frastjal Kudskan et Cigarfuteral af Værdi 3 Kr., som laa frit fremme i dennes Lejlighed. I Februar eller Marts f. A. har han endvidere betlet af Kudskan, uden dog at erholde Noget af denne. Hos den ovennævnte Skræder, til hvem han havde staaet i uteerligt Forhold, har Arrestanten ondvidere i flere Gange siden Aaret 1880 tilbøttet sig ialt 4 à 5 Kr. For nogle Aar siden gjorde en afskediget Embedsmand Skridt til at indlade sig i usædellig Forbindelse med Arrestanten, til hvem han udlod sig med, at han ikke var uvillig til ved Lejlighed at yde ham lidt Hjælp. Heraf har Arrestanten benyttet sig til dels i Juli 1884, dels i Novbr. s. A. at affordre Embedsmanden Penge; første Gang indfandt han sig paa dennes Bolig paa Landet i den Tanke at bevæge ham til at efterkomme hans Forlangende af Frygt for mulige Skandaler fra Arrestantens Side; anden Gang fulgte Arrestanton efter ham paa Gaden, indtil de kom i Nærheden af en Politistation, og for nu at indjage ham Frygt for personlig Overlast og derved formaa ham til at yde ham — Arrestanten — Pengchjælp, puffede Arrestanten til ham, saa at hans Hat fuldt af, og pressede ham ind mellem Muren og Porten til en i Gaden beliggende Bygning. Ved ingen af disse Lejligheder opnaede Arrestanten dog at erholde nogen Understøttelse. Arrestanten Eiby er født den 12 April 1859 og anset bl. A.: ifølge denne Rets Dom af 3 Januar 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge samme Rets Dom af 16 Septbr. 1884

efter Straffelovens § 230, 1ste Led med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. — Arrestanten Villumsen er født den 5 Novbr. 1859 og ifølge Dom anset: ved Rettens Dom af 7 Februar 1882 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. — Arrestanton Christian Larsen er født den 25 Februar 1862 og anset ved Rettens Dom af 10 Marts 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — Som Følge af det Anførte ville de efternævnte Arrestanter og Tiltalte være at anse: Arrestanten Eibye, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste Led, § 243, § 245 og § 248 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 237 og efter dens § 243, jfr. tildels § 46, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. — Arrestanten Villumsen efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. — Arrestanten Larsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led efter § 238 som for Hæleri 2den Gang begnaet, efter Straffelovens § 230 jfr. § 46, sammenholdt med § 237 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedor.

Onsdagen den 1 September.

Nr. 221.

Advokat Halkier

contra

Ole Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri og Løsgængeri.

Frederikssund Kjobstads Politirets Dom af 22 Juni 1886: Arrestanten Ole Jensen af Kyndby bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1886: Politiretsdommen bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Steinthal betaler Arrestanten, Ole Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret
betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højeste-
retssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ole Jensen, der er født d. 21 Februar 1845 og foruden at være straffet for bedrægeligt Forhold samt gjentagende for Tyveri og oftere ved Militæretaten for Tjenesteforseelser, flere Gange er straffet for Løsgænger og Betleri senest ved Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 4 September d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende fra Horns Herreds Politiret hertil indankede Sag paany tiltalt for Løsgænger og Betleri, i hvilken Henseende det er tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, der var indlagt til Forsorgelse paa Skiby Arbejds- og Forsorgelsesanstalt af Kyndby-Krogstrup Sogneraad og — som det efter det Foreliggende maa antages — den 19 eller 20 Oktober d. A. af dette igjøn derfra udskreven for at tiltræde en Plads som Røgter hos en Gaardmand i Onsved — har, istedetfor at begive sig derhen, uden at søge Arbejde strejft om i Kyndby-Krogstrup og Gjerlev-Draaby Sogne og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 23 Oktober d. A. af Mangel paa Subsistensmidler meldte sig selv hos Politiet. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da ligeledes den indankede Doms Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 214. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Jens Peter Frederiksen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Vends Herreds Extrarets Dom af 20 Marts 1886: Arrestanten Jens Peter Frederiksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Brandt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1886: Arrestanten Jens Peter Frederiksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, og bør Arrestanten i Salær til Prokuratorerne for Overretten, Gottschalk og Møller, betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Frederiksen, der er født den 22 Juni 1860 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Tyveri. Den 18 Mai f. A. kom Arrestanten sojlende til Horsens i en Baad, hvori fandtes to Master med Seil og øvrigt Tilbehør, hvilken Baad han solgte til Sandgraver P. Sørensen sammesteds for 40 Kr., men Handelen blev ikke endelig berigtiget, da der

opstod Mistanke om, at Baaden ikke med Rette tilhørte Arrestanten, idet den maatte antages at være langt mere værd end hvad han saaledes tilbød at sælge den for, og da Politiet i den Anledning affordrede Arrestanten nærmere Forklaring, angav han, at hans Navn var Niels Nielsen, og at han var født den 6 Marts 1865 i Mollerled, i Overensstemmelse med hvad en af ham medført Skudsmaalsbog udviste, samt at han havde kjøbt Baaden det foregaaende Aar af en Enke i Bogense for 70 Kr. Arrestanten saa derefter Lejlighed til at forlade Horsens og begav sig ind i Hads Herred, hvor han i nogle Dage opholdt sig i Omegnen af Gyllingnæs, indtil han den 23 Mai f. A. forsvandt derfra samtidig med at en, Fisker Peder Jensen Borg af Glud Mark tilhørende Pram, der havde været fastgjort til Gyllingnæs Fiskebro, blev borte. Denne Pram blev senere fundet ved Endelave, hvorfra den er kommen tilbage til sin Ejer, og efter hvad der er oplyst, maas det antages, at Arrestanten den 26 Mai f. A. er af en Baad fra Endelave bleven landsat paa Æbelø ved Bogense, hvorfra han begav sig tilfods til bemeldte Kjobstad. Den af Arrestanten til Horsens bragte Baad er gjenkjendt som tilhørende Høker Peter Christian Clement af Rojle Skov, der havde havt den liggende fortojet ved sit Landgangsted i Nærheden af en Bolig, hvorfra den var forsvunden Natten mellem den 17 og 18 Mai f. A., idet Master og Seil, der havde staaet paa Land i Nærheden af Baaden, vare forsvundne med den. Baaden var kjøbt 3 Aar iforvejen for 105 Kr. og er med Tilbehør tilbageleveret Ejeren. Den paa Niels Nielsens Navn lydende Skudsmaalsbog er endelig oplyst at tilhøre Tjenestekarl Niels Nielsen, som i Mai f. A. tjente hos Gaardmand Jeppe Jespersen i Eilskov, hvor ogsaa Arrestanten den Gang arbejdede; Bogen havde ligget paa Bunden af dens Ejers Klædeskab, der stod i Karlekammeret og var afnaaset, saaledes at Nøglen laa ovenpaa det, og Ejeren savnede den først nogle Dage efter at Arrestanten havde forladt Gaarden. Arrestanten, der efter Tyveriet af den ommeldte Baad blev efterlyst af Politiet, men først blev antruffen den 26 Januar d. A. i Sovig Mølle ved Varde, paa hvilken Egn han under et falsk Navn havde opholdt sig siden Sommeren f. A., uden at det dog er oplyst, hvornaar han er kommen dertil — har under Forhørerne vedblivende udsagt, at han, da han forlod Jeppe Jespersen i Eilskov, ikke var rigtig i Hovedet og ikke har nogen tydelig Erindring om, hvad der senere er sket ham eller endog slet ingen Erindring derom, indtil han befandt sig i Vardeegnen. Han har dog sluttelig forklaret, at han nok tror, at han har taget Niels Nielsens Skudsmaalsbog fra Klædeskabet, og at han har gjort det i den Hensigt at forblive ukjendt ved at bruge den som sin egen. Efter at han nemlig i sit 22de Aar havde været til Session, blev han indkaldt til at møde ved 5te Bataillon i Odense den 1 November

1883, men udeblev fra Bataillon, uagtet han den paagjældende Dag forlod sine Forældres Bopæl i Bogense for at begive sig til Odense, uden at han vil kunne angive anden Grund til, at han ikke meldte sig ved Bataillon, end at han var forvirret, og senere har han flygtet for at blive straffet for sin Udeblivelse. Han har endvidere forklaret, at det nok forekommer ham, at han har taget Baaden ved Røjle Strand og er sejlet med den til Horsens, hvor han vilde sælge den for at faa Rejsepenge, men at han kun har en svag og utydelig Erindring herom, og han vil slot intet kunne erindre om at have været paa Gyllingnæs eller Endelave, at have taget en Pram ved Gyllingnæs eller overhovedet om hvad der er passeret, siden han var i Horsens og indtil han befandt sig i Egnen ved Varde, hvor han fik Tjeneste paa Søviggaard. Efter hvad der er forklaret af Arrestantens Forældre var han svagelig som Barn og led navnlig af Krampe, men de have ikke mærket, at han skadede noget paa Forstanden, og alle de under Sagen afhorte Personer, som Arrestanten har tjont hos eller været i Berøring med, have forklaret, at han aldrig for dem har vist Tegn paa Sindsforvirring eller klaget over saadant, undtagen en gammel Aftægtsmand ved Søviggaard, der har udsagt, at Arrestanten i Lobet af sidstafvigte Sommer af og til omtalte, at han undertiden var daarlig i Hovedet, og at han ogsaa undertiden teede sig, som om han kunde lide af Et eller Andet, navnlig pludselig blive hidsig og som rasende over en Ubetydelighed, hvilke Ture dog i Reglen gik meget hurtigt over igjen, hvorefter der ikke var noget usædvanligt at bemærke hos ham. Efter hvad Distriktslægen i Middelfart, der har tilset Arrestanten i hans Arrest, har udtalt, har han ikke ved nogen af sine Samtaler med Arrestanten kunnet opdage noget Abnormt ved hans mentale Tilstand og efter at Sagens samtlige Akter her fra Retten have været tilstillede det kongelige Sundhedskollegium, har Samme paa Rettens Begjæring om en Erklæring angaaende Arrestantens mentale Tilstand og Tilregnelighed i Skrivelse af 8 f. M. udtalt, at Arrestantens Paastand om, at han af og til er sindsforvirret og mister Erindringen om, hvad der er hændet ham, for længere Tid ad Gangen, i og for sig er hojst usandsynlig og ikke støttes af nogen af de i Sagen oplyste Omstændigheder, hvorfor Kollegiet man anse ham for fuldt tilregnelig. Der vil herefter ikke kunne tages Hensyn til Arrestantens Foregivender om at have handlet i utilregnelig Tilstand, hvorimod han, der man anses tilstrækkelig overbevist om at have stjaalet Niels Nielsens Skudsmaalsbog for ved at benytte den at kunne skjule sit sande Navn og derved undgaa den Skade, som en Opdagelse kunde medføre for ham, samt Høker Clements Baad, medens det ikke er godtgjort, at han har tilvundet sig P. Jensen Borgs Pram, vil være at anse for de nævnte to Tyverier efter Straffelovens § 228 med en

Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da han ved Underrettsdommen er anset efter samme Straffebestemmelse, sammenholdt med Straffelovens § 39 med lige Fængsel i 5 Dage, vil denne Dom forsaavidt være at forandre, hvorimod den, forsaavidt angaar dens Forskrifter om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, vil være at stadfæste.

Nr. 67.

Glarimester **C. W. Møller**
(Levinsen efter Ordre)

contra

Handelsrejsende **C. W. Franck** (Hindenburg),

betr. Spørgsmaal om Mangel i Henscende til en Sags Paastævning.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 10 Marts 1884: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 26 Juni f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Skjøndt Lovens 1—4—12 bruger Udtrykket: «Er den, som stævnes, uden Riget», kan den i Artiklen foreskrevne sær- egne Indstævningsmaade dog, efter Indholdet i det Hele af de forndgaaende Forskrifter om Stævningsvarslet i Lovens 1—4—7 til 10 og særligt efter Artiklens Forhold til sidstnævnte Artikel, hvoraf den er en Fortsættelse og hvortil den henviser forsaavidt angaar de Steder, paa hvilke Varslet skal gives, ikke anses anvendelig, naar den, som skal stævnes, har Bopæl her i Riget, om han end midlertidigt er bortrejst til Udlandet. Da det nu efter de foreliggende Oplysninger, og navnlig Indholdet af Stævningsmændenes i den indankede Dom anførte Forkyndelsespaategning paa Indkaldelsen, maa antages, at Indstævnte havde sin Bopæl paa det i denne opgivne Sted i Jurisdiktionen, hvor Forkyndelsen skete, og at han kun midlertidigt var fraværende paa en Rejse — efter Citantens Anbringende — i Udlandet, maa den skete Forkyndelse af Indkaldelsen paa hans Bopæl i Henhold til Lovens 1—4—2

til 4 anses fyldestgørende, og det kan ikke billiges, at Sagen ved Dommen ex officio er bleven afvist paa Grund af, at Stævningen ikke — som i Lovens 1—4—12 foreskrevet — er bleven thinglæst ved Landsoverretten, i hvilken Henseende det ej heller kan komme i nogen Betragtning, at Citanten havde begjært Sagen berammet saaledes, at Indkaldelsen kunde — som det i samme hedder — blive forkyndt for Debitor med et Varsel af Længde som det i Lovens 1—4—12 ommeldte.

Som Følge heraf vil Sagen være at hjemvise til Paa-sjendelse i Realiteten.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at ude-ede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Gjælds-commissionen og sammesteds i Realiteten paa-sjendes. Processens Omkostninger ophæves. I Sa-arium tillægges Advokat Levinsen 80 Kroner, der idredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ind-stævnte, Handelsrejsende C. W. Franck, er under nærværende Sag af Citanten, Glarmester C. V. Møller, søgt til Betaling af 78 Kr. 20 Øre, som han skal skyldte Citanten ifølge en af ham til denne under 15 Februar 1878 udstedt 3 Maaneders Vexel ned Renter af Belobet 6 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 13 Februar f. A. og Sagens Omkostninger skadeslost, men har ikke givet Mode under Sagen. I Klagen er det bemærket, at Indstævnte, der angaves at have Bopæl her i Staden, var paa Rejse i Udlandet uden at det vidstes, hvor han opholdt sig, hvorfor Sagen begjæredes berammet saaledes at Indkaldelsen kunde forkyndes for ham med det i D. L. 1—4—12 ommeldte Varsel, og Stævningen er derpaa efter den samme givne Paa-egning forkyndt den 13 Februar f. A. paa den opgivne Bopæl, hvor det meddeltes Stævningmændene, at Indstævnte var paa Rejse, men at der vilde blive givet ham Underretning om Indkaldelsen, hvis han kom tilbage forinden den berammede Modetid len 15 f. M. Da imidlertid Stævningen ikke — som i den ufor-te Lovartikel foreskrevet — ses at være læst ved Lands-

overretten, kan Sagen ikke anses lovlig paastævnet og vil altsaa ex officio være at afvise. Stempclovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 219.

Advokat Halkier

contra

Carl Vilhelm Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 19 Juni 1886: Arrestanten Carl Vilhelm Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes samt udrede alle af sin Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou 14 Kr. og til Defensor, Prokurator Wodschow 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juli 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Mundt og Petersen udreder Arrestanten Carl Vilhelm Madsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Carl Vilhelm Madsen tiltales for Tyveri, er ved den af Arrestanten afgivne og af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse følgende godtgjort: Arrestanten, der tjente hos Guardejer Christian Jensen af Pleielt og som den 17 Mai d. A. havde besluttet at forlade Tjenesten og forinden at tilvonde sig nogle hans Medtjener Vilhelm Nielson tilhørende Klædningsstykker, tilvendte sig, medens bemeldte Vilhelm Nielsen var fraværende, af donnes i hans og Arrestantens fælles Kammer henstaaende Klædeskab, som efter Arrestantens Paastand var uafaaaset, en Sommeroverfrakke, en Klædning bestaaende af Jakke, Benklæder og Vest, en Hat og en Krave med løs Flip og Humoug samt et Par Manchetter, hvorhos han tog et Par oftnævnte Vilhelm Nielsen tilhørende Sko, der stod ovenpaa Skabet. Arrestanten forlod derpaa Tjenesten og vandrede med de stjalne Klædningsstykker, der er ansatte til en Værdi af 81 Kr., her til Staden, hvor han afhændede Sommeroverfrakken, Klædningen og Hatten, men disse Gjenstande ere senere komne tilstede og tiligemed Skoene, hvoraf Arrestanten ved sin Anholdelse var i Besiddelse, udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han, der er født den 30 Oktober 1866 og som tidligere har været straffet ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 19 December 1883 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. §§ 47, 37, 21 og 29 med 10 Slag Rotting, ifølge Vennebjerg Herreds Extraretsdom af 9 Marts s. A. i Medfør af Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Andst-Slaugs Herreders Extraretsdom af 5 November s. A. i Medfør af Straffelovens §§ 230 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange i 5 Dage, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende, og da det fremdeles bifaldes, at det er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, til Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.

Nr. 220.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Carl Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 29 Mai 1886: Arrestanten Rasmus Carl Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale alle de af nærværende Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Qvist og Prokurator Clausen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nygaard og Rode, betaler Arrestanten Rasmus Carl Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Oktober 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 23-24.

Onsdagen den 1 September.

Nr. 220.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Carl Pedersen (Def. Bagger).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Carl Pedersen aktioneret for Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen efter længere Tids Nægten afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Efterat nemlig Arrestanten, som den 9 Mai d. A. blev bortvist fra sin Tjeneste, og derpaa drev om for at søge anden Tjeneste, den 11 s. M. kort for Middag var kommen til Hannesborg, hvor han vilde tale med en Karl, han kjendte, gik han ind i Karlekammeret, og da han ikke traf Nogen der, fik han, der var blottet for Penge, den Tanke at tilvende sig nogle af Karlens Punge. Han undersøgte derpaa en uafslået Kiste og 3 aflåsede Skabe, af hvilke han aabnede de to med de tilhørende Nøgler, som han fandt ovenpaa vedkommonde Skab, medens han aabnede det tredie Skab med en af disse Nøgler, som fandtes at passe dertil, og af 4 i disse Gjemmer forefundne Punge udtog han forskjellige Beløb, tilsammen 8 Kr. 25 Ore, med hvilke han kort efter forlod Gaarden. Arrestanten, der er født den 1 August 1866, har tidligere været straffet ifølge Vinding Herreds Extraretsdom af 23 September 1882 efter Straffelovens § 228 cfr. 37, 21 og 29 med 15 Rottingslag, ifølge samme Rets Dom af 10 Februar 1885 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og ifølge

Bjerger-Aasum Herreders Extraretsdom af 14 September s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led tildels sammenholdt med § 46 cfr. § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. For det af ham nu begaaede Tyveri findes han ved den indankede Underrettsdom rettelig at være anset efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og da ogsaa den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 4 Oktober.

Nr. 206.

Advokat Nellemann
contra

Ane Augusta Buesen, Rasmussens Hustru
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1886: Tiltalte Ane Augusta Buesen, Rasmussens Hustru, bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Ane Augusta Bueson, Rasmusson Hustru, der er født den 16 Februar 1857 og ikke funden forhen straffot, ved egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have i f. M. i flere forskjellige Gange frastjålet Grosserer og Cigarfabrikant P. O. Meltgen noget til ialt 4 Kr. vurderet Tobak, vil hun være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 165.

Advokat Halkier

contra

**Anders Peder Juul Pedersen og Anders Laursen
Rasmussen (Def. Hindenburg),**

ler tiltales for Vold.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 6 Januar 1886: Tiltalte Anders Peder Juul Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Anders Laursen Rasmussen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, og have de Tiltalte derhos, Pedersen for $\frac{2}{3}$ og Rasmussen for $\frac{1}{3}$, at udrede i Erstatning til Gaardejer Ole Steffensen af Sorring 450 Kr. og til Gaardejer Rasmus Nielsen af Sorring 5 Kr., saavel som in solidum at tilsvare alle af denne Aktion øvrig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Kjer, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Hoegh Julberg, 16 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 14 Dage. Saa endvidere i Erstatning til Gaardejer Ole Steffensen 450 Kr. og til Gaardejer Rasmus Nielsen 20 Kr., samt endvidere Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Marts 1886: De Tiltalte Anders Peder Juul Pedersen og Anders Laursen Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En i Erstatning til Gaardejer Ole Steffensen 450 Kr. og til Gaardejer Rasmus Nielsen 20 Kr., samt endvidere Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor

sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Forklaringer og øvrige Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hestehandler Anders Peder Juel Pedersen og Ungkarl Anders Laursen Rasmussen for Vold, og maa det ogsaa ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i den anførte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder. Da Gaardejerne Ole Steffensen og Rasmus Nielsen og Aftægtsmand Jørgen Pedersen af Sorring den 28 September f. A. om Aftenen vilde gaa hjem fra Høver, hvor de havde været til Marked, og de to sidstnævnte savnede nogle Faar, som havde været bundne til et Træ ved Kroen, gik Rasmus Nielsen ind i denne og anmodede Kromanden og flere af de Tilstedeværende, deriblandt Tiltalte Pedersen, der tillige med et Par andre sad ved et Bord i Gjestestuen, om at sende Faarene til Sorring, naar de fandtes. Tiltalte Pedersen, der ved denne Lejlighed havde budt Rasmus Nielsen en Punsch, som denne imidlertid afslog, kastede nu 2 Flasker Øl, der henstod paa det Bord, hvorved Tiltalte sad i Ansigtet paa Nielsen, hvorhos han gav ham et Slag i Ansigtet og stødte ham, der ligeledes havde taget Plads ved Bordet, ned af Stolen, saa at han faldt paa Gulvet. Rasmus Nielsen forlod imidlertid paa Kromandens Op-

fordring Gjæstestuen og gik sammen med Ole Steffensen, der tillige med Jørgen Pedersen havde ventet udenfor Kroen, ad Sorning til, medens Jørgen Pedersen gik ind i Rejsestalden for at tale med Karlen om de savnede Faar, men inden de vare gaaede langt, kom Tiltalte Pedersen løbende, fulgt af Tiltalte Rasmussen, og efter at have spurgt Rasmus Nielsen, om han havde fundet sine Faar og om han troede, at Tiltalte havde taget dem, hvilke Spørgsmaal Rasmus Nielsen besvarede med Nej, tog han denne i Brystet, rystede ham et Par Gange og kastede ham fra den højt liggende Vej ned i Grøften. Da Ole Steffensen bebrejdede ham hans Adfærd, tog han fat i ham og søgte forgjæves at kaste ham omkuld, hvorved der opstod en Brydning imellem dem, under hvilken Tiltalte Pedersen rev en lang Flænge i Steffensens Frakke, hvorefter Steffensen, der imidlertid var kommen løs fra Tiltalte, tildelte denne et Slag i Hovedet med en Stok, hvad han dog efter sin Forklaring, der i saa Henseende stemmer med den af Rasmus Nielsen afgivne Forklaring, først gjorde efterat være løben et Stykke baglæns, forfulgt af Tiltalte Pedersen paa en saa truende Maade, at han ansaa sig udsat for Livsfare, hvorfor han i sin Angst bibragte ham Slaget for at værgе sig. Tiltalte Pedersen, der var falden til Jorden ved det ommeldte Slag, men strax efter havde rejst sig op igjen, medens Ole Steffensen var flygtet hen ad Vejen, løb nu, fulgt af Tiltalte Rasmussen, af hvem han havde faaet at vide, ad hvilken Vej, Ole Steffensen var flygtet, efter denne, hvem de Tiltalte indhentede idet han faldt ved at springe over eu Grøft, og efter den af Ole Steffensen afgivne Forklaring erholdt han her en Del Stokkeslag i Hovedet, og navnlig efter at være bleven løftet op et Stokkeslag over Panden og Næsen, ligesom han fik Hænderne, som han holdt frem for Ansigtet, forslaaede og forkradsede, hvorhos han efter paany at være falden til Jorden fik flere Spark paa Brystet og i Siden saaledes, at han tabte Bevidstheden og var uvidende om, hvad der videre passerede, forinden han var bragt ind i et Hus, hvor han blev forbunden og taget under Lægebehandling. Tiltalte Pedersen har for sit Vedkommende i alt Væsenligt erkjendt Rigtigheden af denne Forklaring og særlig har han erkjendt, at han ved den ommeldte Lejlighed sparkede Ole Steffensen, hvorhos han har udsagt, at Tiltalte Rasmussen slog lige saa godt løs paa Ole Steffensen som han selv; derimod har Tiltalte Rasmussen, der har erkjendt ved den nævnte Lejlighed at have givet Ole Steffensen nogle Slag med en Stok, hvorved han dog kun vil have ramt ham over Bagdelen, iøvrigt benægtet at have tilføjet Steffensen nogen Skade, og Ole Steffensen har ikke kunnet gjøre Rede for, hvem af de Tiltalte der har slaaet ham, men har herom alene udsagt, at de ialtfald begge deltog i Mishandlingen af ham, da han, som forklaret, blev løftet op og slaaet, idet den ene af

dom loftede ham og den anden slog ham, men da Tiltalte Rasmussen — der, som meldt, gav Tiltalte Pedersen Anvisning paa den Vej, ad hvilken Ole Steffensen var flygtet, uagtet det maatte staa ham klart, at Pedersens Hensigt med at forfølge Steffensen kun kunde være at forny sit Angreb paa denne — har erkjendt, at han selv har deltaget i dette Angreb, vil han ikke kunne være angerløs med Hensyn til den Skade, der derunder er tilføjet Ole Steffensen, uanset at ingen Del af samme maatte være en paavisselig Følge af de Voldshandlinger, han ved denne Lejlighed vil have udøvet mod Steffensen. Efterat Rasmus Nielsen og Jorgen Pedersen — hvilken sidste ogsaa var kommen til — vare komne hen til det Sted, hvor Ole Steffensen, som meldt laa paa Jorden, kom de Tiltalte, der imidlertid vare gaaede om bag et ved Landevejen liggende Hus, paany frem, og Tiltalte Pedersen rendte da Rasmus Nielsen omkuld, medens Tiltalte Rasmussen samtidig rendte Jorgen Pedersen omkuld, hvorhos sidstnævnte Tiltalte tildelte saavel Rasmus Nielsen som Jorgen Pedersen, efter at disse havde rejst sig op, nogle Stokkeslag over Ryggen. Rasmus Nielsen har derhos forklaret, at Tiltalte Pedersen ved samme Lejlighed endvidere slog ham i Ansigtet og, medens han laa paa Jorden, uagtet han bad for sig, bibragte ham flere Stokkeslag, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at den ham tilføjede Overlast havde til Følge, at hans Ansigt hovnede stærkt op, samt at der tilføjedes ham et Snaar under højre Oje, hvoraf Blodet flød ned ad hans Klæder. Om Ole Steffensens Tilstand efter den ham tilføjede Mishandling er det ved en den 29 September f. A. afgiven Lægeerklæring oplyst at han havde en omtrent 1½" bred Bule i Panden, hvor Huden var stærkt forrevet og skorpedækket, og ligeledes en Svulst samt et ¾" langt smalt Saur oppe nær Toppen af Issen, af hvilke Læsioner dog ingen, efter hvad Lægen antog, vilde efterlade blivende skadelige Følger; venstre Side af Brystet var derhos meget stærkt forslaaet, hvorhos 2 Ribben vare knækkede, hvilke Brud, efter hvad Lægen endvidere antog, det vilde tage minds 4 Uger at faa helede; og endelig led Steffensen af stærke Nervesmerter i Siden, som efter Lægens Formening kunde blive meget langvarige, men dog med Tiden antoges at ville svinde helt eller saa godt som helt. En af samme Læge under 29 November f. A. afgiven Erklæring gaar derhos ud paa, at Ole Steffensen dengang endnu led af stærke jagende Nervesmerter i venstre For- og Sideflade af Brystet, der vexlede i Styrke og kom, baade naar han var i Ro og naar han bevægede sig, samt at disse Smerter der nedsatte hans Arbejdsevne meget betydelig, næppe vilde fordele sig i de første 2 til 4 Uger og desuden let kunde komme igjen ved Kulde og raat Vejr, hvorhos højre Haand var svækket idet den ved Anstrengelse blev øm, og en lille Seneknude fandtes paa dens Rygflade, og efter hvad Lægen antog, først efter e

Par Ugers Forlob vilde blive god igjen, samt endvidere, at Ole Steffensen klagede over, at han ved den mindste Støj fik Hjertebanken forbunden med Angstanfald, hvilke sidste efter Lægens Udtalelser kunde blive langvarige, men dog formentlig vilde fortage sig. Da Rasmus Nielsen den 8 Oktober f. A. var i Forhør, havde han endnu Saar paa Kinden, som han angav at hidrøre fra den ham ved den ovennævnte Lejlighed tilføjede Overlast, ligesom hans venstre Pegefinger ogsaa bar Mærker af Saar, og han erklærede, at han endnu havde Smertes i Halsen, formentlig som Følge af Faldet ned fra Landevejen, hvorimod Jørgen Pedersen orklærede i samme Forhør, at han ikke havde haft videre Møn af de Slag, han havde faaet. Ole Steffensen har paastaet sig tilkjendt hos de Tiltalte i Erstatning for Nærings-tab, Odelæggelse af sit Tøj og Helbredelsesudgifter samt for Svie og Smertes ialt 790 Kr., hvilket Beløb imidlertid Tiltalte Pedersen har forment at være for højt ansat, medens Tiltalte Rasmusen har protesteret imod for sit Vedkommende at udrede nogensomhelst Erstatning til Ole Steffensen. Rasmus Nielsen har paastaet sig tilkjendt Erstatning hos de Tiltalte efter Retens nærmere Bestemmelse, medens Jørgen Pedersen ikke har paastaet sig tilkjendt nogen Erstatning. Tiltalte Pedersen — som iøvrigt man antages ved den omhandlede Lejlighed at have været en Del beruset, men dog ikke i en saadan Grad, der kunde medføre nogen Indskrænkning i hans Tilregnelighed — har nærmere udsagt, at da han løb efter Ole Steffensen efter at denne, som meldt, havde slaaet ham til Jorden, hvorved han et Øjeblik vil have tabt Bevidstheden, skete det i Vrede over den ham saaledes tilføjede Vold, hvorved der iøvrigt efter en under Sagen fremlagt Lægeerklæring tilføjedes ham et 4" langt og $\frac{3}{4}$ " bredt Saar, som gik hen over venstre Øjenbryn og i Tindingen korresponderede med et stort cirkelrundt Saar, hvorhos venstre Ojes Pupil ifølge Lægeerklæringen var formindsket, dets Omgivelser indfiltrerede og dets Slimhinde rød, uden at Læsionen dog af Lægen antoges at ville have vedvarende Følger. Medens der nu efter det Ovenanførte ikke under denne offentlige Sag vil kunne paalægges nogen af de Tiltalte noget Strafansvar for den Jørgen Pedersen ved den ovennævnte Lejlighed tilføjede Vold, der efter sin Beskaffenhed findes at maatte henføres under Straffelovens § 200, ville de Tiltalte — af hvilke Pedersen er født i Aaret 1854 og tidligere efter at have været tiltalt for Meddelagtighed i Tyveri, hvorfor han imidlertid blev frifunden ved Højesteretsdom af 9 December 1872 dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, har været anset ifølge samme Rets Dom af 10 Februar 1874 efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 14 Dage samt ifølge Overrettens Dom af 2 Marts f. A. af Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Rasmusen, der er født i Aaret 1856, ikke ses at have

været tidligere tiltalt eller straffet — for deres øvrige ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, for Tiltalte Rasinussens Vedkommende sammenholdt med § 47, og Straffen findes efter Sagens Omstændighederne passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for den første i 4 Gange 5 Dage og for den sidste i 8 Dage. De ville derhos være at tilpligte in solidum at udrede Erstatning efter samme Lovs § 301 til Gaardejerne Ole Steffensen og Rasmus Nielsen, hvilke Erstatninger findes at kunde bestemmes til 450 Kr. til den Første og 20 Kr. til den Sidste.

Tirsdagen den 5 Oktober.

Nr. 87. Højesteretssagfører Lunn
 contra
**Peter Christensen, ogsaa kaldet Peter Madsen eller
 Murer (Def. Hindenburg),**

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Skagens Kjøbstads Extrarets Dom af 29 August 1885: Tiltalte, Fisker Peter Christensen, ogsaa kaldet Peter Madsen (Murer) af Skagen, bor straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bor Tiltalte og til Fisker Thomas Hansen af Skagen at betale i Erstatning 1398 Kr. 91 Øre. Endelig bor Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salær til Anklageren, Prokurator Hosse, 12 Kr. og til Forsvareren, Prokurator Poulsen, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Oktober 1885: Tiltalte Peter Christensen, ogsaa kaldet Peter Madsen eller Murer, bor hensattes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Fisker Thomas Hansen betale 800 Kr. Saa udredor Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 20 Kr. til hver. Den idømte

Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger, deriblandt en senere Lægeerklæring, tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at den idømte Erstatning findes at burde forhøjes til 1000 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 1000 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Fisker Peter Christensen, ogsaa kaldet Peter Madsen eller Murer, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Da Tiltalte, der i Fællesskab med Fisker Thomas Hansen og to Brødre til denne ejede en Jolle, afvigte 17 Januar om Aftenen sammen med disse Tre opholdt sig i en Kjøbmands Butik i Skagen, hvor ogsaa flere Andre vare tilstede, og handlede om bemeldte Jolle, som Tiltalte ønskede at købe, opstod der heraf et Skjænderi inellem dem, der navnlig blev heftigt, efterat Forbjergør Bagh, som i et Ærinde var kommen ind i Butikken, havde foreslaaet dem at sælge ham Jollen, hvilket Skjænderi dog ophorte, efterat alle Fire vare blevne enige om at afhænde Jollen til Bagh og havde givet ham Haandslag paa Handelen, men efterat Bagh derpaa havde givet Lidkjob og var gaaet sin Vej, kom det atter til Skjænderi, idet Tiltalte navnlig gav Ondt af sig over, at Jollen var bleven solgt til Bagh istedetfor til ham, og endte dette Skjænderi med, at Tiltalte med kuyttet Næve gav Thomas Hansen et Slag, som ramte ham ved det højre Oje, og hvorved Spidsen af en kort Tobakspibe, som Tiltalte havde i Haanden og som bestod af et lille Træhoved og en ca. $3\frac{1}{8}$ Tomme lang, noget krummet Hornspids, med den øverste flade og bredere Del blev i en Dybde af ca. $2\frac{1}{4}$ Tomme trængt ind i Øjet

og Hovedet paa Thomas Hansen, hvilken Læsion har havt til Følge, at han ganske har mistet Synet paa dette Øje og i lang Tid har været sengeliggende og endnu var lidende. da Sagen den 29 August sidstleden blev paadomt ved Underretten. Tiltalte har erkjendt, at han, da han bibragte Thomas Hansen det ovennævnte Slag, slog efter hans Ansigt, hvorimod han ikke vil have havt til Hensigt at ramme Øjet eller vil have forestillet sig, at han udsatte Thomas Hansen for øjensynlig Fare paa Liv og Lemmer eller Helbred ved at slaa ham paa den ommeldte Maade og heller ikke vil kunne huske, hvorledes han under Slaget holdt paa Piben, samt bagefter, da han kun havde Hovedet af denne i Haanden, vil have troet, at Spidsen var falden paa Gulvet, og har han endvidere vedholdende paastaet, at Thomas Hansen, inden han fik Slaget, havde slaaet Tiltalte paa Kinden. Dette er nu vel stadig benægtet af Thomas Hansen, indtil han i det den 20 Juli optagne Forhør i Sagen indskrænkede sig til at forklare, at han ialtfald ikke kunde huske det, ligesom flere under Sagen afhørte Vidner have udsagt, at de ikke saa eller hørte Thomas Hansen slaa Tiltalte, men da et Vidne omstændelig har forklaret, hvorledes Thomas Hansen, umiddelbart forend han fik det omhandlede Slag af Tiltalte, slog denne med knyttet Næve paa Kinden, mangler der Føje til at forkaste Tiltaltes foranførte Anbringende, og ligeledes maa der efter Sagens Oplysninger gaa ud fra, at Thomas Hansen under de ovennævnte Skjænderier havde været i høj Grad nærgaaende mod Tiltalte, i hvilken Henseende Forbjørger Bagh har forklaret, at Thomas Hansen og hans to Brødre vøltede sig ind paa Tiltalte og drillede ham med Skjældsord og Forhaanelser, samt at efter Vidnets Mening ikke mange rolig vildo finde sig i at blive overdænget med, hvad Thomas Hansen bød Tiltalte, hvorfor Vidnet ogsaa fandt Anledning til at foreholde Førstnævnte det utilbørlige i hans Adfærd, hvorhos det ovenfor nævnte andet Vidne har udsagt, at efter dets Formening vilde der ikke være blevet Slagsmaal den paagjældende Aften, dersom ikke Thomas Hansen og hans Brødre havde drillet og tirret Tiltalte forat. Tre af vedkommende Distriktslæge, hos hvem Thomas Hansen strax den paagjældende Aften søgte Hjælp, under 18 Januar, 9 Februar og 6 April afgivne Erklæringer gaa ud paa, at Pibespidsen, der havde skudt Øjeblot tilside og kilet sig saaledes ind i Bendeløse, at den kun ved Anvendelse af endel Kraft kunde trækkes ud, sandsynligvis havde gjennemboret Øjenhulens indre Væg og derfra trængt sig ud i Næsehulens øverste Del, og at Læsionen, foruden at medføre fuldstændig og uhelbredelig Blindhed paa højre Øje samt Lamhed i øverste Øjenlaag og den øverste lige Øjenmuskel i Forbindelse med Følesløshed i Pandehuden over højre Øje og et lille Ar ved den indvendige Ende af øvre Øjen-

laag, der tydede paa en Lidelse af Bendelene, endvidere havde frembragt Tilfælde, der tydede paa en Medliden af Hjernen, og paa den Maade havde kunnet medføre Livsfare, og medens Lægen i sin Erklæring af 6 April tillige udtalte, at Thomas Hansen, skjøndt han fremdeles klagede over Trykken i Hovedet, da maatte regnes for forelobig helbredet og fra sidste Halvdel af Marts Maaned havde kunnet udføre sit daglige Arbejde, fremgaar det af en under Sagen fremlagt Erklæring fra Lægen af 13 Juli, at Thomas Hansen fra Begyndelsen af Mai Maaned igjen havde været angroben af en heftig Betændelse i Ojnhulens Bindevæv, hvilken fra Benlidelse i Ojnhulen hidrorende Betændelse havde medført stærke Smerter og Lidelse af Almenbefindendet, saa at Patienten havde maattet holde Songen, og endnu dengang, da Erklæringen blev afgiven, ikke var hævet, hvorhos det i bemeldte Lægeattest hedder, at man overhovedet endnu i længere Tid ikke kunde udelukke Muligheden af lignende Tilfælde, der eventuelt ville kunne medføre Fare for Livet. Efter Thomas Hansens egen Forklaring i et Forhør den 15 Juli har han som Følge af den ham tilføjede Læsion været ude af Stand til at arbejde og fortjene Noget i 9 à 10 Uger og siden været sengeliggende i respektive 6 Uger og 8 Dage, og kunde han dengang fremdeles slet ikke taale strengt eller vedholdende Arbejde, idet han blandt andet fik Smerter i Hovedet, naar han blev vaad eller fik for lidt Sovn, hvorhos han ved sit Møde i Extraretten den 29 August erklærede, at han da endnu var nødt til at gaa til Lægen hver Dag og lade sit Hoved forbinde. Thomas Hansen har nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes Erstatning hos Tiltalte dels for Omkostningerne ved hans Helbredelse, hvortil han har havt en Udgift af 118 Kr. 91 Ore og venter endnu at komme til at udrede større Beløb i Fremtiden, dels for sit Næringsstab, som han for den forløbne Tid har anslaaet til 350 Kr. -- af hvilket Beløb han imidlertid har erkjendt at have indvundet 130 Kr. ved en ham tilstaaet Andel af Udbyttet af hans tidligere Medinteressenters Fiskeri under hans Sygdom — og for den efterfølgende Tid til 650 Kr., hvorhos han endelig har paastaaet sig tillagt en Godtgjørelse efter Rettons Skjøn for Lidelser, Lyde og Vanzir, imod hvilke Paastande Tiltalte i et Forhør den 20 Juli kun gjorde gjældende, at Thomas Hansen efter hans Skjøn da var rask nok til at kunne arbejde, men iøvrigt ikke kan anses at have fremsat bestemte Indsigelser. Idet nu den omhandlede Thomas Hansen tilføjede Legemsbeskaidigelse findes at maatte henføres under Straffelovens § 204, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter bemeldte Paragraf cfr. § 205, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gango

Udpantning m. m. 29 Marts 1873 § 1; men denne Omstændighed kan ikke bevirke Straffrihed for det af Tiltalte udviste, i Dommen nærmere fremstillede Forhold, hvorimod den maa medføre, at det, som i Dommen sket, henføres under Straffelovens § 257, hvorhos Straffen findes ikke at burde bestemmes højere end til simpelt Fængsel i 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Horns Herred Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Peter Jacobsen ogsaa kaldet Hans Peter Jacob Hansen aktioneret for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Den 28 Januar f. A. blev der efter Rekvisition af Selso Godskontor til Fyldostgjørelse for et Beløb af 9 Kr. 80 Ore, som Tiltalte ifølge en fremlagt Extraktudskrift af Horns Herreds Auktionsprotokol skylder for en af ham ved Auktionen i Østskov den 4 Januar 1884 kjøbt Bunke Kvas tilligemed Omkostninger, ved Sognefogden foretaget Udpantning hos Tiltalte i forskellige paa dennes Bopæl beroende Effekter. Da Sognefogden senere indfandt sig paa Tiltaltes Bopæl for at faa de udpantede Effekter udleverede til Forauktionering, viste det sig imidlertid, at der manglede en Del af disse, og har Tiltalte i saa Henseende vedgaaet, at han efter Udpantningen, hvis Betydning var ham indskjærpet af Sognefogden, af det Udpantede har solgt et Mangletojs, en Vidiekurv og et Aag, for derigjennem at faa noget at leve af, at han endvidere har brugt 6 Stykker Favnebrænde, som vare indbefattede under Udpantningen, til Brændsel i sit Hjem, samt at han, dengang det Udpantede skulde afhentes, deraf tilbageholdt en Oxe, et Tængsel, en Baandkniv, en Karstol og et Hakkebrædt, hvilke Gjenstande han efter sin Forklaring ikke kunde undvære ved sit Arbejde. Det maa derfor ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer imod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at en Lampe og 3 Stemmejern, hvori der var gjort Udpantning, manglede ved Afhentningen. Forsaavidt derimod Sognefogden endvidere har opgivet, at der manglede en Tallerken og en Sav, idet en i saa Henseende af

Tiltalte ved det Udpantedes Afhentning paa vist værdiløs Tallerken og itubrukken Sav efter hans Formening ikke vare de samme som de udpantede Ting af denne Slags, findes der efter Omstændighederne ikke at være tilstrækkelig Foje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at de i saa Henseende paaviste Gjenstande, af hvilke efter hans Anbringende Tallerkenen allerede var defekt ved Udpantningen og Saven senere gik itu ved Brug, i Virkeligheden vare identiske med den Tallerken og den ene af de to Save, hvori der var gjort Udpantning. Med Hensyn til, at der fremdeles manglede et Antal Tøjrepæle, som ved Udpantningen uden Optælling ansloges til 150 Stykker, men efter Tiltaltes Forklaring senere ved en af ham foretagen Optælling viste sig kun at udgjøre 103 Stykker, har Tiltalte endvidere udsagt, at de allerede forinden Udpantningen vare solgte til Gaardmand Hans Jensen i Mannerup og betalte af denne, hvorfor Tiltalte ogsaa ved Udpantningen gjorde Sognefogden opmærksom paa, at de tilhorte bemeldte Gaardmand, ligesom Tiltalte, uagtet der blev gjort Udpantning i dem, ansaa sig berettiget til at udlevere dem til denne. Tiltalte har endelig forklaret, at han, da han et Aars Tid efter Auktionen i Østskov af vedkommende Skovopsynsmand blev gjort opmærksom paa, at han havde en Bunke Bøgekvas henliggende i Skoven, svarede, at han — bortset fra 2 Bunker Grankvas, som han allerede havde betalt og hjemført — ikke havde kjøbt noget paa den paagjældende Auktion, og at han ligeledes ved Udpantningen til Sognefogden erklærede, at han ikke havde havt noget med den Bunke at gjøre, for hvis Kjøbesum der foretoges Udpantning, hvortil Sognefogden imidlertid svarede, at Tiltaltes Navn stod skrevet paa Skovsedlen, og at det derfor var nødvendigt at foretage Udpantning hos ham. Medens der efter Foranførte ikke findes at være godtgjort noget strafbart Forhold, forsaavidt angaar Saven, Tallerkenen og Tøjrepælene, vil Tiltalte — der er født den 20 April 1825 og ved Horns Herreds Extraretsdom af 19 Marts 1883 i Medfør af Straffelovens § 234 efter samme Lovs § 228 anset med Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage — for sit med Hensyn til de øvrige ovennævnte Effekter, hvis Vurderingssum tilsammen udgjør 7 Kr. 10 Ore, udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 253, cfr. § 257, er anset med Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage, være at forandre, medens Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, samt den tilkjendte Erstatning vil være at stadfæste, dog at Erstatningen, der i Underrettsdommen er bestemt til 9 Kr. 84 Ore, bliver at nedsætte til 7 Kr. 10 Ore.

Onsdagen den 6 Oktober.

Nr. 228. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Christen Iversen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 1 April 1886: Tiltalte, Slagter Christen Iversen af Esbjerg, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører, Løjtnant A. Harck, 12 Kr., til Defensor, Prokurator Smith, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juli 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Christen Iversen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tiltaltes ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget ydeligere Forhør — maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 28 Februar d. A. om Aftenen omtrent Kl. 8

har tilvendt sig en Boghandler Jeiling i Eshjerg tilhørende tom Pakkasse, der henstod udenfor Jeilings Butiksdør ved Vejen, og derefter begivet sig bort med den. Da imidlertid en Dreng, der havde set, at Tiltalte gik bort med Kassen, strax underrettede Jeiling derom, satte denne tilligemed sin Lærling efter Tiltalte, og efterat have indhentet denne paalagde han ham at bringe Kassen tilbage til det Sted, hvor han havde taget den, hvad Tiltalte ogsaa gjorde. Den ommeldte Kasse, der maa antages at have været ca. 23 Tommer lang, 15 Tommer bred og 16 Tommer dyb, er af Bestjaalne ansat til en Værdi af 1 Kr. Tiltalte har nu vel gjort gjældende, at han ved den paagjældende Lejlighed var svirende, men efter de af Bestjaalne og hans ommeldte Lærling samt ~~den~~ ovennævnte Dreng, der saa Tiltalte tage Kassen, afgivne Forklaringer, kan det dog ikke antages, at Tiltalte har været beruset i en saadan Grad, der kunde ove Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Tiltalte, der er født i Aaret 1832, og tidligere har været anset ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 30 Januar 1869 efter Straffelovens §§ 240 og 55, sammenholdt med § 229 specielt dennes Nr. 4 1ste Led, § 144, 2det Led, sammenholdt med §§ 141 og 143, og § 167 cfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 14 April f. A. for Tyveri efter Straffelovens § 228, cfr. §§ 57 og 61 med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, foruden at han i Mellemtiden mellem disse to Domme, dels i Aaret 1873 har været underkastet kriminel Undersøgelse angaaende et ham paasigtet Tyveri, uden at der imidlertid herfor blev beordret Aktion imod ham, dels i Aaret 1879 har været tiltalt for Tyveri, hvorfor han imidlertid ved Skads Herreds Extraretsdom af 27 September s. A. blev frifunden dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230 mod en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 158. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Christian Theodor Axelsen (Def. Bagger),

der tiltales for ulovlig Haandværksdrift, ulovligt Krohold og ulovlig Handel, navnlig ogsaa med Brændevin, samt for Udskænkning af Brændevin.

Antvorskov Birks Politirets Dom af 4 November 1885: Tiltalte, Handelsmand Christian Theodor Axelsen af Lundforlund, bør til Sorø Amts Fattigkasse bøde 400 Kr., og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Marts 1886: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Gottschalk betaler Tiltalte, Handelsmand Christian Theodor Axelsen af Lundforlund 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte har gjort sig skyldig til Straf efter Næringslovens § 75 ved den i Dommen omtalte Haandværksdrift, saaledes maa han endvidere efter de foreliggende Oplysninger anses at have paadraget sig Straf efter samme Paragraf ved at have drevet Handel med forskellige Varer, deriblandt bajersk Øl paa den i Dommen nævnte Maade samt Tobak, hvorhos han fremdeles har forskyldt Straf efter samme Lovbestemmelse ved at have beværtet navnlig Rejsende med bajersk Øl. Da han derhos rettelig er anset skyldig i ulovlig Brændevinshandel, bliver han at domme efter Næringslovens §§ 75 og 77 jfr. §§ 81 og 82, som i Dommen antaget for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Politiret hertil indankede Sag taltales Handelsmand Christian Theodor Axelsen af Lundforlund — som efter for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857 tidligere 4 Gange efter Forlig at have erlagt forskellige Boder til Amtsfattiggassen med den Virkning, at de skulde anses som erlagte ved Dom, ved bemeldte Birks Politirets Dom af 14 Januar 1880 for 3die Gang Brændevinsudskjænkning og som for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug i Henhold til fornævnte Lovs §§ 75 og 78 cfr. §§ 79 og 82 er anset med en Bøde af 200 Kr. til Amtsfattiggassen, og ved samme Rets Dom af 21 Mai 1884 for ulovligt Krohold og for 4de Gang ulovlig Brændevinsudskjænkning efter oftnævnte Lovs §§ 75 og 78 cfr. §§ 79 og 81 er dømt til at orlægge til samme Kasse en Bøde af 300 Kr., hvorhos han, som den 19 Oktober 1874 havde erholdt Næringsbevis paa Høkerhandel i Lundforlund, i Medfor af Lov 2 Juli 1870 § 7 er dømt til at have sin Næringsret forbrudt — paany for ulovligt Krohold og ulovlig Handel navnlig ogsaa med Brændevin samt for Udskjænkning af Brændevin og ulovlig Haandværksdrift. Tiltalte har vedgaaet, at han i ca. et Aar har drevet Bodkerprofessionen ved Hjælp af en Svend, uden at han hertil har erhvervet lovlige Adkomst, men har iovrigt ikke villet erkjende at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Næringsloven. Tiltalte har imidlertid indrømmet, at han fra aaben Butik har forhandlet Mel, Gryn, Rugbrød og Hvedebrød, og at han, som for 6 Ore pr. Flaske afkjober Kudske, som kjører paa Landet fra Bryggerier i Slagelse og Skjelskor, bajersk Øl, atter sælger dette for 7 Ore pr. Flaske, men kun til Personer, der forud have bestilt Ollet hos ham. Tiltalte har endvidere erkjendt, at han til Beboerne i Lundforlund og Omegn, som herom henvende sig til ham, besorger en Gang om Ugen Brændevin hentet fra en Brændevinsbrænder i Skjelskor. De Paagældende maa imidlertid forinden til ham aflevere Ankere, Dunke eller Flasker, som han da tager med til Skjelskor og der faar fyldt og som han derpaa bringer tilbage til Kunderne. Tiltalte debiteres af Brændevinsbrænderen hver Gang for det samlede Kvantum Brændevin, som han modtager, og ved Opgjørelsen hvert Kvartal eller hvert Halvaar godtgjøres der ham 5 Ore pr. Pot i Fragt. Medens den sædvanlige en gros Pris er 30 Ore pr. Pot, beregnes der Tiltalte samme Pris 35 Ore, som han faar udbetalt

af Modtagerne, hvorimod der — som anført — gives Tiltalte et Afslag pr. Pot af 5 Ore, der betragtes som en Godtgjorelse for Fragt. Efter hvad Tiltalte saaledes har erkjendt, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset skyldig i ulovlig Haandværksdrift og ulovlig Handel navnlig ogsaa med Brændevin, ligesom det ogsaa i Dommen med Føje er antaget, at han ikke imod sin Benægtelse kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i ulovligt Krohold og navnlig i Brændevinsudskjænkning. Tiltalte er derfor rettelig anset efter oftnævnte Lovs §§ 75 og 78 cfr. §§ 81 og 82 for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel, og da Overretten finder den ved Politiretsdommen fastsatte Straf af 400 Kr. til Amtets Fattiggasse passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes bifaldende, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 60. Husmand Bendt Hansens Enke (Halkier)

contra

Gaardejer Chr. C. Pedersen (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Karakteren af et Brugsforhold med Hensyn til et Hus.

Vordingborg søndre Birks ordinære Rets Dom af 1 Oktober 1884: Indstævnte, Husmand Bendt Hansens Enke paa Kjøng Flæskholm bor for Tiltale af Citanten, Gaardejer Chr. C. Petersen paa Vængesbjerggaard i denne Sag fri at være. Til den for Indstævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen i Vordingborg udreder Citanten i Salarium 40 Kr. og vil han have at tilsvare de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte havde været beneficeret. At efterkommies inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1885: Indstævnte, Husmand Bendt Hansens Enke af Kjøng Flæskholm, bor under en Mulkt af 2 Kr. til Præsto Amts Fattiggasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, fraflytte og ryddeliggjøre det ommeldte Hus med Have, hvorhos hun til Citanten, Gaardejer Chr. C. Petersen af Vængesbjerggaard, bor udrede et saa stort Beløb, som der

efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn maatte tilkomme ham i Erstatning for Afsavnet af bemeldte Hus med Have i Tiden fra den 1 Mai 1883 indtil Husets Ryddeliggjørelse med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 22 Mai 1883, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for Underretten bør Indstævnte betale til Citanten med 40 Kr., og derhos bør Indstævnte til Justitskassen bøde 8 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Petersen for Underretten og Prokurator Kalko for Overretten hver et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om det i Overensstemmelse med den af Indstævnte givne Fremstilling antages, at der først efter Citantindens Svigermoders Død i Aaret 1870 har fundet Forhandling Sted imellem den daværende Ejer af det i den indankede Dom omhandlede Hus og Citantindens Mand angaaende Overdragelsen til denne af Brugsretten over Huset med Tilliggende, er det dog i ethvert Fald uomtvistet, at der ikke dengang blev oprettet nogen skriftlig Kontrakt, men at Citantindens Mand og efter hans Død hun selv ligefuldt med Ejeren Samtykke og mod aarlig Afgifts Erlæggelse upaatalt have hensiddet i Huset i den siden forløbne Tid, lige indtil nærværende Sag i Aaret 1883 blev anlagt. Da derhos Indstævnte ikke imod Citantindens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at der imellem Husets Ejer og Citantindens Mand i 1870 blev truffet en mundtlig Overenskomst, hvorefter Sidstnævnte i Et og Alt tiltraadte den med hans Fader i Aaret 1850 oprettede Lejekontrakt som forbindende for sig, findes Citantindens Anbringende om, at Huset er hendes Mand og hende tilfæstet paa Livstid, i Medfør af Forordningen 27 Mai 1848 § 11 at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse. At Citantinden har paa-beraabt sig, men ikke nærmere godtgjort, at Huset alt i Aaret 1855, medens begge hendes Svigerforældre endnu levede, blev tilfæstet hendes Mand, vil saameget mindre kunne fore til et modsat Resultat, som det dog er givet, at hendes Mand siden 1855 har boet i Huset, og Intet taler imod, at Brugsretten over dette, der kun var lejet hans Fader paa Opsigelse, allerede dengang overlodes ham af Ejeren, medens det efter de Højesteret forelagte Oplysninger er mindre sandsynligt, at han lige indtil Faderens Død i 1868 eller endog indtil Moderens Død i 1870 kun skulde have været Indsiddet i Huset. Det kan derhos mærkes, at Citantinden ved Siden af Paa-

standen om Fæsterettens Overdragelse i 1855 tilstrækkeligt har fremhævet, at Fæsteretten ved det efter Indstævntes Fremstilling i Aaret 1870 Passerede i ethvert Fald maatte anses anerkjendt fra den daværende Ejers Side.

Som Følge af det Anførte vil Citantinden være at frifinde for Indstævntes Tiltale. I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser, derunder de Prokuratorerne Petersen og Kalko tillagte Salærer, samt den Citantinden idømte Bøde vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantindens befalede Sagsfører tilkommende Salær tilligemed 1 Kr. 56 Øre i Erstatning til ham for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger, derunder de tilkjendte Salarier, samt den Citantinden idømte Bøde bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Advokat Halkier for Højesteret i Salarium 100 Kroner og i Erstatning for havt Udlæg 1 Krone 56 Øre, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Vordingborg søndre Birks Ret anlagte Sag sogte Citanten, Gaardejer Chr. C. Petersen Indstævnte, Husmand Bendt Hansens Enke tilpligtet under en daglig af Retten fastsat Mulkt at fraslytte og ryddeliggjøre det af hende i Henhold til Lejekontrakt af 12 Oktbr. 1850 beboede Hus med Have, beliggende paa Citantens Ejendom Matr.-Nr. 19 b i Kjong, hvortil lovlig Opsigelse var givet hende til 1 Mai 1883, samt til at udrede Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjon for ikke i rette Tid at have fraslyttet Boligen, med Renter af den saaledes fastsatte Erstatning 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22 Mai 1883, hvorhos Citanten paastod sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Indstævnte, hvem der for Underretten var meddelt fri Proces, paastod sig derimod frifunden for Citan-

tens Tiltale og denne tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Prokurator Petersen, der i alt Fald paastod Salæret udredet af det Offentlige, og ved bemeldte Rets Dom af 1 Oktbr. f. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge saaledes, at Salæret til Prokurator Petersen bestemtes til 40 Kr. Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 29 Novbr. f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret i Overensstemmelse med den af ham for Underretten nedlagte Paastand og sig tilkjendt Appellens Omkostninger, medens Indstævnte, hvem der ligeledes her for Retten er meddelt fri Proces, har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Prokurator Kalko, der i ethvert Fald har paastaaet dette udredet af det Offentlige. Efterat Citanten ved Sagens Inkamination for Underretten havde bemærket, at saavel Indstævnte som hendes tidligere afdøde Mand havde beboet Huset i Henhold til den ovennævnte af ham fremlagte mellem Gaardejer Peder Jeppesen og Vejmand Hans Bendsen indgaaede Lejekontrakt, hvilken de i alle Henseender havde respekteret og overholdt som om den var indgaaet med dem, har han, efterat Indstævnte havde givet Tilsvar, i sit næste Indlæg til yderligere Begrundelse af den af ham nedlagte Paastand givet følgende Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder, hvilken Fremstilling som blot forklarende og supplerende den i Klage og Stævning kortelig angivne Sogmaalsgrund ikke som i Dommen antaget kan efter Indstævntes Paastand som for sent fremkommen lades ude af Betragtning. Efterat Indstævntes Svigerfader, Vejmand Hans Bendsen, i Henhold til den fremlagte Lejekontrakt i flere Aar havde beboet Huset, tog han i 1855 sin Søn og Svigerdatter — Bendt Hansen og Indstævnte — til Huse hos sig som Indsiddere, og boede de i Huset som saadanne, saalænge Hans Bendsen og Hustru levede, idet den daværende Ejer, Gaardejer Peder Jeppesen, vægrede sig ved at give Indstævntes Mand Lejekontrakt paa Huset; efterat Hans Bendsen var død i 1868 og dennes Hustru i 1870, nægtede Indstævntes Mand, der vilde have Huset i Fæste, at underskrive en ham forelagt Lejekontrakt, og der blev derefter mellem ham og Ejeren truffet den Overenskomst, at han maatte bebo Huset i Henhold til den ovennævnte med hans Fader oprettede Lejekontrakt, som han saaledes i et og alt tiltraadte, og som ogsaa saavel af ham som af Indstævnte er blevet overholdt. Rigtigheden af denne Fremstilling har Indstævnte i det hele benægtet og paastaaet, at hendes afdøde Mand, da de i 1855 flyttede ind i Huset, med dets daværende Ejer har afsluttet en Kontrakt, ifølge hvilken denne overdrog ham Huset med Tilliggende i Fæste paa hans og Enkes Levetid imod et aarligt

Vederlag af 10 Rd. og imod at vedligeholde Huset ind- og udvendig med Spækning, Hvidtning og Maling, hvilken Kontrakt ganske vist ikke er bleven oprettet skriftlig, men da Indstævntes Mand og efter hans Død Indstævnte saaledes siden 1855 upaataalt have hensiddet i Huset, formener Indstævnte, at hun i Medfør af Frdn. 27 Mai 1848 § 11 maa blive at frifinde for Citantens Tiltale. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, da bemeldte Lovbestemmelse kun har statueret en Lovformodning for, at en indgaaet Lejekontrakt under visse Betingelser skal anses for Fæste, men derimod ikke ændret de hidtil gjældende Regler om Beviset for, at et saadant Lejemaal overhovedet er indgaaet, og da nu Indstævnte ikke imod Citantens Benægtelse i nogen Henseende har godtgjort, at den oftnævnte Lejekontrakt blev hævet i 1855, og at Brugen af Huset s. A. blev overdraget hendes afdøde Mand, vil Indstævnte, der end ikke har paastaet, at Huset efter Aaret 1855 er blevet givet hendes afdøde Mand i Fæste, være at domme efter Citantens Paastand saaledes, at det paalægges Indstævnte under en daglig Mulkt til Præsto Amts Fattigkasse af 2 Kr. at fraffytte og ryddeliggjøre Huset med Have. Da Indstævnte ikke har givet Møde ved Forligsmæglingen i Sagen, og da hun ikke har godtgjort, at hun baade var hindret i at give personligt Møde og sende en Fuldmægtig, vil hun have at godtgjøre Citantens Sagens Omkostninger for Underretten med 40 Kr. og at betale 8 Kr. til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Indstævntes beskikkede Sagførere for Underretten og Overretten, Prokuratorerne Petersen og Kalko, hver et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Sagens Behandling ved Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagforelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 7 Oktober.

Nr. 209.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Jensen, kaldet Kok (Def. Hausen),

der tiltales for Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 12 Februar 1886: De Tiltalte, Indsidder Hans Jørgen Pedersen og Husmand Hans Jensen Kok, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Foretævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Sags Undersøgelse og Aktionen lovlige flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Holst og Andresen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Mai 1886: Tiltalte, Indsidder Hans Jørgen Pedersen af Thoreby bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Kaas for Overretten betale de Tiltalte, Hans Jørgen Pedersen og Husmand Hans Jensen, kaldet Kok, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte Hans Jensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 147, 2det Punktum, sammenholdt med §§ 146 og 51, og hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jensen, kaldet Kok, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sager de Tiltalte, Indsidder Hans Jørgen Pedersen af Thoreby og Husmand Hans Jensen, kaldet Kok, af Freilev, aktionerede hen-

holdsvis for falsk Forklaring for Retten og for Meddelagtighed heri. I Henhold til en af Skovrider Bjorn, der maa antages at staa i Tjeneste hos Etatsraad Tesdorph til Ovrupgaard og i saa Henseende at have handlet paa dennes Vegne, til Politiretten i Nykjobing Herred indgiven Klage blev den 11 Decbr. f. A. ved bemeldte Politiret inkamineret en privat Politisag mellem bemeldte Etatsraad Tesdorph og de Tiltalte for Overtrædelse af Jagtloven af 1 April 1871, hvorunder Skovrideren oplyste, at han Søndagen den 29 Novbr. f. A. havde bemærket Krybskytter i Lindeskoven og ved at efterspore dem havde antruffet Tiltalte Hans Jørgen Petersen, som han anholdt og førte til Nykjobing, hvor Tiltalte angav, at det var Tiltalte Hans Jensen Kok, der havde affyret de to Skud, som Skovrideren havde hørt, ligesom Skovrideren efter de Spor af Dyr at domme, der fandtes paa det Sted, hvor Tiltalte var bleven antruffen, ansaa det for temmelig afgjort, at der var blevet skudt et eller flere Dyr. Tiltalte Kok benægtede at have gjort sig skyldig i ulovlig Jagt og overhovedet at have været i den ommeldte Skov til den paa-gjældende Tid, og Tiltalte Petersen forklarede derefter i Retten, at han ganske vist den anførte Dag havde været i Skoven, men kun af Nysgjerrighed og for at se, om der muligvis kunde være noget Arbejde, ikke for at drive Jagt eller hjælpe Andre dermed. Han havde i Skoven truffet en ham ubekjendt Mand, med hvem han sad og talte, da Skovrideren med nogle Andre kom skrigende hen imod dem, hvorover Tiltalte var bleven saa forskrækket, at han havde givet sig til at løbe, og da han var bleven indhentet og grebet, havde han ganske vist sagt, at han havde været i Skoven i Følge med Tiltalte Kok og at denne havde affyret to Skud, men dette var usandt og blev kun sagt, fordi Tiltalte frygtede for ellers at blive anholdt. Nogle Dage efter havde Tiltalte meddelt Tiltalte Kok, hvad han havde sigtet ham for til Skovrideren, og søgt at overtale ham til at pantage sig Skylden, imod at de senere skulde blive enige om Erlæggelsen af den eventuelle Bøde, men herpaa havde Tiltalte Kok ikke villet indlade sig. Efterat Tiltalte Petersen havde afgivet denne Forklaring, frafaldt Skovrider Bjorn enhversomhelst Klage og Erstatning for hans Vedkommende, og begjærede derpaa Sagen udsat i 8 Dage for at føre Vidner. Ved Sagens næste Foretagelse den 18 December f. A., hvor den betegnedes som verserende mellem Etatsraad Tesdorph og Husmand Hans Kok, modto Skovrider Bjorn paa Klagerens Vegne og begjærede Tiltalte, Petersen, hvem han havde ladet indkalde for at afgive Vidnesbyrd, afhørt som Vidne efter Sagens Anledning. Tiltalte Petersen fremstod derpaa og efter — som det hedder i Retsprotokollen — „at være gjort opmærksom paa, at Klageren havde frafaldet enhversomhelst Tiltale imod ham i Anledning af denne Sag, og at han nu bliver afæsket Forklaring som Vidne“,

forklarede han, at han ikke paa den omhandlede Dag havde været i Følge med Tiltalte Kok i Lindeskoven og ikke havde aftalt med denne at hjælpe ham med at drive Jagt der, samt at han overhovedet ikke vidste, om Tiltalte Kok den Dag havde været i Lindeskoven eller drevet Jagt der, hvorhos han iøvrigt angaaende sin Tilstedeværelse i Skoven og sin Angivelse mod Tiltalte Kok gjentog sin den forrige Retsdag som Indklaget afgivne Forklaring. Da denne Vidneforklaring, der blev afgivet i Tiltalte Koks Overværelse, var bleven oplæst for Tiltalte Petersen, bemærkede han, at den var rigtig, men at han aldrig havde tilbudt at ville beedige sin Forklaring og at han heller ikke nu vilde gjøre saadant, idet han som Grund til denne Vægning, som han vedblivende fastholdt, angav, at han var bange for, at han, hvis han beedigede Forklaringen, skulde blive mistænkt for at have aflagt falsk Ed og derefter blive arresteret i længere Tid, og trods gjentagen Opfordring til at udsige Sandhed og til, saafremt Forklaringen var rigtig, at bekræfte den med Ed, fastholdt han sin Vægning. Der blev derefter indledet en kriminel Undersøgelse mod Tiltalte Pedersen for at have givet falsk Forklaring for Retten, under hvilken han blev belagt med Arrest, og i et Forhør den 22 December f. A., udsagde, at den af ham som Vidne afgivne Forklaring var urigtig, idet han nemlig den paa gjældende Dag efter Aftale med Tiltalte Kok havde med denne drevet Jagt i Skoven, saaledes at Tiltalte Pedersen drev Vildtet hen imod Kok, som da skulde skyde det og hvem det ogsaa lykkedes at fælde en ung Buk, hvilken de netop havde faaet gjemt, da de bleve opdagede af Skovrideren og maatte flygte, hvorefter Tiltalte Kok dog senere havde afhentet og solgt Bukken. Tiltalte Pedersen udsagde endvidere, at han ikke alene, da han mødte i Retten, vidste, at han var indstævnet som Vidne, men ogsaa, forinden han afgav Forklaringen, flere Gange af Dommeren var bleven gjort opmærksom herpaa; han tilføjede derhos, at han, da han den paa gjældende Dag fulgtes med Tiltalte Kok til Retten, havde meddelt denne, at han var tilstævnet som Vidne, hvorpaa Kok opfordrede ham til desuagtet at vedblive sin tidligere Forklaring og udtrykkelig nægte, at de havde jaget sammen og at han vidste, at Kok havde drevet ulovlig Jagt, hvilken sidste Del af Forklaringen han dog senere har ændret derhen, at Kok vel ikke udtrykkelig opfordrede ham til at vedblive den urigtige Forklaring, men at de dog begge vare enige om, at han skulde gjøre dette for derved at søge at fri Kok. Tiltalte Kok har indrømmet, at det med Hensyn til Jagten er gaaet til som af Tiltalte Pedersen senest forklaret, og at han, da de begge fulgtes ad ind til Retten den 18 December f. A., og han vidste, at Pedersen var stævnet som Vidne, dog sagde til ham, at det var bedst, at han blev ved sin tidligere usandfærdige Forklaring, hvorved Tiltalte Kok

ikke vil have egentlig opfordret Tiltalte Pedersen til at afgive falsk Forklaring, men kun bestyrket denne i et af ham allerede derom fattet Forsæt. Det af Tiltalte Pedersen saaledes udviste Forhold findes — — Hvad derimod Tiltalte Hans Jensen Kok angaar, der er født den 1 Januar 1848 og ifølge Fuglse Herreds Extrarets Dom af 23 April 1878 i Medfør af Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 1 og 236, sammenholdt med § 47, har været straffet med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, billiges det, at han for sit ovenanførte Forhold er ved Underretsdommen anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 51, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ligesom ogsaa bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, billiges, og denne Dom vil derfor forsaa vidt være at stadfæste.

Fredagen den 8 Oktober.

Nr. 221. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 2 August 1886: Tiltalte Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Lund, 15 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Vel indeholder den i den indankede Dom anførte Bladartikel, som i Dommen antaget, en tildels forvansket og i det Hele tendentios Fremstilling af Begivenheder og Foretagender under Kong Christian den 9des Regjering, men den overvejende Del af samme angaar Regjeringsforanstaltninger, for hvilke Ansvar et paahviler vedkommende Ministre, uden at det i Artiklen antydes, at der i saa Henseende kunde lægges Kongen personlig noget tillast, og de faa Sætninger, hvori der omtales personlige Handlinger af Kongen, kunne ikke siges at indeholde Forhaanelser eller andre fornærmelige Yttringer mod Kongen og kunne saaledes ikke henføres under Straffelovens § 90. Som Følge heraf vil Tiltalte være at

frifinde; dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder det ved Bythingsdommen fastsatte Salarium og i Salarium til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt født i Branderup Sogn i Slesvig den 25 Marts 1841 er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Tiltalte er i saa Henseende ved sin egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, overbevist om i det her i Byen udkommende Blad „Bornholms Tidende“ Nr. 61 for 16 April d. A., som ledes og udgives af Tiltalte, at have optaget en Artikel af følgende Indhold:

Mærkedage
under

Kristian den IX's Regjering.
(Efter „Social-Demokraten“.)

1863	17 Novbr.	Uroligheder i Kjøbenhavn, fordi Kongen ikke endnu har underskrevet Forfatningen.
1864	5 Februar.	Dannevirke rømmes.
—	30 Oktbr.	Freden slutes i Wien, hvorved Slesvig, Holsten og Lauenborg tabes.
1866	28 Februar.	Grundloven revideres. Godsejernes og Kapitalisternes Magt forøges.
—	9 Novbr.	Prinsesse Dagmar gaar over til Katholicismen for at blive gift med en russisk Prins.
1872	20 Septbr.	Venstre kommer ind i Folkethinget med 70 Stemmer mod Højres 32; men Regjeringen nægter at respektere Folkets Ønsker om et Systemskifte og regjerer videre med Minoriteten. Fra den Dag dateres den endnu herskende politiske Strid.
1875	11 Juni.	Ministeriet Estrup afløser Ministeriet Fønnebech.
1876	2 Marts.	Estrup modsætter sig Forslaget om en Ministeransvarlighedslov.

- 1877 21 Februar. Estrup modsætter sig det af Venstre fremsatte Forslag om 2 Millioner til de Arbejdslose.
- 4 April. Rigsdagen sluttes.
- 8 April. Estrup benaades med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.
- 12 April. En provisorisk Finantslov udstedes.
- 1878 11 Februar. Et Andragende fra Arbejderne om Hjælp mod Vinterens Nød besvares med Afslag.
- 25 Februar. Det forbydes Officeror at udtale sig offentlig om militære Forhold.
- 8 April. Estrup udnævnes til Ridder af Elefanten.
- 1879 1 Oktbr. Negeropstand paa St. Croix.
- 19 Novbr. § 5 slettes, fordi Thyra forloves med Hertugen af Cumberland.
- 10 Decbr. Folkethinget opløses.
- 11 Decbr. Estrup laaner Plantageejerne paa St. Croix 600,000 Kr. af Statskassen uden Rigsdagens Tilladelse.
- 1880 24 Februar. Ministeriet modsætter sig Folkethingets Forslag om Hjælp til de Arbejdslose.
- 24 Februar. Det befales, at Almanakken skal indeholde Aarstallet for Verdens Skabelse.
- 1881 15 Marts. En Arbejderdeputation, der beder om Hjælp, nægtes Audients hos Indenrigsministeren.
- 7 Mai. Folkethinget opløses.
- 7 Juli. Folkethinget opløses.
- 10 August. Rigsdagen hjemsendes.
- 3 Oktbr. Ridsdagen udsættes.
- 1882 18 April. Ministeriet erklærer, at Folkethingets Bevillingsret staar paa Spil.
- 13 Decbr. „Slaveuniformen“ søges indført i Hæren.
- 1883 18 April. Kongen svarer afvisende paa en allerunderdanigst Adresse fra Folkethinget.
- 26 Mai. Deputationen fra Lejremodet besvares afvisende af Kongen.
- 28 Juni. Folkedemonstrationer, da Kongen besøger Landmandsforsamlingen i Aalborg.
- 8 Oktbr. Et Bisperaad oprettes. Det stemples af Folkethinget som stridende mod Grundloven.
- 1884 25 Juni. Socialdemokratiet sætter to Repræsentanter ind i Folkethinget.
- 3 Oktbr. Kristiansborg Slot brænder.
- 1885 5 Februar. Kanonkvinderne kommer til Hoffet.
- 21 Marts. Kongen svarer afvisende paa en Adresse fra Folkethinget.
- 2 April. En provisorisk Finantslov udstedes.
- 22 April. Skolelærerne paasættes den saakaldte Mundkurv.

- 1885 24 April. Uden Folkerepræsentanternes Tilladelse benyttes 100,000 Kr. til at forberede Kjøbenhavns Befæstning.
- 5 Mai. En provisorisk Riffellov udstedes.
- 28 Juni. Det saakaldte „Kongens Livjægerkorps“ gjenoprettes, endskjondt det er afskaffet ved Lov. Kongen taler for den konservative Klub paa Taasinge.
- 6 Juli. „Social-Demokraten“ udsender et Jubelnummer i Anledning af de første 20,000 Abonnenter.
- 21 Oktbr. Kongen sender Estrup følgende Skrivelse: „Med Harme og dyb Sorg erfarer jeg nu, at en Dansk har kunnet sætte Deres dyrebare Liv i Fare. Gud være takket, at Misgjerningen mislykkedes, og at De strax derefter har kunnet deltage i et Middagselskab.
Christian Rex.
- 22 Oktbr. Bryllup mellem Valdemar og Marie af Orleans, bl. a. paa den Betingelse, at Børnene skal opdrages i den katholske Religion.
- 27 Oktbr. Et Gensdarmkorps oprettes uden Folkerepræsentationens Tilladelse.
- 27 Oktbr. Ved en provisorisk Lov forøges Politiet saavel i Kjøbenhavn som i det øvrige Land.
- 2 Novbr. Den provisoriske Straffelov udstedes.
- 1886 26 Januar. Den provisoriske Finantslov afløses af en kgl. Resolution, der tillader Ministeriet at benytte Pengene i Statskassen uden Folkets Samtykke.
- 10 Februar. En provisorisk Finantslov for 1886—87 udstedes.
- 27 Marts. Kjøbenhavns Befæstning paabegyndes ved Garderhojen, til Trods for Folkets ofte og bestemt udtalte Villie.

Denne Artikel, for hvis Optagelse Tiltalte erkjender at bære Ansvaret, indeholder en tildels forvansket og i det Hele tendentios Fremstilling af Begivenheder og Foretagender under Kong Christian den 9des Regjering med det aabenbare Formaal at forhaane Kongen og stille ham i et ugunstigt Lys, og Tiltalte har ved at optage den, krænket den Ærbødighed, som skyldes Kongen. Tiltalte, som ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 6 Marts 1882, stadfæstet ved Højesteretsdom af 4 Mai 1882 i Henhold til Straffelovens § 90 er straffet med simpelt Fængsel i 4 Maaneder, men ej forøvrigt findes tiltalt eller straffet, vil nu for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 90 og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

Nr. 71. Husmand **Guldbrandt Rasmussens Enke, Kirsten Nielsdatter** (ved sin Son)

contra

Besidderen af Baroniet **Wilhelmsborg, Baron Güldenorone** (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Ejendomsretten til en Parcel m. m.

Ning Herreds ordinære Rets Dom af 23 December 1882: Indstævnte, Lehnsbaron C. Güldenorone til Baroniet Wilhelmsborg, bor i sin Egenskab som Besidder af bemeldte Baroni til Citantinden, afdøde Husmand Guldbrandt Rasmussens Enke, Kirsten Nielsdatter af Maarslet, i Erstatning for Lodden Matr.-Nr. 29 c i Maarslet By betale en saadan Vederlagssum, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd bestemme. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1884: Citanten, Besidderen af Baroniet Wilhelmsborg, Baron C. Güldenorone, bor for Tiltale af Indstævnte, Husmand Guldbrandt Rasmussens Enke, Kirsten Nielsdatter, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Underretsdommen i nærværende Sag, hvorunder Indstævnte, Husmand Guldbrandt Rasmussens Enke, Kirsten Nielsdatter, der ifølge Aarhus Stiftamts Tilladelse af 14 Decbr. 1869 hensidder i uskiftet Bo efter bemeldte sin Mand, i 1ste Instants har sagsøgt Citanten, Besidderen af Baroniet Wilhelmsborg, Baron C. Güldenorone, til at overlevere sig en under Matr.-Nr. 29 c af Hartkorn 1½ Alb., Glskt. 16 Ore, udstykket Parcel af den hendes Mand ved Skjode af 20 Decbr. 1851 fra en tidligere

Besidder af Lehnet overdragne Ejendom Matr.-Nr. 29 i Maarslet By og Sogn eller til at udrede en passende Vederlagssum for samme, er Citanten i sin Egenskab af Baroniets Besidder tilpligtet at betale Indstævnte i Erstatning for Parcellen en saadan Vederlagssum, som uvillige, inden Retten udmeldte Mænd bestemme, og bemeldte Dom er derofter at Citanten indanket her for Retten, hvor han — næst at henstille, om Sagen ikke paa Grund af, at Erstatningspaastanden formontlig ikke skulde have været Gjenstand for Forligsprøve, forsaavidt ex officio vil være at afvise, hvortil der imidlertid ikke findes Anledning — har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Sidstnævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse. Efter Proceduren og Sagens Oplysninger bestod Matr.-Nr. 29 af Maarslet, der var et Fæstested under Baroniet Wilhelmsborg, oprindeligt dels af en Husplads i Maarslet By — det senere udstykkede, her under Sagen omhandlede Matr.-N. 29 c — dels af en Jordlod ude paa Marken, men efterat Huset inde i Byen var nedbrudt, og den længere fraliggende Marklod var forsynet med Bygninger, indgik for henved 50 Aar siden den daværende Fæster en Overenskomst med en anden af Lehnets Fæstere om, at Førstnævnte fik Benyttelsen af en i Nærheden af Markloden liggende lille trekantet Del af den Andens Fæstested Matr.-Nr. 27 i den saakaldte Horret Lykke imod til sidstnævnte Fæster at overlade Brugen af den paagjældende Husplads i Maarslet By, udenat det iøvrigt er oplyst, om Lehnsbesidderens Samtykke hertil har været indhentet.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 November 1856.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 25.

Fredagen den 8 Oktober.

Nr. 71. Husmand Guldbrandt Rasmussens Enke, Kirsten
Nielsdatter (ved sin Søn)

contra

Besidderen af Baroniet Wilhelmsborg, Baron Güldenchrone
(Ingen).

I Henhold til hin Overenskomst blev Lodden i Hørrer Løkke dreven i Forbindelse med Markloden Matr.-Nr. 29 af dennes Fæstere og navnlig ogsaa af Guldbrandt Rasmussen, der i Aaret 1847 fik denne Ejendom i Fæste, ligesom han ogsaa, efterat Matr.-Nr. 29 var ham overdraget ved Skjode af 20 Decbr. 1851, vedblev i Forbindelse hermed at drive den nævnte Lod i Hørrer Løkke, hvad ligeledes var Tilfældet efter hans Død for hans hør under Sagen indstævnte Enkes Vedkommende, indtil hun i 1876 eller 1877 bortsolgte sin Marklod og opgav Brugen af Lodden i Hørrer Løkke til Fordel for en Trediemand, som i 1857 havde tilkjøbt sig den samlede Ejendom Matr.-Nr. 27 af Baroniet. Paa den anden Side ophørte Fæsteren af Matr.-Nr. 29 fra hin Overenskomst af at udøve nogen som helst Raadighed over Huspladsen, der ved en i 1855 approberet Udstykning af Matr.-Nr. 29 blev særlig skyldsæt under Matr.-Nr. 29 c med Bemærkning, at den var forbeholdt under Wilhelmsborg Gods, og efterat Baroniet i en længere Aarrække havde disponeret over den ved Bortfæstning, som det maa antages i Forbindelse med et Fæstehus i Maarslet, blev Huspladsen i 1879 af Baroniet tilskjodet den Mand, til hvem det nævnte Hus var blevet afhændet. Indstævnte har nu til Støtte for sin Paastand om at være rette Ejer af Parcellen Matr.-Nr. 29 c, fornemmelig paa-

beraabt sig, at saavel i hendes Mands Fæstebrev af 10 Oktbr. 1874 som i hans ovennævnte Skjøde af 20 Decbr. 1851 angives den overdragne Ejendoms Hartkorn til 3 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb., hvori, efter hvad der er in confesso, Huspladsens Hartkorn ogsaa er indbefattet ligesom denne er optaget paa det Skjødets vedhæftede Kort, hvorhos den afhændede Ejendoms Matr.-Nr. i Skjødet betegnes som Matr.-Nr. 29, uden at der i bemeldte Dokumenter er taget noget Forbehold om, at Huspladsen skulde være undtaget fra Overdragelsen, og med Hensyn til, at det af det Ovenanførte fremgaar, at Parcellen i henvod 50 Aar faktisk ikke har været dreven under den Ejendom, der i 1847 blev bortfæstet til hendes Mand og senere overdraget ham til Ejendom, har hun gjort gjældende, at Parcellen i hele dette Tidsrum maa anses at være besiddet af dem, der i Henhold til den foran omhandlede Overenskomst have drevet den, paa de Personers Vegne, der dels som Fæstere dels som Ejere have besiddet Marklodden til Matr.-Nr. 29 med derpaa opførte Bygninger, altsaa navnlig ogsaa paa hendes Mands og hendes egne Vegne. I Kjøbekontrakten, der er vedhæftet Guldbrandt Rasmussens Skjøde, betegnes Gjenstanden for Overdragelsen som „det Hus paa Maarslet Mark, Maarslet Sogn Matr.- N. 29 — — —, der ifølge Fæstebrev af 10 Oktober 1847 hidtil har været besiddet af“ ham, og i det nævnte Fæstebrev hedder det, at det er det Hus paa Maarslet Mark, som forhen har været beboet af Bodker Mortensen, som var Gjenstand for Bortfæstningen, hvorhos der i Fæstebrevet henvises til en vedhæftet Synsforretning, men denne kan efter sit Indhold ikke antages at have omfattet den afsondrede Husplads, men ikkun Marklodden med paaastaende Bygning, og det er derhos in confesso under Sagen, at Huspladsen allerede i Bodker Mortensens Fæstetid ikke havdes i Brug af denne, men dreves under det andet ovennævnte Fæstested i Maarslet By. Ligesom der imidlertid herefter mangler Foje til at antage, at Huspladsen har været Gjenstand for Bortfæstning til Indstævntes Mand, eller at denne har havt nogen Anledning til at antage Saadant, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan tillægges afgørende Betydning, at Hartkornet paa det hele Matrikulsnummer — som endnu ikke var lovlig udstykket — er angivet i Fæstebrevet som det den bortfæstede Ejendom paa hvilende Hartkorn, saaledes er der efter den Maade, hvorpaa Kjøbekontrakten, som meldt, henviser til Fæstebrevet, ikke heller nogen Foje til at antage, at det enten fra Sælgerens eller fra Indstævntes Mands Side har været Hensigten, at Ejendoms-overdragelsen skulde angaa andet end den Marklod med Hus, som Indstævntes Mand som Fæster havde besiddet, og det følger af Forholdets Natur, at den mindre korrekte Maade, hvorpaa Matrikulsnummeret og Hartkornet for den Ejendom, der var Gjenstand for Salget, er bleven betegnet i Skjødet, ikke har

kunnet overføre Ejendomsretten til Indstævntes Mand over en Parcel, som ingen af de kontraherende Parter kan tages at have betragtet som indbefattet under den mellem dem afsluttede Handel og som ingensinde har været i Indstævntes Mand's Besiddelse, hvorved ogsaa bemærkes, at der ikke under Sagen er oplyst Noget, der kunde tyde paa, at de Mænd, der, siden Huspladsen faktisk blev skilt fra Markloddet under Matr.-Nr. 29, have besiddet og drevet bemeldte Husplads, skulde have udovet Besiddelsen paa Markloddens Bruger's Vegne. At Guldbrandt Rasmussen i sin Tid har været paa det Rene med, at han ikke havde nogensomhelst Ret med Hensyn til ommeldte Husplads, fremgaar ogsaa tilstrækkelig deraf, at han selv i 1854 har ladet Matr.-Nr. 29 udstykke, hvilken Udstykning blev approberet ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 12 Mai 1855 med udtrykkelig Tilføje, at Matr.-Nr. 29 c af Hartkorn 1½ Alb. og Gløskt. 8 Sk. var forbeholdt under Wilhelmsborg Gods, hvorhos det er oplyst, at der i den til Grund for Udstykningen lagte Udstykningsberegning staar anført ved den som Nr. 3 betegnede Parcel af Matr.-Nr. 29 af Maarslet, det nuværende Matr.-Nr. 29 c, „er tidligere af Baroniet Wilhelmsborgs Besidder restavreret og er nu bortfæstet til Knud Mortensen, der dyrker Parcellen i Forening med sine øvrige Fæstejorder“, og der mangler navnlig al Føje til at antage, at denne Betegnelse — saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjældende — skulde være anført uden Rasmussens Vidende og Villie, saameget mere, som han efter Modtagelsen af Udstykningsstilladelsen, Intet foretod til at berigtiggø samme, forsaavidt Bemærkningen om Baroniets Forbehold af Parcellen angik. Det er tvertimod yderligere oplyst, at han i 1859 har foranlediget, at den Parcellen Matr.-Nr. 29 c paa hvilende Gammelskat i hans Skattekvitteringsbog blev ført til Afgang i Skatten, og at Baroniet har betalt de kongelige Skatter og Afgifter af samme, og hvad Indstævnte selv angaar, er det godtgjort, at hun i 1877 i Anledning af Ejendommens Salg alene begjærede den hende meddelte Tilladelse til at hensejle i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand thinglæst som Adkomst for sig med Hensyn til Parcellen Matr.-Nr. 29 a, men derimod ikke for Matr.-Nr. c, hvilket først skete efter nærværende Sags Anlæg, udenat det kan komme i nogen videre Betragtning, hvad hun har villet gjøre gjældende om, at hin tidligere Undladelse skulde være sket ved en Fejltagelse af den Herredsfuldmægtig, der paa hendes Vegne besørgede Tinglæsningen af hendes Adkomst. Efter hvad der saaledes er oplyst dels om Indholdet af G. Rasmussens Adkomstdokumenter dels om hans og Indstævntes Forhold til Parcellen i Forbindelse med den Omstændighed, at de ikke i hele deres Besiddelsestid have udovet nogensomhelst Raadighed over eller — afset fra, at Indstævntes Son, som det maa antages i Aaret 1880 har gjort Forsøg paa at tilegne sig

samme — foretaget noget Skridt til at erhverve sig Disposition over Parcellen, kan der ikke unses at tilkomme Indstævnte nogen Ret til samme, og Citanten vil folgelig være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen at have fundet Sted.

Nr. 168. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Valdemar Hercules Sørensen (Def. Hansen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Frijsenborg Faurskov Birks Extrarets Dom af 26 Januar 1886: Boelsmand Valdemar Hercules Sørensen at Foldby Mark bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt erstatte Landbygningernes almindelige Brandforsikring, hvad den i Anledning af den hos ham den 15 December f. A. stedfundne Ildebrand kommer til at udrede af Hensyn til Panthaveren, dog saaledes at Straffen bortfalder, naar han erstatter den Skade, som Landbygningernes almindelige Brandforsikring for Bygningerne og de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland for Løsoret blive tvungne til at udrede i Anledning af ovennævnte Brand; derhos vil han have at udrede samtlige af denne Sag lovlig stydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Friis, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Kjer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Marts 1886: Tiltalte Valdemar Hercules Sørensen bør for Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder det ved Underrettsdommen bestemte Salær til Aktor samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Isaacsen 15 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels be-
styrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under
nærværende Sag tiltales Boelsmand Valdemar Hercules Sørensen
for Overtrædelse af Straffelovens § 284. Den 15 December f. A.
om Aftenen nedbrændte det Tiltalte tilhørende Boelssted paa
Foldby Mark, der bestod af 3 Længer, totalt, ligesom de paa
Stedet værende rorlige Ejendele alle brændte med Undtagelse af
Krenturerne og Vognene, og under den i Anledning af denne
Brand indledede Undersøgelse har Tiltalte erkjendt at have for-
aarsaget Branden, i hvilken Henseende han nærmere har afgivet
en Forklaring, der efter Omstændighederne vil være at lægge til
Grund ved Sagens Paadømmelse og gaar ud paa følgende: Den
nævnte Dags Eftermiddag omtrent Kl. 6 gik Tiltalte for at ud-
maale noget Rug, som samme Aften skulde afhentes til Mølle,
op paa Stuehusets Loft medhavende en gammel ca. 8—10 Tommer
høj, sirkantet Staldlygte, hvis tre Sider bestod af Glas skærmet
med Jærntraad, der var anbragt overkors, medens den fjerde
Side, der udgjorde Lygtens Dor, var af Blik; istedetfor Lys var
der ved Hjælp af en Tap, der var stukken ned paa Bunden af
den i Lygten anbragte Lysepibe, sat en lille cylinderformet Petro-
leumslampe, der var ca. 3 Tommer høj og ca. 2 Tommer i
Gjennemsnit, og paa hvis overste Del var anbragt et Laag, som
kunde skrues af og hvorigjennem var stukket en ganske tynd
rund Traadvæge. Efter at være kommen op paa Loftet — hvor
der foruden noget Brænde og Torv henlaa under Taget, som
var af Sten*), ca. 2 Læs Ho og umiddelbart op til dette, den
Rug, hvoraf han skulde maale ud, hegnet med Fjæl, der vare
stillede paa Kant 2 op til hinanden — satte han, for at kunne
se at maale af Rugen, den ommeldte Lygte ovenpaa de paa
Kant stillede Fjæl saaledes, at Glasset vendte mod Rugen,

*) Skal være: Straa.

medens Lygtens Dør vendte ind mod Hoet. Medens han var beskæftiget ved Maalingen, bemærkede han imidlertid, at der var gaaet Ild i noget Petroleum, som laa paa Dækket af Lampen og som, efter hvad han antager, var fremkommet ved Udsivning gjennem Vægen; efter Tiltaltes Forklaring var noget lignende tidligere jevnlig hændet, naar han brugte Lygten, hvilket som han har udtrykt sig, han ikke brød sig noget om, idet han saa blot slukkede Lampen, og han vilde derfor ogsaa nu paa sædvanlig Maade gjøre dette ved at puste Lampen ud. Da han imidlertid til den Ende uden at flytte Lygten bojede sig hen over denne og, medens han, saa vidt han mindes, vedblivende holdt Skjæppemaalet, som han havde brugt til Maalingen med den venstre Haand, med den anden Haand trak Lygtens Dør op ved at stikke Fingrene ind i en paa sammes Overkant anbragt Ring, væltede Lygten over i Hoet, der naaede hen til Fjælene, og da Døren, som meldt, var trukken op, faldt den i Lygten anbragte Lampe, der sad løst i Lysepiben, ud i Hoet, som strax fængede. Tiltalte forsøgte nu først at slukke Ilden med Haanden, og da dette ikke lykkedes ham, raabte han til sin Hustru, at hun skulde komme med en Spand Vand, samt løb selv ned efter Vand, men Ilden udbredte sig saa hurtigt, at de ikke mere kunde komme op paa Loftet, hvorfor Tiltalte gav sig til at redde Kreaturerne. Iøvrigt har Tiltalte ved sin Defensor for Retten ladet anbringe, at han ikke med beraad Hu har tilsidesat den Forsigtighed at vende Lygten om, førend han trak Døren op, samt at benytte begge Hænderne, men at det alene var af Ubehændighed, at han, idet han ikke fik den anden Haand tilstrækkelig hurtig frigjort fra Skjæppemaalet, ikke, saaledes som det havde været hans Hensigt, naaede dette, forinden han ved et Stød havde væltet Lampen om i Hoet, i det samme Døren ved den Maade, hvorpaa han greb fat paa den, var gaaet op. Ligesom det nu, efter hvad der, som meddelt, er oplyst om den ommeldte Lygte, ikke findes i og for sig at kunne anses som en Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, at Tiltalte overhovedet har benyttet denne til sit Arbejde paa Loftet eller at han under Arbejdet havde anbragt Lygten ovenpaa de ovenommeldte 2 Fjæle, hvor den maa antages at have staaet fast, saa at den kun ved et Stød kunde fulde ned derfra, saaledes vil Tiltaltes ovenommeldte Anbringende om, at det alene maa tilskrives en Ubehændighed frenkaldt ved det Hastværk, hvormed han maatte handle, at han ikke samtidig greb Lygten med begge Hænder, inden han aabnede Døren for at blæse Lampen ud, og den her omhandlede Ildbrand maa saaledes efter Sagens Omstændigheder i det hele nærmest anses foranlediget ved et Sammenstød af uheldige Omstændigheder, for hvilke der ikke er tilstrækkelig Foje til at paalægge Tiltalte Straffean svar efter Straffelovens § 284. Han, der er født i Aaret 1859 og ikke

ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 223. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Petersen, dennes Hustru Karen Hansen
og Niels Hansen (Def. Shaw),

der tiltales: Forstnævnte for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og Straffelovens § 260, de tvende Sidstnævnte for bedrægligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 5 Mai 1886: Arrestanten Niels Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og de Tiltalte, Arrestantens Hustru Karen Hansen og Niels Hansen, hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{3}{4}$ og af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Alberti og Leth, udroder Arrestanten Niels Petersen og de Tiltalte, Arrestantens Hustru Karen Hansen og Gaardejer Niels Hansen, i det i Underrettsdommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Forhold, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Niels Petersens Konkursbo, efterat de Beløb, hvormed han var borttrømt, ere indgaaede i samme, ifølge det for Højesteret Oplyste har vist sig at være solvent, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under værende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Niels Pedersen og de Tiltalte, Arrestantens Hustru Karen Hansen og Gaardejer Niels Hansen tiltales, Førstnævnte for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og Straffelovens § 260 og de tvende Sidstnævnte for bedrageligt Forhold, er ved de af Arrestanten og de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger Følgende godtgjort: I November Maaned f. A. indgik Arrestanten med Proprietær J. C. P. Lunde en Mageskiftkontrakt, hvorved Arrestanten for den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 18 a og 17 h af Ishoi tilbyttede sig Ejendommen Matr.-Nr. 12 af Taastrup Valby, Taastrup Mølle kaldet, blandt andet paa Vilkaar, at Arrestanten i December Termin f. A. skulde udbetale Lunde 5009 Kr. 77 Ore, og at han derhos skulde indfri en i den nævnte Ejendom i Ishoi indestaende 2den Prioritet stor 2645 Kr. 82 Ore, der udgjorde den hans Børn udlagte Modreearv, samt endelig betale det stemplede Papir til Mageskiftekontrakten. Efterat Kontrahenterne derpaa havde overtaget de Ejendomme, som de havde tilbyttet sig, kom Arrestanten snart til den Overbevisning, at han ikke kunde præstere de kontante Udbetalinger, som paa-hvilede ham, og at han saaledes ikke kunde blive ved den Ejendom, som han havde tilbyttet sig, han tænkte derfor noget paa at udvandre; men havde endnu ikke taget nogen endelig Beslutning herom, og han undlod i December Termin at betale Lunde det ovennævnte Beløb af 5009 Kr. 77 Ore og at lade Kontrakten stemple, hvilket derfor besørgedes af Lunde. Efterat denne derpaa under 5 Januar d. A. havde ladet foretage en Arrestforretning hos Arrestanten til Sikkerhed for de ham tilkommende Beløb, der tilligemed Omkostningerne under Forretningen opgjordes til 5428 Kr. 80 Ore, erklærede Arrestanten under Forretningen, efterat der i saa Henseende i Henhold til

Konkursloven var rettet en Opfordring til ham, at han intet-somhelst kunde paavise af rede Penge, Pengeeffekter, udestaaende Fordringer eller lignende, som kunde tjene Rekvirenten til Sikkerhed, og der blev derpaa dekretet Arrest i Besætning og Inventarium og andet Losore, der tilsammen vurderedes til 2634 Kr. samt i den af Arrestanten afhændede Ejendom i Ishoi med Tilbehør, hvorhos Arrestantens Gjemmer og Person efter Rekvirentens Begjæring undersøgte, uden at der dog fandtes noget af Værdi. Arrestanten erkjendte derpaa til Fogedprotokollen Forretningens Lovlighed og forpligtede sig til inden 3 Uger fra Forretningens Dato at betale det ham afkrævede Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 December f. A., til Betaling sker. Det er imidlertid senere, navnlig ved Arrestantens egen Tilstaaelse, godtgjort, at hans Opgivelser under Arrestforretningen vare urigtige, idet han nemlig dengang ejede Obligationer, udstedte af Ostifternes Kreditforening, til et paaalydende Beløb af 8000 Kr., hvilke Obligationer beroede i et Skab paa hans Bolig, og at han ligeledes dengang ejede en af Tiltalte Niels Hansen udstedt Panteobligation stor 2000 Kr., og en udestaaende Fordring paa 800 Kr. Som Grund til, at han under Arrestforretningen nægtede at have Penge eller Pengeeffekter, har Arrestanten opgivet, at han antog, at han derved mulig kunde foranledige den indgaaede Ejendomshandel til at gaa overstyr, men han har tillige erkjendt, at han, navnlig da han forpligtede sig til at betale Fordringen inden 3 Uger, nok kunde tænke sig, at der ved den Tid vilde blive foretaget Exekution, hvis Pengene ikke vare betalte, og hans Adfærd selvfølgelig var grundet i Ønsket om at hindre Lunde i at faa fat paa Obligationerne til Sikkerhed for sin Fordring. Efterat Arrestanten derpaa den 9 Januar d. A. ved et inden Forligskommissionen indgaaet Forlig havde forpligtet sig til den 14 Januar d. A. at betale en Enke 3000 Kr., og efterat Tiltalte Niels Hansen havde afgjort sin Gjæld til Arrestanten efter den nævnte Panteobligation, ved til ham at overdrage Ostifternes Kreditforeningsobligationer til et paaalydende Beløb af 2000 Kr., rejste Arrestanten den 13 Januar hertil Staden, idet han medtog de Kreditforeningsobligationer, hvoraf han efter det Anførte da var i Besiddelse, nemlig til et Paaalydende af 10,000 Kr., hvorimod han overgav sin Hustru sin Tegnebog med deri værende 300 Kr. Efter hvad han har forklaret, var det, da han rejste hjemme fra, hans Hensigt at sælge Obligationer og derpaa anvende det indkomne Beløb til at dække de forfaldne Gjældsposter, men efterat han var kommen her til Staden, bestemte han sig til at udvandre til Amerika, og, efterat han derpaa havde solgt Obligationerne, som udbragtes omtrent til deres paaalydende Beløb, anbragte han største Delen af de indkomne Penge i en Vexel paa New-York og i amerikansk Mønt og afrejste derpaa den 13 Januar d. A. om Aftenen her fra

Studen til Hamborg og derfra med Dampskib til Glasgow, hvor han imidlertid efter Begjæring af vedkommende Politimester blev anholdt, og hvorfra han senere blev oversendt hertil Landet tilligemed de hos ham forefundne Midler, der udgjorde den væsentligste Del af de Penge, som han havde faaet ind ved Salget af de omtalte Obligationer. Arrestanten har erkjendt, at han antog at hans Undvigelse med den omtalte Kapital vilde medføre, at hans Bo maatte tages under Konkursbehandling, hvilket ogsaa skete den 18 Januar d. A., og at Boet vilde være utilstrækkeligt til at fyldestgjøre hans Kreditorer, hvilket ogsaa efter de tilvebragte Oplysninger om Konkursboets Status har vist sig at være Tilfældet. Da Arrestanten ikke vendte tilbage den 13 Januar d. A., undersøgte Tiltalte Karen Hansen den følgende Dag Indholdet af den hende overgivne Tegnebog, og, da hun saa, at dette bestod af 300 Kr., anmodede hun ved Telegram sin Broder, Tiltalte Niels Hansen, om at komme over til hende, hvilket han ogsaa strax gjorde, og ved sin Bortrejse den næste Dag medtog han de nævnte 300 Kr. Begge de Tiltalte have nu erkjendt, at Hensigten hermed var at unddrage det nævnte Beløb fra Forfølgning af Arrestantens Kreditorer, idet de nemlig antog, at der, hvad Dag det skulde være, kunde ske Arrest eller Exekution hos Arrestanten eller hans Bo blive taget under Konkursbehandling, og det var de Tiltaltes Mening, at Beløbet skulde bevares for Tiltalte Karen Hansen, der ved Ægteskabet med Arrestanten $\frac{1}{2}$ Aar forinden havde medbragt ham en Medgift paa omtrent 12,000 Kr. I Overensstemmelse hermed undlod Tiltalte Karen Hansen ved Registreringen i Konkursboet at omtale Beløbet, idet hun da tverimod angav, at være uden Subsistensmidler, hvorfor der af Boets midlertidige Bestyrer udbetaltes hende 20 Kr., og ligeledes undlod Tiltalte Niels Hansen, efter at være bleven vidende om Konkursen, at anmelde det Passerede, der først blev oplyst under Undersøgelsen i denne Sag, hvorefter Beløbet er bleven indbetalt til Konkursboet. For det af Arrestanten udviste Forhold er han, der er født den 14 Marts 1847 og ikke tidligere straffet, ved den indkaldede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 260, tildels sammenholdt med Konkurslovens § 168 med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes; de Tiltalte Karen Hansen og Niels Hansen, der ere fødte henholdsvis den 16 November 1863 og den 8 November 1841, og som heller ikke tidligere ere fundne straffede, ere ved Underrettsdommen ansete efter Analogien af Straffelovens § 252, men det af dem udviste Forhold findes at burde henføres under Straffelovens § 260, for Tiltalte Niels Hansens Vedkommende sammenholdt med § 47, 1ste Led; da de valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage for hver af dem imidlertid findes passende, og da det derhos billiges, at det er paalagt Arrestanten

at udrede $\frac{3}{4}$ af Aktionsomkostningerne og de Tiltalte in solidum med hinanden at udrede $\frac{1}{4}$ heraf, vil Underretsdommen saaledes være at stadfæste.

Nr. 24. Apotheker O. E. Hauberg (Hindenburg)

contra

Kjøbmand J. C. Sabroes Enke, Christine Sophie Sabroe,
født Blichfeldt (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Indstævntes Berettigelse til at bruge en vis Varebetegnelse og et vist Varemærke.

Randers Gjæsterets Dom af 1 September 1884: Indstævnte, Kjøbmand J. C. Sabroe, bør være uberettiget til at benytte Etiketter med det forommeldte Varemærke, som han hidtil har anvendt til den af ham fabrikerede og forhandlede Bitteressents, von Koster's Mavebitter kaldet, og skal han være pligtig til inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven at tilintetgjøre disse Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller staa til hans Raadighed. Iøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanten, Apotheker O. E. Hauberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 September 1886: Kontracitanten, Kjøbmanden J. C. Sabroe, eller nu hans Enke, bør for Hovedcitantens, Apotheker O. E. Haubergs, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter Forholdets Natur og Bestemmelserne i Lov om Beskyttelse af Varemærker af 2 Juli 1880 § 1, smh. med § 17, maa det antages, at Indstævnte og hendes Mand bør hende have været uberettigede til at bruge Navnet Køster — med eller uden et lille „v“ foran — til Betegnelse af den af dem tilvirkede Mavebitter, medmindre de dertil have havt særlig Hjemmel. En saadan har Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse bevist, og navnlig kan der efter det Oplyste ikke udledes noget stiltiende Samtykke af den Omstændighed,

at Indstævntes Mand i flere Aar efter den i den indankede Dom nævnte Janus Kosters Død upaataalt har benyttet det omhandlede Navn til Betegnelse af sit eget Fabrikat.

Som Folge heraf og da Citanten maa anses som rette Sagsøger, allerede af den Grund at han ved at faa sit med Navnet Køster forsynede Varemærke indregistreret har erhvervet en hidtil uomstødt Ret til at benytte dette Navn ved Forhandling af sit Apotheks Mavebitter, maa der gives hans Paastand Medhold, forsaavidt den gaar ud paa, at Indstævnte kjendes uberettiget til at bruge Navnet Køster, med eller uden et lille „v“ foran, til Betegnelse af den af hendes Mand og hende tilvirkede Mavebitter, samt kjendes pligtig til at borttage bemeldte Navn af de af dem benyttede Etiketter, forsaavidt de ere i hendes Besiddelse eller endnu staa til hendes Raadighed.

Forsaavidt Citantens Paastand derimod gaar videre, vil Indstævnte være at friinde i Henhold til de i Overretsdommen i saa Henseende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at de 3 i Varemærkerne anbragte Taarne vel efter begge Parter Erkjendelse skulle fremstille Randers gamle Byvaaben, men efter det for Højesteret Oplyste ikke kunne anses for en korrekt Gjængivelse af samme.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør være uberettiget til at bruge Navnet Køster, med eller uden et lille „v“ foran, til Betegnelse af den af hendes afdøde Mand og hende tilvirkede Mavebitter, samt være pligtig til at borttage bemeldte Navn af de af dem benyttede Etiketter, forsaavidt de ere i hendes Besiddelse eller endnu staa til hendes Raadighed; men iøvrigt bør hun for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Som det maa antages i Aaret 1869 begyndte den daværende Forpagter af Svaneapotheket i Randers, Janus Køster, i Apotheket, der tilhorte hans Fader, Justitsraad Køster, at tilvirke en sær-

egen Art af Bitter, der kom i Handelen under Navnet „Kosters Mavebitter“, og som navnlig blev falholdt og afsat af Kontracitanten, Kjøbmand J. C. Sabroe i Randers, der dengang var Handelsrejsende, og efterat fornævnte Janus Koster var afgaaet ved Døden i November Maaned 1870, blev denne Bitter stadig tilvirket paa det nævnte Apothek — hvor den originale Recept for Sammensætningen var forbleven — og forhandlet af sammes Ejere, nemlig forhønværende Apotheker Kormork Obel, der fra 1 Januar 1871 fik Apotheket overdraget af sin Svigerfader, fornævnte Justitsraad Koster, og derefter af dettes nuværende Ejer, Hovedcitanten, Apotheker O. E. Hauberg, der i Aaret 1881 kjøbte Apotheket af Obel. Efter Janus Kosters Død begyndte Kontracitanten imidlertid dels efter, hvad han kunde huske om Kosters Fremgangsmaade ved Bitterens Tilvirkning, dels ved Vejledning af en Apotheker og en Læge at sammensætte en lignende Bitter, som han kaldte „von Kosters Mavebitter“ og siden stadig har solgt. Flaskerne, hvori de ommeldte to Slags Bitter sælges, ere ens i Storrelse og Form, nemlig saakaldte Champagneflasker, medens Kontracitantens Flasker ved Proppens og Flaskelhalsens Udstyring maa antages at være iøjnefaldende forskjellig fra Apothekets, og ligeledes have begge Slags Flasker paa Bugen en cirkelrund Papirsetikette, hvorpaa er anbragt 5 koncentriske Ringe med 3 Taarne — Randers Bys gamle Vaaben — indenfor den underste Ring, men foruden at de respektive Ringe ikke have samme Bredde paa begge Etiketter, findes der paa Kontracitantens Etikette i den tredje Ring — hvor der paa Apothekets Etikette staar Ordene: „Kosters Mavebitter“, adskilte ved to sexfligede Stjerner — Ordene: „v. Kosters Mavebitter“, adskilte paa samme Maade, og i Ringen indenfor — som paa Apothekets Etikette har Paaskriften „tilberedt paa Svaneapothet i Randers — Ordene: „Tilberedt af J. Chr. Sabroe Randers“, ligesom der paa Kontracitantens Etikette nedenfor den yderste Ring paa et der anbragt Stykke af en bred med de øvrige Ringe koncentrisk Ring staar med store Bogstaver: „Trade Mark“, og endvidere er der paa Kontracitantens Etikette til det her beskrevne Mærke paa hver sin Side af samme føjet en noget mindre Cirkelflade, der maa antages at skulle forestille henholdsvis Adverson og Reversen af en Medaille fra Udstillingen i Wien 1873, og som ere anbragte saaledes, at Etikettens Midterparti dækker et større Stykke af hver Medailleside, ved hvilket Tillæg Kontracitantens Etikette bliver betydelig bredere end Apothekets. Medens den af Kontracitanten benyttede Etikette, der har havt denne samme Form siden 1873, stadig har været trykt med de samme Farver, nemlig med Guld- eller Broncefårve paa sortblaa Bund, har Apothekets Etikette — som det maa antages indtil Begyndelsen af Aaret 1882 — ligesom den oprindelige i Janus Kosters Levetid benyttede Etikette været

trykt med sort Farve paa grøn Bund; men da Hovedcitanten den 29 November 1881 i Medfør af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880 til det ifølge denne Lov oprettede Varemærkeregister anmeldte Apothekets ovenfor beskrevne Etikette — dog med Undtagelse af Indskriften i den næstnederste Ring: „tilberedt paa Svaneapotheket, Randers“ — som Varemærke for sig, anmeldte han tillige, at Mærket trykkes i forskellige Farver, og begyndte kort efter til sine Etiketter at anvende de samme Farver, som Kontracitanten benyttede og, som meldt, uforandret havde benyttet siden 1873. Efterat Hovedcitanten havde anmeldt sin Etikette til Varemærkeregistret, lod han den 9 December 1881 ved Stævningmændene forkynde for Kontracitanten en Tilkjendegivelse om, at han havde erhvervet Eneret til Benyttelse af det Varemærke, der hidtil var benyttet til Kosters Mavebitter og derfor, da Kontracitanten sagdes at afbenytte det samme Mærke paa sin Bitter, advarede ham herimod, og da Kontracitanten derpaa paa samme Maade meddelte Hovedcitanten, at han intet Hensyn vilde tage til denne Tilkjendegivelse, rettede Hovedcitanten en Anmodning til Politimesteren i Randers om, at Kontracitanten maatte blive dragen til Ansvar efter Lov af 2 Juli 1880 § 17, dels for at have efterlignet det af Hovedcitanten for Kosters Mavebitter indregistrerede Varemærke, dels for uden Berettigelse at have anbragt Navnet Koster i sin Etikette samt derhos tilpligtet at borttage af sine Flasker og tilintetgjøre samtlige Etiketter med det ovennævnte Varemærke. Under den i den Anledning imod Kontracitanten anlagte offentlige Politisag, blev han imidlertid ved Overrettens Dom af 9 Oktober 1882 frifunden for det Offentliges Tiltale, og Hovedcitanten har derefter under denne i 1ste Instans gjaestretsvis behandlede Sag paastaet Kontracitanten kjendt uberettiget til at benytte sit nuværende Varemærke for „v. Kosters Mavebitter“ saavel som til at benytte Navnet „Koster“ med eller uden et lille „v“ foran til den af ham tilvirkede Bitter samt tilpligtet at tilintetgjøre de af ham — formentlig uberettiget — benyttede Etiketter, forsaavidt de ere i hans Besiddelse eller endnu staa til hans Raadighed. Ved Underretsdommen er Kontracitanten frifunden for Hovedcitantens Tiltale, forsaavidt Paastanden gik ud paa, at han maatte kjendes uberettiget til Benyttelsen af Navnet Koster med eller uden et lille „v“ foran, medens han iøvrigt er domt efter Hovedcitantens Paastand, og Sagen er nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten har nedlagt Paastand om, at den indankede Dom dels stadfæstes, med en af ham nærmere angiven Redaktionsændring, dels forandres derhen, at Kontracitanten kjendes uberettiget ogsaa til for den af ham tilvirkede Bitter at benytte Navnet Koster med eller uden et lille „v“ foran, medens Kontracitanten — i hvis Sted hans Enke, efterat han, medens Sagen har henstaaet her

ved Retten, er afgaaet ved Døden, er som hans Universalarving, indtraadt i Sagen — har gjentaaget sine for Underretten nedlagte Paastande principaliter om Sagens Afvisning fra Underretten og subsidiært om Frisindelse i det Hele for Hovedcitantens Tiltale. Til Støtte for sin Afvisningspaastand har Kontracitanten villet gjøre gjældende, at de af Hovedcitanten under denne Sag rejste Spørgsmaal og nedlagte Paastande maatte anses endelig afgjorte i Realiteten ved den ovennævnte Overrettsdom af 9 Oktober 1882 i den imod ham for Overtrædelse af Loven af 2 Juli 1880 anlagte offentlige Politisag og saaledes ikke paany kunde gjøres til Gjenstand for Domstolens Paakjendelse; men heri kan der ikke gives Kontracitanten Medhold, idet den imod ham paa Foranledning af Hovedcitanten rejste offentlige Sag først og fornemmelig angik Spørgsmaalet om, hvorvidt Kontracitanten ved at betegne den af ham fabrikerede og forhandlede Bitter „v. Koster's Mavebitter“ samt ved, efterat Hovedcitanten havde ladet sit ovennævnte Varemærke indregistrere, vedblivende at benytte sin hidtil brugte Etikette havde paadraget sig Strafansvar efter Lov 2 Juli 1880 § 17, og da dette Spørgsmaal ved Overrettsdommen blev besvaret benægtende, var da deraf en Følge, at de øvrige af Hovedcitanten nedlagte ovenfor nævnte Paastande efter Sagens Beskaffenhed ikke kunde komme under Paakjendelse. Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, bliver det først at undersøge, om Kontracitanten, saaledes som Hovedcitanten formener, maa anses uberettiget til at betegne sit Præparat med Navnet „v. Koster's Mavebitter“. I denne Henseende har Hovedcitanten paabernaabt sig, at Retten til at benytte Navnet Koster i den heromhandlede Forbindelse udelukkende tilkommer ham, dels fordi Benævnelsen „Koster's Mavebitter“ udgjør endel af det for ham indregistrerede Varemærke, dels fordi han ved Kjøbet af sit Apothek havde erhvervet bemeldte Ret, idet der i den imellem ham og forhenværende Apotheker Obel i Mai Maaned 1881 oprettede Kjøbekontrakt — hvoraf han har fremlagt en Extrakt-Gjenpart under Sagen — udtrykkelig iblandt det, der ved Salget overdroges Hovedcitanton, anfores Forretningen i Koster's Mavebitter med Varebeholdning, og det, ihvorvel en saadan udtrykkelig Overdragelse af denne Forretning hverken var sket til Justitsraad Koster ved Janus Koster's Dod eller til Obel, da denne kort efter købte Apotheket, formentlig maatte anses som en Selvfølge, at den Udvidelse, som Janus Koster under sin Forpagtning af Apotheket havde givet dettes Forretningsomraade, maatte komme Apotheket tilgode og forblive hos dettes Ejere, medmindre der — hvad ikke var sket — var taget fornødent Forbehold desangnaende, ligesom det ogsaa ved Apothekets Salg til Obel fra alle Sider var blevet anset som noget, der fulgte af sig selv, at Forretningen i den af Janus Koster tilvirkede Bitter medfulgte i Salget, og han har til Oplysning herom ladet optage

et Tingsvidne, hvorunder saavel Janus Koster's Enke, som fornavnte Obel have afgivet Forklaringer, der af Parterne ere antagne som gyldige uden Edfæstelse og stemme overens hermed. Kontracitanten har derimod bestridt Hovedcitantens Adkomst til for den af denne fabrikerede og forhandlede Bitter at benytte Navnet Koster samt til at lade indregistrere et Varemærke, hvor Benævnelsen „Koster's Mavebitter“ er optaget, idet han angaaende den af Janus Koster paabegyndte Fabrikation af Bitter har givet en nærmere Fremstilling, der navnlig gaar ud paa, at det var efter Kontracitantens Ide og Opfordring, at Janus Koster i sin Tid af Venskab for ham og for at hjælpe ham, der dengang levede i trange Kaar, gav sig til at fremstille en Bitter, med hvis Sammensætning de derefter begge i Forening i et halvt Aarstid gjorde forskjellige Forsøg, inden de fandt Produktet godt, og at Udbyttet af og Virksomheden med Hensyn til denne Fabrikation derefter fordeltes saaledes imellem dem, at Kontracitanten skaffede Bitteren Afsætning og herfor fik 15 pCt. af Omsætningens Beløb -- hvilket omtrent svarede til Halvdelen af Netto-Provenuet -- medens Koster forestod og bekostede Fabrikationen samt oppebar Resten af det ved Salget indkomne Beløb, og ligesom han herefter, saalænge Koster levede, havde anset sig for dennes Kompagnon i Henseende til den heromhandlede Forretning, saaledes forment han sig efter Koster's Dod eneberettiget til at lave og forhandle en saadan Bitter under Navn af Koster's Mavebitter, idet Fabrikationen oprindelig ikke stod i noget Forhold til Svaneapotheket, som Koster, som meldt, kun havde haft i Forpagtning, og derfor ikke uden videre ved hans Dod kunde gaa over til Apotheket eller sammes Ejer; da daværende Apotheker Obel imidlertid, medens Kontracitanten var i Begreb med at sammensætte den af ham senere forhandlede Bitter, engang i en tilfældig Samtale med ham yttrede, at han ikke maatte kalde sin Bitter Koster's Mavebitter, og han af pekuniære Hensyn ikke dengang vilde udsætte sig for en Proces, besluttede han dels til Minde om Janus Koster's, dels under Hensyn til en dengang bekjendt Bitter, der benævnedes „v. Ostens Bitter“, og som han ønskede at fortrænge, at kalde den Bitter, som han derefter bragte i Handelen, „v. Koster's Mavebitter“, og hertil anser han sig i ethvert Fald at have været berettiget, da der ikke heri Landet findes nogen Person ved Navn von Koster.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 November 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schön) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 26.

Fredagen den 8 Oktober.

Nr. 24. Apotheker O. E. Hauberg (Hindenbug)

contra

Kjøbmand J. C. Sabroes Enke, Christine Sophie Sabroe,
født Blichfeldt (Ingen).

Kontracitanten har derhos paaberabt sig, at han i en lang Aarrække og navnlig længe førend Loven af 2 Juli 1880 udkom, uforandret og upaantalt fra alle Sider, navnlig ogsaa fra Justitsraad Kusters og Obels Side, har benyttet Benævnelsen v. Kusters Mavebitter, og at denne langvarige Brug formentlig maatte hjemle ham en Ret til vedblivende at benytte denne Betegnelse, idet den nævnte Lovs § 1, 1ste Stykke, ialfald ikke kunde have tilbagevirkende Kraft paa et saadant ældre bestaaende Forhold. Vel kan der nu ikke, idet Kontracitanten ved at kalde sin Bitter v. Kusters Mavebitter efter det Ovenanførte har sigtet til afdode Janus Koster, og der, efter hvad der er in confesso, findes flere Personer af Navnet Koster, efter Bestemmelsen i Loven af 2 Juli 1880 § 1, 1ste Stykke, jfr. § 15, ikke lægges nogen videre Vægt paa den Omstændighed, at der ikke heri Landet findes Nogen ved Navn von Koster, men paa den anden Side kan det ej heller komme i nogen Betragtning, at Hovedcitanten i sin under 29 November 1881 til Kontoret for Indregistrering af Varemærker indgivne Anmeldelse har optaget Navnet Koster i Beskrivelsen af det Varemærke, som han ønskede indregistreret, idet det følger af den nævnte Lovs § 1 og Forholdets Natur, at han ikke herved har kunnet erhverve nogen Eneret til at benytte dette Navn for sit Fabrikat, og selv om det ved Alt, hvad der i denne Henseende fra Hovedcitantens

Side er oplyst, maatte kunne anses godtgjort, at denne ved Kjobet af Svaneapotheket har erhvervet en Ret til at benytte Benævnelsen Kosters Mavebitter for den sammesteds tilvirkede Bitter, lader der sig dog ikke deraf udlede, at han skulde have nogen Eneret til Brugen af Navnet Koster, og at navnlig Kontracitanten, hvis Fremstilling af hans Forhold til afdøde Janus Koster og den af denne paabegyndte Bitter-Fabrikation er delvis bestyrket ved den af et Vidne under den ovennævnte offentlige Politisag afgivne Forklaring og iøvrigt ikke bevist at være urigtig, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Janus Kosters Enkes ovennævnte Vidneforklaring bl. A. gaar ud paa, at skjøndt hun i sin Tid ikke syntes rigtig om, at Kontracitanten benyttede hendes Mands Navn til den af ham fabrikerede Bitter, havde hun dog aldrig nedlagt eller tænkt paa at nedlægge nogen Indsigelse herimod, og som desuden, som meldt, i en længere Aarrække har benyttet Benævnelsen v. Kosters Mavebitter upaatalt fra alle Vedkommendes Side, skjøndt disse vare bekendte med Præparatets Forhandling under bemeldte Navn — skulde være uberettiget til vedblivende at betegne sin Bitter med dette Navn. Hovedcitantens Paastand om, at Kontracitanten kjendes uberettiget til at benytte Navnet Koster med eller uden et lille v foran til den af ham tilvirkede Bitter, vil derfor ikke kunne tages til Følge. Naar Hovedcitanten endvidere har paastaet Kontracitanten kjendt uberettiget til at benytte sit nuværende ovenfor beskrevne Varemærke for v. Kosters Mavebitter, bemærkes, at der vel, efterat Hovedcitanten, som meldt, for nogle Aar siden var begyndt til sit Varemærke at benytte de samme Farver, som Kontracitanten stedse har brugt, nemlig Broncefارve paa sortblaa Bund, er en ikke ringe Lighed imellem Hovedcitantens Varemærke og Midterpartiet af Kontracitantens Etikette, men hertil maa bemærkes, at Hovedcitanten ved, da han lod sit Varemærke indregistrere, at anmelde, at Mærket trykkes i forskellige Farver, maa antages at have villet tilkjendegive, at der ved Spørgsmaal om mulige Indgreb i hans ved Registreringen erhvervede Eneret til Varemærket ikke skulde tages Hensyn til Farverne, og at der foruden at den næstyderste Ring i Kontracitantens Etikette er betydelig smallere, end den tilsvarende Ring i Hovedcitantens Varemærke, at der nedenfor den yderste Ring i Kontracitantens Mærke, som meldt, findes et bredt Stykke af en 6te Ring med Inskriptionen „Trade Mark“, samt at der til Inskriptionen i den 4de Ring: „Tilberedt af J. Chr. Sabroe. Randers“ er benyttet meget større Bogstaver, end til den tilsvarende, iøvrigt, som meldt, ikke indregistrerede Inskription i Hovedcitantens Varemærke som ovenfor nævnt, paa Kontracitantens Etikette er paa hver Side af dennes Midterparti anbragt Afbildningen af en Udstillingsmedaille saaledes, at Midterpartiet dækker et større Stykke af hver Medailleside, hvilke Medaillestykker efter den

Maade, hvorpaa de saaledes ere anbragte, maa anses som Bestanddele af Kontracitantens Varemærke og følgelig ikke kunne lades ude af Betragtning ved Afgjørelsen af det heromhandlede Spørgsmaal. Efter det Anførte findes den af Kontracitanten for sit Fabrikat benyttede Etikette — selv afset fra Flaskens øvrige Udstyrelse — at være saa forskjellig fra den Etikette, som benyttes af Hovedcitanten i Henhold til det for ham indregistrerede Varemærke, at den ikke, naar almindelig Opmærksomhed anvendes, kan forvexles med samme, hvortil desuden kommer, at de tre Taarne, der ere anbragte indeni den inderste Ring i begge Varemærker, som meldt, er Randers Bys gamle Vaaben, paa hvis Anvendelse som Varemærke eller som endel af et saadant, der efter Lov 2 Juli 1880 § 6 Nr. 3 maa antages ikke ved Indregistrering at kunne erhverves nogen Eneret. Som Følge heraf, samt idet der efter det Anførte ikke bliver Spørgsmaal om at tilpligte Kontracitanten at tilintetgjøre de af ham benyttede Etiketter, der ere i hans Besiddelse eller endnu staa til hans Raadighed, vil Kontracitanten i det Hele være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at opheve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 198. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Larsen, med Tilnavn Brandi (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Februar 1886: Tiltalte Jens Larsen Brandi bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Lykke og Johnsen, 12 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Mai 1886: Tiltalte Jens Larsen, med Tilnavn Brandi, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger

og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ligeoverfor Kjøbmand Olsen, om hvilket der efter den skete Indstævning alene er Spørgsmaal for Højesteret, findes han at maatte anses efter Straffelovens § 251 og Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Jens Larsen med Tilnavnet Brandi bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Jens Larsen, med Tilnavn Brandi, for bedrægeligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maatte det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte en Dag i afvigte Sommer, som det maa antages den 3 August, har i Manufakturhandler Olsens Butik i Thisted skaffet sig udleveret paa Kredit Manufakturvarer til et Beløb af ialt 13 Kr. 40 Øre, idet han — der iøvrigt opgav sit eget Navn — for Olsens Lærling, med hvem han handlede, foregav at være sendt af en Frøken Christensen paa Store Djernis, i hvis Navn han — der tjente paa den nævnte Gaard og ved den af han opgivne Person vil have sigtet til en sammesteds tjenende Malkepige Mariane Christoffersen — forlangte sig Varerne udleverede ligesom han lod disse skrive paa den foregivne Frøken Christensens Regning. Da imidlertid Olsen, der ikke var tilstede ved den ommeldte Lejlighed, senere havde fattet Mistanke om, a

Tiltaltes nævnte Foregivende var urigtigt, og derfor havde tilskrevet ham om at afgjøre Sagen, indfandt Tiltalte sig nogen Tid derefter i Olsens Butik og erkjendte at have taget Varerne i en Andens Navn uden dertil at have havt nogen Bemyndigelse samt lovede at betale Belobet, hvad han dog ikke senere har gjort. Af de Tiltalte saaledes i Olsens Butik udleverede Varer — med Hensyn til hvilke den ovenomtalte Lærling har forklaret, at han, saavidt han tror, ikke vilde have overladt Tiltalte dem paa Kredit, hvis denne havde forlangt dem i sit eget Navn — søgte Tiltalte at forære et Silketørklæde til Værdi 11 Kr. til den ovenommeldte Mariane Christoffersen — hvem han ligeledes vil have givet de øvrige af disse Varer, hvad hun dog har benægtet — men da han fik det tilbage, idet Pigen efter sin Forklaring strax tilkjendegav Tiltalte, at hun ikke vilde modtage det, solgte han det til en Anden; dette Tørklæde er under Sagen bragt tilstede og udleveret til Kjøbmand Olsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. — — — — — Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1832 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ovenanførte Forhold ligeoverfor Kjøbmand Olsen være at anse efter Straffelovens § 256 jfr. § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 11 Oktober.

Nr. 222.

Advokat Levinsen

contra

Laurs Christian Laursen (Damgaard) (Def. Halkier),

der tiltales for Vexelfalsk.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 17 Juni 1886: Arrestanten Laurs Christian Laursen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og at udrede i Erstatning til Viborg Sparekasses Bankafdeling 250 Kr. med Vexelrenter 6 pCt. p. a. fra den 27 April d. A., indtil Betalingen sker, med Protestomkostninger 3 Kr. 70 Ore og Provision 83 Ore, samt alle af nærværende Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator, Kancelliraad

Møller, 16 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator Fasting, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Juli 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelnann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Laurs Christian Laursen med Tilnavn Damgaard for Vexelfalsk. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der for 5 à 6 Aar siden havde begyndt at trække Vexler paa Handelsbanken i Randers og paa Skive Bank, fra først af for at faa Penge til at kjøbe en mindre Ejendom, men senere for at klare Gjæld, han efter sin Forklaring for en stor Del havde paadraget sig ved at skrive paa Vexler for andre, og som derved efterhaanden var kommen i en betydelig Vexelgjæld, uden at han, der, da han begyndte paa de ommeldte Vexeltransaktioner, var Ejer af 3000 Kr., har kunnet gjøre nærmere Rede for, hvorledes hans Gjæld havde kunnet naa en saadan Størrelse — har, da han tilsidst ikke kunne faa Nogen til at skrive paa sine Vexler, ladet sin 17 Aar gamle Søn Knud Laursen uden de Pangjældendes Vidende og Samtykke skrive forskellige Personers Navne dels under Vexler trukne i deres

Navn, dels bag paa Vexler som Blanco-Endossementer, idet han overfor sin ovennævnte Søn gav det Udseende af, at han havde de ommeldte Personers Samtykke til at benytte deres Navne paa denne Maade, og disse Vexler har Arrestanten derefter ladet diskontere i forskjellige Pengeinstituter. Dette Vexelfalsk er drevet i saa stort Omfang, at der ved nærværende Undersøgelses Paabegyndelse i bemeldte Pengeinstituter beroede 16 falske eller forfalskede Vexler af et samlet Paalydende af over 11,000 Kr., som Arrestanten havde ladet diskontere sammesteds, og efter hvad han har vedgaaet, havde han derhos tidligere ladet diskontere flere andre ligeledes falske eller forfalskede Vexler, der inidertid forinden nærværende Undersøgelses Paabegyndelse vare indfrieede, tildels ved Hjælp af de ovennævnte og tilintetgjorte. Af de ikke indfrieede 16 Vexler var en Vexel stor 250 Kr. diskonteret i Viborg Sparekasses Bankafdeling, 2 Vexler lydende henholdsvis paa 3600 Kr. og paa 540 Kr. i Randers Handelsbank samt Resten i Skive Bank, og havde Arrestanten uden de Paagjældendes Samtykke ladet Gaardmand Hans Chr. Vistesen af Daugbjerg tegne som Trassent under den i Randers Handelsbank diskonterede Vexel paa 3600 Kr. og som Endossent paa 14 af de andre Vexler, lydende tilsammen paa 7360 *) Kr., Arrestantens Søn Johan Laursen af Egedal som Udsteder under en Vexel stor 360 Kr. og som Endossent paa 9 Vexler lydende tilsammen paa 8720 Kr., Gaardejer Johan Laursen Bakholdt af Daugbjerg som Endossent paa 3 Vexler lydende tilsammen paa 2500 Kr., Husmand Anders Christensen af Finderup som Udsteder paa en Vexel stor 480 Kr., Fattiglem Chr. Laursen, Runge af Daugbjerg som Udsteder under en Vexel stor 600 Kr. og som Endossent paa en Vexel stor 800 Kr., samt Husmand Jeppe Laursen Fynbo af Daugbjerg Mark som Udsteder under en Vexel stor 260 Kr., hvorhos han efter sin Forklaring har benyttet de samme Personers Navne ogsaa paa de falske og forfalskede Vexler, som han havde indfriet forinden nærværende Undersøgelses Paabegyndelse. Alle de ovennævnte Personer, navnlig ogsaa Arrestantens Søn Johan Laursen, have under Forhorene udsagt, at de ikke, dersom Arrestanten havde henvendt sig til dem desangaaende, vilde have givet deres Samtykke til, at han benyttede deres Navne paa sine Vexler, da det var en bekjendt Sag, at hans økonomiske Stilling var meget daarlig, hvad Arrestanten ogsaa har erkjendt at have vidst, og det er ligeledes en Selvfølge, at Arrestanten — der iøvrigt efter sin Forklaring vil have ment, at hans Søn mulig, dersom Arrestanten havde spurgt ham derom, vilde have givet ham Lov til at skrive Sonnens Navn paa Arrestantens Vexler — maa have indset, at han ikke uden Sonnens Samtykke kunde være beret-

*) Skal være: 7160.

tiget til at benytte hans Navn paa sine Vexler, i alt Fald ikke i saa stort Omfang, som sket er. Viborg Sparekasses Bankafdeling har paastaet sig tilkjennt i Erstatning hos Arrestanten 250 Kr. med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra den 27 April d. A., indtil Betaling sker, Protestomkostninger 3 Kr. 70 Øre samt i Provision 83 Øre, medens Randers Handelsbank og Skive Bank have forbeholdt sig at udtale deres Ret imod Arrestanten i Anledning af de af ham i bemeldte Banker diskonterede Vexler under private Sogsmaal. For sit omhandlede Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1827, og som med Undtagelse af, at han ifølge et inden Fjends og Nørlyng Herreders Politiret den 27 Januar 1880 indgaaet Forlig for ulovlig Brændevinsudskjænkning har erlagt en Bøde af 20 Kr. til Viborg Amts Fattigkasse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 269 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 164.

Advokat Levinsen

contra

Jørgen Hansen (Riis) (Def. Shaw),

der tiltales for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred.

Bornholms Vestre Herreds Extrarets Dom af 6 April 1886: Tiltalte Jørgen Hansen (Riis), bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. Han betaler derhos alle af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og C. Petersen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Hæredsthingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jørgen Hansen (Riis) for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred anlagte Justitssag er det oplyst, at der er bibragt Daglejer paa Skovgaard i Nyker Sogn, Jørgen Pedersen, et $\frac{1}{2}$ Tomme langt, stærkt blodende Saar over venstre Øjenbryn, der ved Lægeundersøgelsen ikke syntes at være trængt dybt ind og som i Lobet af en halv Snes Dage var lægt uden at efterlade videre Folger. Jørgen Pedersens beedigede Forklaring herom gaar ud paa, at Tiltalte uden Anledning har slaaet ham med sin Haandstok i Hovedet og derved tilføjet ham Saaret. Tiltalte har derimod vedblivende nægtet at have slaaet Jørgen Pedersen og forklaret, at han, da han den 23 Februar d. A. under en Auktion paa Skovgaard forgjæves affordrede Jørgen Pedersen 1 Kr. som denne i lang Tid havde skyldt ham, fulgte efter Jørgen Pedersen ind gennem Gangen i Svinehuset, hvor han blev trængt op mod en Væg, og derefter med sin Stok søgte at hindre Jørgen Pedersen i et nyt Angreb udefra uden dog at ramme ham. Ved de af Husmand A. Juul og Murer Hans Larsen Koføed afgivne beedigede Vidneforklaringer, der bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, er det imidlertid bevist, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed i Udgangsdøren fra Svinehuset med sin Stok har bibragt Jørgen Pedersen et Slag i Ansigtet, saa Blodet flød, og der vil derfor ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes Bonægtelse af at have slaaet Jørgen Pedersen og tilføjet ham et blodende Saar i Panden. Tiltalte, hvis Paastand om forinden at være bleven angrebet, og under Afventningen af et nyt Angreb at have forsvaret sig, er i Strid med det Oplyste, hvil herefter blive at anse efter Straffelovens § 203, og skjønnes Straffen for ham, der et født den 16 Februar 1819 og som foruden at have været anset som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Højesteretsdom af 14 Marts 1853 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, for Overtrædelse af Tilhold har været idomt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage efter Over-

rettens Dom af 5 April 1859, og for 4de Gang begaaet Hæleri efter Højesteretsdom af 12 Marts 1860 er frifunden for Aktors videre Tiltale, men iøvrigt ikke senere har været tiltalt, efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage.

Tirsdagen den 12 Oktober.

Nr. 202. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Peter Anton Jacobsen og Terkild Chr. Larsen
 (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 23 Februar 1886: Tiltalte Terkild Chr. Larsen bor for Justitions Tiltale i denne Sag fri at være, Tiltalte Peter Anton Jacobsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Anders Larsen af Birket betaler 300 Kr. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 20 Kr. og Defensor, Prokurator Bentzen, 15 Kr., betales af de Tiltalte En for Begge og Begge for En. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Mai 1886: Tiltalte Terkild Christian Larsen bor for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Peter Anton Jacobsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Gaardmand Anders Larsen tilkjoendte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 20 Kr., bor Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærene til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Shaw og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Terkild Christian Larsen og Peter Anton Jacobsen — af hvilke Forstnævnte er født i Aaret 1857 og Sidstnævnte i Aaret 1865 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — tiltales under denne Sag for Vold og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger, havde der, da der en Dag i November Maaned f. A., som det maa antages den 19, i Hjallerup afholdtes sædvanlig ugentlig Kreaturhandel i den derværende Kro, været Klammeri mellem Tiltalte Terkild Christian Larsen og Gaardmand Anders Larsen af Birket, hvorunder Sidstnævnte efter nogle af de under Sagen afhorte Vidners Forklaringer havde kastet Tiltalte Larsen til Jorden. Anders Larsen kjørte derpaa sammen med begge de Tiltalte og 3 Husmænd fra Hjallerup hjemefter i en den ene af Husmændene tilhørende Vogn, og da der undervejs blev Tale om, at Anders Larsen og Tiltalte Jacobsen skulde bytte Heste, toge de Alle til Anders Larsens Gaard, hvor de bleve beværtede med Spise og Drikkevarer, uden at det imidlertid kom til nogen Handel. Da de Tiltalte og de 3 nævnte Husmænd om Aftenen efter Songetid kjørte fra Gaarden, ved hvilken Lejlighed Tiltalte Jacobsen, der var Kudsk, sad paa Vognens forreste Sæde tilhøjre og Medtiltalte ved hans venstre Side, medens de 3 Husmænd sad paa det bageste Sæde, fulgte Anders Larsen — der, efter hvad en af Deponenterne under Forhøret har udsagt, havde advaret dem om at kjøre forsigtigt ud af Gaarden, for at de ikke skulde vælte i en derværende Groft — med Vognen ud af Gaarden, og ved Udkjørslen eller lidt udenfor samme rakte han, der dengang befandt sig ved den venstre Side af Vognen, hver især af de paa denne værende Personer, nemlig først de 3 paa Bagsædet siddende Husmænd, derefter Tiltalte Jacobsen og endelig Tiltalte Larsen Haanden til Farvel. Om hvad der derefter passerede, har Anders Larsen forklaret, at Tiltalte Larsen, da han, som meldt, rakte denne sin

Haand, holdt fast paa den, saa at det trods al Anstrengelse fra hans Side ikke var ham muligt at slide sig los, og da Tiltalte Jacobsen i det Samme piskede paa Hestene og kjorte i Trav henad Vejen, maatte han derfor følge med Vognen løbende ved Siden af denne. Efterat han paa denne Maade havde maattet løbe et Stykke, gjorde han for at undgaa at blive kjørt over, et Forsøg paa at springe op i Vognen, og i det han under dette Forsøg klyngede sig fast til Vognkanten, fik han, efterat være kommen op i Vognen med Overkroppen, flere Slag i Hovedet. Medens han til en under Sagen fremlagt Politirapport har udsagt, at disse Slag bleve ham tildelte af Tiltalte Jacobsen, har han under det derefter i Retten optagne Forhør ikke turdet fastholde denne Forklaring, men har udsagt, at han, der ved den omhandlede Lejlighed lukkede Øjnene, ikke ved, hvem der slog ham, men at han, da Tiltalte Jacobsen holdt Pisk og Tomme, antager, at Slagene ere blevne ham tildelte af Tiltalte Larsen, der efter hans Formening havde fat i ham med højre Haand. Da han nu ikke længere formaaede at holde sig fast ved Vognen, tumlede han ned af denne, og samtidig hermed kom ogsaa Tiltalte Larsen ned paa Jorden, uden at Anders Larsen, der efter sit Udsagn var fortumlet i Hovedet af de ham tilføjede Slag, vil kunne forklare, hvorledes dette gik til. Tiltalte Jacobsen, der derpaa var sprungen ned af Vognen, kom nu ogsaa til, og medens Anders Larsen derefter tilligemed begge de Tiltalte stod bag ved Vognen, der holdt stille og var i Færd med at afstørre Blodet fra et ham oven i Hovedet tilføjet Saar, blev der efter hans Forklaring af Tiltalte Jacobsen, omtrent samtidig med, at denne havde svoret en drøj Ed paa, at Ingon skulde faa Lov til at slaa Anders Larsen, tilføjet ham et saa heftigt Slag — uden at han tør sige, om det skete med Skafte af Tiltaltes Pisk eller med et andet Redskab eller muligens blot med den knyttede Haand — tværs over Ansigtet, at han styrtede baglænds om paa den frose Jord, hvor han uden egentlig at have tabt Bevidstheden blev liggende lidt, og da han derpaa rejste sig, vare begge de Tiltalte stegne til Vogns og kjorte bort fra Stedet. Efter hvad Anders Larsen endvidere har forklaret, bestode de ham ved den omhandlede Lejlighed tilføjede Læsioner foruden af nogle mindre Skrammer i Ansigtet, dels af et temmelig dybt Saar oven i Hovedet, som dog efter hans Udsagn er bleven lægt uden Lægehjælp og uden at have efterladt nogensomhelst Følge, dels af et Saar over venstre Øje, som han i Begyndelsen ikke tillagde nogen videre Betydning, hvorfor han først efter nogle Dages Forløb tilkaldte Distriktslægen i Anledning af samme. I en under Sagen fremlagt Erklæring af 4 December f. A. — i hvilken det af Anders Larsen omfoklarede Saar oven i Hovedet ikke omtales — har Distriktslægen udtalt, at venstre Øjes Bedækninger, navnlig overste Ojenlaag, ved en af ham

Natten mellem den 29 og 30 November foretagen Undersøgelse, fandtes indtagne af en betydelig Svulst, der strakte sig ud over de nærmeste Partier af Huden i Panden og Tindingen, og som var spændt, rød og glindsende, og at der derhos paa den udvendige Del af øvre Øjenlaagsrand fandtes et lille ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt skorpedækket Saar. Ved Undersøgelsen af selve Øjet, som Anders Larsen, der folte Smerter i og omkring Øjet, ikke selv kunde aabne, fandtes dette ubevægeligt, noget fremdrevet med en Svulst i Bindehinden, og et brændende Lys holdt lige foran Øjet kunde aldeles ikke ses, saa at Synsevnen var fuldstændig tabt. Iøvrigt gaar Erklæringen ud paa, at da der forelaa en Betændelse i hele det indvendige Bindevæv i Dybden af Øjehulen, hvorved der var opstaaet et Tryk paa Synsnerven og Øjets Kar, vilde denne efter al Sandsynlighed medføre, at Øjet for bestandig var tabt, medens det ikke dengang kunde afgjøres, om Betændelsen fra Øjehulen vilde strække sig ind i Hjærnen og muligen have Doden til Følge. Ifølge en af en Læge i Aalhorg — under hvis Behandling Anders Larsen, efter Distriktslægens Raad gav sig, og paa hvis Klinik han derefter henlaa fra den 3 til den 16 December — afgiven Erklæring af 10 December var Synet tabt paa Øjet som Følge af en Suppuration i Bindevævet i Øjehulen, der var udgaaet fra et Anders Larsen ca. 3 Uger tidligere tilføjet Saar, der iøvrigt var lægt, da Lægen fik ham under Behandling, hvorhos det i Erklæringen udtales, at der ikke var megen Rimelighed for, at Synet vilde vende tilbage, hvorimod der efter Lægens Formening ikke vilde komme andre Følger. Iøvrigt gaar en anden Erklæring af 15 Februar d. A. fra samme Læge ud paa, at hvis Lægehjælp strax var bleven søgt og der var anvendt en passende Forbinding, vilde — efter hvad Lægen antager — den efter Beskudigelsen paafulgte stærke Betændelse efter al Rimelighed kunne være undgaaet og Synet saaledes været bevaret. Anders Larsen har i Forhoret den 19 Januar d. A. udsagt, at de ham tilføjede Beskudigelser dengang forsaa vidt vare lægte, som han ingen Smerte folte, men at hans ene Oje var aldeles blindt. Tiltalte Terkild Christian Larsen — der mener at have været nogenlunde ædru, da han kjorte ud af Anders Larsens Gaard, medens han tidligere paa Dagen vil have været stærkt beruset — har under Forhørerne vedholdende benægtet Rigtigheden af Anders Larsens Forklaring, forsaa vidt den gaar ud paa, at Tiltalte, da Anders Larsen rakte ham sin Haand, holdt fast paa den og derved tvang ham til at følge med Vognen, idet han har paastaet, at det tværtimod var Anders Larsen, der, idet han sagde Farvel, greb Tiltaltes Haand og vilde trække ham ned af Vognen, og at Tiltalte ogsaa kom ned af denne, hvad han mener skete paa den Maade, at han, da Anders Larsen vedblev at trække i ham, sprang ned for ikke at falde, og vel har han paa Foranledning

af Medtiltaltes Udsagn i saa Henseende erkjendt, at det maaske nok kan være, at han, medens Anders Larsen gik ved Siden af Vognen, har slaaet ham i Ansigtet med knyttet Næve, men han har udsagt, at hvis han har gjort dette, hvad han dog ikke vil kunne huske, har det været for at faa Anders Larsen til at slippe ham. Endvidere har han udsagt, at Anders Larsen efterat have faaet ham ned af Vognen, slog løs paa ham, saa at hans Næse kom til at blode, og at han vistnok ved denne Lejlighed har slaaet igjen — hvorom han dog heller ikke vil vide Besked — men ialfald kun med sine bare Hænder, hvorved han efter sin Formening ikke kan have tilføjet Anders Larsen Saar. Da Medtiltalte derpaa sprang af Vognen og kom til, slap Anders Larsen Tiltalte, der dengang var sunken i Knæ og som derefter ikke vil have havt mere med Anders Larsen at gjøre. Iøvrigt har han benægtet, at der var truffen nogen Aftale mellem ham og Medtiltalte om at angribe Anders Larsen. Efter Alt, hvad der i Sagen foreligger, findes der nu ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes nævnte Forklaring, i hvilken Henseende bemærkes, at det vel af Anders Larsens Tjenestekarl, der ved den paagjældende Lejlighed stod udenfor Gaarden i en Afstand af ca. 100 Alen fra Gjæringsstedet, edelig er forklaret, at han horte Anders Larsen, forinden de Tiltalte vare sprungne af Vognen, raabe: „Slip, Slip“, men at paa den anden Side, den af de 3 Husmænd, der sad paa venstre Side af det bagerste Sæde, altsaa lige bag ved Tiltalte Larsen, bl. A. har edelig udsagt, at han sikkert tror, at Tiltalte, da han var paa Vognen, ikke holdt paa Anders Larsen. Da denne derhos, som meldt, ikke har kunnet give nogen bestemt Oplysning om, af hvem han er bleven slaaet, forinden Tiltalte Jacobsen kom til, og der i saa Henseende intet nærmere er oplyst ved de andre i Sagen afhorte Vidners og Deponenters Forklaringer, findes det ej heller godtgjort, at det Saar oven i Hovedet eller de Skrammer i Ansigtet, Anders Larsen vil have faaet ved denne Lejlighed, ere ham tilføjede af Tiltalte Larsen. Hvad dernæst Tiltalte Jacobsen angaar, da har denne vedgaaet at han — foruden at han, medens Anders Larsen løb ved Siden af Vognen, har slaaet denne med Piskesnærten, hvad han efter sin Forklaring gjorde, fordi han mente, at Anders Larsen havde taget fat i Tommen, samt at han ogsaa efterat være sprungen af Vognen har slaaet Anders Larsen med Piskesnærten — har, som af denne forklaret, da han og begge de Tiltalte vare komne bagved Vognen, tildelt Anders Larsen et Slag i Ansigtet, hvorved denne faldt bag over, hvilket Slag Tiltalte vil have givet ham med Bagsiden af sin knyttede Haand, uden at han iøvrigt véd, hvor han ramte, hvorhos han har erkjendt, at han maaske nok slog haardt til. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han, da han sprang af Vognen, ikke havde til Hensigt at slaa Anders Larsen, men kun at skille denne og

Tiltalte Larsen ad, samt at disse, da han slog, vare ved at fare paa hinanden, men at han iøvrigt ikke rigtig véd, hvorfor han slog Anders Larsen, idet han dog antager, at det var, fordi han — der ved den omhandlede Lejlighed vel var noget beruset, men dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde — ved at tage fat var bleven ivrig. Han har derhos benægtet, at det var hans Hensigt at tilfoje Anders Larsen nogen varig Skade. I en under Sagen fremlagt Erklæring af 31 December f. A. har den ovennævnte Læge i Aalborg, der har havt Anders Larsen under Behandling, udtalt, at han vel er mest tilbøjelig til at antage, at det Saar, Anders Larsen havde faaet paa venstre ovre Øjenlaag, er ham tilføjet ved et Slag med én eller anden haard Gjenstand, som har været holdt i Haanden, men at det dog nok kan tænkes, at et meget haardt Næveslag kan have frembragt den nævnte Læsion, og ligesom Tiltalte Jacobsen under Forhøret har udtalt, at han ikke betvivler, at det er ham, der ved det ovennævnte Slag har tilføjet Anders Larsen den Beskadigelse, der har havt Tabet af Synet paa Øjet til Følge, saaledes findes der efter de oplyste Omstændigheder ikke at kunne være nogen Tvivl herom. Derimod kan det ikke ansees godtgjort, at Tiltalte Jacobsen har tilføjet Anders Larsen de andre under Sagen omhandlede Læsioner. Anders Larsen har under Sagen paaastaet sig tilkjendt i Erstatning for Helbredelsesudgifter — hvilke efter hans Forklaring ville udgjøre henved 150 Kr. — og Næringstab samt for Vanzir, Svie og Smerte ialt 300 Kr., med Hensyn til hvilken Paastand Tiltalte Jacobsen har bemærket, at han finder det fordrede Erstatningsbeløb for højt. I Henhold til det Ovenanførte vil Tiltalte Terkild Christian Larsen være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til i Forening med Medtiltalte at udrede Aktionens Omkostninger. Derimod vil Tiltalte Peter Anton Jacobsen — idet han efter Sagens Oplysninger ikke kan antages at have tilsigtet ved det paaagjældende Slag at tilfoje Anders Larsen en saadan Beskadigelse, som kunde have Tabet af Synet paa Øjet til Følge, og ej heller at have maattet forudse denne Skade som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjærningen — for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 15 Oktober.

Nr. 177.

Advokat Klubien

contra

Sigvald Conrad Christian Olsen (Def. Hansen),

dér tiltales for Overtrædelse af § 3 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1886: Tiltalte Sigvald Conrad Christian Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Engberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 November 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 27.

Fredagen den 15 Oktober.

Nr. 177.

Advokat Klubien

contra

Sigvald Conrad Christian Olsen (Def. Hansen).

Højesterets Dom.

Den fra Tiltaltes Side for Højesteret fremhævede Omstændighed, at den i den indankede Dom nævnte foreløbige Lov af 2 November 1885 er udstedt, medens Rigsdagens Moder ifølge kongeligt aabent Brev af 23 Oktober s. A. kun vare udsatte, kan ikke medføre, at Loven skulde være ulovlig udstedt, eftersom Rigsdagen ligesuldt maatte anses, saaledes som Grundlovens § 25 fordrer, ikke at have været samlet paa den Tid, Loven udstedtes.

I Dommen er det derhos retteligen antaget, at den Omstændighed, at det i Rigsdagens Folkething ved privat Initiativ indbragte Lovforslag af samme Indhold som den foreløbige Lov den 21 December f. A. blev nægtet Fremme ved en Dagsorden, ved hvilken tillige den foreløbige Lov erklæredes forkastet, ikke har kunnet bevirke Lovens Ophævelse.

I Henhold hertil og det i Dommen iøvrigt Anførte maa det billiges, at Tiltalte er dømt efter den nævnte Lovs § 3. Vel er det for Højesteret anbragt, at der ikke nu kunde idømmes ham nogen Straf for den begaaede Lovovertrædelse, fordi Loven var bortfalden derved, at den Rigsdagssamling, hvori den af Regjeringen den 19 December f. A. var forelagt Landstinget, var sluttet den 8 Februar d. A., uden at nogen Bekræftelse af Loven da endnu havde fundet Sted; men om en saadan

Ophævelse af Tiltaltes Strafskyld bliver der allerede af den Grund ikke Spørgsmaal, at der mangler tilstrækkelig Føje til, paa Grund af den anførte Omstændighed at betragte den foreløbige Lov som bortfalden, hvorom Intet indeholdes i Grundlovens § 25, ligesom det hverken kan udledes af dennes Paa-bud om foreløbige Loves Forelæggelse for den følgende Rigsdag eller af andre Bestemmelser i Grundloven, saalidt som af Lovens Karakter som foreløbig.

Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Han maa derhos udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Sigvald Conrad Christian Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Sigvald Conrad Christian Olsen for Overtrædelse af § 3 i foreløbig Lov 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov i Anledning af 3 Artikler i Dagbladet „Socialdemokraten“ Nr. 306 for 31 December 1885, Nr. 4 for 6 Januar 1886 og Nr. 7 for 9 s. M. med Overskrift henholdsvis „Hyklerne og de Arbejdsløse“, „De hellige 3 Kongers Dag“ og „En Præst og en Missionær“. Den første af disse Artikler indeholder et heftigt Angreb paa det saakaldte Højreparti for detses Stilling til det af Regjeringen i Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modarbejde Arbejdslosheden, samt til at formindske den derved foranledigede Nød og til de Ændringer af samme, som var vedtagen af Folkethinget. Det gjøres gjældende, at, hvad der af Højrepartiet anføres mod, at Loven faar det af Folkethinget foreslaaede Indhold, er aabenbart uholdbart. Højrepartiet sigtes for selv i rigelig Maade at ville nyde godt af Statens Midler, men ikke at ville unde de Arbejdsløse Andel i den, for at opstille et Begreb om Ære for de Fine, hvorefter disse meget vel kunde hæve Penge i Statskassen, og et andet Begreb om Ære for Arbejderne, efter hvilket disse ikke maa modtage Penge af Statskassen og for ved sin Optræden at gjøre sig skyldig i „det modbydeligste, hæsligste

Hykleri“. Det paastaas dernæst, at, naar Højre støtter Regjeringsforslaget, er dette ikke af Hensyn til de Arbejdsløse, men for at vinde Stemmer blandt Vælgerne af Arbejdsklasserne, idet det bl. A. udtales: „Men de bryde sig Pokker om de Arbejdsløse. De bruger Nøden til at fremme deres Planer; thi deres Politik er som Jesuitternes Kristendom; der tillader Hensigten at hellige Midlet“. I de to andre Artikler gjøres den danske Præstestand til Gjenstand for Spot og hadefulde Angreb i Anledning af en bl. A. af 4 Præster underskreven Opfordring til paa de hellige 3 Kongers Dag at holde Møder for Hedningemissionen. I den første af disse Artikler udtales det saaledes bl. A.: „Men der er et Par Bemærkninger, som Enhver er berettiget til at gjøre overfor Opraaberne og alle dem, som idag paa Kommando raaber det samme efter i alle Landets Kirker. Den ene er den, at deres egen store Kjærlighed til den ydre Mission er Humbug — evangelisk-Kristelig-luthersk Humbug“, og til Støtte herfor anføres senere i Artiklen om Præsterne bl. A.: „Vende Øjne paa Prækestolen den ene Gang om Aaret eller to, det kan de alle fjorten Hundrede, men selv søge Kald i Grønland, i Indien, i Afrika, paa Sydhavsøerne — ikke én“. Efterat det fremdeles er gjort gjældende, at de til Missionen indsamlede Penge kunde finde langt bedre Anvendelse, hedder det i Artiklens Slutning: „Og her paa Kjøbenhavns Gader møder baade Bisp, Provst og Præst hver Dag sultne „Sjæle“ paa deres Vej, de møder dem ikke mindst paa Hellig 3 Kongers Dag, men møtte og velnærede taler de den 6 Januar iaar som ifjor om Hungeren efter Guds Ord, Tørsten efter Evangeliet; de lyver, „lyver af liderlig fed Vane, af tillavet Andagt, Sorg, Glæde, af Formaninger uden Fynd, Tro uden Magt, Følelse uden Blod, af Præk og Væv og Spyt, af søvrig Lul og Tul og Savl, af opløftede Øjne og Skrig. Det er denne kongelige Institution, som har Landets Moral i Varetægt“. I den sidste Artikel, der fremtræder som et Gjensvar paa nogle fra en herværende Præst fremkomne Modbemærkninger til Artiklen af 6 Januar d. A., udtales det bl. A.: At Præster er vant til Spot er sandt, men de har ogsaa fortjent den. Hvad sagde Jesus om sin Tids Farisæere? „I Øjenskalke og kalkede Grave!“ Scavenius' uniformerede Regiment har mange Farisæere. „Vogter Eder for dem, der gaar i lange Klæder“. Umiddelbart herefter erklæres det om Præsterne, at de løj ved en navngiven Politikers Grav, og der spørges, om deres Statskirke-Kristendom maaske var Andet end Humbug. Artiklen fremstiller derefter Præsterne som kun tragtede efter verdslige Fordele, spotter over deres ringe Offervillighed for Missionen, erklærer, at, naar en saadan Præst prædiker om sin inderlige Kjærlighed til Missionen, saa er det Humbug, og udtaler sluttelig: „Der er Kristne som mene, at Helvedes Forstue er belagt med Præstepander“. Tiltalte har

benægtet selv at have forfattet bemeldte Artikler, af hvilke de tvende ikke ere underskrevne, medens den sidste er underskrevet „Redaktionen“, men han har erkjendt, at Ansvaret for bemeldte Artikler paahviler ham, idet han paa de paagjældende Nummere af Bladet findes angivet som ansvarshavende Redaktor, at han har læst Artiklerne, forinden de bleve indrykkede i Bladet, og at han ifølge sin Stilling ved Bladet kunde have forhindret, at de bleve optagne i dette, saafremt han havde misbilliget, at saadant skete. Forsaavidt nu Straffeansvar søges gjort gjældende mod Tiltalte i Anledning af bemeldte Artikler efter § 3 i den ovennævnte forelobige Lov af 2 November 1885, har Tiltalte gjort gjældende, at bemeldte Lov maa anses bortfulden ved, at et i Rigsdagens Folkething ved privat Initiativ indbragt Lovforslag af samme Indhold som den forelobige Lov den 21 December f. A. blev nægtet Fremme af Folkethinget ved en af samme vedtagen motiveret Dagsorden, ved hvilken tillige den forelobige Lov forkastedes, og at der derfor ikke vil kunne idømmes ham Straf efter bemeldte Lovbestemmelse for de omhandlede Artikler, som alle ere offentliggjorte efter den nævnte Beslutning af Folkethinget. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Tiltalte Medhold, idet der ikke haves nogen Hjemmel til at tillægge en saadan af et af Thingene alene vedtagen Beslutning vedrørende en forelobig Lov, der ikke er til Behandling i Thinget som Følge af en Forelæggelse fra Regjeringen, nogen Indflydelse paa Lovens Gyldighed. Som Følge heraf, og da de omhandlede Artikler maa anses at indeholde Udtalelser af en efter Lovens § 3 strafbar Karakter, vil Tiltalte, der er født den 27 August 1854 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter denne Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 225.

Advokat Nellemann

contra

Jens Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Fornærmelse mod en Sognefoged i Funktion.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 25 Mai 1886: Arrestanten, Fattiglem Jens Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale de med

denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Groth Petersen og Sagfører J. Petersen 15 Kr. til hver samt Portoudgift 36 Øre til Prokurator Groth Petersen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1886: Birkeretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Gottschalch, betaler Arrestanten Jens Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadell Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Hansen for Fornærmelse imod en Sognefoged i Funktion. Det Forhold, som i saa Henseende lægges Arrestanten til Last, er hans Optræden overfor Sognefoged Hans Rasmussen i Sønder Broby, da denne i sin nævnte Egenskab efter Begjæring af Husmand Hans Pedersen i Allerup den 10 April d. A. kom til Stede for at fjerne Arrestanten fra Hans Pedersens Hus, hvor Arrestanten havde indfundet sig for at faa Brændevin og viste sig pantrængende. Ved Arrestantens med det iøvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han, da Sognefogden, der havde frenvist sit Politiskilt, bebrejdede ham hans Opførsel, kaldte Sognefogden en Dreng, samt at han efter at være kommen op paa en Vogu, som Sognefogden havde rekvireret for at lade ham transportere til Birkekontoret, udskjældte Sognefogden for en Flab og truede

med knyttet Haand ad ham, da Sognefogden, der havde ladet en Yttring falde om, at han, hvis Arrestanten havde opført sig paa samme Maade i hans Gaard som i Hans Pedersøns Hus, vilde have givet ham nogle Prygl, nærmede sig Vognen, hvorpaa Arrestanten sad. Endelig er det ved Vidnerne Ane Marie Pedersens og Hans Pedersens edelige Forklaring godtgjort, at Arrestanten, da Sognefogden, forinden Arrestanten kom op paa Vognen, sad og affattede en Rapport om det forefaldne, yttrede, at det var Løgn, hvad han skrev. Arrestanten, der er født den 18 Oktober 1827, har tidligere været anset i Følge nærværende Rets Dom af 14 Mai 1867 efter Straffelovens § 202 samt §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Følge Højesteretsdom af 12 Juni 1868 efter samme Lovs §§ 202 og 101 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 10 Januar 1870 efter Straffelovens §§ 98 og 101 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Sunds-Gudme Herreders Extraretsdom af 15 August 1871 efter Straffelovens § 101, dog at den forskyldte Straf bortfuldt i Henhold til samme Lovs § 58, og endelig har Arrestanten i Aaret 1878 og derefter oftere været anset for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Højesteretsdom af 1 September 1880 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 60 Dage. For sit under nærværende Sag udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 101 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og nævnte Dom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 19 Oktober.

Nr. 175.

Advokat Nellemann

contra

Edvard Emil Henriksen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 30 Oktober 1885: Tiltalte Edvard Emil Henriksen bør hen-sættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Tiltalte vil derhos have

at udrede Sagens samtlige Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller, og til Defensor, Prokurator Dichmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Alberti for Overretten betaler Tiltalte, Industrielotterikollektor Edvard Emil Henriksen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold findes en af ham under Forhørene fremlagt skriftlig Erklæring, hvori han gengiver det af ham ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed holdte Foredrag, efter samtlige foreliggende Oplysninger at maatte lægges til Grund. Herefter er der ikke tilstrækkelig Foje til at antage, at den af Tiltalte bragte Yttring om, at Kongen som enhver Embedsmand aflægger Ed paa Grundloven, og at enhver af dem, som bryder den, er en Grundlovsbryder og Meneder, staar i en saadan Forbindelse med Tiltaltes senere Udtalelser om begaaet Grundlovsbrud ved Ministeriet Estrups Udstedelse af en provisorisk Finantslov, at Tiltalte derved, som i Dommen antaget, kan anses at have fremført nogen mod Kongen rettet Sigtelse for Grundlovsbrud. Som Følge heraf, og da Tiltaltes Foredrag iøvrigt ikke indeholder Yttringer, som kunne henføres under Straffelovens § 90, vil han være at frifinde, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Edvard Emil Henriksen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjobenhavns Amts nordre Birks Extrarets hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Industrielotterikollektor Edvard Emil Henriksen, for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Paa et af Tiltalte Søndag den 19 Juli f. A. i Ballerup Kro sammenskaldt offentligt Møde, der overværedes af ca. 50 Personer, mest yngre Mennesker af Arbejderklassen, holdt Tiltalte et Foredrag hvori han bl. A. omtalte Forstaaelsen af Grundloven og den for Tiden herskende politiske Strid i saa Henseende. Ved Mødet var tilstede fire af Jurisdiktionens Politibetjente, og da én af disse til Politimesteren havde indberettet, at Tiltalte i sit nævnte Foredrag havde betegnet Kongen og Ministrene som Menedere og Grundlovsbrydere, blev der indledet en offentlig Undersøgelse mod Tiltalte. Under denne har Politibetjent Rasmussen edelig forklaret, at Tiltalte i sit Foredrag udtalte, at, da Kongen og Ministrene have aflagt Ed paa at overholde Grundlovens Bestemmelser og disse ere blevne overtraadte ved Udstedelsen af en provisorisk Finanslov, ere de Menedere og Grundlovsbrydere, og paa samme Maade har Politibetjent Hermann Larsen forklaret; Politibetjent Jensen har edelig forklaret, at Tiltaltes Udtalelse faldt saaledes, at enhver véd, at Kongen aflægger Ed paa, at han vil holde Landets Grundlov og Forfatning, ligesom Ministeriet aflægger Ed paa at overholde Grundloven, og at hvem der saaledes har aflagt Ed paa at holde Grundloven og saa bryder den, ere Grundlovsbrydere og Menedere, forud for hvilken Udtalelse han havde yttret, at Regjeringen eller Ministeriet havde brudt Grundloven, hvorhos Politibetjent Ole Larsen har afgivet en lignende Forklaring, idet de to sidstnævnte Betjente saaledes ikke vil have hørt, at Tiltalte udtrykkelig anførte Udstedelsen af den provisoriske Finanslov som et Grundlovsbrud. Alle fire Betjente have iøvrigt erklæret, at de ikke kunne gjengive Tiltaltes Udtalelse ordret, som den faldt, men at det utvivlsomt var Tiltaltes Hensigt at sigte Kongen og Ministrene for Grundlovsbrud og Mened. Bødkermester Frederiksen af Ballerup har ligeledes edelig forklaret, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed gjentagende udtalte, at Kongen og Ministrene havde aflagt Ed paa Grundloven og derefter brugte en Udtalelse, som Vidnet forstod saaledes, at Kongen og Ministrene ved Udstedelsen af den provisoriske Finanslov havde gjort sig skyldige i Grundlovsbrud og derfor vare Grundlovsbrydere, ligesom Bagersvend C. C. H. Kreutzmann af Pederstrup Mollo — efter først at have benægtet at kunne erindre noget af, hvad Tiltalte paa det omhandlede Møde havde udtalt — senere i samme Forhør har forklaret og beediget, at Tiltalte yttrede, at Kongen og Ministrene havde aflagt Ed paa Grundloven og derpaa efter at have paavist, at Grundloven var bleven overtraadt tilføjede, at de, som overtraadte Grundloven, vare Menedere og

Grundlovsbrydere, idet Vidnet, skjøndt Tiltalte ikke paa dette Sted udtrykkelig nævnte Kongen, fik den Mening af Tiltaltes Udtalelser, at han med disse ogsaa sigtede til Kongen. Tiltalte har vedholdende benægtet at have udtalt, at Kongen eller Ministeriet havde brudt Grundloven, eller at Kongen var en Meneder. Han vil efter sin Forklaring i første Del af sit Foredrag have fortolket forskjellige Bestemmelser i Grundloven og omtalt deres Tilblivelse og derefter have afsluttet denne Del af Foredraget med en Udtalelse om, at „Kongen saavel som enhver Embedsmand aflægger Ed paa, at han vil holde Grundloven ubrødelig, og enhver af dem, der bryder den, som ikke holder sig det efterretteligt, som skrevet staar, han er en Grundlovsbryder og Meneder“, hvorpaa han vil være gaaet over til et andet Afsnit, hvor han omtalte den politiske Strid og herunder oplæste efter et offentligt Blad en af Folkethingsmand Berg ved et Møde i Kjøbenhavn brugt Udtalelse, at da Ministeriet Estrup udstedte den provisoriske Finanslov, begik det et klart og tydeligt Grundlovsbrud, hvortil Tiltalte uden selv at udtale nogen Mening om, hvorvidt der ved bemeldte Finanslovs Udstedelse var begaaet et Grundlovsbrud, tilføjede, at, hvis det er sandt, kan der heller ikke mere være Tale om Forhandling mellem de Mænd og deres Tilhængere paa den ene Side og den grundlovstro Befolkning paa den anden Side, hvorfor Tiltalte sluttede med at opfordre Tilhørerne til at træde ind i en saakaldet liberal Vælgerforening. Der er efter Tiltaltes Begjæring af Personer, som havde været tilstede ved Mødet, afhørt en Del som Vidner, hvorved dog bemærkes, at det er oplyst, at Tiltalte forinden deres Afhørelse i Retten har indfundet sig hos dem og talt med dem om, hvad de kunde forklare, samt opfordret dem til at underskrive en Erklæring om, at han ikke havde udtalt fornærmelige Ord imod Kongen eller Ministeriet paa det omhandlede Møde, eller dog en Erklæring om, at Vedkommende ikke kunde huske, hvad Tiltalte havde sagt, og en saadan Erklæring er ogsaa underskrevet af flere af Vidnerne. Medens nogle af disse edelig i Retten have forklaret, at de ikke kunno huske eller have været opmærksomme ved Tiltaltes Foredrag, have to af disse, nemlig Uhrmager Busch og Marskandiser Johansen tilføjet, at de ikke have faaet Indtryk af, at Tiltalte udtalte sig fornærmeligt om Kongen ligesom Bestyrer Knudsen har tilføjet, at han fandt Tiltaltes Udtalelser moderate. Vidnet Mursvend Petersen har endelig forklaret, at han nok kan erindre, at Tiltalte udtalte, at Kongen og Ministrene havde aflagt Ed paa Grundloven, men saavidt Vidnet kunde huske, omtalte Tiltalte ikke, at Kongen havde gjort Brud paa Grundloven, men vel at Ministrene havde gjort sandant ved Udstedelsen af den provisoriske Finanslov. Efter det saaledes foreliggende er det nu ikke bestemt oplyst, hvilke Udtryk Tiltalte har brugt i sit omhandlede Foredrag. Naar

imidlertid henses til, at Tiltalte efter sin egen Forklaring har — efter at have fremhævet, at Kongen havde aflagt Ed paa at holde Grundloven ubrødelig, og at enhver, der har aflagt Ed paa Loven og derefter bryder den, er Grundlovsbryder og Meneder — oplæst en Udtalelse, der gik ud paa, at der i Udstedelsen af en provisorisk Finanslov forelaa et klart og utvetydigt Grundlovsbrud, uden at Tiltalte gjorde nogen Bemærkning om, at han ikke delte denne Anskuelse, hvad ikke fulgte af, at Tiltalte vil have udtalt sig hypothetisk, og yttret, at hvis dette var sandt, var Forhandling umulig, maatte Tilhørerne nødvendig faa den Opfattelse af Foredraget, at Tiltalte sigtede Kongen for Mened, i alt Fald betingelsesvis, hvad imidlertid allerede maa siges at indeholde en Krænkelser af den Ærbødighed, man er Landets Konge skyldig, og herimod vil det ikke kunne faa nogen Betydning, at Tiltalte, hvad han vedholdende under Forhørene har fremhævet, var sig vel bevidst, at Kongen efter Grundloven er ansvarsfri. Naar hermed sammenholdes de forstanførte Vidneforklaringer, der alle gaa ud paa, at Vidnerne have forstanæet Tiltalte saaledes, at han sigtede Kongen for Mened og Grundlovsbrud, skjønnes det at være tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved sin Omtale af Kongen har krænket den Ærbødighed, Underaanterne ere ham skyldige, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 27 Juli 1856 og ikke ses tidligere at have været straffet, ved den indankede Dom af 30 Oktober f. A., er anset med Straf efter Straffelovens § 90, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til 3 Maaneders simpelt Fængsel, findes at kunne forhøjes til lige Fængsel i 4 Maanedere. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Forskrift om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 43. Manufakturhandler **Axel Friederichsen** (Ingen)
 contra
 Snedkermester **Emil Truelsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers

Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 247. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
 Niels Christian Pedersen (Def. Levinseu),

er tiltales for Bedrageri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 2 Juni 1886: Tiltalte, Maattebinder Niels Christian Pedersen af Grundløse Overdrev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning 30 Kr. til Gaardejer Ejler Andersen i Vester Egesborg samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Procurator Petersen og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1886: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og H. F. Møller, betaler Tiltalte, Maattebinder Niels Christian Pedersen af Grundløse Overdrev, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Maattebinder Niels Christiar Pedersen af Grunløse Overdrev, for Bedrageri og er ved eger og det iøvrigt Oplysto bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efter at Tiltalte i 1883 til Gaardbestyrer Eiler Andersen i Vester Egesborg for 5 Kr. havde solgt en af Carl F. Hammer & Co. s. A. udstedt saakaldet Præmieobligation Litr. H, Kontrol Nr. 3439, hvorefter Ihændehaveren mod 32 maanedlige Afdrag à 5 Kr. bliver Ejer af 4 forskellige udenlandske Panteobligationer og Deltager i Lodtrækningen af disse men, naar Afdragene ikke prompte erlægges, taber enhver Re efter samme, indfandt Tiltalte sig i Oktober Maaned f. A. paa Eiler Andersens Bopæl, hvor han traf dennes Forældre, og skjøndt han her erfarede, at Afdragene ikke vare erlagte, og Obligationen saaledes var værdilos, og heller ikke vidste, om der var vundet noget paa de vedkommende Præmieobligationer, meddelte han dog, at der paa Obligationen var udkommen en Gevinst paa 3000 Kr., og at han i den Anledning skulde have 5 Kr. til Obligationens Fornylse og 4 Kr. til dens Stempling, hvorefter Gevinsten vilde kunne hæves paa Næstveds Posthus i Begyndelsen af Januar d. A. Tiltalte fik imidlertid ikke de forlangte 9 Kr. men indfandt sig atter den 7 November f. A. hos Eiler Andersen og erholdt under det fornævnte falske Foregivende af denne udbetalt 9 Kr., som Tiltalte senere har forbrugt, tilligemed Obligationen, som blev forsynet med begges Navne. For det han saaledes overbeviste Bedrageri, er Tiltalte, som er født den 15 Juni 1847 og 5 Gange tidligere har været straffet for Ejendomsindgreb, bl. A. ifølge Præsto Kjøbstads Extraretsdom af 20 December 1871 efter Straffelovens § 251 jfr. § 253 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, ifølge Vordingborgs nordre Birks Extraretsdom af 14 Marts 1872 efter samme Lovs § 231 og § 64 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved samme Rets Dom af 12 Juni 1884 efter Straffelovens § 228 jfr. § 54 og § 61, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage findes passende, og

Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen
40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Gjæstgiver Søren Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der under 16 Oktober 1878 har erholdt Borgerskab som Gjæstgiver i Aalborg og siden den Tid været Forpagter af Hotel Dania sammesteds, da en paa et andet Hotel der i Byen boende Handelsrejsende en Aften nogen Tid for sidstafvigte Jul var kommen hen i Hotel Dania, hvor han drak noget Øl i Selskab med Tiltalte, og havde spurgt, om han ikke kunde faa et Værelse, idet han ønskede at faa fat i Fruentimmer, er gaaet ind paa at lade ham faa et Værelse paa Hotellet, og har opfordret to Piger, der kom forbi Hotellets Port, og af hvilke han vidste, at ialtfald den ene var losagtig, til at følge med ind og, da de efterkom Opfordringen, ført dem op paa et Værelse, hvor den Handelsrejsende, der imidlertid havde forladt Hotellet, senere indfandt sig, og hvor Tiltalte, efter at den Handelsrejsende havde trakteret med Vin eller Banko og forgjæves havde opfordret den ene af Pigerne til at blive hos ham paa Værelset om Natten, lod ham blive alene med den anden Pige, idet Tiltalte og den Pige, som den Handelsrejsende først havde henvendt sig til, og med hvem Tiltalte inden hans Ankomst havde havt Samleje i et tilstødende Værelse, forføjede sig bort og gik ned i Hotellets Port, hvor de forblev, indtil den Handelsrejsende nogen Tid efter kom derned med den anden Pige, hvorefter begge Pigerne forlod Hotellet. Den følgende Dag modtog Tiltalte — der særlig har erkjendt, at han, da den Handelsrejsende udtrykkelig havde forlangt et Værelse for at faa fat paa Fruentimmer, nok ansaa det for sandsynligt, at denne, medens han saaledes var alene paa Værelset med den ene af Pigerne, havde plejet legemlig Omgang med hende, hvad efter Pigens Forklaring ogsaa var Tilfældet — af den Handelsrejsende, der ej heller var bleven paa Hotellet om Natten, Betaling for Værelset, der, saa vidt Tiltalte mindes, udgjorde 2 Kr., samt for de Drikkevarer, den Rejsende den foregaaende Aften havde rekvireret. Tiltalte har endvidere forklaret, at det i det sidste Par Aar oftere er hændet, at der om Aftenen har indfundet sig Herrer enkeltvis hos ham i Hotellet og forlangt et

Værelse samt Drikkevarer bragte op paa dette, og at Tiltalte, naar han undertiden selv har anvist Vedkommende Værelse og bragt Drikkevarer derpaa, har set, at Herren har havt et Fruentimmer med; men Tiltalte — der efter sin Forklaring lejer sine Værelser ud, til hvem der vil leje dem, uden i de enkelte Tilfælde at anstille nogen Undersøgelse om, hvad de Paagjældende ville bruge dem til — vil ikke have gjort sig nogen Tanke om, hvad Meningen har været, om han end senere, naar Herrer havde lejet Værelser til om Aftenen og kun opholdt sig i disse med et Fruentimmer i en Timestid eller to, nok vil have kunnet skønne, at de Vedkommende have bedrevet Utugt paa Værelset, ligesom det ogsaa er hændet, at hans Pige, som han efter de Paagjældendes Bortgang har sendt op for at gjøre Værelset i Stand, bagefter har sagt, at der havde ligget Nogen i Sengen. Derimod har Tiltalte erkjendt, at han, naar Handelsrejsende, som boede i et af Byens andre Hoteller, havde lejet Værelse om Aftenen i Hotel Dania og faaet Drikkevarer derpaa, ikke har været i Tvivl om, at deres Hensigt hermed har været at bedrive Utugt paa Værelset, men efter Alt, hvad der i Sagen foreligger, og naar navnlig henses til, at Tiltalte, som meldt, har erkjendt, at han jævnlig gjennem et længere Tidsrum har udlejet sine Værelser paa den ovenanførte Maade, samt idet flere Piger, der Lobet af det sidste Aar have tjent paa Hotellet, bl. A. have forklaret, at saadanne Gjæster som de ovennævnte fik Værelser uviste af Tiltalte selv, der ogsaa i Reglen selv bragte Drikkevarer til dem og modtog Betalingen, kan det dog ikke antages, at Tiltalte kun i det sidstnævnte Tilfælde, hvor Værelser blev udlejede til Handelsrejsende, der boede paa andre Hoteller, skulde have indset, at Værelserne blev lejede for at bedrive Utugt. Tiltalte har nærmere forklaret, at han for en Flaske Portvin eller Banco, der kostede ham selv lidt over 1 Kr. 50 Ore, tog en Betaling af 4 Kr., naar saadanne Drikkevarer af de Vedkommende forlangtes, medens han for Værelset kun beregnede en mindre Betaling, undertiden ikke mere end 50 Øre, og naar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at han ikkun har indladt sig paa den ommeldte Trafik, fordi han har siddet i mindre gode økonomiske Kaar og derfor ment ikke at kunne undlade at skaffe sig en Indtægt paa den Maade. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1838 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 182, andet Led, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og da Tiltalte derhos rettelig i Medfør af Lov 23 Mai 1873 § 9 er domt til at have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger i første Instans, forsaan-

vidt Tiltalte angaar, ligeledes billiges, saaledes med den anførte Nedsættelse i Straffetiden for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 63. Aktieselskabet Strandvejens Dampsporvejs-
selskab (Nellemann)

contra

Vognmand C. Mikkelsen (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Erstatning for en ihjelslaet Hest m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1885: De Indstævnte, Aktieselskabet Strandvejens Dampsporvejselskab, bor til Citanten, Vognmand C. Mikkelsen, betale 375 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31 Mai 1884 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 November 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 28.

Tirsdagen den 19 Oktober.

Nr. 63. Aktieselskabet Strandvejens Dampsporvejselskab
(Nellemann)

contra

Vogmand C. Mikkelsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Om end den Citanterne ifølge den i den indankede Dom ommeldte Koncessions § 18 paahvilende Forpligtelse til Skadeserstatning maa antages ogsaa at omfatte et Tilfælde, hvor som her Skaden ikke positivt er tilføjet ved Sporvognskjørselen, findes Citanterne dog ikke ved det den 4 April 1884 Passerede at have paadraget sig noget Ansvar, da det maa anses oplyst, at Dampsporvognens Togpersonale ved den paagjældende Lejlighed ikke har tilsidesat de det ifølge Kjørselsreglementets § 8 paahvilende Forpligtelser eller iøvrigt vist nogen Pligtforsømmelse, og Skaden derfor maa betragtes som bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde. Citanterne ville som Følge heraf være at frilinde for Indstævntes Tiltale og Processens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Vognmand C. Mikkelsen de Indstævnte, Aktieselskabet Strandvejens Dampsporvejselskab, til at betale 400 Kr. i Erstatning for det Tab, han har lidt ved, at en ham tilhørende Hest den 4 April f. A. paa Strandvejen, efterat være bleven sky for en modende Dampsporvogn, løb løbsk og slog sig ihjel mod et Træ, med 5 pCt. Renter p. a. fra Klagens Dato den 31 Mai f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det fremgaa af Sagen, at Citantens Kudske Niels Petersen den omhandlede Dag kom kjørende fra Byen paa Strandvejen med en med 2 Heste forspændt, belæst Flyttevogn, da hans Heste lidt udfør Svanemøllen i en Afstand af 20 à 30 Alen bleve urolige og sky for Dampsporvognen, som kom dem imøde og først standsede paa det tæt ved værende Skiftespor. Kudsken bestræbte sig af al Magt for at berolige dem og navnlig at holde dem midt paa Vejen, men der skete dog et ikke betydeligt Sammenstød, hvorved han tilligemed to andre Mænd, som vare paa Vognen, kom over paa Dampsporvognen. Kudsken sprang derefter ned paa Vejen og løb hen for at standse Hestene, som vare drejede tilvenstre over mod Gangstien Vest for Vejen, men dette lykkedes ham ikke, og efterat de først vare tornede mod en mellem Gangstien og Vejen staaende Afviserpæl, rendte den ene Hest mod et Træ og fik et saadant Stød, at den faldt død om paa Stedet. Det har ikke kunnet oplyses, om Dampsporvognen, da Sammenstødet fandt Sted med Flyttevognen, endnu var i Fart eller holdt stille paa Sporet. Citanten formener nu, at de Indstævntes Erstatningspligt allerede maa følge af § 18, 1ste Stykke i Selskabets Koncession af 10 Marts 1883, som bestemmer, at Selskabet er forpligtet til at erstatte al den Skade, som ved Befordringen paa Sporvejen tilføjes, enten Personer eller Gods, som beføres paa Sporvejen, eller andre Personer eller andet Gods eller andre Gjenstande, fra hvilken Forpligtelse Selskabet — som det i Paragrafens sidste Stykke hedder — kun kan befri sig ved at bevise, at det enten er den Beskadigedes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at Skaden er bevirket ved uafvendelige Tilfælde. De Indstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand navnlig gjort gjældende, at Skaden i det foreliggende Tilfælde ikke — som det fordres i Koncessionens ovenanførte § 18, 1ste Stykke — kan siges at være tilføjet ved Befordringen paa Sporvejen, idet der ved det nævnte Udtryk ojsynlig kun er sigtet til saadanne Tilfælde, hvor Skaden direkte er bevirket ved Sporvognskjørselen, men ikke til Beskadigelser, der kun staa i en fjernere Kausalforbindelse med Sporvejstrafiken. Til en videregaaende Anvendelse af denne Bestemmelse er der derhos efter de Indstævntes Formening saameget mindre Grund, som

Koncessionens § 18 maa anses for en ganske særlig, fra den almindelige Ret afvigende Bestemmelse. Subsidiært have de Indstævnte endnu gjort gjældende, at selv om den omspurgte Skade anses indbefattet under Bestemmelsen i § 18, 1ste Stykke, maa Selskabet dog fritages for at udrede Erstatning, fordi det ikke har nogen Skyld i Skaden. Da der maa gives Citanten Medhold i, at Bestemmelsen i Koncessionens § 18, 1ste Stykke omfatter enhver ved Befordringen paa Sporvejen forårsaget Beskadigelse uden Hensyn til, om Kausalforbindelsen er direkte eller indirekte, og da den under nærværende Sag omhandlede Beskadigelse herefter maa anses indbefattet under den nævnte Bestemmelse, samt da de Indstævnte ikke have bevist, at Skaden maa tilskrives den Beskadigedes egen Skyld eller er bevirket ved uafvendelige Tilfælde, findes de at maatte tilsvare Citanten Hestens Værdi. Da Citanten imidlertid har erkjendt, at han i sin Tid har kjøbt Hesten for 375 Kr., og da han ikke imod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at dens Værdi senere er steget, vil der i Overenssømmelse med en af de Indstævnte subsidiært nedlagt Paastand kun kunne tilkjendes Citanten i Erstatning 375 Kr. med Renter heraf som paastaet. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Torsdagen den 21 Oktober.

Nr. 155.

Advokat Levinsen

contra

Valdemar Theodor Holst (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 3 og 4 i forelobig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Januar 1886: Arrestanten, Pianofortearbejder Valdemar Theodor Holst, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 100 Kroner, til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Pianofortarbejder Valdemar Theodor Holst for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af §§ 3 og 4 i foreløbig Lov af 2 November f. A. angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov, og angaar Sigtelsen forskellige Udtalelser af Tiltalte i nogle Foredrag, som han har holdt ved 4 i Dagene den 5—8 November sidstleden afholdte offentlige politiske Møder i Fjellerad, Frær, Bælum og Aalborg, hvilke Foredrag med den nedenfor berorte Undtagelse i Henseende til Modet i Frær maa antages i det Væsentlige at have været af samme Indhold. I disse Foredrag — hvormed Tiltalte der som Udsending fra det socialdemokratiske Forbund i Kjøbenhavn og paa dets Regning i nogle Uger havde rejst omkring i forskjellige Egne af Landet, efter sin Forklaring havde til Formaal at vinde Folk for sine socialdemokratiske Anskuelse og tillige at vække Sympathi for de Smede og Maskinarbejdere i Kjøbenhavn, der paa den Tid enten havde nedlagt Arbejdet eller ved den som Følge af Arbejdsnedlæggelsen stedfundne Standsning af Driften af nogle Værksteder og Fabrikker vare blevne uden Arbejde, hvilket sidstnævnte Punkt Tiltalte dog forbigik i sit Foredrag i Frær — gav Tiltalte først en Fremstilling af den nærværende politiske Tilstand her i Landet, saaledes som han vil have opfattet den, i hvilken Fremstilling han, foruden at fremsætte flere i høj Grad grove Skjældsord og andre fornærmelige Udladelser om de nuværende Ministre, rettede meget voldsomme og skarpe

Angreb paa „Højre“, „Provisoristerne“, „Godsejerne“ og „Reaktionens“, og om de af ham saaledes betegnede politiske Modstandere, hvorved han maa antages at have sigtet til hele den Del af Befolkningen, der i politisk Henseende slutter sig til det nuværende Ministerium, bl. A. udtalte, at dette Parti havde arbejdet paa at fratage og franarre Folket noget af dets forfatningsmæssige Goder, at hele det reaktionære slyngelagtige Højreparti med dets Forere stod bagved den bestaaende Strid mellem de kjøbenhavnske Smede- og Maskinarbejdere og disses Arbejdsgivere, hvorved Striden var bleven gjort til et politisk Spørgsmaal, uden hvilket den rimeligvis ikke havde naaet en saadan Yderlighed, at Ingen kunde forsvare at gaa med til at paalægge os det Trælleag, som Godsejerstanden vil paalægge os, og som vist ikke vil blive mildere end det forrige, at det grundlovsbrydende Parti vilde blive siddende ved Regjeringen, naar vi ikke gaa med til at rydde det reaktionære Pak afvejen, at vi skyldte os selv, at ikke vore Born skulle sige, at vi have havt Friheden en Tid, men at nogle Godsejere berovede os den, og at Tiltalte i Provisoristerne saa værre Fjender af Landet end de ydre. Fremdeles yttrede Tiltalte, at man skulde tro, at efter Udstedelsen af den forelobige Bevillingslov af 1 April f. A., hvilken han betegnede som den gemeneste af Ministeriets gemene Streger eller Handlinger, vilde ingen dansk Mand kalde sig Højremand, at der i Højre ikke længere fandtes respektable Mænd, men kun politiske Slyngler eller topmaalte politiske Idioter, at vi længe nok havde ladet os regjere af dette Pak, som det nu var paa Tiden at blive kvit, og at Højre lyver grundig, naar det kalder sig grundlovstro, tilligemed andet Lignende. Tiltalte kom i Foredragene endvidere ind paa at drøfte flere offentlige Indretninger, saasom Hærvæsenet og Forsørgelsesvæsenet samt navnlig den bestaaende Retspleje, hvilken han betegnede som aldeles utilfredsstillende, idet han til Belysning heraf bl. A. gav paa sin Maade en Fremstilling af de bekjendte, i 1ste Instans af Kommissioner paa kjendte Retssager fra den senere Tid angaaende Bedragerier m. V. begaaede af Fanger og Funktionærer ved Horsens Tugthus og angaaende Vold imod Politiet under et politisk Møde i Holstebro, hvorom han bl. A. udtalte, at det var noget Uhørt, at der blev nedsat ekstraordinære eller Kommissionsdomstole, idet han tillige sigtede den nuværende Justitsminister for at have til Kommissionsdommere i Holstebro-Sagen beskikket Mænd, om hvem han vidste, at de vilde domme, som han ønskede, og at en af de i den anden foran nævnte Sag Implicerede, hvem han betegnede som den største Tyveknægt af dem alle, under Sagen havde været paa fri Fod, fordi man ikke havde haft nogen passende eller efter et Vidnes Forklaring, som Tiltalte har godkjendt. tilstrækkelig „sin“ Arrest til ham, hvad Tiltalte særlig har erkjendt at have givet Justitsministeren

Skylden for, skjøndt han vidste, at Spørgsmaalet om Paagjældendes Belæggelse med Varetægtsfængsel alene beroede paa Forhørsdommeren. Tiltalte har i det Hele erkjendt Rigtigheden af den ovenstaaende Gjengivelse af hans omhandlede Foredrag, naar undtages enkelte Punkter, der imidlertid maa anses tilstrækkelig godtgjorte ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer — hvilket navnlig ogsaa gjælder om det ovenfor Anførte angaaende Tiltaltes Udtalelser om Justitsministerens Beskikkelse af Kommissionsdommere i Holstebro Sagen — hvorhos han har forklaret, at han fra Forretningsforeneren for det socialdemokratiske Forbund i Kjøbenhavn havde modtaget Underretning om den ovennævnte foreløbige Lov af 2 November f. A., samt om Tidspunktet for dens Ikrafttræden og ogsaa, efterat have gjort sig bekendt med Lovens Bestemmelser, navnlig forinden Mødet i Frær var i Tvivl om, hvorvidt hans Udtalelser paa Møderne kunde bestaa med disse Bestemmelser, men desuagtet ikke fandt Anledning til at raadføre sig med Nogen herom og besluttede at lade staa til i den Formening, at Sagen i hvert Fald ikke kunde blive saa farlig, og idet han for sin Person ikke brød sig saameget derom, naar han kunde udrette noget Godt for den Sag, han arbejdede for. Derimod har Tiltalte gjentagende benægtet at have ved sine Foredrag tilsigtet at opbidse Klasser eller Dele af Befolkningen til Had og Forbittrelse imod andre Klasser eller at gjøre Regjeringens Foranstaltninger forhadte, men efter Foredragenes hele Indhold findes det dog ikke at kunne være Tvivl underkastet. at Tiltalte har maattet indse, at de paagjældende Udtalelser egnede sig til at fremkalde Had og Forbittrelse mellem hans Meningsfæller og Modstanderne, og at han ved sin forvanskede Fremstilling med Hensyn til det i de ovennævnte to Retssager Passerede har tilsigtet at gjøre den heri Landet bestaaende Retspleje og Justitsministerens overensstemmende dermed tagne Bestemmelse om disse Sagers Behandling af Kommissioner forhadt eller foragtelig, hvilket Alt ogsaa stemmer med mange under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer. af hvilke nogle tillige særlig gaa ud paa, at denne Beskaffenhed af Tiltaltes Udtalelser efter Vidnerens Formening maa have været ham bevidst, ligesom det af Redaktøren af Aalborgs Stiftstidende er edelig forklaret, at han, der overværede det paagjældende Møde i Aalborg, ikke i sit Blad vilde have optaget et nøjagtigt Referat af Tiltaltes Foredrag ved dette Møde af Frygt for derved mulig at blive meddølgelig i det Answer. Tiltalte maatte paadrage sig ved sine stærke og skarpe Udtalelser, og af det nævnte Blads Referent ved Mødet, at han ophørte at referere Tiltaltes Foredrag der, fordi han snart kom til Erkjendelse af, at Tiltaltes Udtalelser ikke egnede sig til at gjengives i Bladet. særlig paa Grund af deres skarpe Form og den deri indeholdte Kritik af Ministeriet og dets Foranstalt-

ninger. Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1840 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold er ved Underrettsdommen anset efter §§ 3 og 4 af den ovennævnte forelobige Lov af 2 November f. A., og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 22 Oktober.

Nr. 208. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Jens Poulsen med Tilnavn **Sahl** (Def. Levinen).

der tiltales for voldeligt Forhold og Legemsbeskadigelse.

Aars og Slet Herreders samt Løgstor Birks Extrarets Dom af 14 April 1886: Tiltalte Jens Poulsen, kaldet Sahl, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til forhenværende Gaardejer i Munksjorup Niels Christian Jensen 150 Kr. samt udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lausen, 18 Kr. og til Defensor, Prokurator Mønsted, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juni 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage, samt at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret: .

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Jens Poulsen med Tilnavn Sahl for voldeligt Forhold og Legembeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 15 December f. A. om Aftenen indfundet sig paa Østergaard for at besøge sin sammesteds tjenende Hustru, med hvem han i et Aarstid ikke havde samlevet, og da hun, der ved hans Bortgang fra Gaarden havde fulgt ham et Stykke paa Vej, ikke vilde tillade ham at følge hende tilbage igjen, og Tiltalte — der havde sin Hustru mistænkt for at staa i utilladeligt Forhold til forhenværende Gaardejer Niels Christian Jensen af Munksjørup — derfor antog, at der stak Noget herunder, gik han tilbage med hende til Gaarden, hvor han, efterat hun var gaaet ind i Pigeammeret, gik hen mod de ved Gaarden staaende Stakke, og da han her mødte fornævnte Niels Christian Jensen og efter sin Forklaring var bleven ærgerlig herover, trængte han — efter først at have spurgt Jensen, om det var Tiltaltes Hustru, han ventede paa, hvad Jensen imidlertid benægtede — med hævet Stok ind paa denne, der trak sig tilbage, og idet Jensen nu værgede sig med en Stok, han selv havde i Haanden, uden dog, som det maa antages, at ramme Tiltalte, opstod der en Kamp imellem dem, hvorunder Jensen, efterat have mistet sin Stok — idet den efter hans Forklaring blev ham fraroven af Tiltalte, medens dennes Forklaring gaar ud paa, at han tabte den — lob ind paa Tiltalte og rev denne omkuld, hvorved han imidlertid selv faldt omkuld saaledes, at han kom til at sidde ovenpaa Tiltalte, efter hvis Forklaring Jensen derhos frarev ham hans Stok og tilføjede ham dermed et Slag i Hovedet, saaat der fremkom en Bule i den behærede Del af samme, hvad Jensen dog ikke vil kunne mindes. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, da Jensen, medens denne saaledes sad ovenpaa ham, havde faaet sin højre Haands Ringfinger ind i Tiltaltes Mund — hvad efter Tiltaltes Udsagn skal være sket ved, at Jensen greb ham fat i Næsen — har givet sig til at bide i den, og er vedbleven dermed, skjøndt han nok mærkede, at han havde gjennembidt den

lige til Benet, samt at han, efterat Jensen havde faaet sin Finger ud af Tiltaltes Mund, hvorved han imidlertid var bleven væltet om, saaat Tiltalte kom til at ligge ovenpaa ham, har — efter sin Forklaring fordi han ikke kunde finde sin Stok — grebet en af sine Træske, der vare tunge og jernbeslaede, og med den bibragt Jensen flere — efter Tiltaltes Mening 3, men efter Jensens Forklaring mindst 10 — Slag i Nakken, hvorhos han, efterat have rejst sig op og taget sin Stok, endvidere tildelte Jensen, der ligeledes var kommen paa Benene, og efter Tiltaltes Forklaring, som Jensen dog forsaavidt har benægtet, igjen var løben ind paa ham, et Par Slag foran i Hovedet med den ommeldte Stok, der var et Egespir, ca. 1 Tomme i Gjennemsnit og forsynet med Jerndupske, og da Jensen derpaa løb ind i Gaarden, forfulgte Tiltalte ham og gav ham undervejs et Slag i Nakken med sin Stok, saa at Jensen faldt omkuld, ligesom han, da Jensen derefter løb op ad Gaardens Hovedtrappe, hvor han dundrede paa Døren, idet han raabte om Hjælp, ogsaa dér med sin Stok slog Jensen, hvorved han dog ikke vil have ramt denne — der med Arme og Ben søgte at afbøde Slagene — videre, medens Jensens Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte derved kløvede hans Læbe. Da Jensen derpaa løb ned i Gaarden for at søge Hjælp hos en paa Gaarden tjenende Røgter, der var bleven hidkaldt ved hans Skrig, vedblev Tiltalte at forfølge ham, i det han efter flere under Sagen afgivne Forklaringer tilraabte den ommeldte Røgter, at han skulde bringe ham en anden Stok, da den han havde, ikke duede, men nu kom Gaardens Ejer, der imidlertid var bleven vækket ved Larmen, tilstode og gik imellem dem og tog Stokken fra Tiltalte, hvorefter han bragte saavel denne, der lydeligt yttrede sin Glæde over det Passerede, som Jensen ind til Logstor, hvor Tiltalte blev sat under Anholdelse, medens Jensen strax blev bragt til en Læge. En af denne denne den følgende Dag udstedt Erklæring gaar ud paa at ved den af ham den paagjældende Nat foretagne Undersøgelse af Jensen fandtes hele den behaarede Del af dennes Hoved dækket af sammenlobet Blod, ligesom der i Panden fandtes to Buler af Blodudtrædning, hver paa Storrelse som et halvt Hønsæg, hvorhos Overlæben var kløvet i Midten og to Fortænder løse, samt at næsten hele Hovedbunden, da Blodet var fjernet og endel Haar var afklippet, viste sig gjennemfuret af dybe blodende Saar, hvoraf et paa en Tommes Længde fandtes midt paa højre Isseben og to andre af omtrent samme Længde paa Siden af dette, medens der fra Spidsen af Nakkebenet omtrent til Haargrænsen strakte sig 4 lange takkede Flænger, tildels flydende sammen med hinanden, uden at dog noget af disse Saar, der alle gik igjennem Huden og den underliggende Senohinde, saavidt Lægen ved denne første Undersøgelse kunde skjonne, havde beskadiget Benet, og endelig var det yderste Led

af Ringfingeren paa Jensens højre Haand bogstavelig tygget i Laser, og angaaende Folgerne af disse Læsioner udtalte Lægen derhos, at han umulig endnu kunde sige, hvor stor Fare der under deres Forløb kunde udtræde, og at han kun kunde antyde, at der maatte hengaa mange Dage, inden han kunde erklære Jensens Tilstand for farefri, hvad Livets Bevarelse angik. Efter on af samme Læge den 19 Februar d. A. udstødt Erklæring havde det yderste Led af den ommeldte Finger maattet afsættes, men iøvrigt gnaar denne Erklæring ud paa, at Jensen da maatte regnes for at være uden Fare i Anledning af de ommeldte ham paaførte Læsioner, af hvilke Saarene i Hovedet da alle vare solidt legte og ikke vilde komme til nogensinde at volde ham Skade, ligesom Fingeren var saagodtsom lægt, idet der kun var et Par overfladiske Saar tilbage, der efter Lægens Skjøn ikke vilde give Anledning til en Opblussen af den ondartede Betændelse, som en Tid havde truet hele Haanden, hvorhos dog Lægen udtalte, at da endnu ikke alle Saarene vare lægte og samtlige Ledde endnu vare fuldkommen stive og ubevægelige, vilde det vare endnu et Par Maaneder, forinden Jensen atter vilde være i Besiddelse af sin Arbejdsdygtighed, der imidlertid, efter hvad Lægen endvidere udtalte, for bestandig vilde blive noget indskrænket ved Tabet af det yderste Led af den højre Haands Ringfinger. Jonsen har paaستااet sig tilkjendt hos Tiltalte i Erstatning for Udgifter i Anledning af hans Helbredelse 70 Kr., for Næringstab 50 Kr. og for Tabet af Fingerleddet og den derved forarsagede Forringelse i hans Arbejdsdygtighed 30 Kr., ialt 150 Kr., og mod Storrelsen af dette Beløb har Tiltalte — medens han iøvrigt har forment, ikke at være pligtig at yde Jensen nogensomhelst Erstatning — Intet havt at erindre. Tiltalte har særlig erkjendt, at han — der, efter sin Forklaring var overbevist om, at Jensen stod i utugtigt Forhold til hans Hustru, og i sin Vrede herover i længere Tid havde tænkt paa, naar han traf Jensen, at give denne „nogle ordentlige Klø“ med en Kjøp, for at Folk kunde se, at Jensen havde faaet Bank, og at Tiltalte havde faaet Opvejsning — da han ved den omhandlede Løjlighed ikke kunde finde sin Stok, brugte sin Træsko istedetfor de blotte Næver til at slaa med, fordi han vilde, at det — som han har udtrykt sig — skulde blive kjendt paa Jensens Hoved, hvorved han vil have tænkt sig, at Blodet skulde komme frem eller, som han senere har udsagt, at der skulde blive Mærker efter Slagene, hvad han efter sin Forklaring mente, at Jensen efter dennes Opførsel mod Tiltalte nok kunde fortjene, men hvad han dog først vil have tænkt paa, da han, som berørt, under deres Omtumlen var kommen til at ligge ovenpaa Jensen, men Tiltalte har bestemt benægtet, at det var hans Hensigt enten at dræbe Jensen eller tilføje ham en Lemlæstelse eller større Beskadigelse, og gnaar hans Forklaring i saa Henseende

nærmere ud paa, at han med Villie valgte at slaa Jensen med Træskoen i Nakken istedetfor paa Siden af Hovedet, fordi han var sig bevidst, at han ved at slaa ham paa det sidstnævnte Sted let kunde bevirke hans Død, ligesom han undlod at anvende al sin Kraft, da han slog Jensen med sin Stok, med Hensyn til hvilken han har erkjendt, at han efter dens Beskaffenhed let kunde være kommen til at dræbe Jensen ved et Slag dermed i Hovedet, samt at han kun vedblev at bide i Jensens Finger, fordi han vilde tvinge ham til at sige Au og ikke vilde være vedbleven dermed, hvis han derved havde troet den udsat for nogen Fare. Hvad angaar Tiltaltes Paastand om, at der skal bestaa et usædeligt Forhold mellem hans Hustru og Jensen — hvad de Begge under Sagen have benægtet at være Tilfældet — fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der, efter at Tiltaltes Hustru, som med sin Mands Samtykke var kommen til at bestyre Huset for Jensen, der var bleven separeret fra sin Hustru, senere med sine 2 Børn var flyttet til Jensen — efter hendes Forklaring fordi hun paa Grund af Tiltaltes stadige Beruselse og paa Grund af Mishandling fra hans Side ikke vilde leve sammen med ham — i Juni f. A. blev indledet en offentlig Undersøgelse mod hende og Jensen som sigtede for forargeligt Samliv, og at det derunder oplystes, at de havde Natteleje i samme Værelse, uden at der dog blev foretaget videre imod dem, idet de flyttede fra hinanden, samt at det iblandt Naboerne har været almindelig antaget, at der bestod en usædelig Forbindelse mellem dem, hvorhos Tiltalte under Sagen har forklaret, at han en Nat forinden den ommeldte Undersøgelse vil have set dem dele Seng med hinanden i Jensens Bolig, hvad de imidlertid have benægtet. Selv om Tiltaltes Mistanke i den nævnte Henseende imidlertid maatte have været begrundet, kunde dette dog ikke diskulpere Tiltalte med Hensyn til hans foranførte voldelige Adfærd mod Jensen, hvorimod det maa billiges, at han, der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdommen anset efter Straffelovens § 203; men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at Sakærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste, vil saaledes med de anførte Forandringer være at stadfæste.

Nr. 241.

Advokat Levinsen

contra

Johanne Pedersen Plougstrup, Niels Peder Andreasen Schönebergs Hustru (Def. Hansen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 13 Juli 1886: Arrestantinden Marie Kathrine Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Johanne Schöneberg, født Petersen Plougstrup, i lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Kralund, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 23 August 1886: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommede Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Johanne Pedersen Plougstrup, Niels Peder Andreasen Schöne-

bargs Huatru, for falsk Forklaring for Retten. Under en kriminel Undersøgelse, der var bleven indledet i Anledning af, at den i 1ste Instants medtiltalte Marie Kathrine Pedersen, der er Tiltaltes Søster, havde til Politiet gjort Anmeldelse om, at en Person ved Navn Hans Peter Christian Fritzen, med hvem hun i nogen Tid havde levet sammen, idet det var deres Mening at gifte sig med hinanden, den 7 Juni d. A. havde under hendes Fraværelse forladt deres fælleds Bolig og ved denne Lejlighed frastjaalet hende forskellige hende tilhørende Gjenstande, deriblandt en Tikroneseddel, der efter hendes Opgivende skulde have beroet i en Portemonæ, der laa i hendes Kjølelomme, afgav Tiltalte den 27 *) s. M., efter af Dommeren at være formanet til Sandhed, en Forklaring, der bl. A. gaar ud paa, at det var hende bekendt, at hendes nysnævnte Søster, efterat denne og Fritzen vare flyttede til deres ommeldte Bolig, havde en Tikroneseddel, som hun skjulte for Fritzen, idet Tiltalte en Dag, da Søsteren betalte 10 Kr. i Husleje til en navngiven Mand, havde set, at hun da havde endnu en Tikroneseddel i sin Pung, hvorhos hun ogsaa senere havde set Sedlen, som Søsteren plejede at have hos sig i Pungen. Efterat imidlertid Marie Kathrine Pedersen under den fortsatte Undersøgelse havde tilstaaet, at hendes Angivelse, forsaavidt den gik ud paa, at Fritzen havde frastjaalet hende en Tikroneseddel, var usandfærdig, idet hun ikke ved hans Bortgang havde ejet nogen saadan, og efterat derpaa Fritzen, der i Anledning af den stædfundne Anmeldelse var bleven anholdt og under 11 Juni undergivet Varetægtsarrest, den 19 s. A. var bleven løsladt, har Tiltalte vedgaaet — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at den ovennævnte af hende aflagte Forklaring er urigtig, og at hun har afgivet den efter Anmodning af sin titnævnte Søster, idet denne, da de den paagjældende Dag vare paa Vejen til Thingstedet for at underkastes Forhør, havde fortalt Tiltalte, at hun havde meldt Fritzen for at have taget en Tikroneseddel af hendes Søndagskjole og derhos bedt Tiltalte om at sige i Retten, at hun havde set Søsteren i Besiddelse af en Tikroneseddel, og vidste, at hun skjulte den for Fritzen indtil deres Bryllup. Efterat Tiltalte derpaa havde spurgt Søsteren, om denne da havde havt Sedlen og Søsteren herpaa havde svaret Ja, erklærede Tiltalte, at hun saa ogsaa nok skulde holde med hende, men at hun ikke vilde gjøre Ed. Tiltalte har erkjendt, at hun udtalte sig saaledes, uagtet hun nok kunde indse, at Søsteren for med Usandhed, idet denne saa tidt havde bedt om Brød og laant Penge hos Tiltalte, hvad hun vel ikke vilde have gjort, hvis hun havde havt en Tikroneseddel. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at hun, som hun har ud-

*) Skal være: 17

trykt sig, var ilde ved at aflægge den ommeldte urigtige Forklaring for Retten, hvorved hun nok indsaa, at hun forbrød sig, men hun gjorde det for at hjælpe Søsteren ud af Forlegenheden, og at hun ikke gjorde sig nogen Tanke om, at hun derved kunde skade Fritzen. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1849 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instants det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Mandagen den 25 Oktober.

Nr. 159.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Clausen eller Claussen (Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 27 August 1885: Tiltalte, Folkethingsmand Rasmus Clausen eller Clausen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør Tiltalte ogsaa betale Omkostningerne ved Aktionen, deriblandt: Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, 50 Kr., saavel som ved Straffens Exekution. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salær til Aktor ved Overretten, Overretsprokurator Peterson, betaler Tiltalte, Folkethingsmand Rasmus Clausen eller Claussen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Tiltalte i et Foredrag paa et den 12 April f. A. i hans Valgkreds ifølge

Indbydelse af en derværende Vælgertorening afholdt politisk Møde blandt Andet opmuntret de Tilstedeværende til i det i Dommen nærmere angivne Øjemed at slutte sig til Riffelringene, hvorved han maa antages at have sigtet til den allerede dannede Falster Riffelforening, for hvis Oprettelse han iøvrigt ikke ses at have virket.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 103, 1ste Stykke, jfr. § 51, og Straffen kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Han vil derhos have at tilsvare Aktionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Clausen bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Folkethingsmand Rasmus Clausen eller Claussen, der er født den 3 Februar 1835 og ikke funden forhen straffet, for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden og sigtes for at have gjort sig skyldig heri ved gennem sine Udtalelser paa det offentlige politiske Møde i Sonder Kirkeby den 12 April f. A. at have virket for at tilvejebringe en væbnet Styrke, bestemt til eventuelt at benyttes som Magtmiddel imod den offentlige Myndighed. Efter det Foreliggende maa Aktionen antages at sigte til den Del af Tiltaltes Udtalelser ved det ommeldte Møde, der angik den da stedfindende Riffelbevægelse, og som — efter hvad der ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort — i det væsentlige gik ud paa, at han billigede Tanken om Riffelforeninger, at Repræsentanternes Gjerning jo kunde mislykkes, at Folket derfor maatte vide, at det Øjeblik tilsidst kunde komme, da det er dem selv, der skal frem og værne deres Rettigheder, at Rifferne da vilde gjøre deres Nytte, hvorfor man ikke maatte nøjes med at købe dem, men tillige slittig øve sig i Brugen af dem, at Tiltalte fuldtud troede, at Rifferne vilde faa deres store Betydning, idet de vilde kunne danne et Værn for Grundloven

og for Folkets Frihed; samt endelig at Tilslutning til Riffel-foreninger er at gjøre sit til at forberede Modstand og til at optage og møde Angrebet paa Folkets Rettigheder. Ved sin ovenanførte Yttring om, at det Øjeblik kunde komme, da Folket selv maatte værne sine Rettigheder, vil Tiltalte efter sin under Forhøret afgivne Forklaring have sigtet til det Tilfælde, at Regjeringen skulde tænke paa at indskrænke Folkets Frihed, hvorhos han har forklaret, at Tiden maa vise, naar Folket selv skal værne om sine Rettigheder, og hvem der skal afgjøre, naar et saadant Øjeblik indtræder. Endelig har Tiltalte forklaret sin Udtalelse om, at Rifferne vilde kunne danne et Værn for Grundloven og Folkets Frihed, derhen, at hans Mening var dels, at den blotte Bevidsthed om Riffernes Tilstedeværelse vil kunne afholde fra Brud, dels, at der kunde blive Brug for Rifferne, saafremt mulig engang Statskup skulde ske. Paa det nævnte Møde udtalte Tiltalte derhos bl. A., at Ministeriet den 1 April f. A. holdt Militær, Kanoner og Politi parat til at „kue Folket“, hvorved bemærkes, at Tiltalte, ifølge sin egen Erkjendelse, ved „Folket“ har ment Oppositionen som Folkets Flertal, men at Regjeringen endnu ikke har faaet Lov til at væde Kjobenhavns Brostene med Blodet af danske Mænd, og at vi nu staa i Provisoriet Nr. 2, og at det denne Gang synes at skulle være Alvor; det synes ikke at skulle være forbi med dette ene, det skal gjentages; at Regjeringen har gjort Brud paa Grundloven, og at det nu gjælder rolig at afvente, hvad der vil komme, men samtidig at forberede sig paa det Værste, og at Skattenægtelsen var fuldstændig berettiget, men maaske endnu ikke betimelig, idet den først vil være til Nytte, naar den bliver almindelig; staaer hele Folket samlet, vil selv en Højesteretsdom afprelle derimod, thi Folket staaer over Grundloven og alle andre Love, fordi det selv kan forandre Lovene.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 December 1836.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triern Bogtrykkeri (N. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsnaaret 1886—87.

Nr. 20.

Mandagen den 25 Oktober.

Nr. 159.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Clausen eller Claussen (Def. Hansen).

Ved sine Udtalelser om Riffelsagen maa Tiltalte, naar navnlig tillige henses til hans øvrige, ovenfor anførte Udtalelser, anses overbevist om, at have virket for Indtrædelse i Riffelforeninger, der med væbnet Magt kunde møde en vis efter Talerens Formening just ikke fjerntliggende Eventualitet, hvorved efter Oppositionens egen Dom, altsaa med Forbignæelse af Domstolenes, særlig Rigsrettens Afgjorelse, Folkets Rettigheder betragtedes som ulovligt krænkede, en Eventualitet, der kunde og rimeligvis vilde indtræde alene ved en længere Fortsættelse og videre Udvikling af de saakaldte provisoriske Tilstande. For sit heromhandlede Forhold findes Tiltalte, der ved den indankede Underrettsdom af 27 August 1885 er anset efter Straffelovens § 103, 1ste Passus cfr. § 46 med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, at burde anses efter Straffelovens nysnævnte § 103, cfr. § 1 sammenholdt med § 52, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 264.

Advokat Levinsen

contra

Christen Jørgensen Fanø (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Aalborg Politirets Dom af 14 August 1886: Arrestanten, Smedesvend Christen Jørgensen Fanø, bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 September 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Straffen bliver at udstaa i Aalborg Kjøbstads Arbejdsanstalt. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Smedesvend Christen Jørgensen Fanø, der er født i Aaret 1830 og som tidligere — foruden at han ifølge Morsø Herreders Extraretsdom af 7 December 1867 for Forfalskning af Pas i Medfør af Straffelovens § 274, jfr. §§ 270 og 276, er straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — har været straffet mangfoldige Gange for Betleri og for Løsgængeri samt for dermed beslægtede Forseelser, senest ifølge Borglum Herreds Politiretsdom af 20 Januar d. A. for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag paany for Betleri, og har han i denne Henseende vedgaaet, hvad ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder, at

han, der efter at have udstaaet sidstommeldte Straf var bleven indlagt paa Borglum- og Furreby Sognes Fattiggaard, men, som det maa antages i Begyndelsen af Juli Maaned, igjen forlod Fattiggaarden, derefter i en Maanedstid udelukkende har ernæret sig ved Betleri, samtidig med at han flakkede omkring saavel i Vendsyssel som syd for Limfjorden navnlig i Eggen omkring Nibe indtil han den 5 f. M. i beruset Tilstand blev anholdt i Aalborg. For dette Forhold er han ved Politiretsdommen rettelig anset for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 22 April 1872, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Trangsarbejde i 90 Dage, hvilken Straf bliver at udsone i Aalborg Kjøbstads Arbejdsanstalt, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes med den anførte Tilfojning angaaende Straffestedet være at stadfæste.

Nr. 244.

Advokat Nellemann

contra

**Carl Christian Lorentz eller Lorentzen Jensen
og Rasmine Carlsen (Def. Halkier),**

der tiltales for Tyveri.

Langelands Herreds Extrarets Dom af 20 Marts 1886: De Tiltalte, Carl Christian Lorentz eller Lorentzen Jensen og Rasmine Carlsen, bør hensættes, Forstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brod i 8 Dage, saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rasmussen og Stürup, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Rasmine Carlsen bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Simonsens Dødsbo og Defensor sammesteds, Prokurator Tvermoes, betale de Tiltalte Carl Christian Lorentz eller Lorentzen Jensen og Rasmine Carl-

sen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Nellesmann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Carl Christian Lorentz eller Lorentzen Jensen og Rasmine Carlsen aktionerede for Tyveri, og er det ogsaa ved deres egne Tilstaanelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de heri have gjort sig skyldige. Da nemlig Tiltalte Jensen, som er Fader til Tiltalte Rasmine Carlsen en Aften i Efteraaret 1884 var hjemme hos denne, opfordrede hun ham til at være med at tage nogle Hvidkaalshoveder paa Husmand Peder Carstensens Mark ved Torpe, og da han indvilgede heri, fulgtes de sammen, medhavende tvende Sække, til bemeldte Mark, hvor hun gik ind paa Marken og trak ca. 10 Stkr. Hvidkaalshoveder op, medens han stod paa Vejen og tog imod dem, hvorefter de hjembar Kaalen i de medbragte Sække. Hvidkaalshovederne ere ansatte til en Værdi af ca. 10 Ore Stykket, men Ejeren har frafaldet Erstatning. Forsaavidt Tiltalte Jensen har sigtet Tiltalte Rasmine Carlsen for at have stjaalet Kartosler, er der mod hendes Benægtelse Intet oplyst om, at hun skulde have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. For det af de Tiltalte begaaede Tyveri findes de, af hvilke Tiltalte Jensen er født den 13 Februar 1821 og Tiltalte Rasmine Carlsen den 30 September 1850, medens ingen af dem ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom at være ansætte efter Straffelovens § 228 — hvormed for Tiltalte Jensens Vedkommende maa sammenholdes § 23. Den for sidstnævnte Tiltalte valgte Straf af Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage skjøttes passende, hvorimod den for Tiltalte Rasmine Carlsen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 5 Dage. Med denne Modifikation vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 194. Advokat Nellemann
 contra
Jens Christiansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold mod et Sogneraadmedlem.

Baag Herreds Extrarets Dom af 12 Marts 1886: Tiltalte, Husmand Jens Christiansen af Skydebjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Mai 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Maag og Nyegaard, betaler Tiltalte, Husmand Jens Christiansen af Skydebjerg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Husmund Jens Christiansen af Skydebjerg tiltales for Vold mod et Sogneraadsmlem, er ved den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort: Tiltalte, der efter sin Forklaring i de sidste Aar har været vred paa Husmand Bertel Jensen som Sogneraadsmlem, fordi han mente, at Sogneraadet havde paalagt ham for høje Skolemulkter, og fordi Sogneraadet i de senere Aar ikke havde ladet ham faa Andel hverken i Blokke- eller Legatpengene, har oftere udskjældt Bertel Jensen i Anledning af hans Virksomhed som Sogneraadsmlem og tvende Gange voldelig overfaldet ham. Tiltalte har saaledes for et Par Aar siden en Aften, da han var kommen hjem fra Assens, hvor han havde afsonet nogle Skolemulkter, og havde fundet Familien blottet for Fodemidler og i denne Anledning var gaaet hen til Bertel Jensen for at faa nogle Penge, tilfojet Bertel Jensen, der nægtede ham Penge og viste ham ud af Gaarden, et Slag i Hovedet med en Hasselkjæp, men dog uden at saare ham, hvorefter Tiltalte af Bertel Jensen med en Stang blev drevon ud af Gaarden. Fremdeles er Tiltalte den 22 Marts f. A. om Aftenen, da Bertel Jensen gik forbi ham paa Vejen mellem Skydebjerg og Aarup og efter hans Opfordring ikke vildte vente for at tale med ham, lobet efter Bertel Jensen og har med en Hasselkjæp af omtrent en Fingers Tykkelse tildelt ham et Par Slag i Hovedet, af hvilke Slag et efter Bertel Jensons Forklaring ramte ham paa den venstre Kind og frembragte et lille Saar, som flere Dage efter smertede, og et andet ramte oven i Hovedet og efterlod Omhed i flere Dage; derefter kastede Bertel Jensen Tiltalte til Jorden, bibragte ham et Par Slag i Hovedet med en Stok og holdt ham nede, indtil en anden Mand kom tilstede. Tiltalte forklarede oprindelig under Forhøret, at han ved den omhandlede Lejlighed vilde tale med Bertel Jensen, om han ikke kunde faa noget af Blokkepengene eller Legatpengene, der efter Tiltaltes Forklaring uddeles af en Kommité, hvoraf Bertel Jensen er Medlem, men senere under Forhøret, der i lang Tid maatte udsættes paa Grund af Tiltaltes Bortrejse, har han erklæret, at han ikke vidste, hvorom han vilde tale med Bertel Jensen; efter det Foreliggende maa det dog antages, at ogsaa det sidste Overfald er sket paa Bertel Jensen i hans Egenskab af Sogneraadsmlem. Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der er født den 19 April 1835 og ikke tidligere funden straffet ifølge Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 98, og da Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes passende at kunne bestemmes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og da det billiges, at

kunne bestemmes til 100 Kroner, dels at tilpligte at betale Citanten for den denne ved det omhandlede Eftertryk tilføjede Skade en Erstatning, der bliver at fastsætte ved uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog saaledes at Beløbet ikke overstiger de af Citanten paastaaede 400 Kroner.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Fredericia Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 100 Kroner samt til Citanten for den denne ved det omhandlede Eftertryk forarsagede Skade betale Erstatning efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog at Beløbet ikke overstiger 400 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Ved Underrettsdommen i denne Sag, hvorunder Citanten, Direktør Ritzau i Kjøbenhavn, i 1ste Instants har paastaet Indstævnte, Redaktør J. Christensen i Fredericia, idomt Straf og tilpligtet at udrede Erstatning for i Aaret 1884 at have i den af ham redigerede „Fredericia Avis“ eftertrykt, med en ganske enkelt Undtagelse uden Kildeangivelse, Størstedelen af de fra Citantens saakaldte Telegrambureau leverede Telegrammer, Meddelelser m. V., er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Indstævnte ikke har givet Mode for Overretten. Det maa efter Proceduron anses in confesso, at Indstævnte i det ovennævnte Aar har i sit Blad efter Berlingske Tidende eller Jyllandsposten af de disse med flere Blade fra Citantens Bureau i Henhold til Abonnement leverede Telegrammer optaget saa godt som alle de udenlandske Telegrammer og alle de Handelstelegrammer, der kunno antages at have Interesse for Provindsbladene, saavel som næsten alle andre Meddelelser fra Bureauet til nysnævnte Blade, uden at det, paa en enkelt Undtagelse nær, er blevet anført i Indstævntes Avis, hvorfra de ommeldte Telegrammer og Meddelelser hidrore; og Citanten har nu gjort gjældende, at hans ovennævnte Paastande have Hjemmel i Lovgivningens Bestemmelser om Eftertryk, samt at der i alt Fald efter almindelige Skadeserstatnings-

regler maa tilkomme ham Erstatning hos Indstævnte for det Tab, han vil have lidt ved donnes ommeldte Fremgangsmaade. I førstnævnte Henseende har Citanten derhos nærmere paaberaabt sig, dels at hans Virksomhed med at levere Telegrammer og andre Meddelelser til Blade og andre, som abonnere hos ham, maa betragtes som en Forfattervirksomhed, og at den ham her- efter tilkommende Ret, uanset at Indstævnte har aftrykt de fra Citantens Bureau hidrørende Telegrammer og Meddelelser, der ere optagne i Fredericia Avis, efter andre Blade, som hore til Citantens Abonnenter, maa anses krænkede af Indstævnte, eftersom Telegrammerne fra Citantens Bureau ifølge de mellem samme og vedkommende Blade bestaaende Kontrakter kun overlades til Offentliggjørelse i selve Bladene med tilhørende Løbesedler, men ikke til nogensomhelst anden Brug, hvorved Citanten formener at have, som han har udtrykt sig, forbeholdt sig den fulde literære Ejendomsret, dels at Forskriften i Lov 29 December 1857 § 13 Nr. 2, hvorefter fra Forbudet mod Eftertryk undtages Aftryk i Dagblade af „enkelte Artikler eller Meddelelser i andre Dagblade“, maa anses uanvendelig paa den omhandlede af Indstævnte benyttede Fremgangsmaade, i hvilken Henseende Citanten har søgt at gjøre gjældende, at den anførte Undtagelsesbestem- nelse overhovedet ikke finder Anvendelse paa de i Dagbladene indeholdte Telegrammer og lige saa lidt kan hjemle Optagelsen af et Blad af andre Blades Artikler og Meddelelser i et saadant Omfang, hvori Indstævnte i sit Blad har aftrykt de paagjældende Stykker af Berlingske Tidende eller Jyllandsposten, ligesom Indstævnte formentlig under alle Omstændigheder og selv ansat fra det saaledes anførte har været uberettiget til den omhandlede Aftrykning i hans Blad, eftersom Aftrykkene, som meldt, paa en enkelt Undtagelse nær ikke, saaledes som foreskrevet i det citerede Lovsted, have været forsynede med Angivelse af Kilden. Da det Forhold, hvorfor Indstævnte er dragen til Ansvar under sagen, efter det forauførte bestaar i, at han efter andre Dag- blade har i sit Blad aftrykt de ommeldte Telegrammer, maa Sa- gens Udfald, forsaavidt Citanten har paaberaabt sig Lovgivningen om Eftertryk, bero paa, hvorvidt Indstævnte kan anses at have overtraadt den ham ifølge Lov 29 December 1857 § 13 Nr. 2 tilkommende Beføjelse i saa Henseende, idet navnlig den Ind- krænkning i Henseende til Dispositionsretten over de paagjæl- ende Telegrammer, som Citanten ved Kontrakterne med sine Abonnenter har paalagt disse, efter Forholdets Natur maa være Indstævnte uvedkommende og ikke kan medføre nogen Indskræn- ning i den Indstævnte efter nysnævnte Lovbestemmelse tilkom- nende Ret. Ligesom der imidlertid mangler Foje til at antage, at de i bemeldte Lovbestemmelse brugte Udtryk „enkelte Artikler eller Meddelelser“ ikke skulde omfatte saadanne Meddelelser, der ngives at være Telegrammer, saaledes kan der ojheller gives

Citanten Medhold i, at Indstævnte uanset det betydelige Omfang, hvori og den Stadighed, hvormed han i sit Blad har aftrykt de omhandlede Telegrammer, skulde have overskredet den ved Lovstedets foran fremhævede Udtryk betegnede Grændse; og vel er det, som meldt, in confesso, at Indstævnte ved Aftrykningen i sit Blad har paa en enkelt Undtagelse nær undladt at angive Kilden til de aftrykte Stykker i andre Blade, men da det maa anses ubefojet, naar Citanten har søgt at gjøre gjældende, at hans Bureau er at betragte som Kilde til samme i den Forstand, hvori dette Udtryk er brugt i Lovstedet, hvorimod vedkommende Blade maa betragtes som saadan Kilde, kunne ogsaa alene bemeldte Blade anses som forurettede ved den manglende Kildeangivelse, hvilken folgelig Citanten efter den titnævnte Lovs § 22 mangler Beføjelse til at paatale. Da der endelig, allerede fordi Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt noget Tab ved dennes omhandlede Fremgangsmaade, ikke kan gives Citanten Medhold i hans Paastand om herfor at tilkjendes Erstatning efter de almindelige Skadeserstatningsregler, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er fri-funden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempolovertrædelse at være begaaet.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Simonsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Polititillhold.

Viborg Kjøbstads Politirets Dom af 10 August 1886: Arrestanten, Snedkersvend Christian Simonsen, bør hensættes til 120 Dages Arbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 6 September 1886: Arrestanten Christian Simonsen bør hensættes til Tvangsarbejde

i Viborg Amts Arbejdsanstalt i 120 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Snedkersvend Christian Simonsen — der er født i Aaret 1834 og som tidligere har været straffet mangfoldige Gange for Betleri, oftere i Forbindelse med Losgængerier eller Overtrædelse af Forordning af 10 December 1828, senest ifølge Hobro Kjøbstads Politiretsdom af 22 Oktober f. A. for Losgængerier og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Overtrædelse af Polititillhold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri, idet han, efterat der den 16 November f. A. til Viborg Kjøbstads Polititillholdsprotokol var meddelt ham Tillhold om ikke uden Vedkommendes Tilladelse at forlade Viborg Fattiggaards Arbejdsafdeling, hvor han var indlagt, den 21 Juli d. A. uden Tilladelse er gaaet bort fra Fattiggaarden, hvorefter han har vandret omkring i Landet — efter sin Forklaring søgende Arbejde, hvor han kom frem — indtil han den 24 s. M. i stærkt beruset Tilstand blev anholdt i Tarm. For dette Forhold vil Arrestanten i Medfør af Lov af 17 Marts 1860 § 2 være at anse for Losgængerier efter samme Lovs § 1, jfr. Bekjendtgjørelse af 12 Juni 1882, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne betemmes til Tvangsarbejde i 120 Dage i Viborg Amts Arbejdsanstalt.

Tirsdagen den 26 Oktober.

Nr. 212. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Peder Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Hindsholm Hørreds Extrarets Dom af 14 April 1886: Arrestanten, Tjenestekarl Peder Rasmussen, bor til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og 6 Maanedor at hensættes, i Erstatning til Husbestyrerinde Hansine G. Nielsen af Kjerteminde 28 Kr., Karlen Anders Larsen i Biskorup 16½ Kr. samt Snedkersvend Hans Jacobsen 2 Kr. 66 Øre at betale, samt alle af vedkommende Arrest med Varetægt og Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møller, 40 Kr. og Defensor, Prokurator Schmidt, 36 Kr. at udrede. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1886: Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar og at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Sakærer bestemmes til 30 Kr. for hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Herforth, betaler Arrestanten Peder Rasmussen, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hindsholm Hørreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Rasmussen for Tyveri og bodrageligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen og ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse i det Væsenligste følgende: I Oktober og November f. A. har Arrestanten begaaet efternævnte 3 Tyverier.

1. I Kjerteminde har han frastjaalet Fotograf Madsens Husbestyrerinde, Hansine G. Nielsen, et paa Væggen i hendes Husbonds uafsaasede Stue, i hvilken Arrestanten vil have indfundet sig for at lade sig fotografere, ophængt, af hende til en Værdi af 28 Kr. ansat Solvuhr. Bestjaalne har paastaet sig 28 Kr. tilkjendt i Erstatning.

2. Efterat have oplukket et Vindu, hvori en Rude var i Stykker, ved at række Haanden ind og aftage Haspen, steg han gjennem dette ind i et Værelse i et ca. $\frac{1}{4}$ Mil fra Kjerteminde beliggende Hus, Kikkenborghuset, og stjal af et uafsaaset Klædeskab en, Murersvend Anders Poulsen tilhørende, til 15 Kr. vurderet Overfrakke.

3. I Mesinge har han frastjaalet Smedesvend Christen Mikkelsen Rasmussen en Frakke og en Vest, tilsammen af Værdi 30 Kr., hvilke Klædningsstykker beroede i et uafsaaset Skab i en Stue, hvortil Adgangen var nhindret. Arrestanten, der vil have begaaet dette Tyveri ifølge en pludselig Indskydelse, har strax efter, da Bestjaalne fattede Mistanke til ham, tilbageleveret Kosterne.

Arrestanten er dernæst, efterat der var dekretet Aktion imod ham i Anledning af det sidstnævnte Tyveri, i Forening med Arrestanten Sophus Christiansen undveget af Kjerteminde Arrest, og har derefter i December f. A. og Januar d. A. begaaet efternævnte 9 Tyverier, af hvilke de 3 første ere udforte, idet Arrestanten Christiansen stod udenfor det pangjældende Sted og ventede, medens de øvrige ere udforte af Arrestanten alene:

4. Fra et uafsaaset Karlekammer i en Gaard i Biskorup har Arrestanten frastjaalet Karlen Anders Larsen et af denne til 15 Kr. vurderet Par Støvler, der stod paa Gulvet, en Vadsæk med 2 Skjorter i, der hængte paa Væggen, tilsammen af Værdi 7 Kr., og af en uafsaaset Kiste en af Bestjaalne til 1 Kr. vurderet Portemonnæ, hvori 50 Ore. Bestjaalne har paastaet sig Støvlerne og Portemonnæen med Indhold erstattet med $16\frac{1}{2}$ Krone.

5. I Korup Præstegaard har Arrestanten skaffet sig Adgang til Kuskekammeret ved at sprænge den afsaasede Dør dersteds og frastjaalet Kusk Jørgen Knudsen 12 Klædningsstykker, der hængte i et uafsaaset Skab, samt et Torklæde og en Overfrakke, der hængte paa Væggen, af hvilke Gjenstande 8 Stkr.

til Værdi 115 Kr. ere tilbageleverede Bestjaalne, medens de øvrige, der ikke ere ansatte til nogen Værdi og blandt hvilke var en Overfrakke, som af Arrestanten er solgt for 10 Kr., ikke er kommen til Stede.

6. I Frostrup har Arrestanten ved at bryde Hul paa Væggen i et Karlekammer i en Gaard skaffet sig Indgang i samme og stjaalet en i en uafsaaset Skabsskuffe beroende Pung med ca. 1 Kr. og en Hat.

7. I Hauertoft i Nørvang-Torrild Herreders Jurisdiktion har Arrestanten skaffet sig Adgang til et Karlekammer i en Gaard ved, efterat være gaaet igjennem Stalden, hvortil Døren var lukket, men ikke afsaaset, at støde til en Dor til Karlekammeret, der ved en Haspe var fastgjort til en Krampe i Dorstolpen, saa at den gik op, og tilvendt sig et Par Stovler, en Hat og et Tørklæde, hvilke tilsammen til 3 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte Tjenestedreng Jørgen V. Nielsen.

Fra Værelser, hvortil Adgangen var fri, har Arrestanten endvidere stjaalet:

8. I Vejle fra Olhandler Thomsen et Par Stovler, som stod paa Gulvet og et Par Strømper, der laa paa en Hylde, tilsammen af Værdi 8 Kr. 60 Øre.

9. Paa Sophiesminde fra Forkarl Johansen en til 4 Kr. vurderet Jakke, der hængte paa et Søm.

10. Paa Petersholm fra Forkarl Bertelsen nogle til 28 Kr. vurderede Klædningsstykker, der beroede i et uafsaaset Skab i Karlekammeret samt en Portemonnø med Smaamønt og en Sølvring.

11. I et Værtshus i Kolding fra en der logerende Snedkersvend, Hans Jacobsen, af en Pung i hans Buxelomme en preussisk Daler, for hvilken denne har paastaet sig Erstatning tilkjendt med 2 Kr. 66 Øre.

12. I Munkensdam ved Kolding fra Tjenestekarl Peder L. Sørensen af en Kiste, som han oplukkede med Nøglen, der sad i, et Par Buxer og en Vest samt en Overfrakke, en Sølvuhrkjæde og en Cigarspids tilsammen af Værdi 35 Kr.

13. Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved en Morgen i December f. A. hemmelig at forlade Højen Kro, hvor han havde tilbragt Natten forinden, uden at betale for Logi og Forplejning.

Arrestanten, som er født den 22 Januar 1860, har tidligere, foruden i Aaret 1881 tvende Gange at have været straffet i Medfør af Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, derefter ved Odense Kjøbstads Extraretsdomme af 15 Februar 1883 og 27 December 1884 været anset henholdsvis efter bemeldte Lovs §§ 228 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter dens § 230 1ste Led jfr. tildels Straffelovens § 54, Lov

om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866 § 15, jfr. Straffelovens § 251, og efter samme Lovs § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 231 og 251, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 4½ Aar, være at lomme efter Straffelovens § 231 1ste og 2det Led og efter dens § 257, og da det billiges, at han ved bemeldte Dom er anset med Forbedringshusarbejde, medens Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar, og da Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger bifaldes, med Undtagelse af, at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer findes at burde bestemmes til 30 Kr. for hver, vil bemeldte Dom med de nævnte Forandringer være at stadfæste.

Nr. 231. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Adolphus Williams (Def. Lunn),

er tiltales for Drab.

Christianssteds Extrarets Dom af 25 Juni 1886: Arrestanten Adolphus Williams bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar, samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. Saa betaler han og de med Augustus Josephs Kur og Pleje forbundne Omkostninger 35 Cents. Det Idomto bør udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter oven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 22 Juli 1886: Arrestanten Adolphus Williams bør hensættes i simpelt vængsel i 4 Uger. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den lomte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte ti
Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 10 vest-
indiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Und-
nærværende, i 1ste Instants ved Christianssteds Jurisdiktion
Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paa
kjendte Sag tiltales Arrestanten Adolphus Williams for Drab
Af det under Sagen Oplyste frømgaar det, at Arrestanten den
24 Marts d. A. om Aftenen fra Gaden var sprunget over e
Plankeværk ind i Gaarden til Ejendommen Nr. 14, Strandgaden
i Christianssted, hvorpaa han havde afbrudt Laasen til et me-
ham samlevende Fruentimmer Mary Anne Pedros Dør og va-
trængt ind i hendes Værelse; Mary Anne Pedro, der var fra
værende, havde under sin Bortgang, som hun plejede at gjore
betroet Nøglen til sit Værelse til sin Nabo, Fatiglem Augustu
Joseph, en gammel Mand paa over 70 Aar, og da denne hort
Arrestanten trænge ind i hendes Værelse, gik han selv derin-
for at fna Arrestanten til at gaa bort, og opstod der en Ordstrid
mellem dem, som afsluttedes ved, at Augustus Joseph faldt ned
ad den 2 Fod høje, af 4 Trin bestaaende, murede Trappe, de
forte fra Værelset ned i Gaarden, hvor han blev liggende me-
Benene paa det nederste Trappetrin og med Hovedet og Over-
kroppen i Rummet mellem Trappen og Plankeværket, hvor de
laa endel Potteskaar, en gammel Blikspand, noget af en gamm-
Træfod og lignende Skramleri; en tilstedeværende Person ve-
Navn Johannes Thomas, der havde set det Forefaldne, klatted
over Plankeværket, hjalp ham, der blødte stærkt fra et Saar pa-
den ene Arm, op og bragte ham, efterat han forelobig var bleve
forbunden af et i samme Hus boende Fruentimmer, til Politi-
assistenten; han indlagdes samme Aften paa Hospitalet, hvo
han afgik ved Døden den 26 næstefter om Eftermiddagen Kl. 21 $\frac{1}{2}$

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 December 1886.

Universitetsbøghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 30-31.

Tirsdagen den 26 Oktober.

Nr. 231.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Adolphus Williams (Def. Lunn).

Af den af Hospitalslæge, Landfysikus Kalmer, under 27 Marts d. A. afgivne Lægeerklæring fremgaar, at den Afdøde over overste Del af højre Underarms Bugflade havde faaet et ransverselt 4 Tommer langt Snitsaar med rene afskaarne Rande, rembragt ved et skarpt skærende Instrument; Saaret var overalt gaaet helt gennem Huden og tildels ind i Muskellaget, og vare de Arterier overskaarne, fra hvilke Blodet havde flydt ustandsligt og rigeligt fra Læsionens Modtagelse til Indlæggelsen paa Hospitalet, da Arterierne strax indbandtes og Blødningen standsedes. Vedensfor dette Saar fandtes paa samme Arm et ca. 2 Tommer langt, ganske overfladisk, ubetydeligt Snitsaar i Huden uden blødning, og i højre Sideregion over 8de—9de Ribben en ringe Indafskrabning med ubetydelig Blodtiltrækning og uden Ribbensrud; den Afdøde frembød forøvrigt ingen sygelige Symptomer, naar undtages, at han var meget mat og medtaget efter Blodtabet, og besvimede han under Forbindingen og var kold og med lille Puls; han rettede sig vel noget efterhaanden, men var dog hele Tiden meget medtaget, Pulsen lille, Extremiteterne kjoelige og uden særlige sygelige Symptomer, med stadig igende Kræfter og Puls afgik han derpaa ved Døden. I Lægeerklæringens Konklusion hedder det derefter, at der ikke kan æres nogen Tvivl om, at det betydelige Blodtab hos en Olding paa ca. 70 Aar har været den væsentlige og egentlige Aarsag til det betydelige Krafttab efter Læsionen og den egentlige Aarsag

til Doden. Legal Obduktion af Liget blev ikke foretaget, og har Forhørsdommeren paa given Anledning erklæret, at Grunden dertil var den, at Liget, kort efter at Dødsfaldet var meldt, blev begravet uden hans Vidende og Samtykke, og at det, da Dødsarsagen var konstateret i Lægeattesten, ikke skjonnedes nødvendigt at opgrave Liget og foretage en Obduktion af samme. Landfysikus Kalmer har derhos i en Erklæring af 17 Juli d. A. udtalt, at det ikke med nogen Sandsynlighed kunde antages, at der ved en Obduktion af Liget kunde være tilvejebragt et bedre Bevis for Dødsarsagen end det i hans ovennævnte Attest af 27 Marts d. A. angivne. Som ovenanført blev Afdøde om Aftenen den 24 Marts d. A. bragt til Politiaassistenten, til hvem han forklarede, at Arrestanten havde opbrudt Døren til Mary Anne Pedros Værelse, og at, da her den Afdøde vilde forhindre ham i at gaa ind i Værelset, havde Arrestanten kastet ham ned af Trappen, hvorved han fik Snaeret i Armen og tillige sin ene Side forslaaet. Videre Forklaring har den Afdøde ikke afgivet, og har intet Forhør været afholdt over ham, hvilket efter Forhørsdommerens Erklæring var begrundet i, at han var saa udmattet af Blodtabet, at det ikke ansaas tilraadeligt at forhøre ham paa Sygesengen, saameget mere som hans Saar fra forste Færd af ikke betragtedes som livsfarligt. Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han den paa gældende Aften var gaaet ind i Mary Anne Pedros Værelse ad en Dør, som forte ud til Gaden og som ikke var aflaaet, og at han derpaa skubbede mod Døren til Gaarden, saa at Laasen sprang op og Døren aabnedes; Afdøde var derpaa kommen ind i Værelset og forlangte, at han skulde forlade det, hvilket gav Anledning til Skjænderi mellem dem, og da Afdøde, der stod paa det overste Trappetrin med den ene Fod paa Trærskelen, tog fat i hans Arm og vilde trække ham ud af Værelset, havde han drejet sig om og revet sig los fra ham, hvorved den Afdøde var gledet paa Trappen og falden ned mellem denne og Plankeværket. Arrestanten har vedholdende benægtet at have kastet eller skubbet Afdøde ned ad Trappen, hvorimod han har indrømmet, at han ikke havde gjort noget for at hjælpe Afdøde op, efter at han var falden, men ladet ham ligge, til Johannes Thomas kom og tog ham op. Af de under Sagen afhørte Vidner have Petrine King, Johannes Thomas og Mary Læsina Francis edelig forklaret, at de have set det Forefaldne, men af disse vil dog alene den Sidstnævnte have set Arrestanten tage fat paa Afdøde og kaste eller skubbe ham ud af Værelset, medens det af Petrine King kun er forklaret, at Afdøde blev skubbet eller kastet ud af Værelset og faldt ned ad Trappen, og af Johannes Thomas, at Afdøde kom baglænds ud af Døren og faldt ned mellem Trappen og Plankeværket, hvorhos disse Vidner have udsagt, at det efter deres Formening ikke var muligt, at Afdødes Fald kan være foranlediget ved, at

Arrestanten drejede sig om og løsrev sig fra ham. Ifølge det saaledes Oplyste maa det vel antages, at Arrestanten har været Aarsag til Augustus Josephs Fald ned ad Trappen og hans Afgang ved Døden som Følge af de derved paadragne Legemsbeskadigelser, men er der dog ikke ved Afdødes egen Forklaring for Politiaffistenten og de afhørte Vidners Udsagn tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten med Forsæt har kastet eller skubbet ham ned ad Trappen, hvorimod Arrestantens Forklaring, at Faldet foranledigedes ved, at han drejede sig om og sled sig los fra den Afdødes Tag i hans Arm, i det Væsentlige vil være at lægge til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, og da det derefter ikke skjønnes rettere, end at Arrestanten var ladet det mangle paa tilbørlig Agtpaaagivenhed i sin Opførelse mod den Afdøde, navnlig naar henses til dennes høje Alder, vil han ikke kunne undgaa at anses for ved Ugatsomhed at have bevirket et Menneskes Død. Arrestanten, der er skjønnet at være 32 Aar gammel og tidligere gjentagne Gange har været straffet ved Politiretten for Tyveri, Løsgængeri, Arbejdsforsømmelse og Gadeuorden, vil som Følge deraf være at domme efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 29 1ste Membrum og vil Straffen, ved hvis Bestemmelse det maa tages i Betragtning, at han undlod at yde Augustus Joseph nogensomhelst Hjælp efter Faldet, være at fastsætte til simpelt Fængsel i 4 Uger. Underrettsdommen, ved hvilken han i Henhold til den nævnte Frdn.s § 2 sidste Membrum er domt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil altsaa, ved Straffen angaar, være at forandre, men at stadfæste, forsaavidt en har paalagt Arrestanten at erstatte de med den Afdødes Forplejning paa Hospitalet forbundne Udgifter samt at betale aktionens Omkostninger. Med Hensyn til Sagens Behandling ved Underretten bemærkes, at det ikke kan billiges, at Obduktion af Liget ikke har været foranstaltet.

nr. 227.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Johannes Hansen Vindfeldt (Def. Klubien),

er tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Buag Herreds Extrarets Dom af 6 Marts 1886: Tiltalte, Slagter Johannes Hansen Vindfeldt af Aarup, bor hen-

sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Lassen, betaler Tiltalte, Slagter Johannes Hansen Vindfeldt af Aarup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede, imod Tiltalte, Slagter Johannes Hansen Vindfeldt af Aarup, for Overtrædelse af Straffelovens § 202 anlagte Sag er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, siden han den 26 November 1874 indgik Ægteskab med Elise Rasmussen og indtil deres ægteskabelige Samliv ophorte i Oktober f. A., ikke sjældent har udskjældt sin nævnte Hustru og ovet Vold imod hende, idet han har puffet hende og kastet hende overende samt en Gang slaet løs paa hende med en Grydeske, indtil denne gik itu, slaet hende i Hovedet, tildels med knyttet Haand, rusket hende i Ørene, saa at hendes Ørenringe knustes, sparket hende o. s. fr. Efterat det af en af de under Sagen afhørte Deponenter var forklaret, at han oftere havde set Tiltaltes Hustru med „blaa Ojne“ eller med misfarvede Pletter i Ansigtet, som maatte være Følger af Slag, har Tiltalte erkjendt, at naar hans Hustru har baaret Mærker i Ansigtet af Slag, er det ham, der har givet hende Slagene. Særlig har han erkjendt at have

tilføjet hende de Beskadigelser, der omhandles i en fremlagt Lægeattest, ifølge hvilken hendes Ojelaag paa begge Ojnene den 28 Oktober f. A. befundtes at være stærkt underløbne med Blod og svulne, hvorhos hun var gul og grøn i Omfanget af Ojnene baade nedad paa Kinderne, tværs over Næseryggen og udad i Tindingeregionen, ligesom der bagved begge Øren saas talrige Hudafskrabninger. Tiltalte har vedgaaet, at hans Hustru ikke ved sin Opførsel i nogen Retning har givet ham rimelig Anledning til at mishandle hende, som han har gjort, og har til sin Undskyldning alene anført, at han gjerne, naar han behandlede hende ilde, var noget beruset. Efter de af Hustruen og andre Deponenter afgivne Forklaringer har Tiltalte mishandlet hende hyppigere og med stor Raahed end af ham vedgaaet, ligesom han ogsaa skal have behandlet deres fælles Børn med utilborlig Haardhed, men herfor er der imod hans Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis. Det er ikke oplyst, at Hustruens Helbred har lidt varig Skade ved den Behandling, der er bleven hende til Del fra Tiltaltes Side. For det af ham udviste Forhold er Tiltalte, der er født den 17 December 1843 og ikke funden forhen kriminaliter straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 202, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage findes passende, og dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 27 Oktober.

Nr. 189.

Højesteretsadvokat Shaw

contra

Charles Alexander Schrøder (Def. Klubien),

er tiltalt for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 samt andet Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 16 December 1885: Arrestanten Charles Georg Joachim Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 3 Dage. Tiltalte Charles Alexander Schrøder bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte udrede derhos hver

for sit Vedkommende de med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, dog saaledes, at Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen og Defensor, Prokurator Møller, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte in solidum med Arrestanten med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1886: Tiltalte Charles Alexander Schroder bør straffe med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Hen seende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nyegaard og Hvalsøe for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteretsadvokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hert indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt Charles Georg Joachim Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Charles Alexander Schroder aktiveret for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 26 og 261 samt andet Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder for denne Tiltaltes Vedkommende følgende: Den 16 Juni f. A. etablerede den fornævnte Charles Sørensen en Manufakturhandel i Ordrup og antog Tiltalte som Kommiss for en Lon af 100 Kr. om Maaneden, men allerede den 1ste September f. A. maatte Sørensen opgive sit Bo til Konkursbehandling med en meget betydelig Underballance, og ved den angaaende Grundens Konkursen anstillede Undersøgelse er det oplyst, at Sørensen ved sin Etablering aldeles Intet ejede, men derimod havde noget Gjæld, og at han derfor strax maatte dels gjøre yderligere Gjæld ved Laan, dels forskaffe sig samtlige de Varer, hvormed Handelen

aaabnedes, paa Kredit, hvilket skete ved Hønvendelser til forskjellige Firmaer i Ind- og Udland, tildels ved Hjælp af Tiltalte, der maa antages tidligere at have drevet en Agenturforretning. Da Handelen gik daarlig for Sørensen og han ikke kunde faa Penge, betalte han en Del af sine Kreditorer ved at lade dem faa Varer, tildels under disses Værdi, ligesom han lod Tiltalte, der kun fik en mindre Del af den akkorderede Løn udbetalt med kontante Beløb, udtage Varer saavel til Supplering af Lønnen som til dermed at dække Gjæld til sine private Kreditorer, hvorved Tiltalte fik Mere, end der tilkom ham som Kommiss, uden at der iøvrigt blev ført noget ordentligt Regnskab i saa Henseende. Endelig skaffede Sørensen sig kontante Penge ved dels at bortsælge af sine Varer langt under Prisen, dels at pantsætte dem paa Assistentshuset og hos Pantelaanere. Ved disse Transaktioner, der vedbleve til umiddelbart for Falliten, var Tiltalte Sørensen behjælpelig og navnlig har Tiltalte forklaret, at han 10 à 12 Gange har pantsat Varer for Sørensen, i Almindelighed paa Assistentshuset og en enkelt Gang hos en Pantelaaner. Tiltalte gjorde altid Sørensen Regnskab for disse Pantsætningers Udfald, men afleverede ikke altid Laanesedlerne til Sørensen, som derimod efter Tiltaltes Forklaring skal have yttret til ham, at han kunde beholde Sedlerne eller rive dem i Stykker, ligesom han vilde, hvilket navnlig skulde være sket, naar Tiltalte, der gik med en Del af disse Sedler i sin Lomme, tog dem frem og spurgte Sørensen, hvad han skulde gjøre med dem. En af de sidste Dage for Falliten gav Sørensen derhos Tiltalte, efter dennes Forklaring, nogle Sedler, der henlaa i en Skuffe i Butikken, med Anmodning til ham om at tage dem i Lommen, idet han, saavidt Tiltalte husker, tilføjede, at det var bedst, de ikke bleve set. Disse Udtalelser fra Sørensens Side vil Tiltalte have forstaaet, som om Sedlerne bleve ham forærede, og Tiltalte har da den 17 August f. A. for egen Regning pantsat 4 af Assistentshussedlerne, der lod paa 36 Kr., for 3 Kr. og forbrugt dette Beløb. samt den 18 September f. A., altsaa efter Falliten, endvidere 3 Sedler, lydende paa 135 Kr., for 10 Kr., hvilket Beløb han ligeledes selv beholdt. Forsaaavidt han derimod er sigtet for den 3 September efter Sørensens Opfordring at have pantsat 2 Assistentshussedler for 7 Kr., som udbetaltes til Sørensen, da er Saadant mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse ikke godtgjort. Skjøndt der nu, efter hvad der foreligger oplyst om Sørensens Transaktioner og Forholdet mellem ham og Tiltalte, er Meget, der taler for, at Tiltalte maa have indset, at disse Transaktioner vare af en bedragerisk Karakter og til Forurettelse for Sørensens Handelskreditorer, er det dog mod Tiltaltes Benægtelse ikke godtgjort, at han har været bekendt med, at Sørensen maatte opgive sit Bo og ikke kunde skaffe sine Kreditorer Dækning, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved

Underrettsdommen er frifunden, forsaavidt han er aktioneret for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261. Derimod skjønnes der ikke at kunne tillægges hans Forklaring om, at Sorensen har foræret ham de omhandlede Laanesedler, nogen Betydning; dels er det nemlig ikke i og for sig rimeligt, at Sorensen skulde overlade Tiltalte, der kun var Kommiss i Forretningen, disse Sedler, hvad Sorensen ogsaa vedblivende har benægtet, dels strider det mod Tiltaltes Forklaring om, at Sorensen kort før Falliten bad ham tage en Del Sedler til sig, for at de ikke skulde blive set, hvorved bemærkes, at det er oplyst, at Sorensen paa flere Mander havde søgt at skjule, at han havde pantsat en stor Del af sine Varer til Skade for sine Kreditorer. Om nu end Tiltalte efter Sorensens hele Optræden mod ham ikke har kunnet nære Betænkelse ved at pantsætte Sedler til egen Fordel for Falliten, hvorom Sorensen heller ikke har fort Besværing, kunde Tiltalte dog ikke være uvidende om, at samtlige Laanesedler efter Fallitens Udbrud tilhørte Boet og at han altsaa havde været pligtig til at aflevere dem, han var i Besiddelse af, til Skifteretten. Ved ikke destomindre den 18 September at have pantsat 3 Sedler til egen Fordel har han derfor gjort sig skyldig i et Forhold, der falder ind under Straffelovens § 253, og vil han, der er født den 13 Oktober 1861 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, herfor være at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens han ogsaa, forsaavidt Tiltalen for Bedrageri angaar, er frifunden ved Underrettsdommen.

Nr. 240.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Jøppesen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Juni 1886: Tiltalte Jens Christian Jøppesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Derhos udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerene Johnsen og Lykke, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 August 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 6 Dage. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdskarl Jens Chr. Jeppesen for Tyveri og bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han afvigte 30 Mai, da han opholdt sig hos Restaurator Niels Pedersen i Thisted, har tilvendt sig en paa et Bord i Beværtningslokalet henliggende, bemeldte Pedersen tilhørende Tobakspibe, hvilken han derefter gav Restaurator Christensen i Thisted til Vederlag for en anden Pibe, som han havde laant af denne, samt at han, efter engang i Mai at have laant sidstnævnte Pibe af Christensen har bortbyttet samme for en anden Pibe. Begge de pangjældende Piber ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til henholdsvis 2 Kr. og 50 Ore udleverede til Ejermændene, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1866 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 256 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Ved Underretsdømmen er Straffen fastsat til samme Art Fængsel i 8 Dage, og med den anførte Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 242.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Peter Klitgaard Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Juli 1886 Tiltalte Niels Peter Klitgaard Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaned og udrede Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor, Sagfører Hærck, 12 Kr. og til Defensor Prokurator Smith, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 August 1886 Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliråd Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Detajlhandler Niels Peter Klitgaard Nielsen i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 4 Juni d. A. sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Efterat det var kommet til Politiets Kundskab, at Tiltalte en Dag i Midten af Marts Maaned d. A. skulde i sin Butik i Varde i Overværelse af en i samme Hus som Tiltalte boende Kjøbmand og en Handelsrejsende have brugt fornærmelige Udtryk om Hans Majestæ

Kongen, blev der den 22 s. M. aføsket ham Forklaring til en Politirapport, og forklarede Tiltalte da, at han erindrede, at han nogle Dage forud havde været sammen med de to ommeldte Personer, der vare hans gode Venner, og under den ved denne Lejlighed forte Samtale, der var kommen til at dreje sig om Politik, havde brugt stærke Udtryk, medens han derimod ikke erindrede, hvilke Udtryk han havde brugt, samt at det godt kunde være, at Kongen var bleven omtalt, men at han ikke erindrede de om denne brugte Udtryk. Under et den 7 April næstefter optaget Forhør tilstod Tiltalte imidlertid, at han, da han den 15 Marts d. A. havde Besøg af de to ovennævnte Mænd og sammen med dem opholdt sig i sit Lagerlokale ved Siden af Butikken, havde i Anledning af en Yttring fra den Handelsrejsende om at Tiltalte skulde have set nogle Gardinbøjler, som af hans Firma vare leverede til Hans Majestæt Kongen, udtalt: „Aa! Skidt! Kongen er jo ikke andet end Folkets Skriver, den Flab!“, hvorved han, efter hvad han udtrykkelig vedgik, sigtede til Hans Majestæt Kong Christian den 9de. Tiltalte anførte derhos til sin Undskyldning, at han, der er Venstremænd, medens hans to Gjæster vare Højremænd, havde følt sig irriteret over forskellige fra disses Side under Samtalen, der angik Politik, faldne Yttringer, at der ikke ved det Passerede, der, som melt, forefaldt i hans eget Lokale, var Andre tilstede, og at han — der, naar han taler om Politik, bruger stærke Udtryk og navnlig har udtalt sig skarpt imod det nuværende Ministerium — ikke paa andre Steder og i mere ubekjendte Folks Overværrelse vilde have udtalt sig, som sket. I et Indlæg til Extrarettens, hvis Indhold Tiltalte under et senere optaget Forhør har fastholdt som i Et og Alt rigtigt, har Tiltalte nu vel tildels tilbagekaldt sin ovennævnte Tilstaaelse, idet han navnlig har anbragt, at han har al Grund til at formode, at han ved den paa-gjældende Lejlighed slet ikke havde brugt Betegnelsen „Flab“ om Kongen, samt at han ved Udtrykket „Folkets Skriver“ ikke har sigtet til denne personlig, men kun har villet angive sin Opfattelse af Kongens eller Kongemagtens Stilling og Forhold til Folket, men til denne delvise Tilbagekaldelse af Tiltaltes tidligere afgivne Tilstaaelse, vil der efter D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hønsyn, idet de Forklaringer, der ere afgivne af de to ovennævnte Personer, der, som meldt, vare tilstede ved den paa-gjældende Lejlighed, i det Væsentlige bestyrke Rigtigheden af Tiltaltes Tilstaaelse, medens der ikke findes at kunne lægges videre Vægt paa de af Tiltalte i hans ovennævnte Indlæg paaberaabte, særegne Omstændigheder, der in casu skulde gøre det sandsynligt, at Tiltalte af Uagtsomhed var kommen til at afgive en i væsentlige Punkter urigtig Tilstaaelse. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved

Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 90 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, og bemeldte Dom. ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Torsdagen den 28 Oktober.

Nr. 216.

Advokat Klubien

contra

Sigvald Conrad Christian Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af forelobig Lov af 2 November 1885 §§ 1 og 4 og Straffelovens § 90.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1886: Tiltalte Sigvald Conrad Christian Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Casse, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den Tiltalte tidligere overgaaede Dom af 17 April d. A. ved Højesterets Dom af 15 d. M. er forandret derhen, at Tiltaltes Straf er bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der ikke er paalagt Tiltalte Strafansvar i Medfør af den forelobige Lov af 2 November 1885 §§ 1 og 4. Derimod maa, som i Dommen antaget, ikke blot Artiklen med Overskrift »Kongens Fødselsdag«, men ogsaa den umiddelbart derefter følgende »Mærkedage under Christian den Niendes Regjering« — sidstnævnte Artikel under Hensyn til den Forbindelse, hvori den er sat med den foregaaende — anses at indeholde Forhaanelser og Fornærmelser mod Kongen, der maa paadrage Tiltalte Straf efter Straffelovens § 90 jfr. § 64. Da nu derhos den valgte Straf findes passende,

vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Sigvald Conrad Christian Olsen, der er dødt den 27 August 1854, og som ved Rettens Dom af 17 April d. A. er anset efter § 3 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels for Overtrædelse af bemeldte foreløbige Lov §§ 1 og 4 i Anledning af en i Bladet Social-Demokraten Nr. 48 for 26 Februar d. A. indeholdt anonym Artikel med Overskrift: „Den forkerte Verden. Af en Arbejder“, dels i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 12 Mai d. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 90 i Anledning af to i ovennævnte Blad Nr. 83 for 8 April d. A. indeholdte anonyme Artikler med Overskrift: „Kongens Fødselsdag“ og „Mærkedage under Christian IX's Regjering“. Tiltalte har benægtet selv at have forfattet Artiklerne, men erkjendt, at hans Navn findes paatrykt de nævnte Nummere af Bladet som ansvarhavende Redaktor, bærer Ansvar for dem, at han har læst dem, forinden de bleve optagne i Bladet, at han ifølge sin Stilling ved Bladet kunde have hindret deres Optagelse i dette. Den forstnævnte Artikel gaar, saavidt det kan skjønnes efter den uklare Sammenhæng og tildels billedlige Stil, ud paa at vise, at Grunden til de arbejdende Klassers uheldige Stilling i økonomisk Henseende maa søges — ikke i den stedfindende Overproduktion — men i en formentlig uretfærdig Fordeling af Formuegoderne. Det gjøres gjældende, at det skyldes Vane og Jvidenhed hos de ubemidlede Klasser, at der ikke sker Forandring i denne Tilstand, og at det er Socialismens Sag at bejæmpe disse Hindringer for en forbedret Ordning, idet det særlig gennem en tendentios Fremstilling af nogle Forhandlinger i afgjorte Rigsdagssamling søges paavist, at „Kapitalismen“ ikke vil udlade sig paa nogen Forandring af det Bestaaende. Medens nu vel Formaalet med bemeldte Artikel utvivlsomt er at fremkalde eller bestyrke Utilfredshed hos de ubemidlede Klasser med

den bestaaende økonomiske Samfundsordning, og at opmuntre dem til at søge denne forandret, fremgaar det ikke med tilstrækkelig Bestemthed af Udtalelserne i Artiklen, at Meningen med samme er, at raade eller opfordre til at søge saadan Forandring iværksat ved forbryderiske Handlinger, eller at fremstille deslige Handlinger som fortjenstfulde eller bifaldsværdige, og da der nu ej heller skjønnes i Artiklen at være fremsat opdigtede eller forvandskede Kjendsgjerninger for derved at gøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige, saa findes Artiklen ikke at være af saadant Indhold, at der i Medfør af den nævnte forelobige Lovs §§ 1 og 4 vil kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for samme. Den med Overskrift „Kongens Fødselsdag“ betegnede Artikel indledes saaledes: „Idag den 8 April for 68 Aar siden — 1818 — blev Christian den IX født paa Gottorp. Men han var ikke født til Konge. Denne Værdighed skylder han den danske Rigsdag . . . Idag den 8 April 1886 er Rigsdagen derimod sat ud af Spillet, og paa Amalienborg er der Kur for de 3 første Klasser i Rangen“. Det udtales derefter at „Christian den IX, Fødselsdagsbarnet paa Slottet, bliver en af de sidste Konger i Danmark“, idet „der er en Tyngdelov i Historien som i Naturen, og efter den vil Kongedømmet omsider falde ned af Tronen som en overmoden Pære“, medens „Kongernes Dygtighed eller Mangel paa Dygtighed i det Højeste vil forhale eller fremskynde denne Begivenhed“. Artiklen gaar derefter over til paa en spottende Maade at omtale Kongens „store personlige Egenskaber“, „hans danske Sind“, hans Gudsfrygt og „hans bløde Sind“ m. m., og udtaler endvidere i Anledning af et af Hs. Majestæt Kongen den 20 Oktober 1885 i Anledning af Attentatet paa Konsejlspræsident Estrup til denne afsendt Telegram Følgende: „Men denne Skrivelse, til hvilken Efterverdenens Historikere vil søge, indeholder ogsaa en klar Antydning af Christian den Niendes Politik: Estrup er ham dyrebar. Det er sandt, hvad Kongen her i faa hjertelige Ord har bekræftet: Estrup er ham dyrebar. I elleve lange Aar har denne Mand staaet ved Kongens Side med det tarveligste Udbytte for Landet; det har dryppet med Love og regnet med Provisorier; Oppositionen siger, at i elleve tunge Aar er der Intet gjort af Betydning for de Smaa i Samfundet, og Højre siger, at i elleve tunge Aar er der Intet gjort af Betydning for Landets Forsvar; vi mistede § 5 og fik Gendarmer og Livjægere; i Vinteren 1885—86 var der Hungersnod i den ubefæstede Hovedstad. Men Estrup er Kongen dyrebar“. Slutningen af Artiklen gaar derpaa ud paa at vise, at Kong Christian den IX's Regjeringstid dog har været af Betydning for Socialdemokratiet, ikke fordi dette har faaet noget af sine Krav fyldgjorte, men fordi Partiet har vundet Tilhængere, noget, hvorfor Bladet i Anledning af Hs. Majestæts Fødselsdag ironisk yder ham sin Tak,

og det fremhæves, at en navngiven Politiker skal have yttret: „I mit mangeaarige politiske Liv er der kun en Afstemning, jeg har fortrudt, og det var dengang, da jeg i Rigsdagen stemte for Prins Christian til Tronfølger“; men det gjøres gjældende, at Fremtiden dog først vil vise, om bemeldte Politiker havde Grund til at fortryde sin Afstemning, idet det udtales: „Tiden er gaaet sin egen Vej, den har løftet nogle op, traadt andre ned, men hvad der sluttelig skal ned igjen og hvad op, det undgaar ikke sin Skjæbne. Vi gratulerer!“ Den umiddelbart paafølgende Artikel med Overskrift „Mærkedagø under Christians IX's Regjering“ indeholder derefter en tildels forvansket og i det Hele tendentios Fremstilling af Begivenheder og Foretagender under Kong Christian IX's Regjering, affattet aabenbart med det Formaal for Øje, at stille denne i et ugunstigt Lys. Ved saaledes dels at smaltale Hans Majestæt Kong Christian IX personlig paa en haandende Maade, og ved at fremstille Allerhøjstsamme som følgende en Tilbojelighed i politisk Henseende, der er uheldbringende for Landet, maa disse Artikler anses at indeholde en Krænkelſe af den Kongen skyldige Ærbødighed, og Tiltalte, der — som meldt — bærer Ansvar for dem, findes derfor at maatte anses i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 90 lempet Villægsstraf efter Omstændighederne af Fængsel paa Vund og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 254.

Advokat Klubien

contra

Ole Christensen (Klinke) (Def. Levinsen),

er tiltales for Losgænger.

Lollands Nørre-Herreds Politirets Dom af 20 Juli 1886: Arrestanten Ole Christensen (Klinke) bør hensættes til Arbejde i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og udsædes denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1886: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bocher og Lange, betaler Arrestanten Ole Christensen (Klinke) 5 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levin- sen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre-Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ole Christensen (Klinke) for Løsgænger, og da han ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse er overbevist, at have gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, som var indlagt paa Horslunde Sogns Fattiggaard, og hvem der den 22 December f. A. under sædvanlig Straffetrusel var givet Tilhold om ikke uden Sogneraadets Tilladelse at forlade bemeldte Fattiggaard, i Begyndelsen af Juli f. A. uden Tilladelse er gaaet bort fra samme og derpaa har taget Tjeneste paa Gaarden Poulstrup, maa det billiges, at Arrestanten, som er født den 28 Januar 1848 og er straffet ifølge bemeldte Herreders Extrarets Dom af 12 Januar 1884 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge samme Herreders Politirets Domme af 26 Juli og 31 Oktober s. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2, hver Gang med Arbejde i Maribo Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage og endelig ifølge samme Herreders Extrarets Dom af 23 Juni f. A. er anset efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 2 med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brod, paaany er dømt efter sidstnævnte Lovbestemmelser §§ 1 og 2, og da den valgte Straf af 60 Dages Arbejde i bemeldte Tvangsarbejdsanstalt findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, som ere paalagte Arrestanten, ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 29 Oktober.

Nr. 72. Gaardejer **Peter Christensen Skjærsig**
(Arentzen)

contra

Gaardejer **Lars Jensen** (Nellemann),

betr. et Mellemværende i Anledning af en Studchandel.

Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 22 Februar 1884: Indstævnte, Gaardejer Lars Jensen (Loll) af Vesterholne, bør under en Aalborg Amtsfattiggkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, hos Citanten, Gaardejer Peter Christensen Skjærsig sammesteds, afhente de trede af ham kjøbte, hos Citanten henstaaende Stude, og derhos til Citanten betale 403 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a., fra den 23 Mai f. A., indtil Betaling sker, samt i Erstatning for Foderpenge og Pasning af de 3 Stude fra den 12 Mai f. A., til Afhentning finder Sted, til Citanten udrede et saadant Beløb pr. Dag, som uvillige, paa Indstævntes Bekostning af Retten udmeldte Mænd maatte skjønde passende, dog ikke udover 1 Kr. 50 Øre pr. Dag. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adferd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 April 1885: Citanten, Gaardejer Lars Jensen, bør for Indstævnte, Gaardejer Peder Christensen Skjærsigs Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Underretsdømmen i denne Sag — hvorunder Indstævnte, Gaardejer Peder Christensen Skjærsig af Vesterholne, i 1ste Instants har sagsøgt Citanten, Gaardejer Lars Jensen sammesteds, til Betaling af 403 Kr. i Resttilgodehavende fra en Studohandel med Renten af Belobet 5 pCt. aarlig fra Forligsklugens Dato, den 23 Ma 1883, indtil Betaling sker, og derhos har paastaet Citanten tilpligtet under Dagmulkt at afhente 3 Stude, som han skal have afkjøbt Indstævnte og som henstaa hos denne, samt i Vederlag for Pasning og Fodring af samme at betale Indstævnte $1\frac{1}{2}$ Kr. daglig fra 12 Mai 1883, indtil Studene afhentes — er denne Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes at det nævnte Vederlag er bestemt at skulle fastsættes ved uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænds Skjon, dog ikke udover $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Dag, hvorhos Dagmulkten er fastsat til 2 Kr. at erlægge til Aalborg Amtsfattigkasse; og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han principaliter ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og i Forbindelse hermed har fremsat forskjellige subsidiære Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadsfæstelse. Det er under Sagen in confesso, at Citanten i Slutningen af 1882 afkjøbte Indstævnte 3 Par Stude, der skulde leveres i den paafølgende Mai Maaned, for en Betaling af 270 Kr. pr. Par eller ialt 810 Kr. med et Tillæg af 8 eller 2 Kr., respektive efter Citantens og efter Indstævntes Anbringendo, samt at Indstævnte den 10 Mai 1883 udleverede det ene Par af de solgte Stude til en Trediemand, der havde kjøbt det af Citanten, og nogle Dage senere fra denne modtog et kontant Beløb af 284 Kr. men medens Indstævnte iøvrigt har anbragt, at den ommeldte mellem Parterne indgaaede Studohandel nogen Tid efter dens Afslutning ved Overenskomst imellem dem blev saaledes modificeret, at han efter Foranledning fra Citantens Side bortbyttede den ene Stud af det solgte ringeste Par, imod at Citanten forpligtede sig til at betale 10 Kr. mere end vedtaget for de andre 5 Stude, altsaa for disse ialt 2 Gange 270 Kr. + 135 Kr. + 2 Kr. + 10 Kr. eller 687 Kr., og at han har modtaget det ovennævnte Beløb af 284 Kr. som Afdrag paa den ham saaledes tilkommende hele Kjøbesum for de 5 Stude — hvad han ogsaa vil have anført i den Citanten for Belobet meddelte Kvittering. som Citanten, der ikke har villet erkjende dette, imidlertid har paastaet er forkommen for ham, saa at han ikke efter Indstævntes Opfordring har kunnet fremlægge den — gaar derimod Citantens Fremstilling ud paa, at Indstævnte efter Studohandelens Afslutning tilbagekjøbte det ringeste Par Stude for 250 Kr., og at han, da Kjøbesummen for de 2 andre Par herefter blev 568 Kr., stillede Indstævnte Halvparten heraf som Betaling

for det da leverede ene Par, samt at Indstævnte flere Gange er af ham forgjæves bleven opfordret til at levere det andet Par, hvilket Sidste imidlertid er benægtet af Indstævnte, som derimod har anført, at Citanten, uagtet flere Anmodninger, ikke har villet modtage og betale de 3 endnu ikke leverede af de 5 Stude, som Handelen mellem Parterne efter Indstævntes Anbringende definitivt angik. Idet nu Sagen efter det Anførte drejer sig om, af hvilket Indhold den efter Handelen om Studene mellem Parterne truffene nye Overenskomst har været, maatte det paa hvile Indstævnte at godtgjøre Rigtigheden af den Fremstilling heraf, paa hvilken han støtter sit Sogsmaal. Indstævnte har imidlertid ikke tilvejebragt noget saadant Bevis, ligesom der heller ikke under Sagen er oplyst Noget, der videre taler for Rigtigheden enten af den ene eller af den anden af Parternes modsatte Fremstillinger, af hvilke derhos ingen kan anses for i og for sig mere sandsynlig end den anden, og da der følgelig ikke kan gives Indstævnte Medhold i hans i Sagen nedlagte Paastand, ligesaa lidt som der findes Foje til at gøre Sagens Udfald afhængigt af Partsed, vil saaledes Citanten, idet der herefter iøvrigt ikke bliver Spørgsmaal om Parternes fra den ommeldte Studehandel hidrørende Mellemværende, efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 272. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christiane Hansdatter, ogsaa kaldet Hansen,
eller **Johansen** (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1886: Arrestantinden Christiane Hansdatter, ogsaa kaldet Hansen eller Johansen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestantinden Christiane Hansdatter, ogsaa kaldet Hansen eller Johansen, der er født den 6 Mai 1847, og som har været anseet bl. A. ifølge denne Rets Dom af 22 Juli 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 3 Dage og senest ifølge dens Dom af 10 Marts 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have, meden hun i afvigte Sommer tjente hos Værtshusholder Ole Sorensen frastjålet denne en Del Galanterisager, en Laaneseddel m. m. af samlet Værdi 14 Kr. 75 Ore, hvilke Gjenstande efter hende Forklaring, som ikke kan forkastes, alle beroede paa Steder hvortil hun havde uhindret Adgang, vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 262.

Advokat Halkier

contra

Karen Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 September 1886: Arrestantinden Karen Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkost

ninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Bocher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
talte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
nærværende mod Arrestantinden Karen Andersen for Tyveri an-
agte Sng er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Op-
yste godtgjort, at hun den 2 Juli d. A., medens hun opholdt
sig hos Sara Pauline Rasmussen, Nielsens Hustru, og var be-
kjæftiget med for denne at sy Navn paa nogle Haandklæder,
var af disse hemmelig tilegnet sig et Haandklæde af Værdi 40
Ore, som hun samme Dag pantsatte til egen Fordel, samt at
hun den følgende Dag har fratjaalet Nielsens Hustru en Hoved-
bude af Værdi 1 Kr. 50 Ore, der beroede frit fremme paa et
Pulterkammer, til hvilket hun havde faaet Nøglen udleveret af
Bestjaalne for at hente nogle Gjenstande dér. Arrestantinden
er født den 13 Juli 1864 og anset ved Nyborg Kjobstads Ex-
raretsdom af 26 April 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 253
ammenholdt med § 46 cfr. § 62 med Fængsel paa Vand og
Brød i 2 Gange 5 Dage samt ved denne Rets Dom af 8 Sep-
tember 1885 efter Straffelovens § 230, med lige Fængsel i
3 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil hun nu være
at anse efter Straffelovens § 231, efter Omstændighederne med
Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 1 November.

Entrepenor **C. Christiansen** (Selv)

contra

Nr. 61. Sandhandler **A. Petersen** eller **Pehrsson**
(Hindenburg efter Ordre),

betr. et fra et Salg af et Parti Sand m. v. hidorende Mellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1885: Kontracitanten, Entreprenor C. Christiansen, bør til Hovedcitanten, Sandhandler A. Petersen eller Pehrsson, betale de paastævnte 1500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Oktober 1882 til Betaling sker. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale fri at være. Omkostningerne i begge Sager ophæves. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Hovedcitanten den 9 Juli 1883 fremlagte af Kontracitanten den 25 Juli s. A. udstedte Erklæring, ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citantens Begjæring om ny Vidneførsel ikke egner sig til at komme i Betragtning, vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde og idet der ikke findes Anledning til, som af Citanten for Højesteret subsidiært paastaaet, at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Partsed, være efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 25 Oktober 1882 oprettede Citanten, Sandhandler A. Petersen eller Pehrsson og Indstævnte, Entreprenør C. Christiansen, en skriftlig Kontrakt angaaende et Parti Sand m. v. saalydende:

Jeg, A. Petersen eller Pehrsson, sælger og afhænder herved til Hr. Christiansen det mig tilhørende, paa den mig af Kjøbenhavns Magistrat lejede Plads ved Tommergraven, værende Oplag af Sand, hvilket er paavist Kjøberne og som formentlig udgjør ca. 1600 Læs à 10 Tdr., dog paatager Sælgeren sig intet Ansvar med Hensyn til Størrelsen af Oplaget, der sælges som det er. Kjøbesummen for bemeldte Parti Sand er 3000 Kr., af hvilke Tretusinde Kr., 1000 Kr. betales kontant idag, idet Sælgerens Underskrift herpaa er Kvittring for samme, medens jeg Christiansen forpligter mig til at betale de andre 2000, er Totusinde Kr. med Renter 5 pCt. p. a. doraf senest den 15 Mai 1883. Jeg, A. Petersen, overdrager derhos Kjøberen Ret til at benytte den Plads, jeg har lejet af Magistraten ved Tommergraven, stor 1300 □ Alen. Kontrakten er overleveret Kjøberen, der betaler den fremtidige Leje af Pladsen med 325 Kr. halvnaarlig, hvorved dog bemærkes, at Lejen for indeværende Halvaar er forud betalt, uden at Kjøberen har nogen Forpligtelse til at refundere den saaledes forud betalte Leje. Hvis Magistraten forlanger det, maa Kjøberen oprette ny Lejekontrakt om Pladsen. Kjøberen forpligter sig til at modtage paa bemeldte Plads den Sand, som Sælgeren kan henbringe med sin Baad til samme og at kjøbe samme til Dagens Priser. Af denne Kontrakt er udfærdiget to Exemplarer, et paa Stempelpapir for Kjøberen og en bekræftet Gjenpart for Sælgeren. Kontrakten underskrives af Sælgeren ved dennes Hustru Johanne Pehrsson ifølge skriftlig Fuldmagt, der paaklæbes den originale Kontrakt.

Kjøbenhavn, den 25 Oktober 1885 *).

Til Vitterlighed
tillige om Ingttagelsen
af Lov 5—1—7.

Johanne Pehrsson,
m. f. P.
ved C. Torp.

C. Torp. N. J. A. Albrechtsen. C. Christiansen.

I Henhold til bemeldte Kontrakt har Citanten ved nærværende Ret som vedtaget Værneting søgt Indstævnte til Betaling af 1500 Kr., som han skal skyldte til Rest efter Kontrakten, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 25 Oktober 1882, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod gjort gjældende, at der fra Citantens Side saavel ved Indgaelsen af bemeldte Kontrakt som senere er vist et saa retsstridigt Forhold, at Indstævnte ikke blot ikke kan være pligtig at betale de resterende 1500 Kr., men endog har

*) Skal være: 1882.

et betydeligt Erstatningskrav overfor Citanten. Han har i saa Henseende nærmere anbragt, dels at det solgte Sandoplæg har vist sig kun at indeholde ca. 700 Læs Sund à 10 Tdr., og at det formentlig er en Selvfølge, at Bestemmelsen i Kontrakten om, at Sælgeren intet Ansvar paatager sig med Hensyn til Størrelsen af Oplaget, der sælges som det er, ikke kan hjemle Sælgeren, der maatte kjende Oplagets Størrelse og angav det til ca. 1600 Tdr., Ansvarsfrihed, naar Forskjellen mellem den opgivne og virkelige Størrelse er saa overordentlig stor, dels at der ved Kontraktens Afslutning kun foretoges ham en bekræftet Gjenpart af den mellem Københavns Magistrat og Citanten under 18 Oktober 1880 oprettede Lejekontrakt angaaende den paagjældende Oplagsplads, hvorefter Lejemaalet kun kunde opsiges med $\frac{1}{3}$ Aars Varsel til en April eller Oktober Flyttedag, samt en Kvittering af 14 Oktober 1882 for, at Lejen var betalt for $\frac{1}{2}$ Aar fra Oktober Flyttedag s. A., medens Indstævnte ikke blev underrettet om, at Lejemaalet alt under 17 April 1882 var opsagt Citanten til Fratrædelse til Oktober Flyttedag s. A. og at Citanten under 29 September s. A. havde andraget hos Magistraten paa, at Lejemaalet maatte blive bestaaende indtil videre, dog at Opsigelse kunde ske med 2 Maaneders Varsel til enhver Tid, hvorhos Citanten endog efter Afslutningen af Kontrakten med Indstævnte har uden dennes Vidende truffet Dispositioner med Hensyn til Lejemaalet, som om han fremdeles var eneraadig over samme, idet han under 2 *) November 1882 har underskrevet en Lejekontrakten givne Paategning om de forandrede Opsigelsesvilkår og under 21 Februar 1883 en anden Paategning, hvorved han erkjender, at Pladsen er opsagt til Fraslytning den 21 April s. A., og erklærer sig villig til, naar der udlejes ham en anden Plads ved Tommergraven, da forinden sidstnævnte Dag at fraslytte den lejede Plads med 14 Dages Varsel; ved disse Indstævnte ubekjendte Forandringer i det oprindelige Lejeforhold, hvorom Indstævnte først vil være kommen til Kundskab ved Nytaarstid 1883, og ifølge hvilke han maatte fraslytte Pladsen den 7 Mai s. A., vil Indstævnte, der angiver, at hans Hovedhensigt ved Afslutningen af den paagjældende Kontrakt var at komme i Besiddelse af den ommeldte Oplagsplads og derved at danne sig en Næringsvej, idet han efter det almindelige Forhold med Hensyn til slige Kommunen tilhørende Oplagspladser maatte kunne nære en grundet Forventning om at kunne beholde den i længere Tid, ligesom han ialtfald maatte anse sig Pladsen sikret til Oktober Flyttedag 1883, have lidt et betydeligt Tab, som han har anslaaet til 1500 Kr. Endelig har Indstævnte forment at have Krav paa en Erstatning af 500 Kr. for Tort, Tab

*) Skal være: 8.

og Kreditspilde, han vil have lidt ved en af Citanten i Anledning af den paastævnte Fordring hos ham ved Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts søndre Birk den 22 Mai 1883 paabegyndt og den 25 og 28 s. M. kontinueret Arrestforretning. Idet Indstævnte derfor har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale, har han kontrastsagt denne til at betale ham i det hele 2000 Kr. eller i ethvert Fald snageget, som Retten eller uvillige Mænd maatte skjonne, dog ikke udover 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 November 1883, til Betaling sker; subsidiært har Kontracitanten for det Tilfælde, at der ikke maatte blive ham tillagt Frifindelse i Hovedsagen, paastaaet, at det hovedpaastævnte Beløb likvideres i det kontra-paastævnte Beløb, og at Hovedcitanten da tilpligtes at betale Differencen mellem det hovedpaastævnte og det kontra-paastævnte Beløb med Renter som foranpaastaet. For alle Tilfælde har Kontracitanten derhos paastaet sig Omkostningerne i begge Sager tillagt hos Hovedcitanten skadesløst eller med noget tilstrækkeligt. Hovedcitanten har principaliter paastaet Kontrastagsmaalet afvist og sig hos Kontracitanten tillagt Kost og Tæring, subsidiært har han paastaet sig frifunden i Kontrastagen og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Kontracitanten. Det er nu saa langt fra, at Kontracitanten mod Hovedcitantens Benægtelse har fort noget Bevis for, at det solgte Parti Sand sun skulde have havt den af ham angivne Størrelse, at det vertimod ved de afgivne Vidneforklaringer er bestyrket, at Angivelsen i Kontrakten har været i alt Fald tilnærmelsesvis rigtig, og der vil derfor, selv om der uanset Kontraktens ovenrefererede Bestemmelse under andre Forudsætninger kunde være Tale om noget Ansvar for Hovedcitanten i saa Henseende, ikke kunne illægges Kontracitantens heromhandlede Indsigelse nogen Betydning. Hvad dernæst angaar Kontracitantens paa Hovedcitantens Forhold med Hensyn til Lejemaalet om Oplagspladsen støttede Indsigelse, da har Hovedcitanten vel ikke mod Kontracitantens Benægtelse godtgjort sit Anbringende, at Kontracitanten for Kontraktens Afslutning var gjort bekjendt med Opsigelsen af benævnte Lejemaal og Hovedcitantens Andragende til Magistraten af 29 September 1882, men den nævnte Indsigelse skjønnes dog ej heller herefter at kunne begrunde enten Fritagelse for Kontracitanten for at betale det resterende kontraktmæssige Vederlag eller det af ham rejste Erstatningskrav. Vel kan det nemlig, uanset, at Kontrakten alene refererer det stipulerede Vederlag til Salget af Sandoplaget, ikke anses berettiget at betragte Afstaaelsen af Lejeretten som et aldeles underordnet og uvæsentligt Akcessorium, men paa den anden Side giver den Maade, hvorpaa Kontrakten er affattet, aldeles ingen Støtte for Kontracitantens Anbringende, at hans Hovedojemed med at indgaa paa Kontraktforholdet skulde have været at komme i Besiddelse af

den paagjældende Oplagsplads, og det ses da ejheller, at han har gjort Skridt overfor Magistraten for at blive anerkjendt af denne som Lejer, skjøndt det, da Lejekontrakten med Magistraten ikke hjemlede Hovedcitanten nogen Ret til Fremleje, maatte staa klart for ham, at Hovedcitanten ikke positivt kunde hjemle ham nogen Lejeret, men kun kunde opgive den Ret, han havde til Fordel for ham. Overfor Kontracitanten vilde Magistraten i ethvert Fald, selv om Kontraktforholdet med Hovedcitanten havde været uforandret, ikke have været bundet ved de stipulerede Opsigelsesvilkår, og der kan saaledes kun være Tale om, at Kontracitanten er gaaet glip af en Mulighed, som han kunde tro at have, til at beholde Pladsen som Lejer i længere Tid, men denne Mulighed, med Hensyn til hvilken Magistraten tilmed vel næppe vilde have stillet sig anderledes overfor Kontracitanten, end den ses at have stillet sig overfor Hovedcitanten, er altfor ubestemt til at kunne afgive tilstrækkelig Støtte for Kontracitantens Paastand, især naar det tages i Betragtning, at Kontracitanten uden nogen Udgift har besiddet Pladsen i $\frac{1}{2}$ Aar, og han ikke har paavist, at han har lidt noget positivt Tab ved at have maattet frivige Pladsen tidligere, end han mulig har paaregnet. Forsaavidt Kontracitanten særlig har anket over, at Hovedcitanten har underskrevet de Lejekontrakten med Magistraten givne tvende Paategninger af 2 *) November 1882 og 21 Februar 1883, skal det endnu bemærkes, at de nævnte tvende Paategninger ikke ses at indeholde andet, end hvad Hovedcitanten efter det med Hensyn til Lejeforholdet forud passerede var nødt til at finde sig i, undtagen forsaavidt Hovedcitanten ved den sidste Paategning erklærer sig villig til betingelsesvis at fraslytte Oplagspladsen til en tidligere Tid end den, hvortil den var opsagt; men denne Indrømmelse ses ikke at have havt praktiske Følger, og der vil derfor ikke kunne tillægges den nogen videre Betydning. Efter alt det Anførte vil Kontracitanten i Hovedsagen være at domme til at betale Hovedcitanten det hovedpaastævnte Beløb med Renter efter Hovedcitantens Paastand. Hvad dernæst angaar Kontracsagen, til hvis Afvisning ingen Foje findes, da bliver der efter det ovenudviklede ikke Tale om nogen Erstatningspligt for Hovedcitanten med Hensyn til Lejeforholdet, og ligesaa lidt kan Kontracitantens Paastand om Erstatning i Anledning af den mod ham indledede Arrest tages til Følge, hvorimod Hovedcitanten vil være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag. Omkostningerne i begge Sager ville efter Omstændighederne være at opløve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Hovedcitanten den 9 Juli 1883 fremlagte af

*) Skal være: 8.

Kontracitanten den 25 Juni s. A. udstedte Erklæring ikke er skrevet paa stemplet Papir. Iovrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 230. Højesteretssagfører Hansen
contra
Henrik Emil Hermansen (Def. Klubien),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Svendborg Kjøbstads Politirets Dom af 20 Juli 1886: Arrestanten Henrik Emil Hermansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 August 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Saker til Prokuratorerne Engberg og Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten, Henrik Emil Hermansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Henrik Emil Hermansen for Løsgænger

og Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, som den 2 Juli d. A. blev afleveret til Svendborg Fattiggård og samtidig til Politiprotokollen fik Tilhold om ikke at forlade Fattiggården, uden at have godtgjort lovligt Erhverv og at have erholdt Tilbudelse dertil, idet han i Overtrædelsestilfælde vilde paadrage sig Straf for Losgængeri, ikke destomindre den 4 s. M. om Aftenen er undvægen fra Fattiggården ved at krybe over sammes Ringmur, hvorefter han blandt andet har drevet om paa Thuro og Thorseng og ornæret sig ved Betleri, indtil han blev anholdt den 8 s. M. af Politiet paa Thorseng. Arrestanten er født den 2 September 1835 og foruden at være straffet for bedrægeligt Forhold, Tyveri og Forbrydelse mod den offentlige Myndighed, senest ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 10 Mai d. A. i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, har været straffet mangfoldige Gange for Løsgængeri og Betleri og senest ifølge nærværende Rets Dom af 29 Januar d. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde, vil nu for det ovenbeskrevne Forhold være at anse efter den sidstnævnte Lovs § 1 jfr. § 5, og da den ved den indankede Dom ifølge samme Lov fastsatte Straf af Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, findes passende, vil bemeldte Dom, der rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Tirsdagen den 2 November.

Nr. 275.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Redaktør **Rasmus Peter Jensen** (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90 med Hensyn til den i det af ham udgivne Blad „Folketidenden“ indrykkede Artikel, betitlet „Mærkedage under Christian IX.s Regjering“.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 18 August 1886: Tiltalte Rasmus Peter Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Evers og Defensor, Prokurator

Drechsel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Oktober 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Maag, betaler Tiltalte, Redaktør Rasmus Peter Jensen af Ringsted, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Vel indeholder den i den indankede Dom anførte Bladartikel, som i Dommen antaget, en ensidig Sammenstilling af saadanne Begivenheder og Regjeringshandlinge i Kong Christian den 9des Regjeringstid, som fra et Partistandpunkt kunde tjene til at stille den i et ugunstigt Lys, men den overvejende Del af Artiklen angaar Foranstaltninger, for hvilke Ansvar paa-hviler vedkommende Ministre, uden at det antydes, at der i saa Henseende kunde lægges Kongen personlig noget til Last, og de faa Sætninger, hvori der omtales personlige Handlinge af Kongen, kunne i og for sig ikke siges at indeholde Forhaanelser eller andre fornærmelige Ytringer mod Kongen, ligesaa lidt som de i Forbindelse med den Omstændighed, at Artiklen fremkom paa Kongens Fødselsdag, berettigede til at betragte Artiklen i sin Helhed som saaledes rettet mod Kongens Person, at den ham skyldige Ærbødighed derved maatte anses tilsidesat.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Peter Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Redaktør Rasmus Peter Jensen af Ringsted for Overtrædelse af Straffelovens § 90 med Hensyn til en i det af ham udgivne Blad „Folketidenden“ for den 8 April d. A. indrykket Artikel, betitlet „Mærkedage under Christian IX.s Regjering“, for hvilken Artikel Tiltalte, som Redaktør af det nævnte Blad, har erkjendt at bære Ansvar. Artiklen, der er et noget ændret Aftryk af en lignende i Bladet „Socialdemokraten“ for samme Dag optagen Artikel med samme Overskrift, indeholder en ensidig Sammenstilling af saadanne Begivenheder og Regjeringshandling i Kong Christian den Niendes Regjeringstid, der fra et Parti-standpunkt kunne tjene til at stille denne i et ugunstigt Lys. Efter Tiltaltes Forklaring har hans Hensigt med at optage Artiklen kun været fra hans politiske Standpunkt at øve Kritik over det nuværende Ministeriums Regjeringshandling. Derimod har han benægtet, at han har tilsigtet at krænke den Ærbodighed, der skyldes Kongen, og han har i saa Henseende henvist til, at han af den Artikel i „Socialdemokraten“, som han har benyttet som Kilde, har udeladt Bemærkninger, i hvilke han fandt noget Fornærmende mod Kongehuset. Ligesom imidlertid de i Artiklen meddelte Data ikke alene angaar det nuværende Ministeriums Funktionstid, men strækker sig over Kongens hele Regjeringstid, saaledes findes Artiklens Overskrift og den Omstændighed, at Artiklen fremkom paa Kongens Fødselsdag, at give den Omtale, der deri skjænkes Regjeringshandling, en saadan Henvendelse til Kongens Person, at den Kongen skyldige Ærbodighed derved maa anses tilsidesat. Som Følge heraf findes Tiltalte, der er født den 13 September 1844 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom med Foje anset efter den citerede Bestemmelse i Straffeloven med en Straf, der passende findes ansat til 3 Maaneders simpelt Fængsel, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 255. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt (Def. Hansen),

der tiltales for den i Bladet „Bornholms Tidende“ Nr. 127 af 11 August d. A. i Artiklen: „Noes og Nielsen“ indeholdte Overtrædelse af den foreløbige Lov angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov af 2 November 1885 § 1.

Ronne Kjøbstads Extrarets Dom af 17 September 1886: Redaktør Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt bør hen sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. L. Olsen og N. C. Olsen, 15 Kr. til hver. Dømmen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ved Højesterets Dom af 8 f. M. er tillagt Tiltalte Friindelse under den i 1ste Instants den 2 August d. A. paakjendte Sag.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter foreløbig Lov af 2 November 1885 § 1, 2det Stykke, og Straffen at bestemme til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt bør honsættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Redaktør Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt, født i Rurup i Branderup Sogn den 25 Marts 1841 og som ved Ronne Kjøbstads Extraretsdom af 6 Marts 1882, stadfæstet ved Højesteretsdom af 4 Mai s. A., er anset med simpelt

Fængsel i 4 Maaneder i Henhold til Straffelovens § 90 og ved Ronne Kjobstads Extraretsdom af 2 August d. A. er anset med 4 Maaneders simpelt Fængsel for Overtrædelse af Straffelovens § 90, hvilken Dom er appelleret til Højesteret, men som ej forovrigt findes tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af den forelobige Lov angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov af 2 November 1885 § 1. I Bornholms Tidende Nr. 127 af 11 August d. A. findes optaget en Artikel med Overskrift Noes og Nielsen, som indeholder en Henvendelse fra disse 2 Mænd til Demokratiet i Danmark, hvortil Tiltalte knytter nogle Bemærkninger. Noes og Nielsen er Gaardejer Peder Pedersen Noes og Gjæstgiver og Redaktør Thomas Nielsen. der ved en Højesteretsdom ere idømte Straf i Henhold til Straffelovens § 98 for deres paa et politisk Møde i Holstebro den 16 Juni f. A. udviste Forhold, som bestod i, at de lagde Haand paa den i Funktion værende Politimester. Tiltaltes Bemærkninger ere af følgende Indhold: „De Herrer Noes og Nielser have fortjent det danske Demokratis Deltagelse og Tak. De have modigt og mandigt kjæmpet for, hvad de ansaa for a være Ret: „Talerstolens Frihed“. De have staaet som levende Indsigelse imod, at Politiet uden Spor af Nødvendighed og uden at der kunde paapeges nogen ved Praxis eller ved bestemt Lovbud hjemlet Ret til at trænge frem paa Talerstoltribunen De have mandigt udstaaet, hvad baade Forberedelsen og Dommen har paaført dem. For alt hvad de have udstaaet, fortjene de Demokratiets Tak. De have derved givet et sikkert Lofte om at de fremdeles staa som trofaste Forkjæmpere for en god Sag Den Deltagelse, der er bleven vist dem, var vel fortjent, og de er næppe Tvivl om, at den gulgrønne Ærgrelse, der nu gjennem Nobelpressen vil give det Udseende af, at Demokratiet ikke no har paaskjønnet de tvende Hædersmænd i Sammenligning med Berg, har havt galdesyge Anfald for enhver Udmærkelse, der e bleven dem til Del“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 82-83.

Tirsdagen den 2 November.

Nr. 255.

Højesteretssagfører Bagge

contra

Mads Mathiesen Schmidt eller Smidt (Def. Hansen).

Tiltalte har erkjendt at være Forfatter af og bære Ansvaret for disse Bemærkninger, men ligesom han under Undersøgelsen var forklaret, at det alene har været hans Hensigt at prise nævnte Personer, fordi de have handlet efter deres Overbevisning og idt for den, uden at han har villet udtale nogen Dom om, hvorvidt deres Handling var berettiget eller uberettiget, saaledes have Tiltalte og hans Defensor villet gjøre gjældende, at Tiltalte ikke vil kunne anses efter den Lov, efter hvilken han er sat under Tiltale. De have i saa Henseende anført, at der, da Lov 2 November 1885 blev udstedt, ikke forelaa de for Udstedelsen af en foreløbig Lov i Grundlovens § 25 fastsatte Betingelser, maaledes at den aldrig er kommet til Existens, og at nævnte Lov, selv om den er gyldig udstedt, maa være bortfalden, fordi den, efter ved privat Initiativ at være indbragt i Folkethinget, blev forkastet af samme, og fordi den i Landstinget, hvor den foretogdes af Regjeringen, ikke blev behandlet til Ende, forinden Rigsdagens Slutning. Hvad angaar Spørgsmaalet, om Betingelserne for Udstedelsen af en foreløbig Lov have været tilstede ved Emanationen af Lov 2 November 1885, da ligger det i Sagens Natur, at dette ikke kan afgjøres under nærværende Sag. Med Hensyn dernæst til de fremsatte Bemærkninger om, at Loven, selv om den er gyldig given, atter skulde være bortfalden af de anførte Grunde, saa haves der i Lovgivningen ikke nogen Hjemmel hverken til at tillægge en af et af Thingene

alene vedtagen Beslutning vedrørende en foreløbig Lov, der ikke er til Behandling i Thinget som en Følge af en Forelæggelse fra Regjeringen, nogen Indflydelse paa Lovens Gyldighed eller til at anse den for bortfulden, fordi den efter at være forelagt af Regjeringen ikke er behandlet til Ende ved Rigsdagens Slutning. Og da nu den ovenfor gjøngivne Artikel fremstiller den af Noes og Nielsen begaaede Forbrydelse som fortjenstlig og bifaldsværdig, vil Tiltalte være at anse efter foreløbig Lov af 2 November 1885 § 1 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Torsdagen den 4 November.

Nr. 199. Redaktor **William Secher** (Hansen)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn, **Etatsraad Crone**
(Bagger efter Ordre),

betr. Overtrædelse af foreløbig Lov af 2 November 1885 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Mai 1886: Tiltalte William Secher bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Engberg, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, indeholder den i samme omhandlede Avisartikel blandt Andet en urigtig Fremstilling af en Del af Indholdet af en af vedkommende Landsthingsudvalg afgiven Betænkning over det af Regjeringen indbragte Lovforslag om Oprettelsen af et militært Gonsdarmmerikorps, og Citanten har som Grund til, at Fremstillingen er bleven urigtig, anført, at Forfatteren, da han skrev Artiklen, kun kjendte Betænkningen af et Uddrag af samme i Berlingske Tidende.

Selv om nu den nævnte Fremstilling uanset den paa-beraabte Undskyldning tilregnes Citanten som en Fremsættelse

af en forvansket Kjendsgjerning, mangler der dog Føje til at antage, at han har fremsat den i den Hensigt, derved at gjøre en af Statens Indretninger forhadet eller foragtet. Vel føjes nemlig til den urigtige Fremstilling af Betænkningen en paa haanlig Maade udtalt Fordømmelse af Landstingsudvalgets Forslag, at lade det i Henhold til foreløbig Lov af 27 Oktober f. A. oprettede Gensdarmerikorps gaa over til at blive en varig Institution, men ligesom den heri tillige indeholdte Misbilligelse af et Regjerings-Lovforslag ikke kan henføres under § 4 i den foreløbige Lov angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov af 2 November 1855, saaledes giver Artiklen ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Hensigten med den urigtige Fremstilling af Udvalgsbetænkningen var været, derved at lægge det ved den foreløbige Lov allerede oprettede Gensdarmerikorps for Had.

Som Følge heraf og da Citanten heller ikke kan anses, ved Artiklen paa anden Maade at have overtraadt den nævnte Straffebestemmelse, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Kriminal- og Politiretsdommens Forskrifter.

Sagens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører ilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, William Secher bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretts Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Højesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret 0 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Under ærværende Sag tiltales Tiltalte William Secher, der er født den 7 Januar 1854 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af § 4 i foreløbig Lov af 2 November 1855 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov i Anledning af en i Dagbladet „Dagsavisen“ eller „Den ny Tid“ for 13 Februar d. A. indrykket anonym Artikel med Overskrift: „Hr. Rumps Betænkninger“, i hvilken blandt andet en i afvigte Rigsdagssamling af

vedkommende Landstingsudvalg afgiven Betænkning over et af Regjeringen indbragt Lovforslag, der var ligegyldende med foreløbig Lov om Oprettelsen af et militært Gendarmerikorps af 27 Oktober f. A., gjøres til Gjenstand for Omtale. Det udtales i saa Henseende i Artiklen blandt andet: „Der er først Gendarmloven. — Den var paatrængende nødvendig. — Thi ganske vist var der overalt Ro og Orden, men hvem kunde vide, om det blev saadan ved — — — En Lykke da, at vi fik Gendarmene. — Gendarmene er overhovedet en kostelig Ting, sendt til de gjenstridige Folk for at lære dem den sande Lykke. — I danske Nordslesvigere, der har kjendt den preussiske Gendarm, som slæbte Jer i Fængsel, naar I havde besøgt Jert gamle Fædreland, som lurede udenfor Vinduet, naar I sang de danske Sange, som noterede Jer op, naar I hængte Dannebrog op i Jer Stue, I har været Rebeller og Oprørere, I burde have elsket Gendarmen, kysset hans Ris og knælet for hans Fod. — Det danske Højre lader Eder vide, at Gendarmeriet ogsaa hos Jer er en fortræffelig Institution. Hør hvad der siges i Betænkningen: „Udvalget nærer heller ingen Tvivl om, at et saadant Korps, naar det havde bestaaet nogle Aar her i Landet, — vilde — ligesom Tilfældet har været i Slesvig — vise sig at være, og af Befolkningen blive skattet som en fortræffelig Institution“. Danske Slesvigere, har I lært at bøje Nakken for Proussergendarmen. Ikke det? Saa maa I skynde Jer at lære det. — De raadende Mænd i Jert Møderland sender Jer denne patriotiske Hilsen. Derfor skal Gendarmeriet vedblive at eksistere. — „Der er god Anledning til at lade Gendarmerikorpset blive en varig Institution“. — Ganske det samme som Hr. Estrup er. Naturligvis en varig Institution. — Til sidst knyter man saa ikke af dem. — Saadan noget er kun i Begyndelsen. Knydede de ikke ogsaa i Begyndelsen i Nordslesvig? Men nu da saamange har lært Fængslet at kjende, da Udvisningerne har floreret, og den ene efter den anden er jaget fra sin Gaard, knyter de nu ikke længere? — Vist ikke nej. — I Lobet af 20 Aar ryldes sligt ud. — Det er Varigheden, det kommer an paa, Varigheden og Magten. — Se til Nordslesvig, begynder det ikke at blive germaniseret. — Jo vist saa — Gendarmene ere fortræffelige — lad dem blot blive en varig Institution. —“ Tiltalte har nægtet selv at have forfattet bemeldte Artikel, hvis Forfatter han har opgivet, og ligeledes at have læst den ovenfor gjengivne Del af samme, forinden Artiklen blev optaget i Bladet, men har erkjendt at han, der paa vedkommende Nummer af Bladet angives som sammes Redaktor, uden at nogen Udgifter er nævnt, maa bære Ansvar for Artiklen. Forsaa vidt nu Strafansvar søges gjort gjældende mod Tiltalte i Anledning af bemeldte Artikel efter § 4 i den ovennævnte foreløbige Lov af 2 November 1885, har den af ham antagne Forsvarer anført, at bemeldte Lov maa

anses bortfalden dels som Følge af, at et i Rigsdagens Folkething ved privat Initiativ indbragt Lovforslag af samme Indhold som den foreløbige Lov, den 21 December f. A. blev nægtet Fremme af Folkethinget ved en af samme vedtugen motiveret Dagsorden, ved hvilken tillige den foreløbige Lov forkastedes, dels som Følge af, at afvigte Rigsdagssamling blev sluttet den 8 Februar d. A. uden at noget til den omhandlede foreløbige Lov svarende Lovforslag var vedtaget, samt gjort gjældende, at der derfor ikke vil kunne idømmes Tiltalte Straf efter bemeldte Lovbestemmelse for den omhandlede Artikel, der først er offentliggjort den 13 Februar d. A. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Tiltaltes Forsvarer Medhold, idet der ikke haves noges Hjemmel hverken til at tillægge en saadan af et af Thingene alene vedtagen Beslutning som den ovennævnte, vedrørende en foreløbig Lov, der ikke er til Behandling i Thinget som Følge af en Forelæggelse fra Regjeringen, nogen Indflydelse paa Lovens Gyldighed, eller til under de foreliggende Omstændigheder at anse den omhandlede foreløbige Lov, der den 19 December f. A. af Regjeringen forelagdes Rigsdagens Landsting tilligemed et ligelydende Lovforslag, som, da Rigsdagssamlingen blev sluttet, var overgaaet til 2den Behandling i bemeldte Thing — for bortfalden af den af Tiltaltes Forsvarer sidst anførte Grund. Da nu fremdeles den ovenfor gjengivne Del af den i Sagen omhandlede Artikel efter sit Indhold maa anses at gaa ud paa at lægge det i Henhold til foreløbig Lov af 27 Oktober f. A. oprettede Gendarmerikorps for Had ved at give det Udseende af, at Forbilledet og Mønstret for sammes Virksomhed ifølge den i Artiklen omhandlede Udvalgsbetænkning skulde være de preussiske Gendarmers Optræden overfor dansksindede Nordslesvigere, da denne Fremstilling savner ethvert Spor af Hjemmel i Udvalgsbetænkningen, idet der i samme som Forbillede for det her i Landet oprettede Gendarmerikorps ikke med et Ord henvises til de preussiske Gendarmere, men derimod til det for Hertugdømmet Slesvig i Aarene 1851 og 1859 organiserede Gendarmerikorps, der var i Virksomhed, medens bemeldte Hertugdømme horte til den danske Stat, og da det endelig ikke vil kunne tillægges nogen Betydning, at Forfatteren af Artiklen har erklæret, at han, da han skrev denne, ikke var bekendt med selve Udvalgsbetænkningen, men alene med et Uddrag af samme i Berlingske politiske og Avertissementstidende, i hvilken Udvalgsbetænkningens Henvisning til slesvigske Forhold ikkun refereredes som i den af ham affattede Artikel med Ordene „ligesom Tilfældet har været i Slesvig“, gjengivet, allerede af den Grund, at dette Referat dog ikke kunde befoje til at fremstille Meningen af Udvalgsbetænkningen som i Artiklen sket — saa findes den omhandlede Del af bemeldte Artikel at være af et efter § 4 i den tidnævnte foreløbige Lov af 2 November 1885 strafbart Ind-

hold, og Tiltalte, der efter det ovenstaaende bærer Ansvaret for sammes Offentliggjørelse, vil derfor være at anse efter den nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 1 Maaned og have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den befalede Aktor, hvis Sagførelse har været lovlig, 25 Kr., medens der ikke vil være at træffe Bestemmelse om Salær for Defensionen, da Tiltalte — som meldt — har ladet sit Forsvar besørge af en af ham antagen Sagfører.

Fredagen den 5 November.

Nr. 50 Forhenværende Vaabenmester **Hans Petersen Koch**
(Klubien efter Ordre)

contra

Konsejlspræsident, Finantsminister **J. B. S. Estrup**
(den est. Kammeradvokat),

betr. Citantens Ret til Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1885: Indstævnte, Konsejlspræsident og Finantsminister J. B. S. Estrup, bor for Tiltale af Citanten, forhenværende Vaabenmester Hans Petersen Koch af Svendborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Leth i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 64 Ore, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, deriblandt en Lægeerklæring af 4 Februar 1854, maa det antages, at Betingelserne for Citantens Berettigelse til Invalidforsørgelse have været til Stede lige fra den Tid, da han den 28 Januar s. A. afskedigedes af Krigstjenesten paa Grund af Epilepsi, og vel blev hans Ret til Invalidforsørgelse først anerkjendt ved Højesterets Dom af 11 Februar 1884 i en af ham den 18 September 1878 paabegyndt Sag, men hverken Lovgivningen eller Forholdets Natur giver Hjemmel for paa Grund af denne Omstændighed ikkun at beregne Forsørgelsen fra noget af disse

Tidspunkter, hvorimod han maa have Krav paa at erholde den ham tillagte Forsørgelse efter hans Paastand fra 1 Februar 1854.

Medens der nu mangler Foje til, som af Citanten paastaaet, at tilkjende ham Renter af de ham tilkommende maanedlige Beløb fra et tidligere Tidspunkt end Stævningens Dato den 4 Juli 1884, vil derimod det samlede Beløb af de maanedlige Forsørgelssummer for Tidsrummet fra 1 Februar 1854 til 1 Marts 1884 efter Fradrag af den ham i dette Tidsrum af Statskassen ydede Understøttelse overensstemmende med en af ham for Højesteret nedlagt subsidiær Paastand være at tilkjende ham med 5820 Kr. 14 Øre. I denne Henseende bemærkes, at denne Paastand er støttet paa en af Citanten i forrige Instants fremlagt Beregning, der — i Lighed med den ham fra 1 Marts 1884 af Finantsministeriet tillagte Forsørgelse — er bygget paa Maximum af Forsørgelsen i 3die Afdeling, og at Indstævnte i foregaaende Instants ikke har rejst anden Indsigelse mod, at denne Beregning lægges til Grund, end forsaavidt der i samme er medtaget Renter og Rentes Rente.

Som Følge af det Anførte vil den indstævnte Finantsminister paa Statskassens Vegne være at tilpligte at betale Citanten det ovennævnte Beløb med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Sælærer m. m. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne bør til Citanten betale 5820 Kroner 14 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 4 Juli 1884, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der tilligemed de Prokurator Leth tilkjendte 40 Kroner 64 Øre udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterrat Citanten, forhenværende Vaabenmester Hans Petersen Koch af Svendborg, der i 1844 indtraadte i militær Tjeneste, den 28 Januar 1854 var bleven afskediget, idet han paa Grund af Epilepsi

var erklæret for fuldkommen kassabel, indgav han i samme Aar et Andragende til Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalideforsørgelsen og anholdt om, at der maatte tilstaa ham Forsørgelse som Invalid paa Grund af, at han ved sin militære Tjeneste havde paadraget sig den epileptiske Sygdom, for hvilken han var bleven kasseret. Da den nævnte Bestyrelse imidlertid efter de da foreliggende Erklæringer fra Overlæge Petersen, ikke ansaa det for godtgjort, at Citantens Sygdom var paadragen ved den militære Tjeneste, kunde Bestyrelsen allerede af den Grund ikke anse ham for berettiget til Forsørgelse som Invalid, hvorimod Bestyrelsen i Henhold til Lov af 9 Aprtl 1851 § 6 tilstod Citanten en extraordinær Understøttelse af 45 Rdl. aarlig, hvilken Understøttelse i 1856 forhøjedes til 70 Rdl. eller nu 140 Kr. aarlig. Citanten indgav derpaa i Februar 1855 til Finantsministeriet en fornyet Ansøgning om Invalideforsørgelse, der imidlertid afsloges, og ligeledes blev et af ham i Februar 1856 til Invalidebestyrelsen indgivet Andragende afslaaet, navnlig i Henhold til en af det kgl. Sundhedskollegium afgivet Erklæring. Efterat han derpaa atter i December 1875 og i 1876 forgjæves havde anholdt om at erholde Forsørgelse som Invalid, anlagde han i 1878 ved nærværende Ret Sag imod Finantsministeren og paastod sig under denne kjendt berettiget til i Overensstemmelse med de i Lovgivningen derom givne nærmere Regler, at nyde vedvarende Forsørgelse som Invalid eller subsidiært saadan Forsørgelse for Tiden for et Aar, men ved Rettens under 7 Juni 1880 afsagte Dom blev Citantens Paastand forkastet, idet det ikke ansaas for godtgjort, at Citanten havde paadraget sig den Sygdom, der bevirkede hans Afskedigelse, og hvoraf han endnu lider, ved Udførelsen af sine militære Tjenestepligter. Denne Dom indankede Citanten for Højesteret, og efter de denne Ret forelagte Oplysninger, deriblandt to efter den indankede Doms Afsigelse optagne Thingsvidner, blev Citanten ved Rettens Dom af 11 Februar 1884 i Medfør af Lov om Invalideforsørgelse m. m. af 20 November 1876 § 1, kjendt berettiget til Invalideforsørgelse, hvilken Forsørgelse, efter hvad der bemærkedes i Dommens Præmisses, vilde være at fastsætte i Henhold til de derom i Lovgivningen indeholdte Forskrifter. I Henhold til denne Dom blev Citantens Forsørgelse fastsat til 427 Kr. 8 Øre aarlig fra den 1 Marts 1884 at regne, men da Citanten forment, at der maatte tilkomme ham Forsørgelse fra den 28 Januar 1854, da han afskedigedes af Militærtjenesten, og da Finantsministeriet ikke har villet erkjende dette, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, anlagt nærværende Sag imod Indstævnte, Konsejlspræsident og Finantsminister J. B. S. Estrup og under denne paastaet Indstævnte kjendt pligtig til at betale ham principaliter 11018 K. 41 Øre, til

hvilket Beløb han har udregnet den ham for Tiden fra 28 Januar 1854 til 1 Marts 1884 tilkommende Forsørgelse tilligemed Renter og Renters Rente, men efter Fradrag af den ham tidligere tilstaaede aarlige Understøttelse, og subsidiært Invalideforsørgelse fastsat i Henhold til de derom i Lovgivningen indeholdte Forskrifter fra den 28 Januar 1854 til 1 Marts 1884: fremdeles har Citanten paastaaet Indstævnte kjendt pligtig til af de Beløb, som maatte tilkjendes Citanten, at betale i Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 4 Juli 1884 til Betaling sker og at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Leth, hvilket Salær denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale, subsidiært frifunden imod at betale Citantens Invalideforsørgelse fra det Tidspunkt, da han først søgte sin Ret ved Domstolene, altsaa fra den 18 September 1878, hvilken Forsørgelse da bliver at fastsætte af Finantsministeriet efter de derom givne Regler, og saaledes at den Understøttelse, som Citanten har oppebaaret, forinden der tilstodes ham Invalideforsørgelse, fradrages i det Beløb, der maatte tilkjendes Citanten; under alle Omstændigheder har Indstævnte, protesteret imod, at der tillægges Citanten Renter og Renters Renter af de ham tilkommende Beløb, og endelig har Indstævnte paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Citanten har til Støtte for den af ham nedlagte Paastand paaberaabt sig, at det ved den ovenfor anførte Højesteretsdom er statueret, at der er præsteret tilstrækkeligt Bevis for, at han har paadraget sig den Svaghed, for hvilken han blev kasseret, og hvoraf han endnu lider, nemlig Epilepsi, ved Udførelsen af sine militære Tjenesteplichter, samt at denne Svaghed maa anses uhelbredelig, saavel som at den i væsentlig Grad har svækket Citantens Evne til at sørge for sit og sin Families Underhold, og da det fremdeles aldrig er blevet benægtet, at Citanten bestandig har været uformuende, ere saaledes de i Lov af 9 April 1851 § 9 opstillede Betingelser for at anses som Invalid og erholde Understøttelse som saadan, formentlig tilstede, og Citanten mener derfor, at naar Administrationen tidligere har nægtet ham Forsørgelse under Paaberaabelse af, at Aarsagsforholdet mellem hans Svaghed og Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter ikke var tilstrækkelig konstateret, da har Højesteretsdommen givet Administrationen Uret heri. Indstævnte har derimod anført, at Invalideforsørgelse ikke kan gives for fra det Øjeblik af, da tilstrækkelige Bevisligheder foreligge for Administrationen, og at det er den om Forsørgelse søgende Invalids Pligt at fremskaffe disse Bevisligheder, og at derfor Retten til Forsørgelse først kan siges at være indtraadt for Citanten ved Højesteretsdommen, eftersom det

tilstrækkelige Grundlag for en for Citanten gunstig Afgjorelse først da kan erkjendes at være tilvejebragt, i hvilken Henseende Indstævnte yderligere har anbragt, at det maa antages, at Højesteretsdommens Resultat er bevirket ved de af Citanten for Højesteret producerede nye Bevisligheder, dels fordi disse udtrykkelig paa-bæraabes i Dommens Præmisses, dels fordi det i Realiteten navnlig er disse, der sandsynliggjøre Kausalitetsforbindelsen mellem Krigens Strabadser og Citantens Sygdom; Højesteretsdommen formenes derfor af Indstævnte at maatte være Terminus a quo for Forsorgelsen, idet navnlig Finantsministeriets Afgjorelse med Hensyn til samtlige ældre Andragender formentlig ikke kunne siges at være underkjendte ved Højesteretsdommen. Der findes nu at maatte gives Indstævnte Medhold i, at det følger af Invalideforsorgelsens Natur, ligesom det ogsaa maa anses forudsat i den herhenhørende Lovgivning, at Forsorgelsen først retlig tilkommer Invaliden fra den Tid, da han har godtgjort, at Betingelserne for, at Invalideforsorgelse han tilstaa ham, ere tilstede, og da saadant af Citanten først kan anses godtgjort ved de Højesteret under den tidligere omtalte Sag forelagte Bevisligheder, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der saaledes ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Sæler, hvorimod der vil være at tilkjende den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Sæler 40 Kr., og i Godtgjorelse for Portoudlæg 64 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 8 November.

Nr. 232.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Stephan Christian Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 3 Marts 1886.
Tiltalte, forhenværende Gaardejer Stephan Christian Andersen af Sørig i Tversted Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juli 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Luun og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardmand Stephan Christian Andersen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved en den 29 Decbr. 1884 udstedt, den 14 Januar næstefter thingløst Obligation givet Gaardejerne Julius Peter Hjorth af Napstjert og Anders Christian Larsen af Jerup — hvem han skyldte 5200 Kr., der skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 11 Juni 1884 at regne, saaledes at den aarlige Rente skulde erlægges med Halvdelen hvert Aars 11 Juni og Halvdelen hvert Aars 11 Decbr., dog at Renterne første Gang skulde erlægges den 11 Januar 1885 for den da forløbne Tid — Pant til Sikkerhed for skadesløs Betaling af denne Gjæld med Renter og Omkostninger, næstefter 12,000 Kr. i den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 30 a og 30 b af Store Vognsbæk i Skjærum Sogn, med Anpart i Kirke-, Korn- og Kvægtiende, de til enhver Tid paa Pantet værende Bygninger, disses mur- og nagelfaste Apperimentier, den ved Ejendommen til enhver Tid værende Besætning, Inventarium, Gjødning og Afgrøde, Straa, Hø og utærsket Sæd, al af Pantet gaaende Indtægt, samt dettes Assurancesummer,

og var det i denne Obligation bl. A. bestemt, at dersom Renten af Gjælden nogensinde udeblev i mere end 14 Dage ud over Forfaldstiden, skulde Kapitalen med Dependende strax uder Opsigelse være forfalden til skadesløs Betaling og Exekutor uden Lovmaal og Dom, i Henhold til Lov 29 Marts 1873 § 15 kunne gjøres i Pantet for Kapital, Renter og Omkostninger, eller for en af Delene. Da de til 11 Juni 1885 forfaldne Renter af den ovennævnte Gjæld ikke bleve erlagte til Forfaldstid, og Hjorth og Larsen heller ikke senere erholdt Dækning for hele det dem tilkommende Rentebeløb, idet Tiltalte kun i Juli Maaned erlagde et Afdrag derpaa af 45 Kr., lode de i Henhold til Obligationens Bestemmelser den 31 Oktober ved Stævningsvidnerne paa Tiltaltes Bopæl, under hans Fraværelse derfra for hans Hustru forkynde en den 29de s. M. dateret skriftlig Meddelelse til ham, hvori de, under Paaberaabelse af, at Gjælden var forfalden til Betaling paa Grund af Renters Udeblivelse, tilkjende gav ham, at der, dersom Betaling af samme ikke forinden præsteredes, den 4 Novbr. ved Føgden vilde blive gjort Udlæg i de ved Obligationen stillede Pant til Fyldestgjørelse for Fordringer med Dependende, og vel tilbød Tiltalte — der den 31 Oktbr havde begivet sig til Frederikshavn for at skaffe Penge til Betaling af Renterestancen, idet han vil have forstaaet nogle Udtalelser, som Larsen var fremkommet med, da han en Dag 2 : 3 Uger for 1 Novbr. havde indfundet sig paa Tiltaltes Bopæl for at kræve denne for Renterestancen, og som maas antages at have gaaet ud paa, at Larsen nødvendig skulde have Pengen til 1 November, som om der var tilsagt ham Henstand til den nævnte Dag — strax, da han paa Rejse til Frederikshavn fik Underretning om den for hans Hustru forkyndte Meddelelse Hjorths og Larsens Sagfører sammesteds at ville betale Renterestancen, men denne nægtede at modtage Pengene, medmindre Tiltalt tillige vilde betale den skyldige Kapital eller stille Kaution i Forbindelse med det stillede Pant, idet han henviste ham til, dersom han vilde have andre Betingelser, at henvende sig til Hjorth og Larsen personlig. Dette antog Tiltalte ikke vilde nytte, og da han som Følge heraf ikke foretog videre Skridt for at opnaa en mindelig Ordning af Sagen, blev der under en den 4 November afholdt Føgedforretning, hvorunder Tiltalte erkjendte, at Gjælden som Følge af, at Renterne pr. 11 Juni ikke vare betalte, var forfalden til Betaling og at han var ude af Stand til at betale Fordringen, give Hjorth og Larsen Udlæg til Fyldestgjørelse for den nævnte Fordring med paaløbne og paaløbende Renter og Omkostninger dels i den pantsatte Ejendom med Anpart i Kirke-, Korn- og Kvægtiende, Ejendommens Bygninger med mur- og sømfast Tilbehør, Gødning, Avl og Afgrøde, hvilket Alt under Forretningens vurderedes til 15,000 Kr., dels i forskellige paa Ejendommen værende Kreaturer og Inventariegenstande, der tilsammen var

beredes til 659 Kr. De udlagte Ejendele blevo derefter stillede til offentlig Auktion og ero senere udlagte Hjorth og Larsen til Ejendom for det af dem ved 3die Auktion gjorde højeste Bud af 12,500 Kr., hvorved dog bemærkes, at de, for at blive Ejere af et af de udlagte Kreaturer, have maattet betale en Trediemand, der paastod at være Ejer af samme, 75 Kr. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter den 31 Oktober at have faaet Underretning om, at der den 4 November vilde blive gjort Exekution hos ham, og efter at han forgjæves ved Henvendelse til sine Kreditorers Sagfører i Frederikshavn havde søgt at hindre Exekutionen, har for at unddrage sine Kreditorer den dem tilkommende Fyldestgjørelse, besluttet sig til at realisere saameget som muligt af sine Ejendele, og at han derpaa i Tiden for Exekutionsforretningens Afholdelse har solgt dels til Husmændene Ludvig Isaksen af Skjorbækshede og Isak Jensen af Tolne 3 Faar til hver, af hvilke 6 Faar dog det ene maa antages at have tilhørt Tiltaltes Son, samt et Lam for 64 Kr., og til beneidte Ludvig Isaksen endvidere et Læs utærsket Havre, hvorfor han efter Isaksens Forklaring fik 20 à 25 Kr., medens han efter sin egen Forklaring kun vil have faaet 18 à 20 Kr., dels til Jens Christian Nielsen, ogsaa kaldet Jens David, af Spindelund, en Hakkelsomaskine for 40 Kr., hvoraf han dog kun erholdt udbetalt 25 Kr., idet Nielsen beholdt Resten som Betaling for et Tilgogehavende hos Tiltalte, dels til Kjøbmand Anthon Nielsen af Hørmøsted 950 Pd. Havre for ca. 5 Øre pr. Pd., idet Tiltalte, der havde forskjelligt Mellemværende med Nielsen, dog maa antages af denne kun at have faaet 13 Kr. 90 Øre kontant udbetalt, og dels endelig til Husmand Henrik Hamann af Nørkjærhus 5 Læs Halba for 35 Kr., hvoraf henvend en Snes Kroner, eller efter Hamanns Forklaring 23 à 24 Kr., udbetaltes kontant, medens Hamann beholdt Resten som Vederlag, fordi hans Hustru havde syet Klæder til Tiltaltes Hustru og Børn. Desuden har Tiltalte i det ovennævnte Tidsrum for en Hest og 70 Kr. bortbyttet til Gaardmand Jens Christian Jensen af Studsbjerg en Ko af Værdi 50 Kr. samt en Hoppe, der maa antages at have haft samme Værdi som den bortbittede Hest, og til sin Svigerfader, den senere afdøde Gaardmand Frederik Jensen af Sorig, bortbyttet dels en Vogn af Værdi 30 à 40 Kr. for en anden Vogn, der efter Tiltaltes Formening var omtrent 20 Kr. mindre værd, dels et Sæt Seletøj af Værdi 18 à 20 Kr. for et andet Sæt Seletøj, som var ca. 10 Kr. mindre værd, og dels endelig 2 Kalve af Værdi 40 Kr. imod 2 andre Kalve, der vare en Snes Kroner mindre værd, hvorhos han har foræret sin Svigerfader en Ko af Værdi 40 à 50 Kr. Hvad særlig Transaktionerne imellem Tiltalte og hans Svigerfader angaar, har Tiltalte under et efter Overrettens For-

anstaltning optaget yderligere Forhør forklaret, at Svigerfaderen, der ved et Skadeslosbrev havde givet en Mand, som var Endossent paa en til Fordel for Indstævnte trukken Vexel, stor 530 Kr., Pant i Svigerfaderens Ejendom i Sørig, har, da Tiltalte den 31 Oktober underrettede ham om den forestaaende Exekution, forlangt, at Tiltalte skulde sende ham saameget af sin Besætning og sit Inventarium, at Svigerfaderen kunde blive dækket for de 530 Kr., og at de under de i denne Anledning stedfundne Forhandlinger bleve enige om fornævnte Transaktioner, men iøvrigt maa det efter Tiltaltes Forklaring antages, at Begunstigelserne nærmest ydedes Svigerfaderen, der under bemeldte Forhandlinger havde lovet Tiltalte at tage dennes Hustru og Børn til sig, dersom Tiltalte ikke kunde skaffe Føde til dem, som Erstatning for den Hjælp, Svigerfaderen saaledes havde lovet at yde Tiltaltes Familie. Af de kontante Penge, hvoraf Tiltalte ved de ovennævnte Afhændelser kom i Besiddelse, har han efter sin Forklaring anvendt 10 à 12 Kr. til Indkjøb af en Hakkelsemaskine istedetfor den, han havde solgt til Jens Christian Nielsen, 75 Kr. til Betaling af en Vexelgjæld og 30 à 40 Kr. til Betaling af resterende Kommuneskatter, hvorhos han har anvendt nogle af Pengene til Indkjøb af Fodtøj og Fødemidler til sin Familie. Hjort og Larsen have ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand. Medens 'nu Tiltalte, idet den Kjobmand Anthon Nielsen solgte Havre efter Indholdet af den i sin Tid til Hjort og Larsen udstedte Obligation ikke kunde anses indbefattet i det disse stillede Pant, ikke ved Salget af bemeldte Havre findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar, vil han, der er født i Aaret 1833 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, derimod for sine øvrige ovenmeldte Transaktioner og navnlig ogsaa for de inollen ham og hans nu afdøde Svigerfader stedfundne Transaktioner, som han, efter hvad ovenfor er anført, maa antages at have indladt sig paa, tildels i egenlyttig Hensigt, være at ansø efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 251. Bestyrelsen for Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning (Nellemann)

contra

Fisker Anders Nielsen af Pleierup (Selv),

betr. Ejendomsretten til nogle Arealer af den inddæmmede Lammefjord.

Dragsholms Birkethings Dom af 27 November 1885: Citanterne, Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning, bør være ejendomsberettiget til den under Dragsholm Birk hørende Del af den inddæmmede Lammefjord, bestaaende af de tørlagte Arealer Matr. Nr. 1 Lammefjorden i Grevinge Sogn, Matr. Nr. 1 Lammefjorden i Asnæs Sogn, Matr. Nr. 1 Lammefjorden i Hørve Sogn, og Matr. Nr. 1 Lammefjorden i Faareveile Sogn, samt den Del af det Søbassin, der er bleven tilbage af Lammefjorden, som begrænses af de matrikulerede Arealer, den i Anledning af Tørlægningen opførte Dæmning og den i kongelig Resolution af 25 Juli 1879 fastsatte Grændse mellem Dragsholms Birks og Merløse Tude Herreders Jurisdiktioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

Sagsomkostninger for Overretten betaler Citanten, Fisker, Anders Nielsen af Plejerup, til de Indstævnte, Bestyrelsen og Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning, 20 Kr., der ordredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. I Salair tillægges der Overretsprocurator Meyer 50 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter i Henhold til Anticipationsbevilling af 22 September 1885 A. under 27 s. M. at have udtaget Højesteretsstævning er Citanten paastaet den indankede Dom stadfæstet. Vel er Indstævnte, der har givet Møde for Højesteret, protesteret mod Dommens Stadfæstelse, men da han Intet har anført til Støtte herfor og kun forbeholdt sig at udtage selvstændig Appelstævning, vil der, da han har havt tilstrækkelig Tid til at udtage saadan Stævning, intet Hensyn kunne tages til hans Protest, og den paastaede Stadfæstelse vil som Følge deraf være at give.

Thi kjendes for Ret:

Landover- samt Hof- og Stadsretten bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende; Ved allerhøieste Bevilling af 18 Marts 1873 blev det for det Offentliges Vedkommende tilladt „Aktieselskabet til Lammefjordens Torlægning“ at inddæmme og udtørre Lammefjorden i Holbæk Amt og erhverve Ejendomsret over det derved indvundne Areal — med Undtagelse af et nærmere betegnet, denne Sag uvødkommende Areal ud for Hørre By — blandt Andet paa Vilkaar, 1) at Bevillingshaverne i det Hele efterkom de i Anledning af Inddæmningen overfor de til Fjorden stødende Lodsejere eller Andre under den til Projektets Behandling afholdte Landvæsenskommissionsforretning eller paa andre Maader overtagne Forpligtelser, 3) at Arbejderne dog med nogle nærmere angivne Forandringer udfortes overensstemmende med den Landvæsenskommissionen forelagte Plan, ifølge hvilken det var projekteret at udpumpe Vandet af Fjorden saaledes, at Vandstanden sænkedes 15 Fod under dagligt Vande, hvorved der vilde blive tilbage et af det udtørrede Areal omgivet Vandbassin af, som det maa antages, c. 1000 Tdr. Lands Størrelse, og 6) at Bevillingshaverne skulde være uberettigede til at formene, at Fjorden ligesom hidtil benyttedes til Sejlads, Fiskeri, Optagning af Tang m. v., saalænge saadant efter Forholdene kunde finde Sted. Ved en kongelig Resolution af 7 Juli 1877 blev det foranførte Vilkaar angaaende Udpumpning af Vandet fra Fjordarealet indtil Vandspejlet var sænket $9\frac{1}{2}$ Fod under dagligt Vande, hvorved altsaa det tilbageblivende Vandbassin maatte blive større end oprindeligt projekteret, og i Skrivelse af 21 November 1877 udtalte Indenrigsministeriet, efter at Aktieselskabet havde ladet afholde en Landvæsenskommissionsforretning til Undersøgelse af hvorvidt Koncessionens Bestemmelser vare efterkomne, at Ministeriet anerkjendte, at Inddæmningen og Udtørringen af Lammefjorden nu var udført i Overensstemmelse med de ved Koncessionen af 18 Marts 1873 og den kongelige Resolution af 9 Jnli 1877 fastsatte Vilkaar, og at Ejendomsret, over det inddæmmede Areal som Folge heraf var erhvervet for Aktieselskabet, hvorhos Ministeriet tilføjede, at Bestemmelsen i Koncessionens Post 6 om, at Bevillingshaverne skulde være uberettigede

til at formene, at Fjorden ligesom hidtil bonyttedes til Sejlads, Fiskeri, Optagning af Tang m. v. saalænge saadant efter Forholdene burde finde Sted, maatte anses bortfaldet, da Inddæmnings- og Udtorringsarbejdet nu var tilendebragt. Efterat derpaa ved kgl. Resolution af 25 Juli 1879 det inddæmmede Areal var fordelt mellem de tilgrændsende Jurisdiktioner Meerløse-Tudse Herreder og Dragsholms Birk, saaledes at den til Horvo, Faaroveile, Asnæs og Grevinge Sogne henhørende Del af det udtørrede Areal samt den hertil stødende Strækning af den ikke torlagte Del af Arealet efter en over samme dragen Skjællinie blev henlagt under sidstnævnte Jurisdiktion, og efterat der i Skjode- og Pantebøgerne var tildelt det paagjældende Areal Folium under Matr. Nr. 1 Lammefjorden i hvert af de respektive Sogne, er der under 2 Januar 1884 meddelt de Indstævnte, Bestyrelsen for Aktieselskabet til Lammefjordens Torlægning Bevilling til Ejendoms Erhvervelse paa de saaledes matrikulerede Arealer saavel som paa det Sobassin, der er blevet tilbage af Lammefjorden og begrændses af de matrikulerede Arealer og den i Anledning af Torlægningen opførte Dæmning, saaledes at det er tilladt de Indstævnte ved Stævning til vedkommende Ret, der indrykkes tre Gange efter hinanden i den Berlingske politiske og Avertissomonstidende, med Aar og Dags Varsel at indkalde den eller dem, som maatte formene at have nogen Adkomst til de omhandlede Ejendomme, til dermed at fremkomme og deres lovlige Adkomst dertil at bevisliggjøre, idet der, saafremt Ingon dermed skulde melde sig, maatte paa de bemeldte Ejendomme erhverves Ejendomsdom. I Hønhold hertil have de Indstævnte udtaget Stævning til Dragsholms Birkething til Ejendomsdoms Erhvervelse paa følgende Arealer:

- Matr. Nr. 1 Lammefjorden i Grevinge Sogn
- " " 1 Lammefjorden i Asnæs Sogn
- " " 1 Lammefjorden i Horvo Sogn
- " " 1 Lammefjorden i Faarevejle Sogn

samt den Del af det Sobassin, der er blevet tilbage af Lammefjorden, som begrændses af de matrikulerede Arealer, den i Anledning af Torlægningen opførte Dæmning og den i den kgl. Resolution af 25 Juli 1879 fastsatte Grændse mellem Dragsholms Birks og Meerløse Tudse Herreders Jurisdiktioner, og have de Indstævnte med Hensyn til Stævningens Forkyndelse og Stævnevarslet forholdt sig i Overensstemmelse med den kgl. Bevilling. Imod at den paastaaede Ejendomsdom meddeles de Indstævnte er der nedlagt Protest af Citanton Fisker Anders Nielsen af Plejernp, der har paastaaet principalt at Paastanden om Ejendomsdom forkastes enten i det Hele eller dog for det tilbageblevne Vandbassins Vedkommende, og subsidiært, at de Indstævntes Eiendomsret kun anerkjendes med Forbehold af Fiskeriret for Alle og Enhver i Bassinet eller dog med Forbe-

hold af den Andre muligen tilkommende Ret til Fiskeri i samme Ved Birkethingets Dom af 27 November f. A. bløve disse Paastande forkastede, hvorimod efter de Indstævntes Paastand „Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning“ blev kjendt ejendomsberettiget til de fornævnte, under Dragsholm Birk hørend Dele af den inddæmmede Lammefjord, og bleve Sagens Omkostninger ophævede. Denne Dom har nu Citanton efter med delt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører Overretsprokurator Meyer indbragt her for Rotten, hvor han har paastaaet Under retsdommen forandret i Overensstemmelse med sine for Under retten nedlagte Paastande og Sagens Omkostninger for Over retten paalagte de Indstævnte efter Reglerne for beneficered Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Meyer, hvilke Salær i hvert Fald er begjært udredet af det Offentlige. D Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse og Til kjendelse af Appellens Omkostninger hos Citanten. Citanter der ikke er Ejendomsbesidder i de paagjældende Sogne og ikk prætenderer at have Adkomst til nogen Del af det inddæmmed Areal, har støttet sin Indsigelse mod de Indstævntes Ejendoms ret paa, at han formener sig berettiget til at udøve Fiskeri det tilbageværende Vandbassin af den inddæmmede Lammefjord paa en saadan Maade, at denne hans Ret er til Hinder for, a de Indstævnte erholdt Ejendomsdom. Han har i saa Henseend principalt anbragt, at den Ret til Brugen af Lammefjorden som en Del af det danske Soterritorium, der tidligere tilkom de danske Stats Undersaatter, endnu bestaar uforandret for det paagjældende Vandbassins Vedkommende, og at som Følge heraf ogsaa han selv er berettiget til at bruge dette Bassin til Sejlad og Fiskeri. Der kan imidlertid ikke gives Citanten Medhold at der endnu skulde tilkomme Statens Undersaatter i Almindelighed en saadan Brugsret til det inddæmmede Vandareal som anført; ligesom der nemlig i den gjældende Ret haves fornøde Hjemmel for Regjeringen til med bindende Virkning for saavel lige Undersaatter til tillade det paagjældende Aktieselskab at erhverve Ejendomsret over den til Soterritoriet hørende Lammefjord, uden at det kunde være en Betingelse herfor, at Fjordarealet i sin hele Udstrækning tørlægdes, saaledes vil Citanten Formening, at de for Erhvervelsen af saadan Ejendomsret i d allerhøjeste Bevillinger stillede Vilkaar ikke ere opfyldte, vær uden Betydning ligeoverfor den af Indenrigsministeriet udtalt Aerkjendelse af, at disse Vilkaar ere fyldestgjorte og Ejerdomsretten saaledes erhvervet, og det kan i saa Henseende ikk af Citanten med nogen Nytte paaberaabes, at den oprindelig Plan forudsatte en større Sænkning af Vandstanden, end senere har fundet Sted, da den oprindelige Concession i dette Punkt lovlig er forandret ved den kgl. Resolution af 9 Juli 1877, som at Forholdet bliver at betragte, som om den mindre Sænkning

af Vandstanden var medoptagen i Koncessionen af 18 Marts 1873. Ej heller kan Citanten stotte nogen Ret for sig paa Bestemmelsen i bemeldte Koncessions Post 6, da denne Bestemmelse efter sin hele Affattelse utvivlsomt kun har været af midlertidig Natur og maatte bortfalde, naar den projekterede Inddæmning og Udtørring var tilendebragt og Ejendomsret over det Inddæmmede erhvervet efter den allerhøjeste Bevilling, saaledes som ogsaa af Indenrigsministeriet statueret. Citanten kan saaledes ikke stotte sin Paastand paa nogen Statens Borgere efter Lovgivningen i Almindelighed tilkommende Ret til Brugen af det inddæmmede Vandareal, og naar Citanten derefter subsidært har villet stotte sin Ret paa et Tilsagn, som Aktieselskabet ved sin daværende Formand, forinden Inddæmningsarbejdet var sanktioneret og paabegyndt, skal have givet Beboerne af de om Lammefjorden liggende Sogne eller dog nogle af disse, og som skal gaa ud paa, at der forbeholdtes Alle og Enhver eller dog de ommeldte Beboere frit Fiskeri i det inddæmmede Vandareal enten for bestandig eller indtil det var nedbragt til den oprindelig projekterede Størrelse med en Vandstand af 15 Fod under dagligt Vande i Fjorden, eller dog saaledes, at kun et saadant mindre Vandbassin skulde være unddraget fra Beboernes Fiskeri, men ikke hvad der laa udenfor samme, da ville de af Citanten i saa Henseende fremsatte Anbringender, — bortset fra, at det ikke mod de Indstævntes Bønne og Bægtelse af Citanten er godtgjort, at der af Aktieselskabets Formand er givet noget Tilsagn som det anførte, og end mindre, at det er givet paa en for Selskabet bindende Maade — allerede af den Grund ikke kunne være til Hinder for den af de Indstævnte paastaede Ejendomsret til Vandarealet, at Retten for Beboerne, naar den skal stottes paa en Overenskomst med Aktieselskabet, netop for at faa Betydning maa forudsætte, at Selskabet har Ejendomsraadighed over Vandarealet, og saaledes ikke er i Strid med de Indstævntes Paastand om Ejendomsdom. Det maa som Følge heraf billiges, at de Indstævntes Paastand om, at Aktieselskabet erkjendes ejendomsberettiget til det inddæmmede Areal, ved Underrettsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom vil derfor efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes Citanten at burde godtgjøre de Indstævnte med 20 Kr. I Salær tillægges der Overretsprokurator Meyer, hvis Sngforelse har været forsvarlig, 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 266. Højesteretssagfører Shaw

contra

Otto Christoffer Wolframsdorff (Def. Nellemann),

der tiltaltes for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængeri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 17 August 1886: Arrestanten Otto Christoffer Wolframsdorff bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- som Hof- og Stadsrettens Dom af 21 September 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Bloch og Leth betaler Arrestanten Otto Christoffer Wolframsdorff 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Otto Christoffer Wolframsdorff sigtet for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængeri og Betleri, i hvilken Henseende det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at han, hvem de ved et den 19 Juli d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold blev paalagt at foretage forskjellige i Tilholdet nærmer angivne Meldinger til bemeldte Protokol og derhos ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Kjøbenhavns Grund for at tage Ophold andetsteds, i Strid hermed c

8 Dage efter Tilholdets Givelse, saavidt Arrestanten mindes, den 27 Juli d. A. uden Anmeldelse for Politiet har forladt Kjøbenhavns Grund og taget Ophold paa Landet, hvor han derefter har strøjet arbejdsløs om, væsentlig ernærende sig af Betleri, indtil han den 5 August d. A. blev anholdt. For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 7 November 1855 og oftere straffet, bl. A. flere Gange for Losgænger og Betleri, senest i Følge Højesteretsdom af 12 April d. A. efter § 1, jvfr. §§ 2 og 5 i Lov 3 Marts 1860 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Dom rettelig anset efter de nysnævnte Bestemmelser, og da Straffen i Politiretsdommen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 120 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, og det ligeledes maa billiges, at Sagens Omkostninger ere paalagte Arrestanten, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 253.

Advokat Nellemann

contra

Sophus Wenzel Ludvig Jensen (Def. Shaw),

ler tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1886: Arrestanten Sophus Wenzel Ludvig Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og i Erstatning til Firmaet „den Gyldendalske Boghandel“ betale 6411 Kr. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschaleh og Rode, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretsadvokat Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses heddor det: Under nærværende mod Arrestanten Sophus Wenzel Ludvig Jensen, der er født den 6 December 1856 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han fra Foraaret 1885, indtil han den 18 Juni d. A. anholdtes under nærværende Sag, har i mange forskjellige Gange fravendt Firmaet „den Gyldendalske Boghandel“ Pengebeløb af ialt mellem 6 à 7000 Kr. under følgende nærmere Omstændigheder. Arrestanten, der i Aaret 1878 var bleven ansat som Medhjælper hos det nævnte Boghandlervirksomhed, havde i denne sin Egenskab blandt Andet at expedere modtagne Ordre, udlevere Boger og, forsaavidt disse betaltes kontant, at modtage Betalingen for dem og lægge Pengene i Kassen, hvortil saavel han som de andre Medhjælpere i Forretningen havde en Nøgle, samt at gjøre mindre Udbetalinger af Kassen. De Beløb, der indgik og udbetaltes, skulde de paa gjældende Expedienter notere paa en Tavle, og Arrestanten paa hvilede det særlig, hver Aften at indføre disse foreløbige Noteringer fra Tavlen i Kassebogen, hvorefter demne blev opgjort af en Fuldmægtig i Forretningen og sammenlignet med Kassen, hvilken Arrestanten i nævnte Fuldmægtigs Nærværelse eftertalte. Arrestanten har nu udført sine Ulovligheder dels ved at tilegne sig Summer, som Kunderne indbetalte til ham, dels ved at tilvende sig Penge af Kassen, og i begge Tilfælde har han søgt at skjule sine Forbrydelser ved at undlade at notere paa Tavlen, hvad han modtog, eller ved ikke at indføre Poster fra Tavlen i Kassebogen, eller ved i summe at indføre en fingeret Udgiftspost eller ved under Kasseopgjørelsen med Fuldmægtigen at opgive Kassens Beholdning større, end den virkelig var, ligesom han i summe Ojemed har forfalsket en af ham ført Journal, der indeholdt Regnskab over de Almanakker, der forhandlede af Boghandelen eller for hvilke denne ved Udlevering til de paa gjældende Udgivere oppebar Stempelafgift, saaledes, at det fik Udseende af, at den Beholdning af Almanakker, der oprindeligt var afleveret i Forretningen og til hvilken denne skulde svare, var mindre end den virkelige. De af Arrestanten tilvendte Beløb har han forbrugt til egen Fordel, for Størstedelen til Spekulationer. Som Følge heraf og idet bemærkes, at de forannævnte

saaledes, at Arresten i et Parti forarbejdede Mursten bortfalder. Imod Extradition i kvitteret Stand af den ovennævnte den 26 Juli 1881 udstedte og den 30te s. M. thinglæste Panteobligation, bør Kontracitanten til Hovedcitanterne betale 6630 Kr., tilligemed Renter 4 pCt. aarlig af 6500 Kr. fra den [11 December 1881 til den 25 Januar 1882 og 5 pCt. aarlig af 6630 Kr. fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker. Saa betaler Kontracitanten og til Hovedcitanterne Arrestforretningens Omkostninger med 28 Kr. 78 Øre samt Processens Omkostninger for begge Retter, derunder indbefattet Udgifterne til Befordringsgodtgjorelse og Diæter til den for Underretten beskikkede Sættedommer skadesløst. Der tillægges den for Kontracitanten for Overretten beskikkede Sagsfører, Prokurator Isaacsen, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter I oven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt angaar den i den indankede Dom omhandlede Indsigelse med Hensyn til den fungerende Fogeds Habilitet, bemærkes, at om end denne Indsigelse rettelig kunde tages under Paakjendelse under nærværende i Henhold til Lovens 1—21—20 anlagte Justifikationssag, vil den i hvert Fald ikke kunne tages til Følge. Vel kan det nemlig efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger angaaende vedkommende Herredsfuldmægtigs Forhold til de Indstævnte saavel i Almindelighed som med Hensyn til det paagjældende Anliggende ikke anses for rigtigt, at han ikke af egen Drift har undslaaet sig for at fungere som Foged ved den omhandlede Forretning; men efter samtlige foreliggende Omstændigheder og navnlig da Citanten ingen Indsigelse i saa Henseende har fremsat under Fogedforretningen, skjøndt han maa antages at have været bekendt med Herredsfuldmægtigens Forhold til de Indstævnte, findes der dog ikke tilstrækkelig Anledning til af denne Grund at annullere Fogedforretningen. Som Følge heraf og i Henhold til de i Overretsdommen forøvrigt anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret

ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citantten 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 26 Juli 1881 dateret og den 30te s. M. thinglæst Obligation tilstod den daværende Ejer af Østerbjerg Mølle, Matr.-Nr. 14 h, i, k og l af Sønderlandet i Sønder-Felding Sogn, Kontracitanten, Peder Gydesen, at han ved Kjobet af bemeldte Ejendom var bleven skyldig til Hovedcitanten, Administrationen for J. M. Rybsahms Ejendomme, Oberstlieutenant Dalgas, samt Grossererne R Wulff og Otto Langballe, alle i Aarhus, et Beløb af 6500 Kr., som han forpligtede sig til fra 1 Maj s. A. at forrente med 4 pCt. aarlig, at erlægge med Halvdelen i hvert Aars 11 Juni og 11 December Terminer, hvorhos han til Sikkerhed for skadesløs Betaling af bemeldte Kapital med Renter og Omkostninger meddelte Hovedcitanterne dels 2den Prioritets Panteret næstefter 5000 Kr., i den ovennævnte Ejendom med Bygninger, deriblandt en hollandsk Vejrølle, tilligemed dennes Redskaber, Værker og Inventarium, Ejendommens Sæd, Avl og Afgrøde, Gjødning, Besætning og Inventarium, dels 1ste Prioritets Panteret i et paa Ejendommen værende Teglværk med Redskaber og Inventarium, forarbejdede og uforarbejdede Materialier, samt endel paa en vedføjet Fortegnelse nærmere specificerede Besætningsstykker og Løsoregjenstande, og bestemmes det derhos i Obligationen bl. A., at Kapitalen strax paa Anfordring skulde være forfalden til skadesløs Udbetaling og Inddrivelse, saafremt Kontracitanten nogensinde skulde udeblive med Renter over Forfaldsid. Da nu Kontracitanten endnu ikke den 14 Januar 1882 havde betalt den i December Termin 1881 forfaldne Rente for let da forløbne Halvaar, tilskreve Hovedcitanterne bemeldte Dag len Mand, der af dem var ansat som Bestyrer af Rybsahms Ejendomme og som i denne Egenskab bl. A. havde haft Tilsyn ned Østerbjerg Mølle, en Meddelelse herom tilligemed en Anmodning om i den Anledning efter Samraad med Fuldmægtigen paa Herredskontoret at opsigte Obligationen til fuld Betaling strax ned Renter og Rentens Rente, dog at Bestyreren, hvis Kontracitanten maatte kunne gjøre Udvej til at betale de skyldige Renter, maatte indgaa paa, at Obligationsbeløbet blev staaende, mod at Kontracitanten stillede yderligere Sikkerhed, og Bestyreren lod herefter paa Hovedcitanternes Vegne under 18de s. M. fholde en Arrestforretning hos Kontracitanten, ved hvilken Forretning, der til Sikkerhed for Hovedcitanternes Tilgodehavende

efter den ovennævnte Panteobligation tilligemed Renter og Omkostninger, ialt 6653 Kr. 23 Øre, blev dekretet Arrest dels i Østerbjerg Mølle med Tilbehør, Avl og Afgrøde osv., samt i de pantsatte Besætningsstykker og Losoregjenstande, og hvad Kontracitanten havde sat i Stedet for enkelte af disse, dels i en Kontracitanten tilkommende Ret til imod Betalingen af 3000 Kr., at erholde tilbageleveret en af ham til nogle af hans andre Kreditorer transporteret Panteobligation, stor 6500 Kr., og dels endelig i endel paa Ejendommen henstaaende forarbejdede Mursten. Hovedcitanterne have derefter i Henhold til Forligsklage af 25de s. M. og Stævning af 31te næstefter under denne Sag i 1ste Instants søgsogt Kontracitanten dels til at høre den ovennævnte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, dog saaledes, at Arresten bortfalder, forsaavidt angaar de ovennævnte Mursten, med Hensyn til hvilke det er oplyst, at de tilhørte en Trediemand, dels til at betale Hovedcitanterne deres Obligations Paalydende 6500 Kr. og den til December Termin 1881 forfaldne Rente heraf, 130 Kr., tilligemed Renter 4 pCt. aarlig fra 11 December 1881 til 25 Januar 1882 og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker, af 6630 Kr., samt Arrestforretningens Omkostninger med 28 Kr. 78 Øre. Ved Underrettsdommen er det statueret, at Arrestforretningen ikke kunde anses lovlig forfulgt, og den er derfor ophævet ligesom bemeldte Forretnings Omkostninger ere ophævede, medens Kontracitanten iøvrigt er tilpligtet mod Extradition i kvitteret Stand af den af ham til Hovedcitanterne udstedte Panteobligation at betale Hovedcitanterne 6500 Kr. med 4 pCt. Renter aarlig fra 11 Juni 1881 til 25 Januar 1882 og derefter 5 pCt. aarlig af 6630 Kr., indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for Underretten 50 Kr., hvorhos Hovedcitanterne ere tilpligtede at betale i Befordringsgodtgjørelse og Diæter til den af Amtet til Sagens Paakjendelse beskikkede Sættedommer 17 Kr. 50 Øre, og Sagen er nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanterne have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens Kontracitanten principaliter har, ligesom i 1ste Instants, paastaaet Arrestforretningen ophævet som ulovlig foretagen, ialtfald forsaavidt angaar ovennævnte Indløsningsret til en Obligation paa 6500 Kr., subsidiært har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse. Da Kontracitanten ingen Indsigelse har fremsat mod Hovedcitanternes Paastand om, at han tilpligtes at betale disse 6500 Kr. samt 130 Kr. tilligemed Renter, som ovenfor anført, vil denne Paastand være at tage til Følge, saaledes at Betalingen betinges af Extradition i kvitteret Stand af Obligationen af 26 Juli 1881, og det bliver herefter alene at undersøge, hvorvidt Arrestforretningen vil være at ophæve som ikke lovlig foretagen eller ialtfald som ikke lovlig forfulgt. Til Støtte for sin Paastand om, at Arrestforretningen ikke kan

nes at være lovlig gjort og derfor i det Hele bør ophæves, har Kontracitanten villet gjøre gjældende, at den ovennævnte Bestyrer, hverken i sin nævnte Egenskab eller i det ham af Hovedcitanterne tilsendte Brev af 14 Januar 1882 skulde have havt tilstrækkelig Bemyndigelse til paa disses Vegne at lade Arrestforretningen foretage, samt at de under Arrestforretningen gjorte Tilforsler til Fogedprotokollen i væsentlige Punkter være urigtige og i Strid med hvad der virkelig var passeret, hvorhos Kontracitanten endvidere har paaberabt sig, at Herredsfogdens ovennævnte Fuldmægtig, der som konstitueret Foged beklædte Fogedretten ved den heromhandlede Forretning og som efter hans anbringende skal være Hovedcitanternes juridiske Konsulent og Forretningsfører, ved den paa gjældende Forretning var optraadt om den egentlige Rekvirent af denne og som den, hvem Ordningen af Sagen var overdragen, medens Bestyreren kun for et yns Skyld havde underskrevet Rekvisitionen og var modt ved Forretningen, idet det nemlig var Herredsfuldmægtigen, der havde ffattet Rekvisitionen og som fremkom med Tilbud til Kontracitanten om en mindelig Afgjørelse af dennes Mellemværende ved Hovedcitanten, samt da Tilbudet ikke blev modtaget, angav, hvori der skulde gives Sikkerhed og i det Hele ledede Forretningen. Da den paa gjældende Bestyrer, efter hvad Hovedcitanterne i saa Henseende have oplyst, maa antages at staa i fast Tjenesteforhold til disse, og da Hovedcitanternes Brev af 14 Januar 1882 maa anses at gaa ud paa en Ordre til Bestyreren om, snarrest Kontracitanten ikke kunde eller vilde ordne Sagen Mindelighed ved at betale den skyldige Rente og derhos stille Hovedcitanterne yderligere tilstrækkelig Sikkerhed for Kapitalen, og at foranledige deres hele Tilgodehavende med Renter strax betalt, — i hvilken Henseende der ikke kan lægges nogen afgørende Vægt paa Ordret „opsige“, idet en Opsigelse efter Obligationens Indhold in casu var ufornoden, — maa Bestyreren anses at have havt tilstrækkelig Hjemmel til at lade den paa gjældende Arrestforretning foretage, og ligesom den Omstændighed, at Herredsfuldmægtigen — om hvem det ikke imod Hovedcitanternes Benægtelse er godtgjort, at han skulde have nogen mindelig Bemyndigelse af disse til at fungere som deres juridiske Konsulent og Forretningsfører — efter Bestyrerens Anmodning var konciperet Rekvisitionen om Arrestforretningen, ikke skjøntes at kunne gjøre ham inhabil til som konstitueret Foged paa vedkommende Fogeds Ansvar at foretage bemeldte Forretning, saaledes kan det ej heller gjøre Forretningen ulovlig eller ugyldig, at den konstituerede Foged — der, efter hvad der er in confesso, er budt af Bestyreren underrettet om, at den begjærede Arrestforretning kunde bortfalde, dersom Kontracitanten godvillig vilde give Hovedcitanterne Sikkerhed i sin ovennævnte Indløsningsret i en Obligation paa 6500 Kr., men at Bestyreren i modsat

Fald maatte fordre gjort Arrest ikke blot i Hovedcitanternes Pant, men ogsaa i bemeldte Indløsningsret saavel som i de ovenommeldte Mursten — har, som det maa antages, saavel under Forretningen som forinden denne paabegyndtes, tilkjendegivet Kontracitanten, at denne paa den anførte Betingelse vilde kunne forskaanes for Arresten, samt at han, da Kontracitanten ikke godvillig vilde gaa ind paa den stillede Betingelse, har i Henhold til de ham saaledes forud af Bestyreren meddelte Oplysninger gjort de fornødne Tilforsler i Fogedprotokollen om, at Rekvirenten begjærede Arrest foretaget i den ommeldte Indløsningsret saavel som i Murstenene. Vel er det nu derhos oplyst, at naar det i Tilforselen til Fogedprotokollen hedder: „derefter blev beskrevet og af Vidnerne vurderet, som følger“, hvorefter der i Protokollen findes anført endel Besætnings- og Inventar-gjenstande med tilføjede Værdiangivelser, da er dette ikke aldeles korrekt, idet Størstedelen af disse Ejendele ikke bleve tagne i Øjesyn og vurderede af Fogedvidnerne, men overførte til Protokollen fra den ovenommeldte, Obligationen af 26 Juli 1881 vedføjede Fortegnelse over specielt pantsatte Gjenstande tilligemed den deri for hvert enkelt Stykke anførte Vurderingssum og Vurdering kun fandt Sted for de Gjenstandes Vedkommende, som Kontracitanten senere havde sat i Stedet for enkelte af de pantsatte Ting; men da Kontracitanten ikke ses under Forretningen at have fremsat nogen Indsigelse imod den brugte Frengangsmaade, der ej heller i og for sig kan anses som urigtig, og han end ikke har paaberaabt sig, at den Værdi, som han selv omtrent $\frac{1}{2}$ Aar i Forvejen havde sat paa de paagjældende Gjenstande, ikke længere skulde kunne anses som passende, vil der ikke kunne tillægges den heromhandlede Unøjagtighed, der ikke kan antages at have paaført Kontracitanten noget Tab, nogen videre Betydning. Forsnaavidt Kontracitanten endvidere som en Urigtighed ved Protokollationen har fremhævet, at denne Intet indeholder om en fra hans Side nedlagt Protest imod, at der blev givet Hovedcitanterne Sikkerhed ogsaa i hans Ret til at indløse den borttransporterede Obligation paa 6500 Kr., bemærkes, at han vel, som meldt, i Anledning af det ovenommeldte Tilbud om, at Arrestforretningen kunde bortfalde, naar han vilde give Hovedcitanterne Sikkerhed i bemeldte Ret, har erklæret sig uvillig hertil, men at det ikke iøvrigt er oplyst, at han har nedlagt nogen Protest imod, at der blev givet Hovedcitanterne Arrest i denne Ret, og med Hensyn til de flere andre af Kontracitanten angivne Urigtigheder, der skulde findes i Protokolltilforselen, da ere disse dels ikke beviste at være tilstede, dels betydningsløse. Naar Kontracitanten derhos har villet gjøre gjældende, at Hovedcitanterne i ethvert Fald efter D. L. 5—7—17 og 1—24—17 havde været uberettigede til at lade gjøre Arrest ogsaa i den tidnævnte Indløsningsret til Obligationen paa 6500 Kr., forinden

det ved Realisationen af den faste Ejendom og det pantsatte Løsøre — der ved Arrestforretningen bleve vurderede til henholdsvis 12,000 Kr. og 1728 Kr. eller til omtrent 2200 Kr. mere end 1ste Prioritetshavers og Hovedcitanternes Fordringer tilsammen — havde vist sig, at de Sidstes Tilgodehavende ikke derved kunde blive fuldt dækkede, bemærkes, at om det end efter Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger maa antages, at en Arrest i Almindelighed ikke kan fordres udstrakt videre, end der kan anses fornødent til Dækning af Rekvirentens Tilgodehavende, hvorved dog maa tages et billigt Hensyn til, at den ved Fogedforretninger stedfindende Vurdering jævnlig paa Grund af Vidnernes Mangel paa Sagkundskab og den mangelfulde Besigtigelse og Undersøgelse af det, der skal vurderes, maa blive mindre paalidelig. vil Kontracitantens heromhandlede Paastand dog ej heller kunne tages til Følge, dels fordi han, som meldt, ikke har godtgjort, at han under Arrestforretningen har fremsat nogen speciel Indsigelse imod, at der blev givet Hovedcitanterne Sikkerhed ogsaa i den heromhandlede Ret, der maa antages at have været det Eneste, som han ejede udover, hvad Hovedcitanterne havde Pant i for deres Fordring, dels fordi det efter Sagens Oplysninger maa antages, at den faste Ejendom og det pantsatte Løsøre i Virkeligheden langt fra ville være tilstrækkelige til Hovedcitanternes Fyldestgjørelse, idet Ejendommen, dog med Undtagelse af det ovennævnte Teglværk med Inventarium, ogsaa ved en den 29 Juni 1882 efter Begjæring af 1ste Prioritetshaver afholdt 3die Auktion er solgt for ikkun 6700 Kr. Hvad endelig angaar Kontracitantens Paastand om, at Arrestforretningen ikke skulde være lovlig forfulgt, har han til Begrundelse heraf paaberaabt sig, at Forligsklagen først er udtaget og forelagt Forligskommissionen til Paategning den 25 Januar 1882, altsaa 8de Dagen efter at Forretningen var afholdt, hvorefter Mæglingen fandt Sted den 30 a. M.; og Sagens Anhængiggjørelse for Underretten den 11 Februar næstefter, medens Sagen, hvis Forligsklagen var udtagen samme Dag, paa hvilken Arrestforretningen var foretaget og strax eller den næste Dag forsynet med Paategning af Forligskommissionen samt forkyndt for ham, kunde være foretaget i Forligskommissionen allerede den 23 Januar og altsaa ogsaa inkammeret for Retten 8 Dage forend det skete. Der maa imidlertid gives Hovedcitanterne Medhold i, at det ikke uden videre kan statueres, at deres ovennævnte Bestyrer, der paa deres Vegne har udtaget Forligsklagen, har været istand til, efter at Arrestforretningen, der ifølge den under Sagen fremlagte Beskrivelse af samme først blev foretaget om Eftermiddagen Kl. 2, var tilende den 18 Januar, at have Forligsklagen affattet og paategnet af vedkommende Forligsmægler saa betids, at den kunde blive forkyndt for Kontracitanten allerede den næste Dag, hvilket af Hensyn til det foreskrevne

4 Dages Varsel vilde have været nødvendigt, saafremt Mæglinge skulde have fundet Sted den 23 s. M., idet den Forligsmægler hvis Hverv det var at pantegne indkomne Klager, boede i længer Afstand — efter Kontracitantens Anbringende $\frac{3}{4}$ Mil, men efter Hovedcitanternes Paastand omtrent 4 Mil — fra den By, hvor Kontracitanten og Bestyreren horte hjemme, og Sagen maa her efter, samt idet det efter Proceduren maa forudsættes, at de paagjældende Forligskommission kun holdt Møde en Gang or Ugen, anses at være efter Omstændighederne betimelig forfulgt. Efter alt det Anførte vil Arrestforretningen som lovlig gjort og forfulgt være at stadfæste, dog saaledes at Arresten bortfalder forsaavidt det ovennævnte Parti Mursten angaar, hvorhos Kontracitanten vil være at tilpligte mod Extradition i kvitteret Staa af den ovennævnte den 26 Juli 1881 daterede Panteobligation at betale Hovedcitanterne 6630 Kr. tilligemed Renter 4 pCt. aarlig af 6500 Kr. fra 11 December 1881 til 25 Januar 1886 og 5 pCt. aarlig af 6630 Kr. fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker, samt Arrestforretningens Omkostninger med 28 Kr. 78 Øre, og endelig Processens Omkostninger for begge Retter derunder indbefattet Udgifterne til Befordringsgodtgjørelse og Diæter til den efter Hovedcitanternes Rekvisition til at paadomme Sagen for Underretten beskikkede Sættedommer skadesløst. De vil være at tillægge den for Kontracitanten her for Retten beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af de Offentlige. Under den befalede Sagforelse for Overretten ha intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Hen seende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 15 November.

Nr. 8). Landshøvdingen over Island paa Landskassens Vegne (Asmussen efter Ordre)

contra

Distriktslæge Thorgrimur Johnsen (Bagger efter Ordre)

betr. Indstævntes Ret til Lønningstillæg.

Reykjavik Bythings Dom af 21 Januar 1883: Landshøvdingen over Island bør paa Landskassens Vegne betale ti

Citanten, Distriktslæge Thorgrimur Johnsen, 1190 Kr. med 5 pCt. aarlig Rente fra Sagens Paaklage indtil Betalingen sker, og endvidere Sagens Omkostninger med 30 Kr.

Den islandske Landsoverrets Dom af 23 Juli 1883: Bythingsdommen i denne Sag bør ved Magt at stande, Appellanten, Landshovdingen paa Landskassens Vegne, bør betale til Indstævnte, Distriktslæge Thorgrimur Johnsen, Sagens Omkostninger for Overretten med 20 Kr.

Højesterets Dom.

Den i Loven om Omordning af Lægedistrikterne i Island af 15 Oktober 1875 § 3 indeholdte Henvisning til den almindelige Lønningslovs § 7 maa anses ogsaa at gjælde denne Paragrafs 3die Stykke, i hvilken Henseende kan mærkes, at de i fornævnte § 3 brugte Udtryk »oppebære en højere Lønning» eller, som den islandske Text lyder paa: »have mere i Løn», kunne omfatte den Indstævnte hjemlede Adgang til Alderstillæg. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salairer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Under- og Overretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Højesterets-sagførerne Asmussen og Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ore saalydende: Nærværende Sag er for Underretten anlagt af Indstævnte, Distriktslæge Thorgrimur Johnsen, mod Appellanten, Landshovdingen over Island paa Landskassens Vegne, paa Grund af, at Indstævnte formener, at der er udbetalt ham for lidt som Embedsløn af Landskassen i hans Egenskab af Distriktslæge i Ofjords og

Thingø Sysseler for Tidsrummet fra 1 September 1878 til 30 September 1882, tilsammen 1190 Kr., og ere Sagens faktiske Omstændigheder som følger: Under 20 Februar 1874 bekendtgjorde Justitsministeriet, at Embedet som Distriktslæge i Øfjords og Thingø Sysseler var ledigt, og at den samme Embede tillagte Løn udgjorde 600 Rdl. aarlig, der steg om 100 Rdl. for hver 3 Aars Tjeneste indtil den havde naaet 1000 Rdl., samt Lønningstillæg i Henhold til Lov 26 Marts 1870, og desuden Brugen af en Embedsjord. Med disse Lønningsvilkaar blev dette Embede (givet til Indstævnte) ved kongelig Resolution af 14 April 1874 bortgivet til Indstævnte, som dengang var Distriktslæge i Sydamtets østre Lægedistrikt og efterdi hans Embedsalder blev regnet fra den Tid, han først beskikkedes som Distriktslæge, den 5 August 1869, hvilket stadfæstedes ved Finantsloven for 1876 og 1877, erholdt han det første Lønningstillæg den 1 September 1875, hvorimod tredie Lønningstillæg den 1 September 1878 og det fjerde og sidste Lønningstillæg 1 September 1881 nægtedes ham desnaarsag, at han ifølge § 3 i Loven af 15 Oktober 1875 om en anden Ordning af Lægedistrikterne paa Island m. v. ikke havde Ret til højere Løn end han havde, da Loven trandt i Kraft. Da Indstævnte ikke vilde acquiescere ved denne Afgjorelse, gjorde han flere Forsøg hos Regjeringen og Althinget om at faa den forandret, men da dette ikke førte til noget, erholdt han Ministerens Tilladelse til at faa Sagen afgjort ved at anlægge Sag mod Landshovdingen paa Landskassens Vegne og blev Dom afsagt i den Sag for Reykjavik Kjøbstads Bythingsret den 22 Februar d. A. med det Udfald, at Landshovdingen havde paa Landskassens Vegne at betale til Indstævnte 1190 Kr. med 5 pCt. aarlig Rente fra Sagens Paaklage til Forligskommissionen og desuden 30 Kr. i Procesomkostninger.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 December 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolssekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 84-85.

Mandagen den 15 November.

Nr. 80. Landshøvdingen over Island paa Landskassens Vegne
(Asmussen efter Ordre)

contra

Distriktslæge Thorgrimur Johnsen (Bagger efter Ordre).

Denne Dom har Landshøvdingen indanket for Landsoverretten med Stævning af 12 Marts d. A. og der paastået at blive frifunden for Indstævntes Krav og Paastande, samt at Indstævnte tilpligtes at betale ham Procesomkostninger i begge Instantser med noget tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paastået Underretsdommen stadfæstet, og sig tilkjendt Procesomkostninger for Overretten. Som ovenfor anført, blev Indstævnte den 14 April 1874 af Kongen, som dengang ene raadede for Landets Pengevæsen, beskikket i det Embede, som han nu beklæder, blandt andet paa de Vilkaar, at han skulde faa et Tillæg af 200 Kr. til sin oprindelige Løn for hver 3 Aars Tjeneste, indtil den var naaet op til 2000 Kr., og desuden Lønningstillæg i Henhold til Lov af 26 Marts 1870, og efterdi han var bleven ansat som Distriktslæge den 5 August 1869, bor hans Embedsalder forsaavidt angaar Lønningstillæg (regnes) efter Alder regnes fra 1 September 1869, hvad der ogsaa er anerkjendt af Regjeringen ved Jdbetalingen af hans Løn, efter at han var blevet ansat i det Embede, han nu har, og senere af Lovgivningsmyndigheden ved Finansloven for Aarene 1876 og 1877. Retten skjønner derfor ikke rettere, end at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Indstævnte ved sin Embedsansættelse har erhvervet en lovmæssig Fordring paa de Lønningstillæg, som han under nærværende sag gjør Krav paa, men at han skulde være blevet berøvet

denne Ret ved ovennævnte Lov om Ordningen af Lægeembederne af 15 Oktober 1875 § 3, som Appellanten vil gjøre gjældende, kan Overretten ikke indse, thi i denne Paragraf hedder det ikkun, at angaaende de Distriktslægers Lønningsvilkaar, som havde højere Løn, da Loven traadte i Kraft, end Loven fastsatte for deres Embeder, burde der forholdes efter den almindelige Lønningslov af s. D. I. § 7, men i den sidstciterede Paragraf hedder det just, at de Embedsmænd, der ifølge tidligere Bestemmelser havde Adgang til at faa højere Embedsløn, end den i Loven fastsatte, ikke skulde lide noget Tab ved samme, og efterdi Indstævnte ved en ældre Bestemmelse, o: kongelig Resolution af 14 April 1874 havde erholdt Adgang til højere Embedsløn, end Læge-loven fastsatte for hans Embede, berovede den ham ikke denne Afgang. Landsoverretten maa derfor være enig med Underdommeren i, at der er betalt Indstævnte for lidt som Embedsløn af Landskassen for Tidsrummet fra 1 September 1878 til 30 September 1882, til Beløb ialt 1190 Kr., og vil Bythingsdommen derfor være at stadfæste saavel i Henseende til Sagens Realitet som i Henseende til dens Bestemmelse angaaende Procesomkostningerne for Underretten. Ifølge dette Sagens Udfald bør Appellanten ogsaa at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten, der findes passende at kunne ansættes til 20 Kr.

Nr. 233.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Mikkel Pedersen (Def. Levinen),

der tiltales for Falsk.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 31 Mai 1886 Arrestanten Mikkel Pedersen bør hensættes til Forbedringshus arbejde i 1 Aar og betale samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Busch, 20 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 August 1886 Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Akto og Defensor for Overretten, Prokurator Ivaacsen og Justitsraa Neckelmann, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen
50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten, Gaardejer Mikkell Pedersen, for Falsk. Arrestanten har erkjendt — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør — at han i Decbr. f. A., da en af ham i Banken for Horsens og Omegn diskontoret 3-Maaneders Voxel paa 500 Kr., paa hvilken Husmand Anders Nielsen efter Arrestantens Anmodning havde skrevet sit Navn, var forfalden, har til Indfrielse af denne Voxel leveret Banken en ny Voxel, som han selv har paaskrevet med bemeldte Nielsens Navn, men har Arrestanten tillige vedholdende gjort gjældende, at Anders Nielsen havde bemyndiget ham hertil. Dette er imidlertid edelig benægtet af Nielsen med Tilføjende, at han, da han i September f. A. underskrev den førstnævnte Voxel, udtrykkelig tilkjendegav Arrestanten, at han kun denne ene Gang vilde skrive paa Voxel eller kautionere for ham, og at Arrestanten ikke har havt Nielsens Samtykke til at paaføre Voxlen hans Navn, man nu ogsaa anses bestyrket ved Sagens øvrige Omstændigheder, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten har erkjendt, at han — efterat Anders Nielsen foranlediget af et Rygte om, at Arrestanten tidligere skulde uden Tilladelse have skrevet Andenmands Navn paa Vexler, havde i afvigte Januar eller Februar Maaned anmeldt for den ovennævnte Bank, at han ikke havde underskrevet den paagjældende Voxel, og Banken i den Anledning havde opfordret Arrestanten til at indfinde sig og gjøre Rede for Sagen — har til sin Hustru og sin Søn udtalt, at han vilde komme i Tugthuset, hvis Anders Nielsen kunde bevise, at han ikke havde skrevet sit Navn paa Voxlen, at Arrestanten, efter paa den nedenfor ommeldte Maade at have faaet Penge til at betale Voxlen, strax indfrie den inden Forfaldstid og derefter, som det maa antages, har tilintetgjort den, samt at han, efter hvad han under Sagen selv har anbragt,

efter at have indfriet Vexlen, aldrig har talt om den til Anders Nielsen. Endvidere har Arrestantens Son forklaret, at Arrestanten — i Strid med, hvad han, som meldt, har paastaet i Forhørerne — til ham har yttret, at Anders Nielsen selv havde underskrevet Vexlen, hvorhos saavel Sønnen som Arrestantens Hustru, der paa Grund af Arrestantens foran berorte Meddelelse til dem og med hans Samtykke henvendte sig i Forening til en nærboende Kone med Bon om at laane dem Penge til at betale Vexlen med, have forklaret, at Arrestantens Yttringer til dem ved den paagjældende Lejlighed gik ud paa, at det i Banken var sagt ham, at han vilde komme i Tugthuset, hvis Beløbet ikke strax blev betalt, hvilke Forklaringer — som ifølge den nævnte Kones beedigede Udsagn stemme med, hvad de yttrede, da de anmodede hende om Pengelaanet — Arrestantens Hustru dog i det ovenmeldte yderligere Forhør, i hvilket hun og Sønnen blev edfæstede, har modificeret saaledes, at hun ikke tor benægte, at Arrestanten kun omtalte, at han vilde komme i Tugthuset, hvis det bevistes, at han havde efterkrevet Anders Nielsens Navn, ligesom Sønnen, efterat Arrestanten i bemeldte Forhør havde anbragt, at han ikke havde tilladt at fortælle Noget om, at han kunde komme i Tugthuset, men heller ikke havde forbudt dette. ikke har turdet bestemt fastholde, at Arrestanten gav Tilladelse til at sige til den tidnævnte Kone, at han vilde komme i Tugthuset, hvis han ikke fik Pengene. Endelig gaar den af vedkommende Direktør i Horsens Bank — der iøvrigt ikke vil kunne mindes at have talt til Arrestanten om Folgerne af, at Vexlen var falsk — afgivne Forklaring ud paa, at Arrestanten, da han i Henhold til den oventor berorte Opfordring indfandt sig i Banken, vel, efterat han havde vedgaaet selv at have skrevet Anders Nielsens Navn paa Vexlen, paa Direktorens Forespørgsel, om han havde havt Nielsens Samtykke hertil, besvarede dette med Ja, men gjorde det paa en saa tilbageholdende Maade, at Direktøren fik Indtrykket af, at det ikke forholdt sig ganske rigtigt med denne Sag. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Urigtigheden af Arrestantens Foregivende om at have havt Anders Nielsens Samtykke til at underskrive den omhandlede Vexel med dennes Navn. Arrestanten sigtes endvidere for falskelig at have paategnet to af ham respektive til den ovennævnte Bank og til Veile Bank afgivne Vexler af 17 December og 19 December f. A. til Beløb 300 Kr. og 400 Kr. med hans Svigersøn, Kjøbmand Peter Petersens Navn, henholdsvis som Trassent og som Endossent, om hvilke Paategninger Arrestanten vedblivende har paastaet, at de ere meddelte af bemeldte Petersen selv; men ihvorvel dette er edelig benægtet af Petersen — der iøvrigt med Hensyn til den førstnævnte Vexel har forklaret, at han, der undertiden havde skrevet paa Vexler for Arrestanten.

havde givet denne Lov til at benytte en med hans Navn forsynet, i Henseende til Beløbet udfyldt Vexelblanket, som Arrestanten sagde, at han var i Besiddelse af, hvorimod han aldrig har givet Arrestanten Lov til at efterskrive hans Navn -- hvorhos en Sammenligning mellem Underskrifterne paa bemeldte Vexler og forskellige under Sagen tilvejebragte Prover paa Petersens Underskrift bestemt tyder paa, at de førstnævnte Underskrifter ikke ere givne af ham, findes det dog betænkeligt at betragte det som behørig godtgjort, at samme ere falske. Forsaaavidt Arrestanten endelig under Sagen har været sigtet for at have uden Vedkommendes Vidende og Villie dels i 1881 underskrevet Kvitningen paa en af ham udstedt Panteobligation med Kreditors Navn, dels i 1883 paafor en Andens Navn paa af ham udstedte Vexler, er der vel frenkomet Adskilligt, der taler mod Rigtigheden af hans Benægtelser heraf, men der kan dog ikke anses tilvejebragt Bevis for, at han i disse Henseender har gjort sig skyldig i noget Ulovligt. Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i Aaret 1829 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, alene være at anse for sit Forhold med Hensyn til den ovenfor først ommeldte Vexel, og findes hans Straf for dette Forhold, der gaar ind under Straffelovens § 269, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 16 November.

Nr. 252.

Advokat Levinsen

contra

Ole Thomsen, kaldet **Bræg** (Det Lunn),

der tiltales for Løsgænger.

Horns Herreds Politirets Dom af 11 August 1886: Arrestanten Ole Thomsen, kaldet Bræg, af Bangsbostrand i Flade Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger blev afleveret til Flade Fattiggaard den 5te Juli d. A. og om Natten mellem 11te og 12te næstefter forlod samme, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet den for Højesteret oplyste Omstændighed, at det Tiltalte den 10de Marts d. A. givne Tilhold ikke var blevet ham indskærpet ved hans Gjenindsættelse i bemeldte Fattiggaard efter den ham sidst overgaaede Dom, under de givne Forhold maa blive uden Indflydelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteressagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ole Thomsen, kaldet Bræg — der er født i Aaret 1852 og som, foruden at han i 1873 og 1883 har været straffet for Tyveri, i 1876 for Bedrageri og i 1877 to Gange for urigtig Selvangivelse med Hensyn til Brandstiftelse, tidligere har været straffet mange Gange for Løsgænger og Betleri, tildels i Forbindelse med fornævnte Forbrydelser, samt dels for disse Forseelser hver for sig dels for begge i Forening, senest ifølge Aars og Slot Herreders samt Logstor Birks Politiretsdom af 31 Mai d. A. for begge Forseelser med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for Løsgænger. Efter Sagens Oplysninger blev der — efterat Arrestanten efter Udstaaelsen af en Straf af 180 Dages Tvangsarbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt i Slutningen af afvigte Januar Maaned var afleveret til sin Forsørgelseskommune og anbragt paa sammes Fattiggaard i Flade, og han derpaa ifølge Frederikshavn Kjøbstads Politirets-

dom af 13 Februar var. for Bøleri bleven straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — den 10 Marts inden Horns Herreds Politiret givet ham Tilhold om, at han, da han ikke havde lovligt Erhverv og derfor vilde blive afleveret til bemeldte Fattiggaard, ikke uden vedkommende Sogneraads Tilladelse maatte forlade denne og i Tilfælde af saadan Tilladelse skulde melde sig paa Herredskontoret, hvorhos det tilkjendegaves ham, at han for Overtrædelse af dette Tilhold vilde blive straffet som Losgænger; og det er nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, tilstrækkelig godtgjort, at han — der alt den 1 Mai imod det ham saaledes tildelte Tilhold forlod Fattiggaarden samt derefter strejfede om og betlede, og som for dette Forhold blev anset med den ham ved den ovenmeldte Politiretsdom af 31 Mai ikjendte Straf, efter hvis Udstaaelse han maa antages paany at være bleven afleveret til Fattiggaarden — atter midt i Juli er uden Tilladelse gaaet bort derfra og har strejft om, indtil han den 26 s. M. blev anholdt i Gudum. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er pualgt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfaeste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 10 Kr. til hver.

Nr. 273.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Emilie Ane Hertha Sandgreen, ogsaa kaldet **Rosendal**
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1886: Arrestantinden Emilie Ane Hertha Sandgreen, ogsaa kaldet Rosendal, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Emilie Ane Hertha Sandgreon, ogsaa kaldet Rosendal, for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er Arrestantinden ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 27 August d. A. frastjaalet sin Logisværtinde Sophie Svendsen, Heibergs Enke, med hvem hun delte Værelse, et Par Sko af Værdi 3 Kr., som beroede i en uafaalet Kommode i det fælles Værelse, samt overtraadt et hende den 26 Juni d. A. til Kjobenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes hende, som dengang anmeldte at ville rejse fra Staden, at melde sig ved bemeldte Protokol, naar hun forandrede sin Bestemmelse og forblev heri Staden, idet hun er forbleven her, indtil hun den 29 August d. A. anholdtes under nærværende Sag, uden at foretage nogen Melding. Arrestantinden er født den 21 Februar 1865 og har tidligere været anset, som følger: Ved Rettens Dom af 16 November 1880 efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage. Ved Leire Herreds Extrarets Dom af 21 Februar 1884 efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 og § 55 jfr. §§ 61 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved Rettens Dom af 16 December 1884 efter Straffelovens § 230 I, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Ved Rettens Dom af 9 Mai 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Membr. med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedr, og ved Rettens Dom af 13 April d. A. efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt

Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 17 November.

Nr. 234. Højesteretssagfører Shaw

contra

Christian Vilhelm Emilius Haagen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1886 Arrestanterne Thorvald Carl Berthel Haagen, Valdemar Ferdinand Daniel Haagen og Christian Vilhelm Emilius Haagen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Thorvald Haagen i 2 Aar, Christian Haagen i 18 Maaneder og Valdemar Haagen i 1 Aar. I Erstatning til Nicoline Cathrine Jensby, Meyers Hustru, betale Arrestanterne Thorvald og Valdemar Haagen En for Begge og Begge for En 15 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Lange, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Thorvald og Valdemar Haagen, En for Begge og Begge for En med $\frac{2}{3}$ og af Arrestanten Christian Haagen med $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, mangler der Bevis for, at Christian Vilhelm Emilius Haagen, for hvis Vedkommende Sagen alene foreligger Højesteret til Pækjendelse, har været delagtig i de to i Dommen nævnte, af hans Brødre i Slotsholmsgade og Fiolstræde forøvede Tyverier. Derimod maa der anses tilvejebragt et efter Forordningen 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at han har deltaget i selve Udørelsen af det i Dommen omhandlede Tyveri af nogle Eddikebrygger Kjørup tilhørende Sengklæder, hvilke han efter sin

egne Forklaring hjalp den Medskyldige med at stoppe ved i en Sæk inde i det Værelse, hvori Tyveriet blev begaaet. For dette Tyveri, som dog ikke tør betragtes som forbundet med Indbrud, bliver Tiltalte under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Domme at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri, og endvidere bliver han, som i Dommen rettelig antaget, at dømme efter § 253 for Bedrageri. Hans Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen for hans Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Vilhelm Emilus Haagen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og den ham ved Kriminal- og Politirettens Dom paalagte Andel af Aktionens Omkostninger for bemeldte Ret samt i Salarium til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arresterne Thorvald Carl Berthel Haagen, Valdemar Ferdinand Daniel Haagen og Christian Vilhelm Emilus Haagen for Tyveri, sidstnævnte Arrestant tillige for Bedrageri. — — — Arrestanten Christian Haagen er født den 17 Februar 1854 og anset ifølge Rettens Dom af 31 Juli 1875 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 28 September 1875 dels i Medfør af fornævnte Lovs § 64 med en under Hensyn til dens § 228 lempet Tillægsstraf dels efter § 230 I med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 29 Juli 1876 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge dens Dom af 2 Februar 1878 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ifølge dens Dom af 22 November 1879, efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arresterne Thorvald og Valdemar Haagen ere ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 5 og 9 December f. A. har Thorvald Haagen i tyvagtig Hensigt og ved Hjælp af falak Nøgle skaffet sig Adgang til 4 aflaaede Værelser i Ejendomme

Skindergade Nr. 2, Slotsholmsgade Nr. 47, Møntergade Nr. 2 og Fiolstræde Nr. 28 og fra disse Værelser stjaalet en Del Sengklæder m. m. af samlet Værdi 171 Kr. 50 Øre og ca. 11 Kr. i redo Ponge. Disse Tyverier, der alle ere forøvede om Dagen, bleve begaaede efter Aftale med Valdemar Haagen, der gik ud fra, at de bleve forøvede indbrudsvis og under Udførelsen af dem holdt Vagt paa Gaden og til fælles Fordel for dem begge. Ifølge den af Thorvald Haagen afgivne Forklaring deltog i samtlige disse Tyverier en Person ved Navn Søren, om hvem han dog ikke har kunnet meddele nærmere Oplysning. Rigtigheden af denne Forklaring er imidlertid modsagt af Valdomar Haagen, der derimod har påstaaet, at Arrestanten Christian Haagen har deltaget i Udførelsen af to af de nævnte Tyverier, nemlig de i Slotsholmsgade og Fiolstræde forøvede. Forsaauidt Arrestanten Christian Haagen saaledes af Valdemar Haagen er sigtet for Meddelagtighed i to af bemeldte Tyverier, har han benægtet Rigtigheden af denne Sigtelse, og da dens Rigtighed ikke iøvrigt er bestyrket af Sagens Oplysninger, findes han ikke i denne Henseende overbevist at have gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold. Christian Haagen sigtes fremdeles for Meddelagtighed i Tyveri af nogle under Sagen tilstedebragte til 25 Kr. vurderede Sengklæder, der beroede paa et Værelse i Forhuset til Ejendommen Borgergade Nr. 71 og tilhørte Eddikebrygger Hans Sørensen Kjørup. Christine Vildborg, der tjener hos Eddikebrygger Kjørup, har i sin Henseende ødelig forklaret, at hun den 29 December f. A. om Formiddagen indfandt sig ved bemeldte Værelse, der holdtes aflaaet, og da bemærkede, at Døren ikke var aflaaet. Da hun aabnede Døren, saa hun Arrestanten og et Fruentimmer i Færd med at tilbinde en Sæk, i hvilken de ommeldte Sengklæder, der havde ligget paa en i Værelset staaende Seng, vare stoppede ned. Da hun nu spurgte dem, hvad de vilde, svarede de intet, men flygtede begge ned ad Trappen, idet Arrestanten raabte, at han skulde have været ind hos Hanssen ligeoverfor, og ud af Porten paa Gaden, hvor de løb hver til sin Side. Hun forfulgte nu Arrestanten, der i Borgergade blev anholdt af en tilstedeværende Politibetjent. Arrestanten har med Hensyn hertil udsagt, at han den nævnte Dag indfandt sig i den ommeldte Ejendom for at søge Arbejde hos en der boende Snedker, der iøvrigt var ham ubekjendt. Da han imidlertid ikke bestemt vidste, hvor denne boede, gik han op i Forhuset og bankede paa en Dør, hvorpaa der stod Navnet Hansen, for at faa Oplysning om, hvor Snedkeren boede, men i det samme blev en Dør aabnet til et Værelse i samme Etage, og et ham ubekjendt Fruentimmer, som stod i Værelset, bad ham om at hjælpe hende med at stoppe de i Sagen omhandlede Sengklæder ned i en Sæk. Medens de vare beskjaftigede hermed, kom Pigen Vildborg tilstede, og da hun nu

spurgte dem om, hvad de vilde, løb Fruentimmeret sin Vej ned ad Trappen. Arrestanten, der indtil da troede, at Fruentimmeret var i lovlig Besiddelse af Sengklæderne, indsaa nu, at hun havde begaaet et Tyveri, og han løb nu ligeledes sin Vej. Efter hvad han har paastaet, søgte han paa Trappen at gribe Fruentimmeret, hvad dog ikke lykkedes ham, og i Porten vil han have sagt til Pigen, at det ikke var ham, der havde stjaalet, men at Fruentimmeret var Tyven. Da hun imidlertid vedblev at raabe „stop Tyven“, fortsatte han sin Flugt ned ad Gaden, uden at han — efter hvad han senest har forklaret — vil have set, til hvilken Side Fruentimmeret løb bort. Adskillige under Sagen oplyste Omstændigheder tyde nu vel paa, at Arrestantens Forklaring om, hvorledes det gik til, at han af Pigen blev truffen i Begreb med sammen med det ommeldte Fruentimmer at indpakke de ommeldte Sengklæder, er urigtig, og at Forholdet i Virkeligheden har været det, at han fra første Færd har været meddelagtig i det forøvede Tyveri, i hvilken Henseende blandt andet kan fremhæves, at Arrestantens Foregivende om, i hvilken Hensigt han er gaaet op i Ejendommens Forhus, efter Sagens Oplysninger kun er lidet sandsynlig, samt at der i Arrestantens Besiddelse er forefunden en tilfiet Hovednøgle, som har vist sig at kunne oplukke den omhandlede Dor, men et til at forkaste Arrestantens Forklaring i den ommeldte Henseende tilstrækkeligt Bevis er dog ikke tilvejebragt, og forsaavidt findes hans Forklaring derfor at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse. Hvad angaar Arrestantens Anbringender om hans Forhold, efter at Pigen var kommen tilstede, har denne edelig erklæret det for usandt, at Arrestanten, da han løb ned af Trappen, søgte at gribe det ommeldte Fruentimmer, samt at han har yttret, at det ikke var ham, men Fruentimmeret, der havde stjaalet, og forsaavidt han har paastaet, at han, da han løb ned ad Gaden, ikke saa, i hvilken Retning Fruentimmeret løb, er dette Udsagn i Strid med hans oprindelige under Sagen afgivne Forklaring, der gik ud paa, at han og Fruentimmeret løb hver til sin Side; de omhandlede Anbringender fra Arrestanten kunne herefter ikke skjønkes Tiltro. Efter det saaledes Foreliggende kan Arrestanten, som anført, vel ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri af de omhandlede Sengklæder, men da det, efter hvad Arrestanten har erkjendt og efter hvad der — som meldt — iøvrigt er oplyst, hvortil endnu maa tilføjes, at Eddikebrygger Kjørup har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de ommeldte Gjenstande og godtgjort sin Ejendomsret til dem, maa anses bevist, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har deltaget i Foranstaltninger, der sigtede til at bringe stjaalne Koster i Sikkerhed, og da der efter samtlige Sagens Oplysninger, blandt andet om hans Adfærd, da han og Fruentimmeret bleve overraskede, ikke kan være Tvivl om, at hun, da han deltog i at

indpakke Kosterne, var sig bevidst, at de vare ulovlig erhvervede, og der saaledes ikke vil kunne tages Hensyn til hans i modsat Retning gnaende, i sig selv usandsynlige og ganske ubestyrkede Paastand, saa findes Arrestanten overbevist om ved sit Forhold i denne Henseende at have gjort sig skyldig i Hæleri. Forsaa-vidt han fremdeles sigtes for Bedrageri, er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i September f. A. svigagtig pantsat et til 35 Kroner vurderet Uhr, som han havde lejet af Uhrmager Ludvig Anton Jensen paa Vilkaar, at han ved at betale en vis paa Uhret fastsat Værdi skulde blive Ejer af dette, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da han foretog Pantsætningen. Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, men efter de i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger, derunder en af Retslægen under 27 April d. A. afgiven Erklæring, maa det antages, at Arrestanten, da han gjorde sig skyldig i de ovennævnte Lovovertrædelser, har været fuldstændig tilregnelig. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: — — — Christian Haagen i Medfor af Straffelovens § 241, 1ste Stykke efter § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri og efter § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. — — — Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagforere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver, ville være at tilsvare af Arrestanterne Thorvald og Valdemar Haagen En for Begge og Begge for En med $\frac{2}{3}$ og af Arrestanten Christian Haagen med $\frac{1}{3}$.

Nr. 256. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Olafur Olafsson (Det. Klubien),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Skagafjords Syssels Politirets Dom af 23 November 1885: Tiltalte Olafur Olafsson bør frifindes for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag. Samtlige af Sagen lovlig flydende Omkostninger udredes af det Offentlige.

Den islandske Landsoverrets Dom af 3 Mai 1886: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. Omkostningerne ved Sagens Indankning, deriblandt Sakter til Aktor og Defensor

ved Overretten, Prokuratorerne Franz Siomson og Sigurd Thór-darson, 10 Kr. til hver. bør udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved den af Tiltalte foretagne, i den indankede Dom nærmere omhandlede Udlevering af Medicin maa han anses at have overtraadt Forskriften i Forordning 4 December 1672 § 30, men hans Straf findes dog under Hensyn til Reskript for Norge af 17 Januar 1783 i Forbindelse med Kancelli-skrivelse til Stiftamtmanden over Island af 16 September 1797 at kunne bestemmes til en vedkommende Reps Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 4 Kroner. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Olafur Olafsson bør til vedkommende Reps Fattigkasse bøde 4 Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Nærværende Sag, som Amtmanden over Nord- og Øst-Amtet har indanket for Overretten, er, ifølge nævnte Amtmands Ordre bleven anlagt for Underretten imod Tiltalte, Snedker Olaf Olafsson af Kumbastøddum i Skagafjords Syssel, for at han har udøvet ulovlig medicinal Handel, og saaledes overtraadt Forskrifterne i Forordning 4 December 1672, hvorimod ved Skagafjords Syssels Politiretsdom af 23 November f. A. er Tiltalte frifunden for det Offentliges Tiltale og samtlige Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige. Tiltalte, som nogen Tid har udøvet Lægevirksomhed i Skagafjords Syssel, uden dog at være autoriseret dertil, har tilstaaet, at han i 2 Aar har været i Besiddelse af homöopathisk Medicin, som han dels har bestilt fra Kjøbenhavn, dels faaet fra Apotheke i Reykjavik, samt at han har afstaaet disse Medikamenter til forskjellige Folk, naar de have søgt hans Raad, men han har nægtet, at han nogensinde har falbudt den nævnte Medicin, ligesom han ogsaa forklarer, at han aldrig har

anmodet om eller forlangt Penge eller anden Betaling for den Medicin, han har udleveret; han tilstaar, at han alene har modtaget Godtgjørelse for sin havte Umage, f. Ex. for Tidsspilde fra andet Arbejde samt for Emballage af Medikamenterne, ligesom han ogsaa erklærer, at han tillige ganske har givet disse Omkostninger til Mange. Ifølge foranskrevne Tiltaltes Udsagn, som ikke kommer i Strid med det under Sagen Oplyste — og som ingen Grund er til at drage i Tvivl — kan Overretten ikke skjønne, at Tiltalte har overtrædt Forbudet i Forordning 4 December 1672 imod ulovligt Salg af Medicin, hvorfor den indankede Dom vil være at stadfæste, ogsaa med Hensyn til Udredelse af Sagens Omkostninger. Omkostningerne ved Sagens Indankning, deriblandt Salær til den beskikkede Aktor og Defensor ved Overretten, 10 Kr. til hver, bør udredes af det Offentlige.

Torsdagen den 18 November.

Nr. 59. Overretssagfører L. Engelstoft (Selv)

contra

Agent J. Poulsen (Klubien),

betr. Paaanke af en Fogedforretning.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1885: Indstævnte, Agent J. Poulsen, bør for Citanten, Overretssagfører L. Engelstofts Tiltale i denne Sag fri at være og bør Citanten til Indstævnte betale denne Sags Omkostninger med 60 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Omend Udstederen af et Pantebrev, hvori der i Medfør af Lov om Udpantning og Udlæg af 29 Marts 1873 § 15 indrømmes Kreditor Ret til Exekution uden foregaaende Lovmaal og Dom, ikke med Retsvirkning i Pantebrevet kan frafalde den i Paragrafen nævnte Frist af 14 Dage, kan dog den Renunciation paa denne Frist saavel som paa det be-

tingelsesvis foreskrevne Varsel af 3 Dage; som Debitor efter den i den indankede Dom omhandlede Obligation maa anses at have afgivet uuder Fogedforretningen, i ethvert Fald ikke betragtes som ugyldig, endog med den Virkning, at Citanten som sekundær Panthaver skulde kunne paastaa Forretningen ophævet.

I Henhold hertil vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger blive at ophæve. Ligeledes ville Processens Omkostninger for Højesteret være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag paaanker Citanten, Overretssagfører L. Engelstoft, en af Kongens Foged den 20 Juni d. A., efter Indstævnte, Agent J. Poulsens, Rekvisition foretagen Fogedforretning, hvorved er givet Indstævnte Udlæg i den Smedemester H. L. Nielsen tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 94 i Vestervold-Kvarter, Colbjørnsensgade Nr. 11, for hans Tilgodehavende efter en af Nielsen til ham den 31 Marts 1883 udstedt og den 2 April s. A. thinglæst Obligation, stør 30,000 Kr., med sekundær Panteret i bemeldte Ejendom, og gaar Citantens Paastand ud paa, at Fogedforretningen ophæves som ugyldig gjort og at Indstævnte tilpligtes at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrekkeligt. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det fremgaar af Sagen, at Smedemester Nielsen, som i sin ovennævnte Panteobligation har underkastet sig den i Udpantningsloven af 29 Marts 1873 § 15 omhandlede Retsforfølgning, havde undladt i Juni Termin d. A. at betale Kreditor Renter, som skulde have været erlagte senest den 18 Juni, og at der herefter den 20 Juni s. A., uden foregaaende Meddelelse til Rekvisitus om Forretningens Foretagelse, er afholdt den paaankede Fogedforretning, under hvilken Rekvisitus erklærede, at han erkjendte Forretningen for lovlig med Hensyn til Tiden for

dens Foretagelse, og at han, hvem Kapitalen med Renter m. v., ialt 30,931 Kr. 46 Øre, blev afæsket, ikke nu kunde betale dette Beløb. Der blev derpaa af Fogden givet Udlæg i Ejendommen, som senere har været stillet til Tvangsauktioner. Citanten, der er senere Panthaver i Ejendommen efter en ham af Snedkermester Emil Nielsen den 21 April 1883 transporteret Obligation, stor 2500 Kr., gjør gjældende, at Fogedforretningen er ulovlig foretagen, da Udlæget, ifølge fornævnte Lovbestemmelse, først kunde finde Sted 14 Dage efter Forfaldstiden, og efterat Rekvisitus, som boede i Ejendommen, med 3 Dages Varsel havde faaet Meddelelse om, naar Forretningen vilde blive foretagen. Citanten kan ikke erkjende, at Rekvisitus ved Tilførslen til Fogedprotokollen skulde have saamykket i Forretningens Lovlighed, i hvilken Henseende han har fremlagt en Erklæring fra Rekvisitus, hvis Rigtighed iøvrigt er modsagt af Indstævnte, og som gaar ud paa, at han, der var ubekjendt med, at han efter Loven kunde forlange Udsættelse og heller ikke af Fogden blev gjort opmærksom derpaa, ingen Tanke gjorde sig om, at han ved Tilførslen enoncerede paa nogen Ret, hvad der heller ikke har været hans Mening. Men selv om det maatte antages, at Rekvisitus har givet et saadant Saamykke, formener Citanten, at dette i alt Fald ikke kunde berettigge Fogden til at foretage Udlæget, da Bestemmelserne i § 15 ere af en præceptiv Natur og til Fordel for de øvrige Panthavere, som maa have Ret til at fordre Udlæget umstødt. Efter den Tilførsel, som er gjort i Fogedprotokollen, kan der ikke rejses nogen Tvivl om, at Rekvisitus ved at anerkjende Forretningens Lovlighed med Hensyn til Tiden har fraledet de Indsigelser, om hvilke der under nærværende Sag er Spørgsmaal, hvorfor hans senere Erklæring ikke kan tillægges nogen Betydning, og da der fremdeles ikke kan gives Citanten Ledhold i, at den saaledes af Rekvisitus gjorte Renunciation kunde være ugyldig, maa de af Citanten fremsatte Indsigelser mod Forretningens Lovlighed anses ubeføjede, og Indstævntes Aastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 60 Kr. Forsaavidt Citanten har bejært Rettens Afgjorelse af, hvorledes Promillegebyr overensstemmende med Sportelreglementet af 22 Marts 1814 i nærværende Sag bliver at beregne, bemærkes, at dette vil være at beregne efter 30,931 Kr. 46 Øre, der maa siges at udgjøre Sagens Hovedstol. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under sagen.

Nr. 261. Advokat Hindenburg
 contra
Rasmus Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 17 Juni 1886: Tiltalte Rasmus Hansen af Engelstrup bør straffes med Frængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale alle denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overrets-sagfører Bjerre, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Lassen for Overretten, betaler Tiltalte Rasmus Hansen af Engelstrup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Rasmus Hansen af Engelstrup, aktioneret for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og er det ved Tiltaltens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort at han engang i Slutningen af November 1876 har frastjålet Gaardmand Jens Peter Villumsen af Everdrup, en denno tilhørende Skovsav, der hang paa den ydre Væg af den venstre Længe i Bestjaalnes Gaard og havde en Værdi af ca. 4 Kr. hvilken Sav Bestjaalnes, der bemærkede den i Tiltaltens Besiddelse for ca. 5 Aar siden, derpaa atter fik udleveret af Tiltalte, samt at Tiltalte endvidere har tilegnet sig en Gaardejer Ole Larsen

tilhørende og af denne til Gaardejer Ole Sørensen i Engelstrup udlaant, til 65 Ore vurderet Jernvægge, som Tiltalte efter sin Forklaring i forrige Aars November Maaned vil have fundet paa Engelstrup Gade og ikke oplyst, hvilken Forklaring efter Omstændighederne maa lægges til Grund ved Forholdets Bedømmelse, skjøndt det af bemeldte Ole Sørensen er forklaret, at Jernvæggen maa være borttaget fra hans Gaardsplads eller Huggehus. For saavidt Tiltalte endvidere er overbevist at have tilegnet sig et Stykke af et Hestedækken, han vil have fundet paa Vejen, uden at oplyse det, vil der ikke herfor kunne pålægges ham Ansvar, da Dækket var uden Værdi. For det oven fremstillede af Tiltalte iøvrigt udviste Forhold findes han, der er konfirmeret i 1827 og angives at være født den 3 Mai 1812 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 247, jfr. § 23, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage skjønnes passende, ligesom Dommens Forskrifter om Aktionens Omkostninger, der vare pålagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 19 November.

Nr. 39.

Vognmand **Chr. Larsen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Koholder **Cort Andersen**
(Levinsen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Indstævntes Berettigelse til Vederlag for at have ydet Citantens Hustru Ophold og Underholdning forinden hendes Ægteskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1885: Indstævnte, Vognmand Chr. Larsen, bør til Citanten, Koholder Cort Andersen, betale 497 Kr. med Renter 5 pCt. særlig fra den 14 Marts 1884 til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af

sigelae til at berigtige Stemplingen af hans den 7 Juli, 22 September og 8 December f. A. samt 26 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der kun Spørgsmaal om at prøve den indankede Dom, forsaavidt den har taget Indstævntes Paastand om at tilkjendes 497 Kr. til Følge. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke i saa Henseende kunne føre til en anden Opfattelse, maa det nu vel billiges, at der er tilkjendt Indstævnte Vederlag for Citantens Hustrus Ophold hos ham, indtil hun blev mindreaarig; men for den efterfølgende Tid findes intet saadant Vederlag efter de fremkomne Oplysninger at kunne tilkjendes ham, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det hverken var aftalt eller af hende og hendes Kurator kunde forudsættes, at der efter den Tid skulde betales for hende. Som Følge heraf vil efter de foreliggende Oplysninger Betalingen for 158 Dage, eller 79 Kr., være at afdrage i de tilkjendte 479 Kr., og Citanten vil saaledes være at tilpligte at betale Indstævnte 418 Kr. med Renter som paastaaet. Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves og de Parternes befaalede Sagførere tilkommende Salærer, derunder det Prokurator Leth tilkommende Salær for hans Møder under et i Juni og Juli Maaneder d. A. optaget Thingsvidne blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 418 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Marts 1884, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Leth 10 Kroner og Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen for Højesteret hver 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Koholder Cort Andersen, Indstævnte, Vognmand Chr. Larsen, til Betaling af 818 Kr. 73 Øre, som Citanten vil have tilgode for at have ydet Indstævntes Hustru, Benthine Marie Knudsen, forinden hendes Ægteskab, Kost og Ophold til forskellige Tider i Tidsrummet fra den 14 September 1876 til den 3 Februar 1884 samt gjort forskellige Udlæg for hende, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. navnlig fra Forligsklagens Dato den 14 Marts 1884 og Sagens Omkostninger skadesløst, idet Citanten til nærmere Begrundelse af denne Fordring har anbragt, at Indstævntes Hustru, der er født den 28 Januar 1862 og i Aaret 1876 blev forældrelos, fra den 14 September s. A. af sin daværende Værge er bleven tinget i Kost og Logis hos ham, hvis Hustru er hendes Moster, saaledes at han skulde sørge for hendes Optragelse og Underhold. Dette vil Citanten ogsaa have efterkommet, indtil hun blev gift med Indstævnte, og da der ikke forud havde været aftalt med Værgen, hvilket Vederlag der skulde ydes Citanten for hendes Ophold hos ham, medens det dog var en Forudsætning, at der skulde betales for hende, saameget mere som hun efter sine Forældre havde faaet en Arv paa 11 à 12.000 Kr., har Citanten opgjort sin Fordring saaledes: For Kost og Logis i følgende Tidsrum, i hvilken hun var hjemme hos Citanten, medens hun i Mellem-tiderne var anbragt paa andre Steder til Oplæring, nemlig fra 14 September 1876 til 1 Januar 1877, i November Maaned 1877, fra 1 April 1878 til 1 Mai 1880, i Mai Maaned 1881, August Maaned 1883 og Januar Maaned samt fra 1 til 3 Februar 1884, ialt 994 Dage à 50 Øre pr. Dag 497 Kr. .. Øre. 1 Værelse til Raadighed i det hele Tidsrum

fra 14 September 1876 til 3 Februar 1884.

7 Aar 4½ Maaned à 2 Kr. pr. Maaned	177	—	..	—
Transport af hendes Ejendele 11 Gange . . .	31	—	..	—
Bekostning ved hendes Konfirmation . . .	20	—	..	—
Vask og Reparation af hendes Tøj . . .	88	—	50	—
Assurancepræmie for do.	5	—	23	—

Tilsammen 818 Kr. 73 Øre.

Indstævnte har benægtet at være Citanten Noget skyldig og maasaaledes, skjøndt han ingen bestemt Paastand har nedlagt, anses at have procederet til Frifindelse for Citantens Tiltale. Foreløbig bemærkes, at, naar Indstævnte ved Sagens sidste Foretagelse i Retten, efterat Citanten havde exciperet mod Indstævntes sidste Anbragte og indladt, har begjært Anstand i 14 Dage paa Grund af Vidneforsel, kan denne Anstand ikke imod Citantens Protest bevilges ham, da der ikke i Citantens anførte Exception indeholdes nogen ny Benægtelse af, hvad der fra Indstævntes

Side er fremført, og Indstævnte tidligere har havt Anstand til Vidneførsel, uden at det ses, at han i saa Henseende har foretaget Noget. Indstævnte har i det Væsentlige begrundet sin Indsigelse mod Sogsmaalet paa, at hans Hustru, naar hun har opholdt sig i Citantens Hus, kun har været der som Tjenestetyende og tildels efter Citantens udtrykkelige Anmodninger og ved sit Arbejde har ydet Citantens rigeligt Vederlag for sit Ophold og for, hvad hun hos ham har lært, saa at han, da intet Vederlag er tilsagt ham af hendes Værge, ejheller kan have noget Krav paa hende i saa Henseende. Citanten har under Sagen fremlagt en af den for Indstævntes Hustru i hendes umyndige Aar beskikkede Værge afgiven Vidneforklaring, der gaar ud paa, at han ved Overtagelsen af Værgemaalet lod Indstævntes Hustru, som dengang var i Huset hos Citanten, forblive hos denne for at nyde Underholdning samt for at Citanten skulde sørge for hendes Uddannelse og Oplæring, men ikke for at hun skulde være Tjenestetyende, og at det var en Forudsætning, at Citanten for at yde Kost og Logis skulde have et passende Vederlag. hvorvel Intet derom udtrykkelig blev udtalt, hvorimod Værgen selv leverede en i Citantens Hus værende Slægtning saamange Penge til Klæder til Barnet, som efter Værgens Skjøn hertil var passende, og Rigtigheden af denne Forklaring er ikke benægtet af Indstævnte. Derimod er det erkjendt af Citanten, at han ikke, efter at Indstævntes Hustru var bleven mindreaarig, har truffet nogen Aftale med hendes da beskikkede Kurator, der var en anden Mand end Værgen, angaaende hendes Ophold, idet han har anbragt, at han i saa Henseende mente, at Forholdet kunde vedblive at gaa som tidligere. Citanten har endvidere indrømmet at Indstævntes Hustru under sine Ophold hos ham har hjulpet med til at malke hans Koer og sælge Mælken, samt deltaget anden Husgjerning, men han har benægtet, at hun er benyttet som Tjenestepige, og Indstævnte har ikke fort noget Bevis for sit modstaaende Anbringende. Det kan derfor ikke antages, at Citanten ved det Arbejde, Indstævntes Hustru har udført for ham, skulde have faaet Vederlag for hendes Ophold hos ham og da nu dette Ophold var ordnet af hendes Værge under den Forudsætning, at der skulde betales for hende, og det, efter hvad der foreligger om hendes Formuestilstand, ej heller kunde have Formodningen for sig, at Citanten skulde yde hende Underholdning gratis, hvortil der ikke kunde paahvile ham nogen særlig Pligt, fordi hun var i Slægt med hans Hustru, findes Citantens Fordring paa Vederlag tilstrækkelig begrundet og det saavel for den Tid, hvori hun var umyndig, som for den følgende Tid Vel har nemlig hendes Kurator i en af Indstævnte fremlagt Erklæring, hvis Rigtighed ikke af Citanten er modsagt, udtalt, at han var aldeles ukjendt med, at Citanten kunde gjøre nogen

somhelst Fordring gjældende paa ham som Kurator eller paa Indstævnte og dennes Hustru for hendes Ophold hos Citanten, ligesom det er in confesso, at Citanten under 9 Februar 1884 har tilskrevet Kurator en Anmodning om at tilbageholde 200 Kr. til ham for hendes Ophold, Ulejlighed og Udgifter, som Citanten mente sig berettiget til at fordrø vederlagt, uden at Kurator har efterkommet denne Anmodning; men da det ikke er oplyst, at Kurator paa nogen anden Maade havde draget Omsorg for sin Myndlings Underholdning eller stillet nogen Anmodning til Citanten om at beholde hende hos sig uden Vederlag, kunde Kurator ikke gaa ud fra, at der ikke skulde betales for hende, og Citanten skjøntes at have været berettiget til at forudsætte, at Kurator fandt det rettest, at det tidligere Forhold fortsattes uforandret. Da derhos Instævnte ikke har gjort nogen Indsigelse mod Citantens Maade at beregne Vederlaget paa, nemlig med 50 Øre pr. Dag, og da Indstævntes Indsigelse med Citantens Beregning af de Tidsrum, i hvilke Hustruen har været hos ham, er betydningsløs, idet den kun gaar ud paa, at hun har været ude i Tjeneste hos Andre og ikke hjemme hos Citanten i Maj Maaned 1881, medens hun derimod ikke havde nogen Tjeneste i Marts Maaned 1878 og altsaa i denne Maaned maa have været hos Citanten, hvilke Fejl altsaa vilde ophæve hinanden, vil der være at tilkjende Citanten det under første Post paa hans Opgjørelse beregnede Beløb af 497 Kr. Derimod kan der ikke tillægges Citanten det af ham under næste Post opførte Beløb for et Værelse i et Tidsrum af 7 Aar $4\frac{1}{2}$ Maaned, da det ikke mod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at Citanten har haft noget Værelse staaende til Disposition for Indstævntes Hustru, som efter Indstævntes Anbringende delte Værelse med Citantens Born. Hvad dernæst de 4 sidste Poster paa Opgjørelsen angaar, da formener Citanten, at Indstævnte ikke i sit første Indlæg har benægtet deres Rigtighed og derfor maa anses at have anerkjendt samme, uden at hans senere fremsatte Indsigelser kunne have nogen Betydning. Heri kan der dog ikke gives Citanten Medhold; naar nemlig Indstævnte i sit første Indlæg udtaler, at ligesom Citantens Tidsangivelser for Hustruens Ophold i hans Hus ere fejlagtige, saaledes er alt Andet, og at Hustruen kun har været Tjenestetyende osv., da maa denne Udtalelse i Overensstemmelse med Indlæggets øvrige Indhold og Indstævntes Fordring paa, at der tilvejebringes en bestemt Erklæring fra Hustruens tidligere Værge om Opholdets Beskaffenhed, forstaaes som en Indsigelse mod Citantens Berettigelse til overhovedet at kræve Noget af, hvad Paastanden gaar ud paa, forsaavidt han ikke kunde godtgjøre saadan Berettigelse, hvad Indstævnte ogsaa efter Forholdets hele Beskaffenhed maatte være fuldt berettiget til at fordrø. Indstævntes senere fremkomne særlige Indsigelser mod de om-

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Hoveddebitor Mads Rasmussen som Følge af Indstævntes Misligholdelse af den mellem dem indgaaede, i Dommen omhandlede Kontrakt har lidt Tab saavel derved, at han har maattet nedrive og atter opføre endel Murværk, hvortil de af Indstævnte leverede ubrugelige Mursten, mindst 10,000 Stykker, vare benyttede, som derved, at han til ingen Nytte har befordret disse fra Jernbanestationen til Byggepladsen. Da nu Citanten maa være berettiget til at afkorte den Rasmussen hos Indstævnte for disse Tab tilkommende Erstatning i Indstævntes Fordring paa ham som Kautionist for Rasmussen, og da de foreliggende Oplysninger, særlig vedkommende Murmesters edelige Forklaring, maa anses at afgive tilstrækkelig Hjemmel for at ansætte Erstatningen for de ubrugelige Stens Transport til 20 Kr. og for det øvrige forannævnte Tab til 400 Kr., vil der i det Citanten ved Overrettsdommen idømte Beløb efter hans Paastand for Højesteret være at afkorte 420 Kr. med Renter fra Kontraforligsklagens Dato. Med en Tilføjning herom vil bemeldte Dom, i hvilken der efter den skete Indstævning og Paastanden for Højesteret forøvrigt ikke er Spørgsmaal om at gjøre Forandring, være at stadfæste og Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at der i det Indstævnte tilkjendte Beløb afkortes 420 Kroner med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1883. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved en den 4 November 1876 mellem en Agent for Indstævnte Jons Aabo, dengang af Hvilsted, nu af Nonbo, og Mads Rasmussen oprettet Slutseddel eller Kjøbekontrakt forpligtede Indstævnte sig til at levere Rasmussen frit i Vogne paa Ulstrup Station 175,000 Stkr. Mursten, overensstemmende med en paa Agentens Kontor i Aarhus forevist Prøve, nemlig 125,000 Stkr. helbrændte og 50,000 Stkr. halvbrændte Sten til en Pris af henholdsvis 22 Kr. 50 Øre og 18 Kr. 50 Øre pr. 1000 Stkr., hvilken Levering

skulde paabegyndes strax og fortsættes saa hurtigt, som Forholdene tillade det, hvorhos Kjøberen forpligtede sig til at betale Kjøbesummen 3737 Kr. 50 Øre inden 1 Juli 1877, og blev Dokumentet n. D. underskrevet af Citanten, Kjobmand Carl Christensen i Aarhus, som Selvskyldnerkautionist for Mads Rasmussen, medens det den følgende Dag blev forsynet med en Paategning af Indstævnte om, at han erkjendte og antog Slutseddelen saaledes, at Stenene leveredes paa Aarhus Jernbanestation til en Pris af 26 Kr. 50 Øre og 22 Kr. 50 Øre pr. 1000 Stkr. henholdsvis af hel- og halvbrændte Sten, og at Fragten fra Ulstrup Station til Aarhus betaltes af Kjøberen, men ved Opjørelsen fradroges i Sælgerens Tilgodehavende. Efterat Indstævnte i Henhold til denne Overenskomst havde i November og December 1886 afsendt forskellige Vognladninger Sten til M. Rasmussen, der imidlertid ikke var tilfreds med dem, hvorfor Leveringen standsede, anlagde Indstævnte i 1877 Sag mod Sidstnævnte til Betaling af sit Tilgodehavende for 65,200 helbrændte og 32,300 halvbrændte Mursten eller 2455 Kr. 55 Øre. dog med Fradrag af Fragten, men ved den i bemeldte Sag, under hvilken Stævningen var anmeldt for Citanten i hans Egenskab af Selvskyldnerkautionist, uden at han dog gav Møde i samme, afsagte Dom blev det statueret, at det ikke overfor Rasmussens Benægtelse kunde anses godtgjort, at der var leveret mere end 58,700 helbrændte og 32,300 halvbrændte Sten, samt at det maatte anses for bevist, at mindst 10,000 Stkr. af de først nævnte vare ubrugelige. og Rasmussen blev derfor ikkun tilpligtet at betale Indstævnte 1723 Kr. 75 Øre med Renter 5 pCt. pro anno fra den 23 Juli 1877, medens et af ham anlagt Kontrasøgemaal angaaende Erstatning for formentlig udvist Misligholdelse blev afvist som for silde institueret. Da Rasmussen ikke opfyldte Dommens Bestemmelser, har Indstævnte under nærværende Sag i første Instans ved en Gjæsteret sagsøgt Citanten til som Selvskyldnerkautionist at betale sig det ham ved fornævnte Dom tilkjendte Beløb med Renter til Gjæsteretsstævningens Datum den 22 November 1882 Kr. 459.77 og Renter fra sidst nævnte Dag, indtil Betaling sker, 6 pCt. af 1723 Kr. 75 Øre og 5 pCt. af 459 Kr. 77 Øre, hvorimod Citanten principaliter paastod sig frifunden for Indstævntes Tiltale og subsidiært fremsatte forskellige Paastande om Beløbets Nedsættelse og Indskrækning i Rente-paastanden, hvorhos han under et Kontrasøgemaal paastod likvideret i Indstævntes Tilgodehavende M. Rasmussens Krav paa Erstatning for Tab og Skade i Anledning af formentlig udvist Misligholdelse fra Indstævntes Side til Beløb 2000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn. Ved Gjæsteretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale i Kontrasagen og Sidstnævnte tilpligtet at betale ham 1693 Kr. 30 Øre eller den oprindelig i Slutseddelen betingede Pris for 48,700 Stkr. helbrændte og 32,300

halvbrændte Sten, med Renter af Beløbet 5 pCt. pro anno fra Gjæsteretsstævningens Datum den 22 November 1882, indtil Betaling sker, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instans nedlagte Paastande. Instævnte procederer derimod til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse. Da Sagen, som anført, ikke er kontrapnaanket fra Indstævntes Side, bliver der altssaa kun her for Retten Spørgsmaal om Gjæsteretsdommens Forandring i Citantens Favor, og dennes principale Paastand om pure Frifindelse er nu støttet dels paa, at Indstævnte ved sin Paategning paa Slutsedlon vilkaarlig har gjort en Forandring i de oprindelig aftalte og af Citanten som Kautionist tiltraadte Betalingsvilkaar, hvorved disse ere blevne mere byrdefulde, dels paa at Indstævnte ved Leveringen af Stenene har gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse af Handelen, at Citantens Kautionsforpligtelse formentlig maa være bortfalden. Forsaavidt Indstævnte herimod har villet gjøre gjældende, at Citanten skulde være uberettiget til overhovedet at fremsætte Indsigelser imod det ved den i Sagen mod Hoveddebitor afsagte Dom statuerede Resultat, kan der vel ikke gives ham Medhold heri, eftersom Citanten ikke har været Part i bemeldte Sag, hvilket navnlig ikke kan antages at følge af, at Stævningen, som foranført, har været anmeldt for ham; men iøvrigt findes den ovennævnte Paastand ikke at kunne tages til Følge. Hvad angaar Henvisningen til Forandringen i Betalingsvilkaarene, er det nemlig oplyst, at Forhøjelsen med 4 Kr. pr. 1000 Stk. Sten af Sælgeren og Kjøberen er regnet for Fragten fra Ulstrup til Aarhus, hvilken Kjøberen efter det oprindelige Indhold skulde betale, medens det ved Indstævntes Paategning blev bestemt, at Fragten senere ved Opgjørelsen af Mellemværendet skulde afdrages i Sælgerens Tilgodehavende, hvorhos det endvidere er in confesso, at den derved opstaaede Difference, der ved den indankede Dom er afdraget i Indstævntes paastaaede Tilgodehavende, ikkun har andraget et Beløb af 30 Kr. 45 Øre. Med Hensyn til den paastaaede Misligholdelse af Leveringen fra Indstævntes Side har Citanten paaberaabt sig, dels at Leveringen ikke, som i Slutseddelen ommeldt, strax paabegyndte og med behørig Hurtighed fortsattes, dels at kun en mindre Del af det betingede Antal Sten er leveret, dels endelig at de leverede Sten ikke svarede til Proven og derhos vare ubrugelige i alt Fald for den største Dels Vedkommende, saa at Kjøberen ved deres Modtagelse og Benyttelse har lidt et betydeligt Tab. At Indstævnte skulde have udvist nogen kontraktstridig Forsømmelse i Henseende til Leveringstiden, er inidlertid ikke godtgjort, hvortil kommer, at Kjøberen under den tidligere Sag udtrykkelig har frafaldet Anke forsaavidt, og da denne ligeledes har erkjendt i sin Utilfredshed med Stenenes Kvalitet at have stoppet yderligere Levering, kan heller ikke den Omstændighed, at kun en Del

af det omkontraherede Antal Sten er ydet, indeholde nogen Hjemmel for Citanten til at unddrage sig Opfyldelsen af sin Kautionsforpligtelse for de virkelig kontraktmæssig leverede Sten. Hvad endelig Stenenes Kontraktmæssighed angaar, formener Citanten, at mindst 50,000 Stk. af de leverede Sten vare ubrugelige, eller at dette dog har været Tilfældet med 20,000 eller i alt Fald 12,000 Stk., i hvilken sidste Henseende han har henvist til et under den tidligere Sag optaget Thingsvidne, under hvilket den Murmester, der for Rasmussen har forestaaet Opførelsen af 2 Bygninger i Aarhus, hvortil de af Indstævnte leverede Sten benyttedes, edelig har forklaret, at mindst 20,000 Stk. viste sig ubrugelige, medens 2 andre Vidner have edelig forklaret det samme, det ene Vidne om tre Vognladninger fra Indstævnte indeholdende 10—12,000 Sten og det andet om „en stor Mængde“ af de af Indstævnte leverede Sten. Ved disse Forklaringer kan det imidlertid kun anses godtgjort, at 10,000 Sten have vist sig at være ubrugelige, men efter Overenskomstens Indhold som omfattende en større Ydelse af Sten i et længere Tidsrum mangler der Hjemmel til at antage, at den Omstændighed, at en enkelt Levering viser sig ukontraktmæssig, skulde løse Medkontrahenten eller hans Selvskyldnerkautionist fra deres Forpligtelse til at betale de behørig leverede Sten, og ligesom altsaa Citantens Paastand om Frifindelse i Hovedsøgsmålet ikke vil kunne tages til Folge, saaledes maa det ogsaa efter det nys anførte om Antallet af de Sten, hvis Ubrugelighed af Citanten er godtgjort, anses ubeføjet, naar denne i det Indstævnte ved Gjæsteretsdommen tilkjendte Beløb yderligere vil have fradraget Prisen for 10,000 eller dog 2000 Sten, hvis Ubrugelighed efter hans Formening skulde være godtgjort udover de 10,000 Sten, for hvilke Prisen ved Gjæsteretsdommen er afdraget i det Indstævnte tilkommende Beløb. Da de øvrige af Citanten i første Instans nedlagte subsidære Paastande ere givne Medhold ved den indankede Dom, maa det selvfølgelig billiges, at Citanten ved samme er tilpligtet i Hovedsagen at betale Indstævnte 1693 Kr. 30 Øre med Renter som ovennævnt. Med Hensyn til Kontrasøgsmålet er det ved de ovennævnte Vidneforklaringer oplyst, at de som ubrugelige betegnede Sten enten stod og hensmuldrede paa Byggepladsen eller efter at være indmurede sprang og hensmuldrede, saa at Murene maatte tages ned, hvilket efter den paagældende Murmesters Forklaring skete gjentagne Gange og har medført et Extrakrav for ham paa Mads Rasmussen af 250 Kr., hvortil kommer hvad der yderligere medgik til Kalk, Grus og Arbejdsloon til Nedbrydningen og Haandlangeren, hvilken Udgift efter Murmesterens Overbevisning mindst kan ansættes til 150 Kr. Under Kontrasagen har Citanten nu opgjort det Rasmussen ved Indstævntes heromhandlede Misligholdelse tilføjede Tab til ialt 6100 Kr. idet der til de fornævnte Beløb af ialt

400 Kr. kommer den yderligere Pris af 3 Kr. 50 Øre pr. 1000 Stkr. Sten, som han vil have givet for 50,000 — i Stedet for de af Indstævnte leverede ubrugelige — af ham købte Sten, eller 175 Kr., i Huslejetab og i Erstatning for Tilbagegang af Salg af en af de paagjældende Bygninger i Anledning af, at Bygningerne ikke bleve færdige efter Bestemmelsen til April Flyttedag 1877, henholdsvis 360 Kr. og 1000 Kr., i Rentetab ved at de senere indkøbte Sten maatte betales kontant, medens Rasmussen efter Slutseddelen havde Henstand med Betalingen til 1 Juli s. A., 65 Kr., i Transportomkostninger fra Jernbanen til Byggepladserne af 50,000 Stkr. ubrugelige Sten 100 Kr. samt i Tab og Kreditspilde ved den Miskredit, Rasmussens Byggeforetagender ere komne i, som Følge af Indstævntes Leveringer af ubrugelige Sten 4000 Kr., hvilket samlede Kontrakrav han dog har nedsat til 2000 Kr. og, som anført, paastaat likvideret i Hovedfordringen. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid hverken godtgjort, at Rasmussen har lidt Tab og Kreditspilde eller at Byggearbejderne, der først begyndte i Januar 1877, vilde være blevne færdige til April Flyttedag, forsvundet Indstævntes Leveringer havde været behørigt, eller endelig, at han har lidt det ovennævnte Rentetab og maattet betale den ommeldte højere Pris for de andre købte Sten; derimod maa det vel efter Omstændighederne antages, at Rasmussen har lidt Tab saavel derved, at han har været nødsaget til at nedrive og atter opføre en Del Murværk, hvortil de af Indstævnte leverede ubrugelige Sten vare benyttede, som derved, at han til ingen Nytte har befordret disse fra Jernbanestationen til Byggepladsen; men Citanten har ikke overfor Indstævntes Benægtelse dokumenteret, at disse Poster andrage de af ham anførte Beløb, i hvilken Henseende der navnlig ikke findes at kunne lægges nogen afgjørende Vægt paa den ovenanførte af vedkommende Murmester afgivne Vidneforklaring, og da Størrelsen af det Afdrag, som herfor maatte være at gjøre i Indstævntes Fordring, ejheller paa Grundlag af det foreliggende findes at kunne fastsættes ved uvillige Mænds Skjøn, vil Indstævnte i det Hele være at frifinde under Kontrasagen. Som Følgæ af det Anførte vil Gjæsteretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instanta ere ophævede, saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at opheve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse at være begaaet end den i Gjæsteretsdommen omhandlede.

Nr. 283.

Advokat Levinsen

contra

Inger Kirstine Pedersen, Andersens Hustru
(Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Oktober 1886: Arrestantinden, Inger Kirstine Pedersen, Andersens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsoe og Winther, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden, Inger Kirstine Pedersen, Andersens Hustru, der er født den 16 Juni 1860 og anset ifølge Rettens Dom af 29 August 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 25 November s. A. i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4 lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ifølge dens Dom af 22 December 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nuværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist, at have i flere Gange i Juli og August d. A. stjaalet endel Sengklæder, Beklædningsgjenstande m. m., af samlet Beløb 47 Kr., som tilhørte Arkitekt Volmar Johannes Mork-Hansen, Godsejer Vilhelm Grandjean Hansen og Henrik Viggo Hansen, og beroende paa Steder, hvor-

til Arrestantinden havde uhindret Adgang, vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led. efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 269. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Ane Kirstine Larsen, Petersens Hustru (Def. Shaw),

der tiltalen for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1886: Arrestantinden Ane Kirstine Larsen, Petersens Hustru, bør straffes med Tugtshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Engberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestantinden Ane Kirstine Larsen, Petersens Hustru, der er født den 15 April 1840 og anset bl. A. ifølge Højesteretsdom af 1 Oktober 1869 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 27 Mai 1873 efter Straffelovens § 232

for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 256 jfr. § 253 med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ifølge Hors-holm Birks Extraretsdom af 5 December 1882 efter Straffelovens § 232, I, sammenholdt med §§ 62 og 57 med lige Straf, under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist, at have den 16 Juli d. A. dels stjaalet en Paraply af Værdi 2 Kr., der tilligemed endel andet Rejssegods beroede paa en Bænk i 3die Klasse's Ventesal paa Jernbanens Hovedstation, dels svigagtig tilegnet sig en Vadsæk med de i samme værende Klædningsstykker m. m. af Værdi ialt 11 Kr., som hun havde paataget sig at opbevare for det 12-aarige Pigebarn Alvilda Marie Elisabeth Petrea Jensen, medens denne besorgede et Ærind for hende, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Januar 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolssekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 36.

Mandagen den 22 November.

Nr. 229.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Peder Andreasen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 7 Mai 1886: Tiltalte Peder Andreasen bør straffes med 15 Slag Ris. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 15 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Kralund, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Juli 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sakæerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Andreasen, der er født den 5 September 1873, for Tyveri. Tiltalte har vedgaaet at have i Tiden imellem Hosten og November 1883, imedens han tjente hos Niels Villadsens Enke i Lunderskov, 3 Gange fra denne stjaalet Penge fra et i Sovekammeret værende Hængeskab, som han aabnede med en Nøgle, der de forskellige Gange fandtes gjemt paa forskellige Steder i bemeldte Værelse, hvortil han skaffede sig Adgang, de to Gange gennem aabenstaaende Vinduer og den sidste Gang gennem Kjøkkenet — første Gang 2 Kr., anden Gang 3 Kr. og tredie Gang et Beløb af ca. 32 Kroner, der fandtes sammesteds i 3 Punge, de to med Femogtyveorestykker, den tredie med Tiorestykker, hvorhos han den sidste Gang tillige tog en Toore fra en Æske og en Femogtyveore fra en Bordskuffe. Han har fremdeles vedgaaet henholdsvis en Gang i Lobet af det ovennævnte Tidsrum og en Gang senere, tidligt i Sommeren 1884 at have stjaalet Penge, første Gang 1 Kr., anden Gang 10 Øre, af sin Faders Lomme, imedens denne sov. Tiltalte har endvidere tilstaaet fra Røgter paa Lille Dollerupgaard, Thomas Jensen, at have stjaalet: 1) en Dag i Juni Maaned f. A. fra dennes i Røgterkammeret paa bemeldte Gaard henstaaende uafnasede Kiste en Læderpung med 3 Kr. og nogle Øre i, 2) den 30 August f. A. et Par Fjederstovler, som hang i Kostalden sammesteds, og 3) den 14 September f. A. fra Jensens Kiste et Beløb af 4 Kr. og nogle Øre. Endelig har Tiltalte tilstaaet engang i forrige Aars Sommer noget for Host at have frastjaalet Smedesvend Niels Hansen af Dollerup 25 Øre samt ligelædes i f. A., at have taget Æbler i forskellige Haver. Ligesom der nu imidlertid ifølge Straffelovens § 36 ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at belægge Tiltalte med Straf for dette sidstnævnte Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 235, saaledes vil der, selv bortset fra, at det ikke er oplyst, at Tiltalte var 10 Aar gammel, da de fra Villadsens Enke forøvede Tyverier — af hvilke Tiltalte iøvrigt under Undersøgelsens Gang har fralagt sig Tyveriet af de 3 Punge med ca. 32 Kr. — eller det første af de ovennævnte to Tyverier fra Tiltaltes

Fader blev begaaede, i Medfør af Bestemmelsen i Straffelovens § 66, saamenholdt med § 233, ej heller kunne paalægges ham Straf for noget af de her nævnte Tyverier. Forsaaavidt dernæst Tiltalte, som anført, har indrommet at have gjort sig skyldig i forskellige Tyverier overfor ovennævnte Røgter Thomas Jensen, har Tiltalte, som efter først, da han den 25 September f. A. var bleven anholdt i Aaledning af en fra bemeldte Jensen fremkommen Anmeldelse om de fra ham begaaede Tyverier, at have fralagt sig disse, derefter i det samme Dag afholdte Forhør — uden at der, efter hvad Forhørsdommeren har attesteret, var øvet andet Tryk paa ham end alvorlig Tiltale — tilstod at have begaaet de ommeldte Tyverier, idet han særligt med Hensyn til det sidste af disse nærmere forklarede, at han havde brudt Døren til Røgterkammeret, som ved denne Lejlighed var afsaaset med en Hængelaas, op ved at stikke et Stykke Træ iud under Overslaget og ved Hjælp deraf at brække Krampen i Døren ud, senere atter fragaet denne Tilstaelse, idet han allerede i det paafølgende Forhør — der afholdtes den 28 s. M., efterat Tiltalte i Mellemtiden havde været løsladt — nægtede at have begaaet noget af disse Tyverier. Og vel har Tiltalte senere under samme Forhør, efterat Forhørsdommeren bl. A. havde udtalt, at han saa sig nødt til at beholde ham, paany gjentaget sin tidligere afgivne Tilstaelse, idet han dog med Hensyn til det sidste Tyveri nu forklarede, at han havde faaet Døren til Røgterkammeret op ved Hjælp af en Hammer, som han tog i et Staldvindu. Men efterat han derpaa havde været fulgt ud for at paavise de Steder, hvor han efter sin Forklaring vilde have skjult eller henkastet forskellige af de formentlig stjaalne Koster, og der Intet var fundet paa de opgivne Steder, og efterat han udenfor Retten, navnlig overfor de Personer, der havde fulgt ham ud, havde afvexlende fragaet Tyverierne og erkjendt sig skyldig i disse, idet han tildels gav nye Forklaringer om de Steder, hvor han vilde have gjort Koster, fragik han atter sin Tilstaelse og hur i de senere afholdte Forhør stadig fastholdt sin Uskyldighed i de paagjældende Tyverier. Af Tiltaltes Fader er det derhos forklaret, at Tiltalte for ham stedsse har nægtet at have begaaet disse, og at han efter sin Hjemkomst fra Forhøret den 25 September f. A. havde fortalt, at han havde sagt ja til Tyverierne, men at han alene havde gjort dette for at blive fri for Straf. Ligesom der nu ikke er fremkommet nogen Oplysning, der væsentlig kunde bestyrke Rigtigheden af den Tilstaelse, som Tiltalte — der af forskellige Personer, der i saa Henseende have udtalt sig for Forhørsdommeren, er skildret som en ualmindelig upaalidelig og lognagtig Dreng — har afgivet om at have begaaet de ommeldte Tyverier, idet det, som oven berørt, navnlig heller ikke har været muligt at finde nogen af de formentlig stjaalne Koster paa noget af de af Tiltalte opgivne

Steder, saaledes ses de Forklaringer, Tiltalte har afgivet angaaende Maanden, hvorpaa Tyverierne ere begaaede, og om, hvad han vil have gjort med de stjaalne Koster, tildels at have været vaklende og af ham at være forandrede, som det synes, tildels efter de Indskydelser, som gaves ham udefra; særligt kan det i saa Henseende fremhæves, at medens den nærmere Forklaring, som Tiltalte fra først af afgav om den Maade, hvorpaa han ved Udførelsen af det tredie af ham omfoklarede Tyveri fra Thomas Jensen havde skaffet sig Adgang til dennes Værelse, næppe kan have været rigtig, idet det, efter hvad bemeldte Jensen har forklaret om, hvorledes den paagjældende Krampe og Overslag var anbragt, ikke kan antages at have været muligt at brykke samme ud med et Stykke Træ, fremkom den af Tiltalte i Forhøret den 28 September f. A. derom afgivne forandrede Forklaring, efterat Thomas Jensen havde afgivet sin nysaanførte Forklaring og efterat Tiltaltes Fader ligeledes i Forhøret havde yttret, at han ikke kunde forstaa, hvorledes Drengen skulde have kunnet faa Krampen ud ved Hjælp af en Træpind samt efterat Tiltaltes Moder — efter hvad han i et senere Forhør har forklaret — efter hans Hjemkomst fra Forhøret den 25 September havde foreholdt ham, at der var blevet en Hammer borte, og om han ikke havde aabnet Døren med denne. Under disse Omstændigheder — hvortil endnu maa føjes, at der under Undersøgelsen er fremkommet Oplysninger, der gjøre det sandsynligt, at Tiltaltes Tilstaaelse om, som ovenanført, at have frastjaalet N. Villadsens Enke 3 Punge med ialt ca. 32 Kr., er urigtig, idet bemeldte Enke har forklaret, at hun et Aarstid, efterat hun havde savnet dem, fandt dem i Halmen i sin egen Seng, ligesom det efter denne Forklaring ialfald maa antages, at den nærmere Forklaring, som Tiltalte har afgivet om, hvad han vil have gjort med disse Penge, er usand — findes det under særligt Hensyn til Tiltaltes Alder, og da det efter det Foreliggende ikke er uantageligt, at Tiltalte kan være bleven foranlediget til at tilstaa sig skyldig i de ovenmeldte Tyverier derved, at han har ment paa denne Maade at kunne slippe for at holdes fængslet, betænkeligt at anse hans senere tilbagekaldte Tilstaaelse for et tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i de heromhandlede Tyverier. Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som ovenfor anført, har gjort sig skyldig i Tyveri, dels mod sin Fader ved under de ovenfor angivne Omstændigheder at frastjæle denne 10 Øre, dels overfor Smedesvend Niels Hansen af Dollerup ved en Dag i forrige Aars Sommer noget for Høst at tilvende sig 25 Øre fra en denne tilhørende Pung, der henlaa paa Bordet i Svendens Kammer i Smedien, hvor han arbejdede, og hvor Tiltalte var kommen tilstede i et Øjeblik, da Svenden var gaaet over i Smedehuset — af hvilket Beløb, der iøvrigt

senere er godtgjort Bestjaalno, Tiltalte anvendte 5 Øre til at købe Slikkeri for, medens han gjemte Resten. For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 15 Slag Ris. Bemeldte Dom, ved hvilken det retteligt er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste.

Nr. 260. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Hans Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Blodskam.

Bregentved-Gisselfeldt Birks Extrarets Dom af 16 April 1886: Tiltalte, Husmand Hans Christensen af Søthorup, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, Tiltalte Ane Cathrine Hansen af Søthorup i lige Fængsel i 1 Maaned og Tiltalte Ane Marie Pedersen i simpelt Fængsel i 14 Dage og derhos udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Larsen og Thomsen med 15 Kr. til hver og Diæter til begge Sagførere efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse, hver med $\frac{1}{3}$ indbyrdes solidariske. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1886: Underrettsdommen bør, saavidt paanøget er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wulff og Maag, udrede de Tiltalte, Husmand Hans Christensen og Ane Marie Pedersen begge af Søthorup, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Chri-

atensens Vedkommende arførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom-
bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande,
dog at Straffetiden bestemmes til to Maaneder.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje-
steretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til
hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende, fra Bregentved-Gissselfeld Birks Extraret hertil ind-
ankede Sag aktioneres de Tiltalte, Husmand Hans Christensen
og Ane Marie Pedersen, begge af Søthorup, for Blodskam. Sagens
Omstændigheder ore ifølge de Tiltaltes, af det iøvrigt Oplyste
bestyrkede Tilstaelser i det Væsentlige følgende: Efterat Til-
talte Christensen, der er Enkemand, siden Efteraaret 1884 havde
haft den i 1ste Instants medtiltalte Ane Cathrine Hansen, der er
dod, efterat Underrettsdommen blev afsagt, i Huset som Hus-
holderske og i Begyndelsen jevnlig plejet legemlig Omgang med
hende, tog han i November f. A. hendes, efter hvad der var
ham bekjendt, udenfor Ægteskab fødte Datter, Medtiltalte Ane
Marie Pedersen, i sit Hus, hvorefter de alle tre delte Seng
sammen, og plejede da Tiltalte Christensen oftere legemlig Om-
gang med Medtiltalte. Tiltalte Ane Marie Pedersen har erkjendt,
at hun efter sin Moders Udtalelser til hende nok kunde forstaa,
at Tiltalte Christensen tidligere havde haft Samleje med Moderen,
og hun har forklaret, at skjondt hun kun tildels uvillig indlod
sig paa at have Samleje med Medtiltalte, idet hun frygtede for,
at han senere skulde lade sin Vrede gaa ud over hende, an-
vendte han dog aldrig fysisk Magt eller egentlige Trusler mod
hende. For det af de Tiltalte udviste Forhold ville de, af hvilke
Tiltalte Christensen er dobt den 7 Mai 1812 — — — og
som ikke ere fundne forhen straffede, være at ansø efter Straffe-
lovens § 163 — — — og da den i den indankede Dom
valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder
for Tiltalte Christensen — — — findes passende og Dom-
mens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligelædes billiges.
vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Tirsdagen den 23 November.

Nr. 253. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 John Phipps (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 4 August 1886: Arrestanterne John Phipps og Moses Rouse bør hensættes, Forstnævnte til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. hvorhos Arrestanten John Phipps efter udstaaet Straf bør føres ud af Landet. Begge Arrestanter ville derhos hver for sit Vedkommende have at udrede de med Aktionen lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 August 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Dom, skjøndt den lyder paa Stadfæstelse af Underretsdommen i dens Helhed, dog kun kan anses at stadfæste denne Dom for John Phipps Vedkommende, vil Overretsdommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Lunn 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christiansteds Extraret paakjendte Sag er Arrestanten John Phipps, der er født paa Øen St. Kitta, skjønnat at være 27 Aar gammel, og der, efterat han som Emigrant ankom til St. Croix den 26 November 1885, ikke har

været tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantens egen, med det øvrige Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende: Søndag Aften den 28 Marts d. A., omtrent Kl. 7, medens Arbejderen Edward Williams af Plantagen Anguilla var fraværende fra det af ham beboede Værelse, som horer til en af en Række Værelser bestaaende Lønge i Arbejderbyen, og som han forinden sin Bortgang forsvarligt havde aflukket ved indvendigt at tilkroge Vinduerne og forsynce Døren med en Hængelaas, banede Arrestanten, der ligeledes arbejdede paa Plantagen, sig Adgang til samme, idet han ved at trække i Skoddet paa det ene af Vinduerne, tilvejøbragte en Aabning mellem Skoddet og Karmen, hvorigjennem han stak en medbragt Sukkeroxe, og med et Par Slag af denne slog Vindueskrogen ud af Krampen; han steg derpaa gjennem Vinduet ind i Værelset, tændte Lys og tilegnede sig en Under-skjorte og et Par Underbenklæder, tilsammen vurderede til 50 Cents, som han senere laante til en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret. Forsaavidt Edward Williams har paastaet, at der ved samme Lejlighed er stjaalet andre Gjenstande, Fødevarer og et mindre Pengebeløb, er der mod Arrestantens Benægtelse ikke tilvejøbragt tilstrækkeligt Bevis for, at han ogsaa har tilegnet sig disse Gjenstande, hvorimod han med Hensyn til en til 10 Cents vurderet, ligeledes Edward Williams tilhørende Kniv, som han havde havt i sin Besiddelse, vedholdende har paastaet, at han ikke havde stjaalet, men fundet den i Arbejderbyen. Skjorten og Underbenklæderne samt Kniven ere tilbageleverede Edward Williams, som har frafaldet Erstatningskrav mod Arrestanten. Ligesom det af Arrestanten begaaede Tyveri vil være at henføre under Forordning 11 April 1840 § 12 1ste Led, saaledes vil hans Forhold med Kniven, for hvis Paakjendelse den udstedte Aktionsordre ikke findes at være til Hinder, blive at tilregne ham som ulovlig Omgang med Hittegods i Henhold til nævnte Forordnings § 58, og skjønnes den af ham forskyldte Straf passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da Underrettsdommen, der dog urigtigen har ment, at Arrestanten af Hensyn til Aktionsordren ikke kunde drages til Ansvar for Besiddelsen af Kniven, har samme Straffebestemmelse og derhos rettelig har bestemt, at han efter udstaaet Straf i Henhold til Plakat 19 April 1805 ved Politiets Foranstaltning bør udbringes af Landet, samt har paaagt ham Udredelsen af Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende, vil den saaledes være at stadfæste.

med Renter af 129 Kr. 20 Øre à 5 pCt. fra 30 Oktober 1880 til 1 Januar 1881 . . .	1 Kr. 7 Øre
med Renter af 529 Kr. 85 Øre à 5 pCt. fra 1 August 1880 til 1 Januar 1881 . . .	11 — 4 —
med Renter af 549 Kr. 5 Øre à 5 pCt. fra 1 Januar 1881 til 1 Januar 1882 (i Aarets Løb er afbetalt 110 Kr.)	27 — 45 —
med Renter af 390 Kr 5 Øre à 5 pCt. fra 1 Januar 1882 til 1 Januar 1883 (i Aarets Løb var afbetalt 159 Kr.)	19 — 50 —
med Renter af 340 Kr. 5 Øre à 5 pCt. fra 1 Januar 1883 til Forligsklagens Dato den 29 Oktober 1883 (i Aarets Løb var afbetalt 50 Kr.)	14 — 12 —
<hr/>	
ialt . . . 413 Kr. 23 Øre.	

idet Indstævnte havde forpligtet sig til at svare Rente 5 pCt. af Beløbene fra henholdsvis den 30 Oktober og 1 August 1880. Citanten har derfor paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham det nævnte Beløb af 413 Kr. 23 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af 340 Kr. 5 Øre og 5 pCt. p. a. af 73 Kr. 18 Øre fra Forligsklagens Dato den 29 Oktober 1883 til Betaling sker og denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principalt paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, idet han har gjort gjældende, at Forligslovgivningen ikke er fyldstgjort under nærværende Sag, der er anlagt i Henhold til den oftnævnte den 29 Oktober 1883 udtagne behørig henviste Forligsklage, hvorefter der tidligere har været anlagt Sag om det samme Gjældsforhold, hvilken Sag imidlertid atter blev hævet. Men da Forligslovgivningens Bud saaledes engang er opfyldt med Hensyn til det ommeldte Skyldsforhold, er det ubefojet, naar Indstævnte har forment, at ny Forligsmægling skulde have været nødvendig, og den nedlagte Afvisningspaastand kan saaledes ikke tages tilfølge. Subsidiært har Indstævnte paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 40 Kr. 5 Øre, idet han har anbragt, at der paa den omhandlede Skyld foruden de ovenfor angivne Afbetalinger er betalt 300 Kr., nemlig ved den i Gjælds brevet anførte Kautionist Hansen 200 Kr. og under 29 December 1880 og 15 Januar 1881 hver Gang 50 Kr., der altsaa maa drages fra den paastævnte Hovedstol 340 Kr. 5 Øre, hvorhos Citantens Renteberegning som Følge heraf ej heller kan komme i Botragtning. Citanten har nu vel erkjendt at have modtaget 200 Kr. af den ommeldte Kautionist, men i Forbindelse hermed har han gjort gjældende, at dette Beløb er erlagt af Kautionisten til Berigtigelse af den af Indstævnte i det ovennævnte Gjældsbevis in fine erkjendte yderligere Skyld paa 200 Kr., for hvilken Hansen

dtrykkelig anføres som Kautionsist og som i det Hele ligger denfor nærværende Sag. Mod Rigtigheden heraf har Indstævnte ikke ført noget Bevis, og forsaavidt han har anbragt, at ofstævnte Hansen foruden de 200 Kr. skulde have betalt Citanten for ham andre 200 Kr., da har han mod Citantens Benægtelse ikke godtgjort dette sit Anbringende. Hvad dernæst angaar de aanstandede Afbetalinger af 50 Kr. den 29 December 1880, for hvilke Indstævnte har produceret Citantens Kvittering, og 50 Kr. den 15 Januar 1881, for hvilke han har produceret Halvdelen af en Kvittering uden Dato, da har Citanten gjort gjældende, at det første Afdrag er indbefattet under de paa Gjældsbreve om betalte indtil den 13 Januar 1881 afskrevne 100 Kr., og at denne Afskrivning, der end ikke er forsynet med Citantens Underskrift, ikke kan betragtes som en ligefrem Kvittering, kan et ikke anses godtgjort, at de 50 Kr. ere erlagte udenfor de 100 Kr.; med Hensyn til de sidste 50 Kr. har Citanten bemærket, at den paagjældende halve udaterede Kvittering i ethvert Fald efter sit Indhold ikke har angaaet det paastævnte Mellemløberende, idet der i samme staar „Betaling for duer“, hvilket efter Citantens Formening utvivlsomt maa hentyde til en Kvittering, som Indstævnte i sin Tid skal have faaet af Citanten for Betaling for Mistbænkvinduer, som han paa en Auktion købte paa Indstævntes Opfordring, og som denne atter købte af ham; og medens dette Citantens Anbringende stemmer med en anførte Passus i Dokumentet, er det i ethvert Fald klart, at et ikke kan tillægges bemeldte Dokument i den mangelfulde Tilstand, hvori det foreligger, nogen afgjørende Betydning. Citantens Paastand vil saaledes i det Hele være at tage tilfølge, hvorhos Indstævnte vil have at betale Citantens Sagens Omkostninger, der bestemmes til 60 Kr. Som udebleven fra den beordrede Forligsmægling vil Indstævnte derhos have at erlægge i fulkt for unødigt Tretto 20 Kr. til Justitskassen. Det fornødne templede Papir er under Sagen forbrugt.

Nr. 265.

Højesteretssagfører Hansen

contra

August Thorup (Def. Halkier),

er tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, Losgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 18 August 1886: Arrestanten August Thorup bør straffes med Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsoe og Nyegaard, betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Thorup for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgænger og Betleri, og er det ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han har gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han imod et ham den 24 Juni d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruddel givet Tilhold, den 28 Juli d. A. efter erholdt Udgangstilladelse er udebleven fra Lødegården, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt, og hvortil han skulde være vendt tilbage samme Dags Aften, hvorefter han, uden at søge lovligt Erhverv, er drevet om paa Landet, hvor han, efterat ca. 2 Kr., han vil have medbragt, i Løbet af en Dags Tid vare opbrugte, udelukkende har ernæret sig ved at betle, indtil han den 12 August d. A. blev anholdt. Arrestanten er født den 6 Marts 1824 og flere Gange forhen anset for de ovenmeldte Forseelser, senest ved Højesteretsdom af 3 September 1885 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 jfr. 5, og Kjøbenhavns

Amts søndre Birks Politiretsdom af 17 Marts d. A. efter samme Lovs § 3 med Tvangsarbejde, henholdsvis i 180 og 90 Dage. For sit ovenmeldte Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom retteligen anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. §§ 2 og 5, og da den valgte Straf af Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger bifaldes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 24 November.

Nr. 122. **Roeskilde Kjøbstads Byraad**
(Hindenburg)

contra

Gjæstgiver **H. H. Nielsen** af Roeskilde
(Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal, om Brændevinsafgift kan anses som en „direkte Skat“ efter Lov 12 Juli 1867 § 57.

Roeskilde Kjøbstads Gjæsterets Dom af 6 August 1885: De Indstævnte, Byraadet for Roeskilde Kjøbstad, bør under Tvang af en Mulkt af 5 Kr. til Roeskilde Kjøbstads Fattigkasse for hver Dag, de i saa Henseende sidde Dommen overhørige, inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse optage Citanten, Gjæstgiver H. H. Nielsen af Roeskilde, paa Listen over de i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 § 57 ommeldte højstbeskattede Vælgere, der have Ret til at vælge Halvdelen af Roeskilde Kommunes Valgmænd til Landstingsvalgene. Sagens Omkostninger ophæves. De Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, tillægges i Salær 25 Kr., der udredes af det Offentlige. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1886: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den fremlagte Underretsakt ikke er behørig stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grund vil den være at stadfæste med en Tilføjning om Fristen for Dommens Opfyldelse. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævnte befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til fjorten Dage fra denne Højesterets doms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Højesteretsagfører Hanse tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are snalydende: Efter Citanterne. Roeskilde Kjøbstads Byraad, ved Kjendelse af 2 Marts 1885 havde nægtet at optage Indstævnte, Gjæstgiver H. F. Nielsen sammesteds, paa den i Henhold til Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 § 57 forfattede Fortegnelse over de Vælgere i bemeldte Kjøbstad, der i det sidste Aar havde svaret mindst 150 Kr. i direkte Skat til Stat og Kommune, og som derfor have Ret til at vælge Halvdelen af Byens Valgmænd, paastod Indstævnte under nærværende i 1ste Instans ved fornævnt Kjøbstads Gjæsteret behandlede Sag Citanterne tilpligtede under en daglig Bode af 5 Kr. til Kjøbstadens Fattiggasse at optage ham paa bemeldte Fortegnelse samt til at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst. Citanterne, hvem der var meddelt for Proces under Sagen, procederede ved den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, til Frifindelse, hvorhos dennepaaastod sig Salær tilkjendt hos Indstævnte eller i alt Fald hos det Offentlige; men ved Gjæsterettens Dom af 6 August 1885 blev Indstævntes Paastand tagen til Folge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, medens der tillagdes Prokurator Jacobsen i Salær 25 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom have Citanterne i Henhold til Stævning af 24 August 1885 indbragt her for Retten, hvor de have paastaet den forandret derhen, at de fri

findes for Indstævntes Tiltale, eller, forsaavidt Indstævnte nu i Medfør af Lov 12 Juli 1867 § 20 maatte være optagen paa den omspurgte Fortegnelse over de højstbeskattede Vælgere, at Citanterne kjendes berettigede til at udslette ham af den nævnte Liste, samt saaledes, at Indstævnte tilpligtes at betale Citanterne Sagens Omkostninger for Gjæsteretten. Citanterne have derhos paastaet sig Appellens Omkostninger tilkjendte hos Indstævnte. Da Indstævnte, der findes lovlig varslet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—1—30 og Forordning 3 Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Efter hvad der fremgaar af denne, beroer Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal paa, om den i Næringslovens § 72 ommeldte Brændevinsafgift kan anses som en „direkte Skat“ i den Forstand, hvori dette Udtryk er taget i ovennævnte Lov af 12 Juli 1867 § 57. Efter Citanternes Formening maa dette benægtes allerede af den Grund, at den omhandlede Afgift overhovedet ikke skulde kunne betragtes som en Skat i egentlig Forstand, i hvilken Henseende de navnlig have fremhævet, at ligesom den nævnte Afgift ikke er paalagt udelukkende eller dog aldeles overvejende i fiskalt Ojemed, men nærmest har til Hensigt at begrænse Antallet af saadanne Etablissementer, hvor der udsælges eller udskænkes Brændevin, saaledes synes ogsaa den i Næringslovens § 72 indeholdte udtrykkelige Bestemmelse om, at Afgiften skal erlægges i samme Terminer og inddrives paa samme Maade som Kommuneafgifterne, at gaa ud fra, at Brændevinsafgiften ikke er en egentlig Kommuneskat. Citanterne have dernæst gjort gjældende, at Brændevinsafgiften i alt Fald ikke kan anses for en direkte Skat. Med Begrebet om en saadan Skat er det nemlig efter Citanternes Formening uforeneligt, at Loven — saaledes som Tilfældet er med Brændevinsafgiften — ikke umiddelbart bestemmer Afgiftens Størrelse, men kun fastsætter et Maximum og Minimum i saa Henseende, medens det er overladt til Kommunalbestyrelsen eller Amtsrådet indenfor de lovbestemte Grænser periodisk nærmere at fastsætte Afgiften efter de til enhver Tid tilstedeværende lokale Forhold. At Brændevinsafgiften endelig heller ikke efter Lovgivningens Opfattelse er en direkte Skat, fremgaar efter Citanternes Formening deraf, at den paa de aarlige Finanslove ikke opføres i § 4, der omfatter de under Fællesbetegnelsen „direkte Skatter“ faldende Afgifter, men § 9 under „adskillige Indtægter“, en Postering, der var i Brug paa Finanslovene allerede forinden Vedtagelsen af den paagjældende Valglovsbestemmelse og derfor formentes at maatte være afgjørende for Bestemmelsen af, hvad der efter samme skal henføres under direkte Skat til Staten, hvorhos det endvidere er en selvfølge, at naar saaledes den Del af Brændevinsafgiften, som tilfalder Staten, ikke er nogen direkte Skat, maa det Samme

gjælde om den Del af Afgiften, som tilfalder Kommunen. Ligesom det imidlertid ikke kan drages i Tvivl, at den omhandlede Brændevinsafgift er en Skat, hvorved bemærkes, at denne Afgiftens Karakter ikke udelukkes ved, at dens Paalæg ikke nærmest maatte være begrundet i fiskale Hensyn, og at en Forudsætning om, at Lovgivningen ikke betragter den som Skat, ikke kan udledes af den ovenanførte, fra Citanternes Side paaberaabte Bestemmelse i Næringslovens § 72, saaledes skjønnes det fremdeles ikke rettere, end at den omhandlede Afgift efter sin Beskaffenhed nærmest maa henføres til de direkte Skatter. Idet derhos den af Citanterne paaberaabte Postering paa Finantslovene ikke findes at kunne være afgjørende imod at henføre den nævnte Afgift til de Skatter, der blive at tage i Betragtning efter Lov 12 Juli 1867 § 57, vil den indankede Dom være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Den befalede Sagførelse i 1ste Instants og Sagens Behandling ved Gjøsteretten har været lovlig. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den fremlagte Underretsakt ikke er behørig stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Januar 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 37.

Torsdagen den 25 November.

Nr. 250.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Hansen Skotte (Def. Halkier),

der tiltales for ulovlig Udskjækning.

Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 29 Juni 1886: Detajl- og Brændevinshandler Christian Hansen Skotte bør til Maribo Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 40 Kr., hvorhos det hos ham forefundne Brændevin bør være konfiskeret til Fordel for samme Kasse, endvidere bør han udrede denne Sags Omkostninger og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Maag, betaler Tiltalte, Detajllist Christian Hansen Skotte af Kastager, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger og under Hensyn til Næringslovens § 79, sidste Punktum

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Detajllist Christian Hansen Skotte af Kastager, for ulovlig Udskjænkning ved Lollands Norre-Herreds Politiret anlagte og derfra hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen med det iovrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, som ifølge Næringsbevis af 10 Juni 1872 driver Detajlhandel samt Brændevinshandel i Kastager, den 4 Mai d. A., da nogle Karle havde købt hos ham en Flaske Kirsebærvin, har tilladt dem at drikke denne i hans Beboelseslejlighed, der støder op til hans Butik. Da Tiltalte ifølge et inden samme Politiret den 11 December 1880 indgaaet Forlig for Udskjænkning af Spirituosa har erlagt en Bøde af 30 Kr. til Amtsfattigkassen med den Vedtagelse, at denne Afgjørelse i Gjæntagelsestilfælde skulde medføre Domsvirkning, maa det billiges, at han nu for sit ovenanførte Forhold er domt efter Næringslovens § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, og da den Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der ved Dommen er fastsat til 40 Kr., findes passende, og Dommens Bestemmelse om, at det hos Tiltalte forefundne Brændevin konfiskeres til Fordel for samme Kasse, samt at Tiltalte bør udrede denne Sags Omkostninger og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt, ligeledes bifaldes, vil Politiretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 249.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Søren Hansen Mogensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Juli 1886: Arrestanten, Jernbanearbejder Soren Hansen Mogensen, bor honsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bor han ogsaa udrede samtlige af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionen og Straffens Eksekution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Therkildsen og Defensor, Prokurator Bøggild, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1886: I Henseende til den Tiltalte idømte Straf bor Underrettsdommen ved Magt at stande, og bor Tiltalte derhos betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Jernbanearbejder Soren Hansen Mogensen — der er født i Aaret 1859 og som, foruden at han som Soldat har været straffet for Disciplinærforseelser, dels oftere arbitrært, dels en Gang ifølge Dom, samt at han i 1884 har betalt en Bode af 2 Kr. for Overtrædelse af Tyendelovens § 60, tidligere har været straffet ifølge Jerlev m. fl. Herreders Politiretsdom af 2 December 1881 og Holstenborg Birks Politiretsdom af 17 Marts 1882 for Betleri med henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage og simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge Sunds- og Gudme-Herreders Extraretsdom af 3 Januar 1884 efter Straffelovens §§ 203 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Skjelskors Kjøbstads Extraretsdom af 2 Februar 1885 efter § 203 med lignende Straf. ifølge Vends Herreds Extraretsdom af 29 Juni 1885 efter

§ 100, jfr. § 98, samt § 253 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Antvorskov Birks Extraretsdom af 23 December f. A. efter § 230 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Frederikssund Kjobstads Politiretsdom af 29 Marts d. A. efter den sidstnævnte Lovbestemmelse med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, og efter den Maado, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paa-kjendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en Rejsetaske, et Par Benklæder og en Vest, der ere forefundne i Tiltaltes Besiddelse og om hvilke Tjenestekarl Peter Vestesen hos Gaardejer Sondergaard af Egebæk edelig har bevidnet, at de tilhøre ham og ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie, idet han herom nærmere har forklaret, at han den 14 Juni d. A. om Eftermiddagen havde lagt Tasken, hvori de andre Gjenstande vare indpakkede, ovenpaa en Kuffert, der stod i Gaardens Lo, men savnede Sagerne, da han, der den følgende Morgen tidlig tog til et Marked i Ribe, om Aftenen kom tilbage derfra. Tiltalte har vedholdende benægtet at have tilvendt sig de heromhandlede Gjenstande, idet han angaaende Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af samme, nærmere har anbragt, at han, der den 14 Juni d. A. om Eftermiddagen havde indfundet sig paa Sondergaards Gaard for at besøge en Jernbanearbejder Soren Rich, der paa den Tid logerede der, ved denne Lejlighed havde faaet Tasken med Indhold overleveret af Rich med Anmodning om at bringe den til et nyt Logis, som Tiltalte skulde skaffe Rich, der ligesom Tiltalte vilde flytte til Ribe eller et andet Sted længere borte fra Grændsen end Egebæk, hvorefter Tiltalte samme Eftermiddag gik med Rich hen til Egebæk Kro for at svire, medtagende Tasken, som han hængte eller lagde udenfor Kroen. Herfra gik Tiltalte om Aftenen tilbage til Richs Logis, uden dog at føre Tasken med sig derhen, men da han, efterat have tilbragt Natten paa Gaarden, den følgende Dag gik bort derfra, afhentede han Tasken med Indhold ved Kroen og førte den med sig til Ribe, hvor han den følgende Aften blev anholdt for Drukkenskab og Gadeuorden. Ligesom imidlertid Jernbanearbejder Niels Peter Madsen, der den 14 Juni om Eftermiddagen i nogen Tid opholdt sig hos Rich sammen med Tiltalte, og som efter dennes Forklaring skulde have overværet, at Rich leverede den heromhandlede Taske med Indhold til Tiltalte med Anmodning om at medtage den til et andet Logis, har benægtet at have hørt Rich rette en saadan Anmodning til Tiltalte eller set Rich overlevere Tiltalte nogen Rejsetaske, idet han derhos har tilføjet, at Rich senere til ham har erklæret, at Tiltaltes ovennævnte Udsagn var usandfærdigt, saaledes har Rich — næst at benægte Rigtigheden af Tiltaltes herommeldte Anbringende — edelig forklaret, at Tiltalte under

sit Besøg hos ham den 14 Juni om Eftermiddagen, ved hvilken Løjlighed de begge vare noget, men dog ikke i botydelig Grad, berusede, foreslog ham, at de i Forening skulde tilegne sig Tasken med Indhold, der da lå i Loen, og da Rich nægtede at gaa ind herpaa, selv i dennes Overværelse satte sig i Besiddelse af Tasken og medtog den, da de derefter gik sammen hen til Kroen, og der vil herefter ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Anbringende om at have modtaget de heromhandlede Gjenstande af Rich til Opbevaring for denne. Da nu derhos Peter Vestesens Ejendomsret til Benklæderne og Vesten er godtgjort ved to Vidners edelige Forklaringer, maa der ved det Anførte, idet Sagens Omstændigheder bestemt pege hen paa, at Tiltalte selv har sat sig i Besiddelse af de nævnte to Gjenstande, da de af Vestesen vare henlagte som foran anført, anses tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at han har stjaalet samme, ligesom det maa anses godtgjort, at han samtidigt har stjaalet den ovennævnte Taske. Bestjuelne, der har erholdt samtlige de ovennævnte til ialt 2 Kr. vurderede Koster udleverede, har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Tiltalte — der, som meldt, tidligere to Gange er domt for Tyveri — vil saaledes nu være at anse for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet, efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 32. Prokurator L. Sidenius (Selv)

contra

Husejer Jens Svendsens Enke, Johanne Svendsen
(Ingen),

betr. Udlevering af en Obligation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1885: Indstævnte, Prokurator L. Sidenius, bør under en Bøde af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, for hver Dag han sidder denne Dom overhorig, til Citantinden, Enken Johanne Svendsen, udlevere i kvitteret Stand den i Sagen omhandlede af Husejer Jens Svendsen den 7 Juni 1876 udstedte,

den 17 s. M. til Indstævnte transporterede Obligation, stor 25,000 Kr. med Pant i Matr.-Nr. 14 U i Frederiksberg By og Sogn. Saa betaler Indstævnte og til Citantinden denne Sags Omkostninger med 120 Kr. og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det den 5 November 1883 fremlagte, af J. Thanning og P. E. Jørgensen under 23 Februar 1879 udstedte Dokument maatte befindes at være stempelpligtigt. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 28 Mai og 5 November 1883 samt den 24 November 1884 fremlagte Indlæg, der ere skrevne paa ustempelt Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorved bemærkes, at den omhandlede Obligation, som Citanten dømmes til at udlevere, er dateret den 8de — ikke, som i Domskonklusionen anført, den 7de — Juni 1876.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Obligationens Udlevering bestemmes til 14 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 8 Juni 1876 oprettedes imellem Citantindens, Enke Johanne Svendsens, dalevende Mand Husejer, forhenværende Marskandiser Jens Svendsen paa den ene Side og Tømmermester J. Thanning og Murmester P. Jørgensen paa den anden Side en Kontrakt, ifølge hvilken de Sidstnævnte paantog sig at opføre en Bygning paa Svendsens Grund Matr.-Nr. 14 U i Frederiksberg By og Sogn, Godthabsvej Nr. 22. For den akkorderede Betaling 25,000 Kr. skulde Svendsen ifølge Kontrakten udstede en 1ste Prioritets Panteobligation i nævnte sin Ejendom, der skulde

indfries ved af Entreprenørerne besørget Optagelse af 1ste og 2den Prioritetslaan i Ejendommen paa visse nærmere angivne Vilkaar og for Resten ved Udstedelse af Svendsen af en 3die Prioritetsobligation, hvorhos det vedtoges, at Svendsen skulde afholde Omkostningerne ved Laanene og kontant betale 2000 Kr. Samme Dag udstedte Svendsen den ommeldte Obligation til Entreprenørerne for det nævnte Beløb af 25,000 Kr. med Pant i den omtalte Ejendom, stilet til Betaling inden Udgangen af Østifternes Kreditforenings December Termin 1876, og denne Obligation, der, efter hvad der under Sagen er in confesso, udstedtes for ved Laan paa samme at skaffe Penge til Byggeforetagendet, og som den 21 Juni s. A. blev thinglæst, transporteredes under 17 s. M. af Entreprenørerne til Indstævnte, Prokurator L. Sidenius, som hans lovlige Ejendom. Indstævnte sagsogte derefter i 1877, idet han gjorde gjældende, at der paa Obligationens Paalydende 25,000 Kr. kun var betalt 23,094 Kr. 65 Øre, saa at der resterede 1905 Kr. 35 Øre, Husejer Svendsen ved Kjøbenhavns Amts søndre Birkething til Betaling af dette Beløb, og ved Birkethingets Dom af 19 December 1877 blev Svendsen tilpligtet mod Extradition af Obligationen i kvitteret Stand at betale til Indstævnte 1725 Kr. 35 Øre hvortil hans Fordring efter Opgjorelse af Mellemværendet ved bemeldte Dom blev nedsat. Efterat Sagen var indanket for Overretten, blev Svendsen derimod ved dennes Dom af 30 April 1878 frifunden for Indstævntes Tiltale, idet det i Dommen statueredes, at Indstævnte, der fra Forholdets Stiftelse havde været fuldt bekendt med dette, idet han havde affattet baade Byggekontrakten og Obligationen, og som havde erkjendt, at Obligationen var en Akkomodationsobligation, alene udstedt for derpaa at rejse Penge og kun given ham til Sikkerhed af Entreprenørerne for hans Udlæg til dom, ikke kunde være berettiget til som Kreditor at indtale den ham saaledes som Haandpant givne Obligations Paalydende efter dens Indhold, samt at Svendsen, der efter Byggekontrakten ikke skulde yde anden kontant Betaling end de ovenfor nævnte, allerede udredede 2000 Kr., men udstede ny Obligation paa visse nærmere Vilkaar for, hvad der efter Optagelsen af 1ste og 2den Prioritet maatte komme til at mangle i de 25,000 Kr., ikke heller, som af Indstævnte subsidiært paa-staaet, kunde ialtfald for Tiden dommes til kontant at betale ham i hans Egenskab af Haandpanthaver det paa-stævnte Beløb, selv om Indstævnte havde bevist, at Entreprenørerne havde dette Beløb tilgode hos Svendsen. Forinden der havde kunnet opnaas det fornødne 2den Prioritetslaan i den paagjældende Ejendom, var der til Bestridelse af Byggeudgifterne blevet optaget et Vexellaan i Arbejderbanken, hvilket blev indfriet, da Svendsen selv skaffede en 2den Prioritet, men ved Afgjorelsen af Vexellaanet blev der fra denne Prioritet tilovers et Beløb af 803 Kr.

37 Øre, som efter Overenskomst foreløbig blev indestaende i den nævnte Bank for Indstævntes og en derved for Svendsen medvirkende Trediomands Regning. Citantinden, der efter sin Mands imidlertid indtrufne Dod hensidder i uskiftet Bo efter ham, forment sig imidlertid berettiget til at orholde bemeldte Belob udbetalt og sagsøgte derfor Indstævnte ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkething til at meddele sit Samtykke til, at hun hævede dette Belob, men ved Birkethingets Dom af 1 November 1882 blev Indstævnte for Tiden frifunden for hendes Tiltale, idet det i Dommen udtaltes, at Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til nævnte Belob, saaledes som Sagen forelaa for Retten, ikke kunde skilles fra Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkom Indstævnte noget Krav efter den tid omtalte Obligation, og at Svendsens Enke ikke skjønedes at have godtgjort, hverken at Entreprenørernes Fordring efter den indgaaede Byggekontrakt var fyldestgjort, eller at Indstævntes Krav paa Entreprenørerne, for hvilke han havde Sikkerhed i Obligationen, var afgjorte, uden at det efter det Foreliggende kunde komme i Betragtning derimod, at Indstævnte ikke nærmere havde angivet, hvori disse Krav maatte bestaa. Citantinden har derpaa under nærværende Sag under Anbringelse af, at saavel hendes afdøde Mands Mellemværende med de nævnte Entreprenører som ogsaa disses Mellemværende med Indstævnte er afgjort, men at Indstævnte ikke desto mindre har vægret sig ved at udlevere den omtalte Obligation, paastaet ham dømt til under en daglig Mulkt at kvittere Obligationen, saaledes at den kan udslettes af Pantebogen, hvorhos hun endvidere har paastaet sig Sagens Omkostninger skadeløst erstattede, hvilket sidste hun har forment, at Indstævnte i hvert Fald er pligtig til som udebleven fra Forligsproven, foruden at han af denne Grund vil være at idømme Mulkt for unødigt Trætte. Indstævnte har principalt paastaet Sagen afvist og sig tilkjendt Kost og Tæring; subsidiært har han paastaet sig frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger, hvilke han i hvert Fald har paastaet ophævede. Forsaavidt Indstævnte nu har forment, at Sagen maatte blive at afvise, fordi Citantinden ikke strax ved at deducere Sagen havde dokumenteret sin Ret til at hensidde i uskiftet Bo, findes der aldeles intet Hensyn at kunne tages dertil. Til Stotte for Afvisningspaastanden har Indstævnte dernæst anført, at nærværende Sag alt er afgjort, idet det ved den ovenfor ommeldte Underrettsdom af 19 December 1877 — der formentlig forsaavidt ikke skulde være berørt af den i Appellinstantsen afsagte Dom — er statueret, at han har det i Dommen ommeldte Tilgodehavende efter Obligationen af 1725 Kr. 35 Øre, ligesom det ved den upaankede Dom af 1 November 1882 ligefrem er udtalt, at hans Fordring efter Obligationen ikke kan anses for at være ophørt. Ligesom Indstævnte imidlertid ikke kan paaberaabe sig førstnævnte Underrets-

dom som Hjemmel for et Krav paa det ham ved samme tildømte Beløb, efterat den ved Overrettsdommen, der aldeles ikke gik ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt Entreprenørerne, som af Indstævnte paastaat, virkelig havde noget Beløb tilgode hos Husejer Svendsen, er bleven forandret derhø, at den for Tiden frifandtes for hans Tiltale, saaledes kan Indstævnte, der ved Underrettsdommen af 1 November 1882, som anført, ikkun er frifunden for Tiden, allerede af denne Grund ikke med Virkning møde nærværende Søgmaal med en exceptio rei judicatæ; hentet fra det ved bemeldte Dom Statuerede. Forsaavidt Indstævnte endvidere har forment, at Citantinden ved først at anlægge den nysnævnte Sag, hvorunder han ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkething blev frifunden for det saaledes mod ham rejste Søgmaal, og derpaa at indbringe det nu foreliggende Søgmaal, har foretaget en Deling af Sagens Realitet, der mod Indstævntes Protest ikke skulde være tilladelig, da findes der ej heller heri at kunne gives ham Medhold. Citantinden har i Realiteten til Støtte for sit Anbringende om, at der ikke længere eksisterer noget Mellemværende i Anledning af Byggeforetagendet mellem hende og Entreprenørerne eller mellem disse og Indstævnte, fremlagt en dels Entreprenørerne af Indstævnte under 23 Februar 1879 meddelt Kvittering for, at alt Mellemværende mellem disse vedrørende bemeldte Byggeforetagende er afgjort og salderet, dels om af Entreprenørerne under 31 Juli 1883 underskrevet Erklæring om, at de Intetsomhelst have tilgode hos Citantinden hidrørende fra Byggekontrakten, at de i 1879 have opgjort alt deres Mellemværende med Indstævnte og erholdt hans ubetingede Saldokvittering, samt at de, da hele Mellemværendet saaledes er afgjort, anse Indstævnte for uberettiget til at nægte at kvittere og udlevere den omhandlede Obligation — mod hvilken Udlevering de Intet have at erindre — til Citantinden. Herimod har Indstævnte fremhævet, at han vel ved den omtalte Kvittering frafaldt sit Krav paa Entreprenørerne personlig, men at han samtidig forbeholdt sig for det ham efter Obligationen tilkommende Retskrav — der ikke senere er afgjort — at holde sig til den ham i Obligationen givne Sikkerhed og til Bevis for Rigtigheden heraf har han fremlagt en ligeledes den 23 Februar 1879 dateret, af bemeldte Entreprenører underskrevet Erklæring, hvori de, samtidig med at erkjende, at deres Mellemværende med Indstævnte i Anledning af Byggeforetagendet er afgjort og salderet, udtale „at den Indstævnte i sin Tid givne Obligation nu skal tilhøre ham med fuld Ejendomsret, saaledes at han navnlig med Hensyn til Restbeløbet ifølge Obligationen fra den afdøde Svendsen har fuldstændig Handlefrihed til at kvittere samme eller til at inddrive Beløbet ad retslig Vej“. Ligesom Indstævnte nu imidlertid, som ovenfor anført, ikke ved Transporten af 17 Juni 1876 var bleven Ejer af Obligationen af 7 Juni 1876, men

kun havde faaet Sikkerhed i denne for sit Krav paa Kreditorerne efter samme, nemlig Entreprenørerne Thanning og Jørgensen, hidrørende fra det ommeldte Byggeforetagende, saaledes have disse, hvad der var Indstævnte bekendt, ikke ved Erklæringen af 23 Februar 1879 kunnet overdrage ham nogen anden Ret over Obligationen end at kunne holde sig til denne for dette sit Krav overensstemmende med dens og Byggekontraktens Indhold, og, da Indstævnte nu netop ved den anførte Kvittering af samme Dato gav Entreprenørerne ubetinget Saldokvittering for alt Mellemværende vodkommende Byggeforetagendet og derhos ikke imod Citantindens Benægtelse heraf har oplyst, at han desuagtet havde noget Krav tilbage derfra, maa Indstævnte anses uberettiget til vedblivende at sidde inde med den omhandlede Obligation, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa de af Entreprenørerne under et optaget Thingsvidne afgivne Forklaringer med Hensyn til deres Erklæring af 23 Februar 1879. Da Entreprenørerne derhos, som anført, have erkjendt, at ogsaa alt Mellemværende mellem dem og Citantinden er afgjort, og at de ere enige i, at Obligationen af Indstævnte udleveres hende i kvitteret Stand, vil Indstævnte blive at tilpligte under en Bøde af 5 Kr. til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hvor Dag, han sidder Dommen overhørig, at foretage det i saa Henseende Fornødne. Som udebleven fra den befalede Forligsprøve vil Indstævnte — idet der intet Hensyn kan tages til det af ham til Undskyldning herfor Anførte — endvidere have at tilsvare Citantinden Sagens Omkostninger med 120 Kr. samt at bøde til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 20 Kr. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det den 5 November 1883 fremlagte, af J. Thanning og P. E. Jørgensen under 23 Februar 1879 udstedte Dokument maatte findes at være stempelpligtigt, hvorhos der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 28 Mai og 5 November 1883 samt den 24 November 1884 fremlagte Indlæg, der ere skrevne paa ustemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 30 November.

Nr. 8. Sagfører Ohrt af Veile som Kurator i Forpagter
C. Staals Konkursbo (Klubien)

contra

Grev Johan Sigismund Knuth til Store Grundet
(Nellemann),

betr. et Forpagtningsforhold.

Norvang-Tørrild Herreders ordinære Rets Dom af 2 December 1881: Kontracitanten, Forpagter Carl Staal, forhen af Grundet, eller nu hans Konkursbo, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Grev Johan Sigismund Knuth til Grundet, i denne Sag fri at være. Til Kontracitanten eller nu til hans Konkursbo bør Hovedcitanten betale 2100 Kr. 94 Øre, med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. fra den 31 Juli 1877 til Betaling sker. Processens Omkostninger, saavel i Hoved- som i Kontrasagen, ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 November 1882: Citanten, Grev J. S. Knuth til Grundet, bør for Tiltale af Indstævnte, Sagfører Ohrt i Vejle som Kurator i Forpagter C. Staals Konkursbo i denne Sag fri at være, hvorhos han bør være berettiget til i bemeldte Konkursbo at erholde Udlæg for et Beløb af 10,600 Kr. tilligemed 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 19 Juni 1877, indtil Betaling sker, efter denne Fordrings Beskaffenhed. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Naar det i den i den indankede Dom nævnte Forpagtningskontrakts § 1 hedder, at Indstævnte i Forpagtning overdrager Grundets Hovedgaards Agerjorder og Enge, som efter Matrikulsberegningen skulle indeholde et Areal af ca. 959 Tdr. Land med Gaardsplads, Haver, Veje og Vandinger etc., kunde dette ikke forstaas anderledes end, at Agerjorden og Engene, som bortforpagtedes, i Forbindelse med de nævnte mindre og andre lignende Arealer, i Matrikulsheregningen vare ansatte til ca. 959 Tdr. Land, og navnlig kunde den nævnte Passus ikke af Nogen opfattes saaledes, at de til Hovedgaarden hørende Skove paa ca. 20½ Tdr. Land, der, efter hvad der er in confesso, ikke vare indbefattede under Forpagtningen, dog udgjorde en Del af det opgivne Areal. Da det nu ikke er godtgjort,

at Forpagter Staal enten har vidst eller burde have kunnet indse, at ovennævnte Arealoppgivelse i en væsentlig Grad afveg fra, hvad der i Virkeligheden overdroges ham, hvilket, naar Matrikulsberegningen lægges til Grund, kun var ca. 768 Tdr. Land, og da det ikke kan lægges ham til Last, at han, efter at have modtaget Udkast til Kontrakten indeholdende ovennævnte Arealangivelse, har undladt at anstille yderligere Undersøgelser om Rigtigheden af denne Opgivelse, der fremtraadte som begrundet paa et offentlig Dokument, vil Indstævnte eller nu hans Arvinger ikke kunne undgaa at bære Følgerne af den ham alene tilregnelige urigtige Arealangivelse, i hvilken Henseende bemærkes, at den i Dommen nævnte Slutningsbestemmelse i Kontraktens § 1 angaaende Ansvarsfrihed for mindre Areal end det opgivne, ikke er anvendelig i nærværende Tilfælde, hvor Matrikulsberegningens Arealoppgivelse er, skjøndt uden Hensigt til at skuffe, benyttet paa en for Medkontrahenten vildledende Maade.

Idet Kontrakten efter det Foranførte maa anses at have hjemlet Forpagteren Ret til et Areal, der skulde være ca. 191 Tdr. Land større end det ham til Brug i Virkeligheden overdragne, maa der gives Citanterne Medhold i, at han har været berettiget til at fordre et Afslag i den ham ved Kontrakten paalagte Afgift, der svarer til Forskjellen mellem det tilsagte og det ham overdragne Areal. Da nu derhos de her for Retten fremsatte subsidiære Paastande ikke egne sig til at tages til Følge, og der iøvrigt ingen Indvending er gjort imod den i Underrettsdommen til Grund lagte Beregning, vil denne Dom i det Hele efter Citanternes Paastand kunne stadfæstes, hvorved bemærkes, at Indstævnte, medens Sagen stod for Højesteret, er død og hans Arvinger i hans Sted indtraadte i Sagen. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte eller nu hans Arvinger 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en imellem Citanter, Grov J. S. Knuth til Grundet, og den daværende Forpagter af Cathrinebjerg paa Sjælland C. Staal den

1 December 1874 indgaaet og den 8 Januar næstefter thinglæst Kontrakt bortforpagtede Citanton for et Tidsrum af 8 Aar fra den 1 Mai 1875 at regne til bemeldte Staal Grundet Hovedgaards Agerjorder og Enge, der — som det i Kontraktens 1ste Post hedder — „efter Matrikulsberegningen skulde *) indeholde et Areal af ca. 959 Tdr. Land med Gaardsplads, Haver, Veje og Vandinger etc., og hvilke Jorder ere skyldsatte under Matr.-Nr. 1 og 4 under Grundet for ialt 66 Tdr. 6 Skpr. 2 Alb. Hartkorn“, hvorhos det i samme Post tilføjes, at „skulde det befindes, at Areallet enten er større eller mindre, bliver saadant uden Erstatningsansvar saavel for Ejeren som for Forpagtoren“. I Kontraktens 17de Post fastsættes den aarlige kontante Forpagtningsafgift til 32,000 Kr., at erlægge skadesløst til Citanton eller hans Befuldmægtigede med Halvdelen hvert Aars 11 December og 11 Juni. og hedder det endvidere i samme Post, at „Forpagteren ingensinde under Foregivende af havende Kontrafordring eller deslige maa tilbageholde Afgiften, eller hvad han ellers efter Kontrakten har at udrede“ — ved hvilket Sidste er sigtet til forskellige Naturalpræstationer, som Staal endvidere skulde udrede og som i Kontrakten angives at have en Værdi af i det Højeste 4000 Kr. — „hvori alene kan likvideres, hvad udtrykkelig i denne Kontrakt er bestemt at skulle komme til Afkortning“, hvilket navnlig har Hensyn til en Bestemmelse i den 22de Post om, at der ved Afdrag i Forpagtningsafgiften hvert Halvaar godtgøres Forpagteren 5 pCt. p. a. af den Prænumeration paa 36,000 Kr., som det i bemeldte Post paalagdes ham at deponere hos Citanten til Sikkerhed for Kontraktens punktlige Opfyldelse. Efterat Staal i Henhold til denne Kontrakt havde overtaget Forpagtningen af Grundet og i det første Aar udredet den fulde i Kontrakten bestemte Forpagtningsafgift, henvendte han sig i December Maaned 1876 til Citanten med Anmodning om Afslag i Forpagtningsafgiften, men de desangaaende førte Forhandlinger, hvorunder der fra Citantens Side blev gjort Staal forskellige Tilbud om Afslag i Afgiften fra den 1 Mai 1876 at regne, ledede ikke til noget Resultat, idet Staal forlangte, at der skulde gives ham lignende Afslag ogsaa i den alt betalte Afgift for det første Forpagtningsaar, og da Staal ikkun havde berigtiget omtrent Halvdelen af den i December Termin 1876 forfaldne Afgift, op sagde Citanten den 6 Juni 1877 Staal til at fravige Forpagtningen til den paafølgende 1 Mai 1878 og har derpaa efter Forligsklage af 19 Juni 1877 og Stævning af 25 s. M. under denne Sag i 1ste Instants sagsøgt Staal, — der imidlertid under 17 December s. A. har overgivet sit Bo til Konkursbehandling, hvorefter Konkursboet i hans Sted er indtraadt i Sagen — til

*) Skal være: skulle.

at betale ham i resterende Forpagtningsafgift for December Termin 1877 med ialt 10,600 Kr. tilligemed 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Forligsklagens Dato. Staal har derimod — næst at paastaat dette Søgemaal afvist eller sig frifunden for Citantens Tiltale — under et Kontrasøgemaal paastaat Citanten tilpligtet at betale ham 2144 Kr., som han formener at have erlagt formeget Forpagtningsafgift, eller et Beløb efter Voldgiftsmænds eller uvillige Mænds Ansættelse tilligemed Renter af Beløbet, idet han har til Støtte herfor, samt for sin under Hovedsøgemalet nedlagte Frifindelsespaastand navnlig har paaberaabt sig, at Grunde Hovedgaardens Agerjorder og Enge, der saavel efter Indholdet af Forpagtningskontraktens 1ste Post, som efter hvad der under de forud for Kontraktens Indgaaelse førte Forhandlinger udtrykkelig var blevet ham meddelt af Citanten, skulde efter Matrikulsberegningen med Gaardsplads, Haver, Veje og Vandinger osv. indeholde et Areal af omtrent 959 Tdr. Land, i Virkeligheder ikkun indeholdt omtrent 768 Tdr. Land, at Citanten maatte antages at have været fuldkommen vidende herom, da han bortforpagtede bemeldte Agerjorder og Enge, eller ialfald ved sin urigtige Opgivende havde gjort sig skyldig i en grov Ungtsomhed der maatte bevirke, at det ikkun kunde paahvile Staal som kontant Forpagtningsafgift aarlig at udrede et Beløb, der forholder sig til den i Kontrakten stipulerede Afgift 32,000 Kr., som 768 til 959 eller 25,628 Kr. aarlig, og at han, der i Terminerne 11 December 1875, 11 Juni og 11 December 1876 samt 11 Juni 1877, som meldt, havde betalt i Afgift 53,400 Kr., medens det efter det Anførte formentlig ikkun kunde paahvile ham for disse 2 Aar at tilsvare kontant Afgift ialt 51,256 Kr., saaledes havde betalt 2144 Kr. formeget. Efterat en af Citanten nedlagte Paastand om Kontrasøgemalets Afvisning ved Underrettens Kjendelse af 6 Februar 1880 var forkastet, er Staal eller nu hans Konkursbo ved Underretsdommen frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet til bemeldte Konkursbo at betale som formeget oppebaaret i Forpagtningsafgift i det foran nævnte Tidsrum 2100 Kr. 94 Ore tilligemed 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Kontraforligsklagens Dato den 31 Juli 1877, indtil Betaling sker, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, idet han har indstævnet Kuratoren i Staals Konkursbo, Sagfører Ohrt i Vejle, til paa dettes Vegne at lide Dom i Sagen, og han har her for Retten gjentaget sine for Underretten saavel under Hovedsøgemalet som i Kontrasagen nedlagte Realitetspaastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten, og efter den Maade, hvorpaa Sagen herefter foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der saaledes ikke her for Retten Spørgsmaal om den af Staal for Underretten nedlagte Afvisningspaastand. Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at der til Grundet Hovedgaard horer et større Areal Skov, der ikke var

indbefattet under Brugsoverdragelsen til Forpagteren, og at Hovedgaardens samlede Areal, Skovene inklusive, udgjør omtrent 972 Tdr. Land, nemlig Matr.-Nr. 1 omtrent 959 Tdr. og Nr. 4 omtrent 13 Tdr., medens Agorjorderne og Engene med Gaardsplads, Haver og Veje maa antages at indeholde i det Høieste 768 Tdr. Land, hvoraf 18 à 20 Tdr. falde paa Gaardspladsen, Haverne og Vejene. Naar det nu i Forpagtningskontraktens 1ste Post siges, at Grundet Hovedgaards Agerjorder og Enge efter Matrikulsberegningen skulle indeholde et Areal af omtrent 959 Tdr. Land med Gaardsplads, Haver, Veje, Vandinger etc. maa denne Passus vel naturligt forstaaes saaledes, at Agorjorderne og Engene i Forbindelse med Gaardspladsen og hvad Forpagteren iøvrigt skulde have Ret til i større eller mindre Udstrækning at afbenytte, samt de mindre Arealer, som Citanten ved Kontrakten forbeholdt sig selv til udelukkende Brug, havde den opgivne Størrelse af omtrent 959 Tdr. Land, idet det „etc.“, der findes efter Ordet „Vandinger“, nærmest maa vække den Forestilling, at der derved alene er sigtet til lignende, forholdsvis smaa Arealer af mindre væsentlig Betydning, som de umiddelbart i Forvejen anførte, og der desuden, saafremt der tillige skulde være sigtet til Skovene, havde været al Anledning til ogsaa at anføre disse paa det Sted i Kontrakten, nemlig i dennes 15de Post, hvori der findes angivet, hvilke Dele „af Hovedgaardens Areal“ Ejeren forbeholdt sig selv, men paa den anden Side maa der gives Citanten — der har gjort gjældende, at han ved den heromhandlede Passus i den 1ste Post havde tilsigtet at angive Hovedgaardens hele Areal, og at Grunden, hvorfor han havde gjort dette, alene var den, at han paa den Tid ikke nojagtig kjendte Arealet af det Bortforpagtede alene og derfor havde foretrukket i Stedet for en unøjagtig Arealangivelse af dette at angive nojagtig i Kontrakten Hovedgaardens samlede Areal, hvilket han var i Stand til, da han havde en bekræftet Udskrift af Matrikulsberegningen, — Medhold i, at den nævnte Fortolkning af den paa gjældende Passus ikke er absolut uforenelig med de i samme brugte Ord, og ligesom der i ethvert Tilfælde ikke er nogen Grund til at antage, at Citanten ved den ommeldte Angivelse i Kontrakten har tilsigtet at bibringe Staal den urigtige Forestilling, at Grundets Tilliggende af Ager og Eng i en væsentlig Grad var større end det i Virkeligheden er, saaledes findes Staals Anbringende om, at han er bleven skuffet derved, og at han kun i Tillid til, at Gaardens Ager og Eng omtrent udgjorde 959 Tdr. Land, har indladt sig paa Forpagtningen, efter samtlige Omstændigheder heller ikke at kunne komme i nogen Betydning *). Selv om det nemlig ikke maatte anses for

*) Skal være: Betragtning.

usandsynligt, at Staal ved den Besigtigelse af Grundet — som han, efter hvad der er in confesso, foretog, forinden han indgik paa Forpagtningskontrakten, og ved hvilken han maa formodes at have skaffet sig alle de Oplysninger, der vare fornødne. for at han som sagkyndig Landmand kunde bedømme, hvorvidt han kunde overtage Forpagtningen paa de forlangte Vilkaar — ikke skulde være bleven opmærksom paa, at Gaardens Tilliggende af Ager og Enge maatte have et væsentlig mindre Areal end 959 Tdr. Land, maa det bemærkes, at Citantens daværende Godsforvaltor, hvem Citanten — som det man antages i Oktober Maaned 1874 — havde sendt over til Staal paa Sjælland for at give denne de fornødne Oplysninger med Hensyn til Forpagtningen, og som af begge Parter er ført som Vidne under Sagen, bl. A. edelig har forklaret, at han, da han, som meldt, efter Citantens Anmodning var rejst over til Staal, havde paa dennes Spørgsmaal om Arealets Storrelse udtalt, at der var 8 saakaldte Indtægter, hver paa omtrent 90 Tdr. Land, noget mere eller noget mindre, og Enge af omtrent 40 Tdr. Lands Storrelse ialt omtrent 800 Tdr. Land, hvorhos han, der tillige meddelte Staal, at Citanten vilde have 16,000 Rdlr. i Forpagtningsafgift foruden nogle Deputater, som nærmere skulde bestemmes, havde tilføjet, at det vilde blive 20 Rdlr. eller omtrent 20 Rdlr. pr. Td. Land.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 88.

Tirsdagen den 30 November.

Nr. 8. Sagfører Ohrt af Veile som Kurator i Forpagter
C. Staals Konkursbo (Klubien)

contra

Grev Johan Sigismund Knuth til Store Grundet
(Nellemenn).

Rigtigheden af denne Vidneforklaring har Staal ikke med Bestemthed modsagt, og der maa herefter — samt idet Staals Anbringende om, at han ikke havde lagt videre Vægt paa Vidnets ovennævnte Meddelelser, fordi han paa den Tid attraaede en anden større Forpagtning, ikke kan komme i nogen Betragtning — gaas ud fra, at han ved den paagjældende Lejlighed har faaet behørig Underretning om Grundets Agerjorders og Enges omtrentlige Størrelse; men herefter maatte han have haft ialfald en bestemt Formodning om, at Opgivelsen i Forpagtningskontrakten, som han maa antages at have modtaget fra Citanton en Maanedes Tid senere, om Størrelsen af Gaarden maatte, forsaavidt Opgivelsen kun sigtede til Gaardens Ager og Enge, være i en væsentlig Grad urigtig, og har han desuagtet forstaaet Kontrakten, som om den angav Agerjorderne og Engene til omtrent 959 Tdr. Land, og stolende derpaa senere underskrevet Kontrakten — hvorved han fraskrev sig Ret til Erstatning for manglende Areal — uden at anstille nærmere Undersøgelse om Størrelsen af Gaardens Areal, hvortil han desuden var særlig opfordret af en Landmand, med hvem han havde konfereret om Forpagtningen, har han derved gjort sig skyldig i en grov Uforsigtighed, hvis Følger han selv maa bære, hvorved bemærkes, at han vel har paastaet, at det ogsaa, da han besaa Grundet, blev opgivet

for ham, at Gaardens Tilliggende af Ager og Eng udgjorde omtrent 960 Tdr. Land, men at dette Anbringende ikke er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger. Som Følge heraf, samt idet den Omstændighed, at Arcalet af Agerjorderne og Engene af Godsforvalteren er opgivet til omtrent 800 Tdr. Land i Stedet for til omtrent 768 Tdr., efter Slutningsbestemmelsen i Kontraktens 1ste Post, man antages ikke at kunne give Staal nogen Ret til Erstatning, hvilket ej heller fra hans Side er paastaet, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos han vil være at kjende berettiget til i Staals Konkursbo at erholde Udlæg for et Beløb af 10,600 Kr. tilligemed 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 19 Juni 1877, indtil Betaling sker, efter denne Fordrings Beskaffenhed. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 1 December.

Nr. 293.

Advokat Halkier

contra

Georg Albert Eskildsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 11 September 1886: Arrestanten Georg Albert Eskildsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kramer og Sagfører Kiorboe, med 15 Kr. til hver.. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Meyer, betaler Arrestanten Georg Albert Eskildsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjobstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Georg Albert Eskildsen aktioneret for Tyveri, og er det ogsaa ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i efternævnte Tyverier. Den 31 Juli d. A. tilvendte Arrestanten sig i en aaben Forstue i Ejendommen Nr. 90 paa Vestergade i Odense, hvor han var gaaet ind for at se Lejlighed til at stjæle, en til 14 Kr. vurderet, Ungkarl Knud Jørgen Mortensen af Bellinge tilhørende Frakke. Samme Dag tilvendte Arrestanten sig fra et uafaaaset Loftskammer i Ejendommen Nr. 26 paa Overgade i Odense, hvor han ligeledes havde indfundet sig for at stjæle, en i et uafaaaset Klædeskab beroende solvforgylt Uhrkjæde med vedhængeude Medaillon, hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 9 Kr., tilhorte Gaardskarl Hans Petersen. Den 3 August d. A. indfandt Arrestanten sig i samme Hensigt i Uhrmager Valentin Rasmussens Butik i Odense og forinden Rasmussens Datter kom tilstede, fandt han Lejlighed til at tilvende sig et til 12 Kr. vurderet Lommeuhr, der henlaa paa et Bord indenfor Disken. Den 5 August d. A. omtrent Kl. 9 om Formiddagen, da Arrestanten i andet Ærinde var kommen ind i en til Ejendommen Nr. 67 paa Overgade i Odense hørende Have og havde bemærket, at et mod bemeldte Have vendende Vindu stod aabent, og at der ingen var tilstede i Værelset indenfor, steg han i den Hensigt at stjæle ind igjennem dette Vindu, der var 5 Fod 7 Tommer over Jorden, og fra en i Værelset staaende afaaaset Kiste, hvis Nogle han havde fundet, tilvendte han sig et Solvuhr med Kjæde, af Værdi 13 Kr., der tilhorte Rekrut ved 5te Bataillon Julius Petersen. Samtlige de nævnte Gjenstande ere komne tilstede under Sagen og udleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. For det ommeldte Forhold er Arrestanten, der er født den 6 Mai 1863 og som tidligere ved Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 1 December 1875 er anset efter Straffelovens § 233 med Straf af 2 Gange 20 Slag Ris, og ved samme Rets Dom af 8 April 1884 efter samme Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4 med

Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 med en Straf, der findes passende fastsat til Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Nr. 298. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Karl Kristoffer Frølich Rasmussen (Def. Levinsen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 3 Mai 1886: Tiltalte, Tjenestdreng Karl Kristoffer Frølich Rasmussen, bor straffes med 25 Slag af en Rotting samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hansen og Stürup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1886: Tiltalte Karl Kristoffer Frølich Rasmussen bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedor. I Henseende til Aktionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bücher og Lange, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Karl Kristoffer Frølich Rasmussen, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Da Pigebarnet Gertrud Kirstine Jensen, der er født den 10 Marts 1875, og efter det Oplyste ikke kan antages at være stærkt udviklet i Forhold til sin Alder, den 1 Marts d. A. kom forbi Tiltalte, medens denne var beskæftiget med at hugge Hegnsplantning ved en Vej, der fra Veistrup forer til Stranden, sprang Tiltalte ud paa Vejen, greb fat i Pigebarnet og trak hende ind paa Marken bag Hegnet, hvor han tog hendes Klæder op og — uden at han under Forhøret har kunnet angive nogen Grund dertil — slog hende i den bare Ende, efter sin Forklaring udelukkende med Haanden, efter Pigens Forklaring derimod tillige med et Par Ris. Pigen skreg nu om Hjælp, men Tiltalte, som først da vil have fattet den Beslutning, at søge Samleje med hende, holdt hende for Munden, og lagde han hende derefter om paa Ryggen, knappede sine Buxer op, befølte hende og forsøgte at faa legemlig Omgang med hende, skjøndt hun skreg og gjorde den Modstand, hun kunde, men da det ikke kunde lykkes ham, stod han op og lod hende gaa, idet han paalagde hende ikke at sige noget om det Passerede. Efter hvad der er oplyst, har Pigebarnet ikke lidt nogen Skade. For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 26 December 1869 og ikke funden tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 173, 46 og 37 med en Straf, der efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 176, cfr. §§ 168 og 173 samt 37 og 29 er anset med 25 Rottingslag, være at forandre, medens bemeldte Dom i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, bliver at stadfæste.

Tirsdagen den 7 December.

Nr. 6. Kjobmand **F. Øvre** (Hansen)

contra

Amtmanden over Holbæk Amt, Kammerherre **C. L. A. Benzon**,
paa det Offentliges Vegne (Levinsen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Ansvar for Overtrædelse af et af en Sundhedskommission meddelt Forbud.

Nykjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 19 November 1881: Tiltalte, Kjøbmand Fr. Øvre af Nykjøbing, bør til Byens Politikasse erlægge en Bøde paa 200 Kr. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden nedsættes til 100 Kr. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator H. F. Møller, bør Tiltalte, Kjøbmand F. Øvre af Nykjøbing, udrede 100 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forelobig bemærkes, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 20 September 1884 er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og at der mangler Føje til, som af Citanten for Højesteret paastaet, at afvise Sagen fra Politiretten eller hjemvise den til ny Behandling.

Som i den indankede Dom anført, er den Lod, hvorpaa det under Sagen omhandlede Kalkværk ligger, nu matrikuleret som en Del af Nykjøbing Østre Lyng, og det fremgaar ikke af de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, at den tidligere har været henregnet til nogen anden Bestauddel af Byens Jorder og ikke — som af Citanten paastaet og ved forskellige Data bestyrket — har henhort til den i Aaret 1797 udskiftede, med Navnet «Lyngen» betegnede Jordstrækning.

Heller ikke er der tilstrækkelig Grund til at antage, at man ved Udarbejdelsen af Sundhedsvedtægten af 1860 har med det i dens Kapitel I § 1 brugte Udtryk «Lyngen» forbundet et snævrere Begreb end det historiske, som har ligget til Grund for Udskiftningen af 1797; snarere synes Affattelsen af Kapitel VI § 1, 2det Punktum, at tyde paa, at man er gaaet ud fra, at der ikke udenfor selve Byen dengang fandtes nogen af de i Paragrafen omhandlede skadelige Næringsveje, som skulde høre ind under Vedtægtens Omraade.

Da nu det omhandlede Kalkværk efter det Oplyste findes at maatte henregnes til de i Sundhedsvedtægtens fornævnte Kapitel I § 1 ommeldte «isolerede Huse», der, forsaavidt de ligge paa Lyngen, ere undtagne fra sammes Omraade, vil Citanten allerede som Følge af det Anførte ikke kunne dømmes for at

have overtraadt det ham givne Tilhold om at standse Værkets Drift.

Sagens Omkostninger i de to foregaaende Instantser blive at udrede af det Offentlige, Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær tilligemed en af ham paastaet Godtgjørelse for havte Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Politiretten og Overretten, derunder i Salarium til Prokurator H. F. Møller 100 Kroner, udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves og Advokat Levinsen tillægges der i Salarium 200 Kroner samt for havte Udlæg 2 Kroner 65 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, fra Nykjøbing Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Kjøbmand F. Øvro af Nykjøbing for Overtrædelse af et ham af bemeldte Kjøbstads Sundhedskommission meddelt Forbud imod at drive et ham tilhørende Kalk- og Cementværk, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efterat Tiltalte i 1880 var blevet Ejer af det omhandlede Kalkværk, der ligger paa Nykjøbing Kjøbstads Grund i en Afstand af omtrent 600 Alen fra den sammenbyggede Del af Kjøbstaden og paa en Lod, som ifølge den i Henhold til Lov af 11 Februar 1863 optagne Matrikul er matrikuleret under Nr. 3 a af Byens østre Lyng, blev der af Nykjøbing Sundhedskommission indledet Forhandling med Tiltalte om Nedlæggelse af Kalkværket eller en saadan Forandring af dets Indretning, at de Ulemper, Røgen fra Værket medførte for Byen, kunde fjernes, og, da disse Forhandlinger ikke førte til noget Resultat, blev det den 21 Mai 1881 af Sundhedskommissionen i Henhold til Kjøbstadens Sundhedsvedtægt Kap. 6 § 1 — der bl. A. bestemmer, at Kalk- og Cementbrænderi for Fremtiden ikkun maa drives i en saadan Afstand fra Byen, som efter de lokale Forhold i ethvert foreliggende Tilfælde nærmere bestemmes af Sundhedspolitiet — tilkjendegivet Tiltalte, at Brænding af Kalk og Cement i det om-

handlede Værk, naar den da i Ovnene værende Brænding var færdig, ikke mere maatte finde Sted, og at Overtrædelse heraf vilde blive paatalt til Ansvar. Tiltalte har erkjendt, at han uanset det ham saaledes meddelte Forbud vedblivende har brændt i Ovnene, men gjort gjældende, at Sundhedskommissionens ovennævnte Paalæg er ulovmedholdeligt, i hvilken Henseende han navnlig under Henvisning til Bestemmelsen i Sundhedsvedtægtens Kapitel 1 § 1: „Nærværende Sundhedsvedtægt er gjældende for denne Kjobstad og de paa dens Grund opførte eller opførende Bygninger med Undtagelse af de isolerede Huse paa Lyngen“ har anbragt, at den omspurgte Kalkovn hører til de saaledes undtagne isolerede Huse paa Lyngen. Med Hensyn til det saaledes rejste Spørgsmaal bemærkes forelobig, at Sundhedsvedtægten ikke henviser til noget Kort med Hensyn til Bestemmelsen af dens Omraade og der har ikke kunnet tilvejebringes nogen Oplysning om de Sundhedsvedtægtens Affattelse forudgaaende Forhandlinger. Derimod er det under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhor af 15 fra gammel Tid i Nykjobing bosatte Mænd forklaret, at, forinden Kalkovnsgrunden ved den i Begyndelsen af Halvfjerdserne foretagne Efterberigtigelse af Matrikulen var blevet matrikuleret under Østre Lyng, vilde Ingen, der var bekjendt med de lokale Forhold, være faldet paa at henregne Kalkovns Grund til „Lyngen“, hvorimod Kalkovnsgrunden enten — som af enkelte af disse Vidner antaget — hører til Nykjobing Markjorder eller — som det langt overvejende Flertal af Vidnerne har udsagt — er en af de saakaldte „Marelodder“ (Strandenge). Samtlige Vidner have derhos erklæret sig overbeviste om, at man ikke i 1860 ved Affattelsen af Sundhedsvedtægten har betragtet Kalkovnen som henhørende til „de isolerede Huse paa Lyngen“. Naar nu henses til de saaledes afgivne Vidneforklaringer, og naar tillige tages Hensyn til det omhandlede Kalkværks Beliggenhed, navnlig i Forhold til andre Ejendomme, der utvivlsomt falde ind under Sundhedsvedtægtens Omraade, maa det antages, at det oftnævnte Kalkværk ikke kan henføres til de i Sundhedsvedtægtens Kapitel 1 § 1 omtalte „isolerede Huse paa Lyngen“. Da dernæst Slutningsbestemmelsen i Sundhedsvedtægtens Kapitel 6 § 1, hvorefter den ovenfor anførte i Paragrafen givne Bestemmelse ikke finder Anvendelse med Hensyn til Personer, „som allerede nu have erhvervet Berettigelse til i selve Byen at udøve et saadant i Drift værende Næringsbrug“, ikke som af Tiltalte forment vil kunne paaberaabes af ham, eftersom han først i 1880 har erhvervet Kalkværket, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Sundhedsvedtægtens Kapitel 13, jfr. Lov af 12 Januar 1858 § 2, men Straffen, som ved Dommen er fastsat til en Bøde af 200 Kr. til Byens Politikasse, findes at kunne nedsættes til 100 Kr. Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse

om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede i Salær til Aktor for Overretten 100 Kr., hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor, da Tiltalte har modt ved en engageret Sagfører. Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagforelse for Overretten har været lovlig.

Nr. 295. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Peter Jensen og Bodil Laursen (Def. Klubien),

der Begge tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængeri og Betleri.

Mols og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 17 September 1886: De Tiltalte Niels Peter Jensen og Bodil Laursen eller Laursdatter bor straffes med Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager henholdsvis i 78 Dage og i 108 Dage, samt En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1886: Arrestanten Niels Peter Jensen og Arrestantinden Bodil Laursen bør hensættes til Tvangsarbejde i Pleje- og Arbejdsanstalten for Randers Amts Landdistrikt og Mariager Kjobstad hver i 90 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En

for Begge og Begge for En til Højesterets sagfører
Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestante Niels Peter Jensen og Arrestantinden Bodil Laursen — af hvilken Forstnævnte er født i Aaret 1848 og Sidstnævnte i Aaret 1844 og som tidligere, Arrestanten 3 og Arrestantinden 4 Gange have været straffede dels for Overtrædelse af Polititilhold, de vare dem givne om at vende tilbage til eller ikke uden Tilladelse forlade Fattiggården i Kjeldstrup, hvor de vare indlagte som Lemmer, dels for Losgænger eller for disse Forseelser i Forbindelse med Betleri, senest ifølge Kjær Herreds Politiretsdom af 24 April d. A., ved hvilken Arrestanten blev anset for Overtrædelse af Polititilhold og Losgænger med Fængsel paa Van og Brod i 2 Gange 5 Dage, og Arrestantinden for disse Forseelser samt for Betleri med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for Overtrædelse af Polititilhold, Losgænger og Betleri. Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de — der efterat have udstaanet de den ved den ovennævnte Dom ikjendte Straffe bleve hjemsendte til deres Forsorgelseskommune og paany indlagte paa Fattiggården i Kjeldstrup, og hvem der derefter under 7 Juni d. A. inden Politiretten blev i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 2 givne Tilhold om, ikke uden Tilladelse at forlade Fattiggården, idet de derhos bleve gjorte bekendte med det Strafansvar, de vilde paadrage sig ved Overtrædelse af Tilholdet — desuagtet der 15 August næstefter, ifølge forud truffen Aftale uden Tilladelse ere bortgaaede fra Fattiggården, idet de efter deres Forklaringer vare kjede af at være der paa Grund af den Tvang, Opholdet paa en Fattiggård medførte, samt at de, der, da de forlode Fattiggården, ikke havde Tilsagn om Arbejde andetsteds, derefter, uden at have havt eller søgt Arbejde, have strejft omkring paa Strækningen over Aarhus og Viborg til Aalborg, indtil den 27 s. M. bleve anholdte i Norre-Sundby, og paa denne deres Vandring levet — foruden af et Beløb af 5 Kr., som de medbragte, da de forlode Fattiggården — af, hvad de tilbetlede sig, dels af Penge, dels af Fødevarer. Iøvrigt have de forklaret, at det, da de bleve anholdte, var deres Hensigt at begive sig til en Gaard ved Hjorring, hvor de tidligere havde været, og hvor de ventede at kunne faa Arbejde. For deres ommeldte Forhold ville Arrestanterne være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, sammenholdte med Bekjendtgjørelse af 10 Mai

1869, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Pleje- og Arbejdsanstalten for Randers Amts Landdistrikt og Mariager Kjobstad i 90 Dage for hver.

Nr. 280.

Advokat Nellemann

contra

Anders Peter Jensen (Def. Asmussen),

er tiltales for Overtrædelse af den foreløbige Lov af 2 November 1885 § 1, 2det Stykke, samt §§ 3 og 4.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 31 August 1886: Tiltalte Anders Peter Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa udreder han og samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Kjær og til Defensor, Prokurator Winge. 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Oktober 1886: Underetsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 10 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde nærværende Sag er Murer Anders Peter Jensen — i Anledning af forskellige Udtalelser i 3 Redaktionsartikler i henholdsvis Nr. 154 for den 7 Juli d. A., Nr. 157 for den 10 s. M. o. Nr. 173 for den 29 næstefter af det i Aarhus udkommande Dagblad „Demokraten, Organ for det socialdemokratiske Arbejderparti i Jylland“, paa hvilke Nummere af bemeldte Blad Tiltalt findes anført som „Ansvarhavende“, medens Bladet angives at være udgivet af „det danske Arbejderparti“ — sat under Tiltalt for Overtrædelse af § 1, 2det Stykke samt §§ 3 og 4 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelig borgerlige Straffelov. Med Hensyn til de Udtalelser i de paa gjældende Avisartikler, for hvilke Tiltalte efter det ovenanførte er draget til Ansvar, bemærkes, at det i en Artikel i Nr. 154 der har til Overskrift „Hørdum og Straffeprovisoriet“, og hvor den ovennævnte foreløbige Lov af 2 November f. A. er gjort til Gjenstand for nærmere Omtale, bl. A. hedder, at „vi den 2 November f. A. fik et Provisorium, der forbød et politisk vak Folk at tale og skrive om Politik“, at „vi lever for Tiden paa Naade“. samt at „Straffeprovisoriet i hans“ — Justitsministeren — „Haand er som Thors Hammer, der slaar ned hver den, paa hvem han sigter“, hvorhos Artiklen ender med de Ord: „Me er det Ret af et Folk at finde sig i at leve paa Naade og Barmhjørighed af en Regjering?“, at vedkommende Artikel i Blade Nr. 157, der har Titlen: „Da de slog Kongen ihjel“ og handle om Oprøret imod og Mordet paa Kong Knud den Hellige gjennemgaaende omtaler disse Forbrydelser som fortjenstlige o. bifaldsværdige, i hvilken Henseende navnlig maa fremhæves Ytringerne, at „Folket havde givet Fyren sin fortjente Lon“, at „de havde gjort noget meget fornuftigt ved at skaffe sig de hellige Blodsuger fra Halsen“, samt at Vendelboerne, da de rykkede ned i Jylland, „fik fat i Tofte og Hord“ — to tidligere Artiklen omtalte „Herredsfogder“, om hvilke det paa sidstnævnt Sted siges, at de havde gjort sig ligesaa afholdte, som en nu levende navngiven Retsbetjent og flere i vore Dage — „tillige med en tredje, ligesaa vakker Personlighed, og fik heldig tage Livet af dem“, hvorhos det endvidere — efter en Bemærkning om, at Kongen kun tænkte paa sig selv og paa at fede Præsterne, for at de skulde hjælpe ham med hans Skurkestreger hvad de vare meget villige til — hedder „hvor har Sortkjolern gyst tilbage for at hjælpe kronede Voldsmænd og Lovbrydere naar de ere blevne godt betalte derfor“, og lidt længere nede „thi de“ — de katolske Præsters protestantiske Embedsbrødre — „ere saamæn i Reglen ligesaa værdige Efterfølgere af den hellige Knuds hellige Slæng, som de andre“, ligesom det endelig om Præsterne siges, at „slige Folk er sjældent raadville, naar det gjælder at redde det jordiske Gods“ — samt at der i den

paagjældende Artikel i Bladets Nr. 173, hvilken Artikel er overkroven „Den røde Fane“ og indeholder en Lovprisning af dette Banner som Broderlighedens Symbol og Internationalitetens Fane, indes følgende Passus: „Kapitalisternes Klasse har stjaalet Landene bort under Folkenes Fodder, Folkene har de gjort til Lonslavor og søger bestandig at styrte dem dybere i Elendigheden. Kapitalisternes, Magthavernes lejede Penne sprutter Had og Forfølgelse mod vor Fane, den, de kalde Blodbanneret“. Tiltalte var erkjendt, at han bærer det juridiske Ansvar for de ovenfor omhandlede Artiklers Indhold, forsaavidt dette maatte befindes at være strafbart, idet han iøvrigt med Hensyn til sit Forhold til Bladet „Demokraten“, og særlig til de ommeldte Artikler i samme, nærmere har forklaret, at han, der i sin Tid var Medlem af et Udvalg, der var nedsat for at skaffe Midler til Bladets fortsatte Bestaaen, og siden den Tid har havt Aktier i Bladet, efter Anmodning af Kontrolkomiteen for Bladet og udelukkende af Interesse for dette først i April d. A. overtog Ansvar for Bladet, fordi dettes Existents vilde blive truet, saafremt den hidtilværende Ansvarhavende, der tillige var Bladets Redaktør og Faktor, skulde blive fængslet, idet der i saa Fald vilde mangle Midler til at lønne en anden Redaktør og Faktor, hvorhos Tiltalte har tilføjet, at han hverken havde betinget sig eller modaget noget Vederlag for det heromhandlede Ansvar, undtagen forsaavidt Stillingen maatte medføre, at han skulde blive afskaaret fra sit Arbejde, i hvilket Tilfælde han skal have om Sommeren 25 Kr. og om Vinteren 20 Kr. for hver Uge, hvori han maatte blive forhindret i at arbejde ved sin Profession, samt at han aldeles ikke deltager i Redaktionen af Bladet og ikke bliver bekjendt med, hvad der optages i dette, forend det er udkommet og tilstillet ham samtidig med, at det udbringes til Abonnenterne, og saaledes ej heller har set de heromhandlede Artikler. Forend de respektive Nummere af Bladet vare udkomne. Paa Forhold af de paagjældende Artiklers Indhold og navnlig de ovenfor citerede Partier af samme, har Tiltalte udtalt, at han naa erkjende, at Artiklen i Nr. 157 skjænker de dori omhandlede historiske Kjendsgjerninger Bifald, samt at Udtalelserne i samme Artikel om Gejstligheden ere egnede til at ophidsø Læserne til Had og Forbittrelse imod Nutidens Gejstlighed, hvilket sidste han dog ikke tror at have været Hensigten med de paagjældende Ytringer, men iøvrigt har han i det Hele taget udtalt Sympathi for og Samstemning med Artiklernes Indhold og Tøndens. Efter den Sammenhæng, hvori de ovenfor fremhævede Dele af Artiklen i Nr. 154 staa til Artiklens hele øvrige Indhold — samt idet den foreløbige Lov af 2 Nøvemder f. A. i bemeldte Artikel er fremstillet som et Middel i Regjeringens Haand til at ramme politiske Modstandere og som tildels emaneret i dette Øjemed, i hvilken Henseende bemærkes, at en af Grun-

dene til denne Lovs Fremkomst angives at være den, at den gav Justitsministeren en let Lejlighed til at udpille just de Enkelte, som i Øjeblikket generede ham, medens der siges, at Loven ikke indeholder Spor af Forbud imod, at Regjeringspressen belyver og tilsøler Arbejdernes Tillidsmænd — maa de fremhævede Dele af denne Artikel anses at indeholde en Forvanskning af Kjendsgjæringer, der egner sig til at gøre Regjeringens Foranstaltninger og navnlig Emanationen af den nævnte Lov forhadte, hvilket efter hele Aanden og Tonen i Artiklen ogsaa maa antages at have været Hensigten med denne, og ligesom de ovenfor citerede Partier af Artiklen i Nr. 157, der handle om Drabet af to Herredsfogder, samt om Præsterne, efter de Paralleler, der i Artiklen drages imellem de nævnte Herredsfogder samt Præsterne paa Knud den Helliges Tid paa den ene Side og Nutidens Retsbetjente og Præster paa den anden Side, maa statuere at gaa ud paa at ophidsø de Samfundsklasser, iblandt hvilke Bladet fortrinsvis søger sin Læsekreds, til Had og Forbittrelse imod de nævnte Klasser af Embedsmænd, saaledes findes den ovenfor citerede Passus af Artiklen i Nr. 173 ogsaa at indeholde en Ophidselse af Bladets Læsere imod Kapitalisternes Klasse. Derimod skjønnes den i Artiklen om Knud den Hellige indeholdte Lovprisning af Oprøret imod og Drabet af denne Konge ikke at kunne falde ind under Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke i den forelobige Lov af 2 November 1885, idet denne Lovbestemmelse ikke kan antages at være anvendelig paa en rosende Omtale af saadanne, for Aarhundreder tilbage foregaaede verdenshistoriske Begivenheder, som det efter Forholdets Natur maa være tilladt offentlig at omtale og bedømme med en vis Frihed, og Artiklens Indhold iøvrigt ikke giver tilstrækkelig Føje til at statuere, at den gaar ud paa i Almindelighed at lovprise Oprør og Mord, særlig Kongemord, som Noget, der under visse Eventualiteter maatte betragtes som fortjenstligt og bifaldsværdigt ogsaa i Nutiden. Da nu Tiitalte efter Presseloven af 3 Januar 1851 maa bære Ansvaret for de heromhandlede Artiklers Indhold, vil han — der er født i Aaret 1852 og som med Undtagelse af, at han som Soldat har været straffet nogle Gange arbitrært for Disciplinærforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for de Dele af de pangældende Artikler, der efter det Foranførte maa anses som strafbare, være at anse efter §§ 3 og 4 i den forelobige Lov af 2 November 1885 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og da Underrettsdommen har samme Strafbestemmelse, vil bemelte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 10 December.

nr. 145. Underretssagfører Ole Christian Christensen
Brink (Nellemann efter Ordre)

contra

Justitsminister, Dr. jur. Nellemann (Halkier efter Ordre),

etr. Citantens Ret til fortsat Udøvelse af Sagførervirksomhed.

Frederikshavns Kjøbstads ordinære Rets Dom af 0 December 1884: Indstævnte, Sagfører Ole Christian Christensen Brink, bør for Tiltale af Citanton, Justitsministeren, i enne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der lægges Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Poulsen, et aler af 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Januar 1886: Indstævnte, Underretssagfører Ole Christian Christensen Brink i Frederikshavn, bør være uberettiget til Udøvelse af Sagførervirksomhed. Saa udreder han og de ved Beskikkelsen af den retsdommer, der har været konstitueret til at behandle og påse Sagen ved Underretten, foranledigede Udgifter, samt endere dels til det Offentlige Retsgebyr, Skrivsalær og Godtgørelse for Stempelpapir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citanten, Justitsministeren, Dr. jur. Nellemann, afrent Sagen ikke for hans Vedkommende havde været betalt for begge Retter, dels til den for Citanten i 1ste Instants befalede Sagfører det denne ved Underretsdommen tillagte Salær, dels til Citantens befalede Sagfører for Overretten, Prokurator aisting, i Salær og i Godtgørelse for havte Udlæg, henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. 1 Øre. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde - ved hvilke der dog findes Anledning til navnlig at bemærke, at det af Hovedcitanten Brink uberettiget forbrugte beløb kun kan anses at have udgjort noget over 4000 Kr. — ; idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne være til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil enne være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser efter Omstændighederne blive at ophæve og de Kontracitantens, Justitsministerens, befalede Sagførere sammesteds tillagte Beløb at udrede af det offentlige. Ligeledes ville Processens Omkostninger for Høje-

steret være at ophæve og de Parternes befalede Sagførere for denne Ret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Underretten og bemeldte Ret ophæves og de de befalede Sagførere sammesteds tilkjendte Beløb udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 2 Kroner. Advokaterne Nellemann og Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Efter Indstævnte, Underretssagfører Ole Christian Christensen Brink Frederikshavn, der var bleven sat under Tiltale for Bedrageri ved bemeldte Kjobstads Extraretsdom af 26 April 1884 var bleven frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, lod Citanten, Justitsministeren, Dr. juris Nellemann, ham opfordre til at anholde om Kassation af den ham i sin Tid meddelte Beskikkelse som Sagfører, og da han vægrede sig ved at efterkomme denne Opfordring, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants i Henhold til Lov om Adgang til Sagførervirksomheden af 26 Mai 1868 § 14 paastaact har kjendt uberettiget til Udøvelse af Sagførervirksomhed. Ved Underretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Sagen er derefter af denne indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Januar 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 39.

Fredagen den 10 December.

Nr. 145. Underretssagfører Ole Christian Christensen Brink
(Nellemann efter Ordre)

contra

Justitsminister, Dr. jur. Nellemann (Halkier efter Ordre).

Ved den i den ovennævnte Justitssag afsagte Underrettsdom, der ikke er bleven appelleret, blev det i Henhold til Indstævntes egen Tilstaaelse og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger anset godtgjort, at han — der efter at have erhvervet Beskikkelse som Underretssagfører havde nedsat sig i Frederikshavn for at drive Sagførervirksomhed sammeds, men som den 30 Januar 1884 anholdtes som mistænkt for Bedrageri — har uberettiget til eget Brug anvendt flere tildels større Pengesummer, tilsammen over 5000 Kr., som han i det sidste Aarstid før sin Anholdelse havde hævet for Personer, med hvem han stod i Forretningsforbindelse, eller modtaget af saadanne Personer til anden Anvendelse, og naar der ikke ved Dommen i beindt Sag er idomt ham nogen Straf for hans ommeldte Forhold, om hvilket det iøvrigt i Dommen statueredes, at det maatte henføres under Straffelovens § 253, var Grunden dertil alene den, at den af ham forskyldte Straf, da ingen af de Besvegne ønskede Sagen paataalt af det Offentlige, i Medfør af fornævnte Lovs § 254 fandtes at maatte bortfalde. Der maa nu gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved i saa stort Omfang, som sket er, til eget Brug at anvende fremmede, ham til anden Anvendelse ansetroede Penge, som han, efter hvad der er oplyst om hans økonomiske Forhold, ikke kan have havt nogen bestemt Udsigt til, ialtfald i den nærmeste Fremtid, at kunne erstatte, og som

han, efter hvad han under Proceduren har erkjendt, heller ikke endnu fuldtændig har erstattet, har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, og: da den Omstændighed, at han i Henhold til den særlige Bestemmelse i Straffelovens § 254 ifølge de Besvognes Ønske er fritaget for den Straf, som han efter bemeldte Lovs § 253 herfor havde forskyldt, ikke findes at kunne hæve den Vanære, som efter Forbrydelsens Beskaffenhed hefter ved samme, vil den af Citanten i Henhold til Lov af 26 Mai 1868 § 14 — hvorefter Retten til at udøve Sagførervirksomheden fortabes, naar Vedkommende gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling — nedlagte Paastand om, at Indstævnte kjendes uberettiget til at udøve Sagførervirksomheden, være at tage til Folge. Processens Omkostninger i begge Instantser vil Indstævnte have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder dels de ved Beskikkelsen af den Sættedommer, der har været konstitueret til at behandle og paakjende Sagen ved Underretten, foranledigede Udgifter, dels det Citantens befalede Sagfører i 1ste Instants ved Underretsdommen tillagte Salær og dels endelig det Citantens befalede Sagfører for Overretten tilkommende Salær, der bestemmes til 50 Kr., samt den ham tilkommende Godtgjørelse for havte Udlæg til Beløb 1 Kr. 1 Øre. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have været begaaet.

Mandagen den 13 December.

Nr. 274.

Advokat Hindenburg

contra

1) Hans Jørgen Burgdorf, 2) Hans Jensen, 3) Peder Sørensen Friis, 4) Elias Sørensen, 5) Christen Sørensen og 6) Simon Christian Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Handel med Medicinalvarer og Gift, Førstnævnte tillige for Kvaksalveri.

Øster- og Vester Herreds Extrarets Dom af 2 April 1886: De Tiltalte, Hans Jørgen Burgdorf, Hans Jensen, Peder

Sørensen Friis, Elias Sørensen, Christen Sørensen og Simon Christian Hansen, bør hver især bøde til Ribe Amts Fattigkasse 200 Kr. og til lige Deling mellem samme Kasse og Angiveren, Politibetjent Lauritzen, endvidere hver især 100 Kr. Tiltalte Hans Jørgen Burgdorf bør derhos straffes med simpelt Fængsel 2 Maanedøer. De under Sagen beslaglagte Medicinalvarer konfiskeres. Saa bør og samtlige Tiltalte En for Alle og Alle for En udrede denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Smith, 20 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Juli 1886: De Tiltalte, Hans Jørgen Burgdorf, Elias Sørensen, Christen Sørensen, Hans Jensen, Peder Sørensen Friis og Simon Christian Hansen, bør En for Alle og Alle for En til Ribe Amts Fattigkasse bøde 200 Kr. og bør Tiltalte Burgdorf endvidere til samme Kasse erlægge en Bøde ligeledes af 200 Kr. De i Tiltalte Burgdorfs Hus den 16 Februar d. A. beslaglagte, i en for Underretten den 20 s. M. fremlagt Rapport under Nr. 1 ommeldte homøopatiske Medicinalvarer konfiskeres til Fordel for Ribe Amts Fattigkasse. Saa udrede og de ovennævnte Tiltalte En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacson, 25 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at de Tiltalte for den deri omhandlede Uddeling af homøopathisk medicin alle have paadraget sig Ansvar efter Fdg. 4 December 1872 § 30, men den heri foreskrevne Bøde af 200 Kr. findes efter Lovgivningens Grundsætninger, jfr. Lov om Forandring i Væringsloven af 23 Mai 1873 § 10, at maatte idømmes dem hver især. Derimod vil der ikke endvidere kunne idømmes dem Straf efter Fdg. 1 April 1796, idet de i Dommen ommeldte 3 Giftsorter, som fandtes mellem de af de Tiltalte uddelte homøopathiske Medicinalvarer, efter det Oplyste maa antages at have været i saa høj en Grad fortyndede, at de være ganske uskadelige og saaledes ikke kunne betragtes som afhørende under den nævnte Forordnings Forskrifter til Forebyggelse af farlige Følger af Handel med Gift.

For det af Tiltalte Burgdorf udviste, i Dommen fremstillede Forhold med at tage Syge under Kur er han rettelig anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5, men i Betragtning af de ham for lignende Forseelser tidligere overgaaede 4 Domme findes hans Straf herfor at maatte bestemmes til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 1 Maaned.

I Henseende til Konfiskationen vil det have sit Forblivende ved Overretsdommens Bestemmelse.

Aktionens Omkostninger blive at udrede af Tiltalte Burgdorf, saaledes at de andre 5 Tiltalte solidarisk deltage med ham i Udredelsen af Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jørgen Burgdorf, Hans Jensen, Peder Sørensen Friis, Elias Sørensen, Christen Sørensen og Simon Christian Hansen bør til Ribe Amts Fattigkasse hver især bøde 200 Kroner, og bør derhos Tiltalte Burgdorf hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. I Henseende til Konfiskationen bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretsagfører Lunn 50 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Burgdorf, hvorhos de fem andre Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardmændene Hans Jørgen Burgdorf, Elias Sørensen og Christen Sørensen, Maler Hans Jensen, Detaillist Peder Sørensen Friis og Husmand Simon Christian Hansen — af hvilke den Første, der efter sin Forklaring er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1829, tidligere har været straffet 4 Gange for Kvaksalveri med Bøder til Ribe Amts Fattigkasse, nemlig ifølge Øster- og Vester Herreders Extraretsdom af 19 Mai 1883 med en Bøde af 30 Kr., ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 1 November 1883 med en Bøde af 80 Kr., ifølge Overrettens Dom af 18 August 1884 med en Bøde af 50 Kr., samt ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 9 Juni f. A. med en Bøde af 100 Kr., medens de

5 Sidstnævnte, der ere fødte henholdsvis i 1843, i 1833, i 1836, i 1836 og i 1851, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — tiltales under denne Sag for ulovlig Handel med Medicinalvarer og Gift, samt Burgdorf tillige for Kvaksalveri. Efter Sagens Oplysninger vedtog endel Boberoer af Thistrup og Horne Sogne paa et Møde i Tiltalte Hans Jensens Hus i Begyndelsen af April Maaned f. A. at oprette en saakaldet homoopathisk Brugsforening med det Formaal at forskaffe Foreningens Medlemmer homoopathiske Lægemidler til Brug i saadanne Sygdomstilfælde. hvor den bestaaende Lovgivning ikke er til Hinder for at benytte Selvhjælp, og er det i de paa en Generalforsamling den 11 April, for Foreningen vedtagne Love bl. A. bestemt, at der den første Lørdag i hvert Aars April Maaned skulde afholdes en Generalforsamling, paa hvilken Aarsregnskabet skulde fremlægges, Bestyrelsen vælges og Spørgsmaal, som kunne have Interesse for Foreningen, forhandles, ~~at Foreningens Bestyrelse, der skulde bestaa af 5 Medlemmer, valgte for 1 Aar ad Gangen, skulde varetage Foreningens Tarv i det Hele, vælge Bestyreren for det homoopathiske Apothek, der agtedes oprettet, kontrollere hans Regnskab over Indtægt og Udgift, samt efterse Beholdningen af Lægemidler 4 Gange om Aaret, at Bestyreren, der skulde vælges for 1 Aar ad Gangen og som kunne afskediges uden Varsel i Tilfælde af Lovovertrædelse, skulde have en af Bestyrelsen for hvert Aar fastsat Løn, at enhver Mand eller Kvinde, som ønskede at være Medlem af Foreningen, kunde indtræde som suadant, ved at henvende sig til Bestyreren og til ham betale et Indskud til Foreningens Kasse af 2 Kr., og at ethvert Medlem, naar han desangaaende henvendte sig til Bestyreren, kunde have Adgang til de Lægebøger, der vilde blive anskaffede, ligesom han kunde faa Lægemidler til sig og Familie udleverede nod at betale 1 Kr. pr. Portion til Foreningens Kasse. Efterat de Tiltalte Elias Sorensen, Christen Sorensen, Hans Jensen, Peder Sorensen Friis og Simon Christian Hansen derpaa vare valgte til Medlemmer af Foreningens Bestyrelse, idet Jensen valgtes til Formand og Friis til Viceformand, antog de Tiltalte Burgdorf som Bestyrer for det paatænkte homoopathiske Apothek og aftalte med ham, at han skulde afgive Lokaler til samme i sin Gaard i Krarup i Thistrup Sogn. Burgdorf indforskrev derefter fra et autoriseret homoopathisk Apothek i Leipzig for Foreningens Regning de fornødne Medicinalvarer ligesom han ogsaa anskaffede 4 homoopathiske Lægebøger, og naar Nogen efter Apothekets Oprettelse konsulerede ham — der, efter hvad ovenfor er anført, tidligere havde givet sig af med Kvaksalveri og som ogsaa efterat være antaget som Bestyrer af Apotheket, er straffet for denne Forseelse — for Sygdom, vil han have tilkjendegivet de Paagjældende, forsaavidt de ikke allerede vare Medlemmer af den homoopathiske Brugsforening, at de maatte indtræde i samme.~~

Naar de vare villige dertil og havde betalt 2 Kr. i Indskrivningspenge lovede Burgdorf, der af Tiltalte Jenson havde modtaget et Antal Exemplarer af Foreningens Love, bag paa hvilke der var trykt af Jensen underskrevne Blanketter til Medlemsbeviser, den hvert et Exemplar af disse Love, idet han indførte den Paa gjældendes Navn i den bag paa Lovexemplaret trykte Blanket Dersom Nogen af Foreningens Medlemmer derimod søgte Hjælp hos ham for et Medlem af sin Familie, forlangte Burgdorf ikke Navnet paa Patienten eller det nærmere Slægtskabsforhold opgivet eller legitimeret. Den Hjælp, Burgdorf ydede dem, de henvendte sig til ham, bestod efter hans Forklaring i Almindelighed deri, at han, efterat have udspurgt dem om, hvilke Sygdoms fornemmelser de havde, gav dem Anvisning paa at læse i Foreningens Lægebøger, hvilken Medicin de skulde bruge, idet han dog, dersom de ikke kunde finde, hvor i Bøgerne der stod nogle derom, viste dem det; men efter hvad der er oplyst under Sagen har Burgdorf ogsaa undertiden og navnlig idetmindste i 5 Tilfælde, selv uden at efterse Lægebøgerne valgt den Medicin, han lovede de Paagjældende, idet han i alt Fald i det ene af Tilfældene maa antages i det Hele at have gereret sig som Læge og derhos er det godtgjort, at han i Mai Maaned f. A. har tilset Husmand Niels Christian Peter Mikkelsen af Ballhede, søn af Rosen i Hovedet, i donnes Hjem, idet han dog, da han ved sit andet Besøg fandt Patientens Tilstand meget forværret sagde til dennes Omgivelser, at de maatte selv om, om de vilde have en virkelig Læge, hvilket foranledigede, at en saadan blev tilkaldt. Der var for mange forskellige — for Storstedele kroniske — Sygdomme, saasom Kjertelsyge, Nerve- og Hjerter sygdomme, Rheumatisme, Gigt, Hovedpine, Tandpine, Forkjølelse, Hoste, Mavekrampe, Mavecatarr, Mavesvækkelse, Tunghørighed og andre Øresygdomme m. m., at Folk søgte Hjælp paa de homöopathiske Apothek, og Omsætningen af Medicinen samme steds maa antages at have været meget stor, idet den homöopathiske Brugsforening, da nærværende Undersøgelse paabegyndte i Slutningen af August Maaned f. A., talte 233 Medlemmer hvoraf efter Burgdorfs Forklaring de Fleste havde faaet Medicin udleveret paa Apotheket, hvor der dengang fandtes 142 forskellige Arter Medicin, deriblandt Arsenicum album, Mercurius sublimatus og Mercurius corrosivus, hvilke sidstnævnte Medicinamenter maa antages at henhøre til de i Frd. 1 April 1796 § 1 ommeldte Gifte. Iøvrigt maa Burgdorf antages at være vedbleven at udlevere Medicin ogsaa efter denne Undersøgelses Paabegyndelse, indtil der den 16 Februar d. A. under en ifølgende Forhørsdommerens Kjendelse foretaget Husundersøgelse af Politiet i Tiltaltes Hus blev lagt Beslag paa de sammesteds forefundne homöopathiske Medicinalvarer. Den Læge, der blev tilkaldt, efterat Burgdorf havde haft ovennævnte Husmand Niels

Christian Peter Mikkelsen af Balhede under Behandling, har under Forhørene udsagt, at han fandt Patienten lidende af Rosen i hele Hovedet i Forbindelse med en begyndende Hjernebetændelse, og at hans Tilstand var meget tvivlsom samt at Burgdorf ved sin Behandling af ham i alt Fald har gjort den Skade, at unddrage ham fra virkelig Lægebehandling, men Mikkelsen blev dog efter Sagens Oplysninger senere helbredet for sin Sygdom, og iøvrigt kan det ikke antages, at Tiltalte har gjort de Syge, der henvendte sig til ham, nogen direkte Skade ved den Medicin, han leverede dem. Saavel de Indskud, der erlagdes af de i den homøopathiske Brugsforening indmeldte Personer, som Betalingen for Medicinen, hvilken Betaling var 1 Kr. for hver Portion, uden Hensyn til om denne var stor eller lille, ere efter de Tiltaltes Forklaring indbetalte i Foreningens Kasse, men det var Meningen, at Burgdorf, naar Aaret var omme, skulde have det Halve af Overskuddet som Bestyrelseshonorar og Lejd af de Lokaler, han havde stillet til Foreningens Disposition; dog var der, da nærværende Undersøgelse paabegyndtes, endnu ikke truffen fast Afgjørelse om hans Vederlag, ligesom der heller ikke var truffen Bestemmelse om, hvorledes den Del af Overskuddet, der ikke tilfaldt Burgdorf, skulde anvendes. Idet det saaledes var en Forudsætning, at Burgdorf skulde have en vis Del af Brugsforeningens Overskud, maa der paalivile ham og efter Forholdets Natur tillige Medlemmernes af Foreningens Bestyrelse et solidarisk Ansvar for den stødfundne Uddeling af homøopathisk Medicin til Foreningens Medlemmer, og da der ved denne Uddeling findes at være begaaet en Overtrædelse af Bestemmelserne i Frd. 4 December 1672 § 30, ville samtlige Tiltalte derfor in solidum være at tilpligte at erlægge den i bemeldte Lovbud foreskrevne Bøde af 200 Kr., der vil være at tillægge Ribe Amts Fattigkasse, men derimod findes der ikke Foje til tillige at anse dem med Straf efter Frd. 1 April 1796 § 1; thi vel ere, som meldt, nogle af de af Foreningen forhandlede Medicinalvarer Gifte, dog, som det maa antages i en meget fortyndet Tilstand, men denne Omstændighed kan ikke bringe de Tiltaltes Forhold ind under bemeldte Lovbud, der kun kan anses anvendeligt i de Tilfælde, hvor Forholdet ikke rammes af Straffebestemmelserne i Frd. 4 December 1672 § 30. Derimod ville de den 16 Februar d. A. hos Burgdorf beslaglagte i den for Underretten den 20 s. M. fremlagte Rapport under Nr. 1 ommeldte homøopathiske Medicinalvarer i Medfør af Frd. 4 December 1672 § 30 være at konfiskere til Fordel for Ribe Amts Fattigkasse, medens de øvrige beslaglagte Varer ville være at tilbagelevere Tiltalte Burgdorf, og desuden vil denne, for paa den ovennævnte Maade at have taget Syge under Behandling, være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder, og idet der ved Straffens Fastsættelse vil være

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juli 1886: Tiltalte, Hestehandler Carl Villiam Sørensen af Kjeldstrup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lunoe og Clausen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1886: Tiltalte, Hestehandler Carl Villiam Sørensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Wolff, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nykjøbing Extraret hertil indankede Sag, tiltales Hestehandler Carl Villiam Sørensen for Bedrageri i Spil, og er der, saaledes som Sagen foreligger Overretten, alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har forøvet saadant Bedrageri imod Gaardejer Peder Henriksen den 7 April d. A. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, medens han den nævnte Dags Eftermiddag paa et Beværtningslokale i bemeldte Kjøbstad spillede „Trekort“ med fornævnte Henriksen og en Trediemand, har, da Henriksen spillede Kløver Es ud, stukket dette over med en Trumf, skjøndt han havde Kløver 9 paa Haanden og efter Spilletts Regler skulde bekjende Kulør, samt at han derefter, da der var truffet den Aftale, at det mellemste Kort i visse Tilfælde skulde spilles fordækt ud, spillede Kløver 9 ud fordækt, og endelig aabenlyst det tredie Kort, som Henriksen ikke kunde stikke. Paa Grund

heraf fik Henriksen intet Stik, hvilket paadrog ham en Bete paa 24 Kr. Strax efterat Tiltalte havde udspillet det tredie Kort, lagde han den af ham fordækt udspillede Kløver 9 oven paa Kortstammen uden at vende Kortet, men, idet han vilde skrive Beten for Henriksen, vendte denne Kortet om, hvorefter han beskyldte denne for at have sveget Kulør, og paa Grund af det deraf opstaaede Skjænderi blev Spillet hævet, uden at der fandt nogen Opgjørelse Sted. Tiltalte har imidlertid vedblivende under Sagen paastaet, at han, der paa Grund af nydte Drikkevarer var noget uklar i Hovedet, antog Kløver 9 for Spader 9, og da han ikke ved det under Sagen Fremkomne imod sin Benægtelse kan anses overbevist om, med Forsæt at have sveget Kulør ved den nævnte Lejlighed, vil han være at frifinde. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 255 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 68. **Finantsministeriet paa Statskassens Vegne**
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Brønderiejer Knud Jørgensen (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Indstævntes Berettigelse til at foretage Inddæmninger eller Opfyldninger i Silkeborg Langsø.

Silkeborg Birks ordinære Rets Dom af 19 Februar 1884: Indstævnte, Brønderiejer Knud Jørgensen af Silkeborg, bor for Citanten, Finantsministeriets, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Januar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom nævnte kongelige Arvefæsteskjøde af 9 Oktober 1852 paa de Grundstykker i Silkeborg, der nu tilhøre Indstævnte og ere betegnede som Matr.-Nr. 50 a og 51 a, indeholder Intet om, at der med det Solgte fulgte nogen

Andel i den tilstødende Silkeborg Langsø, og den Formodning, der efter Indstævntes Formening ifølge Lovens 5—10—42 skulde være for, at Søarealet udfor Ejendommen desuagtet var medindbefattet under Afhændelsen, findes i hvert Fald efter samtlige med denne forbundne Omstændigheder at maatte bortfalde. I denne Henseende kan mærkes, at Silkeborg Hovedgaards Vestermark, som i Dommen omtalt, blev udstykket i saakaldte Byggepladser til Anlæggelsen af en Handelsplads, der paatænkte senere at kunne blive en egentlig Kjøbstad, at Parcellerne solgtes efter Kvadratalen-Maal mod aarlige Arvefæstefgifter, beregnede efter 100 Kvadratalen, og med Forpligtelse til sammes Bebyggelse og Indhegning med Stakit eller Plankeværk, og at det er usandsynligt, at det var Meningen at fordele Statens hidtilværende Ret til Søarealet udfor Vestermarken mellem de paa den anførte Maade solgte smaa, fra Landbruget unddragne Grundstykker og derved skabe en nei Det smalle, ud til Søens Midtstrømslinie sig strækkende Sølodder. Hertil kommer, at Fiskeriet i Statens Andel af Søen, derunder hvad der af samme laa udfor de til Indstævntes Formand solgte Parceller, var bortforpagtet paa den Tid, Afhændelsen foregik, hvilket ogsaa efter den Tid har været Tilfældet, uden at der i den Anledning enten er taget noget Forbehold ved Salget eller senere gjort nogen Indsigelse, medens der, saafremt tilsvarende Sølodder vare medfulgte Parcellerne, efter Lovens 5—10—42 maatte have tilkommet hver Parcel Ejer som Sølodsejer en Ret til Fiskeri i hans Andel af Søen, der vilde være uforenelig med Fiskeriets ommeldte Bortforpagtning.

Efter det Anførte kan der ikke antages at tilkomme Indstævnte som Arvefæstet af Matr.-Nr. 50 a og 51 a i Silkeborg nogen Ejendomsraadighed over den udfor disse liggende Del af Silkeborg Langsø, og idet han saaledes har været uberettiget til sammesteds at foretage Opfyldninger og Inddæmninger udenfor de afhændede Grundstykkers oprindelige Grændselinje mod Søen, vil han i Henhold til en derom af Kammeradvokaten nedlagt Paastand være at kjende uberettiget til at foretage saadanne Opfyldninger. Forsaavidt derimod Kammeradvokaten for Højesteret endvidere har nedlagt Paastand om, at Indstævnte tilpligtes enten at bortskaffe det af ham inddæmmede og opfyldte Areal, saaledes at Søen føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse, Vandstand og Dybde paa en nærmere betegnet Maade, eller at betale Erstatning for Inddæmningen efter uvillige Mænds Ansættelse, ere Sagens Oplysninger om det fra Søen indvundne Areal's Størrelse og Beliggenhed og Søens tidligere Vandstand og Dybde sammesteds altfor mangelfulde til, at denne alternative Paastand vil kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør som Ejer af Matr.-Nr. 50 a og 51 a i Silkeborg være uberettiget til at foretage Inddæmninger eller Opfyldninger i Silkeborg Langsø. Iøvrigt bør han for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, den konstituerede Kammeradvokat — under Paaberaabelse af, at Indstævnte, Brænderiejer Knud Jørgensen i Silkeborg, formentlig uberettiget har foretaget betydelige Inddæmninger og Opfyldninger i Silkeborg Langsø ud for den ham tilhørende, til bemeldte Sø grændsende Ejendom Matr.-Nr. 50 a og 51 a saavel som i Soen ud for en langs med hans Ejendom gaende Vej eller Gade, der kaldes Raadhusstræde, og derved af Soterritoriet tilegnet sig et 4170 □ Alen stort Areal, som findes afsat paa et af Citanten under Sagen fremlagt Situationskort, hvor den nuværende faktiske Søgrændse er betegnet med abc, medens den oprindelige Søgrændse, der er afsat paa Situationskortet efter det i Henhold til Lov 11 Februar 1863 for Silkeborg udarbejdede Bykort, er betegnet med ac — i første Instants paa Finantsministeriets Vegne paastaet Indstævnte tilpligtet inden en af Retten fastsat passende Frist og under en daglig Bøde at bortskaffe det ovennævnte af ham inddæmmede og opfyldte Areal, saaledes at Soen føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse, Vandstand og Dybde, i hvilken sidste Henseende Indstævnte efter Citantens Paastand vilde have at bortføre mindst saa meget, at Arealet efter at være bragt i Niveau med Soens nuværende Vandstand erholder en jævnt nedad imod Sobredde skraanende Retning med mindst 1 Fods Sænkning for hver 10 Alen, hvorhos han endvidere har nedlagt Paastand om, at Indstævnte dels kjendes uberettiget til fremtidig at udøve saadan eller anden Raadighed over Soarealet, dels dømmes til at betale Statskassen en passende Erstatning efter uvillige Mænds Skjon for den Skade, han har bevirket ved sin nævnte Disposition. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Finantsministeriets Tiltale, og Citanten har derefter

ifølge bemeldte Ministeriums Ordre indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har derimod paastaet Underretsdømmen stadfæstet. Det fremgaar af Sugens Oplysninger, at Silkeborg Handelsplads er anlagt paa den Staten tidligere tilhørende Silkeborg Hovedgaards Vestermark, der grændsede til Silkeborg Langsø og at bemeldte Mark i denne Anledning er bleven udstykket i Parceller, der maa antages successive at være blevne overdragne Handelspladsens Indvaanere i Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte samme, samt iøvrigt bl. A. paa Vilkaar, at de skulde svare Staten, der forbeholdt sig Herligheden over det Solgte, en aarlig Afgift i Forhold til vedkommende Parcellers Beliggenhed og Afbenyttelse, ligesom de ogsaa inden en ved Salget fastsat Frist skulde bebygge de dem overdragne Arealer. Paa disse Vilkaar er navnlig Indstævntes nuværende Ejendom Matr.-Nr. 50 a og 51 a, der er en Parcel af den Del af ovennævnte Vestermark, der grændsede til Silkeborg Langsø, ved kgl. Skjøde af 9 Oktober 1852, thinglæst d. 9 December s. A., af Staten bleven afhændet til en Kjobmand Nerger, saaledes at den aarlige Arvefæsteafgift, der skulde svares af Ejendommen, fastsattes til 2 Sk. pr. 100 □ Alen, hvorefter Indstævnte i 1860 er bleven Ejer af samme, men Citanten har navnlig under Fremhævelse af, at Parcellerne af Vestermarken oprindeligt ere solgte af Staten i det Øjemed og med den Forpligtelse, at Kjøberne skulde anvende samme til Byggegrunde, at Fiskeriet i den ud for Vestermarken beliggende Del af Silkeborg Langsø paa den Tid, Staten afhændede Indstævntes nuværende Ejendom, var bortforpagtet af Staten, og at den Kjobesum, som Staten betingede sig af bemeldte Ejendom og som er fastsat til en ubetydelig aarlig Afgift, er beregnet efter Ejendommens Arealindhold paa samme Maade som Kjobesummerne for andre til Byggegrunde paa Handelspladsen solgte Arealer, der ikke begrændsedes af Silkeborg Langsø, villet gjøre gjældende, at det er aldeles uantageligt, at det ved Statens Salg af Indstævntes Ejendom skulde have været Meningens at overdrage Kjøberen af samme nogen Andel i Soen eller nogen Rettighed sammesteds, og at dette ikke har været Meningens, men at Staten tværtimod har villet forbeholde sig Raudigheden over det ud for Ejendommen beliggende Soareal, skulde efter Citantens Formening ogsaa fremgaa af Skjødet af 9 Oktober 1852, hvori Staten har forbeholdt sig Herligheden over det Solgte, idet der under Begrebet „Herlighed“ formentlig saavel ifølge Lovsproget som efter almindelig Sprogbrug maatte anses indbefattet ethvert til en Landejendom hørende Appendix af lignende Beskaffenhed som det her omhandlede Soareal og i alt Fald de væsentligste af de Rettigheder, om hvis Udøvelse der i det her omhandlede Tilfælde kan være Tale, navnlig Rettigheden til at udøve Jagt og Fiskeri paa vedkommende Ejendom. Citanten

har derhos tilføjet, at Indstævnte, da Staten endnu er Ejer af betydelige Strækninger ved den sydlige Bred af Silkeborg Langsø og som Følge heraf i Medfør af D. L. 5—10—42 er Medejer af Soen, allerode paa Grund heraf ikke kunde være berettiget til uden Statens Samtykke at foretage saadanne Dispositioner over Sobunden som den her omhandlede, hvorved Soens Udseende, Form og Størrelse forandres, medens de ogsaa kunne antages at være til Skade for Fiskeriet i Soen, og at Indstævnte selv har erkjendt, at han ikke paa lovlig Maade er i Besiddelse af det i Soen opfyldte Areal, idet han under 17 December 1879 har indgivet en Ansøgning til Indenrigsministeriet om, at bemeldte Areal maatte tillægges ham som fremtidig Ejendom mod, at han svarede fuld Skat af Jorden. Indstævnte maa nu vel anses at have erkjendt, at han har foretaget Opfyldninger i Silkeborg Langsø ud for Raadhusstræde for at sætte dette Stræde i Forbindelse med en Vej, der gaar norden om hans Ejendom, men han har paastaet, at han ikke har tilegnet sig det sammesteds opfyldte Areal, der stedso benyttes til Vej for Alle og Enhver, og hvad Opfyldningerne ved hans egen Ejendom angaar, har han benægtet derved at have tilegnet sig noget af det oprindelige Soterritorium, idet han kun vil have taget tilbage, hvad Soen havde slikket bort fra hans Ejendom, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at da han i 1860 kjøbte sin nuværende Ejendom, var det Areal, hvorom nærværende Sag drejer sig, under almindelige Vandstandsforhold fuldstændig tørt og voxet med Græs, som Indstævnte dels høstede, dels lod sine Kreaturer afgræsse, men at Vandet i Aarenes Lob efterhaanden slikkede mere og mere bort af Ejendommen, indtil Indstævnte, der i den første halve Snes Aar af sin Besiddelsestid ikke havde havt Raad til at træffe større Foranstaltninger imod Vandets Fremtrængen, i de senere Aar atter fyldte op i Vandet ud til den gamle Sogrændse. Iøvrigt har Indstævnte forment, at han i Medfør af D. L. 5—10—42 har en saadan Raadighed over Søarealet ud for sin Ejendom indtil Midtstromslinjen, at han maatte være berettiget til at foretage Opfyldningen i samme, og han har ikke villet erkjende, at de af ham foretagne Opfyldninger kunne være til Skade for Fiskeriet i Soen. Forelobig bemærkes, at Silkeborg Bykort, der efter Sagens Oplysninger maa antages først at være udarbejdet i 1868 for at benyttes ved den i Lov 11 Februar 1863 § 5 jfr. § 18 paabudne Matrikulering af Silkeborg Jorder, vel ikke kan afgive Bevis for, at den paa det af Citanten fremlagte Situationskort efter Bykortet afsatte, med de betegnede Linje er den oprindelige Sogrændse, men at det ved de Forklaringer, som ere afgivne af flere af Citanten førte Vidner i Forbindelse med Sagens andre Oplysninger, dog maa anses tilstrækkelig godtgjort, at i alt Fald en større Del af det udenfor bemeldte Linje beliggende, nu op-

fyldte Areal oprindelig og navnlig, da Indstævnte i 1860 købte sin nuværende Ejendom, har været en Del af Søen og til Stundighed staaet under Vand, idet det iøvrigt maa antages, at Søbredden ved Indstævntes Ejendom har været et lavt og sumptet Terræn, der ikke blot ved Højvande overskyldedes af Vandet, men som ogsaa under lavere Vandstandsforhold delvis kunde staa under Vand, saa at det var vanskeligt at paavise en bestemt Grændse mellem Søen og Landet. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det ud for hans Ejendom beliggende Søareal — som Staten, efter hvad der maa anses for at være in confesso, ikke har besiddet med nogen særlig Adkomst eller som en særlig Ejendoms-gjenstand, hvorimod Statens Ret til samme maa antages overensstemmende med D. L. 5—10—42 alene at have været begrundet paa dens Ejendomsret over den Del af Vestermarken, der nu hører til Indstævntes Ejendom — ved Salget af bemeldte Ejendom til Kjøbmand Nerger maa formodes som et Appendix til Ejendommen at have været indbefattet under Salget, saa at det nu tilhører Indstævnte, og ligesom denne Formodning ikke i nogen videre Grad kan svækkes ved, hvad Citanten har anført om det Usandsynlige i, at dette skulde have været Meningen, idet navnlig den af ham paaberaabte Omstændighed, at Fiskeriet i Silkeborg Langsø udfor Vestermarken, som det maa antages, paa et kortere Aaremaal var bortforpagtet af Staten, dengang Indstævntes nuværende Ejendom solgtes til Kjøbmand Nerger, ikke i og for sig findes at kunne være afgjørende, saaledes er der heller ikke tilstrækkelig Foje til at antage, at Staten ved uden nogen Tilføjning om, hvad der derved skulde forståas, at reservere sig Herligheden over den solgte Ejendom, skulde have villet forbeholde sig det ud for samme beliggende Søareal, thi under Begrebet „Herlighed“ kan efter den Betydning, hvori Ordet i Almindelighed bruges navnlig i Lovgivningen, ikke anses indbefattet nogen Ret for Herligheds-ejeren som saadan til at jage eller fiske paa eller paa anden Maade benytte eller raade over vedkommende Ejendom eller det dertil hørende Søareal, jfr. bl. A. D. L. 3—12 sammenholdt med D. L. 3—13—20 — hvorefter de i Loven ommeldte Selvejere-bønder, over hvis Gaarde Andre havde Herlighedsret, ikke saaledes som almindelige Fræstebønder kunde antages at være udelukkede fra at fiske i de til deres Gaarde hørende Solodder — og Frd. 30 Mai 1840 § 6, hvorefter Jagtret paa en Arvefæsteejendom ikke uden særlig Vedtagelse i saa Henseende tilkom Herlighedsejeren. Efter det Ovenanførte samt idet der ikke kan tillægges den Omstændighed, at Indstævnte, som meldt, har anset det for rettest under 17 December 1879 at ansøge om Indenrigsministeriets Anerkjendelse af hans Ejendomsret til det af ham opfyldte Areal, nogen videre Betydning, eftersom dette maa antages at være sket ex tute af Hensyn til, at Areallet ikke paa

Silkeborg Bykort var henlagt til hans Ejendom, maa Indstævnte anses at være Ejer af Soarealet ud for hans Ejendom indtil Midtstromslinjen, men naar dette er Tilfældet, maa Citantens Indsigelse mod de af Indstævnte sammesteds foretagne Opfyldninger — der ikke ere af den Betydning, at de kunne antages at skade Fiskeriet i Silkeborg Langsø eller paa anden Maade forringe den Fordel, Staten kan have af sin Medejendomsret over bemeldte Sø — anses for ubeføjede, og det Samme maa ogsaa gjælde med Hensyn til Citantens Indsigelser imod den endnu ubetydelige Opfyldning i Søen ud for Raadhusstræde, thi selv om Indstævnte ikke maatte have nogen Adkomst til Søarealet udfor bemeldte Stræde, der kunde berettigede ham til at foretage Opfyldninger sammesteds, maa dette, da det maa anses for at være in confesso, at Staten ikke er Ejer af Strædet, ligesom den heller ikke ses at have nogen særlig Adkomst til Soarealet ud for samme, i ethvert Tilfælde være Staten uvedkommende. Herefter maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Finantsministeriets Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, og som Følge heraf vil der ikke under Sagen kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Februar 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolssekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 40.

Tirsdagen den 14 December.

Nr. 245.

Advokat Halkier

contra

Schack Carl Emilius Møllerup (Def. Bagger),

der tiltales for fornærmelige Udtalelser og Paasagn mod Byfoged Jürgensen i Randers.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 14 Mai 1886: De ovenomhandlede for Klageren, Byfoged E. Jürgensen i Randers, fornærmelige Yttringer saavel som den ovenmeldte Betegnelse af Politirapportens Indhold bør døde og magtesløse at være, og bør Indklagede, forhenværende Landmand S. C. E. Møllerup af Randers, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger. Saa bør Indklagede og betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, hvis Sagen ikke havde været beneficeret for Klageren. I Salær til Kancelliraad Bredstrup betales 35 Kr. af det Offentlige. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 August 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. De idømte Sagsomkostninger for Politiretten udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande dog at Straffetiden bestemmes til fire Uger. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær værende Sag har Byfoged Jürgensen i Randers i 1ste Instant ved Politiretten søgt Tiltalte, forhenværende Landmand Schaal Carl Emilius Mollerup sammesteds, til at anses med Straf for at have udsagt, at Byfogden var en Meneder og havde opført sig som en saadan i Embedsforhold overfor Tiltalte, samt til at horden af Tiltalte fremsatte Sigtelse mortificeret, og da denne Paa stand ved Politiretsdommen er tagen til Følge, saaledes at Straffen efter Straffelovens § 215 er bestemt til simpelt Fængsel i 6 Uger er Sagen nu efter Tiltaltes Begjæring indanket for Overretten paa den i Pl. 23 Mai 1840 § 2 foreskrevne Maade. Den anførte Sigtelse skal Tiltalte have fremsat dels i Restaurator Nielsens Beværtning i Randers, hvor han, efterat have udtalt, at Embedsstanden eller en stor Del af den var Menedere, og efter en tilstedeværende Skolelærer havde advaret ham mod saadanne Udtalelser, skal have yttret, at den, som vilde gaa op til Byfogden deri Byen og meddele ham, at Tiltalte havde sagt, at han var en Meneder, vilde han være meget taknemlig imod, thi han skulde nok vide at svare for, hvad han havde sagt, dels under et Forhor, som i August Maaned f. A. optoges i Randers af Byfogdens i hans Fraværelse konstituerede Fuldmægtig efter Rekvisition fra en fremmed Jurisdiktion i Anledning af en til samme fra Tiltalte indloben Anmeldelse, ved hvilken Lejlighed Tiltalte, da et af de indkaldte Vidner til Bevis paa hans Upaa lidelighed anførte, at han havde sagt om Byfogden, at den havde baaeret sig saaledes ad mod Tiltalte, at han havde brudt sin Embedseds og var en Meneder, ikke blot skal have vedstaaet denne tidligere Yttring og bekræftet den, men tillige i Rettetjentaget, at Byfogden i Embedsforhold overfor ham havde op

fort sig saaledes, at han var en Meneder. Tiltalte har erklæret, at han ikke erindrer i Nielsens Beværtning at have yttret til Nogen, at han vilde være taknemmelig mod den, som vilde gaa op til Byfogden og meddele ham, at Tiltalte havde sagt, at han var en Meneder, og heller ikke i Retslokalet ved den nævnte Lejlighed, da der blev talt om en Yttring, han skulde have brugt om en Politimester, at have udtalt, at Byfogden i Embedsforhold overfor ham havde opført sig saaledes, at han var en Meneder. Tiltalte har derfor paastaet sig frifunden, idet han formener ikke at have fornærmet Byfogden. Ved en under Sagen foretagen Vidneførsel har den Dommerfuldmægtig, som beklædte Retten, da det ommeldte Forhør blev optaget, edelig forklaret, at han, efterat Restauratør Nielsen i Retten havde udtalt, at man saa lidet kunde stole paa, hvad Tiltalte sagde, at han endog en Dag i Nielsens Vinstue havde udtalt, at Byfogden var en Meneder, havde spurgt Tiltalte, der var tilstede i Retten, om han havde udtalt sig saaledes, og af Tiltalte faaet til Svar: „Ja, jeg har sagt, at Byfoged Jürgensen i Forhold til mig har brudt sin Embedsed, og altsaa er en Meneder“, samt at Tiltalte, foruden saaledes at vedstaa sin tidligere fremsatte Sigtelse mod Byfogden, tillige gjentog og fastholdt den i Retten. Af de tvende under Forhøret fungerende Retsvidner har det ene edelig forklaret, at Tiltalte i Retten erklærede, at Byfogden havde behandlet Tiltalte som en Meneder og altsaa var en Meneder, det andet, at Tiltalte erkjendte at have sagt, at Byfogden havde brudt sin Embedsed. Restauratør Nielsen har endelig ligeledes edelig forklaret, at Tiltalte i hans Beværtning til en Mand, der skulde hen paa Byfogedkontoret, har brugt en Yttring, der, som det bestemt forekom Vidnet, lod paa, at han maatte hilse eller sige Byfogden fra Tiltalte, at han var en Meneder, hvorhos dette Vidne, angaaende hvad der er foregaaet under det omhandlede Forhør, har forklaret, at Tiltalte ikke alene, som det forekom Vidnet, overfor dette, vedstod sin anførte Yttring, men tillige i Anledning af et Spørgsmaal, som Fuldmægtigen rettede til Tiltalte, paany vedstod hvad han havde sagt, og tilføjede en Yttring, hvis nøjagtige Indhold Vidnet ikke kan gjengive, men hvoraf Meningen var, at Byfogden havde brudt sin Embedsed overfor ham, og at han saaledes ansaa ham for en Meneder. Ved disse Vidneforklaringer maa det saaledes anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, navnlig ogsaa i Retten, har omtalt Byfoged Jürgensen som en Meneder og som den, der havde brudt sin Embedsed, og da Tiltalte intet har kunnet oplyse, som kunde give ham mindste Foje til at udtale sig saaledes, maa det, idet der, som Sagen foreligger for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om Straffens Skærpelse, have sit Forblivende ved Politiretsdommen, forsaavidt Tiltalte for sit ommeldte Forhold ved samme er anset efter Straffelovens § 215. og de ovennævnte fornærmelige Ud-

taelser derhos ere mortificerede, og da der efter Sagens Omstændigheder ikke findes Føje til at nedsætte den Tiltalte idømte Straf af simpelt Fængsel i 6 Uger, samt da bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger for Politiretten billiges, ligesom det ogsaa vil kunne have sit Forblivende ved en ved Dommen givne Mortifikation paa en af Tiltalte under Proceduren fremsat Udeladelse angaaende en fremlagt Politirapport, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 303.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Drab samt Legemsbeskadigelse saavel som Vold mod en Arrestforvarer og en Politibetjent.

Skjelskør Kjøbstads Extrarets Dom af 9 September 1886: Arrestanten, Fattiglem Hans Jørgensen af Skjelskør, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Sørensen og Prokurator Strobecch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Seidelin, betaler Arrestanten, Hans Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 186 jfr. § 46 og dens § 100 jfr. § 98, men Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Dommens Forskrifter om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens

Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Omstændighederne ved nærværende, alene efter Begjæring af Arrestanten Hans Jørgensen fra Skjelskor Kjobstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten er aktioneret for Forsøg paa Drab samt Legemsbeskadigelse saavel som for Vold imod en Arrestforvarer og en Politibetjent, ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende: Efterat Arrestanten den 9 August d. A. havde udstaaet i Skjelskor Arrest en ham i Henhold til Plakat af 14 December 1810 ikjendt Straf af 14 Dages simpelt Fængsel, blev det paalagt ham af Arrestforvareren, der var forhindret i at ledsage ham, at begive sig til Fattiggaarden i Skjelskor, hvor han hørte hjemme. Arrestanten efterkom imidlertid ikke dette Paalæg, men drev om i Byen og dennes Omegn, indtil han den næste Dags Eftermiddag blev anholdt og fort til Fattiggaarden, hvor han, der befandt sig i en meget beskjaenket Tilstand, blev indsat i Detentionslokalet. Herfra loslodes han den følgende Morgen, men da han var ondskabsfuld mod Fattiggaardsbestyreren Christiansen, forulempede dennes Hustru og gjorde anden Uorden, blev han ca. Kl. 2 paany indsat i Detentionslokalet, hvor han nu opførte sig paa en særdeles støjende og voldsom Maade, idet han bl. a. afstøvede et Vindu og kastede det ud paa Vejen, samt raabte, at man skulde komme til ham, da det var Livet om at gjøre. Fattiggaardsbestyrer Christiansen begav sig da til Detentionslokalet, og idet han aabnede Døren, saa han Arrestanten staa i en truende Stilling med en 4 à 5 Tommer lang Kniv eller Dolk i den højre Haand, idet Arrestanten raabte til ham, at hvis han kom nærmere skulde han faa den lige i Livet. Christiansen tilkaldte derefter en tilstedeværende Sømand, i hvis Overværelse Arrestanten, der fremdeles holdt Kniven som anført, gjentog sin Trudsel, hvorefter Christiansen gik rask hen til Arrestanten og greb ham bag fra om Armene, men kunde dog ikke forhindre. at Arrestanten en Tid slog om sig med Kniven, med hvilken han da tilføjede Christiansen et $\frac{2}{3}$ Tomme langt og 3 Tommer dybt Saar paa den udvendige Side af det højre Laar. Saaret, der medførte et betydeligt Blodtab og nødsagede Chri-

stiansen til i længere Tid at holde Sengen, er ifølge de afgivne Lægeerklæringer senere lægt paa en saadan Maade, at det ikke vil efterlade blivende Følger, men efter bemeldte Erklæringer maa det udelukkende tilskrives et heldigt Træf, at Læsionen ikke har havt alvorligere Følger, da den med en lidt anden Retning eller paa flere Steder i Nærheden af det ramte Sted vilde have kunnet medføre langt betydeligere Skade, ja endog være bleven dødelig. Arrestanten har erkjendt, at det ved den nævnte Lejlighed var hans Hensigt at jage Kniven i Livet paa Christiansen og saaledes ombringe ham, og som Motiv til Gjerningen har han anført, at han i længere Tid havde baaret Nag til Christiansen og dennes Hustru paa Grund af deres Adfærd imod ham, uden at der dog er oplyst Noget, som kunde begrunde et saadant Nag. Endvidere har Arrestanten den 11 August, da han efter Overfaldet paa Christiansen var bleven anholdt og indsat i Byens Arresthus, gjort sig skyldig i voldelig Adfærd mod Arrestforvarer Larsen, idet han vilde kaste denne en fra Arrestgulvet opbrudt Mursten i Hovedet, hvilket det dog lykkedes Larsen at forhindre. Endelig har Arrestanten den 15 August d. A., da Arrestforvarer Larsens Forretninger i hans Fraværelse bleve besorgede af Politibetjent Johansen, udvist en lignende Adfærd mod Sidstnævnte, hvem han i Arresten vilde slaa først med Laaget til Urinspanden og derefter med selve Spanden. Arrestanten har fastholdt, at han ved sin foranførte Adfærd mod Arrestforvarer Larsen og Politibetjent Johansen, paa hvilke han var vred, fordi de i sin Tid havde anholdt ham, har handlet i Overilelse og uden noget Forsæt til at tilføje dem varig Skade eller Lemlæstelse. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold findes han, der er født den 25 Marts 1822, og som ikke ses tidligere at være kriminaliter tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Dom anset efter Straffelovens § 186 sammenholdt med § 46 og efter samme Lovs § 100. cfr. § 98, og da ogsaa den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 15 December.

Nr. 290.

Advokat Nellemann

contra

Hans Christian Rasmussen, kaldet Aaby (Def. Bagger),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1886: Tiltalte Hans Christian Rasmussen, kaldet Aaby, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Gottschalck, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De nærmere Omstændigheder i nærværende Sag, hvorunder Hans Christian Rasmussen, kaldet Aaby, tiltales for Pengeafpresning, ere følgende: Efterat Tiltalte, der er Redaktør af et her i Staden udkommende Dagblad med Navn „Friheden“ til Optagelse i dette fra en Medarbejder ved Bladet havde erholdt tilstillet en Artikel om nogle Forbrydelser mod Sædeligheden, i hvilke en herværende Handlende skulde være delagtig, tilskrev han denne Handlendes Hustru et Brev, som han underskrev „X, Medarbejder ved „Friheden“, og i hvilket han underrettede hende om, at der et Par Dage efter vilde komme en meget udførlig Artikel i bemeldte Blad, som uden Tvivl vilde skade og kompromittere hendes Mand, men at hun, da Redaktøren var meget forekommende, vist let vilde kunne undgaa, at Artiklen kom frem, hvis hun strax næste Dag anmodede Redaktøren om at udelade den. Den

Handlendes Hustru, der antog, at Meningen med Brevet var at opfordre hende til at udbetale en Sum Penge for at undgaa, at Artiklen blev optagen i Bladet, sendte en Befuldmægtiget op til Tiltalte for at ordne Sagen; en Forhandling mellem ham og Tiltalte om, at denne skulde undlade at optage Artiklen i Bladet, førte imidlertid ikke til noget Resultat, og Sagen blev da af bemeldte Befuldmægtigede anmeldt til Politiet. Tiltalte har vedholdende benægtet, at han har tilstillet den omhandlede Handlendes Hustru det nævnte Brev i den Hensigt at afpresse hende Penge, idet han har udsagt, at hans Øjemed med at sende hende Brevet var at erholde konstateret, hvorvidt hendes Mand var den Handlende, der sigtedes for at være delagtig i den nævnte Forbrydelse, hvorhos han har paastaet, at han ogsaa under den Forhandling, der førtes mellem ham og hendes Befuldmægtigede, udtrykkelig afslog at modtage Penge for at undlade at optage Artiklen i Bladet, og hvorvel der nu efter Sagens Oplysninger maa være nogen Formodning for, at disse Anbringender ere urigtige, kan det dog ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han med Afsendelsen af det omhandlede Brev har forbundet noget strafbart Øjemed, og Tiltalte kan herefter ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Lovovertrædelse. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født 10 December 1855 og ikke funden forhen straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale, dog saaledes, at han findes at burde udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærer til de befalede Sagførere, 25 Kr. til hver. Det maa misbilliges, at bemeldte Sagførere udeblev ved Sagens Foretagelse i Retten den 13 Juli d. A., iøvrigt har Sagførelsen været lovlig.

Nr. 291.

Advokat Levinson

contra

Peder Vilhelm Christiansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 16 Juli 1886: Tiltalte, Arbejdsmand Peder Vilhelm Christiansen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa bør han og til Murer Niels Jepsen betale 40 Kr. i Erstatning for Svie, Smerte og Næringstab og tilsvare denne Udgifterne ved

hans Henliggen paa Holstebro Sygehus, samt endvidere udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Oktober 1886: Tiltalte Peder Vilhelm Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt i Erstatning til Murer Niels Jepsen betale 53 Kr. 65 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salærer til Aktor og Defensor for Overretten. Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Peder Vilhelm Christiansen for Vold. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, var der Søndagen døn 6 Juni d. A., medens Snedker Carl Hansen paa sin Bopæl i Sal sad og drak bajersk Øl sammen med Murerne Ole Bernhardt Olsen og Niels Jepsen samt Tjenestekarl Sundberg, opstaaet et Klammeri, der forelobig endte ned, at Olsen og Jepsen efter at de alle vare komne ud paa Gangen gik over i et i samme Hus værende Øludsalg, men da lisse noget senere efter at Tiltalte imidlertid var kommen tilstede hos Carl Hansen og medens han der sad og drak bajersk

Øl sammen med denne og Lundberg — igjen forlod det ommeldte Øludsalg, idet Jepsen efter sin Forklaring stod i Begreb med at gaa hjem, medens Olsen maa antages at have gjort Forsøg paa atter at trænge ind i Carl Hansens Stue, gav dette Anledning til et nyt Sammenstod, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved denne Løjlighed har med en Ølflaske bibragt Olsen og Jepsen, førstnævnte 3 og sidstnævnte 2 Slag i Hovedet, og medens de Olsen bibragte Slag maa antages at have været uden videre Betydning, om de end efter Olsens Forklaring efterlod blodige Mærker, blev der ved de Slag, Tiltalte bibragte Jepsen, tilføjet denne 2 Saar i Hovedet, af hvilke navnlig det sidst modtagne var saa betydeligt, at han efter sin Forklaring, som Følge af Slaget i Øjeblikket, sank bevistløs sammen, og efter at Jepsen derpaa af Olsen var bleven fulgt hen til en Gaardmand, blev han af denne kjørt til en Læge, der forbandt ham, hvorpaa han den følgende Dag indlagdes paa Sygehuset i Holstebro. En af den ommeldte Læge den 7 Juni udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring gaar ud paa, at da Jepsen den foregaaende Aften kom til Lægen, fandtes hans Klæder lige ind til Skjorten gjennemtrukne af stærknet Blod, samt at der omtrent fra Midten af Bughovedet i Højde med Ørets øvre Rand saas flyde en kontinuerlig Strøm af Blod, ligesom der ogsaa lidt lavere og længere ad Nakken til fandtes et blødende Saar, hvorhos Jepsen, hvis Puls næsten var ufolelig, under Lægens Behandling sad med brustne Øjne, kridhvide Læber, hvid Ansigtssfarve og uden Bevisthed som Følge af Blodtabet, der havde naaet den yderste Grad, og efter en af Distriktslægen den 10 Juni næst efter udstedt Erklæring havde Jepsen, der ifølge Erklæringen ved sin Indlæggelse paa Sygehuset var meget medtaget af Blødningen, ved Indlæggelsen et en Tomme langt Saar i Bughovedets højre Side, der var betydelig omt i Omfanget. Ifølge en af Distriktslægen den 20 s. M. udstedt Erklæring — som iøvrigt gaar ud paa, at det efter Saarets Beskaffenhed ikke kan antages at være tilføjet Jepsen med en hol Flaske, medmindre dennes Kant paa Overgangen fra Bund til Flaskside har været ualmindelig skarp — var Saaret imidlertid dengang lægt og antoges ikke at ville være til Hinder for hans senere gode Helbred, og Jepsen — hvis Forklaring iøvrigt bl. a. gaar ud paa, at han er aldeles sikker paa, at den Flaske, hvormed Tiltalte bibragte ham det sidste Slag, var itu, idet han, forinden Tiltalte førte Slaget, saa, at Bunden var ude af Flasken — har ogsaa ved sit Møde i Retten den 18 Juni d. A. udsagt, at han, der endnu dengang var noget mat efter det lille Blodtab og noget om i Hovedet, dog ikke antager, at den ham tilføjede Læsion vil have nogen Indflydelse paa hans fremtidige Helbredstilstand og Arbejdsdygtighed. Tiltalte, der maa antages ved

len omhandlede Lejlighed at have været en Del beruset, har nærmere forklaret, at den Flaske, hvormed han slog, var fuld af øjersk Øl og at Proppen fløj af den, da han slog det første Slag dermed, og han har derhos udsagt, at hvis den Flaske, hvormed han bibragte Jepsen det sidste Slag, var itu, maa han have havt to Flasker i Hænderne, eftersom han er vis paa, at man satte en hel Flaske paa Bordet efter at have slaaet Jepsen, og han har under det ommeldte yderligere Forhør endvidere udsagt, at han — der, da han, som meddelt, satte den hele Flaske fra sig paa Bordet, vil have yttret til Hansen, at det var vært Flasken holdt — ikke lagde Mærke til, om der var Blod paa Flasken, hvorimod han nok saa, at der var Blod paa den af hans Hænder, hvormed han holdt samme. Efter den af Snedker Hansen afgivne Forklaring fandtes der, efter at det foranførte var passeret, en stor Mængde Glasskaar ude i Forstuen, hvad Tiltalte dog ikke vil have bemærket, uden at Hansen dog vil kunne sige, om disse vare blodige. Jepsen, der man antages at have henligget 13 Dage paa det ommeldte Sygehus, har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale ham mindst 20 Kr. i Erstatning for det Næringstab, han har lidt, (som Følge af den nam af Tiltalte tilføjede Læsion, og et lignende Beløb for Tort og Svie samt endelig Omkostningerne ved hans Ophold paa Sygehuset, hvilke han under Reassumptionsforhøret har opgjort at udgjøre 13 Kr. 65 Øre, og mod disse Erstatningspaastande har Tiltalte intet havt at erindre. For sit ovonomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1859 og tidligere i sin Militærtjeneste, foruden at være straffet 3 Gange arbitrært for Disciplinærforseelser, har været anset ifølge Krigsretsdom af 29 Marts 1883 for Kvartertyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Niels Jepsen for Næringstab, Svie og Smerte samt Helbredelsesomkostninger, ialt 53 Kr. 65 Øre.

Nr. 75. Aktieselskabet „Bryggeriet Limfjorden“
(Levinsen)

contra

Kjøbmand **Valdemar Behrend** (Iugen),

betr. Erstatning for hafte Reparationsudgifter m. v.

Aalborg Bythings Dom af 24 December 1883: De Indstævnte, Aktieselskabet „Bryggeriet Limfjorden“, bor til Citanterne, Kjøbmand Valdemar Behrend, betale 1162 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Juli f. A. indtil Betaling sker, men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1885: Hovedcitanterne, „Bryggeriet Limfjorden“, bor til Kontracitanten, Kjøbmand Valdemar Behrend, betale 1687 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 4 Juli 1882, indtil Betaling sker, og derhos være pligtige at taale, at Kontracitanten i deres under Sagen omhandlede Lagerbygnings Gavl lader udlugge Bomhuller i $\frac{1}{2}$ Stens Dybde til Brug ved sin Stald- og Pakhusbygningens Afstivning under dens forestaaende Reparation, dog at disse Huller efter Tilendebriagelsen af Bygningens Reparation atter blive at tilmure ved Kontracitantens Foranstaltning og paa hans Bekostning. Iovrigt bor Hovedcitanterne for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Dom efter den skete Indstævning kun foreligger Højesteret til nærmere Prøvelse i Henseende til de Punkter, i hvilke Indstævntes Paastande ved samme ere tagne til Følge, og i Henshold til de under denne Del af Sagen i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Hovedcitanterne, Aktieselskabet „Bryggeriet Limfjorden“, i Aalborg i Foraaret og Sommeren 1881 havde paa den sydlige, tidligere ubebyggede Del af deres Ejendom, Matr.-Nr. 182 ved Stranden sammesteds — hvilken Ejendom imod Syd støder op til en Kontracitanten, Kjøbmand Valdemar Behrend i Aalborg,

tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 192 i bemeldte Kjøbstads Bispensgade — ladet opføre en grundmuret Lagerbygning, saaledes at der kun blev en meget smal Gyde imellem bemeldte Bygnings søndre Gavl og den nordre Side af en paa Kontracitantens ovennævnte Ejendom værende ældre Bindingsværksbygning, der benyttes til Stald og Pakhus, og i denne Anledning ladet foretage dybe Udgravninger i Grunden tæt op til sidstnævnte Bygning, har Kontracitanten — under Paaberaabelse af, at hans Stald- og Pakhusbygningens Ydermur som Følge af dette Byggeforetagende er skreden ud og Bygningen sunken saaledes, at samme nu holder helt over imod Hovedcitanternes Bygning — i 1ste Instants sagsøgt Hovedcitanterne til at betale sig, hvad en fuldstændig Istandsættelse af hans ovennævnte Bygning vil koste, hvilke Udgifter antages at ville udgjøre mindst 1162 Kr., og desuden i Erstatning for det Tab og de Udgifter, der vil paafores ham derved, at hans Ejendom, medens den er under Reparation, delvis maa rommes, med 5000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, tilligemed 5 pCt. nærlige Renter af disse Beløb fra Forligsklagens Dato den 4 Juli 1882, indtil Betaling sker, hvorhos han endvidere har nedlagt Paastand om, at Hovedcitanterne tilpligtes dels at udstede en Deklaration, hvorved der gives Kontracitanten og efterfølgende Ejere af dennes Ejendom Ret til i Hovedcitanternes Gavl at udhugge Bomhuller i $\frac{1}{2}$ Stens Dybde for at lette eventuel Afstivning og øvrige Arbejder paa Kontracitantens Ejendom, dels under Dagmulkt at ryddeliggjøre det nærmest nord for Kontracitantens Stald- og Pakhusbygning liggende Areal, der efter hans Formening hører til hans Ejendom, saavel for det af Hovedcitanterne sammesteds anbragte Murværk og Slyngeleg som for Kul, Tommer og andet Skramleri, som af Hovedcitanterne skal være henlagt sammesteds, og at bringe deres Lagerbygning, som formenes at helde udover dette Areal, tilbage i lovbehalet Afstand fra Kontracitantens Ejendom fra Grunden og til Taget. Ved Underretsdommen ere Hovedcitanterne tilpligtede at betale Kontracitanten 1162 Kr. med Renter, som paastaet, men ere iøvrigt frifundne for hans Tiltale, og Sagen er derefter af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanterne have paastaet sig i det Hele frifundne for Kontracitantens Tiltale, medens denne har paastaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Efter Sagens Oplysninger havde Kontracitanten allerede, medens Udgravningen af Grunden til Hovedcitanternes Lagerbygning fandt Sted, ligeoverfor en af Aktieselskabet „Bryggeriet Limfjorden“s Direktører paatalt, at der graves for nær ind til hans Grund, ligesom han ogsaa vil have henvendt sig til den Murmester, der forestod Bygningens Opførelse, med Besværing herover, men da der intet Hensyn toges til hans Besværing og hans Bygning efter Lagerbyg-

ningens Opførelse var sunken og beskadiget, forlangte han i Skrivelse til Aktieselskabets administrerende Direktør, Grosserer Levinson, af 20 Marts 1882 den Skade, der var paaført hans Bygning ved at Grunden lige op til samme var bleven udgravet, repareret, og da Levinson ikke vilde erkjende, at Skaden hidrørte fra den ommeldte Udgravning, ligesom han iøvrigt ogsaa formente, at Ansvar for Skaden, selv om saa var, ikke kunde paahvile Hovedcitanterne, lod Kontracitanten, efter i Skrivelse til Hovedcitanterne af 20 April at have reserveret sig sin Ret til Erstatning for den hans Ejendom tilføjede Skade, ved to af Retten efter hans Begjæring udmeldte Mænd afholde en Syns- og Skjønnsforretning, dels til Oplysning om den Maade, hvorpaa Hovedcitanternes Lagerbygning var opført, samt om hans egen Bygnings Brøstfældighed og Aarsagerne dertil, dels for at erholde et Skjøn over, hvad det vilde koste at istandsætte hans Bygning, naar der tillige toges Hensyn til det Tab, der vilde paaføres ham ved Ejendommenes Romning under Istandsættelsen. Efter den af Skjønsmændene den 23 Juni 1882 afgivne Erklæring viste det sig ved den af dem paa Stedet foretagne Undersøgelse, at den østligste Del af Gyden mellem Hovedcitanternes Lagerbygningens søndre Gavl og den nordre Side af Kontracitantens Stald- og Pakhusbygning kun havde en Brede af ca. 21 Tommer, og at den 12 Alen fra Lagerbygningens østlige Hjørne endog indsnævredes omtrent 4 Tommer yderligere, medens den længere imod Vest efterhaanden blev bredere indtil den ved Lagerbygningens vestlige Hjørne blev 3 Alen bred. Stroerne under Lagerbygningen viste sig derhos ved de af Skjønsmændene paa 2 Steder foretagne Udgravninger at stikke ca. 12 Tommer udenfor Gavlen, ligesom der fandtes en fremspringende Murpold af uregelmæssig Form, og Slyngelaget under Lagerbygningen fra dennes østlige Hjørne indtil ca. 44 Alen vest derfor laa ca. 4 Alen 9 Tommer dybere end Underkanten af Fodstykket under Kontracitantens Stald- og Pakhusbygning. Sidstnævnte Bygningens nordre Side stod udefter den betydelig Bue fornedet ved Fodstykket, hvorhos flere af Stolperne og Tremplingerne var skudte endnu længere ind, ligesom flere af de murede Tavler var faldefærdige. Gulvet i Stalden, der bestaar af Mursten paa Kant, havde i den østlige Grebning fra Midten af Huset imod Nord et Fald af $2\frac{1}{2}$ Tommer, medens det efter Skjønsmændenes Forneining antages oprindelig at have haft et lignende Fald modsat Retning. Gulvet i anden Etage havde ca. 14 Alen vest for den østlige Gavl paa hele Bygningens Brede fra Syd til Nord et Fald af $5\frac{1}{2}$ Tommer, og fra sidstnævnte Punkt 7 Alen i Ost laa Gulvet endnu 4 Tommer dybere, medens det derfra og til Gavlen laa i Niveau, og fra Bygningens Midte til Hjørnet imod Nord ved den østre Gavl havde det et Fald af 4 Tommer Mellem Bygningens søndre Side, hvis østlige Del støder op til

den nordre Gavl af en 7 Alen bred og 2 Etager høj Stald- og Lagerbygning, og i sidstnævnte Bygnings nordre Gavl viste der sig foroven en Aabning, der imod Øst var 1 Tomme og imod Vest 2 Tommer bred, medens de to Bygninger forneden stode imod hinanden. Endelig fandtes i den grundmurede Gavl forneden mod Nord en Revne ca. 1 Tomme bred og henimod Midten af Bygningen flere mindre Revner. Omkostningerne ved Kontracitantens Stald- og Pakhusbygningens forsvarlige Istandsættelse — hvorved det antages nødvendigt for Afstivningens Skyld, at der udhugges Bomhuller i $\frac{1}{2}$ Stens Dybde i Lagerbygningens Gavl — ansatte Skjønsmændene til 1162 Kr., medens de med Hensyn til det Tab, der vilde paaføres Ejeren ved den, medens Reparationen af hans Bygning stod paa, nødvendige Rømning af endel af hans Lokaler, udtalte, at det maaske kunde gjøres gjældende, at et Aars Leje af de rommede Lokaler, hvilken Leje Skjønsmændene ansatte til 525 Kr., kunde være passende, men at egentlig kun Ejeren kunde have en bestemt begrundet Mening derom, idet han, som det hedder i Skjønsmændenes Erklæring, ved indgaaede Kontrakter kunde være afhængig af sine Lejere og mange andre Forhold i Handelsøget, som Udenforstaaende ikke kunde bedømme retfærdigt. Hvad Aarsagerne til den Kontracitantens Bygning tilføjede Skade angaar udtalte Skjønsmændene, at den skjæve Stilling, som bemeldte Bygning nu indtager, viser, at der maa være foregaaet en Sænkning, og at der er al Sandsynlighed for, at den største Del af Sænkningen er foregaaet under Opførelsen af Hovedcitanternes Lagerbygning, hvis Grund, som meldt, ligger betydelig dybere end Kontracitantens Bygnings Fodstykke og kun i ringe Afstand derfra, i hvilken Henseende de ogsaa henviste til, at Sænkningen er mindre paa den vestligere Del af Kontracitantens Bygning, hvor Afstanden mellem denne og Hovedcitanternes Lagerbygning er størst, end paa den østlige Del af samme, og at det ogsaa af Lagerbygningens Gavl kan ses, at en Sænkning har fundet Sted, idet et Stykke af denne i en Højde af 4 Alen hænger 1 Tomme ud af Lod mod Syd, hvorhos der er Foje til at antage, at Gavlen paa dette Sted i sin fulde Højde, der udgjør ca. 16 Alen, har en Skjævhed af ca. 4 Tommer ud af Lod. Iøvrigt tilføjede de, at det, da der hvilede en enorm Vægt af Tobak paa Møllom- og Tagbjælkerne i Kontracitantens Bygning, forundres dem meget, at Bygningen ved den nære Udgravning i saa stor Dybde ikke var styrtet ned i Graven, og at dette efter deres Formening kun kan forklares deraf, at det er en Bindingsværks-Bygning med Underslag og Dragere, samt i første Etage med flere Bindingsværks-Skillerum, hvortil Fodstykker i Ydervæggen have været godt forankrede ligesom ogsaa Lofterne har holdt sammen fra Ende til anden. Da Skjønsmændene mødte i Retten for at afhjemle denne Forretning, forlangte Hovedcitanterne, idet de

nægtede at erkjende Rigtigheden af Forretningen, forsaavidt angik baa de i samme omtalte faktiske Forhold og det Resultat, hvortil Mændene vare komne, afholdt en Overskjonsforretning af 4 af Retten dertil udmeldte Mænd, og en saadan Forretning blev ogsaa afholdt, men Overskjonsmændene kom i det Væsentlige til samme Resultat som Underskjonsmændene. I deres Erklæring af 12 og 25 September 1882, som Parterne have været enige om at tillægge samme Gyldighed, som om den var beediget, udtalte de navnlig, at de af Underskjonsmændene omtalte Sænkninger, Revner og Skjævheder, ligesom ogsaa Beskrivelsen af Stroernes Stilling under Lagerbygningen og den paa dennes Gavl forefundne fremspringende Murpold fandtes at være rigtige, at de tiltraadte Underskjonsmændenes Mening om, at Sænkningen er foraarsaget ved Lagerbygningens Opførelse, forsaavidt den ikke er foregaaet forinden — hvorom Overskjonsmændene efter deres Erklæring ikke kunde have nogen Mening, da de ikke have havt Løjlighed til at besigtige Kontracitantens Bygning forinden Lagerbygningens Opførelse — samt at de maa antage, at den af Underskjonsmændene ommeldte Sum af 1162 Kr. var nødvendig til en forsvarlig Reparation af Kontracitantens Bygning, hvorhos de med Hensyn til, at Hovedcitanternes Sagfører i en Skrivelse til dom af 6 September bl. A. havde villet gjøre gjældende, at Fundamentet og den murede Sokkel under Kontracitantens Bygning omtrent stod „i Vatter“ og altsaa ikke kunde være sunken, samt at Alt tydede paa, at det var den enorme Vægt af Tobaksoplaget i Kontracitantens Bygning, altsaa et Tryk foroven og ikke en Sænkning af Husets Sidegrund, der har bragt dette i Ulave, tilføjede, at det af en af dem foretagen Nivellering fremgik, at Sokkelen eller rettere Fodstykket under Kontracitantens Bygning havde en Heldning fra Vest til Ost af $\frac{53}{100}$ Fod eller omtrent 7 Tommer, saaat det altsaa ikke, som af Hovedcitanternes Sagfører forment, var i Vatter, og at det vel var en Selvfølge, at det store Tobaksoplag i Kontracitantens Bygning havde været en medvirkende Aarsag til, at Bygningen er sunken, idet en Sænkning ikke vilde have fundet Sted uden Tryk fra oven, men at det ikke er sandsynligt, at Sænkningen udelukkende skulde have fundet Sted paa Grund af dette Tryk.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 Februar 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 41.

Onsdagen den 15 December.

Nr. 75. Aktieselskabet »Bryggeriet Limfjorden»
(Levinsen)

contra

Kjøbmand Valdemar Behrend (Ingen).

Om derimod den Sænkning, der utvivlsomt havde fundet Sted, var forårsaget derved, at der er udgravet for nær til Bygningen, da Grunden til Hovedcitanternes Lagerbygning udgravedes uden at forsvarlig Afstivning af Kontracitantens Bygning fandt Sted, eller derved, at Lagerbygningen under eller efter dens Opførelse paa Grund af sin store Vægt paa et efter Byggegrundens Beskaffenhed utilstrækkeligt Fundament selv er sunken og derved har trukket Kontracitantens nærstaaende Bygning med sig, vare Overskjonsmændene ikke i Stand til at afgjøre, men de maatte dog, som det hedder i deres Erklæring, formene, at begge de ommeldte Omstændigheder have været medvirkende Aarsag til Sænkningen, og at det er sandsynligt, at Sænkningen, forsaavidt den ikke maatte være indtraadt tidligere, vilde være forårsaget ved Opførelsen af Lagerbygningen paa den Maade, som sket er. Efter det Ovenanførte og idet det ved et efter Kontracitantens Foranstaltning optaget Tingsvidne maa anses godtgjort, at Kontracitantens Bygning ialfald i det Væsentlige var ubeskadiget dengang Byggeforetagenderne paa Hovedcitanternes Ejendom paa-begyndtes, maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de i de ovennævnte Skjonsforretninger ommeldte Beskadigelser paa Kontracitantens Bygning hidrøre fra disse Byggeforetagender, og at særlig de i Anledning af samme foretagne dybe Udgravninger — der efter Sagens Oplysninger

skete saa nær op til Kontracitantens Bygning, at dennes Grundstene delvis kom til Syne uden at der under Udgravningen blev truffen andre Foranstaltninger til Sikkring af Kontracitantens Bygning, end at der skraas op ad samme anbragtes 3 Stolper, der, da de anbragtes i løs Jord, maa antages ikke at have kunnet gjøre videre Nytte — enten alene eller dog i Forbindelse med Hovedcitanternes Lagerbygningens utilstrækkelige Fundamentering have været Aarsag til de ovennævnte Beskadigelser. Vel indeholder nu Byggeloven for Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 30 December 1858 ikke saaledes som Byggeloven for Kjøbenhavn af 21 November 1871 § 67, jfr. den tidligere Byggelov sammesteds af 17 Marts 1856 § 79 særlige Bestemmelser, sigtende til at hindre, at der ved Byggeforetagender gjøres Skade paa Naboejendommene, men det følger dog af Forholdets Natur, at der ogsaa ved Byggeforetagender udenfor Kjøbenhavn maa tages tilbørligt Hensyn til Nabobygningerne, og at navnlig den, der vil foretage saa dybe Udgravninger, som de heromhandlede, umiddelbart op til en Nabobygnings Grund, maa være pligtig ved Undermuring af Nabogrunden eller paa anden forsvarlig Maade at træffe Foranstaltninger for at hindre Nabobygningens Sammenstyrtning eller Beskadigelse, og at han, dersom han forsømmer at træffe saadanne Foranstaltninger, maa erstatte Naboen den Skade, der ved Udgravningerne paaføres dennes Ejendom. Som Følge heraf og idet det selvfølgelig ikke vil kunne fri Hovedcitanterne for Ansvar ligeoverfor Kontracitanten, at deres Byggeforetagender ere approberede af Bygningskommissionen, ville Hovedcitanterne — hvis Anbringende om, at Kontracitanten ikke betimelig har paaklaget de skete Byggeforetagender, efter hvad der ovenfor er anført om, at Kontracitanten allerede, medens bemeldte Byggeforetagender stode paa, har besværet sig over de foretagne Udgravninger, maa anses for ubeføjet — være at tilpligte at betale Kontracitanten, hvad Reparationen af dennes Bygning vil koste, og Udgifterne hertil ere, som meldt, ved de ovennævnte Skjønnsforretninger ansatte til 1162 Kr. Ligeledes maa Kontracitanten efter Forholdets Natur være berettiget til at fordre Erstatning for det Tab, han maa forudsættes at ville komme til at lide derved, at han, medens hans Bygning er under Reparation, vil være nødt til at rømme en Del af sine Lokaler; men da han Intet har oplyst, der kunde give Grund til at antage, at hans Tab i denne Anledning vil komme til at overstige det i Underskjønsmændenes Erklæring ommeldte Beløb af 525 Kr., findes den af ham under denne Del af Sagen fordrede Erstatning efter Omstændighederne at kunne fastsættes til det nævnte Beløb af 525 Kr. Forsaavidt Kontracitanten endvidere har nedlagt Paastand om, at Hovedcitanterne skulde tilpligtes at udstede en Deklaration, hvorved der gives ham og efterfølgende Ejere af hans Ejendom Ret til i Hovedcitanternes

Gavl at udhugge Bomhuller i $\frac{1}{2}$ Stens Dybde for at lette eventuel Afstivning og øvrige Arbejder paa Kontracitantens Ejendom, da maa denne Paastand vel forsaavidt blive at tage til Følge, som Hovedcitanterne ville være at dømme til at taale, at Kontracitanten til Brug under den forestaaende Reparation af sin Bygning lader udhugge deslige Huller i deres Gavl, idet dette, som foranfært, efter Underskjønsmændenes Erklæring maa anses nødvendigt for at den fornødne Afstivning af Kontracitantens Bygning kan finde Sted, men disse Huller maa efter Tilendebrielsen af Bygningens Reparation atter blive at tilmure ved Kontracitantens Foranstaltning samt paa hans Bekostning, og der haves ingen Hjemmel til at tillægge ham og efterfølgende Ejere af hans Ejendom Ret til ogsaa ved senere eventuelle Reparationer af Ejendommen paany at lade deslige Huller udhugge i Hovedcitanternes Gavl. Ej heller ville Kontracitantens Paastande om, at Hovedcitanterne under Dagmulkt skulde tilpligtes at ryddeliggjøre Grunden Nord for Kontracitantens Bygning for Murværk, Slyngelag, Kul og deslige, samt rette deres Lagerbygning saaledes, at den ikke kommer til at hænge ud over denne Grund, kunne tages til Følge. Disse Paastande ville nemlig ikke, som af Kontracitanten forment, kunne støttes paa dennes Ret til at have Tagdryp udover Hovedcitanternes Ejendom, eftersom det maa antages, at der, naar Kontracitantens Bygning under dens forestaaende Reparation bringes tilbage i sin tidligere Stilling, vil være tilstrækkelig Plads mellem Parternes Bygninger til det ommeldte Tagdryp eller rettere til den nu paa Kontracitantens Bygning anbragte Tagrende, og forsaavidt Kontracitanten til Støtte for sine Paastande endvidere har villet gjøre gjældende, at Grunden Nord for hans Bygning tilhører ham, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at der tidligere mindst $1\frac{1}{4}$ Alen Nord for hans Bygning gik en mindre Grøft eller Rende, der dannede Skjellet mellem Parternes Ejendomme, saaledes at det Syd for Rendens Midtlinje liggende Areal førte til hans Ejendom, bemærkes, at der, efter hvad der foreligger, ikke er nogen Grund til at antage, at bemeldte Grøft eller Rende — der efter de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer kun var en lille Fordybning, om hvilken et af Vidnerne har udsagt, at det ikke véd Besked om, hvorvidt den oprindelig var gravet eller om den alene hidrørte fra Tagdriypet fra Kontracitantens Bygning, og som for flere Aar siden er udjævnet, som det maa antages af den daværende Bruger af Hovedcitanternes Ejendoms sydlige Del, der dengang benyttedes som Have — har været anbragt for at danne Skjel mellem Parternes Ejendomme, og iøvrigt tale Sagens Oplysninger nærmest for, at det ommeldte Areal — der ialfald i de senere Aar maa antages at have været brugt af Hovedcitanterne og tidligere Ejere af disses Ejendom, som paa Aalborg Kjøbstads Bykort

strækker sig helt hen til Kontracitantens Bygning nordre Side — tilhører Hovedcitanterne, og Kontracitanten maa navnlig selv antages tidligere at have anerkjendt deres Ejendomsret til samme, idet det er oplyst, at han i 1877 har udstedt en Deklaration, hvorved han for at erholde den daværende Ejer af Hovedcitanternes Ejendom, Grosserer Levinsens Samtykke til at anbringe smaa Staldvinduer i den nordre Side af sin Bygning istedetfor de tidligere sammesteds anbragte saakaldte „Korshuller“, har forpligtet sig til, naar Levinsen eller senere Ejere af donnes Ejendom forlangte det, at ombytte disse Vinduer med de tidligere „Korshuller“. I Henhold til Foranstaaende ville Hovedcitanterne være at tilpligte dels at betale Kontracitanten 1687 Kr. med Renter, som paastaet, dels at taale, at denne i Hovedcitanternes Lagerbygning Gavl lader udhugge Bombuller i $\frac{1}{2}$ Stens Dybde til Brug ved Kontracitantens Stald- og Pakhusbygningens Afstivning under dens forestaaende Reparation, dog at disse Huller efter Tilendbringelsen af Bygningens Reparation atter blive at tilmure ved Kontracitantens Foranstaltning og paa hans Bekostning, men iøvrigt ville de være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Shaw

contra

James Henry Hatchett (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 16 Juli 1886: Tiltalte, Straffefange James Henry Hatchett, bør, efter at have udstaaet den ham ved St. Thomæ Bythings Extraretsdom af 22 Oktober f. A. idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt botale 1 D. 40 Cts. i Erstatning til Sebastian Gabriel og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 6 August 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Straffefangen James Henry Hatchett, der er født paa Portola og skjønnat at være ca. 21 Aar gl., tiltales under nærværende, fra St. Thomæ Bythings Extraret hertil indankede Sag for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt oplyste Omstændigheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der var hensat til Arbejde i Straffeanstalten paa St. Thomas, for at udstaa en ham ved St. Thomæ Underretsdom af 22 Oktober f. A. idømt Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde for Indbrudstyveri m. m., en Dag i Marts Maaned d. A., medens han sammen med de andre Straffefanger forrettede Vejarbejde ved Plantagen Nisky, under et Regnvejr søgte Ly i et af Sebastian Gabriel beboet ufluaset Hus, hvor han da under Beboernes Fraværelse tilegnede sig et Par til 1 D. 40 Ct. vurderede Benklæder, der hang paa Væggen og som han derpaa brugte. Tiltalte, der gjentagne Gange tidligere ifølge Politiretsdomme har været anset for Tyveri og Bedrageri, og, som anført, ved St. Thomæ Extraretsdom af 22 Oktober f. A. med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar i Henhold til Frd. 11 April 1840 § 12, 1ste Led, §§ 1 og 58 og Adg. 24 Oktober 1879 § 6, 1ste Led, er nu ved Underretsdommen af 16 Juli d. A. domt for 2den Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 13 og Adg. af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3 til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, saaledes at denne Straf paabegyndes, naar det ham tidligere idømte 2 Aars lige Arbejde er udstaaet,

hvorhos han er tilpligtet at betale i Erstatning til Sebastian Gabriel 1 D. 40 Cts. og at udrede Aktionens Omkostninger. Naar henses til, at det er for Indbrudstyveri, at Tiltalte forhen har været dømt, findes dog den af ham nu forskyldte Straf i Henhold til de anførte Bestemmelser at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Måneder, hvorimod Underrettsdommen iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 308. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Olsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 29 Juli 1886: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Olsen af Lyngby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han udreder derhos de med Sagen og Aktionen i det Hele lovligt forbundne Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Lehmann, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for

Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Jens Olsen for Tyveri og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltaelse godtgjort, at han en Dag i Januar Maaned d. A. paa Lyngby Sø, hvor Retten til Rørskjær tilkommer Fisker Speich, har skaaret og tilvendt sig en til 5 Kr. vurderet Trave Rør, som han derefter solgte, medens han, forsaavidt han tillige sigtes for paa den nævnte Sø at have skaaret og tilvendt sig Rør i større Omfang, ikke imod sin Benægtelse kan anses overbevist herom. Tiltalte, der er født den 28 Januar 1843 og som tidligere har været straffet, foruden som Militær efter Krigsretsdomme gjentagne Gange for Absentation og for Brugstyveri, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Dom afsagt den 20 Marts 1868 inden samme Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager efter Loven 3 Marts 1860 § 2 jfr. § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage, findes nu ved Underretsdommen rettelig anset med Straf efter Straffelovens § 228, og da Straffen derhos passende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Torsdagen den 16 December.

Nr. 277.

Advokat Klubien

contra

Marie Petrea Marcher Jensen, Madsens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1886: Arrestantinden Marie Petrea Marcher Jensen, Madsens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Peterson og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Marie Petrea Marcher Jensen, Madsens Hustru, for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag, er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, dels at hun den 21 Juli d. A., under et Besøg ombord i Folkelukafet af det her i Havnen beliggende Dampskib „Bryderen“, har stjaalet et Fyrbøder Johan Mortensen tilhørende Uhr med Kjæde og andet Tilbehør, af Værdi tilsammen 12 Kr., som hang frit fremme i Lukafet, dels at hun den 23 næstefter, medens hun opholdt sig i den af Caroline Jacobine Christensen, Poulsens Enke, beboede Lejlighed, har fra et uafslaaet Klædeskab stjaalet forskellige Klædningsstykker, af Værdi tilsammen 50 Kr., tilhørende bemeldte Enke og Tjenestekarl Peter Sorensen, dels endelig, at hun svingagtig har disponeret over et til 3 Kr. vurderet Kjøleliv, som hun den 15 Juli d. A. havde lejet af Emma Helene Leo, Marschandiser Hansens Hustru. Arrestantinden er født den 15 Juli 1864 og har oftere forhen været straffet, bl. A. ifølge denne Rets Domme af 7 April 1883 efter Straffelovens §§ 228, 253 og 180 med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage, af 29 Juli 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, af 30 Mai 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ifølge Rettens Dom af 8 Juni d. A. efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1

med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil hun nu være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 17 December.

Nr. 288.

Advokat Klubien

contra

Sigvald Conrad Christian Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtredelse af §§ 1, 3 og 4 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1886: Arrestanten Sigvald Conrad Christian Olsen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Lange, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den Tiltalte ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April d. A. ifundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage ved Højesterets Dom af 15 Oktober s. A. er forandret til simpelt Fængsel i 14 Dage, samt at Dommen af 22 Juni er stadfæstet ved Højesterets Dom af 28 Oktober d. A.

Medens der nu, som i den indankede Dom antaget, ikke er Anvendelse for § 1 i den foreløbige Lov af 2 November f. A., og medens der endvidere ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at betragte Artiklen Digtet «Under Fanerne» i «Social-Demokraten» Nr. 129, Artiklen «Skattebogen» i Nr. 153 samt Artiklerne i Nr. 143, Nr. 152, Nr. 154 og Nr. 175 som strafbare efter bemeldte Lovs §§ 3 og 4, maa det derimod billiges, at Tiltalte for de øvrige i Dommen omhandlede Artikler er anset efter disse Paragrafer, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sigvald Conrad Christian Olsen, der er født den 27 August 1854 og anset ifølge Rettens Domme af 17 April og 22 Juni d. A. efter § 3 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 90 lempet Tillægsstraf af lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af foreløbig Lov af 2 November 1885 §§ 1, 3 og 4 i Anledning af forskellige anonyme Artikler og Inserater i Bladet „Socialdemokraten“ Nr. 129, 143, 152, 153, 154, 168, 174 og 175 for 5 og 23 Juni d. A. samt for 3, 4, 6, 22, 28 og 29 Juli d. A. Arrestanten har benægtet selv at have forfattet disse Artikler, men erkjendt, at han, hvis Navn findes panttrykt de nævnte Numre af Bladet som ansvarshavende Redaktør, bærer Ansvar for dem, at han har været bekjendt med dem, forinden de bleve optagne i Bladet, samt at han, der ifølge sin Stilling ved Bladet har kunnet hindre deres Optagelse i samme, har billiget, at de bleve optagne i dette. Storstedelen af bemeldte Artikler m. m., nemlig Digtet „Under Fanen“ i Bladet Nr. 129, Artiklen „En ny Dom over Socialdemokraternes Redaktør“ i Bladet Nr. 143, Artiklen „Skattebogen“ i Bladet Nr. 153, Artiklen „Kristi Efterfølgelse“ i Bladet Nr. 154, Artiklen „8 Øre Timen“ i Bladet Nr. 186, Artiklen „Fanen“ i Bladet Nr. 174 og Artiklen „Kapitalens Trosartikler“ i Bladet Nr. 175, beskæftiger sig fortrinsvis med den økonomiske Stilling, som Arbejderne indtage i Modsætning til andre Samfundsklasser, og Øjemedet med Artiklerne, der tildeels supplere og belyse hinanden, er da umiskjendeligt det, gennem tøndentiose og forvrængede Skildringer af den nuværende økonomiske Ordning af Arbejdernes og Arbejdsgivernes indbyrdes Forhold og af deres Betydning for Samfundsøkonomien, samt ved usandfærdige Beskyldninger og hadefulde Udfald dels mod de bedre Stillede i Almindelighed, dels mod bestemte Klasser af disse at fremkalde og bestyrke Nag og Forbittrelse hos de som forurettede fremstillede ubemidlede Klasser af Befolkningen mod de andre Samfundsklasser.

Saaledes fremstilles Arbejderne som dem, hvem Værdiernes Tilvebringelse udelukkende skyldes, det er dem „der har slæbt Skattens Mont sammen“, medens de under de nuværende Samfundsforhold, der synes etableret af „et Daarekistelem“ eller „af en ond Aand til Menneskeslægtens Pinsel“, som Løn herfor kun høste Kummer og Savn; „Storborgerslænget“ derimod eller „Kapitalisterne“ „leve af Arbejdernes Trang“, „de stjæle Landene bort under Folkens Fodder, de gjøre Folkene til Lønslaver og søge bestandig at styrte dem i dybere Elendighed“, „de ere Undertrykkere og Udbyttere med lejede Bladsmørere“, „de behandle Arbejderne værre end Dyr og forlange, at Arbejderne skulle lægge sig til at dø mellem de fyldte Magasiner“, „de saa Kummer og Nød og glæde sig til ved Kulde og Sult at gjøre Arbejderne tamme“, „gav de i Vinter en Fattig et Stykke Brød, var Lønnen hans frie Mening“, „de fedes med en generende og stupid Velstand, men er fysiske og aandelige Eunuker, hvis Efterkommere gaa til Grunde i Idiotisme og Impotens“ — og meget andet af lignende Art. I tvende andre Artikler i Bladet Nr. 129 og 153 med Overskrift henholdsvis „Æreskjænderiet mod Hørdum“ og „Hørdum og Straffeprovisoriet“, gjordes den foreløbige Lov af 2 November 1885 til Gjenstand for Omtale, og gives der i den aabenbare Hensigt at vække Had mod Statsnagen for Udgivelsen af denne Lov, en helt igjennem falsk og forvansket Fremstilling af Lovens Indhold. Det meddeler saaledes, at Loven, hvis Øjemed skal være: „at beskytte Højrepartiets Ledere mod Angreb af Oppositionen“, paalægger Straf for enhver Ophidselse mod disse Ledere, for ethvert Angreb, der kan gjøre deres Handlinger foragtelige eller forhadte, ja overhovedet for et hvilket som helst nok saa befojet Angreb mod dem, saaledes at der — som det i en anden Vending hedder — ikke er den politiske Tale, som ikke kan rammes af Loven, men at det blot kommer an paa, om Magthaverne vil ramme, hvorfor hele Folket siges at være Følge af Loven at være prisgivet Regjeringens Naade og Barmhjertighed. I en Artikel i Bladet Nr. 152, betitlet „Gendarmerne i Virksomhed paa Amager“, berettes endelig som en Begivenhed, der har fundet Sted „for ikke mange Dage siden“ og som „har vakt et betydeligt Røre paa hele Amager“, at nogle her stationerede Gendarmere havde forført flere Piger og paaført dem alle en modbydelig Sygdom, saa at de tilligemed Gendarmerne havde maattet indlægges paa Hospitalet. Hele denne Beretning maa efter det under Sagen fremkomne anses for at være Opspind, og efter Alt, hvad der foreligger, kan der ikke herske nogen Tvivl om, at Øjemedet med den løgnagtige Beretning ene har været at lægge det af Regjeringen i Henhold til den foreløbige Lov af 27 Oktober 1885 oprettede Gendarmerikorps for Had i Befolkningens Øjne. Ved de anførte Artikler har Arrestanten forskyldt Straf efter §§ 3

og 4 i den foreløbige Lov af 2 November 1885; derimod findes han ikke, saaledes som i Aktionsordren forudsat, at kunne drages til Ansvar efter eller i Henhold til bemeldte Lovs § 1, thi om end saa godt som alle de nævnte Artikler efter deres Beskaffenhed ere vel egnede til at ægge den store Klasse af Befolkningen, der fremstilles som forurettet og mishandlet, til ved Voldsgjæringer at kuldkaste den bestaaende Samfundsordning, og om der end enkeltvis i Artiklerne forekommer Vendinger, der kunde tyde paa, at det har været Formaalet, med dem at virke hen til eller forberede Jordbunden for slige Voldsgjæringer, skjønnes der dog ikke at foreligge aldeles tilstrækkelig Grund til den Antagelse, at et saadant Forsæt har været forbunden med Artiklerne. Idet Arrestanten altsaa alene vil være at anse efter de to først citerede Paragrafer af oftnævnte Lov, findes Straffen, der tildels vil være at fastsætte under Hensyn til almindelig borgerlig Straffelovs § 64, efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Mandagen den 20 December.

Nr. 125.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Niels Christian Edvardsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Misligheder med Hensyn til den befalede Statusopgjørelse og for retsstridig Begunstigelse af Kreditorer.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Oktober 1885: Tiltalte Niels Christian Edvardsen bør straffes med simpelt Fængsel i 30 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Lykke 15 Kr., Defensor, Sagfører Johnsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Januar 1886: Tiltalte, Kjøbmand Niels Christian Edvardsen, bør honsættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Pro-

kuratorerne Fasting og Isaacsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 6 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Uger. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kjøbmand Niels Christian Edvardsen for Misligheder med Hensyn til den befalede Statusopgjørelse og for retsstridig Begunstigelse af Kreditorer. Tiltalte, der i Aaret 1881 etablerede en Kjøbmands- og Produktforretning i Thisted, som han drev indtil Begyndelsen af forrige Aar, da han den 28 Januar udlejede sin Butik og den 10 Februar overgav sit Bo til Konkursbehandling, har forklaret, at han hvert Aar har opgjort Status og optegnet Statusopgjørelsen paa lose Blade, som han imidlertid sidste Vinter har tilintetgjort efterat have indført de derpaa optegnede Statusopgjørelser, der vare aldeles summariske, i en under Sagen fremlagt Statusbog. Denne Bog, som ikke er autoriseret, indeholder fem Statusopgjørelser fra Aarene 1881—1885, hvoraf den sidste er dateret 6 Februar f. A., og som i nogle faa Poster paa summarisk Maade meddele Oplysning om Tilgodehavende, Varelager og Inventar, Kassebeholdning og Gjæld, hvorhos i de tre sidste tillige findes særlig opført Beløbet af Tiltaltes Gjæld til en enkelt Kreditor, Tiltaltes Fader, og af den Gjæld, hvorfor Tiltalte havde givet Sikkerhed i en ham tilhørende fast Ejendom, ligesom denne Ejendoms Værdi er opført blandt Aktiverne med samme Beløb som den deri prioriterede Gjæld. Idet nu Tiltaltes Forklaring om hvert Aar at have opgjort Status, der er bestyrket ved flere under

Sagen afgivne Forklaringer af Personer, der have været Tiltalte behjælpelige ved en eller flere af disse Opgjørelser, maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paakjondelse, vil der i denne Henseende ikke kunne lægges Tiltalte noget til Last, ligesom Tiltalte heller ikke findes at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved at affatte sine Statusopgjørelser meget summarisk, da det dog maa erkjendes, at de om end kun i Hovedtrækkene give Oplysning om Tiltaltes økonomiske Forfatning i hvert enkelt Aar. Medens Tiltaltes Opgjørelser for Aarene 1881—1883 vise et stadig aftagende Overskud og den i 1884 affattede Opgjørelse, der er dateret 1 Juli s. A., viser et Underskud af 592 Kr., er Underskudet i den næste Opgjørelse af 6 Februar f. A. voxet til 14,800 Kr., og vel har Tiltalte ikke kunnet gøre Rede for, hvorfra det saaledes pludselig indtraadte Underskud hidrorer, eller angivet nogen anden Grund dertil end mulige Fejl i hans tidligere Statusopgjørelser, hvorhos en af tvende handelskyndige Revisorer, der have gennemgaaet Tiltaltes Boger, foretagen Beregning af de udestaaende Fordringer og Gjælden den 1 Juli 1884 afviger henholdsvis ca. 239 Kr. og ca. 1196 Kr. fra de paa Tiltaltes Statusopgjørelse af s. D. anførte Beløb, men mod Tiltaltes Benægtelse kan det dog ikke anses godtgjort, at han forsætlig har opgjort urigtig Status, ligesom der ej heller findes Føje til at statuere, at han ved sine Statusopgjørelser skulde have vist en saadan Uorden eller Ugatsomhed, der kunde paadrage ham Strafansvar. Derimod maa Tiltalte anses at have overtraadt Konkursloven af 25 Marts 1872 § 148 ved at have undladt at indføre sine Statusopgjørelser enten i sin Hovedbog eller i en autoriseret Statusbog. Det maa endvidere ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige, tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvebragte Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tiden fra 24 Januar f. A. til 4 Februar næstefter har i flere forskjellige Gange, dels ved Varer, dels ved kontant Betaling dækket to af sine Kreditorer, nemlig Vinhandler Helstrup og Tobaksfabrikant Bendixsen, hver for et Beløb af ca. 800 Kr., foruden at han den 12 Januar havde betalt Sidstnævnte ca. 100 Kr., og vel har han paastaet, at han, da han saaledes dækkede disse Gjældsposter — der efter det oplyste iøvrigt alle vare forfaldne til Betaling og bleve betalte af ham efter Paakrav af de Paagjældende — endnu ikke forudsaa sin Fallit som nødvendig forestaaende, idet det efter hans Forklaring forst, da han i Slutningen af Januar f. A. opgjorde sin Status, eller som hun senere har udsagt den 6 Februar, da han havde opgjort sin Status, blev ham klart, at han maatte opgive sit Bo, men da Tiltalte, hvis Status allerede den 1 Juli 1884 havde vist Underballance, og for hvem det efter den Tid var gaaet saa meget tilbage, at Underballancen ved næste Statusopgjørelse den 6 Februar f. A.

var tiltagen med ca. 14,000 Kr., ligesom han den 28 Januar fandt sig foranlediget til at udleje sin Butik og den 10 Februar opgav sit Bo, uden at der foreligger noget, som kunde tyde paa, at Falliten skyldtes overordentlige og uforudsete Begivenheder eller at Tiltalte havde haft nogen rimelig Udsigt til at afværge dem, hvorimod det er oplyst, at han i et Par Maaneder før Falliten har ved forcerede Salg af Varer — som han tildels maa antages samtidig at have forskaffet sig paa Kredit — uden Avance forsøgt saavidt muligt at skaffe sig Kontanter, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans ovennævnte Anbringende, og idet der herefter maa gaa ud fra, at Tiltalte maatte forudse sin forestaaende Fallit paa det Tidspunkt, da han saaledes benyttede, hvad han havde under Hænder, til fortrinsvis at betale enkelte Kreditorer, maa han for sit Forhold i denne Henseende anses at have paadraget sig Ansvar til Straf efter Straffelovens § 261. I Henhold til det anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse dels efter Straffelovens § 261, dels efter samme Lovs § 262 2det Stykke sammenholdt med Konkurslovens § 148 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Onsdagen den 22 December.

Nr. 243. Højesteretssagfører Hansen

contra

Charlotte Ulrikke eller **Charlotta Ulrika Månsson**
(Def. Nellemann),

der tiltales for den 22 Oktober f. A. at have ombragt sit den 12 s. M. fødte Barn eller inltsfald for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 13 Marts 1886: Arrestantinden Charlotte Ulrikke Månsson, født i Lund i Sverig den 7 April 1859, bør at hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, saa bør hun og at udrede samtlige af denne Sag og hendes Arrest flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 40 Kr. og til Defensor, Prokurator Langsilde, 30 Kr. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1886: Arrestantinden Charlotte Ulrikke eller Charlotta Ulrika Månsson bør hensættes til Tugthusarbejde i 12 Aar og efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Casse og Bloch, betaler Arrestantinden 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det vel anses godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den af hende vedgaaede, i Dommen ommeldte Behandling af sit spæde Barn i den Hensigt derved at dræbe det; men ligesom det, som ogsaa i Dommen antaget, ikke tør statueres, at hun har handlet med Overlæg, saaledes findes det endvidere ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne antages, at det meget syge Barns Død er bevirket ved hendes fornævnte Gjerning. Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 186 jfr. § 46, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Tiltaltes Udbringelse af Riget og Aktionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Charlotta Ulrika Månsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i sex Aar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Februar 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 42-43.

Onsdagen den 22 December.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Hausen

contra

Charlotte Ulrikke eller Charlotta Ulrika Månsson
(Def. Nellemann).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag tildales Arrestantinden Charlotte Ulrikke eller Charlotta Ulrika Månsson for den 22 Oktober f. A. at have ombragt sit den 12 s. M. fødte Barn eller ialtfald for Forsøg paa denne Forbrydelse, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Arrestantinden afgivne Forklaring og de iøvrigt tildels paa Foranledning herfra tilvejebragte Oplysninger følgende: Den 22 Oktober f. A. afgik et af Arrestantinden den 12 s. M. udenfor Ægteskab født Barn ved Døden. Da der ved det af Ligsynsmændene den 25 s. M. foretagne Ligsyn over Barnet paa Ligets Hals fandtes et Saar og en sorterød Skjold, som forekom dem mistænkellg, nægtede Ligsynsmændene at udstede Dødsattest og anmeldte Sagen for Politimestoren. I den Anledning indfandt 2 Politibetjente sig paa Gaardejer Carl Jørgensens Gaard i Kollerød, hvor Arrestantinden da tjente i Dagleje. Da hun erfarede Politibetjentenes Ankomst, kastede hun sig i en Dam for at drukne sig, men blev trukket op af Vandet og bragt til Live igjen; forinden hun kastede sig i Vandet, havde hun lagt fra sig et Brev, som hun havde skrevet den foregaaende Dag, da hun havde hørt, at hun kunde vente at blive anholdt, og i hvilket Brev hun tog Afsked med forskjellige Personer og skrev, at hvis de ikke kunde finde hende, laa hun nede i

Vandet eller i Dammen. Efterat hun efter nogle Timers Forløb var kommet noget til Kræfter igjen, tilstod hun ligeoverfor en af Politibetjentene, at hun havde ombragt Barnet og forklarede i saa Henseende, at hun den 22 Oktobet f. A. om Eftermiddagen, da det nævnte Barn laa i en lidende Tilstand — efter hendes Formening paa Grund af indvendig Krampe — besluttede at tage Livet af det, og at hun derfor holdt de 3 Fingre paa den højre Haand fast om Barnets Strube, hvorefter Barnet blev næsten blaat i hele Ansigtet, og hun troede nu, at Barnet var død, og for at konstatere Døden og for at bortlede Mistanken om, at hun havde aflivet Barnet, kaldte hun Arbejdsmand Jacob Jensens Hustru, Ane Marie Carlsen, der netop gik udenfor Huset ind, for at denne kunde se, at Barnet var død. Efterat den af Politibetjenten optagne Rapport, hvori den ovenfor anførte Forklaring findes optaget, den 27 Oktober f. A. inden Retten var bleven oplæst for Arrestantinden, henholdt hun sig til Rapporten og fastholdt saaledes den af hende afgivne Tilstaaelse, men, medens hun til Politirapporten havde forklaret, at hun strax efter Barnets Fødsel havde besluttet at aflive det, idet hun tænkte sig, at der ikke var nogen Fremtid for Barnet, da den Karl, der var Fader til Barnet, ikke vilde gifte sig med hende, forklarede hun inden Retten, at hun ottende Dagen efter Barnets Fødsel var gaaet til den Gaard, hvor bemeldte Karl tjente, og at hun først da, efterat Karlen, der i September Maaned havde givet hende 10 Kr., for hvilke hun havde kjøbt Tøj til Barnet, havde vægret sig ved at love hende Hjælp i Fremtiden til dette, besluttede at omkomme Barnet. Den 29 Oktober f. A., paa hvilken Dag Liget af Barnet forevistes Arrestantinden, paaviste hun inden Retten i Distriktslægens Overværelse, hvorledes hun havde anbragt de 3 Fingre paa sin højre Haand paa Barnets Hals, da hun kvalte det. Samme Dag blev af Fysikus og Distriktslægen foretaget Obduktion af Liget, og ifølge det af de nævnte Læger afgivne visum repertum fremgik det af Obduktionen, at det afdøde Barn havde været fuldbaaret, at der udvendig paa Halsen af Liget fandtes nogle svage Indtryk, som vel kunde tyde paa, at det var taget af Dage ved Kvælning, hvilket dog ikke bestyrkedes ved den indre Undersøgelse, og at der ved den kemiske Analyse ikke kunde paavises noget Giftstof i Maven eller dens Indhold; Lægerne tilføjede derhos, at det er en Erfaring, at Kvælningsdøden hos spæde og svage Børn som oftest ikke efterlader Spor i Ligene, og at Muligheden af, at Arrestantinden kunde have taget Barnet af Dage ved Kvælning, derfor ikke kunde nægtes. Under et Forhør den 2 November f. A. paastod Arrestantinden imidlertid, at Barnet virkelig var død af Krampe, og at hun saaledes ikke har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold overfor Barnet, og denne Forklaring har hun siden fastholdt. Som Grund til, at hun tidligere havde til-

staaet at have dræbt Barnet, angav hun, at hun var tvungen dertil af Politibetjentene, der skulde have udøvet Vold imod hende paa Gaardejer Carl Jørgensens Gaard, forinden hun bragtes til Arresten, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder, navnlig de af fornævnte Carl Jørgensen og dennes Hustru afgivne beedigede Forklaringer, maa dette Foregivende anses aldeles usandfærdigt, og, naar Arrestantinden har anført, at hun i de første Dage, efter at hun var kommen i Arresten, ikke vidste af sig selv at sige, strider dette Foregivende baade imod den af Distriktslægen afgivne Erklæring og imod de af Arrestforvareren og dennes Hustru afgivne beedigede Forklaringer. Ligesom fornævnte Carl Jørgensen derhos har forklaret, at Arrestantinden, den Dag hun blev anholdt, forinden hun bragtes fra hans Gaard, i hans Nærværelse tilstod at have kvalt Barnet, og at hun da viste, hvorledes hun havde taget fat i Halsen paa Barnet og kvalt det, saaledes have oftnævnte C. Jørgensens Hustru, hans Tjenestepige og en anden Tilstedeværende forklaret, at Arrestantinden, forinden hun bragtes bort fra Gaarden, fremkom med forskjellige Udtalelser, hvorefter det fremgik, at hun havde gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, og ligeledes har Arrestforvareren forklaret, at Arrestantinden i de første Dage, indtil om Eftermiddagen den Dag, da Obduktionsforretningen blev holdt, bestandig er fremkommen med Udtalelser, der gik ud paa, at hun fortrød sit Forhold og var rængstelig over, hvad Straf hun kunde vente. Der vil derfor i Henhold til Lovens 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantindens Tilbagekaldelse af den af hende tidligere afgivne Tilståelse. Arrestantinden, der tidligere har født 3 uægte Børn, maa saaledes antages at have havt det Forsæt at ombringe Barnet ved Kvælning. Derimod findes det efter de foreliggende Omstændigheder betænkeligt at statuere, at hun har handlet med Overlæg. Da Barnets Død dernæst maa antages at være indtraadt ganske kort Tid efter, at hun foretog den Handling, hvorved hun tilsigtede at kvæle det, og da der ingen anden Dødsårsag kan paavises, maa hun anses for at have forarsaget Barnets Død ved den nævnte Handling; det kan navnlig ikke komme i Betragtning herimod, at Barnet efter de foreliggende Oplysninger maa antages at have været svageligt, hvorfor det det 21 Oktober f. A. blev hjemmedøbt, og, forsaavidt ovennævnte Ane Marie Carlsen, Arbejdsmand Jacob Jensens Hustru, hvem Arrestantinden, efterat have foretaget Kvælningshandlingen, kaldte ind fra Gaden, har forklaret, at Barnet, hvis ene Arm var aldeles blaa, da endnu ikke var død, idet det gispede i det, men at det umiddelbart derefter døde, har det kgl. Sundhedscollegium i en paa Foranledning herfra afgivet Betænkning yttret, at den af Arrestantinden tilstaaede Kvælningshandling desuagtet, forudsat at den er udført, maa antages at kunne have medført

Barnets Død, og Sundhedskollegiet har frømdels anført, at bemeldte Antagelse bestyrkes ved de paa Ligets Hals forefundne Læsioner, der kunde tyde paa, at Barnets Strube har været klempt sammen, og at denne Antagelse maa fastholdes, uanset, at den indvendige Sektion ikke i enhver Henseende bestyrkede, at Barnet var død ved Kvælning, dels fordi de indre Tegn paa denne Dødsmaade i og for sig ere usikre, navnlig hos svage Børn, dels fordi Sektionen ikke viste Tegn til nogen anden Dødsmaade. Kollegiet har derhos tilføjet, at et Barn, efterat Kvælningen er udført, kan i det asfyktiske Stadium ligge en kort Tid med enkelte snappende eller gispende Aandedrætsbevægelser, indon Døden indtræffer. For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold vil hun, der er født i Sverrig den 7 April 1859 og ikke tidligere er funden straffet, være at anse efter Straffelovens § 186, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 12 Aar, og, da hun ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, idet hun nemlig ved Juletid 1882 efter Begjæring af Vordingborg Fattigvæsen blev transporteret til Sverrig, hvorfra hun dog strax vendte tilbage hertil Landet, vil det i Medfør af Straffelovens § 16 være at bestemme, at Arrestantinden efter udstaaet Straf skal bringes ud af Riget. I Overenstemmelse hermed vil Underretsdommen, hvorved Arrestantinden i Medfør af Straffelovens § 190 jfr. § 46, er tilfunden at hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, være at forandre, medens den i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestantinden, vil være at stadfæste.

Fredagen den 24 December.

Nr. 74. Sogneraadet for Vraa og Emb Sogne
(Hindenbug efter Ordre)

contra

Sogneraadet for Serritslev Sogn
(Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Indstævntes Berettigelse til for Kommunens Skolelærere at nyde Godt af Udbyttet af en Jordlod.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom af 9 August 1883: Indstævnte Vraa-Emb Sogneraad bør for Tiltale

af Citanterne, Serritslev Sogneraad, i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves, og tillægges der Citanternes befalede Sagfører, Henrik Schmidt, et Salær af 80 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 November 1884: Citanterne, Serritslev Sogneraad, bør være berettigede til, for bemeldte Kommunes Skolelærere, ved Siden af de Indstævnte, Vraa og Emb Sogneraad, for denne Kommunes Skolelærere, at nyde Godt af Udbyttet af Jordlodden Matr.-Nr. 2 b i Nørre Vraa overensstemmende med Forskrifterne angaaende usolgt Degnejord i Lov af 8 Marts 1856 § 7. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges Citanternes beskikkede Sagfører i 1ste Instants, Henrik Schmidt i Hjørring, saamt de for Parterne beskikkede Sagførere for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 80 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Spørgsmaalet om Ejendomsretten til den under Sagen omhandlede Jordlod ikke foreligger Højesteret til Paakjendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de forøvrigt i samme anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere for denne Ret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I en Ien 11 April 1818 af det forrige danske Kancelli i Medfør af Andg., om Almueskolevæsenet paa Landet af 29 Juli 1814

§ 3 approberet Skoleplan for de da til et Pastorat forenede Vraa, Emb og Serritslev Sogno — der maa antages, som det dengang var almindeligt, at have haft én fælles Degn, men som iøvrigt allerede ved allerhøjeste Reskript af 26 August 1803 vare bestemte til ved indtrædende Vakance i Sogneraadet at deles i 2 særskilte Pastorater i Vraa Emb og Serritslev — blev det bl. A. bestemt, at der af et Sted i Nørre-Vraa med Hartkorn 2 Tdr. 7 Skpr. 3 Fdkr. 2 Alb., om hvilket det i Planen hedder, at det egentlig er henlagt til Degnobolig, medens Degnen som Skolelærer ingen Jord har havt — skulde afgives en anordningsmæssig Jordlod til Skolen i Vraa Sogn, og den Del af Stedet, der oversteg en saadan, afhændes til Bedste for Skolelærerhjelpekassen, hvilke Bestemmelser, der stemmede med Forskriften i den citerede Anordnings § 63, efter forskellige Bestemmelser i Anordning af 1814, navnlig §§ 3, 4 og 51, imidlertid maa antages først at have skullet træde i Kraft, naar Degnekaldet blev ledigt. Da dette skete ved den hidtil værende Degn Gleerups Død i 1837, bevilgede Kancelliet imidlertid, at hans Enke, istedetfor at oppebære Pension, maatte for sin Livstid beholde Brugen af en Parcel Degnejord paa 8 Tdr. Land — hvilken Parcel maa antages at have været den Jord, som det ovenmeldte Sted var befundet at udgjøre mere end en anordningsmæssig Skolelod — imod deraf at svare en aarlig Afgift af 6 Rdl. til Skolelærerhjelpekassen, og da Enken indgik derpaa, og Parcelen saaledes først ved hendes Død i 1879 blev disponibel, indgave de Indstævnte, Sogneraadet for Vraa og Emb Sogne, paa dette Tidspunkt et Andragende til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, at Parcelen maatte afhændes til Fordel for den nævnte Kommunes Skolevæsen, medens Citanterne, Serritslev Sogns Sogneraad, samtidig hos Ministeriet gjorde gjældende, at der tilkom sidstnævnte Kommune Ret til Andel i Udbyttet af Parcelen, hvorefter Ministeriet under 17 Juli 1879 resolverede, at Salget af Lodden vilde stride mod Forskriften i Lov 8 Marts 1856 § 7, efter hvilken den Degnejord, der ved bemeldte Lovs Emanation ikke var bortsolgt, fremtidig ikke kunde sælges, samt at Lodden vilde være at bortforpagte, saaledes at Afgiften fordeltes lige mellem Lærerne i Emb, Sonder-Vraa og Nørre-Vraa Skoler, dog at Andel i samme reserveredes Serritslev Sogns Lærere, saafremt Sogneraadet maatte se sig istand til at godtgjøre sin Medejendomsret til Lodden. Under den Sag have derpaa Citanterne i 1ste Instants sagsøgt de Indstævnte til at høre sig kjendte medejendomsberettigede til den ommeldte Jordlod — som under 10 Marts 1880 er bleven skyldsæt for 5 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{3}{4}$ Alb. Hartkorn og Gammelskat 13 Kr. 59 Øre under Matr. Nr. 2 b i Nørre-Vraa — saa at Serritslev Sogns Lærere kunne faa Andel i Indtægterne af Lodden efter Kirke- og Undervisningsministeriets nærmere Bestemmelse, og da de Ind-

stævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres foranførte Paastand, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse. Efter hvad ovenfor er anført om Indholdet af Skoleplanen af 1818, samt da de Indstævnte ikke have anført Nogetsomhelst til Støtte for deres Anbringende om, at hele Matr.-Nr. 2 i Nørre-Vraa i sin Tid skulde være tillagt Skolelærerne sammesteds som saadan, kan det nu ikke være Tvivl underkastet, at den omspurgte Jordlod er en Del af vedkommende tidligere Degneembedes Jordtilliggende, og naar henses til, at dette Degneembede, som ovenfor berørt og som erkjendt af de Indstævnte, maa antages at have bestaaet for samtlige 3 Sogne, Vraa, Emb og Serritslev, maa det endvidere antages, at den i Skoleplanen ommeldte Afgivelse til Skolelærnehjælpekassen af Jordlodden overensstemmende med Forskriften i Anordningen 29 Juli 1814 f. L. § 63 i Planen er forudsat at ville ske paa alle tre Sognes Bekostning. Som Følge heraf kan det derhos i og for sig ikke komme i nogen Betragtning, om der — hvad de Indstævnte have benægtet, men uden nærmere at begrunde dette Anbringende eller oplyse, hvilken Betydning det maatte have med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal — har bestaaet Skolefællesskab mellem Serritslev Sogn og Vraa Emb Sogne; men naar henses til, at den paa-gjældende Skoleplan af 1818 under Et ordnede Skolevæsenet i alle 3 Sogne, hvilket ogsaa stemmede med Forskriften i den titnævnte Anordnings § 3 om, at der ved Skoleplanens Udarbejdelse skulde tages Hensyn til, at ledigblivende Degnekald skulde nedlægges og deres Indkomster anvendes til Skolevæsenets Fremme, saavel som til Planens Slutningsbestemmelser om Skoleudgifternes Fordeling paa hele Pastoratet, maa iøvrigt de Indstævntes herommeldte Indsigelse anses for ubegrundet. Ligeledes maa det anses for ubeføjet, naar de Indstævnte have søgt at gjøre gjældende, at Citanterne i Medfør af Bestemmelsen i Lov 6 Juli 1867 § 19, hvorefter Sogneraadet for en Kommune, der havde Skole eller anden Ejendom eller Indretning fælles med en anden Kommune, skulde inden 15 November s. A. til Amtsraadet indgive Forslag om saadant Fællesskabs Bevaring eller Ophævelse, maa have afskaaret sig fra nu at fremkomme med sit omhandlede Krav, eftersom det, selv om det forudsættes, at samme vedrører et Fællesskab som det i Lovstedet ommeldte, ligesaa vel maatte have paa hvilet de Indstævnte som Citanterne at rejse Spørgsmaalet desangaaende i betimelig Tid. Efter Indholdet af den ovennævnte Forskrift i Anordningen 29 Juli 1814 § 63 og den nærmere Bestemmelse af samme i Reskript 1 August 1817 § 6, efter hvilken de overflødige Degnejorder skulde „tilfalde“ vedkommende Skolelærnehjælpekasse, maa der endvidere gaaes ud fra, at Ejendomsretten til den omhandlede Jordlod gik

over til Hjælpekassen, saasnart Lodden ophørte at underligge det paagjældende Degneembede, og da Degneenke Gleerup efter sin Mands Død erholdt Brugen og Besiddelsen af Lodden ifølge en Resolution af Almueskolevæsenets Overbestyrelse, det daværende danske Kancelli, efter foregaaende Forhandling med Hjælpekassens Bestyrelse samt beholdt Lodden til sin Død, hvorefter saavel Citanterne som de Indstævnte rejste Spørgsmaal om Raadigheden over Lodden, var det ligeledes uden Føje, at de Indstævnte have gjort gjældende, at Vraa Emb Kommune siden Degneembedets Inddragning har disponeret over Lodden og saaledes hævdet den. Vel ore nu de foranførte Lovbestemmelser ved Lov 8 Marts 1856 § 7 forandrede derhen, at den ved Lovens Emanation endnu ikke solgte Degnejord ikke kan sælges, men skal anvendes til efter Omstændighederne at forbedre en enkelt eller alle Skolelæreres Kaar i Skolekommunen, men ligesom der mangler al Hjemmel til, som af de Indstævnte paastaet, at lægge afgjørende Vægt paa, at den omhandlede Jordlod er beliggende i Vraa Sogn — for hvilken Paastand der navnlig ikke kan søges nogen Støtte i det ommeldte Reskript af 26 August 1803, der alene angaar Soggenes Adskillelse i Henseende til Pastoratsforhold — saaledes maa det overhovedet nærmest antages, at der ved det i Lovstedet brugte Udtryk „Skolekommune“ — hvorved der, forsaavidt en saadan Kommune ikke faldt sammen med en Kommune i sædvanlig Forstand, efter den da gjældende Lovgivning maatte forstås et saadant Distrikt paa Landet, som i Fællesskab udrede dets Skolevæsenets almindelige Udgifter — er sigtet til det eller de Sogne, fra hvis Degneembede den paagjældende gamle Degnejord hidrører, og til Fordel for hvis Skolevæsen det nedlagte Degneembedes Indtægter i det Hele skulde anvendes ifølge Anordningen af 29 Juli 1814 § 3, hvorfor det ogsaa er uden Betydning, at Serritslev Sogn og Vraa samt Emb Sogne maa antages at have udgjort to særskilte Kommuner paa den Tid, da bemeldte Lov udkom, og omend den nærmere Bestemmelse angaaende Anvendelsen af Udbyttet af deslige gamle Degnejorder, der i Lovstedet forudsættes at ville blive tagen i Henhold til Anordningen 29 Juli 1814 § 55, maa antages at skulle træffes af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i, at ogsaa det i nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal om, hvilken eller hvilke „Skolekommuners“ Lærere Udbyttet af den paagjældende Degnejord bør komme til Gode, efter Lovstedet bliver at afgjøre af Administrationen, navnlig bemeldte Ministerium, hvad tilmed maa antages at ville stride mod sammes ovenanførte Resolution af 17 Juli 1879. Forsaavidt de Indstævnte i Forbindelse med det nys Anførte særlig have paaberaabt sig en Skrivelse fra Ministeriet af 13 Februar 1867, som ved at disponere over et da fremkommet Udbytte af den omhandlede Degnejord alene til-

lagde Lærere i Vraa og Emb Kommune Andel i samme, bemærkes endnu, at der saameget mindre kan lægges Vægt herpaa, som der maa antages ved denne Lejlighed ikke at have været Spørgsmaal om Serritslev Sogns Rettigheder i Henseende til Lodden, hvad ogsaa gjælder med Hensyn til de Indstævntes Anbringende om, at Lodden ikke findes omtalt i den for Serritslev Sogn den 8 Juli 1872 approberede Skoleplan. Efter det Anførte maa der nu vel gives Citanterne Medhold i, at Serritslev Sogn har Krav paa at komme i Betragtning ved Dispositioner over Udbyttet af den omhandlede Jordlod, og at, forsaavidt Ejendomsretten til samme ved Lov 8 Marts 1856 § 7 maatte være overgaaet fra Skolelærerhjelpekassen, det nuværende Skolefond, til „Skolekommunerne“, maa Jorden antages at tilhøre Vraa-Emb og Serritslev Kommuner i Forøning, men da Spørgsmaalet, om Jorden tilhører bemeldte Kommuner eller Skolefonden, ikke kan afgjøres under nærværende Sag, hvorunder Fondets Bestyrelse ikke er stævnet som Part, vil dog Citanternes ovenauforte Paa-stand ikke ligefrem kunne tages tilfulge, hvorimod Dommen findes at maatte gaa ud paa, at Serritslev Kommune kjendes berettiget til for dens Skolelærere ved Siden af Vraa og Emb Kommune for dens Skolelærere at nyde Godt af den omhandlede Jordlods Udbytte overensstemmende med Reglerne i den ovenmeldte Lovbestemmelse. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Citanternes beskikkede Sagfører i 1ste Instants, Sagfører Henrik Schmidt i Hjørring, samt de for Parterne beskikkede Sagførere her for Retten i Salær hver 80 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 38. Kæmner **Hansen** paa Næstved Byraads eller Kæmnerkasses Vegne (Nellemann)

contra

Mægler **C. F. Petersen** (Ingen),

betr. Udpantning for et paalignet Bidrag til Hojtidsoffer og Klokkerpeng.

Næstved Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 28 April 1884: Den af Rekvizitus, Mægler C. F. Petersen, nedlagte Paa-stand kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Februar 1885: Den paaankede Fogedkjendelse og Udpantningsforretning bør være ophævede. Indstævnte, Kæmner Hansen af Næstved, bør paa Næstved Byraads eller Kæmnerkasses Vegne betale til Citanten, Mægler C. F. Petersen sammesteds, denne Sags Omkostninger skadesløst, der udredes indon 8 Uger efter denne Doms-lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 August 1885 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel maa det i Henhold til, hvad der i den indankede Dom i saa Henseende er anført, antages, at Ligningskommissionen i Næstved ved Paaligningen af «Højtidsoffer og Klokkerpenge» for Aaret 1883 har overskredet det Beløb, der ifølge Overslaget over Kommunens Indtægter og Udgifter rettelig kunde fordeles paa Skatteyderne i det nævnte Øjemed, og at der som Følge deraf er paalignet Indstævnte saavelsom alle de øvrige Ydere for høje Bidrag. Den af Indstævnte og en anden Skatteyder herover førte Anke vilde imidlertid i hvert Fald alene kunne berettigede Overligningskommissionen til at nedsætte disse enkelte Klageres Bidrag, men har efter Loven om Kjøbstadkommunernes Styrelse af 26 Mai 1868 § 27 ikke kunnet befoje den til at ophæve hele den omhandlede Ligning eller, som ved dens Kjendelse sket, at paalægge Ligningskommissionen at omgjøre samme, og idet Overligningskommissionens Kjendelse allerede som Følge heraf maa betragtes som ugyldig, maa den af Ligningskommissionen foretagne Ligning for Indstævntes Vedkommende endnu staa ved Magt. Det maa herefter billiges, at den af Indstævnte nedlagte, alene paa foranførte Kjendelse støttede Protest mod den af Citanten begjærte Udpantnings Fremme er bleven forkastet ved den afsagte Fogedkjendelse, hvorfor denne og den i Henhold til samme foretagne Udpantning vil efter Citantens Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Fogedkjendelsen af 28 April 1884 og den i Henhold til samme foretagne Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Mægler C. F. Petersen i Næstved, hvem der i „Højtidsoffer og Klokkerløn“ for Aaret 1883 var af Ligningskommissionen i bemeldte Kjøbstad paalignet et Beløb af 6 Kr., og som efter at have betalt denne Afgift for de 3 første Kvartaler af Aaret havde nægtet at betale den paa fjerde Kvartal faldende Andel af 1 Kr. 50 Øre, hvorfor dette Beløb af Indstævnte, Kæmner Hansen, paa Næstved Byraads eller Kæmnerkasses Vegne var begjæret inddrevet af Fogden ved Udpantning tilligemed 66 Øre i Udpantningsgebyr, ifølge Stævning af 26 Juni f. A. paaanket en af Fogden i Næstved Kjøbstad under bemeldte Udpantningsag den 28 April f. A. afsagt Kjendelse, hvorved der imod Citantens Protest blev tillagt den begjærede Udpantningsforretning Fremme, samt den af Fogden den 2 Mai næstefter i Henhold hertil foretagne Udpantning, hvorved der til Fyldestgjørelse af Fordringen til Beløb ialt 2 Kr. 16 Øre er gjort Udlæg i en Citanten tilhørende til 3 Kr. vurderet Stol, og har Citanten paaantaet bemeldte Fogedkjendelse og Udpantningsforretning ophævet eller underkendt og forandret, samt sig hos Indstævnte tillagt i Erstatning for paaført Tab, Tort og Kreditspilde 500 Kr. eller i alt Fald efter uvillige Mænds Skjøn og denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte er, skjøndt han findes lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten og Sagen vil derfor i Medfør af D. L. 1—4—30 jfr. Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at paadomme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, derunder Fogedakten. Foreløbig bemærkes, at Overretten ved en allerhøjeste Ordre af 24 Juni d. A., der tilligemed Appelstævningen er forkyndt for Indstævnte, er bleven bemyndiget til at tage Sagen under Paa kjendelse uanset at dens Gjenstand ei maatte befindes at udgjøre summa appellabilis. Efter Fogedakten ere Sagens Omstændigheder følgende: Efter at det ved allerhøjeste Resolution af 16 December 1865 var bifaldet, at Højtidsofferet og Klokkerlønnen i Næstved Kjøbstad maatte bortfalde fremtidig, imod at der anrlig af Kæmnerkassen udbetaltes de Offerberettigede et Beløb af 1620 Rdl. eller 3240 Kr., hvilket Beløb skulde fordeles forholdsvis paa de Offerpligtige og af disse indbetales i Kæmnerkassen, blev det nævnte Beløb derefter af Kjøbstadens Byraad optaget i sammes aarlige Overslag over Indtægter og Udgifter, i Henhold til hvilket Ligningskommissionen har at foretage sin

aarlige Ligning, og saaledes ogsaa i Overslaget for Aaret 1883; men ligesom Ligningskommissionen tidligere i flere Aar, navnlig for 1869—72 og for 1875—82 havde paalignet et større Beløb i Højtidsoffer og Klokkerløn, end der saaledes var opført paa Overslaget, uanset gjentagne Gange derom af den kommunale Revision gjorte Antegnelser og en Ligningskommissionen i 1873 af Byraadet givet Meddelelse om, at den kun var boretiget til at forhøje Beløbet indenfor den i Kjøbstadens Vedtægt § 13 for Ligning af Skat paa Formue og Lejlighed fastsatte Grændse, det vil sige med et Tillæg af indtil 10 pCt., saa at der efter de fremlagte Revisionsantegnelser var opkrævet i Aarene 1869—72 ialt ca. 1800 Kr. formeget og i Aarene 1875—82 ialt 2139 Kr. 93 Øre mere end forbrugt, saaledes paalignede Ligningskommissionen for Aaret 1883 i Højtidsoffer og Klokkerløn et Beløb af 4057 Kr. 10 Øre eller 25 pCt. udover det normerede Beløb af 3240 Kr. Da Citanton fandt dette utilstedeligt, indgik han tilligemed en andon offerpligtig Beboer af Kjøbstaden, der i saa Henseende delte hans Anskuelse, under 11 Januar 1883 med en Klage til Ligningskommissionen, hvorved de nedlagde Indsigelse mod den skete Overskridelse af det til Paaligning hjemlede Beløb og begjærede Ligningen reduceret til 3564 Kr., nemlig 3240 Kr. med Tillæg af 10 pCt. Ligningskommissionen svarede imidlertid under 29 Januar d. A., at den ikke fandt Anledning til at foretage en besværlig Omarbejdelse af den af ingen andre Offerpligtige end de to Andragere panklagede Ligning, dels fordi der hverken i Loven om Kjøbstadkommunernes Styrelse m. v. af 26 Mai 1868 eller i den kommunale Vedtægt var fastsat noget Maximum for det Beløb, der kunde tillægges ved Ligning af Højtidsoffer og Klokkerløn, hvorimod Bestemmelsen ved en Skrivelse fra Byraadet af 1866 var overladt Ligningskommissionen, dels fordi det for Aaret 1883 skete Tillæg ikke kunde anses for at være i nogen høj Grad for stort, og vilde kunne — i alt Fald for største Delen — godtgøres Menighedens Medlemmer derved, at der ved en forestaaende Ligning af Bidrag til St. Pedors Kirke for 1883 ikke vilde blive paalignet mere end netop det Beløb, der da forlangtes udskrevet, hvorfor Andragerne under 10 Februar 1883 indbragte Sagen for Overligningskommissionen, der den 8 Marts s. A. afsagde en Kjendelse, hvorved det -- under Paaberaabelse bl. A. af, at der ikke haves nogensomhelst Hjemmel til at paaligne de Offerpligtige et større Beløb end de de Offerboretigede tilkommende 3240 Kr., og at det saameget mindre kunde være tilstedeligt at forhøje denne Sum med noget Tillæg af indtil 10 pCt., som der fra de i de foregaaende Aar paalignede Beløb havde betydeligt Overskud udover de til de Berettigede udbetalte Summer — eragtedes, at den af Ligningskommissionen foretagne Ligning burde omgjøres saaledes, at der ikke paalignedes i alt udover et Beløb af 3240 Kr.

Over denne Kjendelse besværede Ligningskommissionen sig til Indenrigsministeriet, der under 7 November 1883 svarede, at det efter Indholdet af den Overligningskommissionen ved Loven om Kjøbstadskommunernes Styrelse m. v. af 26 Mai 1868 § 27 overdragne Myndighed ligger udenfor sammes Omraade at udfærdige et saadant Paalæg til Ligningskommissionen som det i den ommeldte Kjendelse indeholdte. I Henhold hertil blev der ikke foretaget nogen Forandring ved den skete Ligning, men Afgiften opkrævet efter samme, og Spørgsmaalet her under Sagen drejer sig nu om, hvorvidt den af Overligningskommissionen afsagte Kjendelse er gyldig eller maa anses at være enten i og for sig ugyldig eller ophævet ved Indenrigsministeriets anførte Resolution. Citanten har i saa Henseende forment, at Ministeriet savner Hjemmel til som en Overinstants at undorkjende Overligningskommissionens Afgjorelse, der ifølge den oftnævnte Lov 1868 § 27 ere endelige, og at, saalænge Overligningskommissionens Paalæg om Ligningens Omgjorelse ikke er efterkommet, er Ligningen en Nullitet, som det er ubeføjet at foretage Opkrævning efter, og som ikke kan afgive Grundlag for en Udpantning, hvorimod Indstævnte har gjort gjældende, at Overligningskommissionens Kjendelse kun har Betydning, forsaavidt Kommissionen ikke overskrider sin Kompetence, hvad, som udtalt i Ministeriets Skrivelse, er sket i nærværende Tilfælde, at hele Skatteligningen og alt hvad der er passeret i den foreliggende Ligningssag er et rent administrativt Anliggende, og at Citanten ifølge Kommunallovens Indhold ikke gyldig kan vægre sig ved at betale det ham paalignede Beløb, saalænge Ligningen ikke er bleven forandret, hvad imidlertid hverken var sket eller vilde ske — og Fogedretten har heri givet Indstævnte Medhold, idet det i sammes Kjendelse gjøres gjældende, at da Ligningskommissionens Fastsættelse af Højtidsofferet og Klokkerlønnen ikke er forandret, og Overligningskommissionen efter Fogedrettens Skjøn ikke har været kompetent til at give Ligningskommissionen et saadant Paalæg som sket, kunde Citantens Protest mod Udpantningsforretningens Fremme ikke tages til følge. Naar det i Loven af 26 Mai 1868 § 27, efter hvilken det staar Enhver, der er ansat til Skat i Ligningen, frit for at klage ikke blot over sin egen Beskatning, men ogsaa over onhver Andens, der er optagen i Ligningen, er foreskrevet, at den Klagende, hvis han ikke er tilfreds med den af Ligningskommissionen i Anledning af Klagen tagne Beslutning, kan indbringe den for Overligningskommissionen, samt at denne da afgjør Sagen endeligt, jfr. dog § 28, hvilken Paragraf omtaler to Tilfælde, hvori den endelige Afgjorelse er henlagt til andre Autoriteter, nemlig naar Spørgsmaal er opstaaet mellem to Kommuner om Fordelingen af en Persons Skattebidrag, hvilket Spørgsmaal afgjøres af Indenrigsministeriet, og naar Nogen ikke anser sig

skattepligtig i en Kommune, hvor han er ansat til Skat, i hvilket Tilfælde han kan bringe Sagen for Domstolene, maa det herefter anses for Lovens Mening, at de af Overligningskommissionen iøvrigt truffne Afgjørelser ikke kunne underkjendes enten af Ministeriet eller af Domstolene, men ere uomstodelige, forsaavidt Kommissionen ikke under samme har inddraget andre Spørgsmaal end der ved Loven er henlagt under dens Omraade. Saadant findes nu ikke at være Tilfældet i nærværende Sag, idet Overligningskommissionen har indskrænket sig til alene at afgjøre det utvivlsom under samme hørende Spørgsmaal, om Ligningskommissionen har været berettiget til at paaligne Citanten og de andre Afgiftspligtige i Kommunen saadanne Afgiftsbeløb som i Ligningen optagne, og da det ikke strider mod Lovens Ord om Overligningskommissionens endelige Afgjørelse af Sagen, at den i Stedet for selv at foretage de Berigtigelser i Ligningen, som maatte findes fornødne efter den ved Klagen paapegede Fejl i samme, har paalagt Ligningskommissionen at omgjøre Ligningen, idet denne efter Overligningskommissionens Skjøn i sin Helhed er ulovmedholdelig, og der derhos, selv om det maatte have været Lovens Mening, at Overligningskommissionen selv skulde udføre det til Berigtigelsen og altsaa til Fyldestgjørelse af den rigtig befundne Klage nødvendige Arbejde og ikke kunde paabyrde Ligningskommissionen samme, ikke i Loven er anvist nogen Vej, ad hvilken den i modsat Retning gaaende Afgjørelse, naar den engang af Overligningskommissionen er truffen, skulde kunne erholdes forandret, maa den Klagende være berettiget til at fordre den af Overligningskommissionen afgivne Kjendelse respekteret af Autoriteterne, saaledes som den foreligger. Da derhos den foreliggende Overligningskommissions Kjendelse maa anses at have erklæret den foregaaende Ligning for ugyldig i Forhold saavel til Citantens som til de øvrige under samme inddragne afgiftspligtige Borgere, maa der gives Citanten Medhold i, at denne Ligning ikke egner sig til Grundlag for en Optrævning af Afgiften eller for en Udpantning for samme, og Fogedrotten burde saaledes have nægtet den begjærede Udpantningsforretning Fremme. Den indankede Fogedkjendelse og derefter passerede Udpantningsforretning ville derfor være at ophæve, hvoriind der ikke findes tilstrækkelig Foje til at tillægge Citanten den af ham paastaaede Erstatning for Tort og Kreditspilde, da han ikke har godtgjort at have lidt saadan ved den foretagne Udpantningsforretning. Indstævnte vil derhos i Medfør af Udpantningsloven af 29 Marts 1873 § 13 have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger skadesløst. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

for at være Bager Thomsen i Herning — med hvem Tiltalte skal have nogen Lighed — men dog ikke var ganske sikker i sin Sag, blev spurgt, om han var Bager Thomsen, herpaa svarede bekræftende, samt at han, da Jacobsen derpaa spurgte ham, hvor meget han skulde give ham for 5 Rugbrød, svarede, at Prisen var 42 Øre Stykket, men at han, hvis han betalte kontant, skulde have dem for ialt 2 Kr., hvilket Jacobsen dog ikke maatte sige til nogen, da det var en Overenskomst mellem alle Bagerne at holde Prisen. Jacobsen betalte derefter Tiltalte 2 Kr., idet det aftaltes, at Tiltalte skulde bringe Brøden til Jacobsens Vogn, hvilket han imidlertid ikke gjorde, medens han efter sin Forklaring samme Dag brugte det ham leverede Beløb til Fødevarer til sig og Familie. Ovennævnte Jacobsen har paastaet Tiltalte tilpligtet at erstatte ham det ham fravendte Beløb. Tiltalte — der er født i Aaret 1842 og som ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 2 Marts 1880 for Bedrageri og Betleri i Medfør af Straffelovens § 251, jfr. § 253, og Lov 3 Marts 1860 § 3, har været anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han dels for dels efter den Tid har været straffet ialt 7 Gange dels for Betleri dels for Løsgænger, senest ifølge ovennævnte Rets Dom af 12 Juli 1884 for sidstnævnte Forbrydelse med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, og findes den af Tiltalte forskyldte Straf, der ved Underretsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Besvegne samt om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes med den foranførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Tredie eller ekstraordinære Session.

Mandagen den 3 Januar 1887.

Nr. 306. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Elizabeth Richard (Def. Nellesmann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Fredorikasteds kriminelle Extrarets Dom af 31 August 1886: Arrestantinden, Elizabeth Richard af Plantagen River, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt udrede de af Aktionens lovlige flydende Omkostninger og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 28 September 1886: Arrestantinden Elizabeth Richard bør hensættes i simpelt Frængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, man det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i forsættlig Ildspaaættelse. Da der nu derhos ikke i nærværende Tilfælde kan antages at være sket nogen Skade, findes Betingelserne for Auvendelsen af Straf for uagtsom Brandstiftelse efter Forordningen 26 Marts 1841 § 14 ikke at være tilstede, og Tiltalte vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Elizabeth Richard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun udreder Ak-

tionens Omkostninger, derunder i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann for Højesteret 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Frederikssteds Extraret af det Offentlige hertil indankede Sag, er Arrestantinden Elizabeth Richard af Plantagen River, der er født paa St. Kitts, skjønnat at være 35 Aar gammel, og der, siden sin Ankomst her til Øen som Emigrant den 3 September f. A., ikke findes tiltalt eller straffet, aktioneret for Brandstiftelse, og blev hun ved Underrettsdommen i Henhold til Frd. 26 Marts 1841 § 6, domt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar og til efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning at udføres af Landet, samt til at udrede Aktionens Omkostninger. Efterat der i Slutningen af Mai og Begyndelsen af Juni i indeværende Aar havde fundet 3 Ildebrande Sted i Sukkerrørsmarkerne paa Plantagen River, havde Plantagens Forvalter paalagt Arbejderne Heezekiah Lloyd og Wilfred Pedro at holde Nattevagt og lovet dem en Ducor, ifald de fandt Gjærningsmanden til disse Ildebrande. Den 7 Juni d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 saa Lloyd Ild i en Mark omtrent 20 Alen sydlig for Arbejderbyen, og da han løb til, traf han Arrestantinden ifærd med at gaa bort fra Stedet. Ilden blev strax slukket af Lloyd og nogle andre Arbejdere, forinden den greb videre om sig, og Arrestantinden, der var gaaet til sit omtrent 50 Alen fra Brandstedet beliggende Værelse, blev kort efter af Plantagens Driver bragt til Forvalteren; paa Vejen sagde hun til Driveren, at hun havde sat Ilden den Nat, men ikke de tidligere Ildløse, og det samme gjentog hun for Forvalteren Wilson, ligesom hun ogsaa, da hun blev sat i en Karre for at transporteres til Byen Frederiksted, udtalte til Forvalteren, at hun, der havde taget en Dosis Salt, han havde givet hende, og der havde Diarrhoe, var gaaet ud paa Marken i et nødvendigt Ærinde, rogende sin Pibe, og at en Glod eller Gnist maatte være falden fra Piben i Trashon: afskaarne Sukkerrørsblade og have antændt denne; Arrestantindens Naboerske, Rosaline Pedro, der var nærværende, sagde imidlertid til Forvalteren, at det var Usandhed, at Arrestantinden havde taget Saltet, idet hun nemlig havde tilbudt det til hende, Rosaline, og sagt, at hun ikke selv vilde drikke det. Under det derefter over Arrestantinden optagne Forhør, har hun forklaret, at hun vel ikke havde taget den omtalte Dosis Salt, men dog, da hun led af Diarrhoe, den paa gjældende Nat var gaaet ud i den tæt ved hendes Værelse liggende Mark for at forrette et

naturligt Ærinde; hun havde røget sin Pibe, som hun først omtalte var tændt med et Stykke Kul, som hun antager maa være falden fra Piben ned i Trashen og have antændt denne, hvilken Forklaring hun dog derefter har forandret derhen, at hun ikke havde tændt Piben med en Glod, men med en Svovlstik, forinden hun forlod sit Værelse for at gaa ud i Marken, og at en Gnist fra Piben var falden i Trashen og havde antændt den; hun havde strax i sin Forskrækkelse rejst sig for at hente Vand, men i det samme var Lloyd kommet til, som beskyldte hende for at have paasat Ilden, og sagde, at han havde set hende gaa ind i Rosaline Pedros Kjøkken for at hente Ild, hvad hun dog havde benægtet, og da hun, efterat være kommen til sit Værelse, saa, at Ilden var slukket, forlod hun ikke Værelset, og blev kort efter af Driveren bragt til Forvalteren. Naar hun til Driveren og Forvalteren samme Nat havde yttret, at hun vel havde sat Ilden den Nat, men ikke vidste noget om de tidligere Ildebrande, havde hun udtalt sig saaledes, fordi hun med tændt Pibe var gaaet ud i Marken, men hun har stadigen fastholdt, at hun ikke med Forsæt havde tændt Ild i Trashen, som hun siger, fordi dette ikke kunde falde hende ind, da Forvalteren aldrig havde gjort hende noget eller havde tilbageholdt hendes Penge. Hun har derhos paastaet, at hun paa de Tider, de tidligere Ildebrande vare opstaaede paa Plantagen, havde opholdt sig i sit Hus og var udelagtig i dem. Af de under Sagen afhørte Vidner har Hezekiah Lloyd, der er edfæstet, forklaret, at han, der som anført af Forvalteren var sat til at holde Vagt i Anledning af de stedfundne Ildebrande, den paagjældende Nat omtrent Kl. 11 havde staaet og lænet sig op mod Arbejderhusene i en Afstand af ca. 30 til 40 Fod fra Arrestantindens Værelse; dette har han senere forandret derhen, at han havde staaet bag et Calabash-Træ, hvis Afstand fra Arrestantindens Dør er maalt at være 12 Alen; han havde da set Arrestantinden komme ud af sin Dør og gaa til hendes Naboerske, Rosaline Pedros Kjøkken, hvis Dør hun aabnede ved at trække Krampen ud, hvorpaa hun gik ind i Kjøkkenet, hvorfra hun dog strax efter atter kom ud, bærende en Kokusnødskal, hvori Vidnet saa brændende Kul; hun gik ud i Marken, og Vidnet, der gik efter hende, saa da, at hun satte sig ned og begyndte at gnide Trashen mellem Hænderne og derefter kastede de brændende Kul i Trashen, som blussede op. Vidnet har paastaet, at Arrestantinden ikke havde nogen Pibe med sig og heller ikke lofede sine Klæder op for at forrette sin Nødtørft, og at hun havde efterladt Kokusnødskallen paa Jorden, da hun ved hans Ankomst løb bort; efterat Arbejderen havde halet Trashen bort, havde Vidnet søgt efter Kokusnødskallen, men ikke kunnet finde noget Spor af den. Endvidere har Vidnet, Arbejderen Elijah Daniel under Ed forklaret, at han, da han hørte Lloyds Brandraab, løb til Brand-

stedet og saa Arrestantinden forlade dette og gaa til sit Værelse; paa Brandstedet fandt han Løvninger af Kul, som Rosaline Pedro slukkede med Vand, og da Lloyd fortalte ham, at Arrestantinden havde hentet Ild fra Rosalines Kjøkken, gik han ind i dette, og fandt flere store brændende Kul paa Ildstedet, ligesom han ogsaa paa Vejen mellem Brandstedet og Kjøkkenet hist og her saa brændende Kul ligge, og bleve saavel Kullene paa Vejen som i Kjøkkenet ligeledes slukkede af Rosaline; Vidnet havde ingen Kokusnodskal set paa Brandstedet. Endelig har det beedigede Vidne Rosaline Pedro, der er Arrestantindens Naboerske, forklaret, at hun den paagjældende Aften, efterat have kogt sin Aftensmad omtrent Kl. 6, selv havde lukket sin Kjøkkendør med en Hængelaas og lagt Nøglen paa sit Bord, ligesom hun, før hun gik tilsengs, havde sendt sin Son for at slukke Ilden paa Ildstedet i Kjøkkenet, hvad Sonnen imidlertid ikke kunde have gjort fuldstændigt, thi da Lloyd om Natten, efterat hun havde være behjælpelig med at slukke Branden, fortalte hende, at han havde set Arrestantinden aabne hendes Kjøkken, og raadode hende til at undersøge dets Laas, gik hun derhen, og idet hun tog fat i Laasen, fandt hun, at Krampen var løs, ligesom hun ogsaa paa Ildstedet fandt flere brændende Kul og kunde se, at Nogen maatte have raget Kullene af Asken, der dækkede dem. Hun har benægtet Rigtigheden af Vidnet Elijah Daniels Forklaring, at hun havde slukket brændende Kul paa Brandstedet og paa Vejen fra dette til hendes Kjøkken, da hun hverken paa Brandstedet eller paa nævnte Vej havde set noget til Kul. Heller ikke dette Vidne har iøvrigt set nogen Kokusnodskal paa Brandstedet. Arrestantinden har vedholdende benægtet at have været i Rosaline Pedros Kjøkken den paagjældende Nat og taget Kul derfra. Af det under Sagen Oplyste maa den af Heezekiah Lloyd afgivne Forklaring, at Arrestantinden forsætlig har antændt Ilden med brændende Kul, tildels anses bestyrket. Der kan vel ikke lægges videre Vægt paa den Omstændighed, at Ildebrandene paa Plantagen River ere ophorte efter Arrestantindens Anholdelse, saalidt som paa Elijah Daniels Forklaring, at han baade paa Brandstedet og paa Vejen fra dette til Rosaline Pedros Kjøkken vil han have fundet brændende Kul, som ogsaa Rosaline skulde have set og slukket, eftersom Rigtigheden heraf er benægtet af Rosaline, og ikke heller kan det anses som noget Væsentligt, at Arrestantinden til Plantagens Forvalter urigtigen havde foregivet, at hun havde taget den Dosis Salt, han havde givet hende; derimod maa det tillægges større Betydning, at der, som fremgaar af Rosaline Pedro's og Elijah Daniels Forklaringer, virkelig efter Branden fandtes brændende Kul i Førstnævntes Kjøkken, og at den Førstnævnte paa Grund af Forstyrrelsen ved Dørkrampen og paa Ildstedet, har forment, at Nogen havde været ved Kullene i Kjøkkenet, ligesom det ogsaa taler mod Arrestant-

inden, at hun i Forhøret først har udsagt, at hun havde tændt sin Pibe ved en Kulglød, som hun antog var falden i Trashes, og først senere har rettet dette derhen, at hun havde tændt Piben med en Svovlstik, og at en Gnist havde tændt Ilden. Men ved det Anførte i Forbindelse med Hezekiah Lloyd's edelige Vidnesbyrd kan der dog ikke antages at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden med Forsæt har paasat Ilden, og at hendes Forklaring, at hun var gaaet ud i Marken for at forrette et naturligt Ærinde, er usandsfærdig, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at det hos Landarbejderbefolkningen er almindelig Skik, at de forrette deres Nodtorft udenfor Husene i fri Luft, navnlig ofte paa Markerne i Nærheden af deres Boliger. Arrestantinden vil derfor ikke kunne dømmes for forsætlig Ildspausættelse, men da hun dog har gjort sig skyldig i en høj Grad af Uforsigtighed ved med en tændt Pibe at sætte sig ned i en med et saa letfængeligt Stof som afskaarne Sukker-rørsblade bedækket Mark, og det ikke har kunnet undgaa hendes Opmærksomhed, at hendes Handling med største Lethed kunde have medført Fare for de nærliggende Huse og Rørstykker, hvilken Fare kun afvendes derved, at Ilden, der blussede højt op, strax slukkedes af tililende Folk, vil hun, uanset, at ingen Skade er sket, og som Følge deraf ingen Paastand paa Skadeserstatning er nedlagt af Plantagens Forvalter, dog i Henhold til den i Forordning 26 Marts 1841 § 14, sidste Membrum, udtalte Grundsætning være at anse med en arbitrær Straf af 14 Dages simpelt Fængsel. Underretsdommen vil i Overensstemmelse hermed saaledes være at forandre i Henseende til Straffen, og forsaavidt Arrestantindens Udførelse af Landet efter udstaaet Straf angaar, men vil være at stadfæste, forsaavidt den rettelig har plaant hende Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 6 Januar.

Nr. 18. Snedkermester O. Andersen (Alberti)

contra

Snedkersvend J. Olsen (Nellømann efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om tilgodehavende Løn.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 4 Oktober 1883: Parterne i denne Sag, Hovedklageren,

Snedkersvend J. Olsen og Kontraktlageren, Snedkermester O. Andersen, begge af Vedbæk, bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 September 1885: Indstævnte, Snedkermester O. Andersen af Vedbæk, bør til Citanten, Snedkersvend J. Olsen sammesteds, betale de paastævnte 1716 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 August 1882, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det er under Sagen uomtvistet, at Indstævnte Olsen i en længere Aarrække indtil 19 Marts 1882 uafbrudt har været hos Citanten Andersen som Snedkersvend, og at der ialtfald fra 1 Januar 1877 ingen Opgjørelse af Parternes Mellemværende har fundet Sted. Da der nu ikke i de foreliggende Oplysninger indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til at lægge nogen af Parternes Paastande om Lønningsvilkaarene til Grund for Beregningen af Indstævntes Tilgodehavende, vil dette være at bestemme efter, hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, og navnlig findes det ikke at burde ansættes efter en lavere Maalestok end den af Citanten i hans Opgjørelse for de 11 Uger af 1882 Indstævnte som Dagløn beregnede Betaling af 2 Kr. 66 Øre. Herefter vilde der for Tiden fra 1 Januar 1877 til 19 Marts 1882 — til hvilket Tidsrum der alene kan tages Hensyn — ialt tilkomme Indstævnte 4325 Kr. 16 Øre, dog med Fradrag saavel af Godtgjørelse for Kost og Logis med 9 Kr. ugentlig, ialt 2439 Kr., som af de Beløb, Indstævnte erkjender at have modtaget i det nævnte Tidsrum, ialt 561 Kr., hvorefter der vilde komme Indstævnte et Beløb af 1325 Kr. 16 Øre tilgode. Da det imidlertid under Sagen er oplyst, at Indstævnte jævnlig, flere Dage i Træk, har forsømt sit Arbejde, uden at der er tilstrækkelig Føje til at antage, at Indstævnte har ydet Vederlag herfor ved Arbejde udenfor den sædvanlige Arbejdstid, maa der i den Anledning gøres et Afdrag, der efter de afgivne Vidneforklaringer og Proceduren findes at burde beregnes efter forsømte 50 Dage om Aaret eller ialt 37 Uger. Idet der herefter bliver at fradrage 590 Kr. 52 Øre, bliver til Rest 734 Kr. 61 Øre, som med Renter ville være at tilkjende Indstævnte.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Snedkermester Andersen, bør til Indstævnte, Snedkersvend Olsen, betale 734 Kroner 64 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 August 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Under nærværende, i 1ste Instants efter Hoved- og Kontraklage procederede Sag, søgte under Hovedsagen Citanten, Snedkersvend J. Olsen af Vedbæk, Indstævnte, Snedkermester O. Andersen sammesteds, tilpligtet at betale ham, som Rest paa tilgodehavende Løn for Arbejde som Snedkersvend fra 1 Januar 1876 til 19 Marts 1882 et Beløb af 1716 Kr. med Renter heraf 5 pCt. fra Klagens Dato, den 12 August 1882, medens Indstævnte, næst at paastaa sig frifunden i Hovedsagen, under Kontrasagen paastod Citanten tilpligtet at betale ham som Rest for Kost og Logis m. V. for den Tid, Citanten havde været i hans Arbejde og tilhuse hos ham, et Beløb af 118 Kr. 79 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato, den 1 September 1882. I Kontrasagen paastod Citanten sig derimod frifunden, hvorhos endelig begge Parter paastode sig tilkjendte saavel Hovedsoms Kontrasogsmaalets Omkostninger. Ved en inden Kjobenhavns Amts nordre Birks Politiret den 4 Oktober 1883 afsagt Dom bleve Parterne gjensidigen frifundne for hinandens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten i Henhold til Oprejsningsbevilling af 26 Marts 1884 ved Stævning af 28 s. M. indanket her for Retten, hvor han, der ligeledes har orliveret Bevilling til nye Bevisligheders Fremsettelse, dels har gjentaget sin i 1ste Instants i Hovedsagen nedlagte Paastand, dels har nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, navnlig ogsaa om Sagens Afgjorelse ved uvillige Mænds Skjon, medens Indstævnte har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet. Citanten har endelig paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadeslost i begge Instantser, ialtfald her for Retten, medens Indstævnte har nedlagt tilsvarende Paastand for denne Rets Vedkommende. Ifølge Citantens Fremstilling har denne

arbejdet som Svend hos Indstævnte i en Række af Aar for en akkorderet ugentlig Løn af 6 Kr. i de 6 Vintermaaneder og 10 Kr. i de 6 Sommermaaneder, alt foruden Kost og Logis hos Indstævnte. Denne Løn skal være fuldt afgjort indtil Udgangen af 1875, men fra Begyndelsen af 1876 indtil Foraaret 1882, da Citanten forlod Indstævntes Tjeneste, har han af den akkorderede Løn, der ifølge en fremlagt Opgjorelse udgjør ialt 2562 Kr., kun modtaget Afdrag af tilsammen 846 Kr., deraf i 1876 285 Kr., i 1877—1882 561 Kr.; det resterende Beløb, 1716 Kr., udgjør nærværende Sags Gjenstand. Indstævnte har anerkjendt, at Citanten i en længere Aarrække har arbejdet som Svend hos ham, dog med forskjellige Afbrydelser af kortere eller længere Varighed, indtil Citanten den 19 Marts 1882 forlod ham. Derimod har han benægtet, at Citanten har arbejdet hos ham paa de anførte Betingelser, idet han har anført, at de Betingelser, hvorpaa Citanten arbejdede hos ham, vare, at Citanten skulde have Kost og Logis, som skulde betales med 9 Kr. om Ugen, og med Hensyn til Arbejdslønnen, at Indstævnte har givet Citanten Arbejde i Akkord, hvad han har været i Stand til, og iøvrigt for den mindre Tid, der har kunnet være Tale om, beregnet ham en Dagløn, afpasset efter Konjunkturerne og Forholdene i det Hele. Idet han iøvrigt har gjort gjældende, at ethvert Mellemværende mellem Parterne er opgjort pr. 1 Januar 1877, har han fremlagt en summarisk Opgjorelse over Mellemværendet for den paafølgende Tid, hvorefter Citanten vilde have tilgode som fortjent for udført Arbejde i Aarene 1877—82 ialt

	2442 Kr. „ Øre
Beløbet af en Sparerkassebog	364 - „ -
	ialt 2806 Kr. „ Øre,

medens der er debiteret ham

som kontantmodtaget Sogne-

skat iberegnet de samme Aar 485 Kr. 79 Øre

og i Kost og Logis for 5 Aar

11 Uger à 9 Kr.	2439 - „ -		2924 - 79 -
-------------------------	------------	--	-------------

hvorefter Citanten altsaa endnu skylder Ind-

stævnte : 118 Kr. 79 Øre.

Da det imidlertid er in confesso, at Citanten har boet hos Indstævnte i hele Tiden og arbejdet hos Indstævnte, da de enkelte Afbrydelser, der have fundet Sted, ikke have foranlediget Indstævnte til at bortvise ham, og de desuden efter Vidneforklaringerne maa anses erstattede ved Arbejde paa Helligdage og udenfor den almindelige Arbejdstid, da det, naar der er Spørgsmaal om Betalingen skulde erlægges efter Akkord eller Ugeløn, saavel efter Vidneforklaringerne som efter Forholdets Natur maa antages, at det var efter Ugeløn, hvilket ogsaa stemmer med Indstævntes Indrømmelser af, at det i mange Tilfælde var umuligt

at betale efter Akkord, ligesom det i modsat Fald vilde være usandsynligt, at der skulde hengaa en længere Aarrække uden at Opgjørelse af Mellemværendet fandt Sted, samt da det Resultat, som Indstævnte gjør gjældende, og hvorefter Citanten — der efter Vidneforklaringerne er betegnet som en flink Arbejder — i det lange Tidsrum kun skulde have fortjent, hvad han efter Indstævntes Anbringende skulde give for Kost og Logis, er altfor urimeligt til, at det uden nærmere Bevis kan tages for gyldigt, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, idet Indstævnte ikke har gjort nogen særlig Indsigelse mod Størrelsen af den beregnede Ugeløn — der endog er ringere, end hvad Indstævnte i sin Opgjørelse for Tiden fra Nytaar 1882 til 17 Marts s. A. har beregnet ham i Dagløn — og heller ikke har godtgjort Rigtigheden af sin Paastand om, at Parternes tidligere Mellemværende er opgjort til 1 Januar 1877 istædetfor, som af Citanten paastaet, til 1 Januar 1876. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertredelse her for Retten.

Nr. 301.

Advokat Hindenburg

contra

Sophus Marius Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 November 1886: Arrestanterne Ingvard Kjærgaard Christensen og Sophus Marius Hansen bør straffes: Hansen med Tugthusarbejde i 2 Aar og Christensen med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rode og Nyegaard, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Christensen, dog at Arrestanten in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af den for Højesteret tiltalte Sophus Marius Hansen ndviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset dels efter Straffelovens § 238, jfr. § 241

1ste Stykke som for anden Gang begaaet Hæleri, dels efter Analogien af § 253, men Straffen findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen for hans Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sophus Marius Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanterne Ingvar Kjørgaard Christensen og Sophus Marius Hansen henholdsvis for Tyveri og for Hæleri anlagte Sag, er det ved Arrestanternes egne Tilstaaelser, der tildels ere bestyrkede ved det iøvrigt Oplyste, og forsaavidt dette ikke er Tilfældet, ville være at lægge til Grund for Paadømmelsen, godtgjort, at de havde gjort sig skyldige i følgende Forhold: Medens Arrestanten Christensen fra Slutningen af forrige Aar indtil 1 Mai d. A. tjente hos Boghandler William Levin Wulff, har han i mange forskellige Gange frastjaalet sin nævnte Principal Bøger til en Værdi af i Alt ca. 200 Kr., hvilke berode paa Steder, som han havde uhindret Adgang til, og har Arrestanten Hansen gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til Størstedelen af disse Tyverier, idet han i indeværende Aar i Tiden indtil den 1 Mai efterhaanden af Christensen har modtaget en Mængde af de stjaalne Bøger, uagtet han havde sikker Formodning om, at de vare stjaalne, dels til Opbevaring dels i Gave, og senere af Christensen har tilforhandlet sig de Bøger, som han havde i Opbevaring for ham. Endvidere har Arrestanten Christensen i indeværende Aar solgt og Arrestanten Hansen kjøbt af ham nogle Wulff tilhørende Bøger til en samlet Værdi af 4 Kr., hvilke Christensen oprindelig havde laant Hansen, men som de senere bleve enige om svingagtigt at fravende Wulff. Forsaavidt det fremdeles er oplyst, at Christensen har gjort sig skyldig i Ulovlighed ved, som ommeldt, til Hansen at udlaane Bøger, tilhørende hans Principal, hvilke han tildels egenmægtigt har sat sig i Besiddelse af, bliver der derimod ikke Spørgsmaal om at

paalægge ham særlig Strafansvar herfor, eftersom Boghandler Wulff ved en under Sagen mødt Fuldmægtig har erklæret, at han ikke begjærer Arrestanten Christensen straffet for dette Forhold. Arrestanten Christensen er født den 13 Oktober 1863 og ikke funden forhen straffet. Arrestanten Hansen, der er født den 3 August 1854, har — foruden at være straffet for sit 15 Aar med Ris for Tyveri — 5 Gange tidligere været anset med Strafarbejde for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold, bl. A. ifølge denne Rets Dom af 21 August 1875 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 253 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, hvilken Straf han havde udstaaet den 24 Juni 1876, og senest ifølge Højesterets Dom af 15 Februar 1883 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Som Følge af det anførte ville de være at anse, Christensen efter Straffelovens § 228 og Hansen efter dens § 238, jfr. § 241, 1 Stykke, som for anden Gang begaaet Hæleri, og begge Arrestanter — idet Aktionsordren ikke derfor findes at være til Hinder — tillige efter Analogien af Straffelovens § 253, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for Hansen til Tugthusarbejde i 2 Aar og for Christensen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 49. Firmaet Vilh. & Th. Petersen ved dets eneste ansvarlige Indehavere Grosserer L. W. Petersen og Grosserer P. C. Th. Petersen (Nellemann)

contra

Snedkermester Voetmann (Ingen),

betr. Spørgsm. om Betaling af Restbeløbet for et Byggeforetagende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1885: De Indstævnte, Firmaet Vilh. & Th. Petersen, bør til Citanten, Snedkermester J. C. D. Voetmann, betale de paastævnte 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24 November 1883, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører O. Petersen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 7 April 1884, den 12 Januar og 27 April 1885 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Citanterne i forrige Instants nedlagte Paastand om for Tiden at frifindes for Indstævntes Tiltale ikke er gjentagen for Højesteret, vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de forøvrigt i samme anførte Grunde, hvortil føjes, at det indtraadte Uheld med Skorstenen i alt Fald tildels maa tilskrives den Forsinkelse med dens Opførelse, som efter Proceduren maa anses foranlediget ved, at Fundamenterne ifølge Forlangende af Citanternes Arkitekt, der paa deres Vegne ledede Arbejdets Udførelse, maatte ommures.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Snedkermester J. C. D. Voetmann, anbragt, at de Indstævnte, Firmaet Vilh. & Th. Petersen, i Aaret 1880 lode opføre en Farveribygning i Guldbergsgade heri Staden efter Tegninger og Planer, udarbejdede af Firmaets dertil engagerede Arkitekt, og at Firmaet i Stedet for selv at slutte særskilt Akkord med alle de enkelte Haandværkere om de forskellige Arbejders Udførelse overlod dette til Citanten, idet der mellem Firmaet og ham blev vedtaget en bestemt Sum, for hvilken hele Byggeforetagendet skulde udføres, hvorefter han, der personlig skulde have Snedkerarbejdet, skulde slutte Akkorder med de andre Haandværkere. Saadant skete ogsaa, men da Firmaet, efterat Bygningen var opført, tilbageholdt 1000 Kr. af Vederlagssummen, under Paaskud af, at den til Bygningen hørende Dampskorsten var skæv, har Citanten søgt de Indstævnte tilpligtede at betale det nævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 24 November 1883 og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, men forsaavidt de have forment, at de i alt Fald for Tiden maa frifindes allerede af den Grund, at Citanten ikke har betalt alle de Regninger til Bygningshaandværkerne, som det ifølge Kontrakten paahvilede ham at betale, vil der ikke heri kunne gives dem Medhold, da de i ethvert Fald ikke ikke imod

hans Benægtelse have godtgjort deres Assertum om, at det paahviled ham at betale en Del af nogle af dem betalte Regninger. Til Støtte for deres Paastand om Frifindelse have de Indstævnte dernæst anført, at de, der have kontraheret med Citanten om Opførelsen af en Bygning med en lige Skorsten paa Grund af det ved Skorstenens Skjævhed lidt Tab have Krav paa en Afkortning i den vedtagne Betaling, som svarer til det Beløb, der vil medgaa til at udbedre Skaden, hvilket Beløb formentlig maa ansættes til ca. 1200 Kr., og for saa vidt de ikke ved deres Frifindelse her under Sagen opnaa en Afkortning af hele dette Beløb, have de forbeholdt deres Ret i enhver Henseende; men i ethvert Fald have de forment, at de maa være berettigede til at erholde et Afslag, der svarer til det Beløb, hvormed Ejendommen paa Grund af Skorstenens Skævhed er falden i Værdi i Handel og Vandel, og da dette Beløb selvfølgelig maa ansættes til 1200 Kr., formene de saaledes ikke at kunne dømmes til at betale Citanten Noget. Foranlediget ved denne af de Indstævnte fremsatte Indsigelse har Citanten henvist til en af ham fremlagt under en anden Sag optagen Skjønforretning, hvorved det maa anses godtgjort, at det til Skorstenen anvendte Materiale har været upaaklageligt, og Skjønsmændene have fremdeles erklæret, at de Intet have at erindre mod den efter Tegningen anvendte Konstruktion, idet de dog have bemærket, at man efter deres Mening er gaaet til Minimum af Spinkelhed, hvilket Udtryk de nærmere have forklaret derhen, at man har opført Skorstenen med en saa ringe Murtykkelse og med en saa stor Slankhed, som det var muligt efter de Fordringer, der i saa Henseende ere stillede fra Bygningskommissionens Side. Skjønsmændene have fremdeles erklæret, at ved den Heldning, som Dampskorstenen har faaet, har den utvivlsomt tabt i Styrke, dog ikke i den Grad, at der er særlig Fare for, at den skal falde, og at Skorstenen for saa vidt den benyttes som den er, formentlig ikke har tabt i Nytteværdi, men at Forringelsen, hvis den Del, der har forskudt sig (de øverste ca. 23 Alen), skal nedbrydes og ommures, da vil være lig denne Ommurings Værdi ca. 1200 Kr., og endelig have Skjønsmændene erklæret, at da Skorstenen er opført i Oktober Maaned, paa hvilken Aarstid der i Reglen er ringe Tørre i Luften, og hvor derfor Hærdningen af Mørtelen foregaar langsomt, kan vedholdende Blæst, umiddelbart efterat den var færdig, have bevirket et saadant Tryk, at den derved har forskudt sig. I Henhold til hvad der saaledes under denne Skjønforretning er oplyst, har Citanten benægtet, at de Indstævnte have lidt noget Tab ved den indtraadte Skjævhed af Skorstenen, i hvilken Henseende han navnlig har henvist til, at Skjønsmændene have erklæret, at der ikke er særlig Fare for, at Skorstenen skal falde, og at den ikke har tabt i Nytteværdi, og han har dernæst gjort gældende,

at han i alt Fald ikke kan være pligtig at bære det Tab, som ved Skjævheden maatte være lidt, idet Skorstenens Forskydning efter Skjønsmændenes Erklæring maa anses at være en Følge af den valgte Aarstid og dens spinkle Konstruktion i Forbindelse med den hændelige Omstændighed, at der er indtraadt stærk Blæst fra samme Verdenshjørne umiddelbart, efterat Skorstenen var færdig, hvorhos Citanten har anført, at han ikke selv har været Herre over Skorstenens Konstruktion og Dimensioner lige saa lidt som over Valget af Aarstid for dens Opførelse. De Indstævnte have imidlertid benægtet, at Skorstenens Konstruktion kan bebrejdes dem som en Skjædesløshed, idet Konstruktionen var fuldstændig i Overensstemmelse med de fra Bygningskommissionens Side stillede Fordringer og ogsaa i Et og Alt lovmedholdelig; de ere derhos enige med Citanten i, at der kort efter at Skorstenen var opmuret indtraadte vedholdende stærke Storme fra samme Verdenshjørne, og at disse mulig have været i alt Fald en medvirkende Omstændighed til, at Skorstenen forskjød sig, men de formene, at selv om ogsaa Skorstenens Forskydning maatte anses for hændelig — hvad de forøvrigt ikke kunne erkjende — maa Citanten ifølge almindelig anerkjendte Regler om Ansvaret for periculum rei ved Værkslejekontrakter være pligtig til at bære det derved lidte Tab, idet han, der havde forpligtet sig til at aflevere Bygningen i kontraktmæssig Stand den 1 Septbr. 1880, først var færdig med Opførelsen helt ind i Novbr. Maaned, og saaledes var i mora, da Forskydningen fandt Sted i Slutningen af Oktober eller i Begyndelsen af November. Vel kan der nu ikke gives Citanten Medhold i, at det ved den optagne Skjønforretning skulde være godtgjort, at Skorstenens Forskydning ikke har medført noget Tab, idet Skjønsmændene netop have erklæret, at Skorstenen ved Hældningen utvivlsomt har tabt i Styrke og dens Forskydning saaledes ogsaa maa antages at have forringet dens Værdi. Men derimod maa Retten være enig med Citanten i, at han ikke kan være pligtig til at bære eller erstatte dette Tab. Citanten har nemlig benægtet at have paataget sig nogen Forpligtelse til at aflevere Bygningen den 1 Septbr. 1880, idet der efter hans Anbringende kun har været Tale mellem ham og de Indstævnte om, at den skulde være færdig til Oktober Flyttedag s. A., hvilket imidlertid ikke opnaaedes, da Byggeforetagendet forsinkedes derved, at der paa Forlangende af Indstævntes Arkitekt — hvad denne, der er ført som Vidne i Sagen, ikke har turdet modsige — skete Forandring med Hensyn til Skorstenens Fundamenter, efterat disse vare lagte, og da de Indstævnte ikke herimod have godtgjort, at Citanten har forpligtet sig til at aflevere Bygningen den 1 September 1880 eller overhovedet til et tidligere Tidspunkt end af Citanten erkendt, kan han saaledes ikke anses for at have været i mora. Efter hvad der forøvrigt er oplyst om den mellem

Parterne indgaaede Overenskomst om det paagældende Byggeføretagende, kan det derhos ikke antages, at Citanten har paataget sig andet eller mere end at opføre de paagældende Bygninger, hvoriblandt Skorstenen, i Overensstemmelse med de ham forelagte Tegninger, uden at han har paataget sig noget Ansvar for de derved fremkomne Bygningers Godhed eller Soliditet i Almindelighed. Da det nu er in confesso, at han ved Skorstenens Opførelse har holdt sig de ommeldte Tegninger efterrettelig, kunde han herefter kun være ansvarlig for det Tab, som den indtraadte Skævhed ved Skorstenen har medført, saafremt Skorstenens Forskydning maatte tilskrives Mangler ved hans Præstationer af Materiale eller Arbejde, men saadant er ikke i mindste Maade godtgjort fra de Indstævntes Side, hvorimod det meget mere ved den optagne Skjønforretning, mod hvis Rigtighed der ikke af de Indstævnte er fremsat nogen Indsigelse, maa anses bragt til Sandsynlighed, at Skorstenens Forskydning maa tilskrives Omstændigheder, som have været Citanten aldeles utilregnelige, og den Omstændighed, at ogsaa de Indstævnte i saa Henseende maatte have været uden Skyld, saa at det indtraadte Uheld ogsaa lige overfor dem maatte betragtes som hændeligt, han selvfølgelig ikke bevirke, at Ansvaret for samme skulde kunne paabyrdes Citanten. De Indstævnte, der ikke iøvrigt have fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Fordring, ville være at dømme efter den nedlagte Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører O. Petersen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 7 April 1884, den 12 Januar og 27 April 1885 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 287.

Advokat Hindenburg

contra

Laurs Christian Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 224.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 September 1886: Tiltalte Vognmand Laurs Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og udrede

Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kammerassessor Poulsen og Bjerregaard henholdsvis 18 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1886: Tiltalte Laurs Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Februar 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 44.

Torsdagen den 6 Januar.

Nr. 287.

Advokat Hindenburg

contra

Laurs Christian Jensen (Def. Shaw).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Vognmand Laurs Christian Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 224. Natten mellem den 30 og 31 Juli sidstleden, anmeldte Tiltalte for en paa Søndergade i Horsens patrouillerende Politibetjent, at han et Kvarterstid iforvejen var bleven overfaldet paa Engvejen sammesteds af 3 ham ubekjendte Mandspersoner, som efterat den ene af dem havde rusket ham voldsomt og forlangt, at han skulde give dem Penge til en Flaske Brændevin, havde, da han afslog dette Forlangende, slaaet ham i Ansigtet og kastet ham ned i Groften, hvorefter han, der indaaa, at han ikke kunde optage Kampen med Voldsmændene, havde givet disse alle de Penge, han havde hos sig, men desuagtet paany var bleven overfaldet af Mændene, idet disse atter fore los paa ham og tildelte ham flere Slag paa forskjellige Steder, hvorefter de undlob — i hvilken Anledning den paa-gældende Politibetjent, efterat have tilkaldt en anden Betjent, med denne og Tiltalte gav sig til at søge efter de Personer, der saaledes skulde have overfaldet ham. Den næste Formiddag indfandt Tiltalte sig paa Horsens Politistation og gjorde en væsentlig lignende Anmeldelse, hvorhos han — efterat det var blevet oplyst, hvem de 3 Personer vare, som Tiltalte havde sigtet til, da han sammen med to af disse den 2 August blev afhørt i Politiretten, godkendte sin ommeldte Anmeldelse, hvis

Rigtighed han derhos ogsaa fastholdt, efterat de nævnte to Personer i Forhøret havde forklaret, at Sagen forholdt sig saaledes, at de og en Tredie til den ovennævnte Tid havde fundet Tiltalte liggende tværs over Engvejen i sovende Tilstand og havde rejst ham op, men at han, formentlig fordi han var beruset og endnu ikke rigtig vaagen, faldt omkuld og da bad dem om atter at rejse ham, samt efterat de havde gjort dette og en af dem, der gjenkjendte Tiltalte, havde fundet hans Kaskjet for ham og hjulpet ham tilrette, vilde give dem Noget for deres Ulejlighed og først leverede dem en Tiøre, men derpaa med en Bemærkning om, at det var forlidt, og at han havde Penge nok i Lommen, istedetfor Tiøren, som han fik igjen, gav dem en Tokrone, skjøndt de først afslog at modtage den, hvorefter han gik sin Vej, men efterat være kommen noget bort fra dem, gav sig til at udskjelde dem for Røvere og Banditter. Efterat være anholdt erkjendte Tiltalte imidlertid i det næste den 4 August optagne Forhør i det Væsentlige Rigtigheden af denne af de to Paagjældende afgivne Forklaring, hvorhos han endvidere udsagde, at han i sin berusede Tilstand af Ærgrelse over at være bleven af med Tokronen besluttede sig til, uagtet han selv havde givet dem den, at beskyldte Mændene for at have overfaldet ham og frataget ham Pengene, men at han, hverken da han henvendte sig til Politibetjenten om Natten, eller da han næste Formiddag gjorde Anmeldelse paa Politistationen, tænkte paa, at han ved samme kunde paaføre de vedkommende Personer Ulemper og sætte Politiet i Bevægelse, hvorimod hans Tanke alene var at faa de to Kroner tilbage, idet han forestillede sig, at de Paagjældende, naar han anmeldte Sagen, vilde blive nødsagede til at tilbagegive Pengene, i hvilken Henseende han ogsaa i Forhøret den 2 August opgav en Bekjendt som Vidne paa, at han den paagjældende Aften havde været ædru, men — efterat denne havde forklaret, at han ikke havde set Tiltalte den Aften, hvorimod han næste Dag var af Tiltalte bleven anmeldt om, hvis han blev udspurgt af Overpolitibetjenten, da at sige i Strid med Sandheden, at han den foregaaende Aften havde truffet Tiltalte i Søndergade og talt med ham, og at Tiltalte da havde været ædru — i samme Forhør erkjendte Rigtigheden heraf. Iøvrigt har Tiltalte til sin Undskyldning paabernaet sig sin beskjenkede Tilstand ved den paagjældende Lejlighed, men efter Sagens Oplysninger, kan han ikke antages at have været videre beruset, da han paa Gaden henvendte sig til Politibetjenten, hvorhos han efter sit eget Anbringende var ædru, da han paa Politistationen anmeldte de foregivne Overfald. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffeloven:

§ 225 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2. Gange 5 Dage.

Fredagen den 7 Januar.

Nr. 285. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 suspenderet Skolelærer **Hans Adolph Jensen**
 (Def. Asmussen),

der tiltales til Embedsforbrydelse i Anledning af forskellige Udtalelser i en Artikel i „Roeskilde Dagblad“ for Lordagen den 8 August f. A.

Somme Voldborg Herreders Provsterets Dom af 3 Februar 1886: Tiltalte, suspenderet Lærer Hans Adolph Jensen af Kamstrup, bør have sit Embede som Skolelærer i Kamstrup Skoledistrikt i Frue Sogn og som Kirkesanger ved Frue Kirke forbrudt. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sjællands Stifts Landemodes Dom af 20 August 1886: Provsteretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Landemodet, Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen, betaler Tiltalte, suspenderet Skolelærer og Kirkesanger af Kamstrup, Hans Adolph Jensen, 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 142, og da Straffen findes at burde bestemmes til Embedsfortabelse, vil Dommen, der har dette Resultat og ved hvis Forskrifter om Aktionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landemodets Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Sømmø Voldborg Herreders Provsteretsdom af 3 Februar d. A. er Tiltalte, suspenderet Skolelærer, Hans Adolph Jonsen, der er født den 8 August 1840 og den 9 August 1871 af Biskoppen over Sjællands Stift blev kaldet til Skolelærer for Kamstrups Skoledistrikt i Frue Sogn og Kirkesanger i Frue Kirke, i Medfør af Anordning for Almueskolevæsenet paa Landet af 29 Juli 1814 Bilag B § 8 og almindelig borgerlig Straffelov af 10 Februar 1866 § 142 dømt til at have sit herværende Embede forbrud og tillige at udrede Aktionens Omkostninger for Provsteretten derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 50 Kr. til hver. De faktiske Omstændigheder ved denne Sag, der af Tiltalte er begjært indanket for Sjællands Stifts Landemode, ere følgende: Under 22 April 1885 lod Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet udgaa et Cirkulære til samtlige Skoledirektioner udenfor Kjøbenhavn, hvori disse anmodedes om at lade de under dem hørende Skolelærere tilkjende give, at saafremt Nogen af dem maatte som Leder eller Tale deltage i Dannelsen af „Riffelforeninger“ eller „Folkevæbnings samlag“ eller lignende Foreninger eller indmelde sig som Medlemmer af slige Foreninger, vilde dette udbliveligt have tilfølgende at Ministeriet vilde se sig i den Nødvendighed at entledige ham fra hans Embedsvirksomhed, ligesom de ogsaa anmodedes om at advare Lærerne imod de Følger, som en agitatorisk ophidsende Optræden fra deres Side mod Regjeringen og dens Foranstaltninger vilde have for dem. Dette Cirkulære blev bl. A. ogsaa kommunikeret for Tiltalte, og da Ministeriet derhos havde erfaret at han, allerede forinden ovennævnte Cirkulære udgik, havde virket til Afholdelsen af et Riffelmode i Kamstrup Skole, samt modtaget Valg som Sogneformand for Riffelforeningen og desuden i det hele udfoldede en ikke ubetydelig agiterende Virksomhed med Hensyn til Oprettelsen af saadanne Foreninger, lod Ministeriet ved Skrivelse af 25 s. M. under Henvisning til Cirkulæret gennem vedkommende Skoledirektion Tiltalte tildelen alvorlig Irettesættelse for det af ham udviste Forhold, og derh

betyde ham, at saafremt han ikke uopholdelig udmeldte sig af den nævnte Forening og for Fremtiden afholdt sig fra Deltagelse i agitatoriske Bevægelser mod Regjeringen, vilde han blive entlediget fra sit Lærerembede. I Anledning heraf tilstillede Tiltalte under 12 Mai næstefter Skoledirektionen en Skrivelse, hvori han udtalte, at han allerede, inden han modtog Ministeriets Paalæg gennem Direktionen, havde udmeldt sig af „Riffelforeningen“ eller „Folkevæbningsamlaget“ samt at han agtede at al sin Færd og Virksomhed at holde sig indenfor Lovlighedens og Sømmelighedens Grændser. Denne Skrivelse blev af Skoledirektionen tilstillet Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der lod Sagen bero herved. Da Ministeriets Opmærksomhed imidlertid af Skoledirektionen var bleven henledet paa, at der i „Roeskilde Dagblad“ Nr. 181 af 8 August 1885 indholdtes en af Tiltalte underskreven Artikel betitlet „Kammerater“, hvilkens han blandt Andet sigtede Ministeriet for Lovbrud og betegnede det som en Nedværdigelse for Folket, at lade sig regjere af samme samt orklærede, at han vil slutte sig sammen med dem, der ville, at Grundloven skal overholdes, til Kamp mod den nuværende Regjering, beordrede Ministeriet ham, ved Skrivelse af 21 August f. A., tiltalt for de anførte Udtalelser, til hans Embeds Forbrydelse, hvorhos Ministeriet under samme Dato suspenderede ham fra hans Embede. I oftnævnte Artikel, der fremtræder som et Svar til „Roeskilde Avis“ i Anledning af, at samme havde bebredt „Roeskilde Dagblad“, at dette havde opfordret til at yde Bidrag til de strejkende Smedesvende i Kjøbenhavn, hedder det bl. A.: „Saalænge Lovbrudet i Reaktionenens Tjeneste sidder til Højbords i Danmark, saalænge det frie danske Folk“ skal nedværdiges til at lade sig regjere af Mænd, der ikke have mere Forstaaelse af Forfatningen, end at de kan og tør udtale sig om at sætte Folkethinget ud af Spillet og lovgive uden det, saalænge et saadant Ministerium ikke er en Umulighed i Danmark, saalænge række vi som trofaste Kammerater Haanden til hver ærlig Mand, som sammen med os vil værne om Folkets Ret, og saa samle vi os, Socialister, Venstrenænde, liberale Højremænd, Alle vi, der vil, at Grundloven skal overholdes, i sluttet Række til Kamp mod denne Regjering, der har bragt Had og Tvedragt ind mellem Landets Borgere indryrdes, der i ti Aar har staaet i Vejen for alt Fremskridt og Udvikling, der har vist sig ude af Stand til at regjere med Forfatningen og nu har bragt os ud i et Lovloshedens Ufore, hvorfra det ikke er istand til at føre os tilbage“. Tiltalte, der var vedkjendt sig Forfatterskabet til den ommeldte Artikel, har under Sagen nærmere forklaret, at det er den bestaaende Regjering, han i Artiklen har sigtet for Lovbrud, at Lovbrudet bestaar i Udgivelsen af den provisoriske Finantslov, og at det, da Ministeriet saaledes efter hans Mening, har tilsidesat Grund-

loven og regjerer udenfor Fortatningen, er en Nødværdigelse for Folket at regjeres af samme. Han har derhos forklaret, at han ikke med Sigtolsen om at tilsidesætte Grundloven har villet forbinde nogen Vilje hos Regjeringen til at tilsidesætte den, samt erkjendt, at den Regjeringsmedlemmer tillagte Udtalelse om at sætte Folkethinget ud af Spillet, grunder sig paa en Misforstaaelse fra hans Side. Derimod har han erklæret, at naar det forlanges af ham, at han fremtidig skal afholde sig fra agitatorisk Virksomhed mod Regjeringen eller det ham foresatte Ministerium, vil han ikke i denne Forstand bøje sig for samme, og at hans fremtidige Stilling ligeoverfor Ministeriet vil blive som hidtil. For denne sin Optræden samt det Forhold, hvori han ved de ovenanførte Udtalelser i Artiklen i „Roeskilde Dagblad“ har sat sig til Regjeringen i det Hele og derved ogsaa til de højeste ham foresatte Autoriteter, og som maa anses for aldeles uføreneligt med hans Stilling som Embedsmand i Skolens og Kirkens Tjeneste, findes Tiltalte ved den indankede Dom med Rette anset efter de ovenfor citerede Bestemmelser med Straf af Embedsfortabelse, og den ommeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 10 Januar.

Nr. 281.

Advokat Halkier

contra

Søren Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Rotten.

Rinds-Gislums Herreders Extrarets Dom af 9 August 1886: Tiltalte Søren Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af nærværende Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen. 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schibbye, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 225. Men endvidere vil han for den af ham den 27 Mai f. A. afgivne falske Forklaring for Retten være at anse efter Straffelovens § 146, idet § 147 ikke kan anses anvendelig. Efter Omstændighederne findes det dog at kunne have sit Forblivende ved den ham ved Overretsdommen idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Soren Hansen for falsk Forklaring for Retten. Efter Sagens Oplysninger modte Tiltalte den 27 Mai d. A. i Rinds-Gislum Herreders Politiret for at afgive Forklaring i Anledning af en ved Hellum-Hindsted Herreders Politiret indledet Undersøgelse mod Pigen Ane Marie Christensen, der sigtedes for at have ombragt et af hende født uægte Barn eller i alt Fald for at have gjort sig skyldig i uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel, og afgav her en Forklaring, der blandt andet gik ud paa, at han vel forrige Sommer, medens han laa som Soldat i Aalborg, af og til havde været sammen med den ommeldte Pige, som da tjente der i Byen, men at der ikke bestod noget Kjerresteforhold mellem dem, og at han aldrig havde haft legemlig Omgang med hende, samt at der ongang først i April Maaned d. A. kom et Brev fra hende til Tiltalte og hans Moder i Aarup, hvori hun anmodede om at maatte komme til dem for at gjøre Barsel, og at hun, efter at Tiltalte havde svaret, at de ingen Plads havde til hende, sendt flere Breve og endelig selv kom

rejsende og forlangte at være hos Tiltaltes Moder under Barselfærden, men at hun efter et kortvarigt Ophold der, under hvilket hun tilbragte en Nat hos Tiltalte, der tjente hos Niels Chr. Pedersen i Aarup, og laa hos ham i hans Husbonds Karlekammer, af Sognefogden blev anholdt og sendt til Hobro som blottet for Subsistensmidler. Tiltalte tilføjede derhos, at Pigen vilde giftes med ham, men at han, der aldrig havde tænkt paa eller lovet sligt, ikke vilde indlade sig derpaa. I et den 8 Juli d. A. i Sagen afholdt Forhør, under hvilket nogle Breve fra Tiltalte til den ommeldte Pige, hvori han tilbyder hende Ægteskab, hvorhos han i det sidste af disse Breve, der er dateret den 29 Marts d. A., opfordrer hende til at komme til Aarup, blev ham foreholdte, erkjendte han imidlertid, at hans i Forhøret den 27 Mai afgivne Forklaring i flere Punkter var urigtig, idet han i Virkeligheden havde staaet i Kjæresteforhold til Pigen og baade lovet hende Ægteskab og havt til Hensigt at ægte hende, samt ved det ommeldte Brev opfordret hende til at komme til Aarup og der efter hendes Ankomst i April Maaned, da hun, som meldt, laa en Nat hos ham i hans Husbonds Karlekammer, havt legemlig Omgang med hende, ligesom det ogsaa, efter at hun var kommen til Aarup, var hans Hensigt at opfylde sit Løfte om at gifte sig med hende, hvorimod Tiltalte fastholdt, at han ikke tidligere havde havt legemlig Omgang med hende, der iøvrigt, efter hvad han forklarede, forinden hun kom til Aarup, havde meddelt ham, at hun var frugtsommelig — hvorhos han nægtede at være Fader til det af hende fødte Barn. Med Hensyn til Grunden til, at han havde afgivet den foranførte urigtige Forklaring, udsagde han derhos, at han af begge sine Forældre var bleven tilskyndet til at afgive samme, i hvilken Henseende han nærmere forklarede, at hans Fader en Dag kort efter, at den ommeldte Pige var bleven anholdt, da Tiltalte talte med Faderen om Sagen, yttrede, at hvis Tiltalte i den Anledning kom i Forhør, skulde han nægte saavel at have staaet i Kjæresteforhold til Pigen som at have tænkt paa at ægte hende, idet Faderen tilføjede, at det ikke kunde gjøre noget at forklare, som af ham foreslaaet, hvorimod Sandheden nok kunde bringe Tiltalte i Forlegenhed, samt at Tiltaltes Moder, der lever skilt fra Faderen, da Tiltalte efter at være tilsaagt til Forhøret den 27 Mai, Aftenen for Retsmodet fortalte hende, hvad hans Fader saalades havde tilraadet ham, yttrede, at hun ogsaa fandt det rigtigst, at han forklarede i Overensstemmelse dermed, hvorhos hun, da Tiltalte udtalte nogen Betænkelse derved, vedblev at tilskynde ham dertil. Efter at imidlertid begge Tiltaltes Forældre som Følge af denne Forklaring vare blevne satte under Anholdelse og Faderen for sit Vedkommende havde benægtet Rigtigheden af samme, tilstod Tiltalte i et, samme Dag som dette var sket, den 10 Juli afholdt Forhør, at denne Forklaring var

usand, forsaavidt den angik hans Fader, hvorhos han i et senere Forhør særlig erkjendte, at han havde afgivet den med fuld Bevidsthed om, at den forsaavidt var usandfærdig, samt at han, da han afgav den, godt kunde indse, at han ved samme vilde foranledige, at Faderen inddroges under Undersøgelsen, uden at han dog har kunnet angive, hvorfor han er fremkommen med den, idet han navnlig har nægtet, at det er sket for at skade Faderen eller bringe ham i Ulejlighed. Derimod har Tiltalte, uagtet hans Moder ligeledes for sit Vedkommende har benægtet Rigtigheden af Tiltaltes foranførte Forklaring hende betræffende, ialt væsentligt fastholdt samme, forsaavidt hende angaar, idet han i saa Henseende nærmere har forklaret, at hans Moder under deres omfoklarede Samtale, Aftenen forinden han den 27 Mai skulde møde i Resten, udtrykte sig saaledes, at han i Forhøret skulde „benægte“ den ommeldte Pige, samt at han forstod denne Yttring saaledes, at han skulde nægte at have staaet i Kjæresteforhold til Pigen eller at have tænkt paa at gifte sig med hende, men han har dog erkjendt, at han muligen kan have misforstaaet sin Moders Mening med den omfoklarede Yttring, hvilken Moderen iøvrigt ligeledes har nægtet at have brugt. Vel har nu Tiltalte erkjendt, at det i Forhøret den 27 Mai udtrykkelig blev ham tilkjendegivet, at han afhørtes som Vidne, uden at der var Spørgsmaal om under den dengang verserende Undersøgelse i nogen Maade at gjøre Ansvar gjældende mod ham, og at han, der, da han afgav Forklaring i bemeldte Forhør, var fuldt vidende om, at hans Forklaring var falsk, godt vidste, at det var hans Pligt at forklare sandfærdig i Retten, men det er dog ikke ganske uantageligt, at Tiltalte — der efter Ane Marie Christensens Forklaring var Fader til det af hende fødte Barn, som hun, efter som meldt, at være bleven fort fra Aarup til Hobro, hvor hun blev indsat i Arresten og hvorfra hun den følgende Dag blev sendt til Skjorping, for at hun kunde henvende sig til Fattigvæsenet, hvilket hun dog undlod, vil have født i en nær ved Skjorping liggende Skov, hvor hun derefter vil have opholdt sig i flere Uger — da han den nævnte Dag afgav sin Forklaring i Retten, er gaaet ud fra, at han — der, efter hvad hans Moder har forklaret, under deres Samtale Aftenen før det pangjældende Retsmøde forudsatte, at hans Forklaring krævedes til Oplysning om Pigens Barnefødsel, medens han iøvrigt efter sin Forklaring vil have staaet i den Formening, at Undersøgelsen mod hende gjaldt en Sigtelse for Løsgænger — vilde paadrage sig selv Ansvar ved at forklare overensstemmende med Sandheden, og han vil derfor i Medfør af Straffelovens § 147 forsaavidt være at frifinde, og vel maa det endvidere antages, at det var ubegrundet, naar han, som meldt, har sigtet sin Moder for at have tilskyndet ham til at afgive den nævnte urigtige Forklaring, men der findes dog ej heller herfor at kunne paalægges

ham noget Strafansvar, idet hans Forklaring om at have opfattet hendes Udtalelser til ham i den omhandlede Anledning som en Tilskyndelse dertil, ikke kan forkastes. Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1862 og som Militær har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, men ellers ikke har været tiltalt eller straffet, for sin ommeldte urigtige Forklaring angaaende Faderens Forhold i den ommeldte Henseende være at anse efter Straffelovens § 225, hvad Aktionsordren ikke kan anses at være til Hinder for, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Tiltalte anset med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og ommeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste med den anførte Forandring i Straffetiden.

Nr. 312.

Advokat Levinsen

contra

Frantz Svend Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 1 Juni 1886: Tiltalte, Detajllist Frantz Svend Andersen, bør til Maribo Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 80 Kr., hvorhos det hos ham forefundne Brændevin bør være konfiskeret til Fordel for samme Kasse, endvidere bør han udrede denne Sags Omkostninger og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. At efterkommes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1886: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Rode og Nissen, betaler Tiltalte, Detajllist Frantz Svend Andersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at dens Bestemmelse om, at det forefundne Brændevin bør være konfiskeret, maa bortfalde, da der efter det for Højesteret Oplyste ikke kan anses at være forefundet Brændevin hos ham.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelse om Konfiskation bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende, fra Lollands Norre Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Detajllist Frantz Svend Andersen i Birket, for Overtrædelse af Næringsloven, og er det ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, som under 10 Oktober 1883 har erholdt Næringsbevis til i Birket By og Sogn at drive Detajlhandel og Brændevinshandel, hvorimod enhver Udskjænkning er ham forbudt, den 10 Mai d. A., da der i Birket blev holdt Monstring over Forstærkningsmandskabet, har beværtet flere Personer med Spise- og Drikkevarer, nemlig Toddy og Brændevin, som de hentede i hans Butik tilligemed de til Drikkevarerne fornødne Glas og fortærede umiddelbart udenfor Huset, hvor de blev siddende i længere Tid paa nogle der henstaaende Kasser. Der blev drukket 5 à 6 Flasker Toddy, som bestod af Rom og Rødvin sammen med Sukker, og som betaltes med 75 Øre pr. Flaske, samt fortæret en Del Spisevarer og noget Brændevin, for hvilket sidste Tiltalte dog nægter at have modtaget nogen Betaling. For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold vil han, som, efter ifølge Retsforlig af 25 Oktober 1879 for ulovlig Udskjænkning at have erlagt en Bøde af 20 Kr. med vedtagen Virkning i Gjontagelsestilsælde som en Dom, ved fornævnte Herreds Politirets Dom af 10 April 1880 for 2den Gang ulovlig Brændevinssalg er idømt en Bøde af 40 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse, være at domme efter Næringslovens §§ 77 og 78 som for 3die Gang ulovlig Brændevinssalg med en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 80 Kr., og da Tiltalte nu 2den Gang er befunden skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning, vil han endvidere være at domme til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. I

Henhold hertil vil Politiretsdommen, der har samme Straffebestemmelse og hvis Bestemmelser om Konfiskation og Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Onsdagen den 12 Januar.

Nr. 130. Tømmermester N. P. Fjeldsøe (Hansen efter Ordre)
 contra
 Hofbagemester Joh. Albrecht (Alberti),

betr. Spørgsmaal om en Entreprenors Ret til Godtgjørelse for den ved et Byggeforetagende nødvendiggjorte Afstivning og Undermuring af Naboens Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1885: Indstævnte, Hofbagemester Joh. Albrecht, bør for Citanten, Tømmermester N. P. Fjeldsøes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges derhos Overretsprokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 13 Juli d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det imod Indstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at han har anmodet Citanten om at foretage de under Sagen omhandlede Arbejder eller at han har samtykket i, at disse udfortes for hans Regning, hvorimod det efter samtlige foreliggende Oplysninger nærmest maa antages, at begge Parter, dengang Arbejderne udfortes, ere gaaede ud fra, at det paahvilede den Byggende at afholde Udgiften ved dem, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at Stadsbygmesteren i en længere Aarrække havde lagt den i Dommen antagne Fortolkning af Bestemmelsen i næstsidste Punktum af § 67 i Bygningsloven af 21 November 1871 til Grund for sin Anvendelse af samme, samt at Citanten først efter flere Aars Forløb har formeret Indstævnte det her under Sagen omhandlede Krav, uagtet han i Mellemtiden gjentagne Gange havde erholdt betalt andre for Indstævnte udførte Ar-

bøjder. Allerede paa Grund heraf og uden at det bliver fornødent at prøve Rigtigheden af den ovenberørte Fortolkning af den paagjældende Lovbestemmelse, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, og Dommen vil saaledes efter hans Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Der tillægges Højesterets-sagfører Hansen i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Tømmermester N. P. Fjeldsøe, Indstævnte, Hofbagermester Joh. Albrecht, til Betaling af 680 Kr., som denne skal være Citanten skyldig for Haandværksarbejde udført i Aaret 1876 ved Undermuring og Afstivning af Gavlen paa Indstævntes Ejendom Nr. 36 paa Østergade her i Staden i Anledning af en da foretagen Ombygning af Naboejendommen tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 13 Marts 1882 og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paastaet sig frifunden og tillagt Sagsomkostninger hos Citanten. Det er in confesso under Sagen, at Indstævntes Nabo, Ejeren af Nr. 34 paa Østergade, i Slutningen af Aaret 1875 og Begyndelsen af 1876 lod opføre et nyt Hus paa bemeldte Ejendom, i hvilken indrettedes Kjældere i saadan Dybde, at Kjældergulvets Overflade kom til at ligge i en Dybde af 2 Alen 18 Tommer under Gadens Niveau og Fundamenterne under Murene lagdes 1 Alen dybere, at Citanten havde Opførelsen af dette Hus i Entreprise for en bestemt Sum, saaledes at han herfor skulde være pligtig at opføre Bygningen i Overensstemmelse med Byggelovens Forskrifter og fyldestgjøre Bygningskommissionens mulige Forlangender uden Extrabetaling, og at Citanten samtidig med dette Byggearbejde har ladet Indstævntes tilstodende Gavl mur afstive, hvorfor han har beregnet sig 190 Kr. 69 Øre, samt undermure med en Udgift til ved-

kommende Murmester af 489 Kr. 31 Øre, hvilke to Beløb, tilsammen 680 Kr., det er, Citanten nu søger sig tilkjendt hos Indstævnte. Denne har benægtet, at have anmodet Citanten om at foretage de paagjældende Arbejder eller samtykket i, at de udførtes for hans Regning, og anbragt, at han, da han i sin Tid blev opmærksom paa, at slige Arbejder bleve udførte, antog, at de udførtes for Naboens Regning, idet han vilde have bragt i Erfaring, at der i Bygningen vilde blive anbragt Kjældere af større Dybde end 3 Alen, hvorefter det ifølge Bygge-loven for Kjøbenhavn af 21 November 1871 §. 67 maatte paaligge Naboen at sikre Indstævntes Bygning mod at lide Skade ved Byggeforslaget. Det er mod den af Indstævnte saaledes fremsatte Benægtelse ikke af Citanten godtgjort, hvad denne har anbragt, at Indstævnte har bestilt det paagjældende Arbejde hos Citanten eller lovet at betale det, og den Omstændighed, at Citanten var Indstævntes Tømmermester, kan ikke i og for sig medføre nogen Formodning i saa Henseende. Da der derhos maa gives Indstævnte Medhold i, at det i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Naboen har lagt Fundamentterne til sin Bygning i en Dybde af $3\frac{3}{4}$ Alen og altsaa har ladet Grunden udgrave til denne Dybde, efter den ovenanførte Bestemmelse i Bygningsloven af 21 November 1871 maatte paa hvide Naboen at foretage den herved nødvendiggjorte Undermuring og Afstivning af den tilstødende Ejendoms Mur, maa Betalingen af de paagjældende Arbejder blive Indstævnte uvedkommende, og han vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale i Sagen. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 13 Juli d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 321.

Advokat Klubien

contra

Julius Emil Enghof Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Roeskilde Kjøbstads Politirets Dom af 3 Oktober 1886: Arrestanten Julius Emil Enghof Jensen bør hensættes i

Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalok og Wolff, betaler Arrestanten, Julius Emil Enghof Jenson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roeskilde Kjobstads Politiret hertil indankede mod Arrestanten Julius Emil Langhoff Jensen for Betleri anlagte Sag er det ved hans egen af det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han Aftenerne den 11 og 12 September d. A. har betlet paa mange forskellige Steder i Roeskilde, og at han hver af de nævnte Aftener har tilbetlet sig et Beløb af henved 2 Kr. Arrestanten, der er født den 6 Februar 1857, har tidligere — foruden at han har været anset ved Roeskilde Kjobstads Extraretsdom af 11 December 1878 efter Straffelovens §§ 100 og 101 jfr. § 39, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 23 Mai 1879 efter Straffelovens § 100 med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved Roeskilde Kjobstads Extrarets Dom af 12 Januar 1882 efter Straffelovens § 228 jfr. § 52, med samme Straf samt ved Kjobenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 2 December 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led og § 230, 2det Led, tildels sammenholdt med § 46 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — ofte været straffet for Betleri eller for Løsgængerier eller

for begge disse Forseelser senest ifølge Helsingør. Kjøbstads Politiretsdom af 4 August d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage. Han er nu for sit ovennævnte Forhold ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, findes at burde bestemmes til samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage, med hvilken Forandring i Henseende til Straffen bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil være at stadfæste.

Nr. 311.

Advokat Klubien

contra

Maren, ogsaa kaldet Marie Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 31 August 1886: Arrestantinden Maren Larsen af Vesterhæsinge bør henlægges i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Prokurator Schmidt, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Marts 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 45.

Onsdagen den 12 Januar.

Nr. 311.

Advokat Klubien

contra

Maren, ogsaa kaldet Marie Larsen (Def. Lunn).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1886: Arrestantinden Maren eller Marie Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Herforth, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Maren Larsen, ogsaa kaldet Marie Larsen, der under nærværende fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 30 April 1861 og ved Salling Herreds Rets Dom af 6 Mai d. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvilken Dom ved nærværende Rets Dom af 1 Oktober d. A. forandredes derhen, at hun efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 blev anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Under nærværende Sag er det ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun den 14 Juli d. A. efter af Bager Dreyers Enke i Assens at være fæstet som Malkepige og paa Anmodning om Penge til en Skudsmaalsbog af hende at have modtaget 1 Kr. som Gave, har indfundet sig hos Fæstemand Andersen sammesteds for at meddele, at hun havde faaet den ommeldte Tjeneste, og, medens hun var ene tilstede i hans Butik, ud af en derværende uafsaaset Pengeskuffe stjaalet 1 Kr. 25 Øre, samt at hun derefter besluttede sig til at forlade Landet uden at tiltræde Tjenesten. Det af Arrestantinden mod Bager Dreyers Enke udviste Forhold kan, som i Underretsdommen rettelig antaget, ikke henføres under Bedrageri eller overhovedet belægges med Straf, hvorimod hun for det mod Fæstemand Andersen begaaede Tyveri vil være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, hvorved hun er anset efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 8 Dage, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestantinden at udrede.

Nr. 46. Bestyrelsen for Brandforsikringselskabet
„Lolland Falster“ (Nellemann)

contra

Partikulier H. Olesen (Ingen),

betr. et Lønningsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1885: Indstævnte, Partikulier H. Olesen af Frederiksberg, bær for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Brandforsik-

kringselskabet „Lolland Falster“, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentlig er at erindre, og idet ingen af de af Citanterne for Højesteret nedlagte subsidiære Paastande efter Indholdet af Generalforsamlingsbeslutningerne af 31 Mai 1847 og 26 Juni 1882 findes at kunne tages tilfølge,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende her for Retten som vedtaget Værnething indbragte Sag have Citanterne, Bestyrelsen for Brandforsikringselskabet „Lolland-Falster“, anbragt, at Indstævnte, Partikulier H. Olesen af Fredoriksberg, der indtil 1 September 1882 har fungeret som Formand for bemeldte Selskab, ved det af ham for sin sidste Funktionstid aflagte Regnskab har beregnet sig Løn for hele Forsikringsaaret 1882—83 (15 Juli 1882—15 Juli 1883) med 3410 Kr. 78 Øre, skjøndt han kun har fungeret i en kort Del af dette Forsikringsaar, nemlig fra 15 Juli 1882 til 1 September s. A. eller $1\frac{1}{2}$ Maaned, saa at der ikke kan tilkomme ham mere end i det højeste 426 Kr. 35 Øre. Citanterne have derfor paastaet Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale 2984 Kr. 43 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 Juli 1884 samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Det fremgaar af Sagen, at det ovennævnte Brandforsikringselskab, der blev stiftet den 28 April 1845, begyndte sin Forsikringsvirksomhed den 15 Juli s. A., og at Indstævnte har fungeret som dets Formand ligo fra dets Stiftelse til den 1 September 1882. Ifølge Selskabets Love loder Forsikringsaaret fra 15 Juli til 15 Juli, og saavel Formanden som Selskabets øvrige Forretningsmænd (Viceformand, Revisorer, Herreds- og Distriktskommisærere) fungerer i 3 Aar. Formanden, der tillige fungerer som Kasserer,

Sekretær og Regnskabsfører, oppebar ifølge de oprindelige Love „som Erstatning og Rejseudgifter aarlig 1 Sk. pr. 100 Rd. af hele den angivne Forsikkringsum“, og afholdtes dette Vederlag ligesom de øvrige løbende Udgifter af Medlemmernes Aarskontingenter, hvilket ifølge Lovene skulle indbetales inden 10 Juli for det den 15 næstefter begyndende Forsikkringsaar. Paa Selskabets 2den Generalforsamling efter dets Stiftelse, der afholdtes den 31 Mai 1847, fremsatte Indstævnte som Formand det Spørgsmaal for Forsamlingen, hvorledes der vilde være at forholde, naar i sin Tid en ny Bestyrelse for Selskabet skulde tiltræde, og vedtoges det derefter — som det i Selskabets Forhandlingsprotokol hedder — „med stor Pluralitet, at den nyvalgte Bestyrelse ikke tiltræder Funktionen før 1 September i det første Forsikkringsaar, for hvilke de ere valgte, og at den fratrædende Bestyrelse oppebærer den fulde Løn ogsaa for dette Forsikkringsaar, dels fordi den da (1 September) vil have udført de mest væsentlige Forretninger, dels for at tjene som Erstatning for den Tid, den første Bestyrelse fungerede for Assuranceaarets Begyndelse“. Endelig blev der paa en af Selskabet den 26 Juni 1882 afholdt extraordinær Generalforsamling bl. a. vedtaget den Lovforandring, at Formanden som Erstatning og Rejseudgifter oppebærer $\frac{1}{2}$ Øre pr. 100 Kr. af hele den angivne Forsikkringsum „dog med Forbehold af, at den nuværende Formand erholder Løn for sin Funktionstid udbetalt efter de tidligere gjældende Love“. Citanterne have til Støtte for deres Paastand gjort gjældende, at den Procent af Forsikkringssummen, der oppebæres af Formanden som Erstatning og Rejseudgifter, ifølge Selskabets Love er tillagt ham som aarligt Vederlag og derfor maa betragtes som et ham for hele Aarets Virksomhed tilkommende Vederlag, der ikke kan tilfalde Formanden, blot fordi han fungerer som saadan paa den Tid, hvor de Aarskontingenter, af hvilke Vederlaget skal afholdes, indbetales, og at der som Følge heraf maa gaas ud fra, at den omhandlede Generalforsamlingsbeslutning af 1847 ifølge sit Indhold har tilsigtet en Lovforandring, men da de i de gjældende Loves § 3 Nr. 6 for Lovforandringers Vedtagelse foreskrevne Former og navnlig Paa budet om, at Generalforsamlingen ikke kan antage et Forslag til Lovforandring strax, men først efterat det af en tidligere Generalforsamling har været overgivet til Betænkning af en Komite, ikke er iagttaget med Hensyn til denne Beslutning, have de forment, at Generalforsamlingsbeslutningen af 1847 er ugyldig og altsaa ikke bindende for Selskabet. Der findes imidlertid ikke heri at kunne gives Citanterne Medhold. Det maa i saa Henseende bemærkes, at det maa anses for at være dels in confesso, dels tilstrækkelig oplyst under Sagen, at der ingen sinde i Selskabet før nu i Anledning af denne Sag har været rejst Tvivl om Gyldigheden af Beslutningen af 1847, men at

denne er fulgt uafbrudt og uden Indsigelse, at navnlig Selskabets Herreds- og Distriktskommisærer overensstemmende med oftnævnte Beslutning stedse have fratruadt deres Bestillinger den 1 September og oppebaaret hele Lønnen for det Forsikringsaar, hvori de saaledes fratruadte, at det fremdeles, hvad Valget af de nævnte Bestillingsmænd angaar, siden 1869 stadig er tilført Forhandlingsprotokollen, at de valgtes for de næste 3 Aar fra 1 September at regne, at der paa Selskabets Generalforsamling den 21 Juni 1878 valgtes en Viceformand paa 3 Aar fra 1 September 1878 at regne, samt at Indstævnte paa Generalforsamlingen den 31 Mai 1879 blev — som det ogsaa tilfortes Protokollen — „valgt til Formand for næste 3 Aar fra 1 September 1879 at regne“, ligesom Indstævntes Eftermand i Formandposten paa Generalforsamlingen den 31 Mai 1882 valgtes paa 3 Aar fra 1 September 1882 at regne. Imod den i en saa lang Tids Praxis liggende Godkjendelse af Beslutningen fra Selskabets Side vilde det vanskeligt kunne komme i Betragtning, selv om det maatte indrømmes, at der var en formel Mangel ved Beslutningens Vedtagelse, men end ikke dette kan antages at være Tilfældet. Der kan nemlig ikke, som af Citanterne forment, gaas ud fra, at Lovene ved i § 4 Nr. 1 at fastsætte, at Formanden oppebærer aarlig 1 Sk. af 100 Rdr. eller ved i § 11 at bestemme, at Forsikringsaaret regnes fra 15 Juli til 15 Juli næste Aar, have fastslaaet bestemte Regler for Funktionærernes Funktionstid eller for den Tid, for hvilken den aarlige Løn skal beregnes, der maa siges at være forandrede ved Beslutningen af 1847. Denne man naturligvis opfattes som en under Lovenes § 3 Nr. 8 faldende Beslutning angaaende Selskabets Administration, en Beslutning, som igjen kunde forandres af en senere Generalforsamling med simpelt Flertal, men som maatte anses bindende for Selskabet over for dets daværende Funktionærer og senere Funktionærer, der vare valgte, for Bestemmelsen forandrede. Da det herefter ikke kan anses godtgjort, at Indstævnte har beregnet sig mere i Løn, end der efter de da gjældende Bestemmelser tilkom ham, vil han være at frifinde for Citanternes Tiltale i denno Sag. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 13 Januar.

**Nr. 70. Sogneraadet for Tved-Tange-Lustrup
Kommune (Hindenburg)**

contra

**Sogneraadet for Vilslev og Hunderup Sogne
(Strøm),**

betr. Sp. om Gyldigheden af forstnævnte Kommunes Optagelse
i et Interessentskab om en Fattiggaard.

Ribe Herredsthings Dom af 22 August 1883: De Indstævnte, Tved-Tange-Lustrup Sogneraad, bor for Tiltale af Citanterne, Vilslev-Hunderup Sogneraad, i denne Sag fri at være. Forsaauidt der er nedlagt Paastand imod det indstævnte Sogneraads enkelte Medlemmer, afvises Sagen. Processens Omkostninger ophæves og der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Boggild, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 November 1884: De Indstævnte, Sogneraadet for Tved-Tange-Lustrups Kommune, bor under en Bode af 2 Kr. til Ribe Amtsfattigkasse for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørig, foranstalte et af dem den 6 Januar 1881 paa Kjørgaard Fattiganstalt til Forsorgelse indlagt Lem bortfjærnet fra bemeldte Anstalt. Saa bor de og i Erstatning for fornævnte Fattiglemms Forsorgelse paa Anstalten fra den 6 Januar 1881, indtil det forlader samme, til Citanterne, Sogneraadet for Vilslev-Hunderups Sogne, betale en ^{489/1061} af det Beløb, hvortil uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning dertil udmeldte Mænd maatte ansætte Udgiften ved Fattiglemms Forsorgelse paa Anstalten i det nævnte Tidsrum, dog saaledes at der ved Ansættelsen af dette Beløb tages Hensyn til den Fordel, som Anstalten i tidnævnte Tidsrum maatte have havt af Fattiglemms Arbejde, og saaledes at den Citanterne tilkommende Erstatning ikke maa overstige 46 Ore pr. Dag. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de Indstævntes befalede Sagfører for Underretten, Prokurator Boggild i Ribe, i Salær 70 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det

i Dommen antagne Resultat, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for det paa-gjældende Fattiglems Bortfjernelse fra Fattiganstalten bestemmes til 14 Dage fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den ovenberørte Frist bestemmes til 14 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aaret 1868 købte Citanterne, Sogneraadet for Vilslev og Hunderups Sogne, i Forening med Sogneraadene for Darum og Bramminge Sogne for en Kjøbesum af 14,000 Rdlr. en Ejendom bestaaende af Parceller af den tidligere Hovedgaard Kjærgaard i Hunderups Sogn med de derpaa værende Bygninger i den Hensigt at benytte den nævnte Ejendom som Forsørgelses- og Arbejdsanstalt for Sognene, og under 19 Oktober s. A. vedtoges der et foreløbigt Reglement for Benyttelsen af bemeldte Anstalt, hvilket Reglements Bestemmelser — som det maa antages i det Væsentlige uforandrede — optoges i et senere Reglement af 15 Marts 1870, der under 30 August s. A. approberedes af Amtet. I dette Reglement bestemtes med Hensyn til Kommunernes indbyrdes Forhold bl. A. Følgende: Retten til at benytte Fattiggaarden skulde være lige for alle Kommunorne, dog at de enkelte Kommuners Interesser ikke derved tilsidesattes, og iøvrigt skulde Kommunerne hver beholde sit eget Fattigvæsen. Alle 4 Sogne skulde i Forhold til deres Hartkorn tilsvare Kjøbesummen og i samme Forhold deltage i dens Forrentning og Afbetaling saavel som i Udgifterne til Gaardens Skatter og Afgifter, til Bestyrerens og den eventuelle Lærers Løn, til Anskaffelse af Besætning, Indbo og Inventarium, samt til Gaardens Drift. Gaardens Avl og Frembringelser saavel som Udbyttet af Lemmernes Arbejde skulde anvendes til Føde, Beklædning og Varme for Lemmerne saa og til Husly, Kost og Varme for Bestyreren med Familie, for Læreren samt de fornødne Tjenestefolk. Dersom Gaardens Frembringelser og Lemmernes Arbejdsfortjeneste ikke maatte tilstrække til Dækning af de ovennævnte Udgifter skulde det

manglende tilskydes af Kommunerne i Forhold til Antallet af de Lemmer, som enhver af disse i Aarets Løb havde haft paa Anstalten, hvorimod et eventuelt Overskud skulde indgaa i Anstaltens Kasse og følgelig komme Kommunerne tilgode i Forhold til deres Hartkorn. Den nærmeste Bestyrelse af Fattiganstalten overdroges en Kommission bestaaende af 4 Medlemmer, idet Sogneraadene hver for sig skulde for 1 Aar ad Gangen vælge et Medlem af hvert Sogn. Til denne Kommission, der skulde holde Møde i Fattiggarden én Gang hver Maaned, eller om fornødent gjordes, oftere, skulde Anstaltens Bestyrer henvende sig i Anstaltens Anliggender og turde ikke fravige dens Beslutninger. Kommissionen skulde selv vælge sin Formand og afgjøre alle Sager med Stemmesflerhed, saaledes at Formanden, naar Stemmerne stode lige, gjorde Udslaget. I Sager af større Vigtighed skulde der sammentræde en ekstraordinær Kommission hvortil hvert enkelt Sogneraad skulde stille et Medlem for hver 50 Tdr. Hartkorn i Sognene, saaledes at over 25 Tdr. regnes for 50 Tdr. Hartkorn. Denne Kommission, der selv skulde vælge sin Formand, skulde, naar Sagerne under dennes Ledelse vare tilborlig overvejede, ligeledes afgjøre samme ved Stemmesflerhed, saaledes at Formanden, naar Stemmerne stode lige, gjorde Udslaget. Reglementet bestemte Intet om, hvorvidt nye Interessenter kunde optages i Interessentskabet, men derimod fastsattes det i Reglementets § 50, at ingen enkelt af de deltagende Kommuner kunde udtræde af Fællesskabet, medmindre de tilbageblivende vare villige til at overtage det Hele, hvorhos det tilføjedes, at, dersom der ikke i et saadant Tilfælde kunde tilvebringes Enighed om en anden Ordning, skulde de Tilbageblivende udrede de Udtrædendes Anpart i Kjøbesummen og alle øvrige Omkostninger. Efterat Jernved Sogn senere med 3 oprindelige Interessenters Samtykke var blevet optaget som Medinteressent og Medejer af Kjærgaard Fattiganstalt, blev der den 6 November 1878, da de til Interessentskabet hørende Kommuners Sogneraad vare samlede paa Anstalten til et af de Modor, som ifølge Reglementet skulde afholdes af dem sammesteds en Gang hvert Fjerdingaar, af to ved dette Møde tilstedeværende Medlemmer af Kommunebestyrelserne for Byerne Tved, Tange og Lustrup — hvilke Byer hidtil havde haft Fattigvæsen fælles med Ribe Kjobstad — fremsat Begjæring om, at ogsaa disse Kommuner, der ønskede at udtræde af Fællesskabet med Ribe Kjobstad i Henseende til Fattigvæsenet, maatte blive optagne i Interessentskabet, og de forsamlede Sogneraad vedtog da, at der den 18 November næstefter skulde sammentræde en ekstraordinær Kommission til videre Forhandling herom. Denne Kommission, der kom til at bestaa af 21 Medlemmer, hvoraf de 10 vare valgte af Citanterno og Resten af de andre Sogneraad, vedtog med Stemmesflerhed at optage Tved-Tange- samt Lustrup-Kommuner i Interessentskabet,

men de af Citanterne valgte Kommissionsmedlemmer, der alle stemte herimod, lode tilføje Kommissionens Protokol en Protest mod denne Beslutning, der gik ud paa, at Citanterne onstemmig havde vedtaget ikke at sælge Tved-Tange- samt Lustrup-Kommuner Part i Anstalten, og at dette ikke gyldig kunde ske uden Citanternes Samtykke, idet Ejendomsretten derved krænkedes, hvorhos det tilføjedes, at Reglementet formentlig ikke hjemlede den extraordinære Kommission Ret til at tage Bestemmelse i saa Henseende. Den 27 s. M. udstedte imidlertid 6 Delegerede fra Bramminge, Darum og Jørnved Sognernaad, som det maa antages efter forud samme Dag at have truffet mundtlig Overenskomst med Delegerede fra Kommunalbestyrelserne for Tved-Tange- samt Lustrup Kommuner om Vilkaarene for disses Optagelse i Interessentskabet, en Deklaration, der overskrevs „Overenskomst“, og hvori de, næst at bemærke, at Citanterne ikke havde ladet give Møde under Forhandlingerne den nævnte Dag, tilstode, at de under Forbehold af Amtraadets Tilladelse havde optaget Tved, Tange og Lustrup i Interessentskabet om Fattiggarden Kjærgaard bl. A. paa Vilkaar, at disse Kommuner, foruden ved Optagelsen at betale Interessentskabet et mindre kontant Vederlag for Andel i Anstaltens Sengeklæder m. m., skulde tilsvare samme tilsammen 4806 Kr. 2 Øre, dog saaledes at deri fragik deres Andel efter Hartkorn i den paa Gaarden hvilende Gjæld, og saaledes at de for det Overskydende, som skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt., udstedte Obligation til Interessentskabet, og efter at, som det maa antages, Indenrigsministeriet derpaa i Henhold til Amtraadets Indstilling havde approberet, at Byerne Tved, Tange og Lustrup maatte udtræde af Fællesskabet med Ribe Kjøbstad og for Fremtiden i Forening danne en i Henseende til Fattigvæsen selvstændig Kommune, medens derimod Spørgsmaalet om Berettigelsen af den stedfundne Optagelse af Byerne i Interessentskabet om Kjærgaard Fattiganstalt af Amtraadet, til hvilket Citanterne i Marts 1879 havde indgivet en Protest derimod, henvistes til Domstolens Afgjørelse, blev det paa en af Citanterne samt Sogneraadene for Bramminge, Darum og Jørnved Sogne den 18 Marts 1880 paa Fattiganstalten afholdt saakaldet „Extrageneralforsamling“ — paa hvilken Citanterne gjentog deres Vægning ved at samtykke i, at Tved-Tange-Lustrups Kommuner optoges i Interessentskabet om Kjærgaard — af de øvrige ovennævnte Sogneraad vedtaget, at bemeldte Kommune skulde optages i Interessentskabet fra 1 Januar 1881 at regne, hvorefter der til 30 December 1880 berammodes et Møde i Kikkenborg Kro, hvortil Delegerede fra Sogneraadene for Vilslev, Hunderup, Bramminge, Darum, Jørnved samt Tved-Tange-Lustrups Kommuner indvarsledes for at foretage nærmere Beregning af den Betaling, sidstnævnte Kommune i Overensstemmelse med Overenskomsten af 27 November 1878 skulde

erlægge for at faa Andel i Fattiganstalten. Citanterne sendte imidlertid ikke Delegerede til dette Mode, hvorimod de tilstillede Deltagerne i samme en den 28 December 1880 dateret Skrivelse, som de forlangte fremlagt til Forhandlingsprotokollen, og hvori de, næst at udtale, at Vilslev-Hunderups Kommune og dens Hartkornsejere ikke anerkjendte, at de øvrige Medinteressenter i Kjærgaard Fattiggaard havde nogen Ret til uden disse Sognes Samtykke at sælge Fattiggaarden og folgeligt ej heller til at sælge en fremmed Kommune nogen Part i denne Ejendom, erklærede enhver Beslutning, som de andre Medlømmere af Interessentskabet havde taget eller vilde tage. saavel som ethvert Skridt, som de havde gjort eller vilde gjøre til Fuldbyrkelse af dette Forhavende for ugyldigt, hvorhos de reserverede Vilslev-Hunderups Sognes Ret i dette Anliggende i enhver Henseende. Desuagtet blev der paa et til den berammede Tid af 10 Delegerede fra de øvrige indvarslede Sogneraad afholdt Mode indgaaet en endelig Overenskomst om Tved-Tange-Lustrups Kommunes Indtrædelse i Interessentskabet fra 1 Januar 1881, idet det Beløb, for hvilket bemeldte Kommune efter Overenskomsten af 27 November 1878 skulde udstede Obligation til Interessentskabet, bestemtes til 3483 Kr. 9 Ore, medens det iøvrigt fastsattes, at den i Forening med de tidligere Interessenter skulde overtage den paa Gaarden hvilende Gjæld stor 26,000 Kr., men paa den anden Side have Andel i det Tilgodehavende, som Anstalten havde dels hos den selv efter den ovennævnte Obligation, dels hos Jernved Kommune, dels endelig hos Sparekassen i Ribe, og de Indstævnte, Sogneraadet for Tved-Tange-Lustrups Kommune lod derefter, som det maa antages den 6 Januar 1881, indlægge et Lem til Forsørgelse paa Anstalten. Da Citanterne formene, at de Indstævnte have været uberettigede hertil, have de under nærværende Sag i 1ste Instants paastaat det indstævnte Sogneraad og dets Medlemmer in solidum tilpligtede dels inden en af Retten fastsat Frist og under en af Retten bestemt Bode for hver Dag, Fristen oversiddes, at foranstalte det nævnte Lem bortfjernet fra Anstalten, dels at betale Citanterne i Erstatning for dette Fattiglems Ophold og Underholdning fra den Tid, det indlagdes paa Anstalten, indtil det forlader samme, 46 Øre pr. Dag. Ved Underrettsdommen er Sagen, forsaavidt angaar den nedlagte Paastand imod det indstævnte Sogneraads enkelte Medlemmer, afvist fra Underretten, medens det indstævnte Sogneraad selv er frifundet for Citanternes Tiltale, og Sagen er derpaa af disse indanket her for Retten, hvor de have frafaldet deres for Underretten nedlagte Paastand om at erholde Dom over det indstævnte Sogneraads enkelte Medlemmer, men iøvrigt have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande. De Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse. Der maa nu gives Citanterne Medhold i, at den enkelte Interessent i et

kontraktmæssigt Sameje om en fast Ejendom efter Forholdets Natur i Almindelighed ikke kan være pligtig at finde sig i, at de andre Interessenter uden hans Samtykke ved Optagelse af nye Interessenter i Samejet formindske hans Anpart i samme, og at navnlig Vilslev-Hunderups Kommune, hvis Anpart i det heromhandlede Sameje efter Sagens Oplysninger er næsten ligesaa stor, som de 3 andre Kommuner's Anparter tilsammen, maa kunne modsætte sig, at disse uden dens Samtykke optage Tved-Tange-Lustrup Kommune i Samejet, med mindre det for Fattiganstalten Kjærgaards Benyttelse givne Reglement, hvori de ved Samejets Stiftelse vedtagne Bestemmelser om Interessenternes indbyrdes Forhold ere optagne, hjemler dem Ret dertil. Dette kan imidlertid ikke antages; thi Reglementet omtaler aldeles ikke Optagelse af nye Interessenter i Samejet, hvorpaa der næppe har været tænkt ved dets Stiftelse, og det er uden al Føje, naar de Indstævnte have villet gjøre gjældende, at det deraf, at der i Reglementets § 50 er givet en særlig Bestemmelse om, at der udfordres Enighed mellem Interessenterne for, at en enkelt Interessent kan udtræde af Samejet, skulde kunne sluttes, at alle andre Sager vedrørende Samejet kunde afgjøres af Interessenterne efter Stemmesfærlighed, og navnlig nye Interessenter optages i Samejet i Henhold til en af en Majoritet af Interessenterne tagen Beslutning, idet det tværtimod ligger nærmest at antage, at Bestemmelsen i Reglementets § 50 kun er given, fordi Sogneraadene vare i Tvivl, om ikke en enkelt Interessent, naar han ikke ønskede længere at forblive i Samejet, kunde fordre Anstalten med Tilbehør solgt ved Auktion og Provenuet fordelt mellem Interessenterne i Forhold til deres Anparter i Samejet, medens det derimod ansaas for en Selvfølge, at Bestemmelser om en Forøgelse af Interessenternes Antal saavel som Vilkaarene derfor maatte vedtages af Interessenterne med Enstemmighed, idet det i othvert Tilfælde ikke kunde overlades en Majoritet af dem vilkaarlig at stadfæste Vilkaarene. Fj heller kunne de Indstævnte med Føje støtte en Ret for dem til at benytte Kjærgaard Fattiganstalt paa den af den ekstraordinære Kommission i Modet den 18 December *) 1878 tagne Beslutning om deres Optagelse i Samejet. Efter Indholdet af Reglementet for Anstaltens Benyttelse, maa de sammesteds ommeldte ekstraordinære Kommissioners Kompetence nemlig anses begrændset saaledes, at de kun have at befatte sig med Sager vedrørende Bestyrelsen og Driften af Anstalten, idet navnlig Reglementets § 7 ingenlunde kan anses at indeholde nogen saadan særlig Hjemmel for den ovennævnte ekstraordinære Kommission til at optage andre Kommuner i Interessentskabet og Fællesskabet om dettes faste

*) Skal være: November.

Ejendom, som efter Forholdets Natur maatte udkræves i saa Henseende, og vel kunde der, naar samtlige i Samejet interesserede Kommuner Sogneraad derom vare enige, ikke i og for sig være noget til Hinder for, at det i et enkelt Tilfælde overdroges en extraordinær Kommission at tage Bestemmelse ogsaa om andre Sager og navnlig om Optagelse af nye Interessenter i Samejet og om Vilkaarene herfor, men det er saa langt fra, at en sliq forudgaaende Enighed mellem Interessenterne om en saa væsentlig udvidet Kompetence for Kommissionen har været tilstede i nærværende Tilfælde, at det tvertimod af det Foranførte fremgaar, at Citanterne eller de i Mødet den 18 November 1878, da Sagen første Gang kom til Forhandling for Kommissionen *) paa det Bestemteste bestred dens Ret til imod Citanternes Villie at optage Tved-Tange-Lustrups Kommune i Fællesskabet om Fattiggården, ligesom de senere paa ethvert Punkt af Sagen have modsat sig den paa tænkte Forandring i Grundlaget for Interessentskabet. Som Følge af Foranstaaende maa de Indstævnte anses at have været uberettigede til den 6 Januar 1881 at lade indlægge et Fattiglem til Forsorgelse paa Fattiganstalten Kjærgaard, og de ville derfor i Overensstemmelse med de af Citanterne derom nedlagte Paastande være at tilpligte dels inden den for Overrettsdomme sædvanlige Eksekutionstermin under en daglig Bøde, der findes at kunne bestemmes til 2 Kr. og som vil være at tillægge Ribe Amts Fattigkasse, at foranstalte bemeldte Fattiglem bortfjernet fra Anstalten, dels at betale Citanterne en Erstatning for Fattiglemmets Forsorgelse paa Anstalten fra den 6 Januar 1881, indtil det forlader samme, dog at denne Erstatning, da de Indstævnte have nedlagt Indsigelse imod, at den fastsættes til 46 Øre pr. Dag, vil være at ansætte til en til Vilslev-Hunderup Kommunes Anpart i Samejet om Kjærgaard — hvilken Anpart efter Citanternes uimodsagte Anbringende udgjør $\frac{489}{1061}$ af samme — svarende Del af det Beløb, hvortil uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning dertil udmeldte Mænd maatte ansætte Udgiften ved Fattiglemmets Forsorgelse paa Anstalten i det nævnte Tidsrum, dog saaledes at der ved Ansættelsen af dette Beløb vil være at tage Hensyn til den Fordel, som Anstalten i tidnævnte Tidsrum maatte have haft af Fattiglemmets Arbejde, og saaledes at den Citanterne tilkommende Erstatning ikke maatte overstige 46 Øre pr. Dag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de Indstævntes befalede Sagfører for Underretten i Salær 70 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse

*) er formodentlig udfaldet: •tilstedeværende Medlemmer• eller lign.

sammesteds har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 14 Januar.

Nr. 305.

Advokat Halkier

contra

Adolph Heinrich Orthmann (Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Thorsøng Birks Politirets Dom af 28 Juli 1886: Tiltalte, Høker Adolph Heinrich Orthmann, bor til Svendborg Amts Fattigkasse bode 80 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Den idømte Bode udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1886: Tiltalte Adolph Heinrich Orthmann bør til Svendborg Amts Fattigkasse bode 100 Kr. og derhos have sin Næringsret som Høker forbrudt. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Juel og P. A. Petersen for Overretten, 15 Kr. til hver. Den idømte Bode udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med at beværte endel Snekastere med Punsch for Botaling maa vel i og for sig betragtes som en ulovlig Brændevinsudskjænkning, men efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om, at den forrige Politimester paa given Anledning har udtalt, at han paa Grund af Omstændighederne ikke vilde drage nogen til Ansvar for saadan Beværtning, der i lang Tid har været sædvanlig ved Snekastningsarbejde i det paagjældende

Sogn, findes Tiltalte ikke at burde idømmes Straf for dette Forhold. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Tiltalte for Salg af Manufakturvarer og Beværtning med bajersk Øl er anset efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug; og endvidere findes han ved sit i Dommen ommeldte Forhold med at have leveret Brændevin og Rom til et Bryllupsgilde, — idet hans Forklaring om, at han allerede ved sammes Løving havde betragtet det som en Gave til Brudgommen, efter det Oplyste maa forkastes, — at have paadraget sig Ansvar efter bemeldte Lovs § 77 som for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg. Straffen bliver at bestemme til en Bøde paa 100 Kr., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Adolph Heinrich Orthmann bør til Amtets Fattigkasse bøde 100 Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokuratorerne Juel og P. A. Petersen for Overretten 15 Kroner til hver, samt til Advokat Halkier og Højesteretsagfører Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Thorseng Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Adolph Heinrich Orthmann, der har Næringsbevis paa at drive Hokerhandel i sit Hus i Lundby paa Thorseng, sigtet for uberettiget Næringsbrug. Tjenestepige Maren Nielsen har edelig forklaret, at hun i Marts d. A. har kjøbt i Tiltaltes Butik en Pakke Tvistgarn, som hun betalte med 8 à 9 Kr., og at hun ved samme Lejlighed saa beroende i Butiken flere store Stykker Bomuldstojer, en Del strikkede Sager, saasom Muffediser og Tørklæder, Kante- og Flojelsbaand samt Manschetknapper. Ligeledes har den 14aarige Tjenestepige Karen Nielsen forklaret, at hun i April d. A. har kjøbt i Tiltaltes Butik 1 Alen sort Lærred, som hun betalte med ca. 35 Ore, og at hun i Butikken saa en Del Manufakturvarer samt nogle større Stykker Bomuldstojer. Tiltalte, der har erkjendt, at have Tvistgarn og Lærred eller Shirting i sin Butik af samme Slags som det af Vidnerne omfklarede, har ikke turdet benægte Rigtigheden af

disse Forklaringer, men paastaet, at han ikke kan huske, om han har solgt dem saadant, hvorhos han har erkjendt at have i sin Butik beroende Bomuldstejer, Uldgarn, Uldsager, lidt Naale, Knapper m. m., men han har paastaet, at han har indkjøbt disse Ting til Brug for sin Familie. Det maa imidlertid efter Omstændighederne anses tilstrækkelig bevist, at Tiltalte har solgt Vidnerne det af dem omfinklede Garn og Lærred. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte en Dag i Februar eller Marts d. A. i sin Butik har beværtet 3 eller 4 Personer med bayersk Øl for Betaling, og at han ligeledes en senere Gang i sin Butik har for Betaling udskjænket bayersk Øl til 2 Personer, samt at han i Slutningen af April d. A. har beværtet for Betaling en Del Personer med bayersk Øl, som de nød paa den anden Side af Vejen ligeoverfor Tiltaltes Butik. Paa samme Maade er det bevist, at Tiltalte en Dag i Marts d. A. har beværtet i sit Hus en Del Personer, der kom tilbage efter endt Snekastning paa Landevejen, med Punsch for Betaling, og det findes ikke at kunne diskulperes Tiltalte med Hensyn til dette Forhold, at det ifølge det under Sagen Oplyste i længere Tid har været Skik paa Thorseng efter endt Snekastning at samles hos en eller anden Mand og forfriskes med Drikkevarer for Betaling, uden at der fra Øvrighedens Side er lagt Hindringer i Vejen herfor. Derimod findes Tiltalte ikke at være inkurreret Strafansvar ved at have leveret en Kande Brændevin og 2 Kunder Rom til et Bryllupsgilde, idet der ikke er Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han alt ved Leveringen har betragtet det som en Gave til Brudgommen, ligesom han heller ikke senere har modtaget Betaling derfor. For sit under Sagen omhandlede Forhold, med Undtagelse af det sidstnævnte, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1847 og som ifølge et inden Thorseng Birks Politiret den 21 November 1883 indgaaet Forlig, der er vedtaget at skulle have Gjentagelsesvirkning, for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning har erlagt en Bode af 20 Kr., ved nærværende Rets Dom af 15 Mai 1885 er anset efter Næringslovens § 75 for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Bode af 30 Kr. og ved Thorseng Birks Politiretsdom af 13 Januar d. A. er straffet efter Næringslovens § 75 for 3die Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, efter samme Lovs § 77 for ulovligt Brændevinsudsalg og efter § 78 for ulovlig Brændevinsudskjænkning, 2den Gang begaaet, med en Bode af 60 Kr. — nu være at anse efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og efter § 78 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, og findes Bøden, der tilfalder Svendborg Amts Fattigkasse, at kunne bestemmes til 100 Kr. Tiltalte bør derhos i Medfør af § 7 i Lov af 2den Juli 1870 om Brændevinshandel have sin Næringsret som Hoker forbrudt. I

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 46.

Mandagen den 17 Januar.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Peder Olsen (Def. Asmussen).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør ikke kan bevirke nogen Formildelse af den idømte Straf,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Peder Olsen af bemeldte Kjøbstad, som er født den 12 April 1847 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for Vold og Legemsbeskadigelse, og ere de med Sagen

forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efterat der den 13 Februar d. A. var opstaaet Slagsmaal mellem 2 Gjæster i „Norske Løve“ i Kjøge, hvor Tiltalte har Gjæstgiveri, og Tiltalte havde taget fat i den Ene af dem for at skille dem ad, blandede Arbejdsmand Valdemar Lauritz Larsen sig i Slagsmaalet, efter Sigende for at hjælpe Tiltalte; men denne paastaar, at Valdemar Larsen foer ind paa ham og slog ham paa Munden. Tiltalte greb derfor fat i ham, og medens Tiltalte har afgivet, at han satte Larsen op mod Væggen og lagde ham ned paa Gulvet, idet han yttrede, at han egentlig fortjente nogle Tærsk, men at han derefter langs ad Gulvet førte ham ud af Stuen, uden at tilføje ham noget Ondt, har Valdemar Larsen, som ikke har turdet benægte, at han har slaaet Tiltalte paa Munden, edelig forklaret, at Tiltalte, der greb fat i ham, som satte sig til Modværge, bed ham i hans højre Arm og vedblev hermed, uagtet han sagde, at han skulde lade være, indtil han havde bidt et Stykke Kjød ud af Armen, og at Tiltalte derpaa kastede ham om paa Gulvet og førte ham ud af Beværtningen. Det maa nu ogsaa anses tilstrækkelig bevist, at Tiltalte, idet Valdemar Larsen ved ommeldte Lejlighed ikke har havt Sammenstød med Andre end Tiltalte, har tilføjet ham den anførte Legemsbeskadigelse. Ligesom nemlig en fremlagt Lægeattest udviser, at der paa Vald. Larsens Arm ovenfor Haandleddet indad befandtes et rundt Saar af 3 Centimeters Gjennemsnit, gennem Overhuden ind i Læderhuden, som var bidt af et Menneske, idet der ved Undersøgelsen tydelig saas Indtryk af 3 Mennesketænder, saaledes har Tjenestekarl Niels Christian Hansen edelig forklaret, at Vald. Larsen strax, da denne og Vidnet vare komme udenfor Beværtningen, viste ham og Tiltalte, der ligedes var kommen udenfor Lokalet, hvorledes denne havde bidt ham, og Arbejdsmand Poul Hegner, der kort efter traf Vald. Larsen og Hansen, har edelig afgivet, at Forstnævnte fortalte, at han havde været oppe at slaas med Tiltalte, der havde bidt ham i Armen, og foreviste ham Saaret. Da de herefter igjen gik ind i „Norske Løve“, blev der talt om Saaret, men Tiltalte paastod da, at Vald. Larsen maatte have revet sig paa en Knap. Iøvrigt kan det ikke antages, at det tilføjede Saar vil have skadelige Følger for Vald. Larsen, og denne har ikke gjort Fordring paa Erstatning. Det er endvidere under Sagen godtgjort, at Tiltalte under et Slagsmaal, som fandt Sted i Foraaret 1885 i samme Beværtningslokale, har bidt Fragtkjører Martin Larsen, hvis beedigede Forklaring gaar ud paa, at han under Slagsmaalet kom til at ligge ovenpaa Tiltalte, og at denne, som tog fat i hans højre Haand, bed dens mellemste Finger, saa at Neglen blev knust. og at Tiltalte, da Martin Larsen fik Fingeren trukken ud, greb fat i den venstre Haands Pegefinger og bed i denne, saaledes at der endnu findes Ar paa samme. Endelig har Arbejdsmand

Niels Christian Hegner edelig forklaret, at Tiltalte ved samme Lejlighed har bidt ham i højre Tommelfinger; da Tiltalte nemlig under Slagsmaalet laa paa Gulvet, rev Hegner Nogle, som vare omkring Tiltalte, bort fra ham og tog fat i ham for at trække ham op, men herover blev Tiltalte lidsig og bed ham derpaa i Fingeren, hvor der endnu findes Ar efter Bidet. Efter hvad der er oplyst under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør, er der Grund til at antage, at Tiltalte har største Skyld i, at sidstnævnte Slagsmaal fandt Sted. Tiltalte har erkjendt, at han har bidt Martin Larsen, og, skjondt han ikke véd af, at han har bidt Niels Christian Hegner, har han dog ikke turdet benægte det, men han har gjort gjældende, at det alene var for at forsvare sig; det er imidlertid ikke oplyst at have været nødvendigt for Tiltalte at anvende saadant Forsvar. Det maa derfor billiges, at Tiltalte for det ham saaledes overbeviste Forhold ved Underrettens Dom er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes at kunne fastsættes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med Modifikation herefter vil Dommen, hvis Bestemmelse med Hensyn til Aktionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste.

Tirsdagen den 18 Januar.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Jørgen Christian Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 186 eller § 190 jfr. § 46 eller i Henhold til samme Lovs § 203.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7 Juli 1886: Arrestanten Jørgen Christian Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur til Defensor, Sagfører Obel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte anses efter Straffelovens § 203 og Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da der ved Dommen er idømt Tiltalte samme Straf og dens øvrige Bestemmelser billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jorgen Christan Jorgenson i Henhold til Straffelovens § 186 eller § 190, jfr. § 46, eller i Henhold til samme Lovs § 203. Mejerske paa Stoustrupgaard, Mathilde Frisch, har, tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, edelig forklaret, at Arrestanten, der siden Februar d. A. havde tjent sammen med hende paa bemeldte Gaard — som Arrestanten imidlertid efter Sagens Oplysninger den 12 April d. A. havde forladt, efterat en Plan, som han i Forening med to andre sammesteds tjenende Karle havde lagt om at prygle deres Husbond, og som skulde have været udført den foregaaende Dag, var mislykkedes, hvorefter han havde opholdt sig i Fredericia, men tilbragt Nætterne i et ubenyttet Rogterkammer paa Gaarden — den 16 s. M. om Morgenen Kl. ca. 4, da hun, efterat have tilset Malkningen i Kostalden, var gaaet op i sit Værelse og havde lagt sig paa Sengen, var kommen frem fra et i Værelset værende Garderobe-forhæng, bag hvilket han havde skjult sig, og, efterat have slukket Lampen, havde med Ordene: „saa Jomfru“ strax grebet hende med den ene Haand i Struben og med den anden i Nakken og klemt til af alle Kræfter, idet han, saavidt hun kunde skjønne, fortrinsvis søgte at omfatte hendes Strube med Fingrene,

hvorhos han, efterat hun et Øjeblik havde faaet hans Haand kradsset noget bort fra sin Strube, saaat hun fik saa megen Luft, at hun kunde skrigte og yttre til ham: „Jørgen, hvad vil De dog gjøre ved mig, vil De kvæle mig?“, uden at svare Noget derpaa havde klemt endnu haardere til. Efter en Kamp, der dog kun varede et Øjeblik, men hvorunder hun begyndte at tabe Vejret, saaat det begyndte at ralle i hendes Strube, tabte Arrestanten Balancen, saaat hun gled ned af Sengen, hvorved det lykkedes hende helt at frigjøre sig fra ham, og idet hun sprang over ham, løb hun ud af Værelset og raabte om Hjælp. Hun har derhos erklæret det for sin Overbevisning, at Arrestanten, der iøvrigt efter hendes Forklaring, saalænge de havde tjent sammen paa Gaarden, altid har opført sig net og holligt imod hende, men nu, efter hendes Formening, ønskede at skaffe hende af Vejen, for at hun ikke skulde optræde som Vidne med ham under en eventuel Retsdag med hans tidligere Husbond — ved den ommeldte Lejlighed har havt til Hensigt at kvæle hende, og derefter, for at give det Udseende af, at hun havde begaaet Selvmord, at hænge hende op i et Reb, der, efterat det Omforklarede var passeret, fandtes udenfor hendes Kammerdør og var forsynet med en Rendeløkke — hvilket Reb saavel hun som Proprietær Hviid og dennes Hustru have gjenkjendt i et under Sagen fremlagt og dennes Akter medfulgt Reb, der er ca. 6 Alen i Længden og omtrent af en Fingers Tykkelse samt forsynet med en Rendeløkke, og som, efter hvad de nævnte Personer have forklaret, er ganske i samme Stand, som da det blev fundet, idet det navnlig, ogsaa dengang var forsynet med den samme Rendeløkke, som nu findes derpaa —; men Mathilde Frisch har iøvrigt udsagt, at hun ikke saa Arrestanten have dette Reb i Haanden, da han greb hende i Struben. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Jomfru Frisch's Kammer var beliggende i den ene Ende af Stuehuset, omgivet af ubeboede Rum, og Arrestanten flygtede strax, efterat hun havde frigjort sig, og blev først den 19 s. M. anholdt i Kolding. Politibetjent Host, der anholdt Arrestanten, har edelig forklaret, at Arrestanten, der først ikke vilde indrømme, at han havde villet kvæle Jomfru Frisch, senere, efterat han fra Arresten, hvor han forelobig var bleven indsat, var bleven ført ud paa Banegaarden for at transporteres til Fredericia, paa Hosts gjentagne Forhold om at sige Sandheden, havde forklaret, at han var gaaet op i Jomfruens Værelse for at banke hende, men at han, da hun begyndte at skrigte, var bleven bange og havde besluttet at kvæle hende, og Overpolitibetjent Borch, der tilfældig var kommen tilstede ved denne Lejlighed, har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten paa et Spørgsmaal af Host, om det havde været hans Hensigt at dræbe eller kvæle Jomfru Frisch, havde svaret Ja, uden at der, efter Borchs Forklaring, dengang var Tale om, hvorvidt dette havde

været hans oprindelige Hensigt, eller om han først havde fattet denne Hensigt, da hun skreg. Arrestanten har imidlertid under de over ham i Sagen optagne Forhør udsagt, at forsaavidt han ved den af de to Betjente omfoklarode Lejlighed har tilstaaet at have villet dræbe Jomfru Frisch — hvad han ikke vil kunne mindes, men ligeoverfor Betjentenes Forklaringer ikke har turdet benægte — er det sket i Strid med Sandheden, uden at han dog har kunnet angive nogen Grund til, at han saaledes har løjet sig selv paa, og han har iovrigt angaaende det ved den omhandlede Lejlighed passerede afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, der var vred paa Jomfruen, fordi hun sladdrede til Husbonden og holdt med denne mod hans Folk, og som derfor Natten mellem den 15 og 16 April havde fattet den Beslutning, forinden han forlod Egnen, hvad han havde isinde at gjøre den paafølgende Dag, at give hende en Afbankning, i dette Øjemed havde forsynet sig med det ommeldte Reb, som han ansaa for et passende Redskab til at give hende en Overhaling med, og med dette, som han havde gjort under sin Frakke, den ommeldte Morgen, medens Pigen var ved Malkningen, skjult sig bag et Garderobeforhæng i hendes Værelse, hvor han vidste, at hun efter Malkningen plejede at gaa op for at hvile sig, samt at han, da hun var kommen ind i Værelset og havde lagt sig paa Sengen, efterat være traadt frem fra Forhænget og have slukket Lampen, begyndte at slaa hende for Brystet med sin knyttede Haand, men, da hun strax gav sig til at skrike, lagde sig over hende og lagde sin Haand paa hendes Strube for at forhindre hende i at skrike, hvorefter der opstod en kort Kamp imellem dem, som endte med, at hun væltede ham af sig og flygtede ud af Værelset, hvorpaa han ogsaa selv tog Flugten, under hvilken han tabte Rebet. Arrestanten har derhos navnlig, ligeoverfor Mathilde Frischs bestemte Paastand om, at Arrestanten strax, uden at han i Forvejen slog hende, og uden at hun havde givet sig til at skrike, greb hende i Struben, fæstholdt at han begyndte med at slaa hende — i hvilken Henseende hun under det ommeldte yderligere Forhør nærmere har udsagt, at Grunden til, at han dertil kun benyttede sin Haand, var den, at han endnu ikke havde faaet Rebet, som han, som meldt, havde under sin Frakke, taget frem — samt at det først var, da hun gav sig til at skrike, at han lagde sin Haand paa hendes Hals, for at hindre hende deri, og han har vedblivende benægtet, at han nogensinde har tænkt paa at dræbe Mathilde Frisch, ligesom han har benægtet, at han, da hun behandlede hende paa den nævnte Maade, gjorde sig nogen Tanker om, at denne Behandling kunde bevirke hendes Død. Under det ommeldte yderligere Forhør har han dog erkjendt, at de Hele gik ganske anderledes, end han havde tænkt sig, og at de jo nok er muligt, at der kunde have sket en Ulykke, hvis Sager

ikke havde endt, som den gjorde, og at hun navnlig maatte være død, hvis han vedblivende havde holdt eller kunde have holdt ligesaa fast paa hende som fra først af, men han har anbragt, at han saa vilde have holdt op, samt at det ogsaa forekommer ham, at han løsnede sit Tag, hvorved hun blev fri, i hvilken Henseende Mathilde Frisch har udsagt, at det ikke er umuligt, at Arrestanten, da det begyndte at ralle i hendes Strube, kan have hørt dette og da sluppet sit Tag noget. Iøvrigt har han forklaret, at han antager, at Grunden til, at hun kunde frigjøre sig, var dels, at hun har været for stærk og han for svag, dels at han maa have tabt Magten ved at faa Overbalancen, da han gled ud over Sengekanten. Arrestanten har derhos særlig benægtet, at han, forinden han skjulte sig i Jomfruens Værelse, har forsynet det tidnævnte Reb — hvilket han ligeledes har gjenkjendt i det under Sagen fremlagte, og som iøvrigt efter det Oplyste maa antages at have været brugt til at bære Halm op i — med den paa samme forefundne Rendeløkke, som han har erkjendt fandtes derpaa, da han i det af ham omskrevne Øjemed tog Rebet til sig, idet Rendeløkken, efter hans Forklaring — som dog i saa Henseende ikke stemmer med Proprietær Hviids Udsagn — bliver siddende paa Rebet, hver Gang noget Halm er baaret op ved Hjælp af dette, indtil der igjen skal anbringes Halm deri. Efter den af Mathilde Frisch afgivne Forklaring, der i saa Henseende bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, blev hun som Følge af Arrestantens Overfald betagen af en overordentlig Rædsel, der medførte en krampagtig Tilstand, hvorunder hun, uagtet hendes Husbond og Madmoder søgte at berolige hende, vedblev at skribe, ligesom hun i flere Nætter derefter ikke kunde sove roligt, idet hun bestandig saa Arrestanten staa for sig og slukke Lampen, hvorhos hun — der iøvrigt ikke bar ydre Spor paa sin Hals efter Arrestantens Greb om samme — i længere Tid derefter var hæs — hvad hun dog efter en under det ommeldte Reassumtionsforhør fremlagt Lægeerklæring af 29 September d. A. maa antages at have været allerede forinden Overfaldet, om end hendes Hæshed ifølge Lægeerklæringen kan antages at være bleven forøget ved den længere Tids fortsatte Skrigen — men i et den 13 Mai d. A. afholdt Forhør har hun udsagt, at hun da havde forvundet Følgerne af den hende fra Arrestantens Side tilføjede Overlast, hvad dog, efter hendes Forklaring, først fuldstændig var sket i de senere Dage, og efter den nævnte Lægeerklæring vil det af Arrestanten mod hende udviste voldelige Forhold heller ikke efterlade Følger for hendes fremtidige Helbredstilstand. Iøvrigt gaar Lægeerklæringen ud paa, at ihvorvel den Situation, hvori Mathilde Frisch befandt sig under Arrestantens Overfald paa hende, nok maa siges at have indeholdt Fare for hendes Liv, maa denne Fare dog anses at have været mindre, naar Hensyn tages til,

at hun er en velbygget og kraftig Kvinde, medens Arrestanten kun i ringe Grad kan siges at være i Besiddelse af legemlig saavel som aandelig Kraft. Skjøndt nu Arrestantens Forklaring om ikkun at have havt til Hensigt at banke Jomfru Frisch med det ommeldte Reb i en betydelig Grad lider af indre Usandsynlighed, navnlig naar henses til, at han slet ikke benyttede Rebet og ikke engang havde fremtaget det, da han begyndte Overfaldet, uagtet han da allerede i nogen Tid havde staaet skjult og ventet paa hende, og skjøndt den Maade, hvorpaa han, endog efter sin egen Forklaring, udførte Overfaldet, kun lidet stemmer med hans ommeldte angivne Hensigt, kan det dog ikke imod hans Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har havt til Hensigt at dræbe Jomfru Frisch. Derimod maa Arrestantens omhandlede Voldsgjerning efter alt Foreliggende anses at have været af den Beskaffenhed, at den ikke usandsynligt vilde have bevirket Pigens Død, hvis den ikke var bleven afbrudt ved Omstændigheder, der vare uafhængige af hans Villie, og da Arrestanten ogsaa maa antages at have indset dette, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 188, cfr. § 46. Arrestanten er født i Aaret 1864 og ses ikke tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet, hvorimod han som Barn to Gange har været undergiven kriminel Undersøgelse som skyldig henholdsvis i Tyveri og Bedrageri og i den forstnævnte Forbrydelse, uden dog derfor at blive straffet, idet Justitsministeriet i begge Tilfælde henholdsvis under 17 Januar og under 28 August 1877 frafaldt Tiltale imod ham paa Vilkaar, at han i Retten modtog en alvorlig Irettesættelse og Formaning samt anbragtes paa en Opdragelsesanstalt. Den Straf, som han nu efter det Ovenanførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste. Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det maa misbilliges, at Underrettsdommeren strax efter at der, umiddelbart efter Overfaldet, var af den Overfaldnes Husbond gjort Anmeldelse til ham om det Passerede, og for der endnu forelaa nærmere Oplysninger, har ved en Tilførsel til Forhørsprotokollen tilkjendegivet det som sin Opfattelse, at Anmeldelsen, forsaavidt den gik ud paa, at Arrestanten havde tilsigtet et Mord, „var Fantasi“, af hvilken Opfattelse fra Dommerens Side ogsaa den paafølgende Undersøgelse bærer umiskjendelige Spor, ligesom Dommeren særlig i et den 16 Juni d. A. efter Amtets Paalæg optaget Kontinuationsforhør har søgt — tildels ved forskjellige ufyldstgjørende almindelige Betragtninger — nærmere at begrunde denne Opfattelse, uden at der iøvrigt enten ved Undersøgelsernes Paa-

begyndelse forelaa eller under dens Fortsættelse er fremkommet noget Moment, der positivt taler mod Rigtigheden af den For-
mening, som navnlig den Overfaldne hele Tiden har fastholdt, at det har været Arrestantens Hensigt at skille hende ved Livet. Efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til i denne Anledning at paalægge Underretsdommeren Ansvar, og iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagforelse for begge Retter intot Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Onsdagen den 19 Januar.

Nr. 9. Selskabet „De danske Forsvarsbrødre“ (Alberti)

contra

Fhv. Fyrmester P. H. Bjørneboe (Levinsen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Gyldigheden af Indstævntes Exklusion af for-
nævnte Selskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1884: De Indstævnte, Selskabet „De danske Forsvarsbrødre“, bor under en Mulkt af 10 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, paany optage Citanten, forhenværende Fyrmester P. H. Bjørneboe, i bemeldte Selskab, saaledes at han indtræder i de samme Rettigheder, der hidtil have tilkommet ham som Medlem af Selskabet. Iøvrigt bor de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Dom efter den skete Indstævning alene bliver nærmere at prøve, forsaavidt den har taget Indstævntes Paastand til Følge, vil Dommen i Henhold til de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde og under Hensyn til Selskabets Loves § 23, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden

Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste med en Tilføjning om Fristen for Dommens Opfyldelse.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær udredes af det Offentlige.

Det bemærkes, at Sagen ikke fra Citanternes Side kan anses fremmet med tilbørlig Hurtighed, i hvilken Henseende fremhæves, at skjøndt den allerede den 23 Februar 1884 blev paastævnet til Højesteret, ses der ikke at være foretaget noget til dens Fremme, førend der den 15 April 1886 blev udtaget Vidnestævning; men der findes dog ikke aldeles ilstrækkelig Grund til i den Anledning at paalægge Citanternes Sagfører for Højesteret Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 14 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af, at Formanden for det i nærværende Sag indstævnte Selskab „De danske Forsvarsbrødre“, Kaptajn M. Gjørup, paa en den 10 August 1882 afholdt ekstraordinær Generalforsamling skulde have rettet forskjellige usande og derhos fornærmelige Beskyldninger mod Citanten, forhenværende Fyrmester P. H. Bjerneboe, begjærede Sidstnævnte ved Klage af 13 s. M. bemeldte Gjørup indkaldt for Selskabets Domstol, for at han enten kunde bevise sine Udtalelsers Rigtighed eller blive idømt en Mulkt til Selskabets Fattigkasse. Under 25 s. M. erholdt Citanten imidlertid Meddelelse om, at Domstolen ingen Anledning fandt til at tage Hensyn til den fremførte Klage dels, fordi de omhandlede Udtalelser ikke efter Domstolens Formening indeholdt nogen Fornærmelse mod Citanten, dels fordi Kaptajn Gjørup allerede ved Generalforsamlingens Slutning havde gjort Citanten en Undskyldning, forsaavidt der i hans Udtalelser skulde være noget Fornærmeligt for denne. Ved en fornyet skriftlig Henvendelse til Domstolen af 31 s. M. gjentog Citanten derefter sin Begjæring om, at oftnævnte Gjørup maatte blive indkaldt for

Domstolen, men da Indholdet af dette Dokument fandtes at være af den Beskaffenhed, at Domstolen maatte anse sin Værdighed for krænket ved denne, tilkjendegav Domstolens Formand tilligemed 3 andre Medlemmer af Domstolen ved Skrivelse den 7 September 1882 Selskabets Bestyrelse, at de havde nedlagt deres Hverv som Dommere og ikke agtede at optage det paany, forinden Citanten var fjernet af Selskabet. I den Anledning indkaldte Bestyrelsen en extraordinær Generalforsamling, der afholdtes den 21 September 1882, og paa hvilken det uden Diskussion vedtoges at ekskludere Citanten. Da Sidstnævnte imidlertid anser sig forurettet herved, har han anlagt nærværende Sag mod det nævnte Selskab ved dets Formand, oftnævnte Kaptajn M. Gjørup, og gaar hans endelige Paastand under Sagen ud paa, at de Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt at gjenoptage ham i Selskabet saaledes, at han indtræder i de samme Rettigheder, der hidtil have tilkommet ham som Medlem af samme, at de Indstævnte derhos tilpligtes at drage Omsorg for, at en Udskrift af Rettens Dom, forsaavidt denne maatte falde ud i hans Favor, bliver oplæst ved en Generalforsamling til Kundskab for Selskabets Medlemmer samt offentliggjøres i et af Hovedstadens mest udbredte Blade, at de endvidere tilpligtes at erstatte Citanten den ham ved Eksklusionen tilføjede Tort og Kreditspilde, samt at det endelig paalægges dem at betale denne Sags Omkostninger, derunder Sagførersalær. De Indstævnte, der procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have nu vel forment, at den stedfundne Eksklusion har været berettiget, og have i saa Henseende navnlig anført, at ligesom det i Selskabets Love særlig disses § 15 — der bestemmer, at udmeldte, udslettede og ekskluderede Medlemmer intet Krav have paa Selskabet — er forudsat, at der overhovedet kan blive Tale om at ekskludere et Medlem, saaledes maa Afgjørelsen af, hvorledes og under hvilke Betingelser en Eksklusion kan finde Sted, da der ikke i Lovene indeholdes nærmere Regler herom, antages at tilkomme Generalforsamlingen, der ifølge Lovenes § 35 er Selskabets øverste Myndighed. At Lovene skulde savne Regler om, hvorledes og under hvilke Betingelser en Eksklusion kan finde Sted, kan imidlertid ikke erkjendes, idet saadanne Regler navnlig indeholdes i §§ 5 og 13, jfr. § 32 i det fremlagte Exemplar af Lovene. Efter Indholdet af disse Bestemmelser maa der gives Citanten Medhold i, at Generalforsamlingen har savnet Bemyndigelse til den omhandlede Eksklusion, og naar de Indstævnte subsidiært have gjort gjældende, at Eksklusionen, skjøndt umiddelbart hvilende paa Generalforsamlingens Beslutning, dog paa Grund af den ovenfor nævnte Skrivelse af 7 September 1882 skulde kunne siges middelbart at hvile paa en Beslutning af Domstolen, kan der heller ikke gives dem Medhold. Da Citantens Eksklusion af Selskabet saaledes maa anses for at have

været ulovlig, ville de Indstævnte ifølge hans derom nedlagte Paastand være at tilpligte under en Kjøbenhavns Hovedkasse tilfaldende daglig Mulkt, der bestemmes til 10 Kr., at gjenoptage ham i Selskabet, saaledes at han indtræder i de samme Rettigheder, der hidtil have tilkommet ham som Medlem af samme. Ligesom der derimod savnes Føje til mod de Indstævntes Protest at paalægge disse at drage Omsorg for, at nærværende Dom bliver oplæst ved en Generalforsamling eller offentliggjort i et af Stadens mest udbredte Blade, saaledes kan det heller ikke antages, at Citanten ved den skete Exklusion har lidt nogen Tort eller Kreditspilde, for hvilken der kan tilkomme ham Erstatning. Forsaavidt ville de Indstævnte derfor være at frifinde for Citantens Tiltale. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 323.

Advokat Levinsen

contra

Niels Thomsen eller **Thomassen** og **Jens Jensen**
(Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Mols og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 3 November 1886: Arrestanterne Niels Thomsen eller Thomassen og Jens Jensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Maringer, Førstnævnte i 78 Dage og Sidstnævnte i 90 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 November 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Arrestanten Niels Thomsen eller Thomassen bestemmes til 90 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betale Arrestanterne, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Gruude

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Niels Thomsen eller Thomassen og Jens Jensen for Betleri. Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at de — af hvilke Arrestanten Thomsen den 12 Oktober d. A. var bleven løsladt efter i Aarhus at have udstaaet en Straf af Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, medens Arrestanten Jensen samme Dag var bleven løsladt fra Tvangsarbejdsanstalten ved Mariager, hvor han havde udstaaet en Straf for Betleri — efter den 17 s. M. at være trufne sammen i Aarhus, have i Dagene fra den 18 til den 21 s. M., paa hvilken sidste Dag de bleve anholdte, i Forening betlet paa forskellige Steder i Østerlisbjerg Herred og paa Mols, hvorved de efter deres Forklaringer have indvundet ialt ca. 4 Kr. i rede Penge samt endel Fodemidler. Arrestanten Thomsen er født i 1841 og har tidligere været straffet 4 Gange for Tyveri, senest ifølge Hasle m. fl. Herreders Extraretsdom af 10 September d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt 4 Gange for Betleri, senest ifølge Grenaa Kjobstads, Nørre og endel af Sonder Herreds Politiretsdom af 8 Mai d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — og Arrestanten Jensen, der man antages at være født i Aaret 1834, har tidligere været straffet 9 Gange for Betleri, Losgængeri eller begge de nævnte Forbrydelser i Forening, senest ifølge Grenaa Kjobstads og Nørre og endel af Sonder Herreds Politiretsdom af 8 Juli d. A. for den førstnævnte Forseelse med Tvangsarbejde i 90 Dage. For deres foran ommeldte Forhold ere Arrestanterne nu ved Politiretsdommen rettelig ansete efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Bekjendtgjorelse af 10 Mai 1869 med Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager, og Straffetiden, der er bestemt for Thomassen til 78 Dage og for Jensen til 90 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til 90 Dage for hver af dem. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanterne in solidum at udrede Sagens Omkostninger, vil

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Gjæstgiver Frederik Poul Petersen tiltales for uberettiget Værtshushold, er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende godtgjort: Tiltalte, der den 8 April f. A. havde løst Næringsbevis som Gjæstgiver i Frederiksberg Sogn, drev derefter almindelig Værtshushold, derunder indbefattet Brændevinsudskjænkning, hvorimod hans Forretning ikke i nogen Henseende var indrettet paa at have Fremmede i Logis, hvilket han heller aldrig, da Sag imod ham rejstes i Mai Maaned f. A., havde havt. Grunden til, at han havde løst Næringsbevis som Gjæstgiver og ikke som Værtshusholder, var efter hans Forklaring alene den, at han ifølge den under 23 November 1882 af Indenrigsministeriet stadfæstede Vedtægt, angaaende i hvilket Omfang de i Næringsloven af 29 December 1857 § 58 omhandlede Næringsadkomster kunne meddeles i Frederiksberg Kommunes Bydistrikt, ikke kunde erholde Næringsbevis paa Værtshushold. Da Tiltalte herefter blev anset uberettiget at have drevet Værtshushold, blev han ved nærværende Rets Dom af 21 August f. A. i Medfør af Næringslovens §§ 75 og 78 ikjendt en Bøde paa 20 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse. Efter at han derpaa har fortsat det ommeldte ulovlige Værtshushold og derfor under 11 December*) f. A. og 4 August d. A. har vedtaget at erlægge Boder til Amtets Fattigkasse paa henholdsvis 40 og 100 Kr. for 2den og 3die Gang begaaet Overtrædelse af sidstnævnte Bestemmelser af Næringsloven, er han fremdeles vedbleven at drive sin Forretning paa samme Maade som foran anført, kun at han nu i et Kvistværrelse har staaende 2 opredte Senge og i en anden Ejendom har lejet Staldrum til 2 Heste, men han har erkjendt, at han endnu ingen Rejsende har havt hos sig. Som Følge heraf findes han, der har været straffet for militære Forseelser, men ellers afset fra de fornævnte Sager, ikke tidligere er funden straffet, ved den indankede Dom rettelig anset for 4de Gang begaaet Overtrædelse af de oftnævnte Bestemmelser i Næringsloven med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der passende findes bestemt til 200 Kr., og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

*) skal være: September.

Fredagen den 21 Januar.

Nr. 81. Thørey Thorleifsdatter og Thorgrimur Asgrimsson (Grüner)

contra

Bjørn og Sigurdur, Pjeturs Søner (Bagger),

betr. Spørgsmaal om en Udsættelsesforretnings Lovlighed.

Skagafjords Syssels Fogedrets Kjendelse af 6 Juni 1883: Den ommeldte, her begjærte Fogedforretning, bliver ikke at foretage.

Den islandske Landsoverrets Dom af 24 Marts 1884: Den Udkastelsesforretning, som Appellanterne Bjørn og Sigurdur Pjeturssøner have fordret, bør finde Sted. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Selv afset fra den i den indankede Dom nævnte Omstændighed, at Qvildelejen for Fardagaaret 1882—83 ikke var betalt, maa Højesteret i Henhold til de iøvrigt i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, tiltræde det deri antagne Resultat, hvorfor Dommen efter de Indstævntes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Marts 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 47.

Fredagen den 21 Januar.

Nr. 81. Thorey Thorleifsdatter og Thorgrimur Asgrimsson
(Grüner)

contra

Bjørn og Sigurdur, Pjeturs Søner (Bagger).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Med Stævning, dateret 29 September f. A., have Bjørn og Sigurdur Pjeturssonner, af Hofstodum inden Skagafjords Syssel, indanket for Overretten, en af Fogedretten i nævnte Syssel den 5 Juni 1883 afsagt Decision, hvorved disse blev nægtet ved Fogdens Bistand at udsætte Thorey Thorleifsdatter og hendes Son Thorgrimur Asgrimsson af den halve Jordejendom Hofstadasel. Apellanterne have for Overretten fordret, at den indankede Foged-Decision blev kjendt uefterrettelig, samt at Moder og Son blev udsatte af nævnte halve Jordejendom ved Fogdens Bistand, endvidere at de bleve tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt efter Overrettens Skjon. Paa den anden Side have de Indstævnte, Moder og Son, Thorey Thorleifsdatter og Thorgrimur Asgrimsson fordret, at den indankede Foged-Decision bliver stadfæstet, samt at de blive tildømte tilstrækkelige Sagsomkostninger efter Rettens Skjon. Den 16 December Maaned 1882 blev de Indstævnte, paa Provst Jon Halls-sons Vegne, forkyndt et Opsigelsesdokument fra Ejerne af den halve Jordejendom Hofstadasel, dateret 15 s. M., hvorefter de (Moder og Son) skulde fravige den halve Jordejendom Hofstadasel til Fardag 1883. Som Grunde for denne Opsigelse fra Gaarden blev anførte: 1) at Thorgrimur Asgrimsson ikke havde betalt Kvildeleje (Smor-Ydelse) for Fardagaaret 1882—83, 2) at Thor-

grimur havde fremlagt for Skagafjords Syssels Extraret den 17 April 1882 en Extrakt af sin afdøde Faders Bygselsbrev, dateret 4 April 1867, hvoraf det var indlysende, at Moder og Søn ikke havde nogen Bygselsrettighed til den halve Jordejendom Hofstadasel efter Fardag 1883, og 3) skulde Thorgrimur have ymtet om, at nævnte halve Jordejendom vistnok ikke var Provst Jon Hallssons Ejendom. De Indstævntes Talsmand her for Retten har først og fremmest protesteret imod Appellanternes Opsigelse af den Grund, at Appellanterne ikke havde nogen lovmæssig Fuldmagt fra den halve Jordejendoms Ejer, til at opsiges de Indstævnte Bygselsretten, men siden Appellanterne have fremlagt for Fogedretten et Fuldmagtsdokument fra Ejeren til den nævnte halve Jordejendom, dateret inden Opsigelsen fandt Sted, samt da der ingen Grund er til at tvivle om, at Dateringen af Fuldmagtsdokumentet er rigtig, saa kan de Indstævntes Protest ikke tages til Følge, hvorhos det særlig kan fremhæves, at Appellanterne ikke havde nogen Grund til at lade forkynde Fuldmagtsdokumentet for de Indstævnte samtidig med, at Opsigelsen blev forkyndt for disse, siden de Indstævnte ikke bestred deres Hjemmel til at optræde som Fuldmægtige for Ejeren, Provst Jon Hallsson af Glaumbæ, men, at denne er Ejer af den halve Jordejendom Hofstadasel, er anerkjendt af de Indstævntes Talsmand for Fogedretten. Hvad Sagens Realitet angaar, saa ere dens Fakta følgende: Med Bygselsbrev, dateret den 4 April 1867 af daværende Ejer til Hofstadasel, Provst Benedikt Vigfusson af Holum — men af nævnte Bygselsbrev ere to adskilte Extrakter blevne fremlagte for Fogedretten — blev Gaarden Hofstadasel fra Fardag 1867 til Fardag 1868 bygset bort til Asgrim Arnason og hans Kone Thorey Thorleifsdatter, dersom Manden afgik ved Døden, og derefter i de næstpaafølgende 15 Aar, hvilken Ejer Gaarden end vilde komme til at tilhøre i Tidens Lob; hertil føjes den ufravigelige Betingelse, at naar den omkontraherede 16-aarige Bygselsret ifølge rigtig Overenskomst var tilende, saa hviler den Forpligtelse paa Asgrim og hans Kone, at vige uden Modvillighed fra Gaarden Hofstadasel, og lade samme, hvordan end Forholdene stillede sig, være los og ledig for Fardag til en eller anden af Pastor Benedikts Slægtninge i nedstigende Linie, dersom nogen af disse blev fuldvoxne, og ønskede nævnte Gaard til Beboelse. Denne Bygselkontrakt have de Indstævnte villet forstaa saaledes, at de havde Hjemmel for Bygselen paa Hofstadasel, tillige efter at den omkontraherede 16-aarige Bygselstid var tilende, medmindre at en eller anden af Pastor Benedikt Vigfussons Slægtninge i nedstigende Linie selv (i egen Person) vilde overtage Gaarden; men denne Betragtning af Sagen kan Overretten ikke gaa ind paa. I Bygselsbrevets § 11 er det tydelig fremhævet, at Gaarden Hofstadasel var bygset bort til Asgrimur Arnason og hans Kone blot i 16 Aar, det er

fra Fardag 1867 til Fardag 1883, og at derfor, efter de 16 Aars Forlob, Ægtefællernes Ret til Gaardens Brug og Benyttelse ifølge Bygselbrevet er ophørt. Dette er Bygselbrevets Hovedbestemmelse angaaende Bygseltiden, men at denne Bygselbrevets Hovedbestemmelse igjen skulde være ophævet paa den Maade, som de Indstævnte paastaa, med Tillægsbestemmelsen i samme Paragraf om, at Ægtefællerne, naar den 16-aarige Bygselstid var tilende, skulle, uden Modvillighed og hvorledes end Forholdene stille sig, lade Gaarden være los og ledig til en eller anden af Pastor Benedikts Slægtninge i nedstigende Linie, som ønskede at overtage samme til Beboelse, kan ikke gives Medhold, thi saa blev Bygselbrevets Hovedbestemmelse angaaende den 16-aarige Bygselstid betydningsløs; Bygselen blev da i Grunden en Bygsel for Livstid, kun med den Indskrænkning, at maatte efter 16 Aars Forlob forlade Gaarden til Fordel for Pastor Benedikts Slægtninge i nedstigende Linie, men dette stemmer ikke med Bygselbrevets Ord, som direkte begrænsø selve Bygselsretten til et bestemt Antal af Aar, heller ikke dermed, at Bestemmelsen om at afstaa Gaarden til Fordel for Benedikts Slægtninge i nedstigende Linie er knyttet til Hovedbestemmelsen angaaende den 16-aarige Bygselstid, som en Tillægsbestemmelse, der paalægger Asgrimsson og hans Kone en ny eller yderligere Forpligtelse, jfr. Ordene: „Herforuden tilføjes den Betingelse . . . at naar den omkontraherede 16 Aars Bygselstid, ifølge rigtig Overenskomst, er tilende, saa hviler den Forpligtelse paa Bonden Sgr. Asgrimur Arnason og hans foromtalt Kone, uden Modvillighed at flytte bort fra Gaarden o. s. v.“; men efter de Indstævntes Fortolkning vilde Tillægsbestemmelsen blive til Hovedbestemmelse, der paalagde Ejeren den Forpligtelse, at lade Ægtefællerne beholde Bygselen hele sin Levetid, medmindre en eller anden af Pastor Benedikts Slægtninge i nedstigende Linie ønskede at overtage Gaarden. Overretten maa derfor fortolke Bygselbrevets citerede Bestemmelser paa den Maade, at Bygseltiden er begrændset til 16 Aar, saaledes at Ejeren efter den Tids Forlob har Ret til at opsigte Bygselen, men at Asgrimur og hans Kone alligevel — hvorledes end Forholdene stille sig, og hvad enten de er bleven opsagt Bygselen eller ikke — skulle være pligtige til uden Modvillighed at fratræde Gaarden efter 16 Aars Forlob, dersom en eller anden af Pastor Benedikt Vigfussons Slægtninge i nedstigende Linie da ønskede at overtage Gaarden. Da de Indstævntes Bygselsret til den halve Jordejendom Hofstadasel saaledes var ophørt til Fardag 1883, i Overensstemmelse med Indstævnte Thoreys Bygselbrev, og Ejeren paa lovlig Maade har opsagt dem Bygselsretten til den halve Jordejendom, baade af denne Grund, samt fordi de ikke havde betalt Kvildelejen (Smor-Ydelsen) til Ejeren af den halve Gaard for Fardagaaret 1882—83, saa var de pligtige til at fratræde Gaarden til Fardag

1883, og da de ikke godvillig vilde opfylde denne Forpligtelse, saa var det vedkommende Fogeds Pligt, ifølge Ejerens Paastand og i Overensstømmelse med N. L. 6—14—6, jfr. Reglement 10 September 1830 § 23, at udsætte dom af den halve Jord-ejendom. Paa Grund heraf bør den indankede Foged-Decision at kjendes for uefterrettelig at være, og vedkommende Foged at tilpligtes til at foretage den paastaende Udkastelsesforretning. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 320. Advokat Hindenburg
 contra
 Søren Abel Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 148.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1886: Tiltalte Søren Abel Andersen bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsøe og Winther, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om Tiltalte end ikke kan anses at have fyldestgjort Forskriften i Konkurslovens § 148 om aarlig Statusopgjørelse, navnlig forsaavidt han har ladet 17 Maaneder hengaa mellem de to første i den indankede Dom nævnte Opgjørelser, findes han dog ikke herved at have gjort sig skyldig i saadan grov Uorden eller Uagtsomhed, som maa paaføre Strafansvar. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde i

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Soren Abel Andersen, der efter erhvervet Borgerskab som Grosserer her i Staden har drevet først en Kommissionsforretning og derefter en Delikatesseforretning en gros fra den 22 Februar 1881 indtil den 26 Marts d. A., da hans Bo blev taget under Konkursbehandling, for Overtrædelse af Konkurslovens § 148, og maa det antages, at hvad der i saa Henseende lægges Tiltalte til Last, bestaar dels deri, at han under sin nævnte Forretningsvirksomhed ved hvert Kalenderaar har foretaget Statusopgjørelser, men tildels med større Mellemlum mellem de enkelte Dage, til hvilken Status er opgjort, end et Aar, idet Opgjørelserne ere skete henholdsvis pr. 1 Januar 1882, pr. 1 Juni 1883, pr. 24 Mai 1884 og pr. 12 Juli 1885, dels deri, at han ikkun har optegnet de ommeldte Statusopgjørelser, hvis Rigtighed og Paalidelighed der iøvrigt ikke foreligger Grund til at betvivle, i løse Hefter, idet han vil have været uvidende om den ham paahvilende Pligt til at indføre dem i sin Hovedbog eller i en autoriseret Statusbog. Medens nu Tiltalte ved, som anført, hvert Kalenderaar at opgjøre Status maa anses at have fyldestgjort Budet i Konkurslovens § 148 om aarlige Statusopgjørelser, findes han derimod ved den sidst omtalte Forsømmelse at have paandraget sig Strafansvar efter bemeldte Paragraf, og han, der er født den 23 December 1854 og ikke findes forhen straffet, vil derfor være at ansø efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, sammenholdt med Konkurslovens § 148, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Nr. 309.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Nielsen (Def. Hindendurg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Hads Herreds Extrarets Dom af 23 August 1886: Tiltalte Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udreder han og samtlige Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Terndrup og til Defensor, Overretssagfører Dændler, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1886: Tiltalte Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Murer Jens Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 203. Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte den 28 Juni d. A., om Formiddagen til Odder, for som Vidne at afgive Forklaring i Retten under en Injuriesag, og ofter at han saavel før som efter sit Møde i Retten havde nydt forskjellige Drikkevarer, hvoraf han var bleven noget beruset, begav han sig hen paa Eftermiddagen ind til en i samme By boende Enke, i hvis Hus han, medens hendes Mand levede, undertiden var kommen. Han traf Enken i dennes Sovekammer og foreslog hende da, at de skulde pleje legemlig Omgang med hinanden, hvortil hun maa antages at have været villig, men efter at de derpaa havde lagt sig paa hendes Seng, bleve de forstyrrede i deres Forhavende af Arbejdsmand Jens Peter Sorensen, der boede tilleje hos Enken og havde besorget et Ærinde for hende i Byen, idet Sorensen i det samme viste sig udenfor Sovekammervinduet og saa ind af dette, efter sin Forklaring fordi han ved sin Tilbagekomst til Huset hørte Trampen paa Gulvet og var nysgjerrig efter at se, hvilke Fremmede der var, og Enken opfordrede nu Tiltalte til at rejse sig op, hvilket han ogsaa gjorde. Strax efter kom Sorensen ind i Sovekammeret, som Enken samtidig forlod, og om hvad der derefter passerede, har Sorensen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han gav sig til at skamme Til-

talte ud, samt, da denne spurgte, om det kunde skade Sørensen noget, yttrede, at han alligevel syntes, at det var en Skandale, da Tiltalte havde sin egen Hustru i Saxild, og at Tiltalte da faldt over ham, der er 60 Aar gammel, slog ham gjentagne Gange i Ansigtet, som kom til at blode stærkt, samt kastede ham i Gulvet, hvorpaa Tiltalte sparkede ham i Hoften, Brystet og Siden, hvorved hans Uhr, som han havde i Vestelommen, gik itu. Efter at Sørensen igjen havde rejst sig, gik han ind i sin egen Stue, men Tiltalte fulgte efter ham derind, hvor han slog et Bord og en Garnvinde itu, samt væltede en Standkiste, og da Sørensen nu af Frygt for yderligere Overlast krob i sin Seng, tog Tiltalte en Kjerne, som stod i Stuon, og slyngede den med de Ord: „Jeg skal slaa dit gamle Svin ihjel“ efter Sørensen uden dog at ramme denne, der i det samme puttode sig under Dynen. Tiltalte forlod derefter Huset, men indfandt sig Dagen efter igjen hos Sørensen og bad nu denne om, at lade være at anmelde det passerede for Øvrigheden, hvorhos han efter nogen Snakken frem og tilbage tilbød i saa Fald afdragsvis at ville betale Sørensen en Erstatning af 20 Kr., samt skrev, da de vare blevne enige om at afgjøre Sagen paa denne Maade, et Bevis for det anførte Beløb; men da Sørensen antog, at det vilde blive vanskeligt at faa de 20 Kr. fra Tiltalte, lod han desuagtet den næste Dag det passerede anmelde for Herredsfogden. Denno Forklaring har Tiltalte — der strax i det første Forhør vedgik ved den omhandlede Lejlighed at have overfaldet og slaet Sørensen, men med Tilføjende, at han dengang var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde — i et senere Forhør erkjendt for rigtig, efter at Forklaringen i sin Helhed var oplæst for ham, idet han har tilføjet, at han nok var beruset og at han bliver meget heftig, naar han bliver beruset, men dog nok véd, hvad han gjør, samt at han ogsaa nok kan huske, at han har slaet og sparket Sørensen. Paa Foranledning af Distriktslægen, der efter Herredsfogdens Opfordring den 1 Juli næstefter tilsaa Sørensen og som da fandt hans Tilstand noget betænkelig, blev Sørensen Dagen efter indlagt paa Amtssygehuset, og ifølge en af Sygehusslægen den 8 s. M. afgiven Erklæring frembød Sørensen ved en af Lægen den 2 s. M. foretagen Undersøgelse talrige overfladiske Hudafskrabninger og enkelte Blodudtrædninger i Ansigtets Hud, navnlig paa Kinderne og Næsen, samt en større Blodudtrædning i højre Ojes Bindehinde og en lignende paa venstre Hofte, hvorhos der var en udbredt Kontusion af venstre Brystside med Ømhed af Brystvæggen, Smertes ved Aandedræt og nogen Hoste, uden at der dog fandtes enten udvendige Beskadigelser eller Læsioner af Ribben, Lungehinde eller Lungen, og det tilføjes i Erklæringen, at alle disse Beskadigelser maatte betragtes som ikke betydelige, at en samme Dag, paa hvilken Attesten blev udstedt, foretagen Undersøgelse viste, at

at Læsionerne for største Delen vare helbredede og at der endnu kun var lidt Ømhed af Brystet og nogen Hoste, og endelig udtaler Lægen, at Læsionerne ikke ville efterlade skæmmende Ar eller forårsage nogensonhelst blivende Skade for Sørensens Helbred eller Arbejdsdygtighed. Tiltalte har ved et i Retten med Sørensen indgaaet Forlig forpligtet sig til at betale denne — foruden Sygehusets Regning for Sørensens Kur og Pleje sammeds, samt hvad Istandsættelsen af det beskadigede Uhr koster — endvidere i Erstatning for Svie og Smerte 20 Kr., saaledes at det samlede Beløb skulde erlægges med 10 Kr. den 1 August, 10 Kr. den 1 September og Resten den 1 Oktober d. A. og indbetales paa Herredskontoret, og der bliver saaledes ingen Erstatning at tilkjende Sørensen under denne Sag. Iøvrigt har Sørensen erklæret, at han, naar Tiltalte i rette Tid opfylder den Forpligtelse, han ved det ommeldte Forlig har paataget sig, ikke ønsker ham straffet. Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og efter sin Forklaring har som Soldat været straffet engang arbitrært for en Disciplinærforseelse, men om hvem det ikke iøvrigt er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 319. Højesteretssagfører Shaw

contra

Mads Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 4 September 1886: Tiltalte Mads Sørensen af Alsonderup bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt til Afbygger Søren Hansens Hustru, Ane Hemmingsdatter sammeds, at udrede i Erstatning 34 Kr. og at betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Wodschow, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1886: Tiltalte Mads Sørensen af Alsondrup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale Afbygger Soren Hansens Hustru Ane Hemmingsdatter i Erstatning 54 Kr. I Henscende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande og bør Tiltalte til Prokuratorerne Herforth og Salomonsen for Overretten betale i Salær 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at erlægges inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Mads Sørensen af Alsonderup aktioneret for Vold paa Person og Legembeskadigelse. Ved Tiltaltes med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der bestyrer sin Moders Ejendom i Alsonderup, den 26 Juli d. A. om Eftermiddagen, da Afbygger Soren Hansens Hustru, Ane Hemmingsdatter passerede ad en Sti over hans Moders Mark, har grebet hende i Halsen, saa at hendes Halstorklæde sprang i Stykker, og derpaa med den ene Haand taget hende i Brystet, medens han med den anden slog hende gjentagne Slag i Ansigtet med en Flintesten med skarpe Kanter, som han holdt saaledes i Haanden, at et spidst Hjørne stak udenfor Fingrene, ligesom han med sin Træske har sparket hende i Underlivet. Ved disse

Voldshandlinger blev der efter en fremlagt Lægeattest tilføjet Ane Hemmingsdatter, der er 49 Aar gammel, følgende mere eller mindre betydelige Læsioner, nemlig et større Hudskaar med Hudafskrabning paa den nederste Del af Næseryggen, der er stærkt svullen og øm, et ca $\frac{1}{2}$ " langt Hudskaar paa venstre Side af Næseroden, flere et Par Tommer lange Hudrifter paa højre Kind nærmest Overlæben og paa begge Læber mindre Hudafskrabninger, hvorhos Læberne ere svulne og ømme og to Fortænder løse i Undermundten. Endelig fandtes i højre Lyskeogn en ret betydelig Svulst af Bloddelen med Ømhed, der fortsatte sig baade opad Underlivet og ned paa Laaret. Samtlige Læsioner maa efter Lægeattesten have foranrsaget Konen megen Svie og Smerte, men kunne ikke antages at ville efterlade blivende Følger. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at da han, som ved den paagjældende Lejlighed var ude i Marken for at flytte Heste, saa Ane Hemmingsdatter, med hvem han ifjor Efteraar havde havt et Sammenstod, der foranledigede ham til at anlægge Sag imod hende, for at have slaaet ham med en Paraply, under hvilken Sag hun blev frifunden, passere over Marken ad den ommeldte Sti, der vel bruges af alle og enhver, men som Tiltalte dog anser for en privat Sti, til hvilken ikke enhver og navnlig heller ikke Ane Hemmingsdatter har Adgang, blev han forbittrøt, og idet han løb efter hende, paalagde han hende at vende om og gaa tilbage og forsøgte at føre hende bort med Magt, herimod gjorde hun Modstand og sparkede ham over Benene, uden at saadant dog efterlod synlige Spor, hvorfor han tog en Sten op fra Jorden, og idet han greb fat i Konen, slog han hende med den som ovenanført, men højst kun to Slag, ligesom han ogsaa sparkede hende, hvorpaa han gik tilbage ad Stien. Stenen, han havde slaaet med, puttede han i sin Lomme og lagde den senere, da han blev afhentet til Forhør, under sin Moders Seng, hvor den er funden af Politiet. Efter Ane Hemmingsdatters Forklaring, henvendte Tiltalte ikke nogen Opfordring til hende om at forlade Stien, forinden han overfaldt hende, ligesom hun ejheller endnu gjorde nogen Modstand mod ham eller sparkede ham og han tog ejheller Stenen, han slog med, op fra Jorden men tog den op af sin Lomme, og maa i det hele antages at have passet hende op og med Overlæg tilføjet hende den paaklagede Vold. Hun var nemlig efter sin Forklaring kort iforvejen passeret ad den omhandlede Sti i Følge med en anden Kone i modsat Retning, ved hvilken Lejlighed de begge vare komne tæt forbi Tiltalte og sete af ham, saa at han maatte vente, at Ane Hemmingsdatter snart efter vilde komme tilbage ad Stien igjen for at komme til sit Hjem. Vel stottes nu denne Forklaring for en Del ved den ommeldte anden Kones Vidnesbyrd, men det kan dog ikke anses bevist, at Overfaldet paa Ane Hemmingsdatter er foregaaet anderledes end af Tiltalte vedgaaet.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 31 Marts 1844 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset med Straf efter Straffelovens § 203, 1ste Punktum, men Straffen, som er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Den Tiltalte ved Underrettsdommen paalagte Erstatning af 30 Kr. til Ane Hemmingsdatter for Svie og Smerte, findes at burde forhøjes til 50 Kr., foruden at Tiltalte bor betale hende 4 Kr. for en Lægeattest.

Torsdagen den 27 Januar.

Nr. 10. Godsejer **C. J. v. Arenstorff**
(Nellemann)

contra

Forpagter **F. Marcher** ved hans Befuldmægtigede, Overrets-
prokurator **J. L. Lassen** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Opfyldelsen af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1884: Indstævnte, Forpagter F. Marcher til Tostrup, bor for Tiltale af Citanten, Godsejer C. J. von Arenstorff til Dronninggaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 70 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de tvende den 27 November 1882 fremlagte Tillægskontrakter ikke ere skrevne paa stemplet Papir, og at der ikke i det ovennævnte kun med Stempel som til en Deklaration forsynede Kautionsbevis af 25 Mai 1881 findes nogen udtrykkelig Henvisning til Hoveddokumentet.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Beskaffenheden af Citantens Procedure i forrige Instants ikke, og navnlig ikke, som i den ind-

ankede Dom antaget, paa Grund af Lovgivningens Bestemmelser om Forligsvæsenet, er til Hiuder for at paakjende Sagen paa Grundlag af samtlige foreliggende Oplysninger.

Efter disse, der tildels ere tilvejebragte efter Dommens Afsigelse, blev der under 27 April 1881 afsluttet en Kontrakt mellem Citanten og Cand. polit. Chr. Lassen angaaende Forpagtning til Sidstnævnte af Dronninggaard, i hvilken Kontrakt det bl. A. bestemtes, at Forpagtningen skulde tage sin Begyndelse den 1 Mai 1881, at Forpagteren til Sikkerhed for Afgiften og samtlige øvrige Forpagteren ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser og den ham eventuelt paahvilende Erstatningsforpligtelse skulde betale en Kapital af 25,000 Kr., hvoraf 10,000 Kr. skulde betales til Ejeren samtidig med Tiltrædelsen, medens Resten 15,000 Kr. skulde berigtiges ved, at Forpagteren forpligtede sig til den 1 November 1881, til hvilken Tid Mejeriforpagteren paa Gaarden opsagdes til Fra-trædelse, at betale denne den af ham stillede Prænumeration af 15,000 Kr. og, for at dette vilde ske, strax ved Forpagtningens Tiltrædelse at stille Ejeren betryggende Sikkerhed, samt at Forpagteren endvidere til 1 November 1881 skulde udbetale Mejeriforpagteren den Erstatning af 4000 Kr., der ifølge Mejeriforpagtningskontrakten tilkom ham for Ophævelsen af Kontrakten, og for denne Afstaaelsessum stille lignende Sikkerhed som for de 15,000 Kr. I Kontraktens § 22 var det derhos, for det Tilfælde at Forpagteren udeblev med Afgiftens Erlæggelse eller gjorde sig skyldig i anden Misligholdelse, bestemt, at, foruden at Ejeren skulde have Ret til at lade ham udsætte, skulde han give fuld Erstatning for Misligholdelsen og navnlig være pligtig til at betale fuld Afgift for hele det løbende Forpagtningsaar.

Denne Kontrakt blev imidlertid ikke fuldbyrdet i Overensstemmelse med dens Indhold, idet navnlig hverken den kontante Del af Prænumerationen betaltes eller den omhandlede Sikkerhed stilledes til den i Kontrakten for Tiltrædelsen fastsatte Tid. Derimod blev der den 20 Mai s. A. tilføjet Kontrakten en Tillægsbestemmelse, hvori det hedder, at Kontrakten stadfæstes med det Tilføjende, „at der idag er betalt af Prænumerationen 2500 Kr., at Resten af de i Dag forfaldne 10,000 Kr., altsaa 7500 Kr., betales senest den 27 ds. Middag Kl. 12, at der inden samme Tid stilles den i Post 24 ommeldte Sikkerhed for Betalingen af de 19,000 Kr., som den 1 November d. A. skulde betales Mejeriforpagteren. Stilles Sikkerheden ikke eller betales Prænumerationen ikke inden den bestemte Frist, anses Kontrakten som forbrudt og er Forpagteren i saa Tilfælde pligtig til for Misligholdelsen at betale Ejeren en Erstatning af 20,000 Kr. Som

Sikkerhed for de 19,000 Kr. er Ejeren pligtig at modtage Selvskyldnerkaution . . . “.

Det maa antages, at Gaarden imidlertid efter Aftale var dreven, tildels under Tilsyn af Citanten, for Lassens Regning, uden at denne selv, ialfald med Undtagelse af enkelte Dage, havde været tilstede paa Gaarden.

Den 27 Mai overleverede derefter Lassen til Citanten en af ham udstedt Bankanvisning paa 7500 Kr. samt et af Indstævnte den 25 Mai 1881 underskrevet Dokument, hvori denne som Kautionist og Selvskyldner indestaar Citanten for, at den Del af Prænmerationen og Afstaaelsen, som af Lassen skal erlægges til Mejeriforpagteren til førstkommende 1 November, prompte erlægges. Dagen efter, den 28 Mai, gav Citanten den Gjenpart af Forpagtningskontrakten, som var i Lassens Besiddelse, en Paategning om, at Lassen nu havde opfyldt de Forpligtelser, der til Dato paahvilede ham efter Kontrakten. Da Anvisningen den 1 Juni s. A. præsenteredes i Banken, nægtedes imidlertid Betaling med Bemærkning, at der ingen Dækning havdes dertil, og, som det maa antages, Dagen forud havde Lassen forladt Dronninggaard, hvortil han ikke senere vendte tilbage, hvorimod Forpagtningskontrakten af en Befuldmægtiget for ham den 4 Juni blev given en Paategning, gaaende ud paa, at da de stipulerede Betalinger ikke af Forpagteren vare erlagte, stilledes det Bortforpagtede til Citantens Disposition med hans Ret mod Forpagteren i enhver Henseende forbeholdt. Citanton, der maa antages overensstemmende hermed strax selv at have overtaget Gaardens Drift, indgik derpaa under 31 Oktober næstefter en ny Forpagtningskontrakt om Gaardens Mejeri med den tidligere Mejeriforpagter, hvorefter denne ved Tiltrædelsen den 1 November skulde deponere en Prænmeration af 15,000 Kr., hvilken blev likvideret med de 15,000 Kr., som samme Dag skulde betales til Mejeriforpagteren i Anledning af Ophævelsen af den tidligere Kontrakt, medens de ovenfor omtalte 4000 Kr. ikke udtrykkelig nævnes i den nye Kontrakt, men af Citanten paastaas at være godtgjorte Forpagteren ved forskellige for denne gunstige Bestemmelser i den nye Kontrakt. Da Citanten herefter forment at have præsteret de 19,000 Kr., som Lassen ved Forpagtningskontrakten af 27 April og 20 Mai 1881 havde paataget sig at betale, og for hvis Betaling Indstævntes Kaution var indgaaet, anlagde han nærværende Sag mod Indstævnte til Betaling af disse 19,000 Kr.

Ligesom det nu imidlertid maa anses for utvivlsomt, at de forskellige Bestemmelser om Erstatning for Misligholdelse af Forpagtningskontrakten i dennes § 22 og i Tillægsbestemmelsen af 20 Mai ikke samtidig og for samme Forhold kunne

gjøres gjældende af Ejeren, saaledes maa det i det Hele anses for at være den naturlige Forudsætning for Anvendelsen af disse forskellige Bestemmelser, at den i den oftnævnte Tillægsbestemmelse fastsatte Erstatning af 20,000 Kr. er vedtaget for det Tilfælde, at Forpagtningen ikke kommer til Existens, fordi Forpagteren misligholder sin Forpligtelse til senest den 27 Mai at betale kontant 7500 Kr. og at stille Sikkerhed for Betalingen af 19,000 Kr., medens Bestemmelserne i Kontraktens § 22 maatte blive Normen for den Ejeren i Tilfælde af Misligholdelse fra Forpagterens Side af Kontrakten, efter at denne var traadt i Virksomhed, tilkommende Erstatning. Da nu Forpagtningskontrakten efter alt det Foreliggende ikke kan anses at være traadt i Virksomhed, uanset at Citanten — under den urigtige Forudsætning, at Lassen ved den ovennævnte værdiløse Anvisning havde erlagt den ham paahvilende kontante Indbetaling — havde givet Kontrakten den ovenanførte Paategning af 28 Mai, hvorimod Forpagteren maa antages i Henhold til Tillægsbestemmelsen af 20 Mai at have forbrudt sin Ret efter Kontrakten og at være ifalden den deri fastsatte Konventionalstraf, og da Indstævnte ved det af ham udstedte Kautionsbevis efter dettes Indhold og under Hensyn til de ovenfor anførte Bestemmelser i Forpagtningskontrakten kun kan antages under den Forudsætning, at Forpagtningskontrakten endelig traadte i Virksomhed, at have indestaaet som Selvskyldnerkautionist for, at den Del af Prænumerationen og Afstaaelsen, som efter Kontraktens Bestemmelser den 1 November 1881 skulde betales til Mejeriforpagteren, blev betalt, kan han ikke anses forpligtet til nu at betale Citanten de paastævnte 19,000 Kr. eller nogen Del deraf. Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Kontrakt af 20 Mai 1881, bortforpagtede Citanten, Godsejer C. J. von Aronstorff til Dronninggaard, til Cand. polyt. Chr. Lassen nysnævnte, i Dronninglund Sogn beliggende Ejendom bl. A. paa Vilkaar, at Forpagteren fra 1 November s. A. ogsaa skulde overtage Mejeriforpagtningen sammesteds, og samtidig udbetale den da ifølge Opsigelse fratrædende hidtil værende Mejeriforpagter, dels den denne for Opsigelse i Utide af Kontrakten ifølge samme tilkommende Erstatning 4000 Kr. og dels den af ham i Henhold til samme Kontrakt stillede Prænumeration 15,000 Kr., og skulde forøvrigt Betalingen af dette sidste Beløb betragtes som Erlæggelse af en Del af den Prænumeration, som Forpagter Lassen ifølge forstnævnte Kontrakt skulde stille Citanton i Anledning af sin egen Forpagtning. Ved et den 25 Mai 1881 dateret Bevis pautog dernæst Indstævnte, Forpagter F. Marcher til Tostrup, sig at indestaa som Kautionist og Selvskyldner for, at „den Del af Prænumerationen og Afstaaelsen“, der saaledes af Forpagter Lassen skulde erlægges til Mejeriforpagteren den 1 November 1881, prompte til denne Tid blev erlagt. Idet nu Citanten har anbragt, at han, da Forpagter Lassen, der imidlertid havde overgivet sit Bo til Konkursbehandling, ikke til nysnævnte Datum betalte Mejeriforpagteren ovennævnte 19,000 Kr., selv maatte præstere denne Betaling, samt at han af Mejeriforpagteren samtidig erholdt tiltransporteret den denne tilkommende Ret til dette Beløb hos Lassen og dennes Selvskyldnerkautionist Indstævnte, hvilken Transport saavel som Kvitteringen for den modtagne Betaling findes paaegnede den under Sagen fremlagte Mejeriforpagtningskontrakt, søger han nu ved nærværende Ret som vedtaget Værnething under denne Sag Indstævnte til Betaling af 19,000 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 9 September 1882, og denne Sags Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt. Efterat Indstævnte, der har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, under Sagen havde assereret, at foromtalte Kvittering og Transport ere udstedte pro forma, idet han benægtede, at Citanten den 1 November 1881 eller overhovedet inden nærværende Sags Anlæg havde udbetalt til Mejeriforpagteren de paaestævnte 19,000 Kr. eller nogen Del deraf, fastholdt Citanten desuagtet gjentagende at have til nysnævnte Datum udbetalt Mejeriforpagteren det ommeldte Beløb, indtil han endelig henimod Procedurens Slutning, efterat Indstævnte havde fremlagt en skriftlig Erklæring fra bemeldte Mejeriforpagter, i hvilken denne bl. A. udtaler, at der ikke den 1 November 1881 er ham af Citanten betalt den af ham stillede Prænumeration 15,000 Kr., saalidt som den af ham for Opsigelse i Utide stipulerede Godtgørelse 4000 Kr., indrømmede Rigtigheden heraf med Tilføjende, at han den nævnte Dag, i Stedet for at udbetale Mejeriforpag-

teren disse Beløb, afsluttede en ny Kontrakt med denne, hvorfor han beholdt Prænumerationen 15,000 Kr., medens Erstatningen 4000 Kr. dels blev afgjort ved fordelagtige Bestemmelser for Forpagteren i den nye Kontrakt, dels i denne blev udskudt til et senere Tidspunkt. Da imidlertid den af Citanten som Grundlag for Søgsmålet givne faktiske Fremstilling saaledes i et væsentlig Punkt har vist sig at være urigtig, og der ikke vil kunne tages noget Hensyn til hans senere forandrede Fremstilling af Sagen paa Grund af Lovgivningens Bestemmelser om Forligsvæsenet, vil der blive at tillægge Indstævnte den af ham paastaede Frifindelse, og vil Citanten efter Omstændighederne have at tilsvare Indstævnte Sagens Omkostninger med 70 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de tvende den 27 November 1882 fremlagte Tillægskontrakter ikke ere skrovne paa stemplet Papir, og at der ikke i det ovennævnte kun med Stempel som til en Deklaration forsynede Kautionsbevis af 25 Mai 1881 findes nogen udtrykkelig Henviisning til Hoveddokumentet; iovrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Marts 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 48.

Torsdagen den 27 Januar.

Nr. 73. Sogneraadet for Suldrup og Sønderup Sogne
(Nellemann)

contra

Møllejer Christen Pedersen (Ingen),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Forpligtelse til at vedligeholde en Bro.

Hornum Herreds ordinære Rets Dom af 11 Juni 1884: Indstævnte Christen Pedersen af Rebstrup Mølle bor til Citanterne Suldrup-Sønderup Sogneraad paa Kommunens Vegne betale 24 Kr. 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 18 August 1882, indtil Betaling sker. Saa vil han og som Ejer af bemeldte Mølle være pligtig til for Fremtiden paa egen Bekostning at vedligeholde den Bro eller Stenkiste, som paa den offentlige Bivej mellem Rebstrup og Sønderup er anbragt over det nordlige og de tvende Vandløb, der mod Vest fore Vandet fra Molledammen ned og til Møllen. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1885: Citanten, Møllejer Christen Pedersen, bor for Tiltale af de Indstævnte, Sogneraadet for Suldrup og Sønderup Sogne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have de Indstævnte, Sogneraadet for Suldrup og Sønderup Sogne, i 1ste Instants sagsøgt Citanter, Møllejer Christen Pedersen af Rebstrup Mølle, til Betaling af et Beløb af 24 Kr. 60 Øre med Renter, som af Sogneraadet i Aaret 1881 er udredet af Kommunens Kasse for Istandsættelsen af en Bro, der ved Rebstrup Vandmølle i Forbindelse med en offentlig Bivej fører over Møllebækken, samt derhos paastaet Citanter kjendt pligtig til for Fremtiden som Ejer af bemeldte Mølle paa sin Bekostning at vedligeholde den ommeldte Bro, og da disse Paastande ved Underretsdommen ere tagne til Folge, har Citanter nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse. Efter Sagens Oplysninger, derunder navnlig en paa Foranledning af de Indstævnte afholdt Skjonsforretning med tilhørende Situationskort, udgaar der fra Mølledammen ved bemeldte Vandmølle i vestlig Retning 2 Løb, som et Stykke Vest for Møllen forene sig til ét og som begge nedenfor Møllen omtrent midt imellem denne og det Sted, hvor Løbene forene sig, overskjæres af den paagjældende Vej. Af disse Løb driver det nordlige, hvorover den omspurgte Bro fører, Møllehjulet, medens det sydlige — hvorover der af Hensyn til den omhandlede Vej ligeledes er anbragt en Bro — gennem en Sluse bortfører det for Møllens Drift overflodige Vand. Efter Skjonsmændenes Formening er, forsaavidt det ene af de to Løb er et gravet eller kunstigt Løb, det nordlige Løb det gravede, idet det sandsynligvis i sin Tid er anlagt for Møllens Skyld, og Skjonsmændene have derhos udtalt, at det sydlige Løb vilde være tilstrækkeligt til alene at optage hele Vandmængden — ialfald, naar det blev noget oprenset og den over samme forende Bro blev givet en større Aabning til Vandets Gjennemløb — og at det nordlige Løb der-

efter uden Skade vilde kunne opfyldes, saafremt dets Bibeholdelse ikke var nødvendig for Møllens Drift. Iøvrigt er der ikke under Sagen tilvejebragt Oplysning om, hvorvidt Møllen eller Vejen, som begge maa antages at have existeret i umindelig Tid, er anlagt først, men det er derimod oplyst, at den omhandlede Bro først er bleven anlagt i Aaret 1845, idet de Vejfarende for den Tid kjørte eller vadede igjennem Vandlobet, og da nu den Omstændighed, at det paagjældende Løbs og som Følge heraf Broens Bevarelse alene maatte være nødvendiggjort ved Møllens Tilværelse, medens Broen iøvrigt ikke staar i Forbindelse med Mølløværket, ikke i og for sig — saaledes som de Indstævnte have villet gjøre gjældende — kan medføre, at Citanten som Ejer af Møllen nanset Bestemmelsen i Lov 21 Juni 1867 § 5, hvorefter Omkostningerne ved Broens Vedligeholdelse skulde afholdes paa samme Maade som de øvrige Udgifter til de paagjældende Veje, skulde være pligtig til at vedligeholde den omhandlede Bro, vil Sagens Udfald bero paa, om der maatte findes at paahvile ham nogen særlig Forpligtelse i saa Henseende. De Indstævnte have nu ogsaa oplyst, at en tidligere Ejer af Rebstrup Vandmølle, Jens Nielsen, da den paagjældende Bro eller Stenkiste i Aaret 1845 ved Kommunens Foranstaltning efter Begjæring af en Del af de Omboende blev bygget, udrede det halve af Udgiften hertil, hvorhos han i et Sogneforstanderskabsmøde den 8 November s. A. ved sin Underskrift i Forhandlingsprotokollen forpligtede sig til stedse uden Udgift for Kommunen at vedligeholde i forsvarlig Stand „den nu opførte Stenkiste ved Rebstrup Mølle“, samt til ved Udstedelsen af et særligt Dokument, som paa hans Bekostning kunde læses til Thinge, at lægge denne Forpligtelse som en Forheftelse paa Rebstrup Vandmølle. Et saadant Dokument er imidlertid ikke senere blevet udstedt, ligesom der ej heller iøvrigt er blevet thinglæst noget om den ommeldte Forpligtelse, hvorom navnlig intet, efter hvad der er in confesso, findes anført i de senere udstedte Adkomstdokumenter paa Møllen, og der maa gives Citanten Medhold i, at han herefter ikke kan anses bunden ved den af Jens Nielsen, som anført, paatage Forpligtelse til Broens Vedligeholdelse, saameget mindre, som denne ikke kan antages i den siden da indtil nærværende Sags Anlæg forløbne Tid at være bleven gjort gjældende af Kommunens Bestyrelse, som tvertimod maa formodes af Kommunens Midler at have afholdt Udgifterne ved en for ca. 20 Aar siden foretagen Istandsættelse af Broen uden at foretage Noget for at faa disse refunderede af Ejeren af Vandmøllen. Som Følge af det Anførte og idet det findes at være uden Betydning for nærværende Sag, at Citanten, som for Overretten oplyst, efter Underrettsdommes Afsigelse af sin Sælgers Arvinger har modtaget en Erstatning af 400 Kr., som iøvrigt efter hans Anbringende alene skal tjene som Godt-

gjørelse for de ham ved Sagen paaførte Procesudgifter, vil Citanten være at frifinde for de Indtævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovtrædelse at være begaaet.

Mandagen den 31 Januar.

Nr. 304. Advokat Levinson
 contra
 Niels Knudsen (Def. Shaw),

der tiltales i Henhold til Konkurslovens § 148 og Straffelovens § 262.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 4 August 1886: Tiltalte, Handelsbestyrer Niels Knudsen af Nykjøbing, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Gamborg og Defensor, Prokurator Schiellerup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1886: Tiltalte Niels Knudsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger har Tiltalte ikke alene handlet paa et paa Søsterens Navn løst Næringsbevis, der lød paa Detajlhandel, men den af ham for egen Regning drevne Handel har ogsaa i Virkeligheden overskredet de ved Næringslovens § 47 fastsatte Grændser for Høkerhandel i

Kjøbstæderne. Idet han saaledes har været forpligtet til at føre Handelsbøger og at opgjøre aarlig Status, bliver han for de af ham i saa Henseende udviste Forsømmelser at anse efter Straffelovens § 262 2det Stykke, tildels sammenholdt med Konkurslovens § 148, og Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Knudsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsøverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Niels Knudsen sat under Tiltale i Henhold til Konkurslovens § 148 og Straffelovens § 262. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhor, havde Tiltalte, hvis Bøden 20 Februar d. A. blev taget under Konkursbehandling, i ca. 6 Aar, forinden dette sketo, drevet en mindre Handel i Nykjøbing paa Morsø, hvilken Handel han, der ikke selv havde løst Borgerskab, dog ikke drev i eget Navn, men som saakaldet Bestyrer for en Søster af sig, idet han der, da han begyndte Forretningen, havde ældre Gjældsforpligtelser, som han frygtede for skulde blive gjort gjældende imod ham, hvis han optraadte som selvstændig Handlende, gav det Udseende af, at Forretningen tilhørte hans ommeldte Søster, der i dette Øjemed efter hans Anmodning havde løst Borgerskab paa Detajlhandel, medens han, der havde betalt Udgifterne ved Erhvervelsen af dette paa Søsterens Navn lydende Borgerskab, i Virkeligheden drev Forretningen for egen Regning og navnlig indgik alle samme vedkommende Gjældsforpligtelser samt foretog alle herhen hørende Handeler og Bestillinger i eget og ikke i Søsterens Navn, hvilken sidste bestandig i alle Maader har anset Forretningen som sig aldeles uvedkommende og navnlig aldrig har havt enten Udgifter eller nogensomhelst Indtægt af samme. Ifølge den i Tiltaltes Konkursbo i Henhold til Konkurslovens § 78 udarbejdede Status-

Oversigt ere Boets Aktiver kun anslaaede til 170 K., der maa antages at ville medgaa til Dækning af fortrinsberøttigede Krav, medens Tiltaltes øvrige Gjæld i Oversigten er anslaaet til 3400 Kr., hvortil der altsaa ingen Dækning haves. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, medens han har drevet den ommeldte Forretning, ikke har ført Handelsbøger og ingensinde har opgjort nogen Status, men han har gjort gjældende, at den af ham drevne Forretning — der efter hans Anbringende kun var af ringe Omfang og navnlig bestod i Forhandling af Øl, som han kjøbte paa Træer og aftappede paa Flasker, hvorhos dog hans Butik, navnlig i Begyndelsen, var forsynet med Smør, Fedt og Kolonialvarer, ligesom han ogsaa handlede med Brændevin og paa Grund heraf svarede Brændevinsafgift — formentlig nærmest maa betragtes som en Høkerforretning, idet han, afset fra, at han, som meldt, ogsaa drev Brændevinshandel, aldrig vil have overskredet Grændserne for den Handelsberettigelse, der vilde have tilkommet ham ifølge et Borgerskab som Høker, hvorfor han antog, at der ikke paa hvilede ham nogen absolut Forpligtelse til at føre Handelsbøger. Idet nu Tiltalte, hvem det ovenommeldte paa hans Søsters Navn lydende Borgerskab ikke kunde give nogen Hjemmel til, som ovenfor anført, for egen Regning at drive en selvstændig Handelsforretning, herefter maa betragtes som den, der har drevet Forretningen uden Næringsadkomst, findes der ved Bedømmelsen af, om Tiltalte efter den paagjældende Handels Beskaffenhed har været pligtig til i Medfør af Forordning 1 Juni 1832 § 1 at føre de deri nævnte Handelsbøger og i Henhold til Konkurslovens § 148, jfr. § 45 aarlig at opgjøre Status over sine Aktiver og Passiver, ikke at kunne lægges nogen afgjørende Vægt paa at det af hans Søster løste Borgerskab lød paa Detaljhandel, hvorimod det i saa Henseende maa komme an paa, hvilken Handel han i Virkeligheden har drevet. Tiltaltes ovenanførte Anbringender angaaende Beskaffenheden og Omfanget af den af ham drevne Handel maa nu anses bestyrkede ved, hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, og det kan herefter ikke anses godtgjort, at han har drevet en Handelsforretning, som maa sættes over Høkeres Handel, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke kan anses afgjørende i modsat Retning, at han, som meldt, ogsaa har drevet Brændevinshandel, eftersom Høkerne i Kjøbstæderne ifølge Næringslovens § 47 in fine have Adgang til ved at løse et særligt Borgerskab paa Brændevinshandel at vinde Adkomst til saadan Handel. Da det herefter ikke kan antages, at Tiltalte i Henhold til de ovenanførte Lovbestemmelser har været pligtig til i sin Forretning at føre Handelsbøger og at opgjøre aarlig Status, vil han — der er født i Aaret 1850 og som, foruden at han gjentagne Gange ved Forlig inden Politiretten har vedtaget at orlægge Bøder for Gadeuordener saamt for

Overtrædelser af Brandvedtægten for Nykjøbing Kjøbstad og af Næringsloven, tidligere har været anset ifølge bemeldte Kjøbstads Extraretsdom af 14 Januar 1881 efter Straffelovens § 100 med en Bøde til Statskassen af 30 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage, og ifølge samme Kjøbstads Politiretsdom af 18 April 1883 efter Lov af 4 Februar 1871 § 6, jfr. Kjøbstadens Politivedtægt af 30 December s. A. §§ 2 og 45, med en Bøde til Politikassen af 15 Kr. — være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 191. Snedkermester **J. C. D. Voetmann** (Selv)
 contra
 Grosserer **S. Randrup** (Ingen),

betr. et Handelsmellemværende.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Gjæsterets Dom af 17 December 1884: Indstævnte, Snedkermester J. C. D. Voetmann, bør til Citanten, Grosserer S. Randrup, betale 925 Kr. 95 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 September d. A. til Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den fornævnte saakaldte Slutseddell burde have været skrevet paa stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Citanten, Snedkermester J. C. D. Voetmann, bør erstatte Indstævnte, Grosserer S. Randrup, Sagens Omkostninger her for Retten med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Citantens Paastand for Højesteret foreligger den indankede Dom alene til nærmere Prøvelse, forsaavidt hans subsidiære Paastande om at fritages for at betale de i Dommen uævnte 57 Kr. 82 Øre og 150 Kr. ere blevne forkastede.

Denne Forkastelse maa Højesteret imidlertid tiltræde, for det sidstnævnte Beløbs Vedkommende i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde, og forsaavidt angaar de 57 Kr. 82 Øre i Betragtning af, at Citanten, der havde modtaget det omhandlede Parti Trævarer og taget det hjem til sig, i hvert Fald ikke har godtgjort sit Anbringende om, at Partiet ikke havde den paa Indstævntes Opgjørelse angivne Størrelse. Som Følge heraf bliver Overretsdommen at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Gjæsteretten og Overretten ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instantz ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Gjæsteret anlagte Sag anbragte Indstævnte, Grosserer S. Randrup, at Citanten, Snedkermester J. C. D. Voetmann, ved Slutseddell af 5 Juli 1884 gennem ham til Brug i sin Forretning købte et en gros Parti Brædder at levero af Lindstrom & Co. i Oscarshamn, saaledes at de vedtagne Priser vare, som det i Slutseddelen hedder, „fortoldede frit paa Vogn ved Skib her i Havnen“ og at Betalingen skulde erlægges mod Citantens ca. 6 Maaneders Accept . . . for frit ombord Værdien og Resten kontant ved Modtagelsen“. Det solgte Parti blev leveret Citanten i Dagene fra den 26 til 29 s. M., og efter de vedtagne Priser beløb Partiet sig efter en Citanten tilstillet Regning til 2948 Kr. 7 Øre, hvoraf frit ombord Værdien var 2014 Kr. 86 Øre, for hvilket Beløb Citanten ifølge Slutsedlen udstedte sin 6 Maaneders Accept. Forskjellen mellem de 2948 Kr. 7 Øre og det accepterede Beløb var saaledes 933 Kr. 21 Øre, hvilket Beløb udgjorde Tolden m. v., som Indstævnte havde betalt, og som Citanten ifølge Slutsedlen skulde betale kontant, dog med Fradrag af ham paa Regningen for meget beregnede 7 Kr. 26 Øre. Da Citanten havde vægret sig ved at betale Indstævnte de ovennævnte 933 Kr. 21 Øre med Fradrag af bemeldte 7 Kr. 26 Øre eller 925 Kr. 95 Øre, paastod Indstævnte Citanten tilpligtet at

erlægge det sidstnævnte Beløb tilligemed Renter og Omkostninger. Citanten paastod derimod Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, medens han i Realiteten, foruden at nedlægge forskjellige subsidiære Paastande, paastod sig frifunden for Indstævntes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 17 December 1884 blev Indstævntes Paastand tagen tilføje, saaledes at Renterne beregnedes med 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 1 September 1884 og Sagens Omkostninger bestemtes til 40 Kr. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 3 Februar f. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet. Til efter Citantens Paastand at afvise Sagen fra Underretten findes der ingen Føje, idet den baade maa anses for behørig deduceret, og som Handelssag lovmæssig undergivet Gjæsteretsbehandling. I Realiteten har Citanten støttet sin Frifindelse paa, at Indstævnte ikke skulde være berettiget til at indtale det paastævnte Beløb, der formentlig ikke tilkommer ham, men Sælgeren af det ommeldte Parti Bræder, Lindstrøm & Co., men da dette Firma i en fremlagt Skrivelse har erklæret, at Indstævnte, der har udlagt Told og Fragt m. v. af Partiet, er og stedse har været berettiget til i eget Navn at indtale dette Beløb hos Citanten, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne af Citanten fremsatte Indsigelse. Naar Citanton derhos har ment, at han i ethvert Fald maa frifindes for Tiden, fordi Indstævnte ikke imod hans Benægtelse har godtgjort, at Told og Fragt m. v. have udgjort det paastævnte Beløb, da findes der heller ikke at kunne tages Hensyn hertil, idet der maa gives Indstævnte Medhold i, at Citanten derved, at han, efterat der under 30 Juli 1884 var tilstillet ham en Opgjørelse, hvorpaa Prisen for det af ham modtagne Parti Brædder var opført med 2947 Kr. 73 Øre og frit ombord Værdien med 2014 Kr. 86 Øre, uden Forbehold afgav sin Accept for det sidstnævnte Beløb, har erkjendt Rigtigheden af den ham tilstillede Opgjørelse og den dér foretagne Fordeling af Kjøbesummen, af hvilken samme Grund en af Citanten nedlagt subsidiær Paastand om Nedsættelse af det paastævnte Beløb med 57 Kr. 82 Øre paa Grund af, at han ifølge sit forøvrigt ubeviste Anbringende har modtaget 57,82 Kubikfod mindre end paa Opgjørelsen opført, heller ikke kan tages til Følge. Endelig findes den af Citanten nedlagte mest subsidiære Paastand om Nedsættelse af det paastævnte Beløb med 150 Kr. ikke at kunne komme i Betragtning, da han ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at den Trediemand, til hvem han har udbetalt bemeldte Beløb, af Indstævnte har været bemyndiget til at modtage Afdrag paa den Betaling, Citanton ifølge Slutsedlen skulde udrede kontant. Som Følge heraf vil Underretsdommen være at stadfæste, og findes Citanten at burde

erstatte Indstævnte Appellens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte, med 50 Kr. Stempelovertrødelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 2 Februar.

Nr. 16. Skanderborg Amtsraad samt Rye og Dover
Venge Sogneraad (Klubien)

contra

Proprietær H. van Deurs (Nellemann),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Ansvar i Anledning af en af ham foretagen Uddybning af Rye Mølleaa.

Silkeborg Birkethings Dom af 12 Juni 1883: Indstævnte Ejer af Glentholm, H. van Deurs, bør for Citanterne, gl. Skanderborgs Amtsraads samt Rye og Dover-Venge Sogneraads Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juli 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Vel burde Indstævnte ikke have foretaget den i den indankede Dom omhandlede Uddybning af Aabunden og de øvrige i Forbindelse hermed staaende Arbejder ved Broen over Rye Mølleaa uden forinden at have erhvervet Samtykke af Citanterne eller anden forudgaaende Anerkjendelse af hans Berettigelse dertil fra kompetent Myndigheds Side; men da han ved den i Dommen nævnte Skrivelse af 16 April 1881 havde anmeldt for Amtet, at han i Begyndelsen af Sommeren agtede at foretage Uddybningen og var villig til at underkaste sig dets Anordninger desangaaende, og han ikke fra Amtet eller Citanterne modtog nogen som helst Meddelelse efter den Anledning, Skrivelsen dertil gav, havde han dog Grund til at gaa ud fra, at der fra det Offentliges Side intet mod det paatænkte Arbejdes Udførelse havde at indvende.

Under Hensyn hertil og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdømmen til Støtte for Indstævntes Frifindelse anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, samt idet forskjellige Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dominen antagne Resultat, bliver denne efter Indstævntes Paastand at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Under en Landvæsenskommissionsforretning, der den 15 December 1859 afholdtes for i Henhold til Lov 29 December 1857 § 4 til eventuel Aføsning af Broen over Rye Mølleaa, der forbandt de to paa hver sin Side af Aaen liggende Dele af en offentlig Vej, der nu fører fra Rye Station til Rye By, at bestemme Bropengene ved bemeldte Bro, hvilke hidtil havde været oppebaaret af Ejeren af Rye Mølle, der ogsaa havde besorget Broens Vedligeholdelse, blev der imellem den daværende Ejer af Møllen paa den ene Side og Citanterne, Skanderborg Amtsråd samt Sogneraderne for Rye og Dover-Vonge Sogne, under hvilke den ommeldte Vej henhænger, paa den anden Side indgaaet et Forlig, hvorefter Broen med de til samme hørende Materialier den 1 Januar 1873 skulde for en nærmere bestemt Aføsningssum overgaa til Citanterne, af hvilke Amtsrådet skulde afholde alle Hovedreparationer af Broen, medens de nævnte Sogneråd skulde bekoste de mindre til Broens Vedligeholdelse fornødne Reparationer, hvorved dog Mølleejeren tog det Forbehold, at det ham tilhørende Aalefiskeri og Møllebrug samt de dermed forbundne, hans Ejendom forblivende, ved Broen liggende Værker og Indretninger aldrig efter Broens Overtagelse af Citanterne maatte lide noget Afbræk ved en mulig forandret Indretning af Broen, og den saaledes vedtagne Ordning maa antages derefter at være traadt i Kraft til den fastsatte Tid. Ved Skrivelse af 16 April 1881 anmeldte nu Indstævnte, Proprietær von Deurs til Rye Mølle eller Glentholm, der imidlertid var bleven Ejer af bemeldte Mølle, for Aarhus Stiftamt, at han, da det i Anledning af en forestaaende fuldstændigere Afbenyttelse af den til Møllen hørende Vandkraft efter Søgkyndiges Undersøgelse og Erklæring vilde være nød-

vendigt at foretage en Uddybning paa ca. 1 $\frac{1}{2}$ Fod af Grunden under den ommeldte Bro, agtede i Begyndelsen af Sommeren at foretage en saadan Uddybning, idet han tilføjede, at han selvfølgelig var villig til at underkaste sig de Anordninger, hvis lagttagelse Stiftsamlet maatte finde Anledning til af Hensyn til Broen at paalægge ham, hvorhos han bad om, at Sagen, saafremt saadanne Anordninger maatte findes nødvendige, maatte blive snarest fremmet, og i Juni Maaned næstefter lod Indstævnte — der da endnu intet Svar havde modtaget paa sin ovenanførte Skrivelse — foretage den ommeldte Uddybning, der dog kun kom til at udgjøre ca. 12 Tommer og kun strakte sig under endel af den omhandlede Bro. Efterat derpaa Rye og Dover-Venge Sogneraad havde ladet afholde en Syns- og Skjønnsforretning af dertil af Retten udmeldte Mænd til Bedømmelse af „hvorvidt den af Indstævnte saaledes trufne Foranstaltning kunde antages at have skadet Broen eller medført nogen Fare for dens Sikkerhed“, hvilken Forretning afhjæmledes den 13 September 1881, have Citanterne under nærværende Sag — under Paaberaabelse af, at de af dem repræsenterede Kommuner man anses brøstholdne ved den af Indstævnte foretagne Uddybning af Mølleaaens Bund, der, efter hvad der formentlig fremgaar af den ommeldte Syns- og Skjønnsforretning, har medført Fare for en Underskylning af Bropælene samt svækket disses Bæreevne og hvortil Indstævnte efter Citanternes Formening har savnet al Berettigelse — i 1ste Instants paastaaet Indstævnte tilpligtet under en passende Tvang ved Paafyldning af et saadant Materiale, Sten og Grus, der ikke kan bortskyllles af Vandet, og i en Højde af mindst 12 Tommer at sætte Bunden under den paagjældende Del af Broen i samme eller lige saa god Stand som før Udgravningen, samt anset med en Bøde for den af ham formentlig forøvede Selvtægt. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, og efter at disse derpaa havde indunket Sagen for Overretten, men den paa Grund af en Mangel ved Indstævningen ved Rettens Dom af 24 Marts d. A. var bleven afvist fra samme, have de nu paany indbragt Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten. Forsaa vidt nu Indstævnte til Støtte har sin Frifindelsespaastand, først har villet gjøre gjældende, at Citanterne — fra hvem han intet havde hørt i Anledning af hans ovenanførte Skrivelse til Aarhus Stiftsamlet, forinden han den 22 August 1881 fra de paagjældende Sogneraad modtog Stævning til at høre Mænd udmeldte til Optagelse af det ovenfor omtalte Skjøn, hvorhos han under 2 December næstefter fra Stiftsamlet erholdt Meddelelse om, at nærværende Sag vilde blive anlagt imod ham — ved denne deres Taushed ligeoverfor den i bemeldte Skrivelse indeholdte Opfordring til dem om at varetage deres Tarv ved

Udførelsen af det af ham paatænkte Arbejde skulle have afskaaret sig al Ret til at føre Klage over samme, idet de formentlig maa anses derved at have indrømmet Indstævnte Ret til at lade Arbejdet udføre paa egen Haand, om end under behørigt Hensyn til deres Interesser, hvilke Indstævnte ogsaa vil have tilstrækkelig varetaget ved Arbejdets Udførelse, da kan der ikke gives ham Medhold heri. Det er nemlig af Citanterne uimodsaagt anbragt, at Indstævntes ommeldte Skrivelse blev forelagt i det første efter dens Modtagelse afholdte Amsraadmøde den 31 Mai 1881, samt at de Erklæringer, som det der vedtoges at indhente desangaaende fra Rye og Dover-Venge Sogneraad, og som ved deres Fremkomst gik ud paa, at de nævnte Sognernaad ikke vilde samtykke i den paagjældende Uddybning af Mølleaaens Bund, bleve forelagte Amsraadet og tiltraadte af dette i dets næste Møde den 17 August s. A., og herefter samt efter den Maade, hvorpaa Sagen var indbragt for Citanterne af Indstævnte, der alene, som berørt, havde anmeldt det af ham paatænkte Arbejde for vedkommende Amtmand — til hvem han iøvrigt maa antages at have henvendt sig i den omhandlede Anledning i hans Egenskab af Formand for Amsraadet — og ikke tillige for de paagjældende Sognernaad, hvis Interesser dog, efter hvad der maatte være ham bekjendt, ligesaa fuldt vilde blive berørte ved Arbejdet, maa Citanterne — hvem der iøvrigt efter Forholdets Natur maatte paahvile en Forpligtelse til at udtale sig ligeoverfor Indstævnte efter den Anledning, dennes tidnævnte Skrivelse til Stiftamtet dertil gav — anses at have iagttaget, hvad der med Føje kunde kræves af dem til Sagens Fremme, og idet det saaledes ikke kan tilregnes Citanterne, at der ikke er fremkommen nogen Protest fra deres Side imod det ommeldte Arbejde, der, som berørt, allerede var foranstaltet udført af Indstævnte, forinden Citanternes Beslutning i saa Henseende forelaa eller kunde foreligge, mangler der al Føje til at tillægge deres Taushed ligeoverfor Indstævnte den af denne paastaaede Betydning. Indstævnte har imidlertid endvidere gjort gjældende, at Citanterne ikke kunde modsætte sig den af ham foretagne Uddybning af Aalobet, der efter hans Anbringende var nødvendig for hans Bedrift, i hvilken Henseende han nærmere har anført, at idet den Vej, hvoraf den under Sagen omhandlede Bro udgjør et Stykke, paa begge Sider af Broen løber paa hans Gruud, er han Ejer af Aalobet tilligemed sammes Grund, navnlig ogsaa den Del af samme, der strækker sig under Broen, medens den Citanterne, der efter hans Formening kun eje Bromaterialet, tilkommende Ret alene er at betragte som en Servitutrettighed med Hensyn til Aalobet, der bestaar i, at Indstævnte skal taale, at der over samme gaar en Bro, hvoraf det formentlig er en Folge, at Indstævnte er berettiget til at lade udføre, hvilket Arbejde han vil ved Aalobet, naar blot ikke den nævnte Citanterne tilkommende Servitutret

derved krænktes, hvad efter Indstævntes Formening ikke er sket i nærværende Tilfælde, idet den af ham foretagne Udgravning formentlig ikke har haft nogen skadelig Indvirkning paa den omhandlede Bro, til hvis Sikkerhed Indstævnte i ethvert Tilfælde formener at have truffet de fornodne Foranstaltninger. Det maa nu ogsaa anses at være in confesso under Sagen, at der, forinden den omhandlede Bro overgik til de paagjældende Kommuner, ikke af Hensyn til den paahvilede Ejeren af Rye Mølle nogen særlig Indskrænkning i Henseende til hans Raadighed over Aaløbet eller nogen Del af den dertil hørende Grund, og vel have Citanterne villet gjøre gjældende, at Ejendomsretten over den Del af Aabunden, der danner Underlaget for Broen, skulde tilligemed den være overgaaet til de paagjældende Kommuner, men ligesom den daværende Ejer af Mollen ikke kan antages ved det ovennævnte i 1859 afsluttede Forlig at have villet paalægge sig og efterfølgende Ejere af Mollen en videregaaende Indskrænkning i Benyttelsen af Aaen og Vandkraften i samme, end der maatte være en nødvendig Følge af Broens Overgang til Kommunerne, hvad ogsaa bedst stemmer med Indholdet af det ommeldte Forlig og særlig med det af Møllejeren under samme tagne Forbehold, saaledes kan der ikke i de paagjældende Bestemmelser i Lovgivningen søges nogen Hjemmel til at paalægge ham en større Indskrænkning i hans Ejendomsraadighed med Hensyn til Aaløbet, end det ovennævnte Hensyn nødvendiggjør. Herefter kunne imidlertid Citanterne ikke anses at have været berettigede til paa Grund af deres Raadighed over den ommeldte Bro at modsætte sig, at Indstævnte, der maa antages i det Hele at være indtraadt i den tidligere Ejers Rettigheder med Hensyn til Aaløbet, lod foretage den under Sagen omhandlede Uddybning af Aabunden, hvilket Arbejde efter Sagens Oplysninger maa antages at have været nødvendigt for, at den til Rye Mølle hørende Vandkraft kunde fuldt ud komme de af Indstævnte ved samme anlagte Værker til Nytte, medens det paa den anden Side følger af Citanternes Raadighed over selve Broen og deres Forpligtelse til at vedligeholde denne, at Indstævnte har været uberettiget til ved Udførelsen af dette Arbejde at svække Broens Bæreevne eller at forøge Omkostningerne ved dens fremtidige Vedligeholdelse. Efter hvad der i saa Henseende er oplyst under Sagen, kan det imidlertid ikke heller antages, at den af Indstævnte foretagne Udgravning vil medføre nogen saadan mod Citanternes Interesse stridende Virkning, i hvilken Henseende bemærkes, at det af Mændene under den ovennævnte efter Citanternes Foranstaltning optagne Synsforretning afgivne Skjon gaar ud paa, at Broens Bæreevne ved lodret Belastning ikke har lidt noget ved den under Broen foretagne Afgravning, idet de Pæle, paa hvilke Broen hviler, med den Dybde, de nu have, rigelig ville være istand til at bære den Belastning, som

efter Rimelighed vil blive budt Broen eller som dens nuværende Træoverbygning er istand til at taale, samt at Broen — allerede forinden den nedenfor ommeldte Spundsvæg var anbragt — ved Opførelsen af en midlertidig Fangedæmning, der optog det opstemmede Vands hele Sidetryk og var afstivet mod Broen, havde været udsat for et større Sidetryk, end den nogensinde senere kunde blive udsat for, uden at den viste ringeste Tegn til at have givet efter for dette, og hvad angaar Faren for en Under-skylning af Pælene som Følge af den ringere Dybde, hvori disse nu staa, gaar Skjønnet ud paa, at Broens Aflobsside maa anses fuldtændig sikkert, og at den Mulighed for en Under-skylning af Pælene fra Tillobssiden, der efter Mændenes Skjøn kunde blive en Følge af Afgravningen, vilde kunde fjernes ved Anbringelsen af en nærmere beskrevet Spundsvæg langs Broens østre Side, hvorhos det er oplyst under Sagen, at Indstævnte, efter at det ommeldte Skjøn var afgivet, har i Overensstemmelse med Skjønsmændenes Forslag ladet en saadan Spundsvæg som nysommeldt opføre ved Broen, under hvilken han ogsaa, efter hvad der er in confesso, har ladet nedramme 10 nye Pæle, hvorhos han til yderligere Sikkring af Aabunden har forsynet denne med en Stenbelægning. Ligesom der derfor efter det Anførte og med særligt Hensyn til, at Indstævnte i Forvejen havde underrettet Amtsraadets Formand om det af ham paatænkte Arbejde og erklæret sig villig til at underkaste sig de Bestemmelser, der fandtes nødvendige for Broens Sikkerhed, ikke kan være Spørgsmaal om, at Indstævnte i den omhandlede Henseende skulde have gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde paadrage ham Straf for ulovlig Selvtægt, saaledes findes der, idet de af Citanterne repræsenterede Kommuner efter det Anførte ikke kunne antages at være brøstholdne ved det af Indstævnte udførte Arbejde og ej heller havde nedlagt nogen Paastand om at tilkjendes Skadeserstatning, ikke at kunne gives Citanterne Medhold i deres Paastand om Restitution af den tidligere Tilstand ved den paagjældende Del af Aabunden, og det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, hvorfor bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instantis ere ophævede, vil være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, og idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Mode for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger samme-steds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Overrettens ovenanførte Dom ommeldte at være begaaet.

Torsdagen den 3 Februar.

Nr. 44. Hestehandler **R. Dannesboe** af Odense (Selv)
contra
August Hofmeister (Asmussen),

betr. en Hestehandel.

Odense Kjøbstads ordinære Rets Dom af 1 Mai 1882: Indstævnte, Hestehandler R. Dannesboe heraf Staden, bør mod Udlevering af den under Sagen omhandlede Hest, til Citanten, Aug. Hofmeister af Oestra, betale 545 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 12 April 1881 at regne, til Betaling sker. Saa bør han og til Citanten for Hestens Fodring, Rogt og Pleje samt for Staldrum i Tiden fra den 9 August 1879, indtil han afhenter den, betale et saadant Beløb, som af tvende uvillige, inden Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog ikke over 2 Kr. om Dagen. Endelig bør Indstævnte erstatte Citanten Processens Omkostninger med 50 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 1 April 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 49-50.

Torsdagen den 3 Februar.

Nr. 44. Hestehandler R. Dannesboe af Odense (Selv)

contra

August Hofmeister (Asmussen).

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, gaar Citantens Fremstilling ud paa, at den under Sagen omhandlede Hest ikke blev kjøbt af ham, men, efter hvad han udtrykkelig vil have udtalt til Indstævntes Ladefoged, af en tysk Hestehandler, der efter det Oplyste var tilstede ved Handelen, men som ikke var det svenske Sprog mægtig og paa hvis Vegne Citanten efter sin Paastand derfor alene talte. Herefter maatte det paahvile Indstævnte at bevise, at Salget skete til Citanten selv, men fuldt Bevis har Indstævnte ikke tilvejebragt herfor, hvorimod der ved de fremkomne Oplysninger findes tilvejebragt en saadan Formodning, at Sagens Udfald i Henhold til L. 1—14—5 vil være at gjøre afhængigt af Citantens Ed, formuleret paa den neden anførte Maade.

Aflægges denne, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, men i modsat Fald vil han, der ikke har godtgjort det Anbringende, hvorfor Bevisbyrden under de foreliggende Omstændigheder maatte paahvile ham, at Hesten var spathalt, være at tilpligte at betale Indstævnte den i Dommen nævnte Restkjøbssum og den der fastsatte Erstatning, dog at denne først vil være at beregne fra Forligsklagens Dato, da det ikke findes at burde komme Citanten

til Last, at Indstævnte lod omtrent 20 Maaneder hengaa, inden han anlagde nærværende Sag, hvorhos der ved Erstatningens Ansættelse vil være at tage Hensyn til den Nytte, Indstævnte skjønnes at kunne have havt af Hesten i det paa-gjældende Tidsrum. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten inden 4 Uger efter denne Høje-steretsdoms Forkyndelse med Ed inden Retten bekræfter, at han ved den under Sagen ommeldte Hestehandel udtrykkelig har tilkjendegivet Indstævntes Ladefoged, at han ikke selv var Kjøber af Hesten, men at han kun talte paa den tilstedeværende tyske Hestehandlers Vegne, bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han, mod Udlevering af den omhandlede Hest, til Indstævnte betale 545 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 12 April 1881, indtil Betaling sker, samt for dens Fødring og Røgt fra nævnte Dato, indtil den afhentes, betale et saadant Beløb, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog ikke over 2 Kroner om Dagen og saaledes at der ved Erstatningens Ansættelse tages Hensyn til den Nytte, Indstævnte skjønnes at kunne have havt af Hesten i det nysnævnte Tidsrum. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende, af Indstævnte August Hoffmeister af Oestra i Sverrig i 1ste Instant ved Odense Bything anlagte Sag, anbragte Indstævnte, at Citanton, Hestehandler R. Dannesboe af Odense, den 8 August 1879 paa Markedet i Sjöbo i Sverrig for en Pris af 550 Kr., hvoraf han strax betalte 5 Kr. i Haandpenge, afkjøbte Indstævntes Ladefoged, der var sendt til Markedet for at sælge en Indstævnte tilhørende brun 5—6aarig Vallak, denne Hest, men at Citanten undlod at afhente Hesten, der ifølge Aftalen skulde leveres ved Gjestgivergarden i Sjöbo samme Dag

Kl. 1—2, hvor den da ogsaa var tilstede, og at Citanten, hvem Indstævnte under 10 s. M. tilskrev med Anmodning om at herigtige Handelen og Meddeløse om, at Hesten, indtil den afhentedes, henstod hos ham for Citantens Regning til Fodring, ikke senere har afhentet og betalt Hesten. I Henhold hertil paastod Indstævnte Citanten ved nævnte Bythings Dom tilpligtet mod Hostens Udlevering at betale Restkjøbesummen 545 Kr., med Renter heraf 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 12 April 1881, indtil Betaling skete, samt 2 Kr. daglig i Erstatning for Staldrum til Hesten og for dennes Røgt, Pleje og Fodring i Tidsrummet fra den 9 August 1879, indtil Afhentning skete, hvorhos han endvidere paastod sig Sagens Omkostninger skadesløst erstattede. Citanten paastod sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos han endvidere nedlagde forskjellige subsidiære Paastande samt for alle Tilfælde paastod sig Sagens Omkostninger skadesløst erstattede, idet han til Støtte for sin Paastand anførte, dels at Hesten ved den omhandlede Lejlighed ikke var bleven solgt til ham, men til en ustævnt preussisk Hestehandler, hvem Citanten — hvad han udtrykkelig for Sælgeren udtalte — assisterede som Tolk ved Handelen, og hvem han forstrakte med de 5 Kr., som han for denne betalte i Haandpenge, og som han atter havde faaet tilbagebetalt af denne, der ved den nævnte Lejlighed ikke var forsynet med nordisk Mønt, dels at Hestehandelen under enhver Omstændighed ikke gik i Orden, da Hesten, der var solgt under Garanti for, at den var fejlfri og navnlig ikke havde skjulte Fejl, var spathalt, af hvilken Grund den preussiske Hestehandler, hvem dette var blevet fortalt paa Markedet, netop havde anset sig for løst fra Handelen, hvorfor han ikke afhentede Hesten. Citanten anbragte derhos, at han ikke mindedes at have modtaget den ovenomtalte Skrivelse af 10 August 1879 fra Indstævnte, og at han, selv om han maatte have modtaget den, vilde have betragtet den, som under de foreliggende Omstændigheder værende uden retlig Betydning for sig. Da der ved den af Odense Bything under 1 Mai 1882 afsagte Dom blev givet Indstævntes Paastand Medhold, dog saaledes, at den paastaaede Erstatning tilkjendtes Indstævntes efter uvillige Mænds Skjøn, men ikke over 2 Kr. daglig, og at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr., har Citanten ved Stævning af 12 August s. A. indanket Sagen for nærværende Ret, hvor han har paastaaet Dommen forandret og sig tillagt Frifindelse i Overensstemmelse med sine for Underretten nedlagte Paastande, hvorhos han endvidere har paastaaet sig Sagens Omkostninger skadesløst erstattede ved begge Instanser. Indstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tilkjendt Appellsagens Omkostninger skadesløst. Da nu Citanten ikke har godtgjort, at han ved den omhandlede Lejlighed, da han købte Hesten og betalte Haandpenge for

samme, er optraadt paa en Andens Vegne, hvilket ogsaa staaer i Strid med de af Indstævnte førte Vidners Forklaringer, og da han ikke har oplyst nogetsomhelst til Støtte for sin Paaestand om, at Hesten led af skjulte Fejl, og navnlig var spathalt, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er tilpligtet at betale Restkjøbesummen mod at erholde Hesten udleveret, og da det fremdeles er oplyst, at Hesten har staaet til Citantens Disposition, uden at Indstævnte har taget nogen Nytte af den, maa det ogsaa billiges, at der ved Underrettsdommen er tilkjendt Indstævnte Erstatning for Hestens Fodring m. m., saaledes som forhen er anført, og bemeldte Dom vil derfor i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse for Overretten.

Nr. 322.

Advokat Nellemann

contra

Christian Johan Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1886: Arrestanten Christian Johan Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Casse, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Johan Larsen, der er født den 14 Marts 1856 og anset bl. A.: ifølge denne Rets Dom af 20 Juni 1874 efter Straffelovens §§ 228 og 256, jfr. § 37, samt efter dens § 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 29 Marts 1878 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 8 Januar 1884 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke og § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiretsdom af 18 December 1885 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri. Ifølge Anmeldelser til 6te Politistation fra Snedkersvend Jens Larsen og Anna Nissen, Jensens Enke og derom af dem i Retten afgivne edelige Forklaringer blev der den 17 Juni d. A. om Eftermiddagen mellem Kl 12¹/₂ og 6 frastjaalet dem henholdsvis et Uhr med Kjæde samt 20 Kr. i rede Penge og 5 Stykker Børnetøj samt et Lagen, hvilke Gjenstande beroede i deres afaasede Lejligheder i Ejendommen Nordvestvej Nr. 26, 3die Sal. Samme Dags Aften blev Arrestanten som skyldig i Gadeuorden indbragt paa Politivagten i Korsgade og da bl. A. funden i Besiddelse af et Uhr med Kjæde, 19 Kr. 19 Øre i rede Penge, en Laaneseddel lydende paa 5 Stykker Børnetøj, pantsat den 17 Juni d. A. hos Pantelaaner Møller i Korsgade, samt 2 Stuedørnøgler. De omhandlede Gjenstande samt det efter Laanesedlen pantsatte Børnetøj tillige med et Lagen, hvori det var indsvøbt, ere blevne bragte tilstede under Sagen, og er Uhret med Kjæde og Børnetøjet samt Lagenet gjenkjendt henholdsvis af Larsen og Jensens Enke som hørende til de ovennævnte dem frastjaalne Gjenstande, hvorhos de have ført Bevis for deres Ejendomsret til bemeldte Gjenstande. Pantelaaner Møllers Datter, Hulda Nathalia Møller, har endvidere edelig forklaret, at hun i Arrestanten gjenkjender den Person, der pantsatte Børnetøjet og Lagenet i hendes Faders Forretning, og ved anstillet Forsøg har det fremdeles vist sig, at en af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Nøgler kan oplukke Døren saavel til Larsens som til Enken Jensens Lejligheder. Ved hvad Arrestanten har erkjendt og hvad der iøvrigt er oplyst, er det derhos godtgjort, at Arrestanten den 17 Juni d. A. Kl. mellem 12 og 1 var oppe i Ejendommen Nordvestvej Nr. 26 paa den Gang, hvortil Bestjaalnes Lejligheder vende ud, og da fik at vide, at der ikke var Nogen hjemme i Lejlighederne, og Arrestanten har fremdeles erkjendt, at der derefter opstod den Tanke hos ham at begaa Tyveri i Ejendommen, at han i den Anledning overbeviste sig om, at Dørene til Lejlighederne paa bemeldte Gang

vare aflaaede, at han ved at se gjennem Nøglehullet paa Døren til en af Lejlighederne bemærkede, at der i denne hang et Uhr med Kjæde, at han da besluttede at skaffe sig Adgang til Lejligheden ved Hjælp af falsk Nøgle for at stjæle disse Gjenstande, og at han i den Anledning henvendte sig til 2 Jernkræmmere for at faa en Hovednøgle. Han har imidlertid paastaet, at, da det ikke lykkedes ham at faa en saadan Nøgle, opgav han at begaa Tyveriet og derefter begav sig ned i en Beværtning, hvor han blev saa beruset, at han ikke mindes, hvad han herefter foretog sig. Han har vel ikke kunnet benægte, at han den omhandlede Eftermiddag har skaffet sig Adgang til de nævnte Lejligheder og der tilvendt sig dels Pengene og Uhret med Kjæde, dels Børnetøjet og Lagenet, og at han derefter har pantsat sidstnævnte Gjenstande, men han har vedblivende paastaet, at han ikke kan erindre noget herom eller overhovedet ikke forklare, hvorledes han er kommen i Besiddelse af ovennævnte hos ham forefundne Gjenstande. Til sidstnævnte Anbringender fra Arrestantens Side findes der imidlertid ikke at kunne tages Hensyn, idet det efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at Arrestanten den omhandlede Eftermiddag har været i højere Grad beruset, end at han jo har været fuldkommen tilregnelig. Efter alt det saaledes Foreliggende maa det anses tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten den omhandlede Eftermiddag har frastjaaet Snedkersvend Larsen det omhandlede Pengebeløb og Uhret med Kjæde, der er vurderet til 15 Kr., og Jensens Enke Børnetøjet og Lagenet, der er vurderet til 3 Kr., og disse Tyverier maa derhos efter det Oplyste antages at være forøvede indbrudsvis. Ved egen Tilstaaelse er Arrestanten fremdeles overbevist at have i Forsommeren d. A. betlet her i Staden. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Fredagen den 4 Februar.

Nr. 313.

Advokat Nellemann

contra

Christen Henriksen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 25 August 1886: Tiltalte, Gaardejer Christen Henriksen fra Sillerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør Tiltalte derhos udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard og til Defensor, Sagfører Hammer, 15 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes efter Omstændighederne at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Christen Henriksen for Bedrageri. Efter at der ifølge Begjæring af Tiltaltes Hustru Ane Kirstine Nielsen under 23 Marts d. A. var af Viborg Amt meddelt hende og Tiltalte Separationsbevilling bl. a. paa Vilkaar, at deres Fællesbo i fornødent Fald skulde deles ved Skifterettens Hjælp, og Tiltaltes Hustru derpaa ved en den 8 Mai næstefters dateret Skrivelse til Skifteretten havde begjært dennes Bistand til Boets Deling, blev der i den Anledning afholdt et Skiftemøde den 15 s. M., ved hvilket det, efter at Skifteretten forgjæves havde søgt at tilvejebringe Overenskomst imellem Ægtefolkene angaaende Boets Deling, og det derpaa var tilført Skifteprotokollen, at Boet bestod dels af Ejendommen Sillerupgaard samt Besætning, Ind- og Udbo, dels af nogle af Tiltalte nærmere

opgivne, udestaaende Fordringer til samlet Beløb 2900 Kr., blev bestemt, at der den 29 s. M. skulde afholdes en Registrerings- og Vurderingsforretning i Boet, over hvilket Tiltalte efter Konens Tilkjendegivende imidlertid skulde beholde Raadigheden, og i Henhold hertil blev der derpaa den sidst nævnte Dag foretagen en saadan Forretning i Boet. Den 8 Juni næstefter indgav Tiltaltes Hustru til Herredsfogeden en Besværing over, at hendes Mand formentlig paa forskjellig Maade havde forurettet hende, navnlig ved i Tidsrummet imellem den 15 og 29 Mai at forbytte og forringe Gaardens Besætning samt ved at holde Penge, udestaaende Fordringer og flere Løsoregjenstande udenfor Registreringen, idet hun i Anmeldelsen nærmere begrundede sin Mistanke imod Tiltalte, og der blev i den Anledning indledet en kriminel Undersøgelse imod denne. Forsaavidt det nu under Undersøgelsen er oplyst, at Tiltalte i afvigte Vinter og Foraar, førend hans og hans Hustrus Fællesbo blev taget under Skiftebehandling, har dels ved Byttehandler, dels ved Salg afhændet forskjellige Dele af sin Besætning m. m., ville disse Dispositioner, der ere foretagne paa en Tid, da Tiltalte maa antages at have været fuldkommen raadig over Fællesboet, ikke kunne paadrage ham Strafansvar, idet der efter Sagens Oplysninger ikke er nogen særlig Grund til at antage, at Hensigten med disse Dispositioner skulde have været at besvige hans Hustru. Med Hensyn til de Dispositioner, som Tiltalte skal have foretaget i Tiden imellem den 15 og 29 Mai d. A., har han vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — som det maa antages den 17 eller 18 s. M. — har bortbyttet en Følhoppe med Føl samt en ung Hest imod to andre Heste og en Byttesum af 350 Kr., der blev ham betalt en Ugestid senere, samt at han — som det maa antages, et Par Dage efter denne Handel — har bortbyttet en Ko til Husmand A. P. Jensen af Ansø Møllemark imod en anden Ko og 25 Kr., der ikke ere blevne betalte Tiltalte, efter Jensens Forklaring, fordi han og Tiltalte — hvad denne vel ikke har modsagt, men paastaaet ikke at kunne erindre — senere vare blevne enige om, at en Plag, som Jensen havde givet Tiltalte i Betaling for et skyldigt Beløb af 200 Kr., men som var bleven staaende hos Jensen, skulde forblive indtil videre paa Foder hos denne imod et Vederlag af 25 Kr. Tiltalte har imidlertid benægtet at have havt nogen bedragerisk Hensigt med de heromhandlede Dispositioner, idet han nærmere har anbragt, at han, da det ikke ved Skiftesamlingen den 15 Mai blev udtrykkelig tilkjendegivet ham, at han ikke maatte afhænde af Boets Ejendele, har staaet i den Formening, at han frit kunde raade over disse, samt at han har anvendt de 350 Kr., som han, som meldt, fik udbetalt i Anledning af Byttehandelen om de 2 Heste, saavel som et Beløb af 230 Kr., som han endvidere havde oppebaaret ifølge en af ham i Begyndelsen af April

Maaned d. A. afsluttet Handel om et Par Stude, dels i Anledning af en Søns Anbringelse i Realskolen i Silkeborg, der havde medført en Udgift af over 100 Kr., dels til Gaardens Drift og til sine egne og sin Families Fornødenheder, uden at han dog har været i Stand til nærmere at gjøre Rede for disse Udgifter, og da Tiltalte, idet det, som meldt, ved Skiftemødet den 15 Mai d. A. af hans Hustru blev udtrykkelig erklæret, at hun ikke gjorde Fordring paa, at Raadigheden over Boet skulde fratages ham, ikke i og for sig kan anses for at have været uberettiget til at foretage de her omhandlede Dispositioner, og hans forommeldte Anbringerder iøvrigt ikke kunne forkastes, vil der ejheller forsaavidt kunne paalægges ham noget Strafansvar. Det er derhos oplyst, at Tiltalte har undladt ved Registreringen at opgive nogle mindre Beløb, som han havde tilgode, nemlig hos Skolelærer Jepsen af Vrads 38 Kr. 42 Øre, hos Sognefoged Jens Olesen af Thorup 5 Kr. og hos Gaardmand Christen Christensen af Anso Møllegaard 20 Kr., men Tiltalte har benægtet at saadant er sket i svigagtigt Hensigt og paastaet, at det alene beroede paa en Forglemmelse, at han ikke opgav det sidst nævnte Beløb, samt at han ved Registreringen omtalte, at han havde nogle faa Kroner tilgode hist og her, hvorved han bl. a. sigtede til Fordringen paa Skolelærer Jepsen, idet han dengang ikke vidste, at denne Fordring var saa stor, men stod i den Formening, at hans Mellemværende med Jepsen, over hvilket denne førte Regnskabet, omtrent var afgjort, og disse Anbringender findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Ejheller vil der kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for ved Registreringen at have undladt at opgive en Skruestik — om hvilken Husmand Laurs Laursen af Thorup Mark har forklaret, at Tiltalte en Dag i sidste Foraar, da Laursen hos ham afhentede en Arbejdsvogn, som Tiltalte havde laant ham, bad ham at medtage Skruestikken, der havde en Værdi af 5 à 6 Kr., tilligemed 2 smaa temmelig værdiløse Smedetænger og gjemme dem, indtil de bleve afhentede, hvad ikke senere var sket — idet Tiltalte har benægtet at kunne erindre, at han havde leveret Laursen nogen Skruestik eller i ethvert Fald at have gjort dette, for at Laursen skulde opbevare den for ham, og det samme findes at maatte statueres med Hensyn til en Rensemaskine, der under Registreringsforretningen beroede hos den ovennævnte A. P. Jensen, som efter sin Forklaring havde laant den af Tiltalte en Dag i Marts eller April Maaned d. A., medens Tiltalte har paastaet, at han havde solgt den eller i alt Fald staaet i den Formening, at han havde solgt den til Jensen for 12 Kr., samtidig med at han havde afgjort lidt gammel Gjæld, hvori han havde staaet til Jensen. Endelig findes der ejheller at kunne paalægges Tiltalte Straf i Anledning af, at han under Registreringen har undladt at opgive den ovennævnte Arbejdsvogn,

som han i sidste Foraar havde laant ovennævnte Laurs Laursen, hvem han tillige havde bemyndiget til at sælge Vognen, hvis han kunde faa 45 Kr. for den, idet Tiltalte nemlig har forklaret, at Grunden, hvorfor han ikke opgav Vognen under Registreringsforretningen, var den, at han ikke vidste, om den var solgt eller ikke, hvorefter der ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at han i svigagtig Hensigt har lagt Dølgemaal paa den. Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i svigagtig Hensigt har under Registreringen lagt Skjul paa, at han — der i Marts Maaned d. A. havde laant Plantør Stærmose af Hjælland to Sparekassebøger paa tilsammen 750 Kr. med vedhængende Renter for over 2 Aar med Ret for Stærmose til at hæve Beløbene, og kun havde faaet tilbagebetalt et Afdrag paa 100 Kr. — endnu havde Resten af bemeldte Laan tilgode hos Stærmose, at han den 24 Mai d. A., paa hvilken Dag denne havde betalt ham det nævnte Afdrag paa 100 Kr., havde givet Skolelærer Jepsen disse Penge i Forvaring, samt at han havde 96 Kr. tilgode hos Gaardejer Jens Chr. Jensen af Løve, ligesom han endvidere under Registreringen lagde Dølgemaal paa den Plag, som han, som meldt, havde staaende hos A. P. Jensen. Tiltalte har nærmere anbragt, at Grunden til, at han undlod at opgive bemeldte Fordringer, ikke var den, at han vilde berige sig selv, men at han havde gjort det, for at de paagjældende Værdier kunde komme hans og hans Hustrus Fællesbørn tilgode, idet han mente, at dette ikke vilde blive Tilfældet, hvis hans Hustru fik Part deri, eftersom hun formentlig agtede at indgaa nyt Ægteskab, og Børnene ved hendes Giftermaal vilde miste Udsigten til i Fremtiden at arve alle hendes Efterladenskaber. Tiltalte, der er født i Aaret 1840, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit Forhold i de omhandlede Henseender, forsaavidt dette efter det anførte maa tilregnes ham som strafbart, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Mandagen den 7 Februar.

Nr. 268.

Advokat Nellemann
contra

Vilhelmine Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgmaal eller anden uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel.

Nørhald-Støvring-Galthen Herreders Extrarets Dom af 24 Juli 1886: Arrestantinden Vilhelmine Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salar til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 September 1886: Tiltalte Vilhelmine Rasmussen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse af den deri nævnte Læge i Laurberg afgiven Forklaring har Tiltalte i flere Aar lidt af kronisk Melankoli, der i Løbet af de sidste Maaneder har udviklet sig til en akut Mani. Lægens Forklaring gaar derhos ud paa, at Spiren til denne Mani vel kun kan have været i sin allerførste Udvikling paa den Tid, da den hende paasigtede Barnefødsel maa have fundet Sted, men at den da tilstedeværende kroniske Melankoli kan antages at have bidraget til hendes uforsvarlige Forhold ved Barnefødslen og til en vis Grad maa antages at have formindsket hendes Tilregnelighed. Medens der nu efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke er nogen Føje til at antage, at Tiltalte ganske har manglet Tilregnelighed i Gjerningens Øjeblik, findes det paa den anden Side efter Lægens Forklaring betænkeligt at anse hende for at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, og ved Bedømmelsen af hendes Forhold, der i Dommen rettelig er henført under Straffelovens § 195, vil derfor tillige være at tage Hensyn til samme Lovs § 39. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, idet Spørgsmaalet, om og naar Tiltaltes mentale Tilstand vil tillade denne Strafs Fuldbgyrdelse, vil være

forbeholdt Øvrighedens Afgjørelse. Med denne Forandring vil Overrettens Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Vilhelmine Rasmussen, der er født den 27 Januar 1867 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal eller anden uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel. I Anledning af, at der var opstaaet Mistanke mod Tiltalte om, at hun, der er ugift, i afvigte Foraar under sit Ophold hos sin Broder i Ny-Mølle ved Laurberg havde født i Dølgemaal, blev der indledet kriminel Undersøgelse imod hende, og under denne har hun afgivet følgende Forklaring: Under en i Laurberg Skov i Sommeren f. A. afholdt Skovfest — som efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen maa antages at være afholdt den 26 Juli — havde hun legemlig Omgang med en i Randers tjenende Karl, med hvem hun ikke vil have haft Samleje uden ved den nævnte Lejlighed, hvad ogsaa stemmer med hvad den nævnte Karl har forklaret under Sagen, og hun har benægtet at have haft legemlig Omgang med nogen anden Mandsperson end ham. Efter sin Forklaring havde hun derefter vistnok i August Maaned sidste Gang sine maanedlige Forandringer. I December Maaned — efter hvad der er oplyst den 20 — henvendte hun sig, ledsaget af en ældre Søster af hende, til en Læge i Laurberg i Anledning af, at hun ikke var rask, og efter hvad hun har udsagt, vidste hun dengang ikke, om hun var frugtsommelig, ligesom hun ej heller fik nogen nærmere Underretning herom af Lægen, og i Løbet af de følgende 14 Dage vil hun paany være gaaet til Lægens Bolig for at blive undersøgt af ham, men traf ham da ikke hjemme. Den 16 Januar d. A. henvendte hun sig til en anden Læge i Randers i Anledning af, at hun havde faaet Kløe i Huden, paa Ansigtet og Kroppen, og hun har erkjendt, at hun ved denne Lejlighed blev af Lægen underrettet om, at hun var frugtsommelig. Nogen Tid efterat hun havde været hos den sidstnævnte Læge — i hvilken Henseende hun, efter gjentagende under Forhørene at

have paastaaet, at det var i Januar Maaned eller i Midten af denne Maaned, tilsidst har udsagt, at skjøndt hun ikke saa nøje kan huske, naar det skete, tror hun dog, at det ikke var mere end en Maanedstid, efterat hun havde været hos Lægen — fik hun, medens hun om Eftermiddagen omtrent Kl. 3 opholdt sig i Kjøkkenet i Møllen, pludselig og uden at hun forud vil have mærket noget Tegn paa, at Saadant kunde ske, en Fornemmelse, som om noget trængte paa forneden, hvorfor hun benyttede en Potte, der stod i Kjøkkenet, og i hvilken der derpaa, idet hun sad ned over den, gik Noget fra hende, uden at hun vil kunne sige, om det, der saaledes kom fra hende, var forbundet med hende ved en Streng, og om der ved samme Lejlighed ogsaa kom nogen Efterbyrd fra hende. Efterat have rejst sig, tog hun strax Potten og kastede dens Indhold ud af Kjøkkendøren i et forbi denne løbende Vandløb, der tjener til at bortføre Møllens Bagvande, og hvor det efter hendes Formening maa være ført bort af Strømmen, og hun har erkjendt, at hun ved denne Lejlighed bemærkede, at der i Potten mellem det, som var gaaet fra hende, foruden Blod og Vand ogsaa var Noget, der saa ud til at være et Foster, og som hun ogsaa antog at være et saadant. Hun har beskrevet, hvad hun saaledes saa ligge i Blodet og Vandet, som noget „mørkladent, fladt Noget“ men hun vil iøvrigt ikke have betragtet det nærmere og navnlig ikke lagt Mærke til, om der ved det, som hun saa og som efter hendes Udsagn snarest kunde være en Del af Fosterets Ryg, var Noget, som kunde se ud til at være Hoved, Arme eller Ben. Derimod er hun sikker paa, at Fosteret ikke var levende, idet hun ikke hørte det græde og ej heller bemærkede nogen Bevægelse af det. Hvad der saaledes var hændet Tiltalte, har hun, der derefter i længere Tid ikke befandt sig vel, uden at hun dog kom til at ligge tilsengs, ikke omtalt til Nogen. Iøvrigt har Tiltalte — der ikke tidligere har været besvangret, og som under sit Svangerskab ikke vil have bemærket nogen Bevægelse af Fosteret — erkjendt, at hun, navnlig ej heller, efterat hun i Januar Maaned d. A. havde været hos den ovennævnte Læge i Randers, havde omtalt til Nogen, at hun var frugtsommelig, hvortil Grunden efter hendes Forklaring var, at man ikke talte videre til hende derom, ligesom hun ej heller havde sørget for Bernetøj, idet hun tænkte, at der var god Tid til at skaffe dette, men hun har benægtet, at det har været hendes Tanke at føde hemmeligt. Ved den af Politiet anstillede Eftersøgning ved Ny-Mølle og navnlig i dens Bagvande er der ikke blevet fundet noget Foster eller Dele af et saadant. Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra den ovennævnte Læge i Laurberg, af hvem Tiltalte blev undersøgt den 20 December f. A., gav denne Undersøgelse ikke noget sikkert Resultat, idet Tiltalte Tilstand efter samme kunde hidrøre enten fra Svangerskab eller fra en

Underlivssvulst; men Lægen har i en fremlagt Meddelelse fra ham udtalt, at i Tilfælde af Svangerskab maatte dette antages at være naaet til Midten eller Slutningen af 6te Maaned. Den Læge i Randers, hvem Tiltalte konsulerede den 16 Januar d. A. har i en under Sagen fremlagt Erklæring bl. A. udtalt, at efter hvad han tydelig husker, var hendes Svangerskab dengang temmelig fremskredet. Den 16 Mai d. A., paa hvilken Dag Tiltalte første Gang under Undersøgelsen blev afhørt til en Rapport, blev hun, der ved denne Lejlighed først paastod, at hun aldrig havde haft Samleje med nogen Mandsperson, og at hun som Følge deraf heller ikke havde været frugtsommelig, ved Politiets Foranstaltning undersøgt af en Jordemoder og denne erklærede derpaa til Rapporten, at Tiltalte, der havde Mælk i Brysterne, havde født, og at Fødselen efter Jordemoderens Formening var foregaaet for 6 à 7 Uger siden, men at Jordemoderen ikke kunde sige, hvor langt Tiltalte da havde været henne i sit Svangerskab. Distriktslægen, der den 3 Juli d. A. undersøgte Tiltalte, efterat han havde haft Lejlighed til at gjøre sig bekendt med det i Sagen Passerede, har i en Erklæring af s. D. udtalt, at Tiltaltes Underliv ved Undersøgelsen fandtes slapt, hængende og stærkt besat med de saakaldte vitiligines, hvilket alt tydede paa en tidligere stærk Udspænding af en indre Svulst af temmelig betydelig Størrelse, som f. Ex. en Livmoder med et omtrent fuldbaarent Foster, samt at det, da det under Sagen var oplyst, at hun havde været frugtsommelig, maatte antages, at dette havde været Grunden til Udvidelsen, og at hun havde født i Foraaret ialfald henimod den normale Tid for et Svangerskabs Udlob, men at det aldeles ikke kunde vides, om Barnet havde været levende. Ihvorvel der nu, navnlig efter Indholdet af de to sidstnævnte Erklæringer, samt efter de Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af flero Deponenter, der have haft Lejlighed til tildels daglig at iagttage Tiltalte i Lobet af sidste Vinter og Foraar og hvis Forklaringer gaa ud paa, at Tiltalte vedblev at blive sværere efter den Tid, paa hvilken Fødselen efter hendes Forklaring skal være foregaaet, eller at hun ialfald ikke blev smallere paa den Tid, og efter Sagens øvrige Oplysninger maa være nogen Grund til at formode, at Fødselen er foregaaet senere end af Tiltalte opgivet, og navnlig omtrent den 4 April, paa hvilken Dag hun, efter hvad der er oplyst, blev syg og derefter laa tilsengs omtrent en Uge, indtil hun umiddelbart efter dette Sygeloje rejste til Kjøbenhavn, ledsaget af en ældre Søster, kan der dog ikke, ved hvad der i Sagen er fremkommet, anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende; men selv om der i Overensstemmelse med Tiltaltes ovenanførte vaktende og usikre Forklaring gaas ud fra, at Fødselen er foregaaet en Maanedstid efter den 16 Januar d. A., maa det dog antages, at Fosteret ved Fødselen kunde have været

levende og levedygtigt, og det kan saaledes, efter hvad der foreligger, ikke anses godtgjort, at det har været dødfodt. Da imidlertid Tiltaltes Forklaring om at være bleven overrasket af Fødselen og ikke at have havt til Hensigt at føde i Dølgsmal efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, ville Bestemmelserne i Straffelovens § 194 ikke i det foreliggende Tilfælde kunne komme til Anvendelse, hvorimod hun for sin uforvarlige Omgang ved Fosterets Fødsel vil være at anse efter Straffelovens § 195 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Måneder.

Nr. 334.

Advokat Halkier

contra

Traugott Xaver Schmidt (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Løsgængereri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 16 November 1886: Arrestanten Traugott Xaver Schmidt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Sagsfører Jørgensen og Prokurator Schmidt, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 December 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Lange og Winther, udreder Arrestanten Traugott Xaver Schmidt 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Traugott Xaver Schmidt, der er født den 12 Marts 1848 og som ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Oktober 1875 i Medfør af Straffelovens § 201 har været anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og derhos mange Gange har været straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ifølge bemeldte Kjøbstads Politiretsdom af 23 Juni 1886 med Trangsarbejde i 60 Dage for at have overtraadt et ham til Kjøbstads Politiprotokol den 2 Juni 1885 under sædvanlig Straffetrusel givet Tillhold om ikke uden Fattiginspektorens Tilladelse at forlade eller udeblive fra Odense Fattiggaard eller de ham derfra anviste Arbejder, tiltales under nærværende, fra oftnævnte Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for Tyveri, Betleri og Løsgængeri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilvoebragte Oplysninger følgende: Efterat Arrestanten havde udstaaet den sidst nævnte Straf, blev han atter indlagt paa Fattiggaarden i Odense, og det blev da tilkjendegivet ham, at det nævnte Polititillhold fremdeles stod ved Magt; desuagtet undveg Arrestanten den 10 Oktober 1886 fra Fattiggaarden og drev derpaa arbejdsløs omkring, alene ernærende sig ved Betleri, indtil han den 21 s. M. blev anholdt. Ved sin Bortgang fra Fattiggaarden, til hvilken det ikke var hans Hensigt frivillig at vende tilbage, tilvendte han sig en Fattigvæsenet tilhørende, til 2 Kr. vurderet blaa Frakke, der var udleveret et andet Fattiglem til Benyttelee og som han fandt liggende eller hængende paa Fattigvæsenets Skomagerværksted. Efter at Sagen er bleven indanket her til Retten, har Arrestanten anbragt, at bemeldte andet Fattiglem havde givet ham Tilladelse til at laane Frakken, men ligesom bemeldte Fattiglem har nægtet at have givet en saadan Tilladelse, saaledes har Arrestanten indrømmet, at han nok kunde tænke sig, at det omtalte Fattiglem ikke var berettiget til at raade over Frakken. Det af Arrestanten med Hensyn til denne udviste Forhold findes derfor, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, at maatte tilregnes ham som Tyveri, og findes det efter de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne komme i Betragtning herimod, at Arrestanten efter sit Aubringende vil have tænkt sig, at han, naar han kom i Arbejde, vilde sende Frakken

tilbage til Fattiggaarden, idet han navnlig ikke ses at have søgt saadant Arbeide. Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 228 og L. 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og, da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og da ligeledes Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, bifaldes, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 315. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ferdinand Vilhelm Jeppesen (Def. Shaw),

der tiltales for Vold.

Gjording-Malt Herreders Extrarets Dom af 6 September 1886: Tiltalte, Tjenestekarl Ferdinand Vilhelm Jeppesen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen og Overretssagfører Ferslev i Ribe, 12 Kr. til den Forstnævnte og 10 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Niels Ludvig Svendsen betaler Tiltalte dernæst 10 Kr. 40 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 November 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Ferdinand Vilhelm Jeppesen for Vold. Tjenestekarls Niels Ludvig Svendsen har forklaret, at han, der om Aftenen den 18 Juli d. A. havde været til Dans i Holsted Stationskro, ved hvilken Lejlighed han var bleven endel beskjenket, om Natten omtrent Kl. 12, da han havde forladt Kroen for at begive sig hjem og var kommen hen til et Jernbanelid i Nærheden af Kroen, blev overfaldet af en Person, som han ikke saa, men kun kunde skimte, idet denne bagfra og fra Siden med en Stok tilføjede ham mindst tre kraftige Slag oven i Hovedet, af hvilke det første ramte hans Hat, som derved gik itu, medens de andre ramte det bare Hoved og havde til Følge, at han faldt til Jorden og efter Faldet tabte Bevidstheden, hvorhos Blodet flød ned ad ham. Endvidere gaar den af Gaardbestyrer Søren Martin Lassen afgivne edelige Forklaring ud paa, at han, der, efterat Dansen i Kroen var sluttet, omtrent Kl. 12 om Natten stod udenfor Rejsestalden og talte med Mursvend Carl Mortensen og Tjenestekarls Christen Mikkelsen Svendsen, ved denne Lejlighed saa Tiltalte, der var kommen ud fra Kroen, løbs eller gaa rask efter Niels Ludvig Svendsen, der gik langsomt hjem efter ad Vejen til Overkjørselen over Jernbanen, og, da han havde indhentet Svendsen omtrent ved Jernbaneliddet, saa denne bagfra med en Stok oven i Hovedet, uden at Vidnet véd, om Tiltalte slog flere Gange, hvad han dog bestemt tror, hvorhos Vidnet har udsagt, at det forekommer ham, at Tiltalte efterat have slaet Svendsen tog fat i dennes Klæder og smed ham til Jorden. Ovennævnte Mursvend Carl Mortensen har derhos edelig forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed saa, at Tiltalte, da Niels Ludvig Svendsen, der var endel beskjenket, stod ved Jernbaneliddet og holdt sig ved dette, kom til bagfra, og, da han var kommen i 3 à 4 Skridts Afstand fra Svendsen, gav denne to kraftige Slag i Hovedet med sin Stok, af hvilke Slag det første ramte Svendsens Hat, som derved faldt af, og det andet ramte hans bare Hoved, hvorefter Svendsen faldt til Jorden, hvilket efter Vidnets

Forklaring skete som Folge af Slaget, idet Vidnet ikke saa, at Tiltalte efter Slaget tog fat i Svendsens Klæder og kastede ham om. Ligesom dette Vidne efter sin Forklaring saa, at Tiltaltes Stok — der, efter hvad der er oplyst, maa antages at have været en med Metalknap forsynet, omspunden Spanskroresstok — umiddelbart efter Slaget var itu, saaledes har ovennævnte Søren Martin Lassen forklaret, at Stokken, da Tiltalte kort efter Overfaldet kom hen til Vidnerne, var brækket i den overste Ende omtrent et Kvarter fra Knappen. Begge Vidnerne saavel som fornævnte Christen Mikkelsen Svendsen — der efter sin Forklaring horte et Skrald som af et Slag med en Stok og, da han derpaa vendte sig om, saa i Halvmørket en Person ligge paa Vejen ved Jernbaneoverkjørselen — have derhos udsagt, at da Niels Ludvig Svendsen noget efter Overfaldet kom hen til dem — ved hvilken Lejlighed han efter Vidnet Mortensens Forklaring var halvt bevidstløs, men dog nok kunde gaa — lob Blodet ned over hans Ansigt, og Vidnet Lassen, der efter sin Forklaring fulgte Svendsen hjem, efterat denne havde faaet Hovedet vasket og indbundet i et Tørklæde, har udsagt, at Svendsen dengang havde to dybe Saar. Dagen efter, den 19 Juli, blev Svendsen undersøgt af en Læge i Holsted, og den af denne samme Dag afgivne Erklæring gaar ud paa, at der fra Midten af den behaarrede Del af Hovedet indtil Panden over venstre Øje fandtes et 4—5 Tommer langt Saar med ujevne Rande, der kun tildels var trængt gennem hele Huden, hvorhos Hovedets Ben ikke vare blottede. Den 27 Juli, da Svendsen første Gang efter Overfaldet mødte for Politiretten for at afgive Forklaring i Sagen, fandtes der paa hans Hoved foran, hvor Haarene vare afklippede, to betydelige, langagtige og kun halvlægte Saar, og paa den venstre Side af Hovedet ovenfor Øjet under Haaret et mindre, men lægt Saar, og efterat Svendsen ved Dommerens Foranstaltning den 24 August paany var bleven undersøgt af den ovennævnte Læge, har denne i en Erklæring af samme Dato udtalt, at der paa Svendsen, der dengang var fuldstændig helbredet, ogsaa tydelig saas to bestemte adskilte A., og at Grunden til, at der i Lægens førstnævnte Erklæring kun var omtalt ét Saar, var den, at han ved den første Undersøgelse havde opfattet begge Læsionerne som ét Saar. Under Forhøret den 27 Juli forklarede Svendsen iøvrigt, at han i et Par Dage efter Overfaldet havde haft Smerter i Hovedet og ikke havde kunnet bestille ret Meget — hvad ogsaa stemmer med, hvad ovennævnte Søren Martin Lassen, der er Bestyrer af den Gaard, paa hvilken Svendsen tjener, i saa Henseende har forklaret — men at han, da Forhøret blev afholdt, havde det ganske godt og kunde udføre sit Arbejde, og den 24de August har han i Extrarettet erklæret, at han var fuldstændig helbredet og ikke længere havde nogen Meen af de ham tilføjede Læ-

sioner, hvorhos han tilføjede, at det ovennævnte Saar paa venstre Side af Hovedet over Øret kun var en ubetydelig Hud-ufskrabning, der strax lægtes. Tiltalte har nu vel erkjendt ved den omhandlede Lejlighed at have slaaet Svendsen, men han har paaستااet, at denne umiddelbart forud havde overfaldet ham, og gaar hans Fremstilling af det Passerede — som han vedholdende har fastholdt under de optagne Forhor — ud paa, at Svendsen, der var bleven fornærmet paa Tiltalte, fordi denne havde opfordret en Karl, med hvem Svendsen efter Dandsens Ophor stod og talte udenfor Kroen, til at gaa med sig hjemad, kom hen til Tiltalte, efterat denne og den ommeldte Karl vare gnaede et Stykke hen ud Vejen, og opfordrede Tiltalte til at gaa lidt med tilbage, da han gjerne vilde tale med ham, at Svendsen, efterat Tiltalte derpaa var gnaet nogle Skridt med ham, uden nogen Foranledning fra Tiltaltes Side slog denne med knyttet Næve over det venstre Øje, saant dette var blaat et Par Dage efter, samt hidsede en stor Hund, der tilhørte Ejerinden af den Gaard, hvor Svendsen tjente, paa Tiltalte, hvis Benklæder Hunden rev itu, hvorhos Svendsen svang sin Egestok over Tiltaltes Hoved, samt at Tiltalte — der vil have slaaet sin egen Stok i Stykker paa Hunden — derpaa greb Svendsens Stok, medens den, som meldt, blev svungen over hans Hoved, og i sin Harme gav Svendsen et Slag med den oven i Hovedet paa hans Hat, hvorefter Tiltalte gik hjem efter med den ovennævnte Karl. — Tiltalte vil ikke kunne erindre at have tilføjet Svendsen mere end ét Slag, hvilket derhos, efter hvad der forekommer ham, ikke var synderlig stærkt, og han har anbragt, at det i hvert Fald ikke var hans Hensigt at tilføje Svendsen nogen Skade. Ligesom imidlertid Svendsen bestemt har benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling, saaledes gaa de af de ovennævnte to Vidner, Soren Martin Lassen og Carl Mortensen afgivne edelige Forklaringer ud paa, at de ere aldeles sikre paa, at Svendsen, der hele Tiden vundte Ryggen til Tiltalte, ikke umiddelbart eller kort forinden denne slog ham, havde slaaet Tiltalte eller pudset den paagjældende Hund — der efter Vidnernes Forklaringer dengang laa rolig henne ved sin Herre, Soren Martin Lassen — paa Tiltalte, og at de ej heller have set Svendsen svinge sin Stok over Tiltaltes Hoved og Tiltalte gribe Stokken, hvorhos Mortensen har tilføjet, at han ogsaa er vis paa, at Tiltalte ikke bibragte Svendsen Slagene med dennes Stok, hvilken Tiltalte derimod tog op, medens Svendsen laa paa Jorden. Fornævnte Christen Mikkelsen Svendsen, med hvem Tiltalte efter Overfaldet fulgtes hjemad, har ogsaa nægtet at kunne erindre noget om, at Tiltalte forinden Overfaldet skulde være kommen hen til ham, medens han stod og talte med Niels Ludvig Svendsen, og anmodet ham om at gaa med hjem, og at Niels Ludvig Svendsen herover skulde være bleven vred og have kaldt Tiltalte til Side.

Det maa herefter antages, at Tiltaltes ovennævnte Forklaring om at være bleven overfalden af Niels Ludvig Svendsen er urigtig, og idet Tiltalte derhos har erkjendt, at der ikke tidligere om Aftenen havde været nogen Trætte eller Uenighed mellem ham og Svendsen, som han ikke kjendte og end ikke vil have set, forinden det her Omhandlede passerede, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte uden nogensomhelst Foranledning fra Svendsens Side har overfaldet denne og tilføjet ham de ovennævnte Læsioner. Efter hvad der er oplyst, maa det vel antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed var noget beskjenket, men han har indrømmet, at han ikke var beruset i højere Grad, end at han var fuldt tilregnelig. Svendsen har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes i Erstatning for Udgifter til Lægehjælp 6 Kr. 40 Øre og for Ødelæggelse af hans Hat 4 Kr., mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 8 Februar.

Nr. 318.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Christian Rasmussen (Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Aarhus Kjøbstads Extra rets Dom af 18 Oktober 1886: Tiltalte Anders Christian Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og udrede samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører, Kammerraad Esmann, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Kjer, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 November 1886: Tiltalte Anders Christian Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Lunn og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Anders Christian Rasmussen for Overtrædelse af Straffelovens § 100. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der Natten til den 29 September sidstleden tillige med 2 andre, som han var i Følge med, og af hvilke den ene havde ituslaaet to Vinduesruder i et Hus i Aarhus, paa Grund af en Anmeldelse herom af dettes Ejer til 2 paa Gaden patrouillerende Politibetjente blev af disse opfordret til at følge med til Politistationen, hvad Tiltalte og hans Ledsagere ogsaa strax gjorde — efter at være fulgt et Stykke henad Gaden med den ene Betjent, er undlobet fra denne og, da Betjenten indhentede og greb fat paa ham, har sat sig til Modværge, idet han med knyttet Næve bibragte Betjenten flere Slag i Ansigtet, ligesom han senere paa Vejen til Stationen flere Gange slog efter Betjenten og søgte at rive sig løs uden dog at ramme ham og efter sin Forklaring ikke for atter at undløbe, men kun for at faa Betjenten til at slippe sit Tag i ham. Efter Ankomsten til Politistationen var Tiltalte, der maa antages at have været noget paavirket af Spiritus, atter voldsom, sparkede og slog efter Betjenten og vedblev hermed, da Betjenten derefter bragte ham fra Stationen til Detentionslokalet, ved hvilken Lejlighed han navnlig flere Gange sparkede Betjenten paa Benene samt rev

hans Fløjtekjæde itu. Som Følge af Tiltaltes Voldsomheder mod Betjenten følte denne nogen Æmhed dels i Underlæben, hvor der var et lille Saar, dels i det ene Skinneben, hvilket alt dog fortog sig i Lobet af nogle Dage. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 100, cfr. § 98 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 11 Februar.

Nr. 21. Grosserer **Hermann Hartvigson**
(Levinsen)

contra

Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris **N. K. P. Lassen** m. Fl. (Asmussen efter Ordre for Lassen, Hindenburg for Snedkermester A. Berthelsen),

betr. Spørgsm. om Gyldigheden af et indgaaet Retsforlig.

Forlig indgaaet af Citanten den 9 November 1885 inden Kriminal- og Politirettens 3die Kriminelkammer: Tiltalte forpligtede sig til at betale Komparenten Berthelsen 10,000 Kr. inden den 1 Februar næste Aar paa Betingelse af, at Komparenten fornaar Ejerinderne af de i Sagen omhandlede tvende Obligationer, tilsammen lydende paa 50,000 Kr., med Pant i „Nørrebro Budeanstalt“, til at frigjøre Tiltalte for den af ham indgaaede Kautionsforpligtelse med Hensyn til disse Dokumenter, eller paa Betingelse af, at Tiltalte paa anden Maade frigjøres for ommeldte Kautionsforpligtelser. Tiltalte forpligtede sig til at hemmeligholde denne Overenskomst og ikke at henvende sig til Kreditricerne; i Fald han gjør Brud herpaa, er han forpligtet til at betale de forommeldte 10,000 Kr. strax uden Betingelser. Komparenten Berthelsen frafaldt derefter Tiltale.

Højesterets Dom.

Efterat Citanten havde bragt i Erfaring, at en heri København boende Sagfører meget ønskede for Ejerinderne

af Mastrupgaard i Jylland at athænde denne Ejendom, og han af en Husmægler havde faaet Anvisning paa Indstævnte, thv. Snedkermester A. Berthelsen, som mulig Kjøber, indlod han sig i Underhandling med denne og modtog af ham den 26 Mai 1885 en Erklæring, hvori han tilbød af Citanten eller Ordre at købe bemeldte Gaard og betale den med en ham tilhørende Panteobligation — i Virkeligheden to sideordnede Obligationer — paa ialt 50,000 Kroner, paa hvilken han vi give skadesløs Transport. Citanten forvissede sig derefter om, at Gaarden kunde faas tilkjøbs for 35,000 Kroner, og at Kjøbesummen kunde berigtiges ved Hjælp af de nævnte Obligationer, hvorefter der i Juni 1885 blev oprettet en Slutseddel mellem Citanten som Sælger og Indstævnte Berthelsen som Kjøber, hvorved Citanten solgte Indstævnte Mastrupgaard for 50,000 Kroner, der skulde berigtiges ved, at Indstævnte meddelte Citanten skadesløs Transport paa de ommeldte Panteobligationer, og Dagen efter blev der oprettet en Slutseddel mellem Ejerindernes Sagfører og Citanten, hvorved Gaarden solgtes til Citanten eller Ordre for 35,000 Kroner, som skulde berigtiges ved, at de omhandlede Panteobligationer forsynedes med skadesløs Transport til Gaardens Ejerinder samt med Citantens Selvskyldnerkautionsforpligtelse, medens Forskjellen mellem dens Paalydende og Kjøbesummen samtidigt betaltes Citanten kontant.

Da Indstævnte Berthelsen senere havde erfaret, at den for Mastrupgaard af Ejerindernes Sagfører betingede Kjøbesum kun var 35,000 Kroner, indgav han en Klage til Københavns Politi, hvori han under Anbringende af, at Citanten ligeoverfor ham aldrig var optraadt som Sælger af Gaarden, men kun som den uinteresserede Mægler, og at han bestandig havde hindret Indstævnte i at komme sammen med Ejerindernes Sagfører, ligeoverfor hvem han ligeledes kun var optraadt som Mellemand, gjorde gjældende, at han var bedraget af Citanten for de 15,000 Kroner, der udgjorde Forskjellen mellem de af Ejerindernes Sagfører og af Citanten betingede Kjøbesummer. Denne Klage blev henvist til Kriminal- og Politiretten og her behandlet af Dommeren i 3die Kriminellkammer, Indstævnte Kriminal- og Politiretssassessor Lassen, og for denne blev der under et den 9 November 1885 optaget Forhør til Retsprotokollen indgaaet det Forlig mellem Citanten og Indstævnte Berthelsen, at Citanten inden 1 Februar 1886 skulde betale Berthelsen 10,000 Kroner paa Betingelse af, at Citanten frigjordes for den af ham indgaaede Kautionsforpligtelse med Hensyn til Panteobligationerne paa 50,000 Kroner. Berthelsen frafaldt derefter Tiltale mod Citanten og Sagen blev sluttet med Politidirektørens Samtykke.

Citanten har nu, navnlig under Paaberaabelse af, at Ind-

stævnte Lassen ved Trusel om Arrestation har tvunget ham til at indgaa det nævnte Forlig, paaanket Forhøret af 9 November 1885 for Højesteret og her paastaet, dels at den af Indstævnte Lassen derunder brugte Behandling misbilliges, dels at det indgaaede Forlig kjendes dødt og magtesløst eller ophæves.

Efter de Forhørsdommeren den 9 November 1885 foreliggende Oplysninger havde denne god Føje til at anse Sigtelsen mod Citanten for bedrageligt Forhold saaledes bestyrket, at han maatte være berettiget til at anvende Varetægtsfængsel paa Citanten, medens der dog ved Siden heraf i Medtør af Straffelovens § 257, under hvilken Forholdet efter Forhørsdommerens Mening maatte henhøre, kunde være Spørgsmaal om Sagens Afgjørelse i Mindelighed. Ligesom det nu ikke kan misbilliges, at Indstævnte, Assessor Lassen gjorde Citanten bekendt med disse to Alternativer, saaledes kan det derefter af Citanten med Klageren indgaaede Forlig ikke betragtes som fremkaldt ved ulovlig Trusel, og det saameget mindre, som Forhørsdommeren paa Citantens Anmodning havde tilkaldt og ladet Citanten i Enrum forhandle med den Sagfører, der havde forfattet Slutsedlen mellem Citanten og Berthelsen, hvilken Sagfører tilraadede Citanten at afgjøre Sagen i Mindelighed og medvirkede til, at ogsaa Berthelsen indgik paa Forliget.

Som Følge af det Anførte, og idet endnu bemærkes, at Citanten uden Føje har anket over, at der Intet er tilført Forhørsprotokollen angaaende den sidstomtalte Sagførers Tilkaldelse, vil ingen af de af Citanten for Højesteret nedlagte Paastande kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger findes Citanten at maatte betale Indstævnte Berthelsen med 300 Kroner og efter Reglerne for beneficerede Sager for Indstævnte Lassens Vedkommende, derunder det dennes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

De af Citanten nedlagte Paastande om Annullation af det ovenomhandlede Forlig og Misbilligelse af den af Indstævnte, Kriminal- og Politiretsassessor Lassen brugte Behandling kunne ikke tages til Følge. Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte Berthelsen med 300 Kroner; saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det støplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte Lassens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Højeste-

retssagfører Asmussen 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Nr. 19. Direktør **A. Hein** og Overretssagfører **V. Schierbeck** som executores testamenti i afdøde Premierløjtnant **G. V. Hostrup-Schultz** og tidligere afgangne Hustru **Mary Henriette** dødt **Hansens** Bo (Salomon)

contra

Skifteforvalteren i Kjøbenhavns Amts søndre Birk, Birkesommer **C. V. M. Ingerslev**, paa bemeldte Bos Vegne og **Frederik Ferdinand Hostrup-Schultz** med Kurator m. Fl. (Hostrup-Schultz selv, for de Øvrige Ingen),

betr. Spørgsmaalet om, hvorvidt en Obligation vilde være at inddrage under Behandlingen af det nævnte Bo.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Skifterets Decision af 6 September 1883: Den ommeldte Obligation med de af den efter Premierløjtnant Georg Vilhelm Hostrup-Schultzs Død gaaende Renter vil ikke være at inddrage under Boets Behandling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1884: Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der i afdøde Premierløjtnant G. V. Hostrup-Schultzs og tidligere afdøde Hustru Mary Henriette, f. Hansens Bo, der behandles af Direktør A. Hein og Overretssagfører V. Schierbeck som executores testamenti, var af 7 af fornævnte Afdødes Børn gjort Paastand paa, at en af Godsejer C. V. G. Hansen den 6 Februar 1874 til ovennævnte Premierløjtnant Hostrup-Schultz udstedt Obligation, stor 25,500 Rdlr. med Pant i Voldnæsgaard i Vaalse Sogn tilligemed Renter som formentlig tilhørende de Afdødes Børn ikke inddroges under Boets Behandling, blev der herimod, oprindeligt af en enkelt Kreditor i Boet, men da han som fyldestgjort udtraadte af Disputen, af Boet, der indtraadte i denne, nedlagt Protest og fremsat Paastand om, at den ommeldte Obligation som Boet tilhørende inddroges under Boets Behandling, for at den tilligemed Boets øvrige Aktiver kunde tjene til Fyldestgjørelse for Kreditorerne, eller da Obligationen er pantsat til Sikkerhed for et af 3 af Afdødes Børn stiftet Laan, at i alt Fald — Pantsætningens Gyldighed forudsat — Renterne af Obligationen til deres Forfaldstid inddroges under Boet, og at det samme i sin Tid skete med Hensyn til selve Obligationen, naar den Gjæld, for hvilken den er pantsat, indfriedes. Ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Skifterets Decision af 6 Septbr. f. A. blev den saaledes opstaaede Disput afgjort derhen, at den ommeldte Obligation med de af den efter Premierløjtnant Hostrup-Schultzs Død gaende Renter ikke vilde være at inddrage under Boets Behandling, og Citanterne, de ovennævnte executores testamenti i Boet, have derefter ved Stævning af 15 Novbr. f. A. indanket denne Decision her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret i Overensstemmelse med Boets i 1ste Instans nedlagte Paastand og de Indstævnte, Skifteforvalter i Kjøbenhavns Amts søndre Birk Birkedommer C. Ingerslev paa bemeldte Bos Vegne, Frederik Ferdinand Hostrup-Schultz med beskikket Kurator Kancelliraad Universitetsbogtrykker F. Hostrup-Schultz, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som behandler afdøde Vilhelm Hostrup-Schultzs Dødsbo, Kancelliraad Universitetsbogtrykker F. Hostrup-Schultz som beskikket Værge for de Umyndige Mary Minona Hostrup-Schultz, Aage Hostrup-Schultz og Ellen Hostrup-Schultz, Ida Mathilde Hostrup-Schultz med beskikket Kurator Kammerjunker Skovrider Berregaard og Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som behandler afdøde forhenværende Proprietær Hochbrandts Dødsbo eller eventuelt sidstnævntes og tidligere afdøde Hustru Anna Henriette f. Hostrup-Schultzs Fællesbo eller tillige dennes Særbo tilpligtede enten in solidum eller dog pro rata at godtgjøre Citanterne Appellens Omkostninger skadesløst eller dog med noget klækkeligt. Medens den indstævnte Skifteforvalter ikke har givet Møde her for Retten, have de øvrige Indstævnte

nedlagt Paastand om den indankede Decisions Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger skadesløst. Sagens Omstændigheder er i det væsentlige følgende: Ved Testament oprettet for Notarius publicus den 21 Oktbr. 1862 bestemte senere afdøde Kammerraad Heinrich Hansen og Hustru Frederikke, fndt Rieper, næst at Manden tillagde Hustruen Ret til, hvis hun blev den længstlevende, at hensidde i uskiftet Bo, at den dem tilhørende Hovedgaard Voldnæssegård skulde overgaa i en af Sønnernes Eje, saaledes at Hustruen, hvis hun blev den længstlevende, anmodedes om at iværksætte Overdragelsen, „saa snart hun finder at kunne gjøre det“, var det ikke sket i Hustruens Levetid eller var hun død før Manden, skulde Overdragelsen ske paa Skiftet af Fællesboet. Dernæst bestemtes i Testamentets § 4: Min Datter Mary og min Svigersøn Løjtnant Schultz have modtaget betydeligt af mig, hvorover min Fortegnelse vil findes imellem mine Papirer og Beløbet forøges efterhaanden, for saa vilt der fremdeles som hidtil ikke betales mig Renter af den Obligation, min Svigersøn har meddelt mig for 10,600 Rdlr. Det er imidlertid min Villie, at der under den efternævnte Betingelse paa Skiftet af Fællesboet ikke maa gjøres mere end 10,000 skriver Ti Tusind Rigsdaler R. M. af samtlige Forstrækningers hele Beløb, inclusive bemeldte Obligation, gjældende mod min Datter og min Svigersøn eller mod deres Born, hvorimod det øvrige Beløb af Forstrækningerne da skal være dem eftergivet og skjænket. Betingelsen er, at den Arv, som ud over bemeldte Sum 10,000 Rigsdaler endvidere tilfalder denne Linie efter mig og min Hustru, skal sættes fast, saa at min Datter og Svigersøn i deres Levetid alone oppebære Renterne, men at Kapitalen forbliver urørt til deres Born efter deres respektive Dødsfald, samt at Kapitalen, naar Voldnæssegård overdrages til en af mine Sønner, skal blive indestaende hos ham til 4 pCt. aarlig Rente i Voldnæssegård med Tilliggende og Tilhørende paa Prioritet næstefter 60,000 skriver Tresindstyve Tusinde Rigsdaler Rigmønt (selv om nogen Del heraf maatte blive at forrente med 5 pCt.) mod Panteobligation uopsigelig fra Kreditorernes Side, men forøvrigt klausuleret som for offentlige Midler, hvilken Sikkerhed, selv om jeg endnu lever i adskillige Aar og forøger min Formue, endda ikke vil opstige til $\frac{2}{3}$ af Ejendommens Værdi. Jeg haaber, at det paa Ansøgning ikke vil blive nægtet at den omhandlede Arvepart maa blive modtaget i Kjøbenhavns Overformynderi eller i alt Fald i Falsters vestre Herreds Overformynderi“. Endelig bestemmes i § 6 efter en nærmere Omtale af de Vilkaar, paa hvilke Voldnæssegård skal overdrages til en af Sønerne: „Dersom min Hustru overlever mig og i sin Levetid overdrager Ejendommen til en af vore Sønner, er det selvfølgelig hende forbeholdt at ordne Vilkaarene det hele.“ Efter at Testator var afgaaet ved Døden forblev

Enken hensiddende i uskiftet Bo, indtil hun i Begyndelsen af Aaret 1874 foretog Skifte med de myndige Arvinger, nemlig 2 Sønner og Arveladeren i nærværende Bo Premierløjtnant Georg Vilhelm Hostrup-Schultz som gift med Datteren Mary Hansen. Ved denne Lejlighed udfærdigedes et saakaldet „Arveudlæg“, dateret 6 Februar 1874 og underskrevet af Enken med beskikket Lavværg og de nysnævnte Arvinger, hvori det hedder: „Ved den . . . nu foretagne Arvedeling, hvorved er taget Hensyn til ovenmeldte Testamentes“ (det ovenfor citerede Testamentes) Indhold, navnlig bl. a. Ønsket om, at Hovedgaarden Voldnæsgaard med Tilliggende skulde først og fremmest overgaa i vor ældste Sønns Eje og Besiddelse, medens det iøvrigt er overladt til mig (o: Enken) at ordne Vilkaarene i det hele, saafremt vor Søn allerede overtager Ejendommen, medens jeg endnu er i Live“ o. s. v. Ejendommen overdroges derpaa den ældste Søn Carl Vilhelm Grandjean Hansen for den i Testamentet fastsatte Sum 140,000 Rdlr., hvorpaa det hedder: „I de 140,000 Rdlr, hvortil min Søn saaledes overtager Gaarden afgaa 60,000 Rdlr., som anses berigtigede ved . . . af Resten 80,000 Rdlr. har han afgjort 40,500 Rdlr. ved . . . derhos har han ved Panteobligation fyldestgjort sine Medarvinger . . . og Løjtnant W. Schultz for 25,500 Rdlr. Til Slutning indeholder Arveudlægget følgende Erklæringer: „Ligesom jeg Carl Vilhelm Grandjean Hansen vedtager det hermod stedfundne Udlæg til mig af Voldnæssegaard m. v. paa saantlige foranførte Vilkaar, hvilke jeg forpligter mig til at opfylde, saaledes erkjender jeg at det af min afdøde Fader og endnu levende Moder under 21 Oktober 1862 oprettede Testament herved er sket Fyldest for mit Vedkommende, saa vidt som dette efter Forholdene og med Hensyn til, at Udlægget finder Sted allerede i min Moders levende Live har været muligt, og at jeg ikke har videre at fordre. Ligeledes ere vi Henrik Frederik Ferdinand Hansen med min beskikkede Kurator og Løjtnant W. Schultz til Boderupgaard, som gift med Mary Hansen enige i og vedtage det herved stedfundne Udlæg til vor Broder og Svoger af Voldnæsgaard m. m. paa de foranførte Vilkaar, idet vi ligeledes erkjende, at det af vor afdøde Fader og Svigerfader og vor endnu levende Moder og Svigermoder under 21 Oktober 1862 oprettede Testamente herved er sket Fyldest for vort Vedkommende, saavidt som dette efter Forholdene og med Hensyn til, at Udlægget allerede finder Sted i vor Moders levende Live har været muligt, og at vi ikke have videre at fordre. Iøvrigt bemærkes, at Testamentets Bestemmelser med Hensyn til den mig Schultz paa min Hustrus Vegne ved Arvedelingen tilfaldne Kapital 25,500 Rdlr. ere ingtagne ved den herfor udstedte Obligation“. Ved denne Obligation, der er dateret samme Dag som Arveudlægget og tinglæst inden Falsters vestre Herreds Ret den 9 Februar 1874 erkjender Godsejer Carl Vilhelm Grandjean

Hansen at være skyldig til Premierløjtnant W. Schultz 25,500 Rdlr., hvorefter det i Obligationen hedder: Denne Kapital henstaar uopsigelig fra begge Sider hos mig og mulig efterfølgende Ejere af Voldnæsgaard imod nedennævnte Sikkerhed, saa længe Kreditor og hans Hustru, min Søster Mary Schultz, født Hansen eller nogen af dem lever, idet Kapitalen ved den længstlevendes Død skal tilfalde deres Born, hvorimod Renten i deres Levetid tilkommer dem eller den længstlevende af dem. Kapitalen forrentes med 4 pCt. p. u., Halvdelen i hver 11 Juni og 11 Decbr. Termin, første Gang 11 Decbr. 1874, i denne Rente er imidlertid jeg eller mulig efterfølgende Ejere af Voldnæsgaard berettigede til at afkorte 350 Rdlr., Trehundrede og Halvtredsindstyve Rigsdaler i hver Termin, saalænge min Moder Enkefru Kammeraadinde Frederikke Hansen lever og nyder den hende ved min Adkomst paa Voldnæsgaard, der tinglæses samtidigt hermed, fra denne Ejendom sikrede Betaling for Livstid af 2000 Rdlr. aarlig, og med Hensyn til dette Vilkaar skal Obligationen for det Tilfælde, at min Moder overlever baade Kreditor og Hustru endvidere være uopsigelig fra begge Sider saalænge min Moder lever, hvorhos det i saa Fald er en Selvfølge, at den overskydende Rente tilfalder Løjtnant Schultz, min Svogers og Sosters Born. Efterat denne Obligation under 7 August 1874 havde erholdt Paategning underskrevet W. Schultz om, at dens Bestemmelse om Debtors Ret til at likvidere 700 Rdlr. af den hans Moder tilkommende Livrentes aarlige Beløb i Renterne efter Obligationen bliver uforandret i Kraft, endskjøndt Livrenten er nedsat fra 2000 Rdlr. til 1820 Rdlr., forblev Obligationen som det maa antages i afdøde Premierløjtnant Schultz's Besiddelse, indtil den i Henhold til Fuldmagt af 19 Septbr. 1878 til Overretsprokurator J. H. Jacobsen udstedt af 3 af nævnte Schultz's dalevende 10 Born, nemlig Proprietær H. Hostrup-Schultz, Forvalter G. W. Hostrup-Schultz og Christiane Lovise Hostrup-Schultz, de 2 sidstnævnte med deres Fader som Kurator, stilledes den private Laanbank til Sikkerhed for et Laan af 10,000 Kr., og hedder det i denne Fuldmagt, at de nævnte Personer bemyndelige Overretsprokurator J. K. Jacobsen til paa vore Vegne paa den os hver for $\frac{1}{10}$ tilhørende Obligation at optage et Laan af indtil 10,000 Kr. i et Pengeinstitut og har Faderen tilføjet: Som Rentenyder har jeg Premierløjtnant G. W. Hostrup-Schultz, ved min Underskrift samtykket i Pantsætningen af den indmeldte Obligation. Medens nu de mødte Indstævnte til Stotte for deres Paastand have anført, at ifølge det ovennævnte Testaments § 4 skulde den Arvepart, der maatte tilkomme Premierløjtnant Hostrup-Schultz og Hustru efter Testatorerne, forblive arverort til deres Born, hvorimod de selv alene skulde oppebære Renterne i deres Levetid, at det ifølge Udtalelserne i Arvendlægget af 6 Februar 1874 var tilsigtet gennem den under samme

Dato udstedte Obligation at fuldbyrde den i Testamentets § 4 truffne Ordning, at selve Obligationens Indhold ogsaa er i Overensstemmelse hermed, idet den ikke blot fastsætter Uopsigelighed fra begge Sider, saalænge Kreditor eller hans Hustru lever, men hertil knytter den Bestemmelse, at Kapitalen efter den længstlevendes Død skal tilfalde deres Born, hvorimod kun Renten er forbeholdt Forældrene eller den længstlevende af dem for Livstid, samt at i alt Fald den i Fuldmagten af 19 September 1878 liggende Erkjendelse fra Premierløjtnant Hostrup-Schultz af, at ikke han, men hans Born vare Ejere af Obligationen, i og for sig maatte være tilstrækkelig til at begrunde Børnenes Ejendomsret til Kapitalen, have derimod Citanterne næst at bestride, at Testamentets § 4 skulde gaa ud paa at tillægge Testators Datterborn Ejendomsret over den der omhandlede Arvepart, navnlig gjort gjældende, at da Enkefrn Frederikke Hansen som hensiddende i uskiftet Bo og i Henhold til den hende ved Testamentets § 6 givne Bemyndigelse var berettiget til, naar Overdragelsen af Boets Ejendom skete i hendes levende Live, i det hele at fastsætte Vilkaarene for Overdragelsen, og da den af hende under 6 Februar 1874 iværksatte private Arvedeling maa betragtes som en kontraktmæssig Overenskomst inter vivos, er det ikke Testamentet, men den nævnte Arvedeling og den som en integrerende Del heraf fremtrædende Obligation af samme Dato, der maa blive afgjørende for det foreliggende Spørgsmaal. Om det nemlig end maa erkjendes, at Arvingerne ved den nævnte Deling søgte saa vidt muligt at tage Hensyn til de i Testamentet udtalte Ønsker, kan Arveudlæget efter Citanternes Formening dog ingenlunde betragtes som en ligefrem Fuldbyrdelse af Testamentet, idet saadant vilde være i Strid saavel med, hvad der ligefrem er udtalt i Arveudlæget, som med, at der ved den ommeldte Obligation er gjort ikke faa Afvigelser fra den i Testamentets § 4 foreskrevne Ordning, i hvilken Hensende Citanterne have fremhævet, at Obligationen giver en betydelig ringere Panteret end i Testamentet bestemt, nemlig efter kgl. Kapital 1889 Rdl. 93½ Sk., forskjellige Refusioner og Pantegjæld indtil 100.000 Rdl. istedetfor ifølge Testamentet efter 60.000 Rdl., at der ifølge Obligationen i Renten afkortes 700 Rdl. aarlig, saalænge Enkefru Frederikke Hansen lever, om hvilken Afkortning der ikke var Tale i Testamentet, samt at det i Obligationen er tilføjet, at Kapitalen for det Tilfælde, at Enkefru Hansen maatte overleve Kreditor og Hustru, endvidere skulde være uopsigelig fra begge Sider, saalænge hun lever. Men maa det herefter erkjendes, at Indholdet af selve Obligationen i Forbindelse med Arveudlæget bliver det Grundlag, hvorpaa Afgjørelsen udelukkende maa bygges, er det efter Citanternes Formening utvivlsomt, at Premierløjtnant Hostrup-Schultz har været og hans Bo nu er Ejer af den omhandlede Obligation. I saa Hen-

scende formenes det navnlig at være afgjørende, at medens Premierløjtnant Hostrup-Schultz i Obligationen er betegnet som Kreditor og som den, hvormed Debitor er Kapitalen skyldig, ere hans Born intetsteds i Obligationen karakteriserede som Kreditorer eller Ejere af Obligationen, ligesom endvidere dennes Udtryk, at Kapitalen efter den længstlevendes Dod „skal tilfalde“ Bornene, formentlig viser, at Kapitalen ikke allerede var erhvervet af Børnene, men først i Fremtiden skulde tilfalde dem som Arv efter Forældrene. Hertil kommer endnu, at det af Arveudlæget formentlig utvivlsomt fremgaar, at Premierløjtnant Hostrup-Schultz er betragtet som Ejer af den omhandlede Kapital, idet han under Skiftet er optraadt som Arving paa sin Hustrus Vegne og anerkjendt som saadan af Medarvingerne, medens hans Born hverken omtales eller ere optraadte paa Skiftet, hvorhos det udtales om Gaardens Erhverver, at han „ved Panteobligation har fyldstgjort sine Medarvinger . . . og Løjtnant W. Schultz for 25,500 Rdlr.“ ligesom disse 25,500 Rdlr. af bemeldte Schultz selv omtales „som den mig paa min Hustrus Vegne ved Arvedelingen tilfaldne Kapital.“ Endelig have Citanterne bestridt, at Fuldmagten af 19 September 1878 indeholder en Anerkjendelse af, at Obligationen tilhører Bornene, hvad ogsaa formenes at ville være i Strid med, at Premierløjtnant Hostrup-Schultz i et af ham under 24 April 1878 oprettet Testament har betegnet Obligationen „som den mig tilhørende Panteobligation“ og givet Regler for, hvorledes der efter hans Dod skal forholdes med den. Efter Overrettens Formening maa § 4 i Testamentet af 21 Oktober 1862 forstaaes saaledes, at den Arvepart, om hvis Baandlæggelse der i Paragrafen er Spørgsmaal, herigjennem skulde tilsikres Testators Datterborn, forsaavidt de overlevede deres Forældre, og at den Forældrene forbeholdte Ret med Hensyn til bemeldte Arvepart som Følge heraf i alt Fald skulde være saaledes begrænset, at Arveparten ikke ved nogen Forfølgning af Forældrenes Kreditorer kunde unddrages Bornene.

(Fortsættes.)

Værdig fra Trykkeriet den 12 April 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tilens Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 51.

Fredagen den 11 Februar.

Nr. 19. Direktør A. Hein og Overretssagfører V. Schierbeck som executores testamenti i afdøde Premierløjtnant G. V. Hostrup-Schultz og tidligere afgangne Hustru Mary Henriette født Hansens Bo (Salomon)

contra

Skifteforvalteren i Københavns Amts søndre Birk, Birke-dommer C. V. M. Ingerslev, paa bemeldte Bos Vegne og Frederik Ferdinand Hostrup-Schultz med Kurator m. Fl. (Hostrup-Schultz selv, for de Øvrige Ingen).

Ligesom det derhos under Hensyn til Arveudlægets Udtalelser om sammes Overensstemmelse med Testamentet, og navnlig Bemærkningen om, at dettes Bestemmelser med Hensyn til den Premierløjtnant Hostrup-Schultz paa hans Hustrus Vegne ved Arvedelingen tilfaldne Kapital af 25,500 Rdlr. vare iagttagne ved den herfor udstedte Obligation, maa, uanset de ovenanferte, i Obligationen gjorde Afvigelser fra Testamentet, antages, at det af Deltagerne i Arveudlægget har været tilsigtet at tillægge Testators Datterbørn en Ret over Obligationen svarende til den i Testamentets § 4 foreskrevne Ordning, saaledes findes en saadan Ret for Testators Datterbørn heller ikke at være uforenelig med Obligationens Indhold som Helhed betragtet, hvorved bemærkes, at det navnlig ikke kan være afgjørende herimod, at Premierløjtnant Hostrup-Schultz i Obligationen betegnes som Kreditor eller den, hvem Kapitalen efter samme skyldes, da det dog af Obligationens øvrige Indhold tydeligt fremgaar, at hans Ret var begrænset til Fordel for Børnene, og da det ikke af de Udtryk, hvorved denne Begrænsning paalægges, kan udledes, at

der er givet den en anden og for Børnene mindre betryggende Karakter end den, hvorpaa Testamentets § 4 gaar ud. Idet der endelig heller ikke kan gives Citanterne Medhold i, at en saadan Forstaaelse af Obligationen er uforenelig med den Maade, hvorpaa Premierløjtnant Hostrup-Schultz er optraadt under den private Arvedeling, samt da der ikke kan tillægges det af Citanterne iøvrigt anførte nogen Betydning, vil den paaankede Skifte-decision i Overensstemmelse med de mødte Indstævntes Paastand være at stadfæste, uden at det herefter bliver fornødent at gaa ind paa, hvad der iøvrigt fra disses Side herfor er paaberabt, navnlig Indholdet af Fuldmagten af 19 September 1878. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 276. Vognmand **C. Jørgensen** (Halkier)

contra

Strandvejens Dampsporvejselskab (Ingen),

betr. Erstatning for et ved Paakørsel af Dampsporvognen ødelagt Kjøretøj.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1886: De Indstævnte Strandvejens Dampsporvejselskab bær for Citanten Vognmand C. Jørgensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger er det godtgjort, at Dampsporvognen ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed ikke kjørte med større Hastighed end den tilladte, at der fra den er blevet ringet, kort forinden Sammenstødet skete, medens der ingen Forpligtelse har været til at ringe nærmere ved Indkjørselen til Søro end sket, at man ikke fra Sporvognen har kunnet bemærke Citantens Kjøretøj, inden Hestene viste sig udenfor Indkjørselen, ved hvilket Tidspunkt Sporvognen kun kan antages at have været ca. 20 Alen fjernet fra samme, samt at der da er bræmset og givet Kontradamp, saaledes at Sporvognen strax efter at have stødt mod Citantens Vogn standsede og rykkede en Vognlængde tilbage. Her-

efter maa det anses tilstrækkelig oplyst, at der ikke fra Togpersonalets Side er sket nogen Overtrædelse af de for Sporvognskjørselen gjældende Bestemmelser eller iøvrigt vist nogen Pligtforsømmelse, og den Citantens Vogn tilføjede Beskadigelse maa derfor betragtes som bevirket ved et i Forhold til de Indstævnte uafvendeligt Tilfælde, medens der, som i Dommen anført, er vist Uagtsomhed fra Citantens Kudsks Side.

Som Følge heraf maa det billiges, at de Indstævnte ere frifundne for Citantens Tiltale, ligesom Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag gaar Citanten Vognmand C. Jørgensens endelige Paastand nd paa, at de Indstævnte Strandvejens Dampsporvognsselskab tilpligtes at betale ham 1052 Kr. i Erstatning for det Tab, han vil have lidt ved, at et ham tilhørende Landauer-Kjøretøj paa Strandvejen er paakjørt af en af de bemeldte Selskab tilhørende Dampsporgvogne, med Renter af det nævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 September 1884 samt Sagens Omkostninger. Det indstævnte Selskab procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Det fremgaar af Sagen, at den omhandlede, Citanten tilhørende Landauervogn var udlejet i saakaldet stille Hyre til Grosserer Salomonsen, og at den Paakjørsel, for hvilken Citanten søger Erstatning, foregik den 6 September 1884 ved Middagstid, da bemeldte Vogn, som kjørt af Citantens Kusk, og hvori Grosserer Salomonsens Hustru befandt sig, var ved at kjøre ud paa Strandvejen fra det den nævnte Grosserer tilhørende Landsted Soro. Ifølge Sagens Oplysninger ligger dette Landsted noget nord for Charlottenlund paa Strandvejens østlige Side ned mod Stranden, og gaar Sporvejen, der er nedlagt i Strandvejens østlige Side, forbi Soro i en Afstand af kun 2 Fod fra dette Landsteds Grund. Ud-kjørselen, der fører lodret paa Strandvejen, skraaner fra Landstedet opad til denne Vej, og dengang Paakjørselen fandt Sted,

var Landstedets Grund ved et levende Hegn saaledes afgrændset mod Strandvejen, at Udsigten over denne i sydlig Retning var afskaaret selv en Person, som sad paa Bukken af en paa Udkjørsolen værende Vogn, ligesom det paa den anden Side heller ikke var muligt for Maskinisten paa en syd fra kommende Sporvogn at se, hvad der befandt sig indenfor Porten til Indkjørselen til Soro. Efter den under Sagen af Kusken paa Landauerens afgivne Vidneforklaring lyttede han ved den omhandlede Lejlighed, forinden og medens han fra Landstedet kjørte ud paa Strandvejen, nøje efter, om der hortes Ringning fra Dampsporvognen, en Forsigtighed, hvortil han fandt saameget mere Grund, som det var ham bekjendt, at der engang tidligere paa Sommeren nær var sket et Sammenstod mellem en fra samme Landsted kommende Vogn og Dampsporvognen. Ligeledes er det af Grosserer Salomonsens Hustru og dennes Tjenestepige, der under Sagen ere forte som Vidner, forklaret, at de ikke i den Tid, som hengik fra Indstigningen i Vognen, til denne naaede ud paa Strandvejen, og som af Fru Salomonsen er anslaaet til et Par Minutter, horte nogen Ringning fra Dampsporvognen. Derimod blev der ikke iøvrigt fra Kuskens eller de andre Tilstedeværendes Side foretaget noget for at undersøge, om Dampsporvognen var i Nærheden, i hvilken Henseende de to forstnævnte Vidner have forklaret, at de ikke kjendte Dampsporvognens Kjøreplan eller vidste, til hvilke Tider den passerede Soro, men stolede paa, at de som sædvanlig vilde kunne høre den ringe, naar den nærmede sig, hvorhos særlig Kusken har udsagt, at han tidligere havde bemærket, at man ved Udkjørselen kunde høre Ringningen fra Dampsporvognen i alt Fald, naar den skete i en Afstand af omtrent en Snes Alen derfra. Efterat Kusken, der i Trav kjørte op ud den fra Landstedet til Strandvejen forende Vej, med Forvognen var kommet ud af Porten til Strandvejen, opdagede han imidlertid Dampsporvognen, som i kort Afstand kom kjørende syd fra, og horte saamtidig et Raab, der, saavidt han bemærkede, kom fra Maskinisten paa Sporvognen. Da der ikke var Tid til at rykke Vognen tilbage, kjørte Kusken rask til for om muligt at komme over paa den anden Side af Strandvejen og derved undgaa Sammenstodet, men strax derefter — ifølge Kuskens Formening 2 à 3 Sekunder, efterat Hestenes Hoveder vare komne frem gennem Porten ud imod Strandvejen — og medens Landauerens endnu befandt sig paa Sporveisskinnerne, ramte Sporvognslokomotivet med sin Jernstavn Landauerens paa dennes venstre Dør, der splintredes ind efter, og skød Vognen over mod den nordlige Ledstolpe hvorved den højre Side af Vognkassen ligeledes blev knust. Ved Sammenstodet blev Kusken kastet ned af Vognen og Seletøjet sprængt, hvorved Hestene bleve fri. Umiddelbart efter Sammenstodet løb Dampsporvognen omtrent en Vognlængde tilbage. Citanten har nu gjort gjæl-

dende, at de Indstævnte maa være pligtige at erstatte den ved Paakjørselen bevirkede Skade ifølge § 18 i Selskabets Koncession af 10 Marts 1883, som bestemmer, at Selskabet er forpligtet til at erstatte al den Skade, som ved Befordringen paa Sporvejen tilfojes enten Personer eller Gods, som befordres paa Sporvejen, eller andre Personer eller andet Gods eller andre Gjenstande, fra hvilken Forpligtelse Selskabet kun kan befri sig ved at bevise, at det enten er den Beskadigedes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at Skaden er bevirket ved uafvendelige Tilfælde. Efter Citantens Formening er nemlig ingen af de Forudsætninger, under hvilke Selskabet efter det Anførte er fritaget for Erstatningspligt, tilstede i det foreliggende Tilfælde. Fra de Indstævntes Side er der til Stotte for den af dem nedlagte Frifindelsespaastand paaberaabt, at der fra Dampsporgvognens Side er gjort Alt, hvad der kunde gøres for at undgaa Sammenstødet; i hvilken Henseende de navnlig have fremhævet, at Maskinisten paa Sporgvognen ved den omhandlede Lejlighed har ringet 2 Gange paa en Strækning af ca. 200 Alen fra Indkjørselen til Søro, at Dampsporgvognen kun kjørte med sædvanlig Fart, og at Maskinisten maa antages, saasnart Hestene for Landaueren bleve synlige paa Strandvejen, at have bremsset og givet Kontradamp, idet det kun derved er blevet muligt, at Dampsporgvognen, skjøndt den havde en Bivogn og kun var meget kort — efter et Vidnes Udsagn ca. 20 Alen — fra Indkjørselen til Søro, da Hestene kom ud paa Sporet, umiddelbart efter Sammenstødet kunde gaa en Vognlængde tilbage. Men i alt Fald formene de Indstævnte, at de maa være fritagne for Erstatningspligt, fordi Sammenstødet skyldes den Ugatsomhed, der er udvist ved Landauer-Kjøretøjets Benyttelse. Idet de i saa Henseende have henvist til de ovennævnte lokale Forhold, hvorefter der ved Udkjørselen fra Søro var særlig Fare for et Sammenstød, og derhos havde fremhævet, at der var saameget større Opfordring til Agtpaaagivenhed ved Udkjørselen, som Dampsporgvognen paa den Tid omtrent hvert 12te Minut passerede Søro og efter Reglementet ikke havde nogen Forpligtelse til at ringe netop i Nærheden af dette Landsted, have de formet, at Paagjældende ved ikke desto mindre den omhandlede Dag at kjøre ud paa Strandvejen uden at have set efter, om Sporet var frit, eller at træffe nogen anden Sikkerhedsforanstaltning end paa den ovenangivne Maade at høre efter, om der ringedes fra Sporgvognen, have udvist en grov Uforsigtighed, hvorhos de have gjort gjældende, at den Omstændighed, at Forsømmelsen ikke er begaaet af Citanten personlig, men af hans Repræsentant, ikke overfor Selskabet kan komme i nogen Betragtning. Selv om der nu ikke ved de Retten forelagte Oplysninger kan anses tilvejebragt fuldt Bevis for, at det omhandlede Sammenstød skyldes et i Forhold til Selskabet uafvendeligt

Tilfælde, maa der i alt Fald under Hensyn til de af de Indstævnte i saa Henseende fremhævede Omstændigheder — som maa anses for at være in confesso — gives dem Medhold i, at Paagjældende ved under de foreliggende Omstændigheder med Landaueren at kjøre ud paa Strandveien uden anden Sikkerhedsforanstaltning end den ovenangivne har vist en Forsømmelighed, som maa udelukke Citanten fra at kræve Erstatning hos det indstævnte Selskab. De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovortrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 14 Februar.

Nr. 279. Grosserer Laur. O. Petersen (Arntzen)

contra

Firmaet Corn. Fjord & Co. ved dets Indehaver, Grosserer
Corn. Fjord (Halkier),

betr. Spørgsm. om en Arrestforretnings Lovlighed.

So- og Handelsrettens Dom af 21 Oktober 1886:
Den paastævnte Arrestforretning bør være ophævet, og bør de Indstævnte, Firmaet Corn. Fjord & Co. for Tiltale af Citanten, Grosserer Laur. O. Petersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Gods, der i Udlandet er inddraget under en der stedfindende Konkursbehandling og som derefter af Boets Bestyrelse sendes her til Landet for at realiseres for Boets Regning, saavel som Boets Fordring hos en herværende Kjøber paa Kjøbesummen for saadanne af Boet her til Landet sendte og her solgte Varer eller andet Gods ikke i Medfør af Bestemmelserne i Pl. 30 November 1821 kan belægges med Arrest af en af Falentens Kreditorer med den Virkning, at han derved kan skaffe sig forlods Fyldestgjørelse for sin Fordring. Som Følge heraf maa det — endog afset fra, at Citanten ved

Fuldmægtig selv har deltaget i den i Konkursboet tagne Beslutning, i Henhold til hvilken de paagjældende Varer bleve afskibede hertil og solgte her til Fordel for Boet — have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat, og denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at burde tilsvare de Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 August 1885 trak Hr. Gylfe Fenger til egen Ordre paa Handlende Carl G. Mæchel i Westerwik i Svørrige, der drev Forretning under Firma af samme Navn, tvende Sola-Vexler, hver lydende paa 5000 Kr., af hvilke den ene var betalbar 3 Maaneder, den anden 4 Maaneder fra Dato. Begge Vexler bleve accepterede af Trassaten og bleve af Trassenten endosserede til Citanten i nærværende Sag, Grosserer Laur. O. Petersen her i Staden. I September f. A. kom Carl G. Mæchels og hans Firmas Bo under Konkursbehandling, og den 29 s. M. bleve begge Vexlerne protesterede for manglende Sikkerhedsstilling, hvorhos begge Vexlerne bleve protesterede de non solutione, Vexlen pr. 20 November, paa Forfaldsdagen, og Vexlen pr. 20 December, den 22 s. M. Citanten anmeldte sit Krav i Konkursboet og lod sig efter meddelt Fuldmagt repræsentere paa Skiftesamlinger i Boet, og den 28 Juni d. A. blev der af Boet betalt Citanten som Afdrag paa hans anmeldte Fordring et Beløb af 884 Kr. 26 Øre, der blev afskrevet paa Vexlen pr. 20 December f. A. Da Citanten var kommen til Kundskab om, at der af Konkursboet var solgt 2 Ladninger Trævarer til Firmaet Corn. Fjord & Co. her i Staden, og at Firmaet havde modtaget disse Ladninger, begjærede han den 6 Juli d. A. af Kongens Foged her i Staden Arrest i Henhold til Pl. 30 November 1821 foretaget i det Gods eller de Penge, hvormed bemeldte Firma sad inde for Carl G. Mæchel eller dennes Konkursbo, til Dækning af Citantens Tilgodehavende efter de tvende ovennævnte Vexler med Provision og Renter fra deres respektive Forfaldsdage samt for Provision af en Ladning Træ 97 Kr. 21 Øre og

for Porto og Omkostninger 37 Kr. 81 Øre, ialt Kr. 9630. 10 Øre, og da Firmaet Corn. Fjord & Co. under en i Henhold til denne Rekvisition den 7 Juli d. A. afholdt Fogedforretning erkjendte, at det skyldte til Carl G. Mæchel eller maaske til dennes Konkursbo, i Følge Konnossement og Faktura af 19 Juni d. A. for Trævarer, ankomne pr. Damperen „Odin“, ca. 2300 Kr., og i Følge Konnossement og Faktura af 28 s. M. for Trævarer, ankomne pr. Skonnert „Juli“, ca. 3000 Kr., blev i disse Beløb, tilsammen ca. 5300 Kr., dekretet Arrest til Sikkerhed for ovennævnte 9630 Kr. 10 Øre og Arrestforrettningens Omkostninger, eller ialt for 9672 Kr. 56 Øre. Efter Stævning af 9 Juli d. A. mod Firmaet Corn. Fjord & Co. ved dets Indehaver, Grosserer Corn. Fjord, har Citanten derefter under denne Sng, — da der under Sagen er rejst Indsigelse imod Rigtigheden af de fornævnte for Provision, Porto og Omkostninger opførte Beløb af ialt 135 Kr. 02 Øre, — nedlagt Paastand paa, at den foretagne Arrest stadfæstes som lovlig gjort og forfulgt, og at Citanten kjendes berettiget til, til Fyldestgjørelse, saavidt tilstrække kan, for et Beløb af Kr. 9537 Kr. 50 Øre og Renter 7 pCt. p. a. af 9115 Kr. 74 Øre fra den 7 Juli d. A., indtil Betaling sker, Stempel til Arrestforretningen og dennes Beskrivelse, 5 Kr. 12 Øre, og denne Sags Omkostninger skadesløst, at gjøre Exekution i det Beløb af ca. 5300 Kr., som de Indstævnte skyldte til Firmaet Carl G. Mæchel i Westerwik eller dette Firmas Konkursbo for tvende Ladninger Trævarer, modtagne pr. Damper „Odin“ og Skonnert „Juli“ i Henhold til Konnossementer og Fakturaer af 19 og 28 Juni d. A. De Indstævnte have ladet møde og have paastaet Arresten ophævet og sig hos Citanten tillagt skadesløse Sagsomkostninger, idet de iøvrigt have henholdt sig til, hvad der er anført af Carl G. Mæchels Konkursbo, der ligeledes har ladet møde i Sagen og har nedlagt Paastand paa, at Arresten ophæves, at Sagen afvises, eller at Carl G. Mæchels Konkursbo eller de Indstævnte paa dettes Vegne frifindes, og at der tillægges Konkursboet Sagens Omkostninger. Til Begrundelse af, at Arresten er ulovlig, har det mødte Konkursbo paaberaabt sig, at Kreditorerne i Boet maatte anses som et Konsortium, hvem det tilkom at disponere over Boets Ejendele. Da nu Citanten har ladet møde i Boet, har anmeldt sin Fordring i dette og modtaget Afdrag paa Fordringen, og især da han har deltaget i en paa Skiftesamling i Boet den 5 Februar d. A. fattet Beslutning, ved hvilken Kuratorerne i Boet bemyndigedes til underhaanden eller gennem Afskibning at bortsælge Boets uonitvistede Trævarelager og for at supplere Last, at indkjøbe saadanne Kvantiteter, som dertil udfordredes, og da det skete Salg til de Indstævnte kun er en Udførelse af denne Beslutning, formenes Citanten, der var vel bekendt med, at den ommeldte Beslutnings Mening var, at

Varerne skulde sælges for Boets Regning, ikke at have været berettiget til, ved til egen Fordel at lade gjøre Arrest i Kjøbesummen for Varerne, at handle imod den Beslutning, i hvilken han selv har deltaget, saa meget mindre som han fra Forhandlingor, som han i Slutningen af forrige Aar havde ført med Boets Bestyrelse, vidste, at det den Gang havde været paatænkt at afskibe af Boets Varer her til Landet. Heri findes der dog ikke at kunne gives Konkursboet Medhold, da Citanten ved de anførte Omstændigheder og særlig ej heller ved at deltage i den omhandlede Beslutning, der ikke gik ud paa, at Varerne skulde sælges her til Landet, ikke kan anses at have renonceret paa Ret til eventuelt, dersom Varerne maatte blive solgte her til Landet, at gjøre Arrest og søge Fyldestgjørelse i dem eller deres Kjøbesum i Hønhold til Pl. 30 November 1821, saafremt saadan Ret iøvrigt maatte kunne anses at tilkomme ham, og ej heller kan, som Konkursboet mener, Arresten anses at være en Tilside-sættelse af den Konkursboets Bestyrelse i Sverrig lovlig tilkom-mende Myndighed. Der kan derhos ikke gives Konkursboet Medhold i, at det i Følge Indholdet af Pl. 30 November 1821 maa være en Forudsætning for dens Anvendelse, at, i Tilfælde af den udenlandske Debtors Fallissement, det Gods, i hvilket Arrest efter Konkursens Begyndelse skal kunne foretages, allerede forinden denne maa have været her i Landet, og naar Konkurs-boet har anført, at samme, da der som foran nævnt ved Beslut-ningen af 5 Februar blev givet Kuratorerne i Boet Bemyndigelse til at indkjøbe Trævarer til Supplering af Last, ikke kan erkjende, at de her i Sagen omhandlede tvende Ladninger nogensinde have tilhørt Fallenten, kan dette ikke komme i Betragtning allerede af den Grund, at Konkursboet, der end ikke bestemt har benægtet, at Varerne for Konkursen have tilhørt Fallenten, intet har an-ført til Bestyrkelse for, at dette ikke har været Tilfældet. Kon-kursboet har endvidere forment, at Arresten ikke lovlig har kunnet foretages af den Grund, at dens Gjenstand ikke har været Varer, der for Konkursen have tilbørt Fallenten, men Varernes Kjøbesum, der formenes at maatte betragtes som et nyt Retsobjekt, der aldrig har tilhørt Fallenten eller har været i hans Besiddelse. Men om der end ikke maatte kunne tillægges dette nogen afgjørende Betydning, særlig ogsaa da det af Kon-kursboet ikke er benægtet, at Fallenten, som af Citanten assereret, uagtet hans i Sverrig indtraadte Konkurs, var Ejer af Boet, over hvilket ikkun Raadigheden var hos Boets Bestyrelse og Kredi-torerne, findes Arresten dog ikke at kunne anses lovlig foretaget. Vel gaar nemlig Pl. 30 November 1821 ud fra, at Debtors Fallissement i Udlandet ikke er til Hinder for, at der foretages Arrest i hans herværende Gods, ligesom Pl. ogsaa tillægger Arrestimpetranten Ret til uagtet Konkursen her og efter erlvorvet Dom at gjøre Exekution i det arresterede Gods; men heraf

følger dog formentlig ikke, at endog Gods, der i Udlandet, hvor Skiftet holdes, er bleven inddraget under Boet og undergivet dettes Raadighed, naar det derefter af Boets Bestyrelse sondes her til Landet for at realiseres for Boets Regning, skulde kunne belægges med Arrest af en af Fallentens Kreditorer, endog med den Virkning, at han derved kunde skaffe sig forlods Fyldstgjørelse for sin Fordring af det arresterede Gods, eller at Arrest af en Kreditor med lige Virkning skulde lovlig kunne gøres i Boets Fordring hos en herværende Kjøber paa Kjobesummen for saadanne af Boet her til Landet solgte Varer eller andet Gods. Man vilde i saa Fald vel end ikke kunne nægte en Kreditor Ret til Arrest og videre Forfølgning i den Fordring paa Kjobesum, som af et Konkursbo i Udlandet maatte have mod den, der i Udlandet, hvor Konkursboet behandles, havde kjøbt Varer eller andet af Boet, og som derefter, uden endnu at have betalt det kjøbte, indfundt sig her i Landet, saavel som i Boets Fordring mod enhver, der opholdt sig her i Landet, og som paa nogen Maade efter Konkursens Begyndelse var bleven noget skyldig til Konkursboet. At saadant vilde være aldeles stridende mod al Konkursbehandlings Øjemed og mod Kreditorernes indbyrdes Stilling i Konkursboet og vilde gøre hele Konkursbehandlingen i høj Grad usikker, kan ikke være tvivlsomt, og at tilstede Arrest og videre Forfølgning efter oftnævnte Pl. i saadan Udstrækning findes ej heller at kunne antages at være denne Lovbestemmelses Hensigt. Idet Retten saaledes maa formene, at Arrest in casu ikke lovlig har kunnet foretages hos de Indstævnte i det Beløb, som de skyldte Carl G. Mæchels Konkursbo som Kjobesum for de dem af Konkursboet solgte Varer, der i Sverrig forinden Salget have været inddragne i Boet, findes den skete Arrest at burde ophæves, hvorhos de Indstævnte ville være at frifinde, medens det, da ingen særlig Paastand er nedlagt mod Carl G. Mæchels Konkursbo, findes at være ufornodent tillige at tillægge dette Frifindelse. Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 51. Handelsagent **C. C. Ibsen-Frederiksen**
(Ingen)

contra

Enkefru **Rosborg**, med beskikket Lavværge, Overretssagfører
V. Bay (Shaw).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1883: Indstævnte, Enkefru Rosborg med beskikket Lavværge, Overretssagfører V. Bay bør for Citanten, Handelsagent C. C. Ibsen-Frederiksens Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Citanten betale Indstævnte denne Sags Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Bay en Frist af 8 Dage til at berigtige Stemplingen af hans den 1 August 1881 og den 4 September 1882 fremlagte. paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

Højesterets Dom.

Da Hovedcitanten ikke er mødt eller har ladet møde til bestemt Tid for Højesteret, vil den af Indstævnte, der har udtaget Kontrastævning til Stadfæstelse, nedlagte Paastand om Stadfæstelse af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom være at tage til Folge. Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedcitanten have at tilsvare Kontracitantinden med 200 Kroner, hvorhos der findes at burde idømmes Hovedcitanten en Mulkt for unødigt Trætte af 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitantinden med 200 Kroner; saa betaler han og til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Nr. 22. Grosserer **Jørgen Wisby** som eneste Indehaver af det tidligere Firma „**Wisby & Rasmussen**“, nu „**Jørgen Wisby**“ (Salomon)

contra

Kjøbmand Claudius Nielsen (Ingen),

betr. Godtgjørelse i Anledning af Misligholdelse af en indgaaet Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 August 1885: Indstævnte, Grosserer Jørgen Wisby som eneste Indehaver af det tidligere Firma „Wisby & Rasmussen“, nu „Jørgen Wisby“, bor til Citanten, Kjøbmand Claudius Nielsen af Slagelse, betale 525 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 23 Januar 1885, indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 60 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger den indankede Dom alene til Prøvelse af Højesteret, forsaavidt som den har givet Indstævntes Paastand Medhold. Under Hensyn hertil og i Henhold til de i Dommen til Støtte for dette Resultat anførte Grunde, samt idet et Højesteret forelagt nyt Dokument ikke kan bevirke nogen Forandring i samme, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 16 Juni f. A. stadfæstede Handelsfirmaet Wisby & Rasmussen her af Staden at have solgt til Citanten i nærværende Sag, Kjøbmand Claudius Nielsen af Slagelse, circa 750 Cntr. tykke Solsikkekager og circa 750 Cntr. tynde Do., gode, sunde Varer til en Pris af 555 Øre cif Korsør, Afskibning i August eller September Maaned s. A. efter Sælgerens Valg. I Brev af 16 Juli f. A. forespurgte Sælgerne hos Citanten, om de maatte

forandre Afladningen af Partiet til September—Oktober, og efter at Citanten den næste Dag havde givet et afslaaende Svar, fremkom Sælgerne i Brev af 13 September med Forespørgsæl, om de maatte aflade Partiet i Oktober—November for at kunne levere nye, friske Kager, i hvilken Anledning Citanton den 16de s. M. svarede, at han ikke kunde udstrække Leveringstiden ud over første Halvdel af Oktober. Da Sælgerne derpaa i Brev af 20 September havde meddelt Citanten, at Afskibning i September eller første Halvdel i Oktober vilde blive gamle eller i ethvert Tilfælde tildels gamle Kager, svarede Citanton den 22de s. M., at han ikke kunde imødekomme Sælgerne med senere Afskibning end som opgivet første Halvdel af Oktober. Citanten, som derefter Intet horte fra Sælgerne, tilskrev disse den 20 Oktober med Forespørgsel om Afladningen, og efter gjentagne Paaminde- lser svarede Sælgerne den 27de s. M., at det havde været dem umuligt at skaffe Citanton ordentlige, sunde Kager pr. saa tidlig Afskibning, i hvilken Henseende de bemærkede, at Solsikken ifjor var modnet sent, hvorhos de lovede at skaffe Citan- ten nye og friske Varer, dersom han vilde have Partiet pr. November—December Afskibning. Den 28 Oktober rejste Ci- tanten til Kjøbenhavn og havde der en Samtale med Grosserer Jørgen Wisby, der var eneste Indehaver af Sælgernes Firma, og efter Citantens Fremstilling foreslog han under denne Samtale Sælgerne, at de skulde love ham det omkontraherede Parti frit Korsor til ultimo November, da han saa vilde foreslaa sine Kjøbere at afvente denne Tid, medens Sælgerne lovede den følgende Dag at give Telegrafsvaer paa dette Forslag. Citanten modtog ikke noget Telegrafsvaer fra Sælgerne den 29 Oktober, og han tilskrev dem da samme Dags Aften, at han, da han ikke havde modtaget nogen telegrafisk Meddelelse fra dem be- meldte Dag, gjorde dem ansvarlige for de ham ved Misligholdelse af Handelen forsaarsagede Tab. Efter Stævning af 23 Januar d. A. har Citanten derefter søgt Indstævnte, Grosserer Jørgen Wisby som eneste Indehaver af Firmaet „Wisby & Rasmussen“, der fra 1 Januar d. A. er forandret til „Jørgen Wisby“, til Be- taling af det ham ved Misligholdelse af Handelen tilføjede Tab, hvilket Tab han — med Bemærkning, at Solsikkekager i Be- gyndelsen af November f. A. kostede her i Staden, tykke Kager 605 Øre og tynde Kager 625 Øre pr. 100 Pd. — har opgjort saaledes:

750 Ctnr. tykke Solsikkekager à 605 Øre . .	Kr. 4537.50 Øre
750 - tynde Do. à 625 - . .	- 4687.50 -
Arbejdspenge og Kjørsel til Banen à 10 Øre pr. pCt. Pd.	- 150.00 -
Frøgt fra Kjøbenhavn til Slagelse 15 Øre pr. pCt. Pd.	- 225.00 -
	<hr/>
	Kr. 9600.00 Øre

med Fradrag af:

Kjøbesummen for 1500 Ctnr.

Kager cif Korsør à 555 Ø. Kr. 8325.00 Ø.

Oplosning og Fragt til Slagelse

à 15 Øre pr. Ctnr. . . . - 225.00 -

Kr. 8550.00 Øre

Tab == Kr. 1050.00 Øre

og idet han under Sagens Hovedforhandling har frafaldet Krav paa de fordrede 150 Kr. for Arbejdspenge og Kjørsel til Banen, gaar hans principale Paastand ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale ham 900 Kr. Subsidiært har Citanten paastaaet, at Erstatning, beregnet efter en Pris af 600 Øre pr. 100 Pd., tilkjendes ham med 675 Kroner, og mest subsidiært har han paastaaet sig tilkjendt et saadant Beløb, som Retten maatte finde, at der tilkommer ham. Af det Beløb, der maatte blive tilkjendt Citanten, har han paastaaet sig tillagt Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, hvorhos han har paastaaet sig hos Indstævnte tillagt Sagens Omkostninger med et passende Beløb. Indstævnte har principaliter procederet til Frifindelse og har subsidiært paastaaet sig frifunden imod at betale Citanten et saadant Beløb, som Retten maatte finde, at der tilkommer ham. Sagens Omkostninger har han paastaaet sig tilkjendt skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb eller i alt Fald Omkostningerne ophævede. Naar Indstævnte først til sin Frifindelse har anført, at Parterne i deres Samtale den 28 Oktober f. A. have truffet endelig Aftale om, at Afskibning maatte finde Sted i Lobet af 8 à 14 Dage, medens Indstævnte ikke skulde sende Telegrafsvær den følgende Dag og Citanten ikke havde forbeholdt sig at forhandle med sine Kjøbere, og at Citanten derfor var uberettiget til, som sket, den 29 Oktober at annullere Handelen og fordre Erstatning, kan dette ikke komme i Botragtning, da Indstævnte ikke har bevist Rigtigheden af dette sit Anbringende. Ej heller kan, som Indstævnte mener, hans Frifindelse blive en Følge af, at Citanten — der har angivet at have solgt 1080 Ctnr. af Partiet til Priser varierende mellem 635 Øre og 600 Øre pr. Ctnr. — ungjet Indstævntes Opfordring ikke har dokumenteret, til hvilke Priser han har solgt af Partiet og derfor, da han ikke har godtgjort at have tabt Avance og ikke har oplyst at have maattet foretage Dækningskjøb for at tilfredsstille sine Kjøbere, formenes ikke at have Krav paa nogen Erstatning. Ligesom det nemlig, for at Citanten kan faa tilkjendt Erstatning, beregnet efter Forskjellen mellem hans Kjøbepris og den højere Pris paa Leveringstiden, overhovedet ikke kan fordres, at han havde solgt Varerne, saaledes kan det, naar han har opgivet at have solgt en Del af Varerne, ej heller, som Betingelse for, at der kan tilkjendes ham saadan Erstatning, være nødvendigt, at han godtgjør at have

solgt til Priser, der ikke vare mindre end Prisen paa Leveringstiden, eller at han har maattet foretage Dækningskjøb til ikke lavere Priser end disse. Med Hensyn til, hvilket Tidspunkt, der kommer i Betragtning ved Bestemmelse af Differencen, maa Parterne anses at være enige om, at dette Tidspunkt er Slutningen af Oktober eller de første Dage af November f. A. Vel have nu Grosserer L. Benzon, hvorn Citanten den 4 November havde tilskrevet om at anstille ham Solsikkekager billigst fra Skib eller Loft, og Mægler Høyberg, til hvem Benzon i den Anledning henvendte sig, som Vidner forklaret, den Førstnævnte, at han, efter forgjæves at have henvendt sig om Tilbud til de fleste Foderstofhandlere her i Staden, henvendte sig til Mægler Høyberg og fra denne fik Tilbud om et Parti af 12,000 Pd. tynde Solsikkekager til en Pris af 625 Øre pr. 100 Pd. Netto frit paa Kjøbenhavns Banegaard, -- den Sidstnævnte, at han gjorde Benzon Tilbud som anført, dog frit paa Kjøbenhavns Banegaard eller paa Thaastrup Station, og at han ikke havde formaaget at fremskaffe yderligere Tilbud; men det skjøntes dog ikke, navnlig naar henses til det tilbudte enkelte Partis ringe Størrelse, herved at kunne anses oplyst, at den anførte Pris den 4 November f. A., paa hvilken Dag Tilbudet antages at være gjort, har været den almindelige en gros Pris her paa Pladsen, hvorved ogsaa bemærkes, at det Firma, fra hvilket Høyberg havde det ommeldte Tilbud, ifølge hans Forklaring nogle Dage senere tilbød at sælge Partiet 15 Øre billigere pr. 100 Pd. Paa den anden Side kunne de af Indstævnte producerede Oplysninger om Salg af Solsikkekager her i Staden den 4 og 11 November f. A. til Priser ikke lidet under 600 Øre pr. 100 Pd. ikke komme i Betragtning, da de ikke angaa disponible Varer, men Varer, der først derefter skulde afskibes fra Rusland, ligesom ej heller de af Indstævnte fremskaffede Oplysninger om Prisen paa deslige Kager i fynske og jyske Kjøbstæder ere afgjørende. Efter de foreliggende Oplysninger og naar henses til, at det af Citanten er erkjendt, at der ingen Forskjel var paa Prisen paa Solsikkekager sidst i Oktober og i Begyndelsen af Novbr. f. A., samt da det er in confesso mellem Parterne, at tynde Solsikkekager ved det omspurgte Tidspunkt vare 20 Øre dyrere pr. 100 Pd. end tykke, finder Retten, at den Pris, efter hvilken den Citanten tilkommende Difference vil være at beregne, maa bestemmes for de tynde Solsikkekager til 600 Øre pr. 100 Pd. og for de tykke til 580 Øre pr. 100 Pd., hvorefter den Godtgjørelse, der vil være at tilkjende Citanten, udgjør 525 Kr. Af dette Beløb vil Indstævnte derhos have at tilsvare Citanten Renter som paastaet. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde erstatte Citanten med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 17 Februar.

Nr. 213.

Advokat Klubien

contra

Harald Theodor Witzansky og Hermann Meyer Bing
(Def. for Førstnævnte Asmussen, for Sidstnævnte Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Mened eller Overtrædelse af Straffelovens § 148 samt for Overtrædelse af samme Lovs § 110.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juni 1886: De Tiltalte, Harald Theodor Witzansky og Hermann Meyer Bing, bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 2 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Engberg, 50 Kr., til den for Tiltalte Witzansky beskikkede Defensor, Prokurator Rode, 25 Kr., samt til den for Tiltalte Bing subsidiært beskikkede Defensor, Prokurator Jacoby i Randers, 10 Kr., udredes af Tiltalte Bing med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Witzansky med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 April 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 52.

Torsdagen den 17 Februar.

Nr. 213.

Advokat Klubien

contra

Harald Theodor Witzausky og Hermann Meyer Bing
(Def. for Førstnævnte: Asmussen, for Sidstnævnte: Nellemann).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende auførte Grunde maa det billiges, at det ikke er anset godtgjort, at Tiltalte Bing har gjort sig skyldig i Mened; men de foreliggende Oplysninger kunne heller ikke anses tilstrækkelige til at godtgjøre, at han ved at afgive den under Sagen omhandlede Vidneforklaring har gjort sig skyldig i en saadan Undladelse af at meddele, hvad han vidste til Sagens Oplysning, som kunde paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 148. Derimod maa han for sit Forhold med at tilintetgjøre den i Dommen ommeldte Honorarbog dømmes i Henhold til den nævnte Lovs § 110. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

For Tiltalte Witzanskys Vedkommende maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde og idet en Højesteret forelagt Lægeerklæring om hans Helbredstilstand ikke kan føre til hans Frifindelse, billiges, at han er anset efter Straffelovens § 146, og hans Straf findes at kunne bestemmes, som ved Dommen sket, til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Hermann Meyer Bing bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Nolleman og Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, som udredes af Tiltalte Bing med to Trediedele og af Tiltalte Witzansky med een Trediedel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Harald Theodor Witzansky, der er født den 7 September 1862 og ikke fundet forhen straffet, for falsk Forklaring for Retten, og Hermann Meyer Bing, der er født den 23 Januar 1845 og heller ikke funden forhen straffet, for Mened eller Overtrædelse af Straffelovens § 148 samt for Overtrædelse af samme Lovs § 110. Den 9 Mai f. A. forefaldt der nogle Uordener i Lejren paa Lammefællede, ved hvilke der bl. A. blev tilføjet en Sergeant et Slag; og der blev i den Anledning indledet retslig Undersøgelse ved 3die Regiment, uden det imidlertid lykkedes at udfinde, hvem der havde bibragt Sergeanten det ommeldte Slag. Da der herefter i Dagbladet „Politiken“ Nr. 136 for 16 Mai f. A. fandtes indrykket en anonym Artikel med Overskrift „et Lejrbrev“, i hvilken der — som det hedder — „af en Soldat, som selv havde deltaget i Bevægelsen“, gaves en Skildring af bemeldte Uordener, anmodede Regimentet Kjøbenhavns Politi om, at der under et Forhør maatte blive afæsket vedkommende Redaktør eller andre Funktionærer ved Bladet Forklaring om, fra hvem den ommeldte Angivelse i Bladet stammede, for mulig ad denne Vej at erholde ydligere Oplysninger om de begaaede Uordener. Efterat Sagen var bleven henvist til Behandling ved nærværende Rets 1ste Kriminelkammer, mødte Bladets Redaktør, Statsrevisor Viggo Lauritz Bentheim Horup, den 4 Juni s. A. i Retten og blev afæsket Vidneforklaring i den ommeldte Anledning, og da han protesterede mod at navngive Forfatteren til Artiklen, blev der den 9 Juni f. A. afsagt en Kjendelse, ved hvilken denne Protest forkastedes. Efterat denne Kjendelse var bleven stadfæstet ved Højesteretsdom af 3 December f. A. mødte Redaktør Horup paany i Retten den 7 December f. A. og forklarede da, at han ikke vidste, hvem Forfatteren af bemeldte Artikel var. Den 15 s. M. mødte Til-

talte Bing, der er Medudgiver af „Politiken“, og blev aføsket Forklaring om samme Spørgsmaal, hvorefter han afgav følgende edelige Forklaring: Han havde rimeligvis nok i sin Tid set Manuskriptet til Artiklen og altsaa ogsaa da Forfatterens Navn, men han havde ikke lagt synderlig Mærke dertil, da det ialtfald ikke var en af Bladets stadige og faste Medarbejdere. Han erindrede derimod, at en Person en Dag, efter at der var indledet Undersøgelse for at faa oplyst, hvem Forfatteren var, kom op til ham paa Expeditionskontoret og præsenterede sig som Forfatter til det nævnte Lejrbrev. Han spurgte imidlertid da ikke Personen om, hvad han hed, da denne blot spurgte, om han kunde levere yderligere Korrespondancer, hvorpaa der vist blev svaret bekræftende. Han mindedes ogsaa, at der fra samme Korrespondent, medens han endnu laa i Lejren, kom en Korrespondance, om hvilken han — Bing — vexlede nogle Ord med Redaktionssekretæren. ved hvilken Lejlighed Korrespondentens Navn maaske var blevet berørt, men det var ham ikke muligt at erindre, hvad Personen hed. Af Udseende var han lille og gjorde et ubetydeligt Indtryk, men noget særligt Kjendmærke lagde Tiltalte ikke Mærke til. Han kunde ikke udtale sig om, hvorvidt Artiklen var bleven honoreret, men antog dog nærmest, at dette var Tilfældet, og maatte Korrespondentens Navn da findes i Bøgerne. Han tilføjede sluttelig, at andre Oplysninger, der kunde lede paa Spor efter Forfatteren, kunde han ikke meddele. De Bøger, i hvilke Oplysning om, hvem der var Forfatter til den ommeldte Artikel, kunde søges, vare navnlig „Politiken“s Honorarbog og dens Kassebog, og efterat Redaktør Horup havde nægtet at gjennege disse og derefter afgive Forklaring om, hvorvidt samme indeholdt Oplysning i den ommeldte Henseende, blev der den 9 Januar d. A. afsagt Kjendelse om, at bemeldte Bøger vilde være at tage i Bevaring, hvorhos Dommeren beordrede den ved Kriminelkammeret ansatte Protokolfører i Forbindelse med tvende Politibetjente til at foretage denne Forretning. Da dette Personale samme Dag indfandt sig i „Politiken“s Forretningslokale, fik de ogsaa den vedkommende Kassebog udleveret, hvorimod Tiltalte Bing erklærede, at de ikke kunde faa den paagældende Honorarbog udleveret, da denne efter Foranledning af ham var tilintetgjort, for at Retten ikke skulde faa den. Herefter blev der indledet retslig Undersøgelse mod Tiltalte Bing. Under denne er det nu oplyst, at Forfatteren til den omhandlede Artikel er Friskolelærer Peder Christian Sørensen Overgaard, der i afvigte Sommer var indkaldt til Tjeneste ved 23de Bataillon og lua i Lejr paa Lammefældt fra 7 Mai og indtil 5 Juni f. A. I Lejrtiden tegnede denne sig som Abonnent paa „Politiken“ og tilskrev samtidig Redaktionen, om den ønskede Korrespondance fra Lejren, og efterat han gennem Redaktionssekretæren havde faaet et bekræftende Svar derpaa,

skrov han, foruden den i Sagen omhandlede Artikel, endnu to Korrespondancer til „Politiken“, hvoraf dog kun én blev optaget, nemlig i Bladet for 20 Mai f. A. Den 6 Juni f. A. indfandt han sig paa „Politiken“s Kontor for at gjøre Afregning med Bladet. Ved denne Lejlighed talte han med Tiltalte Bing, der paa hans Spørgsmaal erklærede, at han godt kunde sende Bladet flere Korrespondancer, og gjorde ham bekendt med den da her ved Retten indledede Undersøgelse om, hvem der var Forfatteren til det i Bladet for 16 Mai indrykkede Lejrbrev, og blev det da omtalt mellem dem, at hans Navn mulig vilde komme frem. Endel af denne Samtale foregik i Overværelse af Tiltalte Witzansky, der er ansat som Bogholder ved „Politiken“, og med denne afgjorde Overgaard Pengemellemværendet. Overgaard, der ved denne Lejlighed abonnerede paa „Politiken“ for den tilbagestaaende Del af Kvartalet, saaledes at Bladet skulde sendes ham til hans Opholdssted i Floes, har herfra — som det maa antages i Juni f. A. — tilstillet Redaktionen af „Politiken“ to eller tre Skrivelser, tildels indeholdende Korrespondancer til Bladet, som dog ikke bleve optagne i dette. Efter hvad der fremdeles er oplyst, er Tiltalte Bing, forinden Overgaard den 6 Juni f. A. indfandt sig paa Kontoret, paa forskjellig Maade bleven bekendt med hans Navn, og har bl. A. selv skrevet det paa trende Exemplarer af „Politiken“ for 16 og 20 Mai f. A. som Legitimation for, at der tilkom Overgaard Honorar for de i bemeldte Nummere af Bladet indeholdte Lejrbreve, og Tiltalte har da ogsaa under Sagen erkjendt, at han, da Overgaard den 6 Juni f. A. mødte paa Kontoret, vel vidste, hvad denne hed, men han har paastaet, at han, der har en slet Hukommelse for Navne, og derhos har bestræbt sig for ikke at komme til atter at træffe paa Navnet eller faa det til at dukke op igjen i sin Hukommelse, senere har glemt det, og navnlig ikke huskede det, da han den 15 December f. A. afgav Vidneforklaring i Sagen. Han vidste dengang vel, at Witzansky ogsaa havde været bekendt med Navnet og erindret det ialtfald nogen Tid efter den 6 Juni f. A., men det faldt ham ikke ind at oplyse denne Omstændighed, da Witzansky — efter hvad Tiltalte paastaar — dog forinden han afgav bemeldte Vidneforklaring, havde meddelt ham, at nu havde ogsaa han — Witzansky — glemt Navnet. At han ikke under bemeldte Vidneforklaring meddelte Oplysning om Overgaards Stilling og Opholdssted, har efter hans Forklaring ligget i, at han, ialtfald saavidt han mindes, ikke dengang havde erfaret Noget herom. Om Sammenkomsten med Overgaard paa Kontoret mindedes han efter sin Forklaring ikke Andet, end hvad han da udsagde; dog har han under Sagen erkjendt, at han da vel erindrede, at Witzansky havde været tilstede ved denne Lejlighed, men han har benægtet, at han ved at undlade at oplyse denne Omstændighed handlede i den Hensigt, forsætlig at for-

holde Retten Oplysninger i Sagen. Hvad nu disse Tiltaltes Anbringender angaar, vil hans Paastand om, at han, da han afgav Vidneforklaring i Sagen, havde glemt Overgaards Navn, efter Sagens Oplysninger, der bl. A. noget bestyrke, at Tiltalte har en slet Hukommelse for Navne, ikke kunne forkastes. Forsaavidt Tiltalte fremdeles har paastaet, at Witzansky havde meddelt ham, at ogsaa han — Witzansky — havde glemt Navnet, gaar den af Witzansky senest afgivne Forklaring vel ud paa, at han kun mindes engang, og det kort før Bing afgav Vidneforklaring i Sagen, at have udtalt sig angaaende det omhandlede Spørgsmaal til Bing, og at han da netop lod denne forstaa, at han ikke havde glemt Navnet fuldstændig, hvortil Bing yttrede, at han ikke ønskede at vide Noget om dette eller Lignende. Naar imidlertid bl. A. henses til, at Witzansky ved Siden heraf har udtalt, at han maaske nok i den sidste Tid havde paa Fornemmelsen, at Bing troede, at han — Witzansky — havde glemt Navnet, findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltalte Bings Forklaring om, at han, da han afgav Vidneforklaringen, i ethvert Fald gik ud fra, at Witzansky havde glemt Navnet og derfor ikke fuldt paa at omtale, at Witzansky havde kjendt det. At Tiltalte overhovedet har haft Kjendskab til Overgaards Stilling og Opholdssted, da han afgav Forklaring i Sagen, kan ikke anses tilstrækkelig godtgjort, og ej heller er der fremkommet Oplysninger, der give Føje til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han ikke, da han afgav Vidneforklaring i Sagen, har i den Hensigt, at forholde Retten nogen Oplysning, forbigaaet Noget af, hvad han mindedes om Sammenkomsten med Overgaard den 6 Juni f. A. Efter det saaledes Foreliggende kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar for Mened. Derimod skjønnes det ikke rettere end, at Tiltalte, der, da han afgav Vidneforklaring i Sagen — som han har udtrykt sig — ikke var utilfreds med, at han ikke kunde give positive Oplysninger i denne, har ved sammes Afgivelse udvist en Mangel paa Samvittighedsfuldhed eller paa skyldig Omtanke, der har bevirket, at hans Forklaring ikke kom til at indeholde saadanne Oplysninger, som han i Virkeligheden kunde give. Hans Udsagn om hans eget Forhold og Kjendskab til Overgaard ere saaledes afgivne paa en saa forbeholden Maade, at det af samme bl. A. ikke fremgaar, at han selv dog en Tid har været fuldt bekjendt med dennes Navn; hans Forklaring om, hvorvidt den omspurgte Artikel var honoreret, er kjendelig ubestemt, uaftet Forholdet i Virkeligheden var det, at Tiltalte ikke nærede nogen Tvivl om, at Artiklen var honoreret, og at Oplysning om Korrespondentens Navn derfor efter al Rimelighed i ethvert Fald ved Bogholder Witzanskys Hjælp vilde kunne faas af Bøgerne, og endelig findes det at maatte lægges Tiltalte til

Last, at han, uagtet han, som den af ham i Slutningen af hans Forklaring afgivne Erklæring udriser, er bleven opfordret til at meddele Alt, hvad der kunde tjene til Oplysning i Sagen, dog har undladt at oplyse, dels at Witzansky havde kjendt Korrespondentens Navn og orindret det i ethvert Fald i længere Tid end Tiltalte selv, dels at Witzansky havde været tilstede paa Kontoret, da Overgaard den 6 Juni f. A. indfandt sig samme Sted, og saaledes, selv om han maatte have glemt hans Navn, mulig vilde være i Stand til at give andre Oplysninger om ham, der kunde lede til at udfinde, hvem han var. Tiltalte har da ogsaa gjøntagne Gange i Forhøret erkjendt, at hans Undladelse af at omtale sidstnævnte Omstændigheder skyldes Taneløshed, Ubotænsksomhed eller Ligeegyldighed. For sit Forhold i disse Henseender findes Tiltalte derfor at maatte anses efter Straffelovens § 148. Ved Tiltalte Bings egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det fremdeles godtgjort, at han i den sidste Halvdel af December f. A. efterat han havde afgivet Vidneforklaring i Sagen og under denne at være betydet, at Retten mulig ønskede at undersøge den Honorarbog, der efter al Rimelighed indeholdt Navnet paa Forfatteren af den tidnævnte Artikel og derved kunde tjene til Oplysning under den ved 3die Regiment verserende kriminelle Undersøgelse, har ladet denne tilintetgjøre i det Ojemed, at forhindre Retten i at komme i Besiddelse af den, og da det nu ikke vil kunne tillægges Betydning, at hans Bevæggrund til denne Handling, efter hvad han har angivet, har været Frygt for, at Uvedkommende overhovedet skulde blive bekendte med Navnene paa Personer, som havde skrevet anonymt i „Politiken“, eller at han vil have tænkt sig, at Navnet mulig kunde erholdes oplyst gennem Undersøgelse af Kassebogen — hvilket i ethvert Tilfælde vilde have været ulige vanskelige, da der i denne kun indeholdtes Navne, medens Honorarbogen tillige indeholdt vedkommende Artikels Overskrift — saa findes han for dette Forhold at maatte anses efter Straffelovens § 110. Hvad Tiltalte Witzansky angaar, er han ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbeviist at have i et den 18 Januar d. A. afholdt Forhør, i hvilket han afhørtes som Vidne i Sagen, dels med bedre Vidende forklaret, at han nogen Tid, før Bing afgav den oftnævnte Vidneforklaring i Sagen, havde udtalt til denne, at han havde glemt Overgaards Navn, dels med Forsæt urigtigt benægtet, at han, efterat Bing havde afgivet bemeldte Vidneforklaring, havde gjort denne bekjendt med, at han nu havde erfaret, at Overgaards Navn stod i Bøgerne. Tiltalte, der vil have afgivet bemeldte urigtige Forklaringer alene for ikke ved sine Udsagn at skade Bing, har erklæret, at, snarere end der var blevet affordret ham Ed paa hans Forklaring, vilde han ikke have affagt sandan Ed, og til at forkaste denne Forklaring giver det iøvrigt Oplyste ikke Følge. Denne Tiltalte vil folgelig være

at anse efter Straffelovens § 146, Idet de Tiltalte saaledes ville være at anse efter de anførte Lovbestemmelser, findes Straffen at kunne bestemmes for hver især af dem til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Nr. 339. Grosserer H. T. R. Leidesdorff (Ingen)

contra

Tommermester Peter Olsen (Shaw).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1887: Exekutionsforretningen bør ved Magt at stande. Indstævnte, Grosserer H. T. R. Leidesdorff, bør til Citanten, Tommermester Peter Olsen, betale Appellens Omkostninger skadesløst, hvilke ndredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterots Dom.

Da Kontracitanten, efter at Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved den i nærværende Sag under den 10 Januar 1887 afsagte Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom paa-ankes til næste Højesteretsaar, ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling har kontrapaanket bemeldte Dom til Stad-fæstelse, og Hovedcitanten, skjendt lovlig varslet, ikke ved Sagens Foretagelse i Højesteret har givet Møde, vil efter den derom nedlagte Paastand Dommen være at stadfæste og Hovedcitanten at tilpligte at udrede Processens Omkostninger for Højesteret, efter Omstændighederne med 200 Kroner, hvorved bemærkes, at Kontracitanten ikke for Højesteret har dokumenteret sin Hjemmel til at erholde disse skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Overretssagfører Bay den 15 Marts f. A. havde ladet gjøre Arrest hos Indstævnte, Grosserer H. T. R. Leidesdorff, i dennes Ejendom Matr.-Nr. 814 i udenbys Klædebo Kvarter til Sikkerhed for et Beløb af 9085 Kr., som Indstævnte skyldte ham efter Gjældsbevis af 1 Februar 1883 med Paategning af 11 Marts f. A. og der var indgaaet Forlig for Fogedretten, hvorved Indstævnte forpligtede sig til at betale Beløbet med Renter og Omkostninger inden 1 Mai f. A., lod Bay den 11 s. M. gjøre Exekution i Ejendommen for Beløbet med Renter og Omkostninger. Da Indstævnte derefter har appelleret Exekutionsforretningen til Annulation eller Ophævelse, men har udtaget Appelstævning med et langt Varsel, har Citanten, Tømmermester Peter Olsen — hvem Bay den 13 August f. A. har givet Transport paa Forliget og Exekutionsforretningen — under nærværende Sag appelleret Exekutionsforretningen til Stadfæstelse, og gaar Citantens Paastand ud paa, at Forretningen stadfæstes som lovlig foretagen og at Indstævnte tilpligtes at betale Appellens Omkostninger skadesløst. Da nu Indstævnte, der er modt under Sagen, ikke har kontraappelleret til Forandring eller overhovedet har nedlagt nogen Paastand, vil Citantens Paastand være at tage tilfølge. Stempelovortrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 41. Kroejer Th. Falster (Nellemann efter Ordre)

contra

Kammerherre, Amtmand, Baron V. F. Wedell-Wedellsborg
(Ingen),

betr. Spørgsm. om Gyldigheden af et formentlig mod Næringslovgivningen stridende Næringsbevis.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 13 September 1883: Indstævnte, Kroejer og Kjøbmand Theodor Christoffer Falster, bør være uberettiget til i Medhold af Næringsbevis af 24 April 1875 at drive Kjøbmandshandel i de paa Matr.-Nr. 2c af St. Lyngby opførte Bygninger. Sagens Omkostninger ophæves. Der tilkjendes Citantens beskikkede Sagsfører, Prokurator Wodschou et Salær af 50 Kr., der betales af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Mai 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Prokurator Simonsen tillægges der i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at Ejeren af Store Lyngby Kro i Aaret 1862 anholdt om Tilladelse til i Kroen at drive Isenkramhandel, at der var vedlagt hans Ansøgning Attest af en Landmaaler bl. a. om, at Afstanden fra Krostedet til Hillerød Kjøbstad udgjorde $1\frac{1}{2}$ Mil, at Amtet indsendte Ansøgningen til Indenrigsministeriet med den Erklæring, at da Andrageren havde produceret Attest om, at den i Næringsloven af 29 December 1857 § 54 omhandlede Afstand var tilstede, var Politimesteren formentlig forpligtet til at meddele Næringsbeviset, at Indenrigsministeriet i den Anledning udtalte, at der ikke kunde erhverves særligt Næringsbevis paa Isenkramhandel, men at der, naar Andrageren for Politimesteren havde godtgjort, at hans Bopæl laa i mindst $1\frac{1}{2}$ Mils Afstand fra nærmeste Kjøbstad, ikke vilde kunne nægtes ham det fornødne Næringsbevis, samt at der derpaa under 14 Juli 1862 meddeltes ham Næringsbevis paa Kjøbmandshandel. Ligeledes er det oplyst, at der derefter under 5 August 1867 til en anden Mand er udstedt et nyt Næringsbevis paa Kjøbmandshandel i Store Lyngby Kro, og forsaavidt endelig angaar det Citanten meddelte Næringsbevis af 24 April 1875, maa det efter de af Politimesteren under Sagen afgivne Erklæringer ogsaa antages, at dette, skjønt lydende paa Store Lyngby i Almindelighed, dog særligt har skullet hjemle Citanten Kjøbmandshandel i selve Kroen — hvor han ifølge et særskilt Næringsbevis af 6 Juli s. A. tillige fik Ret til at drive Brændevinshandel — samt at Politimesteren ved at meddele ham førstnævnte Næringsbevis enten har fundet de ham ved denne Lejlighed forelagte Oplysninger om Afstanden fra Hillerød fyldestgørende eller muligen undladt at forlange saadanne under Hensyn til, at der tidligere var meddelt Næringsbevis paa Kjøbmandshandel i bemeldte Kro.

Den i Dommen ommeldte Attest fra en Landinspektør gaar nu vel ud paa, at Store Lyngby Kro ligger 149 Alen indenfor den i Næringslovens § 54, jfr. § 14, fastsatte Afstandsgrændse fra Hillerød; men naar henses til, at det paahviledet det Offentlige at vaage over lagttagelsen af denne Lovforskrift, medens det dog var overladt saume at bedømme, hvilke Bevisligheder der i saa Henseende behøvedes, findes Meddelelsen af Næringsbeviset paa Kjøbmandshandel til Citanten — hvad enten den har været grundet paa en Godkjendelse af de da

forelagte Oplysninger om Afstanden, eller Tilvejbringelsen af nye Oplysninger herom ved denne Løjlighed er funden ufornoden — at maatte ligeoverfor Citanten betragtes som en saadan Anerkjendelse af den foreskrevne Afstandsbestingelses Tilstedeværelse, at det ikke kan anses beføjet paa Grund af den nu fremkomne Attestation om en ubetydelig Mangel i den lovbestemte Afstand at frakjende Citanten den af ham i god Tro erhvervede og gennem en længere Aarrække upaataalt udøvede Næringsret i den ham nu tilhørende Store Lyngby Kro.

Ifølge det Anførte vil der være at tillægge Citanten Friindelse. Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve og Salærerne m. v. til de befalede Sagførere at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. I Salarium tillægges der Prokurator Wodschou for Underretten 50 Kroner, Prokurator Simonsen for Overretten 60 Kroner og Advokat Nellemann for Højesteret 150 Kroner, hvilke Salarier tilligemed et Beløb af 8 Kroner 65 Øre til Sidstnævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der her for Retten procederes efter Hoved- og Kontrastævning, er det in confesso, at der under 21 April 1875 af Politimesteren i Frederiksborg Birk blev meddelt Hovedcitanten Christoffer Theodor Falster, der dengang havde Bolig og Butik i Store Lyngby Kro, Matr. Nr. 2c i Lille Lyngby Sogn, som Lejer af Stedet Næringsbevis „som Kjøbmand i Store Lyngby, Lille Lyngby Sogn“ og Hovedcitanten drev i Henhold til dette Næringsbevis derefter Kjøbmandshandel i den nævnte Ejendom, som han tilkjøbte sig. I April 1881 indgav en navngiven Kjøbmand i Store Lyngby et Andragende til nævnte Politimester, hvori han under Henvisning til en Attest fra Generalstabens topografiske Afdeling om, at Afstanden mellem ovenmeldte Matr.-Nr. 2c og Midtpunktet af Hillerød Axeltorv, maalt i lige Linje paa Generalstabens Kort, kun udgjorde 17,834 Alen, begjærede

den af Hovedcitanten drevne Kjøbmandshandel som formentlig ulovlig standset ved Politiets Foranstaltning. I Henhold til Indenrigsministeriets i Anledning af dette Andragende afgivne Resolution blev Hovedcitanten derefter inden ovennævnte Birks Politiret opfordret til inden en kort Frist at tilbagelovere til Kassation det ham formentlig i Strid med Næringslovgivningens Bestemmelser meddelte Næringsbevis, medmindre han ved Attest fra en Landinspektør eller Landmaaler godtgjorde, at det paagjældende Sted ved Opmanling i Marken befandtes at ligge udenfor det i Næringsloven af 29 December 1857 § 54 ommeldte Afstands-bælte, og da Hovedcitanten ved sit Møde i Politiretten erklærede, at han ikke kunde erkjende, at det ved Generalstabens Attest var godtgjort, at hans Ejendom læa indenfor den befalede Afstand fra Hillerød Kjøbstad, og forment, at det ikke var hans Sag at godtgjøre Afstandens Længde, samt vægrede sig ved at indlevare sit Næringsbevis til Kassation, hvilket vilde medføre et stort Tab for ham, anlagde Kontracitanten, Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron V. F. Wedell-Wedellsborg, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved Frederiksborg Birkething nærværende Sag imod Hovedcitanten, hvorunder han ved sin beskikkede Sagfører nedlagde Paastand paa, at det omhandlede Næringsbevis kasseredes eller annulleredes eller at Hovedcitanten i hvert Fald kjendtes uberettiget til i Medhold af samme at drive Kjøbmandshandel i de paa Matr.-Nr. 2 c af Store Lyngby opførte Bygninger, saa paastod han og Hovedcitanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder 125 Kr., der tilkom Landinspektør Sørensen for en Attest om Afstandens Længde, udmaalt i Marken, samt Salær til den beskikkede Sagfører, Prokurator Wodschow, hvilket sidste denne i hvert Fald paastod sig tilkjendt hos det Offentlige. Hovedcitanten procederede til Frifindelse, in subsidium paastod han, at det ham meddelte Næringsbevis, selv om han kjendtes uberettiget til i Henhold til dette at drive Kjøbmandshandel i oftnævnte sin Ejendom, i hvert Fald ikke annulleredes, endelig paastod han sig for alle Tilfælde tilkjendt Sagens Omkostninger. Ved Birkethingets Dom af 13 September 1883 blev Hovedcitanten kjendt uberettiget til at drive det omhandlede Næringsbrug i de paa den nævnte Ejendom Matr.-Nr. 2 c af Store Lyngby opførte Bygninger, medens Sagens Omkostninger ophævedes og det den for Kontracitanten beskikkede Sagfører tillagte Salær af 50 Kr. paalagdes det Offentlige. Denne Sag er derefter saavel af Hoved- som Kontracitanten indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten har paastaet Underretsdommen forandret saaledes, at der tillægges ham Frifindelse og skadesløse Sagsomkostninger i begge Instanser, medens Kontracitanten, for hvis Vedkommende Sagen ogsaa her for Retten er beneficeret, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator

Simonsen, principalt har paastaet det omhandlede Næringsbevis kasseret eller annulleret, og subsidiært Underretsdommen stadfæstet, dog saaledes at Hovedcitanten for alle Tilfælde tilpligtes at udrede de af Sagen flydende Omkostninger, derunder ogsaa de ovenanførte 125 Kr. til Landinspektør Sørensen, for begge Instanser skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, samt ligeledes derunder Salærer til de saavel for Underretten som Overretten beskikkede Sagforere, hvilke Salærer i hvert Fald ere paastaede udredede af det Offentlige. Det fremgaar af den ovenomtalte, af Kontracitanten for Underretten fremlagte Attest fra Landinspektør Sørensen, at Afstanden udmaalt i Marken fra den Bygning paa Ejendommen Matr.-Nr. 2 c i Store Lyngby, i hvilken der drives Kjøbmandshandel, til Midtpunktet af Hillerød Axeltorv udgjør 17,851 Alen, og det maa anses at være in confesso under Sagen, at enkelte Dele af Store Lyngby ligge udenfor en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil fra nævnte Axeltorv. Forsaavidt Hovedcitanten har bestridt, at Afstanden mellem de omhandlede Punkter findes rigtig udmaalt i den fremlagte Landinspektør-Attest, har han ikke anført noget til Bevis herfor, idet Attestens Upaalidelighed navnlig hverken er godtgjort derved, at den i Sagen fremlagte Attest fra Generalstabens topografiske Afdeling angiver Afstanden som endnu nogle Alen ringere, eller derved, at en under Sagen fremkommen, af Vejinspektør Mørch i 1880 udstedt Attest angiver Afstanden mellem Store Lyngby og Hillerød til $1\frac{1}{2}$ Mil, uden iøvrigt nærmere at angive de Punkter, mellem hvilke Afstanden skal være maalt. Da det saaledes maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at det ompurgte Næringsbrug drives paa et Sted i St. Lyngby, der ligger indenfor den i Næringslovens § 54 ommeldte Afstand fra nærmeste Kjøbstad, og en saadan Benyttelse af Næringsbeviset efter bemeldte Lovs § 54 er uljemet og da den af Hovedcitanten paanberaabte Omstændighed, at Næringsbeviset engang er meddelt ham, og at han ved dets Meddelelse har været i god Tro, ikke kan hjemle ham Ret til fremdeles at drive Kjøbmandshandel i den nævnte Ejendom, bliver det heraf en Følge, at Hovedcitanten, idet der intet Hensyn vil kunne tages til, hvad han iøvrigt har anbragt til Støtte for sin Frifindelse, vil være at kjønde uberettiget til at drive Kjøbmandshandel i den paagjældende Ejendom. Naar Kontracitanten til Støtte for sin Paastand om Næringsbevisets Kassation har anbragt, at dette formentlig maatte være en Følge af Bestemmelserne i Næringslovens § 54, idet Næringsbeviset maatte hjemle Hovedcitanten Ret til Nedsættelse paa ethvert Sted i Store Lyngby, altsaa ogsaa paa Steder, der ligge indenfor det lovbestemte Afstandsbælte, hvilket atter nødvendigvis maa medføre, at Næringsbeviset ikke lovgyldig kunde meddeles, da kan Overretten ikke give denne Betragtning Medhold. Det følger nemlig ligefrem af Næringslovens § 5, at det Næringsbevis, der

humoristisk Skildring af Forfatterens og nogle af hans Kammeraters Hændelser under en Kantonnementsøvelse. De kunne derfor ikke henføres under de i Undtagelsesbestemmelsen i Lov om Eftertryk m. M. af 29 December 1857 § 13 Nr. 2 nævnte enkelte Artikler og Meddelelser i andre Dagblade, i hvilken Henseende det hverken vil kunne komme i Betragtning, at de deri skildrede Tildragelser ere henlagte til et Skitsernes Fremkonist nærliggende Tidspunkt, eller at de ikke i det Blad, hvorfra de ere tagne, saaledes som i de af Indstævnte redigerede Blade, vare optagne paa den for Feuilletoner sædvanlige Plads. I det denne deres Karakter nu ogsaa maatte være Indstævnte indlysende, dengang han paabegyndte Optagelsen deraf i sine Blade — paa hvilket Tidspunkt omtrent Halvdelen af Skitserne man antages at have foreligget — maa hans i Dommen fremstillede Forhold betragtes som ulovligt Eftertryk, og han maa derfor være pligtig at erstatte Citanten det denne herved forvoldte Tab. Erstatningen findes imidlertid ikke, saaledes som Citantens principale og to første subsidiære Paastande forudsætte, i Henhold til fornævnte Lovs § 20 at kunne bestemmes i Forhold til Prisen paa den i Bogform udkomne Udgave af Skitserne, allerede fordi det ulovlige Eftertryk ikke er udgivet i Bogform, hvorimod den vil være at ansætte ved uvillige Mænds Skjon til et saadant Beløb, som kan antages at indeholde Erstatning for det Citanten som Forfatter ved Eftertrykket tilføjede Tab, dog ikke udover det i Citantens anden subsidiære Paastand fordrede Beløb af 2573 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at opliæve og det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør i Erstatning til Citanten betale et saadant Beløb, hvortil uvillige, af Retten anmeldte Mænd maatte ansætte det Citanten ved det omhandlede ulovlige Eftertryk tilføjede Tab, dog ikke over 2573 Kroner, med Renter af Erstatningssummen 5 pCt. aarlig fra den 8 Oktober 1884, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der den 17 Oktober 1883 i det her i Staden udgivne Blad „Dagsavisen“ var paabegyndt nogle Skitser under Titlen „Paa Kantonnementsfod“, hvilke Skitser, der betegnedes som forfattede af Jens Kok, derefter fortsattes i nogle senere Numre, nemlig for den 22, 24, 28 og 31 Oktober, den 5, 12, 20 og 28 November samt den 26 December 1883, lod Indstævnte, Redaktør R. P. Jensen af Ringsted, i de af ham som ansvarlig Redaktør ledede Blade, Folketidenden for Ringsted og for Sorø, under udtrykkelig Angivelse af Kilden afstrykke disse Skitser, der i Ringsted Folketidende ere optagne i en Del Numre fra den 6 November til den 28 December 1883 og i Sorø Folketidende fra den 7 November til den 29 December s. A. Da Citanten, Musiklærer Charles Kjærulf, der er Forfatter til de nævnte under Pseudonymet Jens Kok offentliggjorte Skitser og som i 1884 har udgivet Skitserne i Bogform, har anset sig forurettet ved den omtalte, i de nævnte Folketidender skete Optagelse af Skitserne, har han under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede en Erstatning, som han i Overensstemmelse med Lov om Eftertryk m. M. af 29 December 1857 § 20 under Hensyn til, at Abonnentantallet paa de nævnte Tidender i Oktober Kvartal 1883 var 1660 og at Subskriptionsprisen pr. Exemplar af den af ham udgivne Bog er 1 Kr. 75 Øre, har paastaet fastsat til 2905 Kr., hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Renten af det nævnte Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 8 Oktober 1884 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. Indstævnte har forment, at han ifølge den nævnte Lovs § 13 Nr. 2, der tillader Aftryk i Dagblade af enkelte Artikler eller andre Meddelelser i andre Dagblade, dog at ved ethvert saadant Kilden udtrykkelig angives, har været berettiget til at afstrykke de nævnte Skitser og han har derfor paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Subsidiært har han fremsat forskellige Indsigelser imod Storrelsen af, den af Citanten fordrede Erstatning. Indstævnte har navnlig paaberaabt sig, at Skitserne, der skulle indeholde en Skildring af, hvad Forfatteren har oplevet paa de i Efteraaret 1883, altsaa omtrent samtidig med Indrykkelsen i Dagsavisen, stedfundne Kantonnementsøvelser, nærmest kun kunde have nogen Interesse paa det Tidspunkt, da de offentliggjordes, og at Skitserne, hvad der er in confesso, ikke i Dagsavisen fandtes betegnet som Feuilleton eller vare optagne paa den Plads, hvor Feuilletonstof ordentligvis findes optaget, men derimod i Bladets almindelige Text, samt at Indstævnte, da han begyndte Afstrykket, efter Skitsernes hele fragmentariske Karakter ikke kunde have nogen Mening, om de ikke muligvis alt vilde være afsluttede i næste Numer af „Dagsavisen“ og at der intet forelaa, som kunde antyde for ham, at det var Forfatterens Hensigt senere

at udgive dem i Bogform, hvorhos Indstævnte har bemærket, at han ikke har trykt Skitserne som saakaldet Fraklipningsfeuilleton. Naar der henses til de omtalte Skitsers Indhold og navnlig til, at de angive sig som vedrørende Begivenheder, som vare forefaldne kort forinden, samt til, at de enkelte Skitser kun staa i en løsere Forbindelse med hinanden og ikke i „Dagsavisen“ fremtraadte som en Feuilleton og naar det fremdeles tages i Betragtning, at kun nogle af Skitserne vare optagne i „Dagsavisen“, da Indstævnte begyndte at aftrykke dem, og at Indstævnte da ikke kunde vide, hvormango Skitser der senere vilde blive trykte, findes Indstævnte i Henhold til § 13 Nr. 2 i den oftnævnte Lov at have været berettiget til at aftrykke Skitserne, og han vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Rettelse:

Pg. 792, L. 8 f. o.: vi, læs: vilde.

Pg. 793, L. 4 f. o.: Behandling, læs: Behanding.

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1886—87.

Nr. 53.

Torsdagen den 17 Februar.

Nr. 25. Bestyrelsen for den gejstlige Enkekasse for
Viborg Stift samt Stiftsøvrigheden i Viborg Stift
(Shaw efter Ordre)

contra

Borgmester og Byfoged i Skive **C. Krabbe** som Skifteforvalter i afdøde Sognepræst for Fuur Menighed **A. C. Hansens** og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo samt Prokurator **Munksgaard** i Skive som Kurator i bemeldte Bo
(Ingen),

betr. Pantsætning af Indløsningssummen for en Præstegaard m. v.

Skive Kjøbstads og Salling Herreds Skifterets Decision af 4 Juli 1884: De af Kurator nedlagte Indsigelser mod den af Stiftsprovsten til Kurator under 7 Januar 1884 og af Stiftsøvrigheden til Skifteretten under 29 s. M. anmeldte Fordring kunne ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1885: Den af Kurator i afdøde Sognepræst for Fuur Menighed Anton Christian Hansens og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo nedlagte Protest imod, at den af Bestyrelsen for Viborg Stifts gejstlige Enkekasse i bemeldte Bo anmeldte Fordring efter den af Sognepræst Hansen den 12 April 1872 til Enkekassen udstedte, den 31 Mai s. A. thinglæste Panteobligation, stor 800 Kr., tages i Betragtning ved Boets Deling, bør tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for de Indstævnte, Bestyrelsen for Viborg Stifts gejstlige Enke-

kasse, befalede Sagfører sammesteds, Kancelliraad Møller, i Salær 70 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Forsaauidt der ved den i den indankede Dom omhandlede Obligation af 12 April 1872 er betinget Pant i «Naadensaaret i Fuur Sognekald», er det i Dommen med Føje antaget, at Naadensaaret som Gjenstand for Pantsætning maa betragtes som rørligt Gods, og at som Følge heraf den Omstændighed, at Pantebrevet ikke er blevet tinglæst inden den i Frd. 28 Juli 1841 § 1 foreskrevne Frist, maa medføre, at der ikke kan tillægges denne Del af Pantsætningen Gyldighed. Derimod maa den ved Obligationen givne Panteret i den Udstederen «i sin Tid tilkommende Indløsningssum for Præstegaarden» anses som gyldig stiftet, idet Reglerne for Pantsætning af fast Ejendom forsaauidt findes at maatte komme til Anvendelse. I denne Henseende bemærkes, at om det end ikke — efter den hele særegne Beskaffenhed af det Retsforhold med Hensyn til Præstegaardsbygningerne, som er fremkommet derved, at Præsterne paa den i L.s 2—12—4 ommeldte Maade have «tilforhandlet sig» disse — kan antages, at Præsterne herved ere blevne Ejere i egentlig Forstand af disse Bygninger, maa det dog i hvert Fald anses for Lovgivningens Synepunkt, at Præsterne ved Kjøbet af Præstegaardsbygningerne for en Del ere blevne lodtagne i disse eller deres Værdi, og — som Forholdet historisk har udviklet sig — navnlig saaledes, at de ere berettigede til at pantsætte disse Bygninger indenfor Beløbet af den dem hos Eftermanden tilkommende Indløsningssum. Hermed stemmer navnlig ogsaa de i sin Tid af Kancelliet meddelte almindelige Tilladelser til af offentlige Midler at yde Præsterne Laan, dog ikke ud over 500 Rdl. — der svarer til Indløsningssummens Størrelse — mod «1ste Prioritet i Præstegaardene», og saaledes at Laanene, naar Successor ønskede det, kunde blive «urørligt henstaaende i Præstegaardene», so saaledes Kanc. Prom. 29 Oktober 1808 og 29 Marts 1809. Til en sliq Pantsætning af Præstegaardens Bygninger indtil Indløsningssummens Beløb maatte der nu allerede i og for sig efter sædvanlig Sprogbrug antages at være sigtet ved den i Obligationen givne Panteret i «Indløsningssummen», der netop repræsenterer Præstegaardsbygningernes pantsættelige Værdi, men at dette har været Meningen bestyrkes tillige paa en afgjørende Maade derved, at Reskr. af 11 Juni 1845 § 9, der indeholder Reglerne for Frugtbargjørelsen af Viborg Stifts gejstlige Enkekasses Midler, ligeledes nævner «Indløsningssummen» som et Pant, der

— i Forbindelse med Naadensaaret — kunde modtages, medens det af Reskriptets øvrige Bestemmelser om, at Udlaanene skulde ske fortrinsvis i Stiftets Præstegaarde og ellers efter Frd. 7 Juni 1827, nøksom fremgaar, at Sikkerheden for Udlaanene skulde, i alt Fald i Hovedsagen, ydes ved Pant i fast Ejendom, og at Udtrykket »Indløsningssummen«, naar det i Reskriptet nævnes som Gjenstand for Pantsætningen, saaledes maa være brugt i Betydningen af Præstegaardsbygningerne indtil Indløsningssummens Beløb og som en Betegnelse for Sikkerhed i fast Ejendom. Dette maa saameget mere antages, som der allerede, da Reskriptet udkom, forelaa en den 18 Februar 1840 afsagt Højesteretsdom, ved hvilken det var antaget, at Pant i Indløsningssummen for en Præstegaard maatte betragtes som Pant i Præstegaardsbygningerne og behandles efter Reglerne for Pant i fast Ejendom. Som Følge heraf vil Enkekassen være at kjende berettiget til for sin i Boet anmeldte Fordring med Renter at nyde forlods Dækning af den Boet tilkommende Indløsningssum for Præstegaardens Bygninger.

Om den af Boets Kurator fremsatte Præklusionsindsigelse bliver der herefter alene Spørgsmaal, forsaavidt angaar den Del af Enkekassens Fordring, som muligen ikke maatte kunne dækkes af Indløsningssummen. Denne Indsigelse findes imidlertid ikke beføjet, idet fornøden Anmeldelse af Fordringen maa anses sket ved den i Dommen ommeldte, af Kurator forinden Proklamaets Udlob modtagne Skrivelse fra Eftermanden i Embedet, hvori denne meddeler, at der mellem ham og Stiftsøvrigheden allerede er truffet den fornødne Ordning med Hensyn til hans Overtagelse af Boets Gjæld til Enkekassen efter den omhandlede Panteobligation, samt anmoder om en Erklæring fra Boet om, at dette frafalder Krav paa en tilsvarende Del af Indløsningssummen. Som Følge heraf vil den Del af Enkekassens Fordring, som ikke maatte kunne dækkes af Indløsningssummen, være at tage i Betragtning som simpelt Krav i Boet.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citanternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Viborg Stifts gejstlige Enkekasse bør for sin i afdøde Sognopræst A. C. Hansens og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo anmeldte Fordring, 800 Kroner, ifølge Panteobligation af 12 April 1872, med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra 11 December 1883,

være berettiget til forlods Dækning af den Boet tilkommende Indløsningssum for Præstegaardsbygningerne, hvorhos den Del af Fordringen, som ikke maatte kunne dækkes heraf, bør komme i Betragtning som simpelt Krav i Boet. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Kancelliraad Møller for Overretten 70 Kroner og Højesteretsagfører Shaw for Højesteret 120 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indkaldte Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Sognepræst for Fuar Menighed Anton Christian Hansen — der ved en den 12 April 1872 udstedt, den 31 Maj s. A. tinglyst Obligation havde til Sikkerhed for skadesløs Betaling af et Laan af Viborg Stifts gejstlige Enkekassens Midler, stort 400 Rdlr. eller nu 800 Kr., der skulde forrentes med 2 % til hver Juni og Decbr. Termin, givet Enkekassen 1ste Prioritets Panteret i Naadensaaret i Fur Sognekald og i den Sognepræst Hansen i sin Tid tilkommende Indløsningssum for Præstegaarden — i 1883 var afgaaet ved Døden, og hans og tidligere afdøde Illustrus Fællesbo, i hvilket Arv og Gjæld ikke blev vedgaaet, var taget under offentlig Skiftebehandling, anmeldte den daværende Formand for Enkekassens Bestyrelse, Stiftsprovst Sørensen i Viborg, ved Skrivelse til Boets Kurator af 7 Januar 1884, og Stiftsovrigheden for Viborg Stift, der have Overtilsynet med Enkekassens Bestyrelse, ved Skrivelse til Skifteretten i Boet af 29. s. M. den Enkekassen efter den ommeldte Panteobligation tilkommende Fordring, idet Stiftsovrigheden i dens Skrivelse nedlagde Paastand om, at Obligationens Paalydende med Renter heraf fra 11 Decbr. 1883 skadesløst udbetaltes Kreditor. Da det i Brovet den 16 Juni 1883 med 6 Maaneders Varsel udstedte Proklama, der er bekjendtgjort i Viborg Stiftstidende og Berlingske politiske og Avertissementstidende, sidste Gang i sidstnævnte Tidende for den 22 Juni 1883, imidlertid var udløbet den 22 Decbr. s. A., forment Kurator i Boet, at den ommeldte Fordring var prækluderet og nedlagde derfor Protest imod, at den toges i Betragtning, idet han in subsidium gjorde gjældende, at der i ethvert Tilfælde kun kunde tillægges Fordringen Gyldighed som simpelt Gjælds-brev, men efterat der i

Anledning af denne Protest havde fundet en Procedure Sted for Skifteretten mellem Stiftsovrigheden og Boets Kurator, bleve de af Sidstnævnte nedlagte Indsigelser imod den ommeldte Fordring forkastede ved den af Skifteretten afsagte Kjendelse, og Sagen er derefter af Citanten, Borgmester, By- og Herredsfoged Krabbe i Skive som Skifteforvalter i Boet efter Stævning til Bestyrelsen for Viborg Stifts gejstlige Enkekasse ved dens Formand, Stiftsprovst Sørensen i Viborg samt Stiftsovrigheden for Viborg Stift, indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Skifterettens Kjendelse forandret i Overensstemmelse med de af Boets Kurator for Skifteretten nedlagte Paastaaende. De Indstævnte, Bestyrelsen for Viborg Stifts gejstlige Enkekasse, have derimod procederet til den ommeldte Kjendelses Stadfæstelse, hvorimod Stiftsovrigheden ikke har givet Møde her for Retten. Enkekassens Bestyrelse har nu villot gjøre gjældende, at den heromhandlede Fordring maatte anses anmeldt i Boet ved en af dettes Kurator, som det maa antages den 22. Decbr. 1883, samme Dag Proklamaet i Boet udlob, modtaget Skrivelse fra den nuværende Sognepræst for Fur Menighed Olsen af 20 Jan., hvori bemeldte Sognepræst, med Bemærkning, at han fra Stiftsprovst Sørensen har modtaget en Panteobligation, stor 800 Kr., som Laan af Enkekassen til Udredelse af Indløsningssummen, udbeder sig en Erklæring fra Dødsboet, der, som det hedder, „har en lignende Panteobligation udstedt for Pastor Hansens Vedkommende i sit Værg“, om, at Dødsboet frafalder alt Krav til Olsen paa de 800 Kr. i Indløsningssummen, men denne Skrivelse, der ikke indeholder nogen Antydning af, at det var Meningen derved paa Enkekassens Vegne at fremsætte Krav paa Betaling i Boet af Kassens Fordring efter Sognepræst Hansens Obligation, kunde selvfølgelig ikke betragtes som en Anmeldelse af Fordringen, der kunde hindre sammes Prækclusion, og vel har Enkekassens Bestyrelse endvidere villet gjøre gjældende, at Skifteretten i Sognepræst Hansens og tidligere afdøde Illustrus Fællesbo i Medfør af Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. af 30 Novbr 1874 § 20, jfr. Cancell. Pl. af 10 April 1795 § 1 — hvorefter Skiftevaltere i Stervboer eller andre Boer, hvor det kan vides eller formodes, at de offentlige Stiftelser have noget Krav, ufortovet skulle indberette til vedkommende Stiftamtmand og Biskop, naar et saadant Bo tages under Behandling, paa det, at disse under Skiftet kunne paase den vedkommende Stiftelses Bedste, tale dens Ret, annamme hvad den tilkommer, samt sørge for, at Pengene strax igjen udsattes paa Rente — burde have anmeldt Sognepræst Hansens Dod for Stiftsovrigheden, og at Skifteretten i Henhold til den ved Cancell. Circel. af 17 Mai 1823 kundgjorte allerhøjeste Resolution af 30 April s. A. — hvorved det er paalagt alle ordinære Skifteforvaltere, saasnart der i et Bo udstedes Proklama, at søge Underretning af Pantebogen om den konge-

lige Kasse eller andet offentlig Institut maatte have Krav paa de Boet tilhørende Ejendomme, og naar dette befindes at være Tilfældet, da at anmelde det for vedkommende Overovrighed, hvilken igjen desangaaende har at gjøre Indberetning til den kongelige Kasse eller Bestyreren for det paa gjældende offentlige Institut — ligeledes burde have underrettet Stiftsovrigheden om Enkekassens heromhandlede Fordring, der efter Sagens Oplysninger er noteret baado paa Navneregistret og paa Fur Præstegaards Folio i Realregistret, men at Stiftsovrigheden ikke fra Skifteretten har modtaget enten Anmeldelse om Sognepræst Hansens Død eller Underretning om Enkekassens Fordring paa ham, og at Skifterettens Forsommelser i de nævnte Henseender maatte medføre, at Enkekassens Bestyrelse kunde fordre Fyldstgjørelse af Boet for den heromhandlede Fordring, selv om denne ikke kunde anses anmeldt i Boet inden Proklamaets Udlob; men heller ikke heri kan der gives Bestyrelsen Medhold. Ligesom nemlig den allerhøjeste Resolution af 30 April 1823, selv om den kunde anses anvendelig med Hensyn til en Fordring, som den heromhandlede, efter sit Indhold ikke kan antages at have villet gjøre Forandring i Reglerne om Prækclusion, saaledes indeholder heller ikke Pl. 10 April 1795 nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at offentlige Stiftelsers Fordringer skulde være undtagne fra Prækclusion efter Proklama, og selv om det maatte anses at følge af Hensigten med Plakatens Bestemmelser, at saadan Prækclusion ikke indtræder, naar Skifterettens Forsømmelse af at gjøre den i Pl. ommeldte Anmeldelse for Stiftsovrigheden om, at Debtors Bo er taget under Skiftebehandling, har havt til Følge, at Stiftsovrigheden først er blevet bekjendt dermed saa sent, at den paa gjældende Fordring ikke kunde blive anmeldt i rette Tid, maatte dette i alt Fald blive uden Betydning i nærværende Tilfælde, hvor det man anses for at være in confesso, at Stiftsovrigheden allerede den 11 Juli 1883, da den anmeldte nogle Stiftsmidlerne tilkommende Fordringer paa Sognepræst Hansen for Skifteretten i hans Bo, altsaa længe for Udlobet af det den udstedte Proklama, har havt Kundskab om, at Sognepræst Hansen var død og hans Bo taget under offentlig Skiftebehandling, og hvor Grunden til, at Enkekassens Fordring paa Boet desuagtet først er anmeldt efter Proklamaets Udlob, efter hvad Stiftsovrigheden selv har udtalt i Skrivelsen af 29 Januar 1884, hvori de anmeldte den heromhandlede Fordring i Boet, udelukkende er den, at de Indstævnte tidligere havde staaet i den Formening, at Sognepræst Hansens Gjæld vilde, som det plejer at ske i slige Tilfælde, blive berigtiget ved ny Obligations Udstedelse af Eftermanden. Som Følge af Foranstaaende og idet en Fordrings Prækclusion efter Proklama ikke, som af Enkekassens Bestyrelse forment, udelukkes derved, at Skifteretten eller Kurator i vedkommende Bo inden Proklamaets Udlob har

fnaet Kundskab om Fordringens Existens, maa der gives Citanten Modhold i, at den Enkekassen efter den heromhandlede Obligation tilkommende personlige Fordring paa Sognepræst Hansens eller nu dennes Bo maa anses prækluderet, og forsaavidt Enkekassens Bestyrelse in subsidium har nedlagt Paastand om, at i ethvert Tilfælde de pantsatte Gjenstandes Provenu, forsaavidt dette kunde tilstrække, skulde anvendes til Dækning af Enkekassens Fordring, da har Citanten — under Paaberaabelse af, at det ved Stiftelsen af Underpant i rorligt Gods, udenfor de Tilfælde, hvor enkelte Arter af Losorogjonstande ifølge Fr. 28 Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153 kunne pantsættes i Forbindelse med og som Tilbehør til en fast Ejendom, i Medfør af førstnævnte Frd.'s § 1 skal iagttages, at det Dokument, hvorved Pantet stiftes, underskrives af Debitor i 2de gode Mænds Nærværelse, der noje have at agte paa, at den rette Udstedelsesdag i samme er anført, samt thinglæses til første eller andet Thing, men at Sognepræst Hansens Obligation, hvoraf Gjenpart er fremlagt under Sagen, kun er nnderskrevet af et enkelt Vitterlighedsvidne og først thinglæst 7 Uger efter Obligationens Udstedelse — benægtet, at Enkekassens Panteret i de i Obligationen ommeldte Gjenstande er kommen til Existens. At Obligationen kun er underskrevet af et enkelt Vitterlighedsvidne, kunde nu vel ikke i og for sig være afgjørende, dersom det iøvrigt kunde godtgøres, at den paa Obligationen angivne Udstedelsesdag virkelig var den Dag, paa hvilken Obligationen var bleven udstedt, men derimod maa den Omstændighed, at den ikke er bleven thinglæst inden den i Fr. 28 Juli 1841 § 1 foreskrevne Frist, i Medfør af bemeldte Paabud ubetinget medføre, at den er ugyldig som Pantebrev, forsaavidt de derved pantsatte Gjenstande maa betragtes som rorligt Gods. Enkekassens Bestyrelse har imidlertid villet gjøre gjældende, at Naadensaaret — ved hvis Indførelse er etableret en Forlængelse til Fordel for den afgaaede Præst, eller, hvor Vacancen i Sognekaldet er indtraadt ved Præstens Dod, for dennes Bo, af den Brugs- og Frugtnydelsesret over Præstegaarden og Kaldet, som har tilkommet den afgaaede Beneficiarius, dog saaledes, at denne Ret nu haves i Forbindelse med Eftermanden og tildels efter visse bestemte Delingsforhold — ved Pantsætning maatte følge Reglerne for faste Ejendommers Pantsætning, og at det samme maatte gjælde med Hensyn til Pantsætning af den den afgaaede Præst eller, hvor Vacancen i Præstekaldet er indtraadt ved Præstens Dod, dennes Bo tilkommende Indløsningssum for Præstegaarden, idet Forholdet formentlig maatte opfattes, som om der forelaa en Pantsætning af selve Præstegaardsbygningerne, der berettigede Panthaveren til at holde sig til disses Surrogat Indløsningssummen, i hvilken Henseende Enkekassens Bestyrelse nærmero har anbragt, at Indløsningssummerne for Præstegaardene hidrore fra en Operation,

som Kong Frederik III foretog ved at overlade Præstegaardens Bygninger til det under Kjøbenhavns Fattigvæsen staaende Børnelius, og samtidig tillode Præsterne at købe dem af Direktionen for bemeldte Fattigvæsen; men det maa, hvad Indløsningssummen angaar, bemærkes, at det Pengebeløb, som en tiltrædende Præst skal udrede til sin Formand eller dennes Bo under Navn af Indløsningssum for Præstegaarden, og som nu maa antages næsten overalt at være fastsat til 1000 Kr., hvori dog bliver at fradrage Erstatningen for Fæld paa Præstegaardsbygningerne, som ved de lovmæssige Synsforretninger maatte blive konstateret, i Virkeligheden kun er en Refusion, der ydes Formanden eller dennes Bo som Erstatning, fordi Formanden ved sin Tiltrædelse af Sognekaldet har maattet betale sin Formand eller dennes Bo et lignende Beløb, og selv om disse Refusioner paa Grund af, at Ydelsen af samme fra først af har sin Oprindelse fra det i Henhold til Kong Frederik III's anførte Dispositioner i sin Tid stedfundne Salg af Præstegaardsbygningerne til de daværende Præster, kunde betragtes som en Slags Kjøbesum for disse, kunde dette, eftersom en Sælgers Ret til Kjøbesummen for en af ham solgt fast Ejendom, ligesom andre Pengefordringer ved Pantsætning maa betragtes som rørligt Gods, dog ikke bære til at anse Bestemmelserne om faste Ejendomme Pantsætning for anvendelige ved Præsters Pantsætning af de dem eventuelt tilkommende Indløsningssummer, ved hvilken Pantsætning vedkommende Pantbaver ikke erhvervede nogen Ret til for sin Fordring at holde sig til selve Præstegaardsbygningerne, men alene et Krav paa fortrinlig Fyldestgjørelse af den Debitor eller hans Bo som Regel tilkommende Fordring paa Eftermanden i Embedet. Ej heller kan der tillægges, hvad Enkekassens Bestyrelse har anført til Støtte for, at Naadensaaret i Tilfælde af Pantsætning, maatte behandles som en fast Ejendom, nogen videre Betydning; thi ligesom det er en Selvfølge, at hverken et Præstekald som saadant eller de samlede Indtægter af samme, kunne betragtes som fast Ejendom, saaledes kan ej heller den Omstændighed, at Brugs- og Frugtnydelsesretten over Præstegaarden horer til de Indtægter, som den afaandede Præst, eller, hvor Vakancen i Kaldet er indtraaet ved Præstens Død, dennes Bo, har Andel i Naadensaaret, berettige til at anse det pantsatte Naadensaar enten i sin Helhed eller delvis som fast Ejendom, eftersom jura in re aliena, med Undtagelse af Konge- og Kirketiender, der fra gammel Tid af ere betragtede og behandlede som faste Ejendomme, ved Pantsætning maa henregnes til rørligt Gods, medmindre de pantsattes i Forbindelse med og som Tilbehør til vedkommende faste Ejendom. Herefter og idet det med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal selvfølgelig ikke kan være afgjørende, at vedkommende Retsskriver har noteret den heromhandlede Pant-

sætning ikke blot paa Navnregistret, men ogsaa paa Realregistret, maa saavel Naadensaaret som Indlösningssummerne for Præstegaardene ved Pantesætning betragtes som rorligt Gods, og naar dette er Tilfældet, kan Panteretten efter den heromhandlede Panteobligation, efter hvad ovenfor er bemærket, ikke anses at være kommen til Existens, og vilde i al Fald tilligemed den personlige Fordring efter Obligationen være prækluderet ved ikke at være anmeldt inden Udlobet af det i Sognepræst Hansens og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo udstedte Proklama, idet det maa antages, at vel Underpanthavere i faste Ejendomme, men ikke Panthavere i rorligt Gods ere fritagne for at melde sig efter det i Pantesætternes Bo udstedte Proklama. Efter det Ovenanførte vil den af Kurator i det ovennævnte Bo nedlagte Protest imod, at den af Bestyrelsen for Viborg Stifts gejstlige Enkekasse i Boet anmeldte Fordring efter den heromhandlede Panteobligation tages i Betragtning ved Boets Deling, være at tage til Følge. Processens Omkostninger for Overretten villo efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Enkekassens Bestyrelses befalede Sagfører her for Retten i Sølver 70 Kr, der villo være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagforelse for Overretten har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være bogaet.

Hormed endte Højesteretsaaret 1886—87.

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1887.

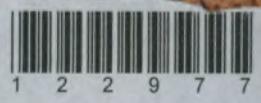
Universitetsboghaudler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

11
12

DIS-D

1 2 2 9 7 7